



# Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

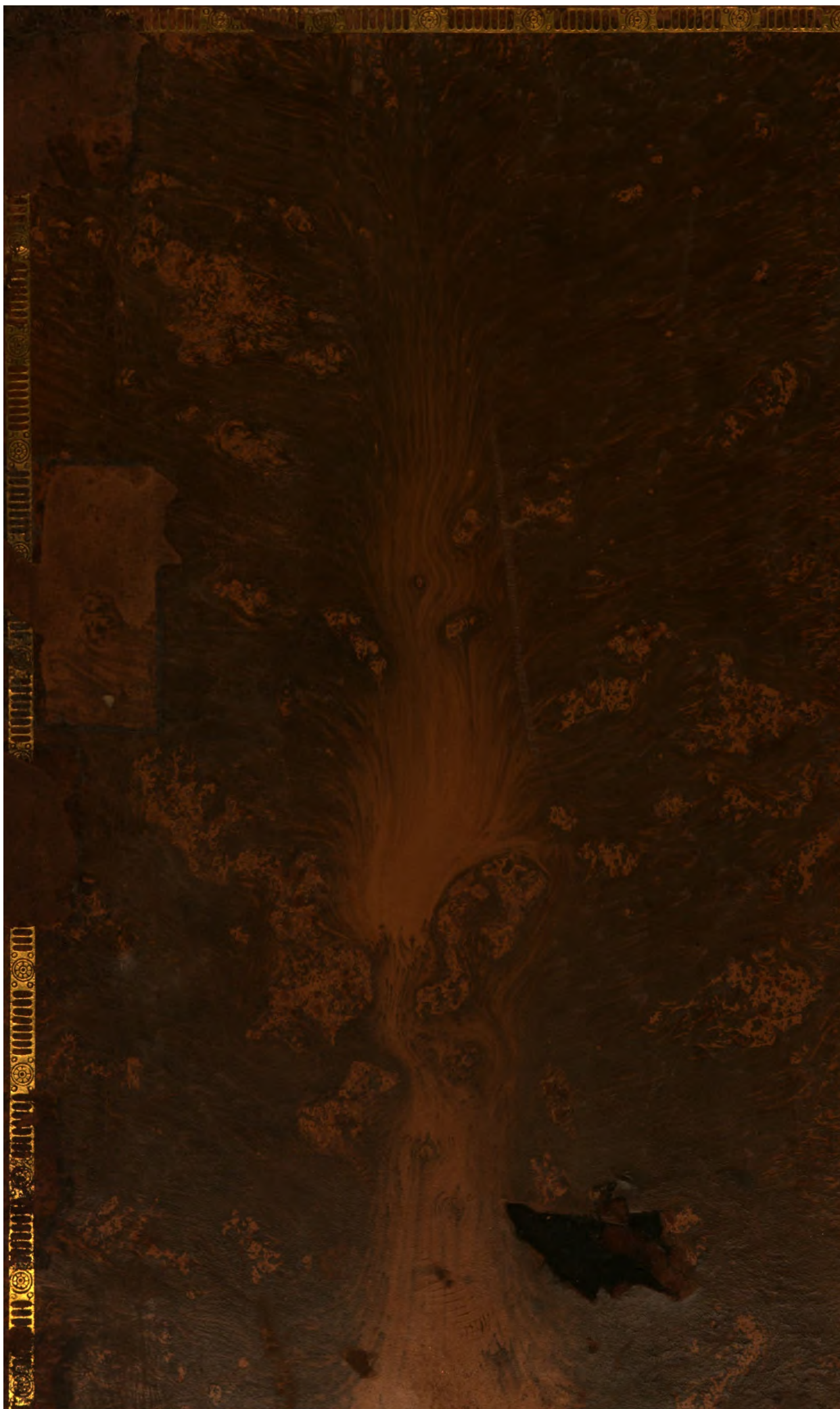
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>



This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.





16. E. 3.

Edward Fraenkel  
1942



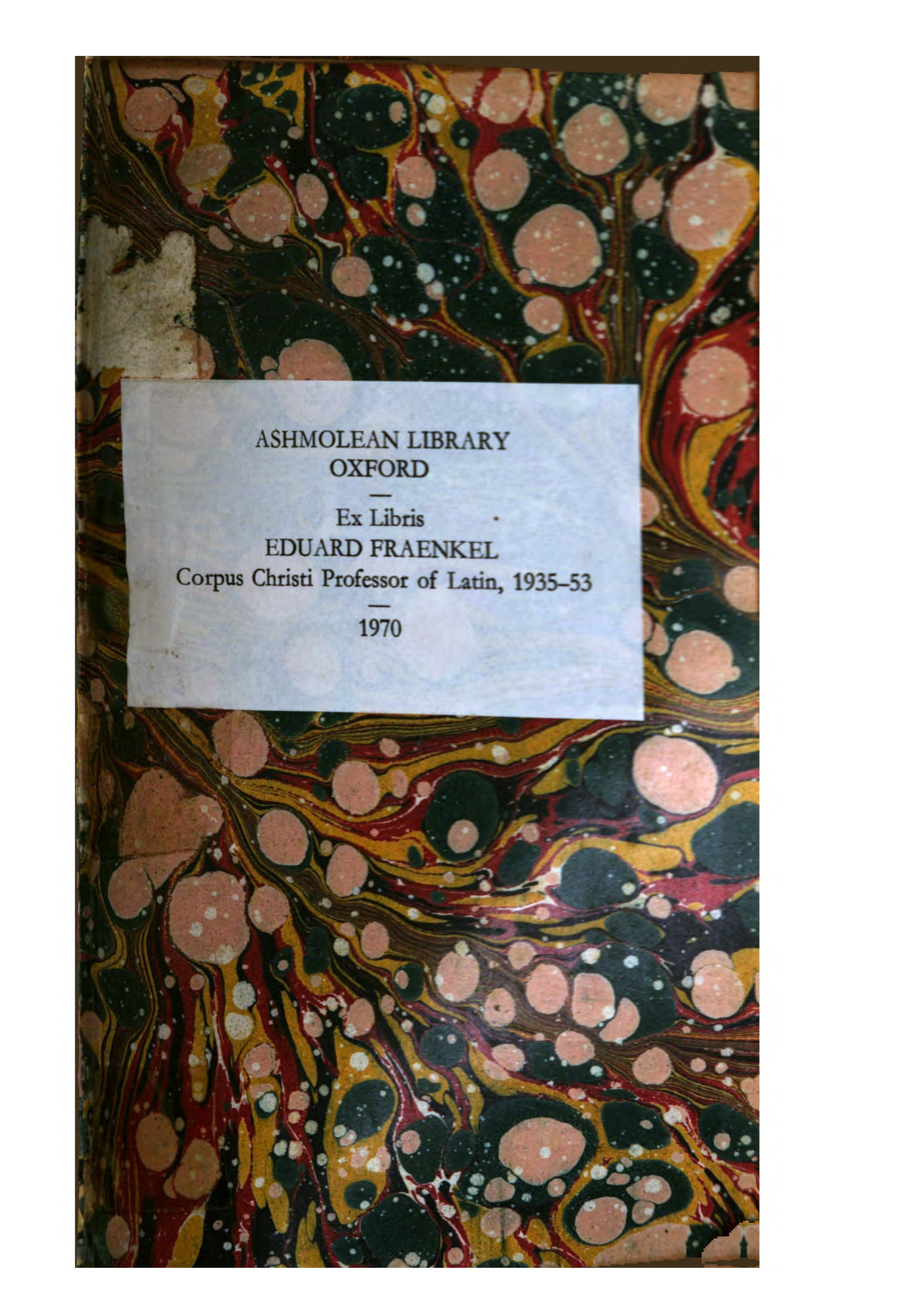
CANCELLED IN THE LIBRARY  
QUEEN'S COLLEGE, OXFORD

Manificentia

Roberti Mason, S.T.P.

~~16. C. 17~~



The image shows a book cover with a marbled paper pattern. The pattern consists of swirling, organic shapes in shades of dark green, black, red, yellow, and pinkish-brown. A white rectangular label is pasted onto the center of the cover. The text on the label is printed in a serif font and is centered.

ASHMOLEAN LIBRARY  
OXFORD

—  
Ex Libris

EDUARD FRAENKEL

Corpus Christi Professor of Latin, 1935–53

—  
1970



16. E. 3.

Edward Fraenkel  
1942



Manificentia

Roberti Mason, S.T.P.

~~16. C. 17~~



The background of the image is a traditional marbled paper pattern. It features a complex, organic design with swirling, cell-like shapes in shades of dark green, black, and deep red, interspersed with larger, irregular patches of a light pinkish-tan color. The overall effect is reminiscent of biological cells or a microscopic view of certain minerals. A rectangular white label is pasted onto the center of the marbled paper.

ASHMOLEAN LIBRARY  
OXFORD

—  
Ex Libris

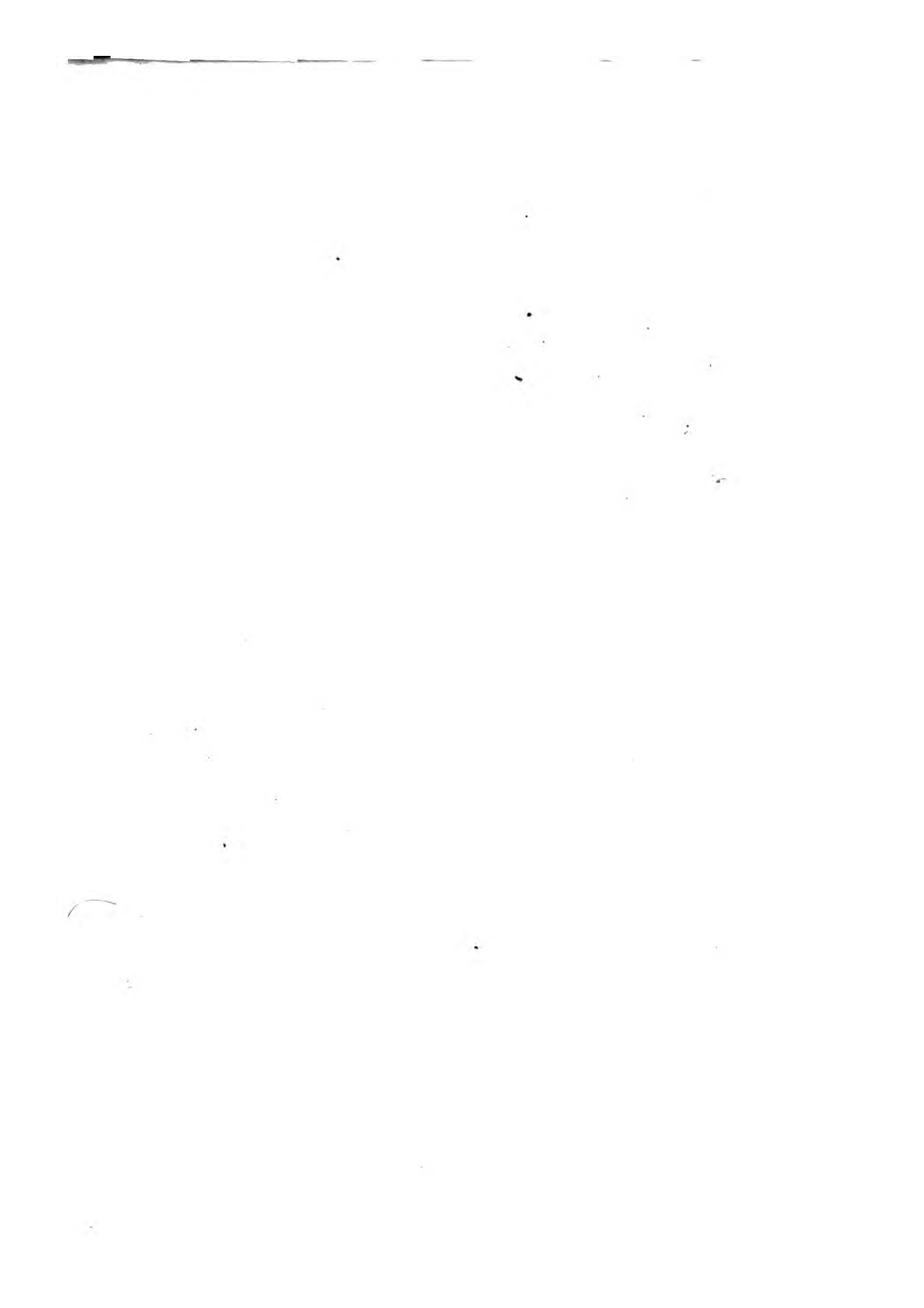
EDUARD FRAENKEL

Corpus Christi Professor of Latin, 1935–53

—  
1970

N. i. 8h NC









Æ S C H Y L I  
TRAGŒDIÆ QUÆ SUPERSUNT  
DEPERDITARUM FABULARUM FRAGMENTA  
ET  
SCHOLIA GRÆCA

EX EDITIONE

THOMÆ STANLEII

CUM VERSIONE LATINA AB IPSO EMENDATA  
ET COMMENTARIO LONGE QUAM ANTEA FUIT AUCTIONI  
EX MANUSCRIPTIS EJUS NUNC DEMUM EDITO.

ACCEDUNT

VARIÆ LECTIONES

ET

NOTÆ VV. DD. CRITICÆ AC PHILOGICÆ

QUIBUS SUAS PASSIM INTERTEXUIT

SAMUEL BUTLER, S.T.P.

REGIÆ SCHOLÆ SALOPIENSIS ARCHIDIDASCALUS  
COLL. DIV. IOANN. APUD CANTABR. NUPER SOCIUS.

Tom. III.



CANTABRIGIÆ.

TYPIS AC SUMPTIBUS ACADEMICIS.

M.DCCC.XI.

—  
VENEUNT LONDINI APUD J. MACKINLAY, ET CANTABRIGIÆ APUD J. DEIGHTON.

2 Vols, (III. & IV.) Price £1. 1s. in boards.

CL. SALMASIUS DE HELLENISTICA,

EPIST. DEDIC. p. 37.

*QUIS Æschylum possit affirmare Græce nunc scienti magis patere explicabilem, quam Evangelia aut Epistolas Apostolicas? Unus ejus Agamemnon obscuritate superat quantum est librorum sacrorum cum suis Hebraïsmis et Syriasmis, et tota Hellenisticæ suppellectile, vel farragine.*



W. 71/19



ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΕΠΤΑ ΕΠΙΘΗΒΑΙΣ.



# ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΡΑΓΩΙΔΙΑΣ

## Η ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ

Ε Π Τ Α Ε Π Ι Θ Η Β Α Ι Σ .

Ὁ ΛΑΪΟΣ τῷ Λαβδάκῃ υἱὸς ὢν, ἐβασίλευεν ἐν Θήβαις, γυναῖκα κεκτημένος Ἰοκάστην, τὴν θυγατέρα τῷ Μενοικέως· ἣ συνελθεῖν καὶ τέκνα ποιῆσαι ἐκ ἐτόλμα, τὰς τῷ Πέλοπος δεδιὼς ἀράς. Φασὶ γὰρ ὅτι τὸν τῷ Πέλοπος υἱὸν Χρῦσιππον, ὃς ἦν αὐτῷ ἐξ ἄλλης γυναικὸς, καὶ ἐκ ἐκ τῆς θυγατρὸς τῷ Οἰνομάκῃ Ἰπποδαμείας, ὃ Λαΐος ἤρπασεν, ἐρασθεὶς αὐτῆ, καὶ αὐτῷ συνεγένετο, καὶ πρῶτος ἐν ἀνθρώποις τὴν ἀρρενοφθορίαν ὑπέδειξε, καθὼς περ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἐν θεοῖς, τὸν Γανυμήδην ἀρπάσας. Ὅπερ ὁ Πέλοψ μαθὼν, τὸν Λαΐον κατηράσατο ἐξ οἰκείας φονευθῆναι γυνῆς. Ἐπεὶ γὰρ ὁ Λαΐος δι' ὃν εἴρηται τρόπον ἀπαισὶ ἤδη παρήκμαζεν, εἰς τὸ τῷ Ἀπόλλωνος μαντεῖον παρεγένετο, ἐρωτήσων εἰ δεῖο τεκνώσασθαι. Ἐξήνεγκε δὲ αὐτῷ τὸ χρηστήριον,

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βία.

Λαβὼν δὲ τὸν χρησμὸν καὶ ἀπελθὼν ἐφύλαττε μὴ συνευναῖσθαι τῇ ἰδίᾳ γυναικί. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν τῷ οἴνῳ βαρυνθεὶς, συνῆλθε τῇ γυναικὶ αὐτῆ, ἀφ' ἧς ἔσχε τὸν Οἰδίποδα. Φοβηθεὶς δὲ τὸν χρησμὸν εἰπόντα,

Εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς,

καθὼς καὶ Πέλοψ κατηράσατο ἠνίκα ὁ Οἰδίπυς ἐγεννήθη· διατορήσας τὰς πόδας αὐτῆ καὶ χρυσέας κρίκας διαπερονησάμενος, ἐν Κιθαιρῶνι τῆτον ἐξέθετο. Εὐρόντες δὲ τινες αὐτὸν ποιμένες καὶ ἀναλαβόντες, ἀνήνεγκαν τῷ τότε βασιλεῖ Κορίνθου Πολύβῳ· ὃς λαβὼν αὐτὸν, ἐπιμελείας ἤξιωσε, καὶ εἰς ἀνδρῶν ἡλικίαν ἤγαγεν. Ἐπειτα δὲ Οἰδίπυς παρὰ τινος ὑβρισθεὶς,



καὶ ὄνειδισθεὶς ὡς νόθος ἐς καὶ ἔ γνήσιος τῆ Πολύβη, ἀπῆλθεν ἐρωτήσων εἰς τὴν Πυθίαν, ἦγεν εἰς τὸ τῆ Ἀπόλλωνος μαντεῖον, τίς τε εἶη καὶ τίνος υἱός. Εἶπε δὲ αὐτῷ τὸ μαντεῖον, ὅτι πρόκειται σοι φονεῦσαι τὸν πατέρα σὺ, καὶ μητρί σε συνευνασθῆναι. Ἀκέσας δὲ τῆ χρησμῶ, κατέλειψεν ἀπελθεῖν εἰς Κόρινθον πρὸς τὸν Πόλυβον, διὰ τὰ εἰρημένα, ὡς δοκῶν τὸν Πόλυβον λέγειν τὸ χρηστήριον πατέρα, καὶ τὴν αὐτῆ γυναῖκα, μητέρα· καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐς Θήβας ὁδόν. Διεπορεύετο δὲ τὴν ὁδὸν ἐκείνην καὶ ὁ Λαίϊος ὁ τέτρα πατήρ, ἀπερχόμενος καὶ ἔτος εἰς τὸ μαντεῖον, ἐρωτήσων περὶ τῆ παρ' αὐτῆ ἐκτεθέντος παιδός, ἦγεν τῆ Οἰδίποδος, τί γέγονε. Ἐπεὶ δὲ συνήντησαν ἄμφω, οἱ τῆ Λαίϊε δορυφόροι πρὸς τὸν Οἰδίποδα εἶπον, παραχώρησον ὧ ξένη τῷ βασιλεῖ τῆς ὁδοῦ· ὁ δ' ἐκ ἐπέισθη. Πληγεῖς δὲ παρὰ τῆ Λαίϊε, ἐμάνη ἐπὶ τέτρῳ, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτὸν καὶ πάντας τῆς μετ' αὐτῆ· ἓνα δὲ μόνον ἀφῆκεν, ὃς σραφεῖς οἴκῳ ἀπήγειλε πάντα. Ἐλθὼν δὲ εἰς Θήβας ὁ Οἰδίπυς ὕσερον, εὔρε κακὸν αὐτοῖς ἐπικείμενον μέγα, τὴν Σφίγγα· ἣτις αἰνίγματα ἔλεγε, καὶ τὸν μὴ ἰσχύοντα λῦσαι αὐτὰ κατήσθιε. Προέκειτο δὲ τότε παρὰ τῶν Θηβαίων τῷ εὐρόντι τὸ αἰνίγμα τῆς Σφίγγος, βραβεῖον, ἢ τῆ Λαίϊε γυνὴ Ἰοκάστη, δοθησομένη αὐτῷ εἰς γάμον. Εἰπέσης ἔν τῆς Σφίγγος τὸ αἰνίγμα τὸ, τετράπυς δίπυς τὲ καὶ πάλιν τρίπυς, ὃ σημαίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐφεῦρε τῆτο ὁ Οἰδίπυς· ἢ δὲ Σφίγγε μανεῖσα ἀνεῖλεν αὐτήν. Συνελθὼν ἔν ὁ Οἰδίπυς τῆ ἰδίᾳ μητρί, παιδάς ἐποίησε τέσσαρας, τὸν Πολυνείκην καὶ τὸν Ἐτεοκλῆν, τὴν Ἀντιγόνην, καὶ τὴν Ἰσμήνην. Ὑσερον δὲ μαθὼν τὸ ἀνόμημα ὃ ἔδρασεν, ἐτύφλωσεν ἑαυτὸν, τοῖς δὲ εἰρημένοισι υἱοῖς αὐτῆ τὴν βασιλείαν κατέλειψεν. Ἐπεὶ δὲ ἔτοι τῆτον ὄντα τυφλὸν ἐν οἰκίσκῳ καθεῖρξαν, κατηράσατο αὐτῆς ὡσε διαξίφης καὶ πολέμῃ τὴν βασιλείαν διαμερίσασθαι. Οὐ ἔνεκα καὶ φοβέμενοι, τὸ ὁμῶ μὲν εἶναι ἐν ταῖς Θήβαις καὶ βασιλεύειν κατέλειψαν· συμπεφωνήκασι δὲ ἵνα τῆ ἐνὸς ἐξερχομένῃ τῆς πόλεως καὶ ἀποδημῆντος, ἐπὶ χρόνον ἓνα ὁ ἕτερος βασιλεύῃ·

καὶ πάλιν τῷ ἀποδημῆντος εἰσερχομένῃ, ὑποχωροῖν ὁ ἕτερος ὡς ἂν ἐκ τέττε φύγωσι τὴν αἰράν. Ὁ γὰρ Πολυνεΐκης πρῶτος ἂν, ἐκράτησεν ἐν χρόνῳ ἐνὶ τῆς βασιλείας, εἶτα ἐξῆλθε, τῷ Ἐτεοκλεῖ παραχωρήσας αὐτῆς. Τῷ χρόνῳ δὲ συμπληρωθέντος, ἐπὶ τὸ βασιλεύειν ὁ Πολυνεΐκης καὶ αὐθις εἰς τὰς Θήβας παρεγένετο, κατὰ τὸ συμπεφωνημένον· μὴ παραδεχθεὶς δὲ ὑπὸ Ἐτεοκλέως, εἰς τὸν τῷ Ἄργεος βασιλέα Ἄδρασον ἀπῆλθε καὶ τέττε γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ γέγονεν, ἐπὶ ὑποσχέσει τοιαύτῃ, ἵνα συνεργήσῃ αὐτῷ ὁ Ἄδρασος ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἰδίαν πάλιν, καὶ βασιλείας δρᾶξασθαι. Λαβὼν τοίνυν ἐκ τῷ Ἄργεος στρατιὰν πλείστην, ἀπεισιν εἰς Θήβας κατὰ τῷ οἰκείῃ ἀδελφῷ. Ἐνθα καὶ αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτῷ ὑπ' ἀλλήλων ἐφονεύθησαν.

Ἡ μὲν ἔν σκηνῇ τῷ δράματος ἐν Θήβαις ὑπόκειται· ὁ δὲ χορὸς ἐκ Θηβαίων ἐςὶ παρθένων· ἡ δὲ ὑπόθεσις, στρατιὰ Ἀργείων πολιορκῆσα Θηβαίους, τῶς καὶ νικήσαντας· καὶ θάνατος Ἐτεοκλέως καὶ Πολυνεΐκης. Ἐπιγέγραπται δὲ ὑπόθεσις τῶν ἐπιπέδων ἐπὶ Θήβαις, διὰ τὸ ἐπιπέδον στρατηγὸς φυλάσσειν τὰς πύλας τῶν Θηβῶν. Εἰσὶ δὲ αὐταὶ αἱ Θῆβαι, ἐπιπέδουλοι· αἱ δὲ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἔσσαι, ἑκατοντάπυλοι.

Τὰ τῷ δράματος πρόσωπα.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ κατάσκοπος.

ΧΟΡΟΣ παρθένων.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΚΗΡΥΞ.

Προλογίζει δὲ Ἐτεοκλῆς, παρασκευάζων τὸν τῶν Θεβαίων  
δῆμον εἰς φρερὰν τῆς πόλεως.

# ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

## ΕΠΤΑ ΕΠΙΘΗΒΑΙΣ.

### ΙΑΜΒΟΙ.

Α. ΕΤ.

**Κ**ΑΔΜΟΥ πολῖται, χρῆ λέγειν τὰ καίρια  
 Ὅσις φυλάσσει πρᾶγος ἐν πρύμνῃ πόλεως  
 Οἶακα νωμῶν, βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνω.  
 Εἰ μὲν γὰρ εὖ πράτταμεν, αἰτία θεῶν·  
 Εἰ δ' αὖθ', ὃ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι, 5  
 Ἐτεοκλῆς ἂν εἷς πολὺς κατὰ πόλιν  
 Ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀσῶν φροιμίσις πολυρῥόθοις,  
 Οἰμῶγμασίν τ', ὧν Ζεὺς ἀλεξήτηριος  
 Ἐπάνυμος γένοιτο Καδμείων πόλει.  
 Ὑμᾶς δὲ χρῆ νῦν, καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἔτι 10  
 Ἐβης ἀκμαίας, καὶ τὸν ἔξηβον χρόνω,  
 Βλάσσημον ἀλδαίνοντα σώματος πολὺν,  
 Ὄραν τ' ἔχονθ' ἕκασον, ὡς τι συμπρεπῆς,  
 Πόλει τ' ἀρήγειν, καὶ θεῶν ἐγχωρίων  
 Βωμοῖσι τιμὰς μὴ ἔξαλειφθῆναι ποτέ· 15  
 Τέκνοις τὲ, γῆ τε μητρὶ, φιλτάτῃ τροφῶ·  
 Ἦ γὰρ νέες ἔρποντας εὐμενεῖ πέδῳ,  
 Ἄπαντα πανδοκῆσα παιδίας ὄτλον,  
 Ἐθρέψατ' οἰκισῆρας ἀσπίδηφόρος  
 Πισῆς, ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος τόδε. 20  
 Καὶ νῦν μὲν ἐς τόδ' ἡμαρ ἔρέπει θεός·  
 Χρόνου γὰρ ἤδη τόνδε πυργηγεμένους,  
 Καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ.  
 Νῦν δ' ὡς ὁ μάντις φησὶν, οἰωνῶν βοτῆρ,  
 Ἐν ὡσὶ νωμῶν καὶ φρεσὶν, πυρὸς δίχα, 25  
 Χρησηρίεος ὄρνιθας ἀψευδεῖ τέχνη.  
 Οὗτος τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων

Λέγει μεγίστην προσβολὴν Ἀχαιῖδα  
 Νυκτηγορεῖσθαι, καὶ πιβλεύσειν πόλει.  
 Ἄλλ' ἔς τ' ἐπάλξεις καὶ πύλας πυργωμάτων 30  
 Ὀρμαῖσθε πάντες, σῆσθε σὺν παντευχία,  
 Πληρῆτε θωρακεῖα, καὶ πὶ σέλμασι  
 Πύργων σάθητε, καὶ πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις  
 Μίμνοντες, εὐθαρσεῖτε, μηδ' ἐπηλύδων  
 Ταρβεῖτ' ἄγαν ὄμιλον· εὖ τελεῖ θεός. 35  
 Σκοπῆς δὲ καὶ γὰρ καὶ κατοπλήρης στρατῷ  
 Ἐπεμψα, τὸς πέποιθα μὴ ματῶν ὀδῶ·  
 Καὶ τῶνδ' ἀκέσας, ἔτι μὴ ληφθῶ δόλω.  
 ΑΓΓ. Ἐτεόκλεες, φέρισε Καδμείων ἀναξ,  
 Ἦκω σαφῆ τάκειθεν ἐκ στρατῷ φέρων, 40  
 Αὐτὸς κατόπλης δ' εἰμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων·  
 Ἄνδρες γὰρ ἐπὶ τὰ θέριοι λοχαγέται,  
 Ταυροσφαγῆντες ἐς μελάνδετον σάκος,  
 Καὶ διγάνοντες χερσὶ ταυρεῖα φόνε,  
 Ἄρην, Ἐνυῶ, καὶ φιλαίματον φόβον 45  
 Ὀρκωμότησαν, ἣ πῖλει κατασκαφὰς  
 Θέντες, λαπάξεν ἄστυ Καδμείων βία,  
 Ἦ γῆν θανόντες τήνδε φυράσειν φόνω·  
 Μνημεῖά τ' αὐτῶν τοῖς τεκῆσιν ἐς δόμους  
 Πρὸς ἄρμ' Ἀδράστω χερσὶν ἔσεφον, δάκρυ 50  
 Λείβοντες· οἶκτος δ' ἔτις ἦν διὰ σόμα.  
 Σιδηρόφρων γὰρ θυμὸς ἀνδρείᾳ φλέγων  
 Ἐπναι, λεόντων ὡς ἄρην δεδορκότων.  
 Καὶ τῶνδε πύσις ἐκ ὀκκῷ χρονίζεται,  
 Κληραμένους δ' ἔλειπον, ὡς πάλω λαχῶν 55  
 Ἐκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ἄγοι λόχον.  
 Πρὸς ταῦτ' ἀρίστους ἀνδρας ἐκκρίτεις πόλειως  
 Πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγευσαι τάχος·  
 Ἐλγὺς γὰρ ἤδη πάνοπλος Ἀργείων στρατὸς  
 Χωρεῖ, κονίει, πεδία δ' ἀργησιῆς ἀφρὸς 60

- Χραίνει σαλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πνευμόνων.  
 Σὺ δ' ὡς ἐ νηὸς κεδνὸς οἰακοςρόφος,  
 Φράξαι πόλισμα, πρὶν καταγιγίαι πνοαῖς.  
 Ἄρεος· βοᾷ γὰρ κῦμα χερσαῖον στρατῷ·  
 Καὶ τῶνδε καιρὸν ὅσις ὠκιστος λάβε·  
 Κἀγὼ τὰ λοιπὰ πρὶς ἡμεροσκόπον  
 Ὀφθαλμὸν ἔξω, καὶ σαφηνία λόγῳ  
 Εἰδὼς τὰ τῶν θυράθεν, ἀβλαβῆς ἔση.  
 Ω Ζεῦ τε καὶ Γῆ, καὶ πολισσῆχοι θεοὶ,  
 Ἄρά τ' ἐριννύς πατρὸς ἢ μεγασθενῆς,  
 Μῆ μοι πόλιν γε πρυμνόθεν πανώλεθρον  
 Ἐκθαμνίσητε δηϊάλωτον, Ἑλλάδος  
 Φθόγγον χέεσαν, καὶ δόμους ἐφεσίχες·  
 Ἐλευθέραν δὲ γῆν τε καὶ Κάδμω πόλιν  
 Ζυγοῖσι δελίοισι μήποτε σχέθειν·  
 Γένεσθε δ' ἀλκή· ξυνὰ δ' ἐλπίζω λέγειν·  
 Πόλις γὰρ εὖ πρᾶσσασα δαίμονας τίει.

## ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

- ΧΟ. Θρέομαι φοβερά μεγάλ' ἄχη,  
 Μεθειῖται στρατὸς στρατόπεδον λιπῶν,  
 Ῥεῖ πολὺς δ' ὠδὲ λεὼς πρόδρομος ἱππότας·  
 Αἰθερία κόνις με πείθει φανεί-  
 σ', ἀναυδος, σαφῆς, ἔτυμος ἄγγελος·  
 Ἐλεδεμνάς πεδιοπλόκτυπός  
 Τ' ἐγχρίμπηται βοᾷ, ποτᾶται, βρέμει  
 Δ' ἀμαχέτε δίκαν ὕδατος ὀροκτύπε.  
 Ἰὼ, ἰὼ, ἰὼ, ἰὼ. Θεοὶ θεαί τ'  
 Ὀρόμενον κακὸν ἀλεύσατε.  
 Βοᾷ ὑπὲρ τειχέων  
 Ὁ λεύκασπις ὄρνυται λαὸς εὐ-  
 πρεπῆς, ἐπὶ πόλιν διώκων.  
 Τίς ἄρα ῥύσεται,



Τίς ἄρ' ἐπαρκέσει  
 Θεῶν ἢ Θεῶν;  
 Πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτι-  
 πέσω βρέτη δαιμόνων;  
 Ἴω μάκαρες εὐέδροι,  
 Ἄκμάζει βρετέων ἔχεσθαι.  
 Τί μέλλομεν ἀγάσονται;  
 Ἄκχετ' ἢ ἐκ ἀκέ-  
 ετ' ἀσπίδων κτύπον;  
 Πέπλων καὶ σεφέων  
 Πότ', εἰ μὴ νῦν, ἀμφὶ λιτὰν ἔζομεν;  
 Κτύπον δέδορκα,  
 Πάταγόν τ' ἐχ' ἐνὸς δορός.  
 Τί ῥέξεις, προδώσεις  
 Παλαίχθων Ἄρης  
 Τὰν σὰν γᾶν;  
 ὦ χρυσοπήληξ δαῖμον,  
 Ἐπίδ' ἐπίδε πόλιν,  
 Ἄν ποτ' εὐφιλήταν ἔθε·  
 Θεοὶ πολισσῆχοι χθονὸς  
 Ἴτ' ἴτε πάντες,  
 Ἴδετε παρθένων  
 Ἰκέσιον λόχον  
 Δελοσύνης ὑπερ.  
 Κῦμα γὰρ περὶ πόλιν  
 Δοχμολόφων ἀνδρῶν  
 Καχλάζει πνοαῖς  
 Ἄρεος ὀρόμενον.  
 Ἄλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ παντελὲς πάντως  
 Ἄρηξον δαίῳ ἀλωσιν.  
 Ἄργεῖοι γὰρ πόλισμα Κάδμου  
 Κυκλῆνται· φόβος δ' ἀρηίων ὅπλων·  
 Διάδετοι δὲ γενύων ἱππέων

95

100

105

110

115

120

- Κινύρονται φόνον χαλινοί. 125  
 Ἐπὶ δ' ἀγήνορες πρέποντες στρατῷ  
 Δορυσσοῖς σαγαῖς, πύλαις ἐβδόμαις  
 Προσίσανται, πάλω λαχόντες.  
 Σύ τ' ὦ διογενές,  
 Φιλόμαχον κράτος, 130  
 Ῥυσίππολις γενεῖ  
 Παλλὰς, ὅ, θ' ἵππιος  
 Ποντομέδων ἀναξ,  
 Ἴχθυβόλω μηχανᾷ  
 Ποσειδῶν ἐπίλυσιν 135  
 Φόβω, ἐπίλυσιν δίδω.  
 Σύ τ' Ἄρης, φεῦ φεῦ,  
 Κάδμω ἐπώνυμον  
 Πόλιν φύλαξον,  
 Κήδεσάι τ' ἐναργῶς. 140  
 Καὶ Κύπρις, ἄτε  
 Γένος προμάτωρ,  
 Ἄλευσον· σέθεν ἔξ αἵμα-  
 τος γεγόναμεν· λιταῖς σε  
 Θεοκλύτοις ἀπύεσαι 145  
 Πελαζόμεσθα. Καὶ σὺ  
 Λύκει' ἀναξ, λύκειος |  
 Γενεῖ στρατῷ δαίτω,  
 Στόνων αὐτᾶς· σύ τ' ὦ  
 Λητογένεια κέρα, 150  
 Τόξον εὖ πυκάζε  
 Ἄρτεμι φίλα. ἔ' ἔ' ἔ' ἔ'.  
 Ὀπίσθεον ἀρμάτων  
 Ἄμφι πόλιν κλύω,  
 ὦ πότνια Ἥρα· 155  
 Ἐλακίον ἀξόνων  
 Βριθομένων χυδαί,

Ἄρτεμι φίλα. ἔ'ε'ε'.  
 Δορυτίνακτος δ' αἰθήρ ἐπιμαίνεται.  
 Τί πόλις ἄμμιν πᾶσχει, τί γενήσεται;  
 Ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάγει θεός; ἔ'ε'ε'. 160  
 Ἄκροβόλων δ' ἐπάλ-  
 ξων λιθαῖς ἔρχεται.  
 ὦ φίλ' Ἀπολλον  
 Κόναθος ἐν πύλαις 165  
 Χαλκοδέτων σακέων,  
 Καὶ δίοθεν πολε-  
 μόκραντον ἄγνόν τέλος.  
 Ἐν μάχαισί τε μάκαι-  
 ρ' ἄνασσ' Ὀγκά πρὸ πόλεως 170  
 Ἐπ' ἄπυλον ἔδος ἐπιρρῦε.  
 Ἰὼ παναλκεῖς θεοί,  
 Ἰὼ τέλειοι τέλειάι τε γᾶς  
 Τᾶσδε πυργοφύλακες  
 Πόλιν δορίπνον μὴ προδῶθ' 175  
 Ἐτεροφώνῳ στρατῶ.  
 Κλύετε παρθένων,  
 Κλύετε πανδίκας  
 Χειροτόνας λιταῖς,  
 Ἰὼ φίλοι δαίμονες 180  
 Λυτήριοι ἀμφιβάντες πόλιν.  
 Δείξαθ' ὡς φιλοπόλιες,  
 Μέλεσθ' ἱερῶν δημίων,  
 Μελόμενοι δ' ἀρήξατε  
 Φιλοθύμων δέ τοι 185  
 Πόλεως ὀργίων  
 Μνήσορές ἐσέ μοι.

## I A M B O I .

ΕΤ.

Ἵμᾶς ἐρωτῶ θρέμματ' ἐκ ἀνασχετᾶ,

- Ἦ ταῦτ' ἄρισα καὶ πόλει σωτήρια,  
 Στρατῶ τε θάρσος τῶδε πυργηγεμένω, 190  
 Βρέτη πεσέσας πρὸς πολισσέχων θεῶν,  
 Αὔειν, λακάζειν, σωφρόνων μισήματα;  
 „ Μήτ' ἐν κακοῖσι, μήτ' ἐν εὐεσοῖ φίλη  
 „ Εὐνοϊκος εἶην τῶ γυναικείῳ γένει.  
 „ Κρατῆσα μὲν γὰρ, ἔχ' ὀμιλητὸν θράσος, 195  
 „ Δείσασα δ', οἴκῳ καὶ πόλει πλέον κακόν.  
 Καὶ νῦν πολίταις τάσδε διαδρόμους φυγὰς  
 Θεῖσαι, διερῖοθήσατ' ἀψυχον κάκην·  
 Τὰ τῶν θύραθεν δ' ὡς ἄρις' ὀφέλλετε·  
 Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἐνδοθεν παρθέμεθα. 200  
 Τοιαῦτα δ' ἂν γυναιξὶ συνναίων ἔχοις.  
 Κ' εἰ μή τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκέσεται,  
 Ἄνηρ γυνή τε, χῶ, τι τῶν μεταίχμιον,  
 Ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βελεύσεται,  
 Λευσηῖρα δῆμα δ' ἔτι μὴ φύγη μόρον. 205  
 „ Μέλει γὰρ ἀνδρὶ, μὴ γυνὴ βελεύετω  
 „ Τάξωθεν· ἐνδον δ' ἔσα, μὴ βλάβην τίθει.  
 Ἦκεσας, ἢ ἐκ ἠκεσας, ἢ κωφῆ λέγω;

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

## ΣΤΡΟΦΗ Α΄.

- ΧΟ. ὦ φίλον Οἰδίπε τέκος, ἔδεισ' ἀκέ-  
 σασα τὸν ἀρματοόκτυπον ὄτλοβον, ὅτι τὲ 210  
 Σύριγγες ἔκλαγξαν ἐλίτροχοι, ἵππι-  
 κῶν τ' αὐπνων πηδαλίων διὰ σόμα  
 Πυριγενετῶν χαλινῶν.

## ΙΑΜΒΟΙ.

- ΕΤ. Τί ἔν; ὁ ναύτης ἄρά γ' ἐς πρῶραν φυγῶν  
 Πρύμνηθεν, εὔρε μηχανὴν σωτηρίας, 215  
 Νεὸς καμέσης ποντίῳ πρὸς κύματι;

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α΄.

- ΧΟ. ἼΑΛΛ' ἐπὶ δαιμόνων πρόδρομος ἦλθον ἀρ-  
 χαῖα βρέτη, πῖσυνος θεοῖς, νιφάδος ὅτ' ὀ-  
 λοῶς νιφομένης βρόμος ἐν πύλαις, δὴ τό-  
 τ' ἦρθην φόβῳ πρὸς μακάρων λιταῖς, πόλεως 220  
 Ἴν' ὑπερέχοιεν ἀλκάν.

## ΙΑΜΒΟΙ.

- ΕΤ. Πύργον σέγειν εὐχεσθε πολεμίων δόρυ.  
 ΧΟ. Οὐκᾶν τάδ' ἔσαι πρὸς θεῶν. ΕΤ. ἼΑΛΛ' ἐν θεῶς  
 Τῆς τῆς ἀλέσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος.

## ΣΤΡΟΦΗ Β΄.

- ΧΟ. Μῆποτ' ἐμὸν κατ' αἰῶνα λίποι θεῶν 225  
 ἼΑδε πανήγυρις, μῆδ' ἐπίδομι τάν-  
 δ' ἀσυδρομημέναν πόλιν, καὶ σράτευμ' ἀ-  
 πτόμενον πυρὶ δαίω.

## ΙΑΜΒΟΙ.

- ΕΤ. Μῆ μοι θεῶς καλῆσα, βελεύε κακῶς·  
 „ Πειθαρχία γάρ ἐσι τῆς εὐπραξίας 230  
 „ Μήτηρ, γυνὴ σωτήρος· ὦδ' ἔχει λόγος.

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β΄.

- ΧΟ. „ ἼΕσι θεοῖς δέ τ' ἰσχὺς καθυπερτέρα·  
 „ Πολλάκι δ' ἐν κακοῖσι τὰν ἀμήχανον  
 „ ἼΕκ χαλεπᾶς δύας, ὑπερθ' ὀμμάτων κρη-  
 „ μναμέναν νεφέλαν ὀρθοῖ. 235

## ΙΑΜΒΟΙ.

- ΕΤ. ἼΑνδρῶν τάδ' ἔσι, σφάγια καὶ χρησθήρια  
 Θεοῖσιν ἔρδειν, πολεμίων πειρωμένων·



Σὸν δ' αὖ τὸ σιγαῖν, καὶ μένειν εἴσω δόμων.

## Σ Τ Ρ Ο Φ Η γ'.

- ΧΟ. Διὰ θεῶν, πόλιν νεμόμεσθ' ἀδάμασον,  
 Δυσμενέων δ' ὄχλον πύργος ἀποσέγει  
 Τί τάδε νέμεσις συγεῖ; 240

## Ι Α Μ Β Ο Ι.

- ΕΤ. Οὔτι φθονῶ σοι δαιμόνων τιμῶν γένος·  
 Ἄλλ' ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχχους τιθῆς,  
 Ἐκηλος ἴσθι, μηδ' ἄγαν ὑπερφοβῆ.

## Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η γ'.

- ΧΟ. Ποταίνιον κλύεσα πάταγον, ἅμα  
 Ταρσοσύνῳ φόβῳ τάνδ' ἐς ἀκρόπολιν,  
 Τίμιον ἔδος, ἰκόμαν. 245

## Ι Α Μ Β Ο Ι.

- ΕΤ. Μὴ νῦν, εἰάν θνήσκοντας ἢ τετρωμένους  
 Πύθησθε, κωκυτοῖσιν ἀρπαλίζετε.  
 Τέτῳ γὰρ Ἄρης βόσκεται φόβῳ βροτῶν. 250
- ΧΟ. Καὶ μὴν ἀκέω γ' ἱππικῶν φρυαγμάτων.
- ΕΤ. Μὴ νῦν ἀκέεσ' ἐμφανῶς ἀκε' ἄγαν.
- ΧΟ. Στένει πόλισμα δῆθεν, ὡς κυκλεμένων.
- ΕΤ. Οὐκἔν' ἐμ' ἀρκεῖ τῶνδε βελεύειν πῆρι.
- ΧΟ. Δέδοικ', ἀραγμὸς δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται. 255
- ΕΤ. Οὐ σίγα; μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πόλιν.
- ΧΟ. ὦ ξυντέλεια, μὴ προδῶς πυργώματα.
- ΕΤ. Οὐκ ἐς φθόρον σιγαῶσ' ἀνασχῆσῃ τάδε;
- ΧΟ. Θεοὶ πολῖται, μή με δελείας τυχεῖν.

- ΕΤ. Αὐτὴ σὺ δελοῖς καὶ με καὶ πᾶσαν πόλιν. 260
- ΧΟ. ὦ παγκρατὲς Ζεῦ τρέψον εἰς ἐχθρὰς βέλος.
- ΕΤ. ὦ Ζεῦ, γυναικῶν οἶον ὠπάσας γένος.
- ΧΟ. Μοχθηρὸν ὥσπερ ἄνδρας, ὦν ἀλῶ πόλις.
- ΕΤ. Παλινομοεῖς αὖ διγᾶντο ἀγαλμάτων.
- ΧΟ. Ἄψυχία γὰρ γλῶσσαν ἀρπάζει φόβος. 265
- ΕΤ. Αἰτεμένω μοι, κῆφον, εἰ δόξης τέλος.
- ΧΟ. Λέγοις ἂν ὡς τάχις, καὶ τάχ' εἴσομαι.
- ΕΤ. Σίγησον ὦ τάλαινα, μὴ φίλος φόβει.
- ΧΟ. Σιγῶ· σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον·
- ΕΤ. Τῆτ' ἀντ' ἐκείνων τῆπος αἰρῆμαι σέθεν 270
- Καὶ πρὸς γε τέτοις, ἐκτὸς ἔσ' ἀγαλμάτων,  
 Εὐχετὰ κρείσσω συμμάχης εἶναι θεῆς·  
 Κἀμῶν ἀκέσασ' εὐγμάτων, ἔπειτα σὺ  
 Ὀλολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ παιώνισον,  
 Ἑλληνικὸν νόμισμα θυσιάδος βοῆς, 275
- Θάρσος φίλοις, λύσσα πολέμιον φόβον.  
 Ἐγὼ δὲ χώρας τοῖς πολισσέχοις θεοῖς,  
 Πεδιονόμοις τὲ κ' ἀγορᾶς ἐπισκόποις,  
 Δίρκης τὲ πηγῆς, ἐδ' ἀπ' Ἴσμηνῆ λέγω,  
 Εὐξυντυχόντων, καὶ πόλεως σεσωσμένης, 280
- Μήλοισιν αἰμάσσοντας ἐσίας θεῶν,  
 Ταυροκτονῆντας θεοῖσιν, ὧδ' ἐπεύχομαι  
 Θῆσειν τρόπαια, πολεμίων δ' ἐσθήματα,  
 Λάφυρα δαίμων δερύπληχθ' ἀγνοῖς δόμοις.  
 Τοιαῦτ' ἐπεύχε μὴ φιλοσόπως θεοῖς, 285
- Μηδ' ἐν ματαίοις κ' ἀγρίοις ποιφύγμασιν·  
 Οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ φύγης τὸ μόρσιμον.  
 Ἐγὼ δ' ἐπ' ἄνδρας ἔξ, ἐμοὶ σὺν ἐβδόμῳ,  
 Ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον,  
 Εἰς ἐπλητειχεῖς ἐξόδους τάξω μολῶν, 290
- Πρὶν ἀγγέλους σπερχυνᾶς τε καὶ ταχυρῆθους  
 Λόγους ἰκέσθαι, καὶ φλέγειν χρεῖας ὑπο.

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

## ΣΤΡΟΦΗ α'.

- ΧΟ. Μέλει, φόβω δ' ἔχ' ὑπνώσσει κέαρ'  
 Γείτονες δὲ καρδίας μέριμναι  
 Ζωπυρῆσι τάρβος, 295  
 Τὸν ἀμφιτειχῆ λεών'  
 Δράκοντα δ' ὡς τις τέκνων  
 Ἵπερδέδοικε λεχέ-  
 ων δυσευνήτειρα  
 Πάντροφος πελειάς. 300  
 Τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους  
 Πανδημεῖ, πανομιλεῖ  
 Στείχεσι. Τί γένωμαι;  
 Τοὶ δ' ἐπ' ἀμφιβόλοισιν  
 Ἰάπυρσι πολίταις 305  
 Χερμάδ' ὀκρυόεσσαν.  
 Παντὶ τρόπῳ διογενεῖς ὦ  
 Θεοὶ, πόλιν καὶ στρατὸν  
 Καδμογενῆ ρύεσθε.

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

- Ποῖον δ' ἀμείψεσθε γαίας πέδον 310  
 Τᾶσδ' ἄρειον, ἐχθροῖς ἀφέντες  
 Τὰν βαθύχθον' αἴαν,  
 Ἵδωρ τε Διρκαῖον εὐ-  
 τρεφέσατον πομάτων  
 Ὅσων ἴησι Ποσει- 315  
 δῶν ὁ γαιάοχος  
 Τηθύος τε παῖδες;  
 Πρὸς τὰδ' ὦ πολίτῃχοι

Θεοί, τοῖσι μὲν ἔζω  
 Πύργων, ἀνδρολέτειραν 320  
 Καὶ τὰν ῥίψοπλον ἄταν  
 Ἐμβαλόντες, ἄροισθε  
 Κῦδος· τοῖς δὲ πολίταις  
 Καὶ πόλεως ῥυτῆρες  
 Εὐεδροί τε σάθητε, 325  
 Ὀξυγόοις λιταῖσιν.

## ΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Οἰκτρὸν γὰρ, πόλιν τήνδ' ὠγυγίαν  
 Ἄϊδι προῖάψαι, δορός ἄγραν,  
 Δελείαν ψαφαρᾶ σποδᾶ  
 Ἵπ' ἀνδρὸς Ἀχαιῶν θεόθεν 330  
 Περθομέναν ἀτίμως,  
 Τὰς δὲ κεχειρωμένας ἄγεσθαι,  
 Ἐἴε, νέας τε καὶ παλαιαῖς  
 Ἴππηδὸν πλοκάμων,  
 Περιεῤῥηγμένων φαρῶν. 335  
 Βοᾶ δ' ἐκκενεμένα πόλις,  
 Λαΐδος ὀλλυμένας μιξοθρόα·  
 Βαρείας τοι τύχας προταρβῶ.

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Κλαυτὸν δ' ἀρτιτρόποις, ὠμοδρόπων  
 Νομίμων προπάρσιθεν διαμεῖψαι 340  
 Δωμάτων συγεράν ὀδόν.  
 Τίς τὸν φθίμενον γὰρ προλέγω  
 Βέλτερα τῶνδε πράσσειν·  
 Πολλὰ γὰρ εὔτε πόλις δαμασθῆ, ἔε,  
 Δυσυχῆ τε πράσσει. 345  
 Ἄλλος δ' ἄλλον ἄγει,  
 Φονεύει, τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ·

Καπνῷ δὲ χραίνεται πόλις μ' ἅπαν.  
 Μαινόμενος δ' ἐπιπνεῖ λαοδάμας  
 Μιαίνων εὐσέβειαν Ἄρης.

350.

## Σ Τ Ρ Ο Φ Η γ'.

Κορκορυγαὶ δ' ἀνὰ ἄστυ,  
 Ποτὶ πτόλιν δ' ὄρκανη πυργῶτις.  
 Πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνήρ δορὶ καίνεται  
 Βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι  
 Τῶν ἐπιμασιδίων  
 Ἄρτιτρεφεῖς βρέμονται.  
 Ἄρπαγαὶ δὲ διαδρομῶν ἑμαίμονες  
 Ξυμβολεῖ φέρων φέροντι,  
 Καὶ κενὸς κενὸν καλεῖ,  
 Ξύνομον θέλων ἔχειν,  
 Οὔτε μεῖον, ἔτ' ἴσον λελημμένος.  
 Τίν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα;

355

360

## Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η γ'.

Παντοδαπὸς δὲ καρπὸς  
 Χαμάδις πεσὼν ἀλγύνει κυρήσας.  
 Πικρὸν δ' ὄμμα θαλαμηπόλων  
 Πολλὰ δ' ἀκριτόφυρτος  
 Γᾶς δόσις ἐτιδανοῖς  
 Ἐν ῥοθίοισι φορεῖται.  
 Δμωίδες δὲ καινοπήμονες νέαι  
 Τλήμονες εὐναὶν αἰχμάλωτον  
 Ἄνδρὸς εὐτυχῆντος, ὡς  
 Δυσμενῆς ὑπερτέρου.  
 Ἐλπὶς ἐσι νύκτερον τέλος μολεῖν,  
 Παγκλαύτων ἀλγέων ἐπίρροθον.

365

370

## I A M B O I.

Γ. ΗΜ.

Ὅ τοι κατόπτης, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, στρατῷ

375



- Πευθῶ τιν' ἡμῖν, ὦ φίλοι, νέαν φέρει,  
 Σπεδῆ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν.  
 ΗΜ. Καὶ μὴν ἀνάξ' ὄδ' αὐτὸς Οἰδίπτε τόκος  
 Εἶσ' ἀρτίκολλον ἀγγέλα λόγον μαθεῖν·  
 Σπεδῆ δὲ καὶ τῆδ' ἐκ ἀπαρτίζει πόδα. 380  
 ΑΓΓ. Λέγοιμ' ἂν, εἰδὼς εὖ, τὰ τῶν ἐναντίων,  
 Ὡς τ' ἐν πύλαις ἕκαστος εἴληχεν πάλον.  
 Τυδεὺς μὲν ἤδη πρὸς πύλαισι Προίτισι  
 Βρέμει, πόρον δ' Ἴσμηνὸν ἐκ ἑᾶ περᾶν  
 Ὁ μάντις· ἔ γὰρ σφάγια γίνεται καλά. 385  
 Τυδεὺς δὲ μαργων, καὶ μάχης λελιμμένος,  
 Μεσημβριναῖς κλαγγαῖσιν ὡς δράκων βοᾷ·  
 Θένει δ' ὀνειδέει μάντιν Ὀϊκλειδῆν σοφόν,  
 Σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην, ἀψυχία·  
 Τοιαῦτ' αὐτῶν, τρεῖς κατασκίεζ λόφους 390  
 Σείει, κράνες χαίτωμ', ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῶ  
 Χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον·  
 Ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε,  
 Φλέγονθ' ὑπ' ἄστροις ἔρανον τετυγμένον·  
 Λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει, 395  
 Πρέσβισον ἄσρων, νυκτὸς ὀφθαλμὸς, πρέπει.  
 Τοιαῦτ' ἀλύων ταῖς ὑπερκόμποις σαγαῖς,  
 Βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις μάχης ἐρῶν·  
 Ἴππος χαλινῶν δ' ὡς κατασθμαίνων, μένει,  
 Ὅσις βοῆν σάλπιγγος ὀρμαίνει μένων. 400  
 Τίν' ἀντιτάξεις τῶδε, τίς Προίτε πυλῶν,  
 Κλείθρων λυθέντων, πρῶσατεῖν φερέγγυος;  
 ΕΤ. ,, Κόσμον μὲν ἀνδρὸς ἔτιν' ἂν τρέσαιμι ἐγὼ,  
 ,, Οὐδ' ἔλκοποιὰ γίνεται τὰ σήματα·  
 ,, Λόφοι δὲ κώδων τ' ἐ δάκνουσ' ἀνευ δορός. 405  
 Καὶ νύκτα ταύτην ἦν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος  
 Ἄστροισι μαρμαίρουσαν ἔρανεῖ κυρεῖν,  
 Τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ἢ νοῖα τιῆ.

Εἰ γὰρ θανόντι νύξ' ἐπ' ὀφθαλμοῖς πῆσοι.  
 Τῷ τοι φέρonti σῆμ' ὑπέρομπον τόδε, 410  
 Γένοιτ' ἂν ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπώνυμον,  
 Κ' αὐτὸς καθ' αὐτῆ τὴν ὕβριν μαντεύσεται.  
 Ἐγὼ δὲ Τυδεΐ κεδνὸν Ἄσακῆ τόκον  
 Τόνδ' ἀντιτάξω πρὸς ἄτην πυλωμάτων,  
 Μάλ' εὐγενῆ τε, καὶ τὸν αἰσχύνης θρόνον 415  
 Τιμῶντα, καὶ συγῆνθ' ὑπέρφρονας λόγους.  
 Αἰσχυρῶν γὰρ ἀργός, μὴ κακὸς δ' εἶναι φιλεῖ.  
 Σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν, ὧν Ἄρης ἐφείσατο,  
 Ῥίζωμ' ἀνεῖται, κάρτα δ' ἔς' ἐγχώριος,  
 Μελάνιππος· ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ. 420  
 Δίκη δ' ὁμαίμων κάρτα νῖν πρὸς ἔλλεται  
 Εἶργειν τεκέσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ.

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

## ΣΤΡΟΦΗ Α΄.

ΧΘ. Τὸν ἀμὸν νῦν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν  
 Θεοὶ δοῖεν, ὡς δικαίως πόλεως  
 Πρόμαχος ὄρνυται· τρέμω δ' αἱματη- 425  
 φόρους μόρους ὑπὲρ φίλων  
 Ὀλομένων ἰδέσθαι.

## ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ. Τέτρω μὲν ἔτῳς εὐτυχεῖν Θεοὶ δοῖεν·  
 Καπανεὺς δ' ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἴληχεν πύλαις,  
 Γίγας ὃδ' ἄλλος τῆ πάρος λελεγεμένε 430  
 Μείζων, ὁ κόμπος δ' εἰ κατ' ἀνθρώπου φρονεῖ,  
 Πύργοις δ' ἀπειλεῖ δειν', ἃ μὴ κράνοι τύχη  
 Θεῶ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν  
 Καὶ μὴ θέλοντος φησὶν, ἐδὲ τὴν Διὸς  
 Ἔριν πῆδω σκήψασαν ἐκποδῶν σχέθειν. 435

- Τὰς δ' ἄσραπὰς τε καὶ κεραυνίεσ βολὰς  
 Μεσημβρινοῖσι θάλπεσι προσεΐκασεν·  
 Ἔχει δὲ σῆμα, γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον,  
 Φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὠπλισμένη·  
 Χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασι, πρήσω πόλιν. 440  
 Τοιῶδε φωτὶ πέμπε, τίς ξυζήσεται,  
 Τίς ἄνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας μενεΐ;  
 ΕΤ. Καὶ τῶδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίκτεται.  
 ,, Τῶν τοι ματαίων ἀνδράσι φρονημάτων  
 ,, Ἦ γλῶσσο' ἀληθῆς γίνεται κατήγορος. 445  
 Καπανεὺς δ' ἀπειλεῖ, δρᾶν παρεσκευασμένος,  
 Θεὸς ἀτίζων, κάπογυμνάζων σόμα,  
 Χαρᾶ ματαία θνητὸς ὢν ἐς ἔρανον  
 Πέμπει, γεγωνᾶ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη.  
 Πέποιθα δ' αὐτῶ ξὺν δίκῃ τὸν πυρφόρον 450  
 Ἦξειν κεραυνὸν, ἐδὲν ἐξεικασμένον  
 Μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ἡλίεσ.  
 Ἄνῆρ δ' ἐπ' αὐτῶ, κ' εἰ σόμαργὸς ἐς ἄγαν,  
 Αἶθων τέτακται λῆμα Πολυφόντε βία,  
 Φερέγγυον φρέσσημα, πρῶσατηρίας 455  
 Ἄρτεμιδος εὐνοίαισι, σὺν τ' ἄλλοις θεοῖσ.  
 Λέγ' ἄλλον ἄλλαισ ἐν πύλαισ εἰληχότα.

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α΄.

- ΧΟ. Ὅλοισ' ὅσ πῶλει μεγάλ' ἐπεύχεται,  
 Κεραυνῆ δὲ μιν βέλος ἐπισχέθοι,  
 Πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον, πωλικῶν 460  
 Θ' ἐδωλίων ὑπερκόμπω  
 Δορὶ ποτ' ἐκλαπάξαι.

## ΙΑΜΒΟΙ.

- ΑΓΓ. Καὶ μὴν τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαισ  
 Λέξω· τρίτῳ γὰρ Ἐτεόκλῳ τρίτος πάλος

Ἐξ ὑπλίσ πῆδησεν εὐχάλκε κράνας,  
 Πύλαισι Νηίτισι προσβαλεῖν λόχον. 465  
 Ἴππευς δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας  
 Δινεῖ, θελέσας πρὸς πύλαις πεπλωκένας.  
 Φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον,  
 Μυκτηροκόμποις πνεύμασι πληρέμενοι· 470  
 Ἔσχημάτισαι δ' ἀσπίς ἐ σμικρὸν τρόπον.  
 Ἄνηρ δ' ὀπλίτης κλίμακος πρὸς ἀμβάσεις  
 Στείχει, πρὸς ἐχθρῶν πύργον, ἐκπέρσαι θέλων·  
 Βοῶ δὲ χ' ἔτος γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς,  
 Ὡς ἐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμάτων· 475  
 Καὶ τῶδε φωτὶ πέμπε τὸν φερέγγυον,  
 Πόλεως ἀπείργειν τῆσδε δέλειον ζυγόν.  
 ΕΤ. Πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δὲ, τῶ·  
 Καὶ πέμπεται δ' ἐ κόμπου ἐν χεροῖν ἔχων,  
 Μεγαρεὺς Κρέοντος σπέρμα τῆ σπαρτῶν γένεας, 480  
 Ὃς ἔτι μάργων ἱππικῶν φρυαγμάτων  
 Βρόμον φοβηθεὶς ἐκ πυλῶν χωρήσεται·  
 Ἄλλ' ἢ θανῶν τροφεῖα πληρώσει χθονί,  
 Ἡ καὶ δὺ ἄνδρε, καὶ πόλισμ' ἐπ' ἀσπίδος  
 Ἐλῶν, λαφύροις δῶμα κοσμήσει πατρός. 485  
 Κόμπαζ' ἐπ' ἄλλω, μηδέ μοι φθόνει λέγων.

## ΣΤΡΟΦΗ Β'.

ΧΟ. Ἐπεύχομαι δὴ τῶδε μὲν εὐτυχεῖν,  
 Ἴὼ πρόμαχ' ἐμῶν δόμων, τοῖσι δὲ δυστυχεῖν·  
 Ὡς δ' ὑπέραυχα βάζουσ' ἐπὶ πόλει  
 Μαινομένη φρενὶ, τῶς νιν Ζεὺς νεμέ- 490  
 τωρ ἐπίδοι κοταίνων.

## ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ. Τέταρτος ἄλλος, γείτονας πύλας ἔχων  
 Ὅγκας Ἀθάναις, ξὺν βοῇ παρίζεται,



Ἴππωμέδοντος σχῆμα, καὶ μέγας τύπος·  
 Ἄλω δὲ πολλήν, ἀσπίδος κύκλον λέγω, 495  
 Ἐφριζα δινήσαντος· ἐκ ἄλλως ἐρῶ.  
 Ὁ σηματοργὸς δ' ἔτις εὐτελής ἄρ' ἦν,  
 Ὅστις τόδ' ἔργον ὤπασε πρὸς ἀσπίδι,  
 Τυφῶν ἰέντα πυρπνόον διὰ σόμα  
 Λιγνὺν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν· 500  
 Ὀφειν δὲ πλεκτάναισι περιδρομον κύτος  
 Προσηδάφισαι κοιλογάσορος κύκλε.  
 Αὐτὸς ἐπηλάλαξεν, εὐθεὸς δ' ἄρην  
 Βακχᾶ πρὸς ἀλκὴν, θυὰς ὡς, φόβον βλέπων.  
 Τοιᾶδε φωτὸς πειρᾶν εὖ φυλακτέον. 505  
 Φόβος γὰρ ἤδη πρὸς πύλαις κομπάζεται.  
 Πρῶτον μὲν Ὀγκα Παλλὰς, ἦτ' ἀγχίπηλις,  
 Πύλαισι γείτων, ἀνδρὸς ἐχθαίρουσ' ὕβριν,  
 Εἶρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον·  
 Ἐπέρβιος δὲ κεδνὸς Οἴνοπος τόκος 510  
 Ἄνῆρ κατ' ἀνδρα τῆτον ἠρέθη, θέλων  
 Ἐξισορῆσαι μοῖραν, ἐν χρεῖα τύχης·  
 Οὐτ' εἶδος, ἔτε θυμόν, ἔθ' ὀπλων σχέσιν  
 Μωμητὸς, Ἐρμῆς δ' εὐλόγως συνήγαγεν.  
 Ἐχθρὸς γὰρ ἀνὴρ ἀνδρὶ τῷ ξυσήσεται. 515  
 Ζυνοίσετον δὲ πολεμίας ἐπ' ἀσπίδων  
 Θεός· ὁ μὲν γὰρ πυρπνόον Τυφῶν ἔχει,  
 Ἐπερβίω δὲ Ζεὺς πατήρ ἐπ' ἀσπίδος  
 Σταδαῖος ἦσαι, διὰ χερὸς βέλος φλέγων.  
 Κ' ἔπω τίς εἶδε Ζῆνά πα νικώμενον. 520  
 Τοιᾶδε μέντοι προσφίλεια δαιμόνων.  
 Πρὸς τῶν κρατέντων δ' ἐσμέν, οἱ δ' ἠσσωμένων.  
 Εἰκὸς δὲ πράξειν ἀνδρας ὡδ' ἀντιστάτας,  
 Εἰ Ζεὺς τε Τυφῶ καρτερώτερος μάχη,  
 Ἐπερβίω γε, πρὸς λόγον τῆ σήματος, 525  
 Σωτήρ γένοιτ' ἂν Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος τυχῶν.

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β΄.

ΧΘ. Πέποιθα τὸν Διὸς ἀντιτυπον ἔχοντα  
 Ἄφιλον ἐν σάκει τῷ χθονίῳ δέμας,  
 Δαίμοσιν ἐχθρὸν εἴκασμα, βροτοῖσί τε καὶ  
 Δαρβοίοισι θεοῖσι, πρόσθεν πυ- 530  
 λαῖν κεφαλὰν ἰάψειν.

## ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ. Οὕτως γένοιτο. Τὸν δὲ πέμπλον αὖ λέγω,  
 Πέμπλαισι προσαχθέντα βορῶν αἰαῖς πύλαις,  
 Τύμβον κατ' αὐτὸν διογενῆς Ἀμφίονος·  
 Ὅμνυσι δ' αἰχμὴν, ἣν ἔχει, μάλλον θεῶ 535  
 Σέβειν πεποισῶς, ὀμμάτων δ' ὑπέρτερον,  
 Ἡ μὲν λαπάξειν ἄστυ Καδμείων βία  
 Διός· τὸ δ' αὐτῆς ματρὸς ἐξ ὄρεσκός  
 Βλάσημα καλλίπρωρον, ἀνδρόπαις ἀνὴρ.  
 Στείχει δ' ἕλκος ἄρτι διὰ παρηίδων, 540  
 Ὄρας φυέσης, ταρφὺς ἀντέλλεσσα θρίξ.  
 Ὁ δ' ὠμὸν, ἔτι παρθένων ἐπάνυμον,  
 Φρόνημα, γοργὸν δ' ὄμμ' ἔχων, προσίσταται.  
 Οὐ μὲν ἀκόμπασός γ' ἐφίσταται πύλαις·  
 Τὸ γὰρ πόλεως ὄνειδος ἐν χαλκηλάτῳ 545  
 Σάκει, κυκλωτῶ σώματος προβλήματι,  
 Σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανευμένην  
 Γόμφοις ἐνώμα, λαμπρὸν ἐκκρεσσὸν δέμας,  
 Φέρει δ' ὑφ' αὐτῆς φῶτα Καδμείων ἕνα,  
 Ὡς πλεῖς ἐπ' ἀνδρὶ τῶνδ' ἰάπρησθαι βέλη. 550  
 Ἐλθὼν δ' ἔοικεν ἐκαπηλεύσειν μάχην,  
 Μακρῶς κελεύθε δ' ἐκαταισχυνεῖν πόρον,  
 Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς, ὃ δὲ τοιοῦδ' ἀνὴρ,  
 Μέτοικος, Ἄργει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφαῖς,  
 Πύργοις ἀπειλεῖ τοῖσδ' ἀμὴ κράνοι θεός. 555

ΕΓ.

Εἰ γὰρ τύχοιεν ἄν φρονέσι, πρὸς θεῶν,  
 Αὐτοῖς ἐκείνοις ἀνοσίοις κομπάσμασι·  
 Ἦτ' ἂν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο.  
 Ἔσιν δὲ καὶ τῶδ', ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα,  
 Ἄνηρ ἀκομπος, χεῖρ δ' ὄρα τὸ δράσιμον,  
 Ἄκτωρ ἀδελφὸς τῆ πάρος λελεγμένε·  
 Ὃς ἐκ ἑάσει γλῶσσαν, ἐργμάτων ἄτερ,  
 Ἔσω πυλῶν ῥέεσαν, ἀλδαίνειν κακά·  
 Οὐδ' εἰσαμεῖψαι θερὸς ἐχθίστα δάκρυα  
 Εἰκῶ φέροντα πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος·  
 Ἐξῶθεν εἴσω τῶ φέροντι μέμψεται,  
 Πυκνῆ κροτισμῆ τυγχάνουσ' ὑπὸ πτόλι·  
 Θεῶν θελόντων δ' ἂν ἀληθεύσαιμ' ἐγώ.

560

565

## ΣΤΡΟΦΗ γ'.

ΧΘ.

Ἰκνεῖται λόγος διὰ σθητέων,  
 Τριχὸς δ' ὀρθίας πλόκαμος ἴσαται,  
 Μεγάλα μεγαληγόρων κλύων ἀνο-  
 σίων ἀνδρῶν. Εἴθε οἱ θεοὶ  
 Τέσσδ' ὀλέσειαν ἐν γᾶ.

570

## ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ.

Ἐκτον λέγοιμ' ἂν ἄνδρα σωφρονέσατον,  
 Ἄλκην τ' ἄριστον μάντιν, Ἀμφιάρεω βίαν·  
 Ὅμολωῖσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος  
 Κακοῖσι βάζει πολλὰ Τυδέως βίαν,  
 Τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως ταράκτορα,  
 Μέγιστον Ἄργει τῶν κακῶν διδάσκαλον,  
 Ἐριννύος κλητῆρα, πρόσπολον φόνε,  
 Κακῶν τ' Ἀδράστω τῶνδε βελευτήριον·  
 Καὶ τὸν σὸν αὖθις πρόσμορον ἀδελφεὸν  
 Ἐξυπλιάζων ὄνομα Πολυνεΐκεα βίαν,  
 Δίς τ' ἐν τελευτῇ τένομ' ἐνδατέμενος,

575

580

- Καλεῖ. Λέγει δὲ τῷτ' ἔπος διὰ ζῶμα,  
 ,, Ἡ τοῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλές,  
 ,, Καλόν τ' ἀκῆσαι, καὶ λέγειν μεθυζέροις,  
 ,, Πόλιν πατρῶαν καὶ θεὸς τῆς ἐγγενεῖς  
 ,, Πορθεῖν, σφάτευσ' ἔπακτον ἐμβεβληκότα.  
 Μητρός τε πηγῆν τίς κατασβέσει δίκη;  
 Πατρίς τε γαῖα σῆς ὑπὸ σπεδῆς δορὶ  
 Ἄλῃσα, πῶς σοι σύμμαχος γενήσεται;  
 Ἐγωγε μὲν δὴ τήνδε πικρῶν χθόνα,  
 Μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός.  
 Μαχώμεθ', ἐκ ἀτιμον ἐλπίζω μόρον.  
 Τοιαῦθ' ὁ μάντις, ἀσπίδ' εὐκυκλον νέμων  
 Πάγχαλκον, ἠΐδα. Σῆμα δ' ἐκ ἐπῆν κύκλω.  
 ,, Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει,  
 ,, Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπέμενος,  
 ,, Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλασάνει βελεύματα.  
 Τῷτ' σοφὸς τε καὶ γαθὸς ἀντηρέτας  
 ,, Πέμπειν ἐπαινῶ. Δεινὸς ὃς θεὸς σέβει.  
 ΕΤ. Φεῦ τῷ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς  
 Δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβέζεροις.  
 ,, Ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὀμιλίας κακῆς  
 ,, Κάκιον ἔδεν, καρπὸς ἔκομισέος.  
 ,, Ἄτης ἄρρα θάνατον ἐκκαρπίζεται.  
 ,, Ἡ γὰρ ξυνεισβὰς πλοῖον εὐσεβῆς ἀνὴρ  
 ,, Ναύτησι θερμοῖς καὶ πανουργία τινί,  
 ,, Ὀλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεοπύσῳ γένει.  
 ,, Ἡ ξὺν πολίταις ἀνδράσιν, δίκαιος ὢν,  
 ,, Ἐχθροζένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσι,  
 ,, Ταυτῷ κυρήσας ἐκδίκως ἀγρεύματος,  
 ,, Πληγεῖς θεῶν μάστιγι παγκοίνῳ δάμη.  
 Οὗτος δ' ὁ μάντις, υἱὸν Ὀϊκλέως λέγω,  
 Σώφρων, δίκαιος, ἀγαθός, εὐσεβῆς ἀνὴρ,  
 Μέγας προφήτης, ἀνοσίοισι συμμιγεῖς



Θρασυόμοισιν ἀνδράσι φρενῶν βία  
 Τείνεσι, πομπὴν τὴν μακρὰν πάλιν μολεῖν,  
 Διὸς Φέλοντος, συγκαθελκυσθήσεται. 620  
 Δοκῶ μὲν ἔν σφε μῆδὲ προσβαλεῖν πύλαις,  
 Οὐχ ὡς ἄθυμον, ἔδὲ λήματος κάκη.  
 Ἄλλ' οἶδεν ὡς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ,  
 Εἰ καρπὸς ἔσαι θεσφάτοισι Λοξίε.  
 Φιλῆι δὲ σιγαῖν ἢ λέγειν τὰ καίρια. 625  
 Ὅμως δ' ἐπ' αὐτῷ φῶτα Λασθένης βίαν  
 Ἐχθρόζενον πυλωρὸν ἀντιτάξομεν.  
 Γέροντα τὸν νέον, σάρκα δ' ἠβῶσαν φέρει,  
 Ποδῶκες ὄμμα, χεῖρα δ' ἐβραδύνεται  
 Παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἀρπάζσαι δόρυ. 630  
 ,, Θεῶ δὲ δῶρόν ἐσιν εὐτυχεῖν βροτῆς.

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

ΧΟ. Κλύοντες θεοὶ δικαίας λιτὰς  
 Ἡμετέρας, τελεῖθ' ὡς πόλις εὐτυχῆ,  
 Δορίπωνα κάκ' ἐκτρέποντες γᾶς πρὸς ἐπι-  
 μόλῃς· πύργων δ' ἐκτοθεν βαλῶν 635  
 Ζεὺς σφε κάνοι κεραυνῶ.

## ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ. Τὸν ἔβδομον δὴ τόνδ' ἐφ' ἐβδόμαις πύλαις  
 Λέξω, τὸν αὐτῆ σὲ κασίγνητον, πόλει  
 Οἴας γ' ἀρᾶται καὶ κατεύχεται τύχας·  
 Πύργοις ἐπεμβὰς ἀπικηρυχθεὶς χθονί, 640  
 Ἄλώσιμον παιᾶν' ἐπεξιακχάσας,  
 Σοὶ ξυμφέρεσθαι, καὶ κτανῶν θανεῖν πέλας,  
 Ἡ ζῶντ' ἀτιμασῆρα τῶς σ' ἀνδρηλάτην  
 Φυγῆ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον·  
 Τοιαῦτ' αὔτει, καὶ θεὸς γενεθλίε 645  
 Καλεῖ πατρῴας γᾶς, ἐποπλήρας λιτῶν

Τῶν ἔν γε νέσθαι πάγχυ Πολυνείκης βία.  
 Ἔχει δὲ καινοπηγῆς εὐκυκλον σάκος,  
 Διπλῆν τε σῆμα προσμεμηχανευμένον.  
 Χρυσήλατον γὰρ ἄνδρα τευχῆσῆν ἰδεῖν, 650  
 Ἄγει γυνή τις σωφρόνως ἠγεμένη.  
 Δίκη δ' ἄρ' εἶναί φησιν, ὡς τὰ γράμματα  
 Λέγει, κατὰξω δ' ἄνδρα τόνδε, καὶ πόλιν  
 Ἐξεῖ, πατρῶων δωμάτων τ' ἐπισροφάς.  
 Τοιαῦτ' ἐκείνων ἐσὶ τὰξευρήματα· 655  
 Σὺ δ' αὐτὸς ἤδη γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖς·  
 Ὡς ἔ ποτ' ἄνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων  
 Μέμψῃ, σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν.  
 ὦ Θεομανῆς τε καὶ Θεῶν μέγα σύγος,  
 ὦ Πανδάκρυτον ἀμὸν Οἰδίπυ γένος· 660  
 ὦμοι, πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι.  
 Ἄλλ' ἔτε κλαίειν, ἔτ' ὀδύρεσθαι πρέπει,  
 Μὴ καὶ τεκνωθῆ δυσφορώτερος γόος.  
 Ἐπωνύμῳ δὲ κάρτα Πολυνείκη λέγω,  
 Τάχ' εἰσόμυσθα τὰπίσημ' ὅποι τελεῖ· 665  
 Εἴ νιν κατὰξεί χρυσότευκτα γράμματα,  
 Ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα σὺν τύφῳ φρενῶν.  
 Εἰ δ' ἢ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη παρῆν  
 Ἔργοις ἐκείνυ καὶ φρεσὶν, τάχ' ἂν τόδ' ἦν.  
 Ἄλλ' ἔτε νιν φυγόντα μητρόθεν σκότον, 670  
 Οὔτ' ἐν τροφαῖσιν, ἔτ' ἐφηβήσαντά πω,  
 Οὔτ' ἐν γενεῖς συλλογῇ τριχώματος,  
 Δίκη προσεῖπε καὶ κατηξιώσατο·  
 Οὔτ' ἐν πατρῶας μὴν χθονὸς κακεχία  
 Οἰμαί νιν αὐτῷ συμπαρασάτειν πέλας. 675  
 Ἥ δ' ἦτ' ἂν εἴη Πανδίκως ψευδώνυμος  
 Δίκη, ξυνῆσα φωτὶ Παντόλμῳ φρένας.  
 Τέτοις πεποισθὼς εἴμι, καὶ ξυσήσομαι  
 Αὐτὸς· τίς ἄλλος μάλλον ἐνδικώτερος;

ET.

- Ἄρχοντί τ' ἄρχων, καὶ κασιγνήτῳ κάσις, 680  
 Ἐχθρὸς σὺν ἐχθρῶ ἕησομαι. Φέρ' ὡς τάχος  
 Κνημίδας, αἰχμὴν, καὶ πετρῶν προβλήματα.
- ΧΟ. Μὴ φίλτατ' ἀνδρῶν, Οἰδίπτε τέκος, γένη  
 Ὀργὴν ὁμοῖος τῷ κάκις' αὐδωμένῳ·  
 Ἄλλ' ἀνδρας Ἀργείοισι Καδμείεσσ' ἄλις 685  
 Ἐς χεῖρας ἔλθειν· αἶμα γὰρ καθάρσιον.  
 Ἄνδροϊν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὦδ' αὐτοκτόνος,  
 Οὐκ ἔσι γῆρας τῆδε τῆ μιάσματος.
- ΕΤ. Εἴπερ κακὸν φέροι τίς, αἰσχύνης ἄτερ,  
 Ἔσω. Μόνον γὰρ κέρδος ἐν τεθνηκόσι· 690  
 Κακῶν δέ κ' αἰσχυρῶν ἔτιν' εὐκλειαν ἔρεϊς.

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

## ΣΤΡΟΦΗ Α΄.

- ΧΟ. Τί μέμηνας τέκνον; μήτις σε θυμο-  
 πληθῆς δορίμαργος ἄτα φερέτω·  
 Κακῆ δ' ἔκβαλ' ἔρωτος ἀρχάν.

## ΙΑΜΒΟΙ.

- ΕΤ. Ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεός,  
 Ἴτω κατ' ἔρον κῦμα Κωκυτῆ λαχόν  
 Φοίβῳ συγηθὲν πᾶν τὸ Λαίε γένος. 695

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α΄.

- ΧΟ. Ὀμοδακῆς σ' ἄγαν ἴμερος ἔξοτρύ-  
 νει πικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν  
 Τελεῖν αἵματος ἔθριμιτῆ. 700

## ΙΑΜΒΟΙ.

- ΕΤ. Φίλε γὰρ αἰσχυρά μοι πατὴρ τέλει' ἀρὰ  
 Ξηροῖς ἀκλαύσοις ὄμμασι προσιζάνει,

Λέγασα κέρδος πρότερον ὑσέρυ μόρυ.

## ΣΤΡΟΦΗ Β΄.

- ΧΟ. Ἄλλα σὺ μὴ ποτρύνε, κακὸς ἔ κεκλή-  
 ,, ση, βίον εὖ κυρήσας· μελαναιγίς δ' ἔκ  
 ,, Εἴσι δόμον ἐριννύς, ἔτ' ἂν ἐκ χερῶν  
 ,, Θεοὶ θυσίαν δέχωνται. 705

## ΙΑΜΒΟΙ.

- ΕΤ. Θεοῖς μὲν ἤδη πως παρημελήμεθα,  
 Χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται·  
 Τί ἔν' ἔτ' ἂν σαίνοιμεν ὀλέθριον μόρον; 710

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β΄.

- ΧΟ. Νῦν ὅτε σοι παρέσακεν· ἐπεὶ δαίμων  
 Λήματος ἀντροπαίᾳ χρονία μεταλ-  
 λακτὸς, ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ  
 Πνεύματι· νῦν δ' ἔτι ζεῖ.

## ΙΑΜΒΟΙ.

- ΕΤ. Ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπυ κατεύγματα· 715  
 Ἄγαν δ' ἀληθεῖς ἐνυπνίων φαντασμάτων  
 Ὀψεις, πατρῶων χρημάτων δατήριοι.  
 ΧΟ. Πείθε γυναίξιν, καίπερ ἔ σέργων ὅμως.  
 ΕΤ. Λέγοιτ', ἂν ὦν ἀνη τις· ἐδὲ χρῆ μακράν.  
 ΧΟ. Μῆ' λθῆς ὁδὸς σὺ τάσδ' ἐφ' ἐβδόμαις πύλαις. 720  
 ΕΤ. Τεθηγμένον τοί μ' ἐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ.  
 ΧΟ. ,, Νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾶ θεός.  
 ΕΤ. Οὐκ ἄνδρ' ὀπλίτην τῆτο χρῆ σέργειν ἔπος.  
 ΧΟ. Ἄλλ' αὐτάδελφον αἷμα δρέψασθαι θέλεις;  
 ΕΤ. Θεῶν δίδόντων, ἐκ ἂν ἐκφύγοι κακά. 725



## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

## ΣΤΡΟΦΗ Α΄.

ΧΟ.

Πέφρικα τὰν ὠλεσίοικον  
 Θεὸν, ἔ΄ θεοῖς ὁμοίαν,  
 Παναληθῆ, κακόμαντιν  
 Πατρὸς εὐκταίαν ἔριννυν  
 Τελέσαι τὰς περιθύμεις  
 Κατάραις βλαψίφρονος Οἰδιπόδα,  
 Παιδολέτωρ δ' ἔρις τὰδ' ὀτρύνει.

730

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α΄.

Ξένος δὲ κλήρας ἔπινωμᾶ  
 Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος,  
 Κτεάνων χρηματοδαίτας  
 Πικρὸς, ὠμόφρων σίδαρος,  
 Χθόνα ναίειν διαπήλας  
 Ὅποσαν ἂν καὶ φθιμένοισι κατέχειν,  
 Τῶν μεγάλων πεδίων ἀμοίρας.

735

## ΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Ἐπειδὰν αὐτοκτόνως  
 Αὐτοδαίικτοι θάνωσι,  
 Καὶ χθονία κόνις πῆ  
 Μελαμπαγὲς αἶμα φοίνιον,  
 Τίς ἂν καθαρχμὲς πόροι,  
 Τίς ἂν σφε λάσειεν;  
 ὦ πόνοι δόμων νέοι  
 Παλαιοῖς ζυμμιγεῖς κακοῖς.

740

745

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Παλαιγενῆ γὰρ λέγω

Παραβασίαν ὠκύποινον·  
 Αἰῶνα δ' ἔς τρίτον μένει. 750  
 Ἄπολλωνος εὔτε Λαίϊος  
 Βία τρὶς εἰπόντος ἐν  
 Μεσομφάλοις Πυθικοῖς  
 Χρησηρίοις, θνάσκοντα  
 Γέννας ἄτερ, σώζειν πόλιν· 755

## ΣΤΡΟΦΗ γ'.

Κρατηθεὶς δ' ἐκ φίλων ἀβελίαις,  
 Γείνατο μὲν μόρον αὐτῶ,  
 Πατρακτόνον Οἰδίποδα,  
 Ὅσε μητρὸς ἀγνάν  
 Σπείρας ἄρκεραν, ἴν' ἐτράφη, 760  
 ῥίζαν αἱματόεσσαν  
 Ἔτλα. Παράνοια σύναγε  
 Νυμφίεσ φρενώλεις.

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

Κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει·  
 Τὸ μὲν πιτνόν, ἄλλο δ' αἰεῖρει 765  
 Τρίχαλον, ὃ καὶ περὶ πρύμναν  
 Πόλεως καχλάζει.  
 Μεταξὺ δ' ἀλκὰ δι' ὀλίγη  
 Τείνει πύργος ἐν εὐρεί.  
 Δέδοικα δὲ σὺν βασιλεῦσι 770  
 Μὴ πόλις δαμασθῆ·

## ΣΤΡΟΦΗ δ'.

Τέλεια γὰρ παλαίφατοι ἀραὶ,  
 Βαρεῖαι καταλλαγαί,  
 Τὰ δ' ὀλοὰ τελλόμεν' ἔπαρέρχεται.  
 » Πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει 775

- », Ἄνδρῶν ἀλφειῶν  
», Ὀλβος ἄγαν παχυθεΐς.

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ δ'.

Τίν' ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ' ἐθαύμασαν  
Θεοὶ καὶ ξυνέσιοι πόλεως,  
Πολύβοτός τ' αἰῶν βροτῶν, 780  
Ὅσον τότε Οἰδίπεν τῖον,  
Ἄναρπαξάνδραν  
Κῆρ' ἀφελόντα χώρας;

## ΣΤΡΟΦΗ ε'.

Ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων  
Ἐγένετο μέλεος ἀθλίων 785  
Γάμων, ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν  
Μαινομένα κραδίᾳ  
Δίδυμα κάκ' ἐτέλεσε  
Πατροφόνῳ χερὶ τῶν  
Κραιοσοτέκνων δ' ἀπ' ὀμμάτων ἐπλάγχθη. 790

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ε'.

Τέκνοις δ' ἀραΐας  
Ἐφῆκεν ἐπικότους τροφὰς,  
Αἰ' αἰ', μικρογλώσσους ἀραΐς,  
Καί σφε σιδαρονόμῳ  
Διαχειρίᾳ ποτὲ λαχεῖν 795  
Κτήματα· νῦν δὲ τρέω  
Μὴ τελέσῃ καμψίπυς Ἐριννύς.

## ΙΑΜΒΟΙ.

- Δ'. ΑΓΓ. Θαρσεῖτε παῖδες μητέρων τεθραμμένοι.  
Πόλις πέφευγεν ἠδὲ δέλειον ζυγόν·  
Πέπλωκεν ἀνδρῶν ὀμβρίμων κομπάσματα· 800

- Πόλις δ' ἐν εὐδία τε καὶ κλυδωνίῃ  
 Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον ἐκ ἐδέξατο.  
 Στένει δὲ πύργος, καὶ πύλας φερεγγύοις  
 Ἐφραζάμεσθα μοναμάχοισι προσάταις·  
 Καλῶς ἔχει τὰ πλεῖς' ἐν ἔξ πυλώμασι· 805  
 Τὰς δ' ἐβδόμας ὁ σεμνὸς ἐβδομαγέτας  
 Ἄναξ Ἀπόλλων εἶλετ', Οἰδίπτε γένοι  
 Κραίνων παλαιὰς Λαίῃε δυσβελίας.
- ΧΟ. Τί δ' ἐςὶ πρᾶγμα νεόκοτον πόλει παρὸν;  
 ΑΓΓ. Πόλις σέσωσαι, βασιλέες δ' ὁμόσποροι 810  
 Ἄνδρες τεθναῖσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων.
- ΧΟ. Τίνες; τί δ' εἶπας; παραφρονῶ φόβῳ λόγε.  
 ΑΓΓ. Φρονῆσα νῦν ἄκεσον, Οἰδίπτε γένος.
- ΧΟ. Οἱ γὰρ τάλαινα, μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν.  
 ΑΓΓ. Οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδήμενοι. 815  
 ΧΟ. Ἐκειῖθι κ' ἦλθον; βαρέα δ' ἔν, ὅμως φράσον.
- ΑΓΓ. Οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν.  
 ΧΟ. Οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἅμα.  
 ΑΓΓ. Αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆτα δύσποτμον γένος. 820  
 Τοιαῦτα χαίρειν καὶ δακρύσασθαι πάρα·  
 Πόλιν μὲν εὖ πρᾶσσεσαν, οἱ δ' ἐπιστάται,  
 Δισσῶ στρατηγῷ διέλαχον σφυρηλάτῳ  
 Σκύθῃ σιδήρῳ, κτημάτων παμπησίαν.  
 Ἐξῆσι δ' ἦν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθονὸς,  
 Πατρὸς κατ' εὐχὰς δυσπότημης φορέμενοι. 825  
 Πόλις σέσωσαι· βασιλεῖοι δ' ὁμοσπόροι  
 Πέπωκεν αἷμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

- ΧΟ. ὦ μεγάλε Ζεῦ καὶ πολισσῆχοι  
 Δαίμονες, οἱ δὴ Κάδμει πύργους  
 Τέσδε ῥύεσθε· 830  
 Πότερον χαίρω, κάπολολύξω



Πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι,  
 Ἡ τὲς μογερὰς καὶ δυσδαίμονας  
 Ἀτέκνας κλαύσω πολεμάρχους·  
 Οἱ δ᾽ ἦτ' ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίην  
 Καὶ πολυνεικεῖς  
 Ὦλοντ' ἀσεβεῖ διανοία.

835

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

## ΣΤΡΟΦΗ.

ὦ μέλαινα καὶ τελεία  
 Γένεος Οἰδίπε τ' ἀρὰ,  
 Κακὸν με κραδίᾳ τι περιπιτνεῖ κρύος·  
 Ἐτευξα τύμβῳ μέλος  
 ὣς θυὰς, αἱματοςαγεῖς  
 Νεκρὰς κλύεσσα δυσμόρως θανόντας.  
 Ἡ δύσορnis ἄδε  
 Ξυναυλία δορός.

840

845

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ἐξέπραξεν, ἐδ' ἀπεῖπε  
 Πατρόθεν εὐκταία φάτις·  
 Βελαὶ δ' ἄπισοι Λαῖε διήρκεσαν.  
 Μέριμνα δ' ἀμφὶ πτόλιν,  
 Καὶ θέσφατ' ἐκ ἀμβλύνεται.  
 Ἴω πολύσονοι τόδ' εἰργάσασθε ἄπισον·  
 Ἦλθε δ' αἰακτὰ  
 Πήματ' ἐ λόγῳ·

850

## ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Τὰδ' αὐτόδηλα, πρῆπιος ἀγγέλε λόγος·  
 Διπλαῖ μέριμναι, διδυμανόρεα  
 Κάκ' αὐτοφόνα, δίμοιρα

855

Τέλεια τὰ πάθη. Τί φῶ;  
 Τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι πόνων,  
 Δόμων ἐφέσιοι.  
 Ἄλλὰ γόον ὧ φίλαι κατ' ἔρον  
 Ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν  
 Πίτυλον, ὃς αἰὲν δι' ἀχέροντ' ἀμείβεται  
 Τὰν ἄσονον, μελάγκροκον  
 Ναύσολον Θεωρίδα,  
 Τὰν ἀσιβῆ Ἀπόλλωνι, τὰν ἀνάλιον,  
 Πάνδοκον, εἰς ἀφανῆ τε χέρσον.

860

865

## ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ε΄.

Ἄλλὰ γὰρ ἦκεσ' αἰδ' ἐπὶ πρᾶγος  
 Πικρὸν, Ἀντιγόνη τ' ἠδ' Ἴσμήνη,  
 Θρῆνον ἀδελφοῖν, ἐκ ἀμφιβόλως  
 Οἶμαι σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων  
 Στηθέων ἦσειν ἄλγος ἐπάξιον.  
 Ἡμᾶς δὲ δίκη πρότερον φήμης  
 Τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον ἐριννύος  
 Ἰαχεῖν, αἰίδα  
 Τ' ἐχθρὸν παλαιᾶν ἐπιμέλπειν.

870

875

ΗΜ.

Ἰὼ δυσἀδελφόταται πασῶν, ὅποσαι  
 Στρόφον ἐσθῆσι περιβάλλονται,  
 Κλαίω, ζένομαι, καὶ δόλος εἰδείς  
 Μὴ κ' φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν.

## ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΗΜ.

Ἰὼ ἰὼ δύσφρονες,  
 Φίλων ἀπιστοί, καὶ κακῶν ἀτρύμονες,  
 Πατρώες δόμους ἐλόν-  
 τες μέλεσι σὺν ἀλκᾷ.

880

ΗΜ.

Μέλεσι δῆθ', οἱ μελέες θανάτες  
 Ἐυροντο δόμων ἐπὶ λύμη.

885

- ΗΜ. Ἴω ἰὼ δωμαίων  
 Ἐρειψίτοιχοι, καὶ πικρὰς μοναρχίας  
 Ἰδόντες, ἤδη δὴ λ-  
 λαχθεὶ σὺν σιδάρω,  
 Οὐκ ἔτ' ἐπὶ φιλία, 890  
 Ἄλλ' ἐπὶ φόνῳ διεκρίθητε·  
 Κάρτα δ' ἀληθῆ πατρὸς Οἰδιπόδα κατεύγματα  
 Πότνι Ἐριννὺς ἐπέκρανε.  
 ΗΜ. Δὶ εὐωνύμων τετυμμένοι.  
 ΗΜ. Τετυμμένοι δῆθ', ἄμο- 895  
 σπλάγχμων τε πλευρωμάτων.  
 ΗΜ. Αἰ αἰ δαιμόνιοι,  
 Αἰ αἰ δ' ἀντιφόνων  
 Θανάτων ἀραί.  
 ΗΜ. Διανταίαν λέγεις πλαγάν. 900  
 ΗΜ. Δόμοισι καὶ σώμασι  
 Πεπλαγμένους ἐννέπω.  
 ΗΜ. Ἄναυδάτω μένει  
 Ἄραίω τ' ἐκ πατρὸς  
 Διχόφρονι πότημῳ. 905  
 ΗΜ. Διήκει δὲ καὶ πόλιι  
 Στόνος, ζένεσι πύργοι,  
 Στένει δὲ πέδον φίλανδρον·  
 Μενεῖ κτέανά τ' ἐπιγόνους,  
 Δὶ ὧν αἰνομόροις, 910  
 Δὶ ὧν νεῖκος ἔβα,  
 Καὶ θανάτῃ τέλος·  
 Ἐμοιράσαντο δ' ὄξυκάρδιοι  
 Κτήμαθ', ὡς ἴσον λαχεῖν·  
 Διαλλακτῆρι δ' ἐκ ἀμεμφία φίλοις, 915  
 Οὐδ' ἐπίχαρις ἄρης.  
 ΗΜ. Σιδαρόπλακτοι μὲν ὦθ' ἔχουσι.  
 ΗΜ. Σιδαρόπλακτοι δὲ τὰς μένουσι,

- Τάχ' ἄν τις εἴποι, τίνες.  
 ΗΜ. Τάφων πατρῶων λαχαί. 920  
 ΗΜ. Δόμων μάλ' ἀχὼ ἐπ' αὐτῆς  
 Προπέμπει δαϊκτῆρ γόος,  
 Αὐτόσονος, αὐτοπήμων,  
 Δαίφρων, ἔ φιλαγαθῆς, ἔτύμως  
 Δακρυχέων ἐκ φρενός, αἶ  
 Κλαιιομένας με, μινύθει,  
 Τοῖνδε δυοῖν ἀνάκτοιν.  
 Πάρεσιν δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀ-  
 θλίοισιν, ὡς ἐρξάτην  
 Πολλὰ μὲν πολιήταις, 930  
 Ξένων τε πάντων σίχας  
 Πολυφθόρες ἐν δαίδι.  
 ΗΜ. Δυσδαίμων σφιν αἰ τεκῆσα  
 Πρὸ πασῶν γυναικῶν, ὀπόσαι  
 Τεκνογόνοι κέκληνται. 935  
 Παῖδα τὸν αὐτῶς πόσιν αὐτῶ θεμένα,  
 Τῆσδ' ἔτεχ', οἱ δ' ὦδ' ἔτελεύτησαν ὑπ' ἀλ-  
 ληλοφόναις χερσὶν ὁμοσπόροισιν.  
 ΗΣΜ. Ὅμοσποροι δῆτα  
 Καὶ πανώλεθροι, 940  
 Διατομαῖς ἔ φίλαις,  
 Ἐριδι μαινομένα,  
 Νείκεος ἐν τελευτῶ.  
 Πέπαιται δ' ἔχθος,  
 Ἐν δὲ γαίᾳ ζῶα 945  
 Φονορῥύτῳ μέμικται·  
 Κάρτα δ' εἰσὶν ὄμαιμοι.  
 ΧΟ. Πικρὸς λυτῆρ νεικέων ὁ πόντιος  
 Ξεῖνος ἐκ πυρὸς συθεῖς  
 Θηκτὸς σίδαρος· πικρὸς  
 Δὲ χρημάτων κακὸς 950



- Δατητὰς Ἄρης ἀρὰν  
 Πατρός τιθείς ἀληθῆ.  
 AN. Ἐχσσι μοῖραν λαχόντες, ὦ μέλεοι,  
 Διοσδότην ἀχέων· 955  
 Ἐπὸ δὲ σώματι γᾶς  
 Πλῆτος ἄβυσσος ἔσαι.  
 ΙΣΜ. Ἴω πολλοῖς ἐπανθήσαν-  
 τες πόνοισί γε δόμοι·  
 Τελευτᾶ δ' αἰδ' ἐπηγάλαξαν 960  
 Ἄραι τὸν ὄξυν νόμον,  
 Τετραμμένε παντρόπῳ  
 Φυγᾶ γένεσ.  
 Ἐσακε δ' ἄτας  
 Τρόπαιον ἐν πύλαις, 965  
 Ἐν αἷς ἐθείνοντο, καὶ δυοῖν κρατήσας  
 Ἐληξε δαίμων.  
 AN. Παισθεῖς ἐπαισας.  
 ΙΣΜ. Σὺ δ' ἔθανες κατακτανών.  
 AN. Δορὶ δ' ἔκτανες. ΙΣΜ. Δορὶ δ' ἔθανες. 970  
 AN. Μελεόπωνος. ΙΣΜ. Μελεοπαθῆς.  
 AN. Ἴτω δάκρυα. ΙΣΜ. Ἴτω γόος.  
 AN. Προκείσεται κατακτάς·  
 Ἦὲ ἦὲ, μαίνεται γόοισιν φρήν.  
 ΙΣΜ. Ἐντὸς δὲ καρδία ζένει. 975  
 AN. Ἴω ἰὼ πολυδάκρυτε σύ.  
 ΙΣΜ. Σὺ δ' αὖτε καὶ πανάθλιε.  
 AN. Πρὸς φίλῃ γ' ἔφθισο.  
 ΙΣΜ. Καὶ φίλον ἔκτανες.  
 AN. Διπλᾶ λέγειν. ΙΣΜ. Διπλᾶ δ' ὄραῖν. 980  
 AN. Ἀχέων τοίων τάδ' ἐγύθεν.  
 ΙΣΜ. Πέλας αἰδ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν.  
 AN. Ἴω μοῖρα βαρυδότεира μογερά,  
 Πότνια τ' Οἰδίπε σκιά,

- Μέλαινά τ' Ἐριννύς, ἧ μεγασθενῆς τις εἶ. 985  
 ΙΣΜ. Ἦέ ἠέ, δυσθέατα πῆματ' ἐ-  
 δείξατ' ἐκ φυγαῖς ἐμοί.  
 ΑΝ. Οὐδ' ἴκεθ' ὡς κατέκτανε.  
 ΙΣΜ. Σωθεῖς δὲ πνεῦμ' ἀπώλεσεν.  
 ΑΝ. Ἀπώλεσε δῆτα. ΙΣΜ. Καὶ τὸ τῆδ' ἐνόσφισε. 990  
 ΑΝ. Τάλαν γένος. ΙΣΜ. Τάλανα καὶ πάθεν  
 Δύσωνα κῆδὲ ὁμώνυμα.  
 ΑΝ. Δίυγρα τριπάλτων πημάτων.  
 ΙΣΜ. Ὅλοα λέγειν. ΑΝ. Ὅλοα δ' ὄραϊν.  
 Ἴω μοῖρα βαρυδότεира μογεραῖ, 995  
 Πότνια τ' Οἰδίπυ σκιά,  
 Μέλαινά τ' Ἐριννύς, ἧ μεγασθενῆς τις εἶ.  
 Σὺ τοίνυν οἶσθα διαπερῶν.  
 ΙΣΜ. Σὺ δ' ἐδὲν ὑσερον μαθῶν.  
 ΑΝ. Ἐπεὶ κατῆλθες ἐς πόλιν. 1000  
 ΙΣΜ. Δορός γε τῷ γ' ἀντηρέτας.  
 ΑΝ. Ὅλοα λέγειν. ΙΣΜ. Ὅλοα δ' ὄραϊν.  
 ΑΝ. Ἴω πόνος οὐφ' ἡμῖν. ΙΣΜ. Ἴω ἰὼ κακὰ δώμασι  
 Καὶ χθονί, πρὸ πάντων δ' ἐμοί.  
 ΑΝ. Ἴω ἰὼ, καὶ πρόσω γ' ἐμοί. 1005  
 ΙΣΜ. Ἴω ἰὼ, δυσόνων κακῶν  
 Ἄναξ Ἐτεόκλεις ἀρχηγέτα.  
 ΑΝ. Ἴω πάντων πολυσονώτατοι.  
 ΙΣΜ. Ἴω δαμονῶντες ἐν ἄτα.  
 ΑΝ. Ἴω ἰὼ πᾶ σφε θήσομεν χθονός; 1010  
 ΙΣΜ. Ἴω ὅπε τιμιώτατον.  
 ΑΝ. Ἴω ἰὼ πῆμα πατρὶ πάρευνον.

## I A M B O I.

- ΚΗ. Δοκῆντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρῆ  
 Δήμω προβέλοις τῆσδε Καδμείας πόλεως  
 Ἐτεοκλέα μὲν τόνδ' ἐπ' εὐνοίᾳ χθονός 1015

- Θάπλειν ἔδοξε γῆς φίλαις κατασκαφαῖς  
 Εἵργων γὰρ ἐχθρῆς, θάνατον εἴλετ' ἐν πόλει.  
 Ἱερῶν πατρῶων δ' ὅσιος ὦν μομφῆς ἄτερ  
 Τέθνηκεν ἔπερ τοῖς νέοις θνήσκειν καλόν.  
 Οὕτω μὲν ἀμφὶ τῆδ' ἐπέσαλται λέγειν. 1020  
 Τέττε δ' ἀδελφὸν τόνδε Πολυνεΐκης νεκρὸν  
 Ἐξω βαλεῖν ἀθάπτον, ἀρπαγὴν κυσὶν,  
 Ὡς ὄντ' ἀναστατῆρα Καδμείων χθονός,  
 Εἰ μὴ θεῶν τις ἐμποδῶν ἔση δορὶ  
 Τῷ τῆδ' ἄγος δὲ καὶ θανῶν κεκτήσεται 1025  
 Θεῶν πατρῶων, εἰς ἀτιμάσας ὅδε,  
 Στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβαλὼν ἦρει πόλιν.  
 Οὕτω πετεινῶν τόνδ' ὑπ' οἰωνῶν δοκεῖ  
 Ταφέντ' ἀτίμως, τῆπιτίμιον λαβεῖν·  
 Καὶ μήθ' ὀμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα, 1030  
 Μήτ' ὄξυμόλποις προσσέβειν οἰμώγμασιν,  
 Ἄτιμον εἶναι δ' ἐκφορᾶς φίλων ὑπο.  
 Τοιαῦτ' ἔδοξε τῷδε Καδμείων τέλει.  
 AN. Ἐγὼ δὲ Καδμείων γε προσάταις λέγω,  
 Ἦν μήτις ἄλλος τόνδε συνθάπλειν θέλη, 1035  
 Ἐγὼ σφε θάψω, κἀνα κίνδυνον βαλῶ,  
 Θάψασ' ἀδελφὸν τὸν ἐμὸν, εἰδ' αἰσχύνομαι  
 Ἐχασ' ἀπίσον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει.  
 ,, Δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον, εἰ πεφύκαμεν,  
 ,, Μητρὸς ταλαίνης, κἀπὸ δυσήνης πατρός. 1040  
 Τοιγὰρ θέλεις ἄκοντι κοινῶναι κακῶ  
 Ψυχῇ, θανόντι ζῶσα συγγόνῳ φρενί.  
 Τέττε δὲ σάρκας εἰδὲ κοιλογάσσορες  
 Λύκοι πάσσονται· μὴ δοκησάτω τινί.  
 Τάφον γὰρ αὐτῷ καὶ κατασκαφαῖς ἐγὼ, 1045  
 Γυνή περ ἔσσα, τῷδε μηχανήσομαι  
 Κόλπῳ φέρεσσα βυσσίνε πεπλώματος.  
 Κ' αὐτὴ καλύψω· μηδέ τω δόξῃ πάλιν·

- ΚΗ. Θάρσει, παρέσαι μηχανὴ δρασῆριος.  
 Αὐδῶ πόλιν σε μὴ βιάζεσθαι τόδε. 1050
- ΑΝ. Αὐδῶ σε μὴ περισσὰ κηρύσσειν ἐμοί.  
 ΚΗ. Τραχὺς γε μέντοι δῆμος ἐκφυγῶν κακά.  
 ΑΝ. Τράχυν, ἄθραπλος δ' ἔτος ἔ γενήσεται.  
 ΚΗ. Ἄλλ' ὄν πόλις συγεῖ, σὺ τιμήσεις τάφω;  
 ΑΝ. Ἦδη τὰ τῆδ' ἔ διατετίμηται θεοῖς. 1055
- ΚΗ. Οὐ, πρὶν γε χώραν τήνδε κινδύνω βαλεῖν.  
 ΑΝ. Παθὼν κακῶς, κακοῖσιν ἀντημείβετο.  
 ΚΗ. Ἄλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τόδ' ἔργον ἦν.  
 ΑΝ. Ἔρις περαίνει μῦθον ὑσάτη θεῶν.  
 ΚΗ. Ἐγὼ δὲ θάψω τόνδε· μὴ μακρηγόρει. 1060
- ΚΗ. Ἄλλ' αὐτόβελος ἴσθ', ἀπεννέπω δ' ἐγώ.

## ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

- ΗΜ. Φεῦ φεῦ ὦ μεγάλαυχοι καὶ φθερσιγενεῖς  
 Κῆρες Ἐρινύες, αἴτ' Οἰδιπόδα  
 Γένος ὠλέσατε πρυμνόθεν ἔτως.  
 ΑΝ. Τί πάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσωμαι;  
 Πῶς τολμήσω μήτε σε κλάειν,  
 Μήτε σε προπέμπειν ἐπὶ τύμβω;  
 Ἄλλὰ φοβῆμαι καὶ ποτρέπομαι  
 Δεῖμα πολιτῶν. 1065
- ΗΜ. Σὺ γε μὴν πολλῶν πενθητήρων  
 Τεύξῃ· κεῖνος δ' ὁ τάλας ἄγοος  
 Μονόκλαυτον ἔχων θρηῖνον ἀδελφῆς  
 Εἴσι. Τίς ἔν ταῦτα πῖθαιτο;  
 ΗΜ. Δράτω πόλις καὶ μὴ δράτω  
 Τὸς κλαίοντας Πολυνεΐκην. 1070
- Ἡμεῖς μὲν ἴμεν, καὶ συνθάψομεν  
 Αἶδε προπομποί. Καὶ γὰρ γενεᾶ  
 Κοινὸν τόδ' ἄκος, καὶ πόλις ἄλλως  
 Ἄλλοτ' ἐπαινεῖ τὰ δίκαια. 1075



HM.	Ἡμεῖς δ' ἅμα τῷδ', ὥσπερ τε πόλις Καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ. Μετὰ γὰρ μάκαρας καὶ Διὸς ἰσχὺν, Ὅδε Καδμείων ἤρυξε πόλιν Μὴ νατραπῆναι, μηδ' ἀλλοδαπῶν Κύματι φωτῶν Κατακλυσθῆναι ταμάλιςα.	1080       1085
-----	---	--------------------------------------

ΕΙΣ

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ

ΣΧΟΛΙΑ

ΠΡΩΤΑ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΡΙΤΑ.



# ΣΧΟΛΙΑ ΠΡΩΤΑ.

## Α΄.

κ. 1. ΚΑΔΜΟΥ ΠΟΛΙΤΑΙ. Ὁ Ἐτεοκλῆς προλογίζει, καὶ παρασκευάζων τὸν λαὸν ἅπαντα πρὸς φερεὰν τῆς πόλεως, φησὶν, Ὡς Κάδμω πολῖται, ἦτοι ὡς Θεβαῖοι, πρέπει λέγειν τὰ καίρια καὶ τὰ ἐνδεχόμενα, ἢ τὰ ἀναγκαῖα, τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ὅστις φυλάσσει καὶ ἔχει καὶ φέρει τὸ πρᾶγος, ἦγιν πρᾶγμα καὶ ἐξουσίαν, ἐν πρῦμνῃ, ἦγιν ἐν τῇ ἀρχῇ, νομῶν καὶ κινῶν καὶ οἰακονομῶν οἵακα πόλεως, ἦγιν τὴν τῆς πόλεως κυβέρνησιν, μὴ κοιμῶν καὶ κομίζων καὶ ἀναπαύων τὰς ὀφθαλμὰς ἐν ὕπνῳ, τροπικῶς δὲ τῷ λόγῳ ἐχρήσατο ὁ ποιητὴς, πρῦμνῃ καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς πόλεως, οἵακα δὲ τὴν ταύτης κυβέρνησιν.

3. ΟΙΑΚΑ ΝΩΜΩΝ. Κυβερνήτης ὢν τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων. Καλῶς ὁ ποιητὴς τὸν ἄρχοντα τῆς πόλεως ἐξισοῖ τῷ τῆς νηὸς κυβερνήτῃ. Ὅπερ γὰρ ὁ κυβερνήτης ἐν τῇ νηί, τῆτο αὐτὸ καὶ ἀρχηγὸς ἐν τῇ πόλει. Μὴ κοιμώμενος, ἐκ τῆ φροντίζειν ὑπὲρ τῆς πόλεως. Καὶ Ὅμηρος, Οὐ χρὴ παννύχιον εὐδειν βεληφόρον ἄνδρα.

4. ΕΙ ΜΕΝ ΓΑΡ ΕΥ ΠΡΑΞΑΙΜΕΝ. Εἰ μὲν γὰρ καλῶς, φησὶ, πράξαιμεν, τῆς εὐπραξίας ἢ αἰτία ἐπὶ τῆς θεῆς ἀναφέρεται· τῆς δὲ δυσπραξίας, ἐπὶ τῆς ἀρχοντας. Διὸ καὶ φησιν, εἰ δ' αὐτε καὶ πάλιν συμφορὰ καὶ δυστυχία τύχοι, ἦγιν εἰαν δυσυχήσωμεν, καὶ κακῶς πάθωμεν, ὅπερ μὴ γένοιτο, ὁ Ἐτεοκλῆς ἂν, τῆτ' ἔσιν ἐγὼ, εἰς ὧν, πολλὸς κατὰ πόλιν ὑμνοῖτο καὶ λοιδοροῖτο καὶ ὑβρίζοιτο ὑπὸ τῶν πολιτῶν διὰ κακῶν καὶ πολυερέφων ὕβρεων, καὶ ψόγων καὶ ὀνειδισμῶν, ὧν τινων τέτων ὁ Ζεὺς γένοιτο ἀλεξήτηριος, ἐπώνυμος τῇ πόλει Καδμείων, ἀντὶ τῆ ἔτως ὀνομαζόμενος ἐν Θεβαίαις. Τῆτο γὰρ ἔχει ἐπώνυμον ἐν Θεβαίαις ὁ Ζεὺς, καὶ ἐκεῖ Ζεὺς τιμᾶται ἀλεξήτηριος. φησὶν ἔν, συμφώνως ἑαυτῷ τιμᾶτο.

7. ΥΜΝΟΙΤΟ. Ὑμνεῖσθαι μέσον.

10. ΤΟΝ ΕΛΛΕΙΠΟΝΤ' ΕΤΙ. Τὸν ἐλλείποντα ἔτι ἡλικίας ἀκμαίας καὶ ὀξυτάτης, ἦτοι τὸν νεάζοντα· καὶ τὸν ἐξῆσον χρόνῳ, ἦτοι τὸν γηραιὸν καὶ παρηγηκῶτα καὶ παρακαμάσαντα ὑπὸ τῆ χρόνῳ.

12. ΒΛΑΣΤΗΜΟΝ. Ἦτοι αὐξήσιν καὶ προκοπὴν αὐξόντα καὶ βλασάνοντα σωματικῆν, ὡς ἀκμαῖον καὶ νεανικὸν εἶναι πρὸς μάχην.

13. ΩΡΑΝ. Φροντίδα, ἡλικίαν. Ἰν' ἢ ὁ νῆς ἔτος, ἔκαστον ἡμῶν ἔχοντα φροντίδα τῆς πόλεως, ἢ ἔκαστον κατὰ τὴν ἡλικίαν ἑαυτῆ, βοηθεῖν τῇ πόλει, ὡς πρέπει ἐσίν.

16. ΤΕΚΝΟΙΣ ΤΕ. Κοινὸν τὸ ἀρῆγειν.

17. ΕΡΠΟΝΤΑΣ. Κυρίως ἐπὶ παιδῶν τὸ ἔρποντας.

18. ΠΑΝΔΟΚΟΥΣΑ. Ὑποδεχομένη. Πάντα πᾶνον τῆς παιδικῆς ἡλικίας ὑποδεχομένη.

20. ΟΠΩΣ ΓΕΝΟΙΣΘΕ. Πισοὶ δηλονότι, πρὸς τὸν ὑπὲρ αὐτῆς κίνδυνον πρῶθυμοι.

24. ΟΙΩΝΩΝ ΒΟΤΗΡ. Σκοπὸς, ὁ Τειρεσίας.

25. ΕΝ ΩΣΙ ΝΩΜΩΝ. Ἐξ ἀκοῆς γὰρ τὰς πῆσεις διέκρινεν, ἐχ' ὁρῶν ὁ Τειρεσίας ἐπέεαλλε τῇ τέχνῃ, ἦτοι ἑτέρῳ ὑπαγορεύοντος, ἐκ αὐτῶν ὧν αὐτόπλης τῶν ὀρέων. ΠΥΡΟΣ ΔΙΧΑ. Οὐκ ἐμπύροις χρώμενος.

26. ΧΡΗΣΤΗΡΙΟΥΣ. Μαντευτικῆς.

29. ΝΥΚΤΗΓΟΡΕΙΣΘΑΙ. Ἐν νυκτὶ ἀγορεύειν καὶ βελεύεσθαι.

30. ΑΛΛ' ΕΣ Τ' ΕΠΑΛΞΕΙΣ. Ἄλλὰ πάντες σὺν παντευχία καὶ σὺν πᾶσι τοῖς ὅπλοις, ἦγον ὀπλισμένοι, ὀρμᾶσθε, σῶσθε ὁμοίως ἐς τὰς ἐπάλξεις καὶ τὰς προμαχῶνας τῶν πύργων, καὶ ἐπὶ τὰς πύλας, καὶ ἐπὶ τοῖς σέλμασι καὶ ταῖς καθέδραις καὶ ταῖς κατασκευαῖς τῶν πύργων γάθητε, μίμνοντες δὲ καὶ ἐπιμέμοντες καὶ καρτερεῖντες, θαρσεῖτε, μὴδὲ λίαν φοβεῖσθε τὸν ἔμιλον καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐπηλύδων, ἦγον τῶν ἀπὸ ξένης ἐλθόντων πολεμίων. Εὖ καὶ καλῶς ὁ θεὸς παρὰσχοι ἡμῖν, καὶ ἀγαθὰ πρᾶξειεν. Ὀμιλος ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τῆ ὀμῆ τὴν ἴλην ἔχειν.

32. ΠΛΗΡΟΥΤΕ ΘΩΡΑΚΕΙΑ. Τὰ τεῖχη, διὰ τὸ τὴν πόλιν ὡς θώρακα ἔχειν αὐτά. ΣΕΛΜΑΣΙ. Ταῖς καθέδραις, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νῶν.

35. ΕΥ ΤΕΛΕΙ ΘΕΟΣ. Καλὰ θεὸς παρέχει.

36. ΣΚΟΠΟΥΣ ΔΕ ΚΑΙΓΩ. Καὶ ἐγὼ δὲ, φησὶν Ἐτεοκλῆς, ἔπεμψα σκοπὰς καὶ ἐπιτηρητὰς καὶ κατοπλήρας τῆ στρατῆ τῶν Ἑλλήνων, ἕς τινὰς σέπειθα καὶ θάρρῳ μὴ ματᾶν καὶ ματαιοπονεῖν ἐν τῇ ὁδῷ. Τῆτ' ἔστι, μὴ μάτην ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μαθεῖν ἅπαντα, καὶ κατοπιεῦσαι τὸν στρατὸν τῶν Ἑλλήνων. Καὶ ἀπὸ τούτων μαθὼν ἐγὼ, ἔδαμῶς ἂν ληφθῶ καὶ κρατηθῶ τῶν Ἑλλήνων δόλω. Τὸ δὲ μὴ, παρέλκον.

39. ΕΤΕΟΚΛΕΕΣ, ΦΕΡΙΣΤΕ. Ἄγγελος ἐλθὼν φησὶ πρὸς τὸν Ἐτεοκλέα, ὃ φέρισε βασιλεῦ τῶν Κερκυραίων, ἦκω καὶ ἔρχομαι φέρων σοι σαφῆ καὶ φανερὰ πάντα τὰ ἐκεῖσε καὶ αὐτὸς δ' ἐγὼ εἶμι κατάσκοπος τῶν πραγμάτων, ἔχ' ὑπ' ἄλλων ταῦτα μαθὼν.

42. ΘΟΥΡΙΟΙ ΛΟΧΑΓΕΤΑΙ. Ὀρμητικοὶ πρὸς πόλεμον. Λοχαγέται ἦγον στρατηγοί.

43. ΤΑΥΡΟΣΦΑΓΟΥΝΤΕΣ ΕΣ. Οὕτω θύοντες ἐπάνω τῶν ἀσπίδων ἔμαντεύοντο. ΜΕΛΑΝΔΕΤΟΝ ΣΑΚΟΣ. Ἦτοι τὸ μελανθὲν τῷ αἵματι ἢ τὸ ἐκ μελανῶν βυσσῶν κατεσκευασμένον. Τὸ μελάνδετον δὲ καλῶς ἐπὶ ξίφους ῥηθείη, ἐπὶ δὲ σάκῃς παρελκεῖ τὸ δετὸν, ὡς ἐπὶ τῆ κελαινεφῆς τὸ νέφες. Ἦ τὸ περιφέρειαν σιδηρᾶν ἔχον μέλας γὰρ ὁ σίδηρος.

46. ΩΡΚΩΜΟΤΗΣΑΝ. Ὀρκῶς ἐπαίησαν εἰς τὸν Ἄρην τε καὶ τὴν Ἐνυῶν, καὶ τὸν φιλαίματον Φόβον, Φόβος δὲ καὶ Δεῖμος θεράποντες Ἄρεως, τῆτο ὤμοσαν, ἢ ἀλαπάξειν καὶ κατασκάψειν τὴν πόλιν τῶν Θηβαίων, θέντες καὶ ποιήσαντες ταύτη τῇ πόλει κατασκαφάς ἢ ἀποθανεῖν ἐν ταύτῃ τῇ γῆ.

49. ΜΝΗΜΕΙΑ Θ' ΑΥΤΩΝ. Περόνας ἢ τρίχας ἢ τι τοῖετον. Ἔθος γὰρ ἦν τῆς ἐν πολέμῳ ταῖς οἰκείαις πέμπειν σημεῖα, ἢ περόνας, ἢ ταινίας, ἢ βοσρέχας, ἢ τι τοῖετον.

50. ΕΣΤΕΦΟΝ. Ἄντι τῆ ἐπλήρου, πρὸς ἄρμα δὲ Ἀδράστου, ἐπεὶ Ἀμφιάραος αὐτοῖς ἔμαντεύσατο, μόνον Ἀδράστον σωθήσεσθαι. Τῆτο δὲ ἀπὸ τῆς ἰσορίας ἔλαθεν, ὅτι ἐσώθη ὁ Ἀδράστος ἐπεὶ πῶθεν ἦδυσαν ὅτι δὴ φεύζεται; Ἄλλως. Ὁ Ἀμφιάραος, εἰς τῶν Ἀργείων ἂν, οἷα μάντις, προεῖπεν αὐτὸν μόνον τὸν Ἀδράστον καὶ τὸ αὐτῆ ἄρμα ὑποσρέψειν ἐκ Θηβῶν, τῆς δὲ ἄλλης ἐκεῖσε ἀπολεισθαι. Διὰ τῆτο γὰρ ἕκαστος τῶν Ἀργείων ἐζωγράφει τῷ ἄρματι τῆ Ἀδράστου τὴν οἰκείαν μορφήν, ἵνα εἰάν συμβῆ ἀπολωλέναι αὐτῆς ἐκεῖσε, ὑποσρέψῃ δὲ ὁ Ἀδράστος μόνος μετὰ τῆ οἰκείῃ ἄρματος, δεῶνται ἐν εἰκονίσμασιν ὑπὸ τε τῶν γονέων καὶ φίλων καὶ πολιτῶν.

51. ΟΙΚΤΟΣ Δ' ΟΥΤΙΣ ΗΝ. Οὐκ ἦν ἕλεος διὰ τῆς γλώττης αὐτῶν προῶν ἐκθλύνων τὴν ὀρμήν. Ἦγον, ἐκ ἦν παρ' αὐτοῖς φιλόψυχος λογισμὸς, εἰδ' οἶκτον ζωῆς ἐν γλώττῃ προέφερον, ἀνακόπλοντα αὐτῆς τῆ ἐγχειρήματος. Σιδηρόφρων γὰρ καὶ ἀκαμπτῆς καὶ σκληρὸς θυμὸς αὐτῶν ἔπνει ἀναπτόμενος τῆ ἀνδρείᾳ, δεδρακότων καὶ βλεπόντων αὐτῶν ἄρην, ἦτοι φονικὸν καὶ πολεμικὸν ὄρῶντων, ὡς λεόντων.

54. ΠΥΣΤΙΣ ΟΥΚ ΟΚΝΩΙ ΧΡΟΝ. Εἰς ἐπέκτασιν πολλῆ καιρῶ. Μετ' ἔ πολὺ δὲ ταῦτα γνώση τῇ πείρᾳ. Ἦ πρὸς τῆ τῶν ἀκοῆ ἐ βραδείως γέγονε. Ταχὺ γὰρ ἦν γέγονε.



55. ΚΑΗΡΟΥΜΕΝΟΥΣ Δ' ΕΛΕΙΠΟΝ. Κατέλειψα δὲ αὐτὰς ἐκεῖσε κληρὸν ποιημένους, ὅπως ἕκαστος αὐτῶν ἄγοι λόχον καὶ ἐνέδραν καὶ τάξιν πολεμικὴν πρὸς πόλιν, πάλω καὶ κλήρω τῆτο λαχόν. Κλήρωσ γὰρ ποιησαμένων τῶν ἐπὶ τὰ λοχαγῶν, μία πόλις ἐκάστῳ ἐδόθη πρὸς φυλακὴν.

60. ΑΡΓΗΣΤΗΣ. Λευκός.

62. ΣΤ Δ' ΩΣΤΕ ΝΗΟΣ. Σὺ δ' ὡσπερ ἀγαθὸς κυβερνήτης νεὸς, φράξαι καὶ φρέρησον τὴν πόλιν. ΚΕΔΝΟΣ. Ἀσφαλῆς, βέβαιος.

63. ΚΑΤΑΓΙΣΑΙ. Σφοδρῶς καταπνεῦσαι τὰς πνοὰς τῆ πολέμου. Τροπικὸς δὲ ὁ λόγος. Ὁφελε γὰρ εἰπεῖν πνοὰς ἀνέμους, ἀλλὰ περὶ πολέμου λέγων διὰ τῆτο καὶ τὴν τροπὴν φυλάττει, νῆα μὲν τὴν πόλιν ὀνομάζων, πνοὰς δὲ Ἄρης τὴν σφοδρότητα τῆ πολέμου, κῦμα δὲ χερσαῖον τὴν σύρραϊαν τῆ πλῆθος τῆ στρατῶ τῶν ἐναντιῶν.

64. ΒΟΑΙ ΓΑΡ ΚΥΜΑ. Πρὸς τὸ πνεῦμα ἐπήγαγε τὸ κῦμα· παρακεκινδυνευμένως δὲ εἶπε κῦμα χερσαῖον.

65. ΚΑΙ ΤΩΝΔΕ ΚΑΙΡΟΝ. Τῆτ' ἐστὶ, μὴ ἐκπέσης τῆ δέοντος χρόνου.

67. ΟΦΘΑΛΜΟΝ ΕΞΩ. Ἀσφαλῶς φυλάξω.

72. ΕΛΛΑΔΟΣ ΦΘΟΓΓΟΝ ΧΕΟΥΣΑΝ. Ἦγαν τὴν μὴ βάρβαρον ἔσαν, ἀλλ' ἑλληνίδα καὶ αὐτήν.

75. ΜΗΠΟΤΕ ΣΧΕΘΕΙΝ. Τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ τῆ προσακτικῆ. Ἀντὶ τῆ, μήποτε σχῆτε ἐν ζυγοῖς τοῖς δαλίοις τὴν ἐλευθέραν πόλιν.

76. ΞΥΝΑ. Κοινωφελῆ καὶ ὑμῖν.

78. ΘΡΕΟΜΑΙ ΦΟΒΕΡΑ ΜΕΓΑΛ' ΑΧΗ. Ἦτοι θρηῶ, βοῶ φοβεράς μεγάλας θρηωδίας. Εὐπλότος γὰρ ἡ τῶν παρθένων ἡλικία πρὸς φόβον, μάλιστα πρὸς πολιορκίαν· τὸ δὲ φοβερά, ἢ διὰ τὰ φοβερά ἄχη· ἢ φοβερά γινόμενη, ὅ ἐστιν ἐπίτρομος.

79. ΜΕΘΕΙΤΑΙ ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ ΛΙΠΩΝ. Ἀφείται ὁ ὄχλος ἀπὸ τῆ στρατοπέδου. Οἶον, ἤδη τὴν ὁρμὴν ποιῶνται ἐπὶ τὴν πόλιν ἡμῶν οἱ πολέμοιοι. Ταῦτα δὲ φανταζόμενοι λέγουσιν ὡς ἀληθῆ. Τὸ δὲ χ πρὸς τὴν διαφορὰν τῆ στρατῶ καὶ τῆ στρατοπέδου. Στρατοπέδον γὰρ καλεῖται τὸ ἐνδιαιτήμα τῆ στρατῶ.

80. ΡΕΙ ΠΟΛΥΣ Δ' ΩΔΕ. Ὁ ἰππικὸς στρατὸς συγκεχώρηται καὶ ἀφίεται, πρὸς τὴν πόλιν ὁρμῶν, πρόδρομος, ἤτοι προπορευόμενος τῶν ἑτέρων, τὸ τῆ στρατῶ ὄλον, τυτέστιν, ἄπαν τὸ τῆ στρατῶ πλῆθος ρεῖ, ὁρμῶν, χέεται, κινεῖται. Ἀσυνδῶτως ταῦτα. Πείθει δὲ με ταῦτα σκοπεῖν ὃ ἐν τῷ αἰερί ἀναφερόμενος κοινοστὸς, ὃ ἀναυδος καὶ ἄφωνος ὢν, σαφῆς δὲ καὶ φανερὸς καὶ ἀληθῆς μνηυτῆς τέτων, ἤγαν, ἢ τῆ κοινοστῶ κινήσεις, ἰππέων πλῆθος σημαίνει ἐπέρχεσθαι. Αἰθερία δὲ κόνις, ἢ αἰρομένη μέχρι τῆ αἰθέρος, καίτοι ἄφωνος ἔσα, ἐναργῆς ἐστὶν, ὡσπερ ἄγγελος, καὶ ἀληθῆς. Φανταζονται δὲ ταῦτα πάντα.

83. ΕΛΕΔΕΜΝΑΣ. Ὁ ἐλαίων καὶ διεγείρων τῶν δεμνίων. ΠΕΔΙΟΠΛΟΚΤΥΠΟΣ. Καὶ τὸ τῆς γῆς δὲ με πῆδον κατακτυπέμενον τοῖς ὅπλοις, ποιεῖ με τοῖς ὡσὶ προπελάζειν τὸν ἦχον.

84. ΒΡΕΜΕΙ. Ἦχεῖ τρέπον ποταμῶν τὰ πεδία τῆς γῆς με.

88. ΒΟΑΙ ΥΠΕΡ ΤΕΙΧΕΩΝ. Σὺν θορῶ καὶ ὄχλω ὁ Ἀργεῖος λαὸς ὁ λευκὰς ἀσπίδας ἔχων ὄρνυται καὶ διεγείρεται καὶ ὁρμῶν ὑπεράνω τῶν τευχῶν, εὐπρεπῆς, ἤτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν πρέπων, προορῶ γὰρ ὡσανεὶ ὃ τῶν παρθένων χορὸς πῶς ὃ τῶν Ἀργείων ὄχλος ἀνοδὸν ἐπὶ τῶν Ὀθηαῖκων τευχῶν μέλλει ποιήσασθαι.

94. ΠΟΤΕΡΑ ΔΗΤ' ΕΓΩ. Πρὸς τὰ εἰδῶλα τῶν θεῶν πῆσω, παρακαλῶν καὶ δυσωπῶν αὐτὰς, ἢ ἄλλο τί πράξω.

96. ΕΥΕΔΡΟΙ. Ἐπ' ἀγαθῶν ἰδρυμένοι. Ἦ, ἐπὶ τῶν ἰδίων, φησὶ, καθεδρῶν καθιζόμενοι.

97. ΑΚΜΑΖΕΙ ΒΡΕΤΕΩΝ ΕΧΕΣΘΑΙ. Τὸτό φησι, καιρὸς ἐστὶ νῦν ἔχθεσθαι βρετείων, ἧτοι προσπίπτειν τοῖς εἰδώλοις τῶν θεῶν, καὶ παρακαλεῖν αὐτάς. Τί βραδύνομεν, καὶ ἔχ' ἰκετεύομεν, ὡ ἀγάγονοι, ἡμεῖς αἱ ὑπὸ τῷ γόνυ ἀγόμεναι καὶ κατεχόμεναι. Ἡ λίαν θρηνησαι. Ταῦτα δὲ τινες τῶν τῷ χορῷ γυναικῶν πρὸς τὰς ἑτέρας φασίν. Ἄλλως. Καιρὸς ἦκει, οἶον ἀκμῆς καὶ ὀξυλαβίας χρῆζει τὰ πρᾶγματα.

99. ΑΚΟΥΕΤ' Η. Ἐπιὶ ἀγνώτες εἰσι, τὸτό φασιν, ἄρα φανταζόμεθα, ἢ ἀληθῶς ἀκούομεν;

101. ΠΕΠΛΩΝ ΚΑΙ ΣΤΕΦΕΩΝ. Πότε γέθη ῥίψομεν ἢ σπέπλος ἐπὶ γῆς, ἢ νῦν, τραπεῖσαι ἐπὶ λιτανείαν τὴν περὶ ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῆς πόλεως; παρετίθεσαν γὰρ καὶ σπέπλος, καὶ ἐνέδουον καὶ σπέπλος τὰ ἀγάλματα. Ὀμηρος, σπέπλον ὅστις τοὶ χαρίζεις.

103. ΚΤΥΠΙΟΝ ΔΕΔΟΡΚΑ. Μετήγαγε τὰς αἰσθήσεις πρὸς τὸ ἐνεργέστερον. Ὡς, ἠκυσας ὁ κόραξ οἶος ἦλθ' ἐξ ὄρεος. Ὁ μέντοι ὀκτάσημος ῥυθμὸς ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδῃ, Ἐγὼ δὲ ἔτε τοὶ πυρὸς ἀνῆψα φῶς νόμιμον ἐν γάμοις, πολὺς ἐστὶν ἐν θρηνηδίᾳ, καὶ ἐπιτήδειος πρὸς θρήνης καὶ γενναγμῆς.

105. ΤΙ ΡΕΞΕΙΣ. Τί ποιήσεις ὡ παλαίχθων Ἄρης, προδώσεις ἡμᾶς εἰς χεῖρας ἐχθρῶν;

106. ΠΑΛΑΙΧΘΩΝ. Ἀντὶ τῷ, ὁ ἐκ παλαιῆ κληρωσάμενος τήνδε γῆν. Τιμᾶται γὰρ παρὰ Θηβαίους ὁ Ἄρης. Διὸ καὶ ἄρειον τεῖχος καὶ ἀρητιάς κρήνη παρ' αὐτοῖς. Ἄρης ἀττικόν. Ὡ Ἄρης κλητικόν· οἱ δὲ γράφουσιν, ὡ Ἄρη. ἱερά δὲ Θῆβη τῷ Ἄρειος. Ἐστὶν ἔν παλαι τὴν γῆν κατέχων.

109. ΕΠΙΔ' ΕΠΙΔΕ ΠΟΛΙΝ. Ἠθικόν τὸ δις ἀναφωνῆσαι. Δειλίαν γὰρ ἐμφαίνουσι διὰ τῆς.

110. ΕΥΦΙΛΗΝΤΑΝ. Εὖ πεφιλημένην.

111. ΙΘ' ΙΤΕ ΠΑΝΤΕΣ. Τινὲς ἴτ' ἴτε φασί· διὰ δὲ τὸ κακόφρωνον εἶναι τὸ τ, τὸ θ προελήθη τῷ ποιητῇ. Ἄλλοι δὲ ἴθι ἐνικῶς λέγουσι, πρὸς τὸν Ἄρην τῆτο ἐποτεινοντες, τὸ δὲ ἕτερον εἰς τὰς θεάς. Ὁ δὲ νῆς ἐστὶ τοιῦτος, ἔλθετε ὡ θεοὶ σύμπαντες, ἴδετε καὶ θεάσασθε τὸν ἐκείσιον λόχον τῶν παρθένων, ἦγον τὸ πλῆθος καὶ τὴν συνάθροισιν τῶν παρθένων γυναικῶν, τὴν ἰκετεύσαν ὑμᾶς ὑπὲρ τῷ μὴ γενέσθαι δόλας αὐτὰς τοῖς ἐχθροῖς. Ἄλλως. Σαφὲς ἐνταῦθα ὅτι ἐκ παρθένων ἐστὶν ὁ χορός. Ἐπίδτε, φασίν, ἡμᾶς ἰκετεύσας τρόπον δολῶν. Ἰκετεύομεν γὰρ ὑπὲρ τῷ μὴ εἰς δολίαν ἀχθῆναι.

116. ΚΥΜΑ ΓΑΡ ΠΕΡΙ ΠΤΟΛΙΝ ΔΟΧΜΟΛΟΦΩΝ ΑΝΔΡΩΝ. Ταῦτα τροπικῶς εἶπεν. Ἡτοι, ὀργὴ καὶ θυμὸς τῶν δοχμολόφων ἀνδρῶν ταῖς πνοαῖς ταῖς ἐκπεμπομέναις τῷ γόματος αὐτῶν, καχλάζει καὶ τῶν ῥινῶν ἔξωθεν. Δοχμολόφων δὲ, τῶν ἐπινευόντων τὰς λόφους, ἧτοι τὰ κράνη αὐτά· ἐν γὰρ τῇ κινήσει συμβαίνει πλαγιάζεσθαι τὰς λόφους. Ἡ δοχμολόφων, τῶν κορυθαίολων. Καὶ Ὀμηρος εἶφη κορυθαίολος Ἐκτωρ. Τὸ γὰρ κινέμενοι κράνος τῆδε κἀκείσε, δόχμιον γίνεταί τε καὶ λέγεται. Ἡ δὲ κίνησις κατηγορεῖται τῷ ἐμπράκτῳ. Ἄλλοι δὲ δοχμολόφων φασὶν διότι οἱ πολεμῆντες κόρυθας ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἐπιφέροτο, τρεῖς λόφους ἐχέσας, νεύοντας τῆδε κἀκείσε.

118. ΚΑΧΛΑΖΕΙ ΠΙΝΟΑΙΣ. Ταῖς πνοαῖς τῶν ἀνδρῶν καχλάζει, ὡσπερ κύμα· καχλάζει δὲ ἐ βορέε ἢ νότῳ πνοῇ, ἀλλὰ τῇ τῷ Ἄρειος.

120. ΠΑΝΤΕΛΕΣ. Πάντων ἔχων τέλος. ΠΑΝΤΩΣ ΑΡΗΞΟΝ ΔΑΙΩΝ ΑΛΩΣΙΝ. Πάντως καὶ ἡμῖν βόθησον, ὡς μὴ ὑπὸ τὴν πολεμίων ἄλωσι γενέσθαι.

123. ΦΟΒΟΣ Δ' ΑΡΗΙΩΝ. Λεῖπει ἢ ὑπό. Ὁ ὑπὸ τῶν ἀρηίων ὄπλων φόβος ταρασσεί.

## 124. ΔΙΑΔΕΤΟΙ ΔΕ ΓΕΝΤΩΝ. Ἡ σομάτων. ΚΙΝΤΡΟΝΤΑΙ ΦΟΝΟΝ.

Ἦτοι ἤχον τινα φονικὸν καὶ φονεργάτην ἐκπέμπουσιν. Ἄλλως. Θρηνησὶν ἡμῶν τὴν ἀπαίρεσιν καὶ οἶον προφωνήσιν οἱ ἐν ταῖς γένουσι τῶν ἵππων χαλινοί.

127. ΔΟΡΥΣΣΟΟΙΣ. Ταῖς διὰ τῶν δοράτων σωζήσαις πανοπλίαις, πολεμικαῖς πανοπλίαις.

129. ΣΥ Τ' Ω ΔΙΟΓΕΝΕΣ. Σύ τε ὃ κράτος ἐν πολέμοις Ἀθηναῖ. Ὑπὸ δὲ τῆς ἀγωνίας ἔχ' ἓνα θεὸν ἐπικαλῶνται, ὡς παρεθέοι. Καὶ ταῦτα δὲ δόχμικά ἐστι καὶ ἴσα, εἴαν τις αὐτὰ ὑκτασῆμως βαίνει. Ῥυθμοὶ γὰρ εἰσι. Βαίνονται δὲ οἱ Ῥυθμοί, διαιρεῖται δὲ τὰ μέτρα, καὶ ἔβαινεται.

133. ΑΝΑΞ ΙΧΘΥΒ. Καὶ σὺ ὃ Πόσειδον, ὃς ἀνάσσει ἐπὶ θήρα ἰχθύων.

135. ΕΠΙΛΑΤΣΙΝ ΔΙΔΟΥ. Πάλιν δις εἶπε τὸ ἐπίλυσιν. Τεταραγμένης δὲ ψυχῆς ταῦτα ἦθη, καὶ ἐμφάσιως ἕνεκα λεγόμενα.

140. ΚΗΔΕΣΑΙ Τ' ΕΝΑΡΓΩΣ. Κηδεῖς ἑναργῶς γενεῖ. Ἀρμονίαν γὰρ τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἀρεως εἶχεν ὁ Κάδμος. Ἡ ἀντὶ τῆ, φρόντισον ἡμῶν καὶ τῆς πόλεως ἑναργῶς.

141. ΚΑΙ ΚΥΠΡΙΣ, ΑΤΕ ΓΕΝΟΥΣ. Κύπρις ἢ Ἀφροδίτη λέγεται ταύτης δὲ καὶ Ἀρεως θυγάτηρ ἢ Ἀρμονία ἐγένετο, ἣν ὁ Κάδμος ἔλαβεν εἰς γυναῖκα. Ἀφ' ἧς οἱ ἀπὸ τῆ Κάδμου πάντες γεγόνασι. Φησὶν ἔν ὁ χερὸς πρὸς τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὴν ταύτης θυγατέρα Ἀρμονίαν, βοήθησον ἡμῖν, ὅτι ἀπὸ τῆ αἵματος τῆ σὺ ἐγενήθημεν, ἀντὶ τῆ ἀπὸ σὺ καταγόμεθα.

145. ΘΕΟΚΛΥΤΟΙΣ. Μεγάλαις, ἃς καὶ ὁ θεὸς ἀκάσειεν.

147. ΛΥΚΕΙ' ΑΝΑΞ, ΛΥΚΕΙΟΣ ΓΕΝΟΥ. Λυκείον φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα, ἢ διὰ τὸ ἐν τῇ Λυκίᾳ τῇ πόλει τιμᾶσθαι αὐτὸν, ἢ διὰ τὸ ἀνατίθεισθαι αὐτῷ λύκον ὡς ἱερὸν, ἢ διὰ τὸ λύκος ἀνελεῖν. Ἡ, ὃ, γε κρεῖττόν ἐστι, διὰ τὸ λυκόφως ποιεῖν, τῆς νυκτὸς ὑποχωρησάσης. Ἀπόλλων γὰρ ὁ ἥλιος. Ἄλλως. Πολέμιος. Οἶον ὡς περ λύκος, αὐτοῖς ἐφόρησεν, ἀνθ' ὧν ἡμεῖς εὖν θρηνησόμεν. Οὕτως τινες τὸ λυκείος. Ἡ, ἐπιβλαβῆς τοῖς πολεμίοις ἐπὶ τῆς αὐτῆς τῶν γόνων γενεῖ, οἶον ἐπὶ τῆ πολέμῳ.

151. ΕΥ ΠΥΚΑΖΟΥ. Ἦτοι ἐντέχνως καὶ ἐπιστημῶνως ἔντεινε τὸ τόξον. Τὸ γὰρ πύκα ἀντὶ τῆ ἐπιστημῶνως παραλαμβάνεται.

153. ΟΤΤΟΒΟΝ ΑΡΜΑΤΩΝ. Ἀκῶ, φησὶ, τὸν τῶν χνοῶν κτύπον.

156. ΕΛΑΚΟΝ ΑΞΟΝΩΝ. Παρὰ τὸ τῆ Ὀμήρου, μέγα δ' ἔβραχε φήγιος ἄξων' τῆτο ἄξων εἴρηται. Χνοῖαι δὲ εἰσι τὰ ἀκροξόνια, περὶ ἃ αἱ χοινικίδες, αἱ καὶ παραξονίτιδες λέγονται. Λέγουσι δὲ καὶ μετὰ τῆ οἱ ποιεῖται τὸ χνοῖαι.

162. ΑΚΡΟΒΟΛΩΝ Δ' ΕΠΑΛΞΕΩΝ ΛΙΘΑΣ. Ἀκροβολίζεσθαι ἔστι τὸ ἐν πολέμοις κατὰρχεσθαι.

163. ΛΙΘΑΣ. Λιθάς, ἦτοι σωρὸς λίθων, ἔρχεται ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων, ἦτοι τῶν μικρῶν πυργισκίων τῶν ἀκροβόλων, ἦτοι τῶν πῶρρωθεν βαλλομένων, διὰ τὸ ἐν ἀκρῶ τῶν τειχῶν καὶ ἀνωθεν ἴσασθαι.

165. ΚΟΝΑΒΟΣ ΕΝ ΠΥΛΑΙΣ. Κόναβος καὶ ἤχος καὶ κτύπος τῶν σακείων καὶ ἀσπίδων τῶν ὑπὸ χαλκῆ συνδεδεμένων, ἐν μάχαις τε τέλος καὶ πλήρωμα ζωῆς, ἦτοι θάνατος, ἀγνόν, ἐν τῷ πολέμῳ πληρωθῆν, ἢ ὑπὸ τῆ πολέμῳ γενόμενον. Ἐπεὶ γὰρ μιὰρὸς ὁ ἐν πολέμῳ φόνος, ἀγνόν μᾶλλον τῆτον εἶφησεν, ἐπεὶ οἱ πολεμῖες ἀποκτείναντες, καθαροὶ εἰσι μᾶλλον ἢ οἱ φίλεις ἀνελόντες. Τέλος δὲ ὁ φόνος καὶ ὁ πόλεμος. Τέλος γὰρ τινες τῆ βίότη ἐν τῆτῳ πολλακίς εὐρίσκουσι. Τέλος δὲ τῆς τῆ ἀνθρώπου ζωῆς ὁ θάνατος.

169. ΜΑΚΑΙΡ' ΑΝΑΣΣ' ΟΓΚΑ. Ὀγκα ἢ Ἀθηναῖ παρὰ Θηβαίοις ἐτιμᾶτο. ἐπίχεται δὲ, τὴν ἐπιχώριον Ἀθηναῖν καλῶν εἰς βοήθειαν, ὡς ὁ Θετταλὸς τὰν Δία, λίγνι, Ζεὺ ἄνα Δωδωναίῃ. Καὶ ὁ Λύκιος τὸν Ἀπόλλωνα, Κλυθὶ ἄναξ ὅς περ Λυκίης

ἐν αἰοῖσι δῆμῳ Εἶς. Καὶ ὁ Ἰδαῖος, Ζεῦ πάτερ Ἰδῆθεν μεδέων. Ὀγκαῖα τοῖνον ἢ Ἀθηναῖα τιμᾶται παρὰ Θεβαίων. Ὀγκα δὲ παρὰ Φοῖνιξιν ἢ Ἀθηναῖα, καὶ Ὀγκαῖαι πόλιν. Μένεται τέττε καὶ Ἀντίμαχος καὶ Ῥιανός. Φοῖνιξ δὲ τὸ γένος ἀνωθεν ὁ Κράδμος ἐτύγχανεν ὁ τῶν Θεβαίων οἰκιστῆς, διὸ καὶ ὡς ἐκ Φοινίκων κατηγμένος, Ὀγκαν Ἀθηναῖον παρὰ Θεβαίους τιμᾶσθαι ἐποίησε.

170. ΠΡΟ ΠΟΛΕΩΣ ΕΠΤΑΠΥΛΟΝ ΕΔΟΣ ΡΥΟΥ. Οὕτως ῥητέον, ὦ μάχαιρ' ἀνασσα Ὀγκα, ὦ μακαρία θεά, Ἀθηναῖα πρὸ τῆς πόλεως γενομένη, βοήθησον αὐτῇ. Κάλλιον δὲ εἰπεῖν, τὸ πρὸ τῆς πόλεως, ἔτας, ὦ Ὀγκα Ἀθηναῖα ἢ πρὸ τῆς πόλεως, ἦτοι ἔσα ἐζωγραφεμένη πρὸ τῆς πόλεως, ἦγεν ἔμπροσθεν, ῥύε τὸ ἐπίπυλον ἔδος, ἦτοι τὴν ἐπίπυλον πόλιν τῶν Θεβαίων. Γίνωσκε γὰρ ὅτι ἐζωγράφην ταύτην πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως. Ἦν καὶ ὁ Λυκόφρων πυλαίτιδα λέγει, διὰ τὸ ἀνωθεν ἴσασθαι ταύτην τῶν τῆς πόλεως πυλῶν.

172. ΠΑΝΑΔΚΕΙΣ ΘΕΟΙ. Κατὰ πάντα βοηθοί. Τῆτο γὰρ ἴδιον θεῶν.

176. ΕΤΕΡΟΦΩΝΩΙ ΣΤΡΑΤΩΙ. Τῷ μὴ βοιωτιάζοντι. Ἐπειδὴ γὰρ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἀργεῖοι, ἐκ εἶπεν βαρβαροφώνῳ. Ἄλλως. Τῷ ἔχοντι ἄνδρας ἐκ πολλῶν ἔθνῶν. Ὀμηρος, Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα.

177. ΚΑΥΕΤΕ ΠΑΡΘΕΝΩΝ. Ἀκῆετε ἡμῶν τῶν παρθένων, δικαίως εἰς ἔρανον ἀνεχσῶν τὰς χεῖρας. Τῆτο δὲ τὴν ἐκ ψυχῆς ἰκετεῖαν δηλοῖ. Καὶ Ὀμηρος, Χεῖρας ἀνασχόντες, μεγάλ' εὐχετόωντο.

181. ΑΥΤΗΡΙΟΙ ΑΜΦΙΒΑΝΤΕΣ. Ὡ θεοὶ περὶ τὴν πόλιν ἐλθόντες λυτήριοι, ἦτοι ἀφανισαὶ τῶν κακῶν, καὶ σωτήρες, ἐξ ἔργων αὐτῶν δείξατε ὅτι φιλοπόλιες ἐστέ, ἦτοι τὴν ἡμετέραν ἀγαπῶντες πόλιν. Ἄλλως. Ἀμφιβάντες, παρὰ τὸ, Ὅς Χεῦσιν ἀμφιέβηκας.

183. ΜΕΛΕΣΘ' ΙΕΡΩΝ ΔΗΜΙΩΝ. Ἦτοι, φροντίσετε τῶν ἀνακειμένων καὶ ἀνατεθειμένων ἐν τοῖς ἡμῶν ναοῖς ἱερῶν, δημίων, τῶν ἀπὸ τοῦ δήμου, κοινῇ γὰρ πάντες ἐκείνοις ἀντίθεν χρήματα. Περιφραστικῶς ἔν εἶπέ τῆτο, μέλλων εἰπεῖν, φροντίσετε τῶν ναῶν ἡμῶν, μὴ κατασκαφθῶσιν ὑπὸ τῶν πολεμίων· καὶ ἀναφαιρεθῆ τὰ ἐν αὐτοῖς ἀνάθηματα. Ἄλλως. Μελέτην ἔχετε τῶν ἱερῶν δημοσίων.

186. ΠΟΛΕΩΣ ΟΡΓΙΩΝ ΜΝΗΣΤΟΡΕΣ. Τῶν ἐκ τῶν πανηγύρεων τελετῶν μνημονεύσατε.

## Β'.

188. ΥΜΑΣ ΕΡΩΤΩ ΘΡΕΜΜΑΤ' ΟΥΚ ΑΝΑΣΧΕΤΑ, Η ΤΑΥΤ' ΑΡΙΣΤΑ. Καθ' ὑπόκρισιν, ἢ ἐν ἐρωτήσῃ μετ' ἐπιτιμήσεως ἀναγνώσειον. Ὁ Ἐπεοκλῆς ἀκέσας τῶν παρθένων ὀδυρομένων καὶ παρακαλεσῶν τὰς θεάς, φησὶ πρὸς αὐτάς, ἐρωτῶ ὑμᾶς θρέμματα ἐκ ἀνασχετῶν, ἦτοι ἐμοὶ φορτικὰ καὶ βάρους ἐτώσιον νομιζόμενα, μὴ ἀνεχόμενα καὶ μὴ βαρυσζόμενα παρ' ἐμοί. Ἄρα ταῦτα, ἃ ποιεῖτε, σωτήρια τῶν στρατῶν καὶ τῆ πόλει τυγχάνουσι· δηλονότι τὸ πεσέσας ὑμᾶς πρὸς τὰ εἰδῶλα τῶν πολισσέχων θεῶν, αἰεῖν, ἦτοι βοᾶν καὶ θρηνεῖν καὶ φωνεῖν, σωφρόνων μισήματα, τῆτ' ἐστὶ τὰ μισέμενα τοῖς σώφροσιν. Ἄλλως. Εἰώθασιν οἱ ποιηταὶ δόγματά τινα εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀκρόντων εἰσφέρειν. Οὕτως καὶ ὁ Αἰσχύλος ἐνταῦθα εἰσάγει τὸν Ἐπεοκλέα ἀπαγορεύοντα μετὰ ἀπειλῆς, μὴ ἀπάγειν τὸν ὄχλον εἰς δειλίαν, ὡς διὰ φόβον αὐτὸς φυγεῖν· ἀλόγοις δὲ ζώοις παρέβαλε τὰς παρθένους, ὅτι ἐν φαντασίᾳ γεγόνασι πρῶτον μὲν γυναικεῖα καὶ δειλῆ, δεύτερον δὲ ἐκ ἀληθείᾳ. Εἰσὶ γὰρ καὶ φαντασῖαι ἀληθεῖς.

192. ΑΥΕΙΝ, ΛΑΚΑΖΕΙΝ. Ταῦτα ἐπὶ τῶν ὄρνέων λέγεται. Ἀλόγοις ἔν ζώοις παρενέβαλλε τὰς παρθένους. Λακάζειν δὲ τὸ ἠχεῖν, γίνεται ἀπὸ τοῦ λήκω ῥήματος, κατὰ τροπὴν τῆ η εἰς α, καὶ κατὰ παραγωγὴν. ΣΩΦΡΟΝΩΝ



ΜΙΣΗΜΑΤΑ. Ταῦτα, τὸ προσπίπτειν τοῖς ξοάνοις, καὶ βοᾶν. Ταῦτα ἔν ᾧ πρᾶττετε, μισήσειαν ἂν οἱ εὖ φρονῶντες ἄνδρες.

193. ΕΥΕΣΤΟΙ. Εὐδαιμονία, εὐετηρία.

195. ΟΥΧ ΟΜΙΑΝΤΟΝ ΘΡΑΣΟΣ. Ἐν θορύβοις ἔκαθεκτόν.

198. ΔΙΕΡΡΟΘΗΣΑΤΕ. Διὰ τῶ θορύβου ἐμβεβλήκατε. ΚΑΚΗΝ. Δειλίαν.

200. ΑΥΤΟΙ Δ' ΥΠ' ΑΥΤΩΝ ΕΝΔΟΘΕΝ. Αὐτοὶ δὲ καὶ ἡμεῖς ὑπ' αὐτῶν, ἦτοι ὑφ' ὑμῶν τῶν γυναικῶν, δεικτικῶς, πορθέμεθα. Τῶτ' ἔστι, καὶ μὴ πολεμήμενοι, πολεμήμεθα. Γράφεται καὶ, ὑφ' αὐτῶν, ἦτοι αὐτοὶ δι' ἑαυτῶν.

202. Κ' ΕΙ ΜΗΤΙΣ ΑΡΧΗΣ ΤΗΝ ΕΜΗΣ. Τῶτό φησιν ὁ Ἐπεοκλῆς πρὸς τὸν χορὸν, ὅτι ἐὰν μήτις ἀκέσεται τῆς ἐμῆς ἐξουσίας, καὶ τὸ ἐμὸν ποιήσῃ πρόσαγμα, εἴτε ἀνὴρ, εἴτε γυνή, εἴτε τι τέτων μεταίχμιον, καὶ μέσον, ὀλεθρία ψήφος κατ' αὐτῆ συμβαλεύεται. Τὸν θάνατον δὲ λιθάλευσαν, τὸν διὰ βολῆς λίθων γενόμενον, ἔτι μὴ φύγη, ἔδαμῶς ἐκφύγη. Τὸ δὲ μὴ, παρελκόν.

203. ΜΕΤΑΙΧΜΙΟΝ. Καὶ τὸ μέσον λέγεται μεταίχμιον. Εἰπὼν ἔν ἄνδρα καὶ γυναῖκα, ἀναγκαίως δίδωσι νοῆσαι τὸ τέτων μέσον καὶ παῖδα νεογνὸν πρὸς τὴν τῶν ἑκατέρων ἡλικίαν. Ἄλλως. Νέος ἢ γέρον. Ἀκαίρω δὲ ἡ λέξις τὸ μεταίχμιον. Καὶ δηλοῖ τὸν ἀληθῶς ὀργιζόμενον. Ἄλλως. Κεκινδύνευται τῷ Αἰσχύλῳ ἐνταῦθα τὸ μεταίχμιον. Γένος γάρ ὄντος τῶ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς, μέσον ἄλλο εἶη. Εἰ μὴ ἄρα τις λέγοι ὅτι ὀργιζόμενος ἔτιωσ ἔρηκεν, ὡς καὶ παρὰ Δράκοντι τῷ νομοθέτῃ. Ἐκεῖνος γὰρ ὑπὲρ τῶ μηδὲν ἀμαρτάνειν, φησὶ, καὶ ὄτρακον ἢ τὸ ἀποκτεῖναι, καὶ ξύλον, καὶ σίδηρος, καὶ χαλκός, συνεκβάλλεσθαι.

205. ΔΗΜΟΥ Δ' ΟΥΤΙ. Τὸν ἐκ δήμου συστήσαι μέρος.

206. ΜΕΛΕΙ ΓΑΡ. Ἄνδρὶ γὰρ διὰ φροντίδος ἐστὶ τὰ ἐξωθεν, μὴ γυνὴ περὶ τέτων βελεύετω. Ἐνδον δὲ ἔσα ἡσύχαζε, καὶ μὴ βλάβην ποίει τῇ πόλει, δειλαινομένη καὶ κλαίεσα καὶ τὴς πολιτὰς θορυβῶσα.

209. Ω ΦΙΛΟΝ. Ἀπολογῶνται διότι ἔθορέθησαν.

211. ΣΥΡΙΓΓΕΣ ΕΚΚΛΑΓΞΑΝ. Περιφραστικῶς τὴς τροχῆς φησι. Σύριγγες δὲ εἰσι τὰ μέσον τῶ περιφερεῖς ξύλου τῶ τροχῆ διαπερονόμενα. Τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστὶ μέγα, τὸ δὲ ἕτερον τέτων μικρότερον, ἄλλο δὲ αὐτῆ δευτέρῃ μικρότερον, λόγον τῶν αὐλῶν τῶν συρίγγων ἐπέχοντα. ΕΛΙΤΡΟΧΟΙ. Περὶ ἃς ἐλίσσονται οἱ τροχοὶ ἸΠΠΙΚΩΝ. Ἰππικὰ πηδάλια λέγει καὶ τὴς χαλινῆς. Ὡσπερ τὸ πηδάλιον ἐν τῇ νῆϊ, ἔτω καὶ ὁ χαλινὸς ἐν τῷ ἵππῳ.

212. ΑΥΠΙΝΩΝ. Τῶν μὴ ἐώντων με ἡρεμεῖν.

214. ΤΙ ΟΥΝ; Ο ΝΑΥΤΗΣ. Ὁ Ἐπεοκλῆς, εἰπόντος τῶ χορῷ ὅτι διὰ τῶτο ἔφυγον πρὸς τὴς ναῦς τῶν θεῶν, ὅτι ἐφοβήθη ἀκέσασα τὸν κτύπον τῶν ἀρμάτων καὶ τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων, φησὶ πρὸς αὐτὸν, τί ἔν, ὁ ναύτης ἄρα τῆς νηὸς καταποντιζομένης ἐν τῇ θαλάσῃ, εὗρε μηχανὴν σωτηρίας, φυγῶν ἀπὸ πρῦμνης εἰς πρῶραν; ἔτιωσ ἔν ἔδὲ ἡμεῖς μηχανὴν σωτηρίας εὕρησεται περιῖσσαι τὴν πόλιν, καὶ καταλείψασαι τὰ οἰκεία οἰκήματα.

217. ΑΛΛ' ΕΠΙ ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΗΛΘΟΝ. Ὅτε βρόμος καὶ ἦχος καὶ κτύπος γέγονεν ἐν πύλαις, τῶτο δὲ ἐξωθεν, νιφάδος νιφομένης ὀλοῆς, τότε δὴ ἦλθον πρὸς ἀρχαῖα καὶ πατρῶα εἰδῶλα τῶν θεῶν, θαρρῶν τοῖς θεοῖς· τότε ἦρθεν πρὸς μακάρων λιτάς· ἀσυνδέτως ταῦτα. Ἡ ἔτιωσ, ἐπὶ τὰ δαιμόνων ἦλθον βρέτη, διότι βρόμος ἐν πύλαις νιφάδος ὀλοῆς νιφομένης, ἦγον συχρῶν βελῶν κατεφερομένων πρὸς τὴν πόλιν, καὶ ἔτω τὸ ἐξῆς· τότε δὴ ἦλθον πρὸς μακάρων λιτάς.

218. ΑΡΧΑΙΑ ΒΡΕΤΗ. Ἦγον τὰ πατρῶα εἰδῶλα τῶν θεῶν. Ἄλλως. Ἀρχαῖα, βασιλικά, παρὰ τὴν ἀρχήν. ΝΙΦΑΔΟΣ. Νιφάδα φησὶ τὸ τῶν πολυμῶν πλῆθος.



221. ΥΠΕΡΕΧΟΙΕΝ ΑΛΚΑΝ. Τὴν ἑαυτῶν ἀλκὴν ὑπὲρ ἡμῶν ἔχουσιν.

222. ΠΥΡΓΟΝ ΣΤΕΓΕΙΝ ΕΥΧΕΣΘΕ. Τὸν πύργον, ἦτοι τὰ ἡμέτερα τείχη, μένειν ἀσφαλῶς, καὶ γέγειν καὶ ὑπομένειν τὸ πολεμικὸν δόρυ. Οὐκ ἔν ταῦτα, ἃ φησὶ, ἔσαι πρὸς θεῶν, τὸ ἀλκὴν καὶ βοήθειαν παρέχειν ἡμῖν. Ἄλλως. Τῆτο εὐχεσθε, διαμένειν ἡμῶν τὰ τείχη ἀπλῶς, ὥστε τὸ δόρυ γέγειν καὶ ἀπειργεῖν τὰς πολεμίας.

223. ΑΛΛ' ΟΥΝ ΘΕΟΥΣ. Οὐκ ἀλόγως λέγει, τὰς τῆς πόλεως θεὰς φεύγειν, πορθηθείσης αὐτῆς. Λέγεται γὰρ ὅτι ὅτε ἔμελλε πορθηθῆναι ἡ Τροία, ἐφάνησαν οἱ θεοὶ τοῖς Τρωσὶν ἀνελόμενοι ἐκ τῶν καῶν τὰ ἀγάλματα αὐτῶν.

225. ΜΗΠΟΤ' ΕΜΟΝ ΚΑΤ' ΑΙΩΝΑ. Μηδέποτε αὐτὴ ἡ πανήγυρις τῶν θεῶν, ἦγυν ἡ συναγωγὴ τῶν ἐνταῦθα ὄντων, καταλείποι τὴν πόλιν κατ' ἐμὸν αἰῶνα καὶ χρόνον. ἦγυν ἡμῶν ζώντων, ἢ ἐπὶ τῷ ἐμῷ βίῃ. Ἄλλως. Μηδέποτε, φησὶν, ἐπὶ τῷ ἐμῷ βίῃ καταλείποιεν τὴν πόλιν οἱ θεοί. Εὐρῶν δὲ ὁ Αἰσχύλος παρὰ τῷ Ὀμήρῳ τὸ, θεῶν δύσονται ἀγῶνα, τὴν τῶν θεῶν εἰς τὸ αὐτὸ συναγωγὴν, πανήγυριν πραγματώτερον εἶρηκεν.

228. ΑΠΤΟΜΕΝΟΝ. Γράφεται τυφόμενον. Οἶον καιόμενον πολεμίῳ πυρὶ.

230. ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΓΑΡ ΕΣΤΙ. Πάνυ εὐφυῶς ὁ Αἰσχύλος τὴν πειθαρχίαν, ὡς γυναῖκα, ὠνόμασε μητέρα τῆς εὐπραξίας τῆς σωτῆρος, λέγων, ἡ πειθαρχία γυνὴ ἐστὶ μήτηρ τῆς σωτῆρος εὐπραξίας. Οὗτος λέγεται λόγος ἐμφανῶν ὅτι καλὸν ἐστὶ τὸ πειθαρχεῖν. Πειθόμεναι γὰρ αἱ πόλεις τοῖς κρατέουσιν, εὐ πρᾶτθισιν. Ἄλλως. Γυνὴ σωτῆρος. Λεῖπει Διὸς· ἴνα ἦ, γυνὴ Διὸς σωτῆρος.

231. ΩΔ' ΕΧΕΙ ΛΟΓΟΣ. Οἰκείως ἔχουσα πρὸς τὸ σώζεσθαι.

232. ΕΣΤΙ ΘΕΟΙΣ ΔΕ Τ' ΙΣΧΥΣ. Ὁ χορός φησὶ πρὸς τὸν Ἐτεοκλέα, ἀληθὲς ἐστὶ ὅτι ἡ πειθαρχία μήτηρ τῆς σωτικῆς εὐπραξίας πέφυκεν· ἐστὶ δὲ καὶ τοῖς θεοῖς δύναμις ὑπερέχουσα πάντα. Πολλάκις δὲ ἡ τῶν θεῶν ἰσχύς τὴν ἀμήχανον κέφαλην καὶ ἐκ χαλεπῆς δυνάμεις κρημαμένην ὑπερθεῖν τῶν ὀμμάτων, ὀρθοῖ, καὶ ἀποσοβεῖ αὐτὴν.

238. ΣΟΝ Δ' ΑΥ. Γυναικίως ἐστὶ τῆτο.

239. ΔΙΑ ΘΕΩΝ, ΠΟΛΙΝ. Διὰ τῆς ἐπιθυρίας τῶν θεῶν, νεμόμεθα τὴν πόλιν ἀδάμασον, μὴ δαμαζομένην παρὰ τῶν πολεμίων καὶ καταπονημένην, τὸν ὄχλον δὲ τῶν δυσμενῶν καὶ τῶν ἐχθρῶν ἀποσέγει καὶ ὑπομένει καὶ καρτερεῖ ὁ πύργος καὶ τὸ τείχος τῆς πόλεως.

241. ΤΙ ΤΑΔΕ ΝΕΜΕΣΙΣ ΣΤΥΓΕΙ; Ὁ χορός φησὶ πρὸς τὸν Ἐτεοκλέα, τί τάδε, ἃ φημι περὶ τῶν θεῶν, εὐεργέτας τέττης ἀποκαλῶν, στυγεῖ ἡ νέμεσις, ἦτοι ἡ ἀπὸ σῆ μέμφις; ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν, εὐ φθοῶ.

242. ΟΥΤΙ ΦΘΟΝΩ. Οὐδαμῶς νέμεσῶ σοι τῷ τιμᾶν τὰς θεὰς, καὶ εὐδεῖς ταῦτα ὀρῶν σε ποιῆσαν μισήσειεν· ἀλλ' ἴνα μὴ τὰς πολίτας ποιῆς δειλῆς, ἴσθι καὶ ὑπαρχε ἕκκλος καὶ ἡσυχος, καὶ μὴ λίαν φοβῆ.

244. ΕΚΗΛΟΣ ΙΣΘΙ. Γράφεται καὶ εὐκηλος. Τὸ γὰρ υ μέτρον ἕνεκα ποτὲ παραλαμβάνεται.

245. ΠΟΤΑΙΝΙΟΝ ΚΛΥΟΥΣΑ. Ὁ χορός πάλιν ἀνελθὼν εἰς τὸ τείχος τῆς πόλεως, φησὶ, νεωγὶ γεγεννημένοι καὶ πρόσφατον κτύπον καὶ ἦχον ἀκέσασα, σὺν φόβῳ παρεγγόμενη εἰς ταύτην τὴν ἀκρόπολιν, ἔδος τίμιον.

248. ΜΗ ΝΥΝ ΕΑΝ ΘΝΗΣΚΟΝΤΑΣ. Ἐτεοκλῆς φησὶ πρὸς τὸν χορὸν ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως ἰσάμενον, μὴ ἀρπαλίζετε ἐν κωκυτοῖς. Μὴ ἀρπαζήτε τὸ θρηνεῖν, ἵαν τινὰς ἀκρόσσητε σφατιόμενος ἢ ἠτήμενος.

250. ΑΡΗΣ ΒΟΣΚΕΤΑΙ. Ἐν τῆτω γὰρ τῷ ὀδύρεσθαι καὶ θρηνεῖν βόσκεται ὁ Ἄρης, ἦτοι τρέφεται ἐν αἵμασι τῶν σφατιόμενων τῷ φόβῳ τῶν βροτῶν. Χαυνόμενοι

γὰρ ὑπὸ τῶν θρήνων καὶ τῶν ὀδυρμῶν, ἔκετι κυρίως μαχόμενοι ἴστανται ἀνδρείως, καὶ κατὰ τῶν ἀντιπάλων ἀνδρικῶς στρατεύμενοι, ἀλλὰ τὰ νῦτα κλίνοντες, ἀναιρῶνται ὑβύς.

252. ΜΗ ΝΥΝ ΑΚΟΥΟΥΣΑ. Καὶ ἀκέως προσποιῶ μὴ ἀκύνειν.

253. ΩΣ ΚΥΚΛ. Ὡς κυκλόντων τὴν σῶλιν τῶν πολεμίων, σείεται, φησὶ, ἢ ἡμετέρα γῆ.

257. Ω ΞΥΝΤΕΛΕΙΑ. Τὸ κοινὸν ἄθροισμα τῶν θεῶν, μεταφορικῶς. Κυρίως γὰρ ἡ τῶν στρατιωτῶν ἄθροισις· τέλος γὰρ τὸ τάγμα. Ὅμηρος, Ἐλθεῖν εἰς φυλάκων ἱερὸν τέλος.

259. ΘΕΟΙ ΠΟΛΙΤΑΙ. Τῆς ἰδίας καὶ πατρῴως ἐπικαλῶνται θεοὺς, μὴ εἰς δουλείαν ἐμπεσεῖν.

260. ΑΥΤΗ ΣΥ ΔΟΥΛΟΙΣ. Θρηῦσα δηλονότι καὶ κρᾶζουσα σὺ ἡμᾶς δούλους ποιεῖς.

264. ΠΑΛΙΝΣΤΟΜΕΙΣ. Δυσφημεῖς, καίτοι τῶν ἀγαλμάτων ἐχομένη.

265. ΑΥΤΥΧΙΑ ΓΑΡ. Ὑπὸ φόβῳ συναρπάζομαι.

266. ΑΙΤΟΥΜΕΝΩ. Εἰ δόις καὶ παράσχοις τέλος τῇ αἰτήσει, ἀδαρές σοὶ ἴσιν. Ἦτοι, εἰάν μοι ζητῶντί σοι τὸ σιωπᾶν παράσχοις τέλος, καὶ ποιήσης τὸ ἴμῳ δέλημα, ἀδαρές σοὶ ἴσι. ΤΕΛΟΣ. Γράφεται λόγον.

267. ΛΕΓΟΙΣ ΑΝ. Λέγε, φησὶ, ταχέως. Καὶ εἰάν δυνατὸν ἦ, γνῶσομαι σιγᾶν, ἢ ὑπακύνειν. Γνῶσομαι γὰρ εἰ δυνατὸν μοι ποιεῖν ὃ κελεύεις.

269. ΣΙΓΩ ΣΥΝ ΑΛΛΟΙΣ. Ὁ χορὸς φησὶ πρὸς τὸν Ἐτεοκλέα, ὅτι τὸ σὺν βύλημα ποιῶ, ἰδὲ σιγᾶ σὺν τοῖς ἄλλοις πᾶσι πείσομαι καὶ πάθω τὸ μῦρσιμον, ἦγεν τὸ σιωπῶν. Τῆτ ἴσι, τὸ εἰμαρμένον μετὰ πάντων τῶν ἄλλων πείσομαι ἰγῶ, εἴ τι μοι ἀπόκειται.

270. ΤΟΥΤ' ΑΝΤ' ΕΚΕΙΝΩΝ. Εἰπόντος τῷ χορῷ σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μῦρσιμον, φησὶν Ἐτεοκλῆς πρὸς αὐτὸν, ὅτι καὶ τῆτο τὸ ἔπος, τὸ, ὅτι σὺν τοῖς ἄλλοις πείσομαι τὸ μῦρσιμον, προκέκρικα ἐκείνων, ἦτοι τῶν ἄλλων ὧν εἴρηκας. Ἄλλως. Ἄντ' ἐκείνων, ἦγεν ἀνθ' ὧν ἄλλων δυσφήμω· εἴρηκας, τῆτο μᾶλλον παρὰ σὲ αἰρῶμαι. Ἄλλως. Τῆτο μᾶλλον ἢ τὰ προειρημένα ἐπαινῶ.

271. ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΓΕ. Σὺν τέτοις δὲ οἷς τὴν ψυχὴν με κατέθελξας, ἐκτὰς ἀπὸ τῶν ἀγαλμάτων τῶν θεῶν, καὶ μὴ ἐχόμενος αὐτῶν, ὡς περὶ τῷ θανεῖν δεδοικῶς, εὐχὰς τῆς θεῶς βοηθεῖν ἡμῖν.

274. ΟΛΟΛΥΓΜΟΝ. Καὶ πρῶτον ἐμῷ εὐξαμένη, εἶτα σὺ ἕμνησόν ὀλολυγμὸν ἱερὸν, ἦτοι ἕμνον, καὶ εὐχὴν ἱερὰν, ἐξευμενίζουσαν τῆς θεῶς. Ἄλλως. Διέειπε τὸν ὀλολυγμὸν τῷ παιῶνος. Καὶ γὰρ μόνη τῇ Ἀθηνᾶ, δαίμονι ἕση πολεμικῇ, ὀλολύξαι, τοῖς δὲ ἄλλοις θεοῖς παιωνίζουσι. Ὁ γέν ποιητῆς ἐπὶ τῶν Τρωϊάδων φησὶν, Αἰ δ' ὀλολυγῆ πᾶσαι Ἀθῆνη χειρὰς ἀνέσχον. Καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλληνίδων, Αἰ δ' ὀλολύξαι θυγατέρες τῆ νοοί τε. Ἡ δὲ διάνοια ἀπλῆ φησὶν ἔτω, καμῷ εὐχομένη ἀκέσσασα. Πῶς δὲ, ἐπιφέρει. Νικήσας φησὶ τρώπαια ἀναθήσειν αὐτοῖς τοῖς θεοῖς, καὶ θυσίας ποιήσειν. Οὐ γὰρ ματαίαις ἐδὲ γυναικείαις εὐχὰς ἐπιτελέσω. Ἄλλὰ παρὰ ταῖς θυσίαις δεῖ σε ὀλολύξειν, ὡς ἔθος Ἑλληνικόν.

275. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΝΟΜΙΣΜΑ. Ἦτοι κατὰ τὸν νόμον τὸν Ἑλληνικὸν τῆς βοῆς τῆς παρὰ ταῖς θυσίαις γινομένης. Ἡ, ὡς νενομίται τοῖς Ἑλλησι παρὰ ταῖς θυσίαις ὀλολύξειν. ΘΥΣΤΑΔΟΣ ΒΟΗΣ. Θυσιάδος, τῆς παρὰ ταῖς θυσίαις γινομένης. Ἀφ' ἧς ἐνόστε καὶ ἡ Βάκχη. Σημαίνει γὰρ τῆτο καὶ τὴν καθαρὰν ἰσθμῆτα, ὡς παρὰ Εὐριπίδῃ. Ἡ, ἢ νενομίται τοῖς Ἑλλησι ἐν μάχαις· ἢ, ὡς νενομισμένοι Ἑλλησι παρὰ τὰς θυσίας ὀλολύξειν. Ἄλλως. Θυσιάδος βοῆς, ἐνθεσιαστικῆς.

276. ΘΑΡΣΟΣ ΦΙΛΟΙΣ. Ἦτοι διὰ τῶν τοιούτων εὐχῶν θάρσος ἐμποιοῦσα τοῖς φίλοις, καὶ λύσσα τὸν ἐν αὐτοῖς ἐνόητα τῶν πολεμίων φόβον. Τὸ γὰρ εὐχεσθαι τοῖς θεοῖς, θάρσος ἐμποιοῖ τοῖς φίλοις. Κατὰ δὲ τινὰς, πολέμιον φόβον τὸν ὀλολυγμὸν ἐξηγήσατο, ἐν τῷ, λύσσα πολέμιον φόβον. Καὶ γὰρ πολέμιον φόβον λέγει τὴν ἢ ἐποίει ὁ χορὸς πρὸς τὴν θεῶν θρηνώδη ὀλολυγὴν, ἢ τὴν πολίτας δεινῶς κατεπαλέμει καὶ ἐξετάραττε. Τῆτ' ἔστι, τὸν φόβον ὃν ὁ χορὸς ἐποίει τῷ ὀλολύζειν καὶ κλαίειν.

278. ΠΕΔΙΟΝΟΜΟΙΣ. Ἦτοι τοῖς κληρὸν τῶν ἀλσῶν καὶ τῶν πεδίων ἀφώρισμένων ἔχουσιν ἑαυτοῖς. Ἄλση γὰρ καὶ παραδείσος καὶ πεδία λιπαρὰ οἱ πολῖται ἐκτέμνοντες τῶν ἰδίων κτημάτων, ταῦτα τοῖς θεοῖς ἀνετίθεσαν.

279. ΟΥΔ' ΑΠ' ΙΣΜΗΝΟΥ ΛΕΓΩ. Καλῶς εἶπεν, ἐκ ἀριθμῶ τὴν ἀπὸ τῶν Θεῶν, τῆς ἐμῆς δηλαδὴ πόλεως, Ἰσμηνὸς γὰρ ποταμὸς τῶν Θεῶν, ὡς δήλη ἔντος ὅτι τιμῶνται καὶ ὑπ' ἐμῆ ἐγγράφονται τοῖς τιμωμένοις· πῶς γὰρ ἔ; ὅτι τοῖς τῷ Ἰσμηνῷ θύω πᾶσι, τῶν πραγμάτων εὐτυχῶς ἀποδάντων. Ἄλλως. Οὐδὲν λέγω τὴν θεῶν τὴν ἀπὸ τῷ Ἰσμηνῷ ἀλλὰ μόνον τὴν ἀπὸ τῆς Δίρκης. Ἐτιμῶντο γὰρ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀπὸ τῷ Ἰσμηνῷ παρὰ τοῖς Θεβαίοις· κατέλειπε δὲ εἰπεῖν ἅπαντας, διὰ τὸ θαρρῆν καὶ ἐν ὀλίγαις δεήσεσιν εἰσακκοσθῆναι. Ἄλλως. Οὐδ' ἀπ' Ἰσμηνῷ λέγω, ἀντὶ τῷ, σὺν τῷ Ἰσμηνῷ. Κατὰ σχῆμα δὲ ἢ φωνῆ οἶον, λέγω ἔτι σὺν τῷ Ἰσμηνῷ. Θύω ἔν αὐτοῖς πᾶσι, τῶν πραγμάτων εὐτυχῶς ἀποδάντων. Ἄλλως. Καινῶς εἶπεν, ἐκ ἀριθμῶ τὸν Ἰσμηνὸν, ὡς δήλη ἔντος ὅτι τιμᾶται καὶ ἐγγράφεται τοῖς τιμωμένοις.

282. ΕΠΕΥΧΟΜΑΙ ΘΗΣΕΙΝ. Λεῖπει ἡμᾶς.

283. ΤΡΟΠΑΙΑ. Παρατηρητέον ὅτι ἐδέπω ἦν ἡ τῶν τροπαίων ὀνομασία κατὰ τὸν Ἐτεοκλέα· ὡς ἀνετίθεσε τὰ κατὰ τὸν χρόνον ὁ Αἰσχύλος. ΕΣΘΗΜΑΤΑ. Ἐσθήματα ἀνάθησεν πρὸ τῶν ναῶν, τὰ λάφυρα.

286. ΠΟΙΦΥΓΜΑΣΙ. Οἶον ἐκφοδῆμασι, τοῖς δυναμένοις ἐκπλήξαι τὴν ἀκρόντας.

288. ΕΓΩ Δ' ΕΠ' ΑΝΔΡΑΣ. Ἦ ἐπὶ πρὸς τὸ ἐχθροῖς. Ἐγὼ δὲ παραγενόμενος ἐπ' ἄνδρας ἐξ σὺν ἐμοὶ ἐσθῆμος, τάξω εἰς ἐπιλατειαίς ἐξόδου, ἦτοι εἰς τὰς ἐπιλά πύλας πόλεως, ἀντηρέτας καὶ ἀντιμάχους τοῖς ἐχθροῖς, ἀπὸ τῷ ἀνταίρω ῥήματος, πρὶν ἰκέσθαι καὶ παραγενέσθαι πρὸς ἡμᾶς λόγους μνηστὰς συνεχεῖς καὶ κατεπεύγοντας ἡμῶν τὴν ἐξοδον, ἡμᾶς ἐκεῖσε ἀπελθεῖν. Ἄλλως. Ἐγὼ δὲ σὺν ἐμαυτῷ ἄλλως ἐξ, ὡς ἐστὶν αὐτὸς ἐσθῆμος, ἀντιτάτας τοῖς πολεμίοις ποιήσομαι ταῖς ἐπιλά πύλαις, καὶ σπεύσω ἐγὼ τάξαι λοχαγὸς πρὶν ἢ τὰ πράγματα κατεπεύξῃ, ὡς δι' αἰγέλων συχῶν ἐξάγειν τὸ σθένος.

293. ΜΕΛΕΙ, ΦΟΒΩ Δ' ΟΥΧ. Φησὶν ὁ χορὸς, μέλει ἢ ψυχὴ μου, ἦτοι φροντίζει ὡς εἶπεν ὁ Ἐτεοκλῆς· ἀλλ' ὃ ἐν ἐμοὶ φόβος ἐκ ἡρεμείν ἐᾷ καὶ ἡσυχάζειν ἐμέ. Ἦ δὲ ἐν τῇ καρδίᾳ μου μέριμνα τὸν ἐμὸν φόβον ἀνανεῖται τὸν ἀμφὶ τείχη λεῶν.

294. ΓΕΙΤΟΝΕΣ. Αἱ δ' ἐν τῇ καρδίᾳ μέριμναι ἀνάπλησι τὸν ἐν ἐμοὶ φόβον. Ἦ καρδία μου, φησὶ, δέδοικε τὸν πολιορκεῖντα στρατὸν, ὡς δράκοντα ὑπὲρ τῶν νεοσσῶν πελειάς.

297. ΔΡΑΚΟΝΤΑ Δ' ΩΣΤΙΣ. Δέδοικε γὰρ ἡ καρδία μου. Τὸν γὰρ δὲ σύνδεσμον ἀντὶ τῷ γὰρ νοητέον.

298. ΛΕΧΕΩΝ ΔΥΣΕΥΝΗΤΟΡΑΣ ΠΑΝΤΡΟΦΟΣ ΠΕΛΕΙΑΣ. Λεχέων, τῆτ' ἔστι, νεμομένων ἐπὶ τῆς καλιᾶς. Ταύτην γὰρ λέχος εἶπεν. Οἶον τῶν ἐν ὀρισμένῳ τόπῳ μενόντων, καὶ μήπω δυναμένων ἵπτασθαι. Δυσευνήτορας δὲ, δυσευνήτης, διὰ τὸν φόβον τῷ δράκοντος. Πάντροφον δὲ τὴν πελειάδα φησὶν, ὅτι πάντα τὰ ὄρεα ἄπαξ τῷ ἔτος τίκτει, ἢ δὲ περιεργὰ αἰεὶ διὸ ἀνύκειται τῇ Ἀφροδίτῃ. Περιεργὰ δὲ εἶρηται ἢ περισσὰ ἐρῶσα, πλεονάζοντος τῷ τ κατὰ τὸ μέσον.

304. ΑΜΦΙΒΟΛΟΙΣΙ. Πάντοθεν βαλλομένοις. \*Η ἀμφοτέρωθεν.

305. ΙΑΠΤΟΥΣΙ. Μετὰ βλάβης βάλλουσι.

309. ΚΑΔΜΟΓΕΝΗ. Ἀπὸ Κάδμου γὰρ οἱ Θεβαῖοι.

310. ΠΟΙΟΝ Δ' ΑΜΕΙΨΕΣΘΕ. Ποῖον δὲ πῆδον ἕτερον, ἦγον ποίαν γῆν, ἀμείψεσθε ἄρειον καὶ βέλτιον καὶ κρεῖττον ταύτης τῆς γῆς· ἀντὶ τῆ ποῖον ἄλλο γῆς δάπεδον οἰκήσετε. Ἐχθροῖς ἀφέντες καὶ καταλείψαντες καὶ δόντες τὴν αἶαν, καὶ τὴν γῆν βαθύχθονα καὶ λιπαράν· ὕδωρ τε πάλιν τὸ τῆς Δίρκης τῆς πηγῆς ἀφέντες τὸ εὐτρεφέστατον τῶν ποταμῶν ὁπόσων ἴησι καὶ ἐκπέμπει ὁ Ποσειδῶν ὁ γαιήοχος, οἱ παῖδες τε τῆς Τηθύος ἦγον τῆς γῆς. \*Ἄλλως. Ἀντὶ τῆ, ποῖον οἰκήσετε δάπεδον, ἐντεῦθεν μεταστάντες· εἴρηται δὴ καὶ ἐν Ἐοανηφόροις Σοφοκλέους, ὡς οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ἑαυτῶν ξόανα, εἰδότες ὅτι ἀλίσκεται. \*Ἐὰν ταύτην, φησὶ, τὴν γῆν προδῶτε τοῖς πολεμίοις, ποίαν βελτίονα αὐτῆς εὐρήσετε;

312. ΒΑΘΥΧΘΟΝΑ. Εὐγυιον.

315. ΟΣΩΝ ΙΗΣΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝ. Τὸν Ποσειδῶνα λέγει ἐκπέμπειν τὰς ποταμῆς, ὅτι ὑγρᾶς ἕσας δεσπότης ἕτός ἐστιν. \*Ἡ, ὅτι ἐκ τῆς θαλάσσης οἱ ὄμβροι ἀναδίδονται, εἰδ' ἕτως ῥήγνυνται. Ἐκ δὲ τέτων οἱ χεῖμαρροι γίνονται. Τηθύος δὲ παῖδας πάλιν τὰς ποταμῆς ὀνομάζει. Μυθεύεται γὰρ ὅτι ὁ Οὐρανὸς συμμιγείς τῇ Γῆ, ἀπέτεκε τὸν Ὀκεανὸν καὶ τὴν Τηθύν, καὶ ἄλλης ἐκ ὀλίγης παῖδάς τε καὶ θυγατέρας. Ὁ δὲ Ὀκεανὸς μιγείς Τηθύϊ τῇ αὐτῆ ἀδελφῇ, ἐγέννησε τὰς ποταμῆς καὶ τὰς πηγὰς τὰς ἕσας ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἕτως λέγονται οἱ ποταμοὶ παῖδες Τηθύος.

318. ΠΡΟΣ ΤΑΔ' Ω ΠΟΛΙΟΥΧΟΙ ΘΕΟΙ. Πρὸς ταῦτα ᾧ πολιῶχοι θεοὶ, τοῖς μὲν ἔξω πύργων, ἦτοι τοῖς πολεμίοις, ἐμβαλόντες, ἄταν καὶ βλάβην τὴν τὰς ἀνδρας φθειρήσαν, καὶ τὴν ποιῆσαν ῥίπτειν τὰ ὄπλα, ἄραιοσθε κῦδος, ἦτοι ἔξετε δόξαν. Τοῖς δὲ πολιταῖς γάθητε εὐεθροὶ τε καὶ καλῶς ἠδρασμένοι καὶ εὐτήρικτοι, καὶ ἀμετάκλιτοι φύλακες τῆς πόλεως, οἰονεὶ δυσωπηθέντες ταῖς ὀξυγόοις λιταῖς ἡμῶν. \*Ἄλλως· πρὸς τὰδε, ἀντὶ τῆ, διὰ ταῦτα. Πρὸς ταῦτα ᾧ πολιταῖς θεοὶ τοῖς μὲν ἔξω τῆ τείχους Ἀχαιοὺς ἄτην ἐμποιήσατε, ὡς αὐτὰς τὰ ὄπλα ῥίψαι· τῆτε δὲ γενομένης, πρὸς ἡμῶν τῶν πολιτῶν πᾶνυ ἂν ὑμῆσθε.

326. ΟΞΥΓΟΟΙΣ ΛΙΤΑΙΣΙ. Διὰ τὰς ὀξυθηνήτης λιτὰς ἡμῶν.

328. ΔΟΡΟΣ ΑΓΡΑΝ. Διὰ δόρατος ἀγρευθεῖσαν.

329. ΨΑΦΑΡΑΙ ΣΠΟΔΩΙ. Ἀσθινεῖ, ἐλαφρᾶ.

332. ΤΑΣ ΔΕ ΚΕΧΕΙΡΩΜΕΝΑΣ. Τὰς δὲ ἰέας καὶ γηραιὰς ἄγεσθαι κειρημέναις ἀπὸ τῶν πλοκάμων, ἰππηδὸν ἦτοι δίκην ἵππων, τῆτ' ἐστὶ μετὰ ἀνάγκης. Οἱ γὰρ ἵπποι μετὰ ἀνάγκης ἔλκονται. Καὶ Ὀμηρὸς φησιν, ἄκοντε πετέσθην. \*Ἄλλως. Ἰππηδὸν ἄγεσθαι, ὑπὸ ἵππων σύρεσθαι τῶν πλοκάμων μετὰ ἀνάγκης.

333. Ε Ε Ε. Διέκοψε τὸν λόγον τῷ θρήνῳ.

336. ΒΟΑΙ Δ' ΕΚΚΕΝΟΥΜΕΝΑ. Θρηνεῖ δὲ ἡ πόλις ἐκκενωμένη, τῆς ληίδος, ἀντὶ τῆ λαίδος, ἦγον τῆς λείας τητέγης τῶν πολιτῶν, ὀλλυμένης καὶ φθειρομένης, τῆς μίξοθροῦς, ἦτοι τῆς θρῆν καὶ βοῆν ποιουμένης ἀνάμικτοι, γυναῖκες γὰρ καὶ παῖδες ἀκμάζοντες καὶ ἀρτιγενῆ βρέφη καὶ ἄνδρες καὶ γέροντες ἐποιῶντο τὸν θρήνον σύμμικτον.

339. ΚΛΑΥΤΟΝ Δ' ΑΡΤΙΤΡΟΠΟΙΣ. Ἄξιον μεγάλης κλαυθμῆ ταῖς κόρας ταῖς ἄρτι δρεπομέναις τὴν παρθεῖαν, πρὸ τῆ ἔλθειν εἰς ὄραν γάμου, αἰχμαλωτισθῆναι καὶ δόλαις εἰς τὴν ξένην χώραν ἀπελθεῖν. \*Ἄλλως. Κλαυτὸν δὲ καὶ θρήνον ἄξιον ἴσται ταῖς ἀρτιτρόποις, ταῖς ἄρτι ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐπὶ τὴν τελειοτέραν τραπέσαις, ἀπὸ τῶν ἑαυτῶν δωμάτων διαμεῖψαι, καὶ ὀδεῦσαι ἰδὸν συγχεῖν καὶ μίσους ἄξιαν. Ἦτοι διακορηθῆναι καὶ διαπαρθευθῆναι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῶν ἀμοδρόπων. \*Ἄλλως. Εἰ μὲν διὰ τῆ τ ἀρτιτρόποις, ταῖς κωστὶ τραπέσαις ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, καὶ ἠεσάσαις· εἰ δὲ διὰ τῆ δ ἀρτιτρόποις, ταῖς ἄρτι



δρεπομέναις. Ταῖς δὲ παρὰ τὴν ἀκμὴν, φησί, διακορευομέναις ἔσται κλαυθμὸς, ἢ ταῖς διαμειβόμεναις τὴν τῆς αἰχμαλωσίας ὁδὸν, ἔσται δάκρυα. ΩΜΟΔΡΟΠΩΝ ΝΟΜΙΜΩΝ ΠΡΟΠΑΡΟΙΘΕΝ. Κλαυτὸν ἔστι τὸ διαπαρθευθῆναι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῶν ὠμοδρόπων, προπάροιθεν νομίμων, ἤτοι τῶν νενομισμένον καιρῶν, δρεπομένων καὶ τρυγόμενων. Τὰ γὰρ ἔξω τῶν καιρῶν δρεπόμενα καὶ μήπω πεπανθῆναι τῶν χρόνων φθάσαντα, πάντως ἀγλευκῆ τυγχάνουσι, καὶ πικρίας πολλῆς ἀνάμευσα. Ἄλλως. Ὡμοδρόπων. Ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῶν τὴν παρθενίαν αὐτῶν καὶ ἦδη ὠμὴν καὶ ἄωρον δρεπομένων, πρὸ τῶν νομίμων γάμων.

342. ΤΙ; ΤΟΝ ΦΘΙΜΕΝΟΝ. Τί γὰρ δεῖ πολλὰ λέγειν; ὁ προτεθηκώς, εὐτυχῶς πρῶσσει πλέον τῶν ζώντων. Οἱ τελευτήσαντες, φησί, καὶ μὴ τοιαύτης πειρώμενοι συμφορᾶς; ἄμεινον ἡμῶν πρῶτίησι.

348. ΚΑΠΝΩ ΔΕ. Καλεπώτερος γὰρ ὁ καπνὸς τῶν ἐλεπόλεων καὶ πετροβολισμῶν\* καὶ ἀόρηθσιν πολλῶν δεινότεραν τῆς ἐκ τῶν τοιούτων πορθέσεως ὑπαινίττεται.

351. ΚΟΡΚΟΥΓΑΙ. Ταραχαί. Κεχωμώθηται δὲ ἡ λέξις.

352. ΟΡΚΑΝΗ. Τὸ θρησκευτικὸν δίκτυον, ὃ καὶ σαργάνη καλεῖται.

353. ΠΡΟΣ ΑΝΔΡΟΣ Δ' ΑΝΗΡ ΔΟΡΙ ΚΑΙΝΕΤΑΙ. Παρὰ τὸ Ὀμηρικόν, ἀνὴρ δ' ἀνδρ' ἰδνογάλιζεν.

354. ΒΛΑΧΑΙ Δ' ΑΙΜΑΤΟΕΣΣΑΙ. Ἡ βληχὴ κυρίως ἐπὶ τῶν προβάτων λέγεται ἢ λαμβάνεται, ἢ χά τινα καὶ φωνὴν ποιῶν ἄσημον ἐκπεμπόντων. Ἐξελάσθετο δὲ τῆτο ὁ ποιητὴς καὶ ἐπὶ τῶν νεογνῶν καὶ ἀρτιγενῶν καὶ ἀτελῶν βρεφῶν, ὡς τοιαῦδε τῆ φωνῆ, ἄσημῳ δηλαδὴ καὶ ἀνάρθῳ, χρωμένων\* ἃ παρὰ τῶν πολεμίων ἀρπαζόμενα ἀπὸ μαζῶν, αἰμαίσσειται, ὡς ἀναρθρον φωνὴν καὶ προβατῶδῃ προίεσθαι.

357. ΟΜΑΙΜΟΝΕΣ. Συγγενεῖς\* Ἕλληνες γὰρ πάντες, οἷον μετὰ αἵματος γινόμεναί. Ἡ τῶν ὁμαιμόνων καὶ συγγενῶν, καὶ ἐξ ἐνὸς γένους.

360. ΞΥΝΝΟΜΟΝ. Κοινωνόν.

361. ΟΥΤΕ ΜΕΙΟΝ, ΟΥΤ' ΊΣΟΝ. Διὰ τέτων τὸς πλεονεκτῆντας ἐμφαίνει. Ὁ γὰρ μῆτε ἔλασσον μῆτε ἴσον τῶν προλαβόντι λαβεῖν αἰσόμενος, φαίνεται πλείονος ὀρεγόμενος. Τινὲς δὲ τὸ λελιμμένοι διὰ τῶν γραφῶν, οἷον λελιμμένοι καὶ ἐπιθυμῶντες. Ὡφειλε δὲ πρὸς τῆτο, μείονος καὶ ἴσον, γραφεσθαι, ἀλλὰ λαμβάνουσι ἔξωθεν τὸ λαβεῖν, καὶ λέγουσι, ἔτε μείον ἔτε ἴσον ἐπιθυμῶντες λαβεῖν. Δελημμένοι ἔν διὰ τῶν, ἐκ τῶν λήσῳ τὸ λαμβάνω\* τὸ δὲ λελιμμένοι διὰ τῶν, ἐκ τῶν λίπῳ τὸ ἐπιθυμῶ.

362. ΤΙΝ' ΕΚ ΤΩΝΔ' ΕΙΚΑΣΑΙ. Τί δεῖ ὑπονοῆσαι ἐκ τέτων, ἢ πένθη καὶ συμφορᾶς;

365. ΠΙΚΡΟΝ Δ' ΟΜΜΑ. Πικρὰ θεῖα τῶν παρθένων ἀποσπυμένων ἐκ τῶν θαλάμων.

366. ΠΟΛΛΑ Δ' ΑΚΡΙΤΟΦΥΡΤΟΣ. Ἡ πολλὴ δὲ δόσις καὶ καρπὸς τῆς γῆς, ἢ ἀκριτόφυρτος καὶ ἀναμειμιγμένη, φέρεται ἐν τοῖς τῶν πολέμων ρεύμασιν. ΟΥΤΙΔΑΝΟΙΣ. Ἀχρεῖοις. Ἡτοι ἀνευφράντοις.

367. ΟΥΤΙΔΑΝΟΙΣ ΕΝ ΡΟΘΙΟΙΣΙ. Οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ γένος δένος λέγουσι, καὶ τὴν γῆν δᾶν, καὶ τὸν γνόφον δνόφον. Εὐφυῶς δὲ ὁ ποιητὴς τῶν ροθίοισι προσέθηκε τὸ ὑτιδανοῖς, ἐπειδὴ γὰρ τὰ ρόθια καὶ τὰ τῆς θαλάσσης ὑγρὰ κέλευθα, δι' αὐτῶν γὰρ ὁ πλῆς, τὰ ζωακῆ κομίζει ταῖς πόλεσι, ἐξ ὧν αὐταὶ συνίστανται, ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα εἰπὼν ροθίοισιν, ἵνα μήτις ἐπ' ὠφελείᾳ νόησῃ, ὑτιδανοῖς προσέθηκε. Ἄλλως. Ἐπειδὴ τὰ κύματα ἐστ' ὅτε ὠφέλειαν παρέχεται ταῖς πόλεσι\* δι' αὐτῶν γὰρ ὁ πλῆς τὰ ἐπιτήδεια κομίζει\* προσέθηκεν ἐπίτηδες τὸ ὑτιδανοῖς, οἷον ἀχρεῖοις. Τροπικῶς δὲ ρόθια εἶπε τὰ συνεχῆ κινήματα τῶν πολεμίων. Ἄλλως. Ταῖς ὑβριστικαῖς κινήσεις τῶν πολεμίων. Ἡ τῆτες ρόθια φησιν, ἐπειδὴ συντόμως πολεμῶσι. Ἄλλως. Ὡς ἐπὶ ναυαγίοις.



370. ΕΥΝΑΝ ΑΙΚΜΑΛΩΤΟΝ. Μεταστᾶσαι εἰς θηλείαν, δῖσσι τὴν τῶν πολεμίων εὐνήν.

Γ.

377. ΧΝΟΑΣ ΠΟΔΩΝ. Μεταφορικῶς εἶπε τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν. Ἄλλως. Τὸ συνεχὲς κίνημα τῶν ποδῶν παραβόλως χνόας εἶπεν. Τὸ γὰρ ἄκρον τὸ ἐντιθέμενον τῇ χοινικίδι, χνόη καλεῖται.

378. ΚΑΙ ΜΗΝ ΑΝΑΞ. Καὶ μὴν αὐτὸς ὁ Ἐτεοκλῆς ἐπείγεται, ἀκυσόμενος τὴ παρὰ τῆ ἀγγέλου λεγόμενα, ὡς ταῦτα ἀρτίως ἀκυσόμενος, ὥστε κολλῆσαι τῇ διαοίᾳ ἢ τοῖς ὤσιν, ἀκῦσαντα.

379. ΑΡΤΙΚΟΛΛΟΝ. Ἐν συναφῇ ἀρμόδιον, ἢ τὸν ἀρτίως κολλώμενον.

380. ΣΠΟΥΔΗ ΔΕ. Ἔοικε δὲ φησὶ, καὶ ὁ ἄγγελος ἐκ τῆς ἄγαν ἐπιφαινομένης σπεδῆς μὴ ἠδρασμένον ἔχειν τὸν αὐτὴ πόδα, ἀλλ' ἄστατον. Ἄλλως. Ἡ τέττη δὲ σπεδὴ ἔπω τέλος ἔχει, ἀλλ' ἐπείγεται. Τὸ γὰρ ἀπηρητισμένον, καὶ τέλος ἔχει, μεθ' ὃ ἐκ ἄλλο φρακτέον.

381. ΛΕΓΟΙΜ' ΑΝ. Ὁ ἄγγελος ὁ παρὰ τῆ Ἐτεοκλῆς ἀπασαλεῖς κατάσκοπος τῶν πολεμίων, ἐλθὼν, φησὶ, λέγοιμ' ἂν πάντα τὰ τῶν ἐναντίων, καλῶς ταῦτα γινώσκων, πῶς τε ἕκαστος ἔλαβε κλῆρον ἐν ταῖς πύλαις· ἐπειδὴ γὰρ ἐπὶ πύλῳς ἦν ἡ πόλις τῶν Θηβαίων, κλήρης ἔβαλλον οἱ πρῶτοι τῶν ἄλλων στρατηγοὶ τῶν Ἀργείων, πῶς ἂν πύλῳν λάβοι ἕκαστος. Ἰδὼν ἔν ἅπαντα, ἐρχεται καὶ ἀπαγγέλλει ταῦτα, καὶ φησὶν ἔτι ὁ Τυδεὺς ἀρτί μὲν βρέμει καὶ ἤχει, καὶ ὀργίλον καὶ μανικὸν πνέει πρὸς ταῖς πύλαις ταῖς Προϊτίσιν, αἱ γὰρ ἔτω καλέμεναι πύλαι ἔλαχον αὐτῶ, ὁ δὲ Ἀμφιάραος ὁ μάντις ἐκ ἀφίσιον αὐτὸν περᾶν τὸν Ἰσμηνὸν ποταμὸν, λέγων ὅτι ἔ καλὰ δύματα γίνεται. Ὁ δὲ Τυδεὺς μαινόμενος καὶ μάχης ἐπιθύμων, βοᾷ, καὶ μαίνεται, ὥσπερ ὁ δράκων τῷ τῆ ἡλίου ὑπεκκαύματι, τότε γὰρ μάλισα μαίνεται. Θίβει δὲ καὶ τύπτει ἐν ὀνειδέι, ἦτοι βάλλει ὀνειδισμοῖς, τὸν μάντιν Οἰκλείδην τὸν υἱὸν τῆ Οἰκλῆς τὸν Ἀμφιάραον.

382. ΤΥΔΕΥΣ. Αἰδεσθεῖς τὰ Ὀμηρικὰ ἐγκώμια, πρῶτον αὐτὸν καταλέγει ὁ Αἰσχύλος. ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΑΙΣ. Τότε γὰρ μάλισα μαίνεται.

389. ΣΑΙΝΕΙΝ. Ἐκκλίειν.

390. ΤΟΙΑΥΤ' ΑΥΤΩΝ. Τοιαῦτα φωνῶν, σείει καὶ κινεῖ τρεῖς κατασκίης λόφους. Ἡ γὰρ τέττη περικεφαλαία τρεῖς λόφους ἦν ἔχουσα. Χαίτωμα δὲ ταύτας εἴρηκε, διὰ τὸ δίκην χαίτης ἐπικαμπῶς ἴσασθαι ἄνωθεν, ἢ διὰ τὸ τρίχας ἐξ ἵππων χαίτης ἔχειν ἄνωθεν. Ἀπὸ δὲ τῆς ἀσπίδος τέττη οἱ κώδωνες οἱ χαλκῆλατοι καὶ ἀπὸ τῆ χαλκῆ κατεσκευασμένοι κλάζουσι φόβον. ΤΡΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΙΟΥΣ. Νεωτερικὸν τέτο.

393. ΕΧΕΙ Δ' ΥΠΕΡΦΡΟΝ. Ἐχει δὲ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑπέρφρον καὶ ὑπερήφανον σημείον τέτο, κατεσκευασμένον ἕρανὸν λάμποντα ἐν ἄστροις. Ἡ λαμπρὰ δὲ πωανσέληνος ἢ ἕσα φείγος τὸ τιμιώτατον τῶν ἄστρον, πρέπει ἐν μέσῳ τῷ σάκει, καὶ ἐν μέσῳ τῆ ἀσπίδι.

396. ΠΡΕΣΒΙΣΤΟΝ ΑΣΤΡΩΝ. Καὶ Πίνδαρος ἄστρον τὸν ἡλίον φησὶ. ΝΥΚΤΟΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ. Ἐφερημνευτικὸν ἐστὶ τέτο. Τῆς νυκτὸς γὰρ ὀφθαλμὸς ἢ σελήνη ἐστὶ, ὥσπερ καὶ τῆς ἡμέρας ὁ ἥλιος.

397. ΤΟΙΑΥΤ' ΑΛΥΩΝ. Τοιαῦτα ἀλύων ταῖς ὑπερκόμποις καὶ κενοδόξοις σαγαῖς καὶ πανοπλίαις, βοᾷ παρὰ τοῖς τείχεσι τῆ Ἰσμηνῆ ποταμῆ. Τὸ δὲ ἐξῆς, ἔτω, ἀσθμαίνει καὶ σπεύδει ὡς ἵππος πολεμιστῆς, σάλπιγγος ἀκῶν, ἐπιθυμῶν πολέμου, ὅτε εἴρηγεται πρὸς τῆ ἐπιβάτη. Τὸ δὲ, ἵππος ὡς κατασθμαίνων, μένει, ἀντιφροφὴ ἐστὶν, ἀντὶ τῆ ὡς ἵππος.

401. ΤΙΝ' ΑΝΤΙΤΑΞΕΙΣ. Ἀντὶ τῆς, τίνα ὡς Ἐτεόκλεις, ἀντιπαρατάξεις καὶ ἀντιήσεις τέτρω ἀντίμαχον; Τίς βέβαιος καὶ ἀξιοχρεως, τέτο γὰρ δηλοῖ τὸ Φερέγγυος, προΐσασθαι τῶν Προΐτε πυλῶν, λυθέντων τῶν κλείθρων, ἤτοι ἀνοιχθέντων τῶν πυλῶν; Ἡ τὸ Φερέγγυος, ἔτιω ρητέον, τίνα ἀντιτάξεις τέτρω ὥστε προΐσασθαι τῶν τῆ Προΐτε πυλῶν, λυθέντων τῶν κλείθρων, ἤτοι ἀνοιγισῶν τῶν πυλῶν. Τὸ δὲ ἐξῆς, τίς Φερέγγυος, ἀντὶ τῆς, τίς φέρων τὸ ἴσασθαι αὐτῆ πλησίον; Γύη γὰρ λέγεται τὸ πλησίον.

404. ΟΥ Δ' ΕΛΚΟΠΟΙΑ. Ταῦτα παρ' Ἀλκαίῃ εἴρηται. Οὐ τιτρώσκει τὰ ἐπίσημα ὅπλα, ἐδὲ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δύναμιν ἔχει, εἰ μὴ ἄρα ὁ φέρων αὐτὰ δύναμιν ἔχοι, καὶ γενναῖος ἦ.

406. ΚΑΙ ΝΥΚΤΑ ΤΑΥΤΗΝ ΗΝ ΛΕΓΕΙΣ ΕΠ' ΑΣΠΙΔΟΣ. Κυρεῖν καὶ ὑπάρχειν, τάχα ἂν αὐτὴ ἡ νύξ τινὶ γένοιτο. Οὕτως γὰρ εἰπεῖν ὠφείλει· εἶπε δὲ, τάχα ἂν ἡ ἀνοία μάντις τινὶ γένοιτο, ἐπιφέρει δὲ ὥσπερ ἐξηγόμενος, εἰ γὰρ φέροντι σῆμα τέτο τὸ ὑπέρομπον, ἤτοι τῶ ἔχοντι ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τὴν νύκτα ἐξωγραφημένην, ἐπ' ὀφθαλμοῖς πείσοι ἡ νύξ, ἦγην, ἐὰν καλυφθῇ τῇ νυκτὶ τῆ δανάτα, γένοιτο ἂν τέτο τὸ σῆμα ἐπάνυμον τῇ αὐτῆ ἀναιρέσει. Ἄλλως. Ὁ νῆς, ταύτην δὲ ἦν λέγεις εἶναι νύκτα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τάχα προμαντεύσεται τῶ φορέντι, ὅτι χωρήσει ὑπὸ νύκτα.

412. Κ' ΑΥΤΟΣ ΚΑΘ' ΑΥΤΟΥ. Ὅτι φέρεται ἐπὶ τῆς ἀσπίδος νύκτα καὶ τὴν πανσέληνον.

414. ΤΟΝΔ' ΑΝΤΙΤΑΞΩ. Καλῶς ἀντέταξε τὸν μὴ τοῖς ἤθεσιν αὐτῆ συμφωνῶντα, ἀλλ' ἐναντίον. Αἰσχύνης δὲ θρόνον, αὐτὴν τὴν αἰδῶ ὀνομάζει. Ὑπέρφρονας δὲ λόγος τῆς ὑπερήφανος φησίν. Οἶον, ἔτε ὑπερήφανα λέγει ὡς ὁ Τυδεύς, ἀλλὰ καὶ μισεῖ τῆς ὑπερήφανος.

417. ΑΙΣΧΡΩΝ ΓΑΡ ΑΡΓΟΣ. Ἀργός ἐστὶ τῶν κακῶν λόγων, ἢ τῶν ἔργων. Φιλεῖ δὲ τὸ μὴ εἶναι κακός, ἢ τῶ τρόπῳ, ἢ ὡς Ὀμηρος, ἀντὶ τῆ δειλός.

419. ΚΑΡΤΑ Δ' ΕΣΤ' ΕΓΧΩΡΙΟΣ. Γνήσιος πολίτης ἐκ τῶν σπαρτῶν, ἔ τῶν μετὰ Κάδμῳ ἐπηλύδων.

420. ΕΡΓΩΝ Δ' ΕΝ. \* Ἐν τοῖς τῆ Ἀρεως κύβοις κρινεῖ αὐτῆς ὁ πόλεμος.

421. ΔΙΚΗ Δ' ΟΜΑΙΜΩΝ. Τὸ τῆς συγγενείας δίκαιον τέλλει αὐτὸν ἐς τὴν μάχην.

424. ΩΣ ΔΙΚΑΙΩΣ ΠΟΛΕΩΣ. Ὅτι δικάως προμάχεται τῆς πόλεως.

425. ΥΠΕΡ ΦΙΑΩΝ ΟΛΟΜΕΝΩΝ. Ἡ ὑπὲρ περισσά.

430. ΠΙΓΑΣ ΟΔ' ΑΛΛΟΣ. Καπανέα ἐγκωμιάζων καὶ τὸ μέγεθος αὐτῆ, φησὶ γίγας ὁδ' ἄλλος· φαίνεται ἔν ὅτι ἐνέλιπεν ἐν τοῖς περὶ Τυδεως εἰπεῖν ὅτι γίγας ἐστὶν ἡ γίγασον ὁμοίος. ΤΟΥ ΠΑΡΟΣ ΛΕΛΕΓΜΕΝΟΥ. Τῆ Τυδεως. Ὀμηρος, Τυδεύς τοι μικρός μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής.

434. ΟΥΔΕ ΤΗΝ ΔΙΟΣ ΕΡΙΝ. Ἡτοι ἐδὲ τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸν τῆ Διὸς τῇ γῆ ἐπελθόντα φησὶν ἐκποδῶν σχέθειν, καὶ κρατήσειν, ἤτοι ποιήσειν αὐτὸν μακρῶν τῆς πόλεως. Ἄλλως. Οὐδὲ τὸν τῆ Διὸς σκηπτὸν εἰς γῆν κατερεχθέντα, ἢ αὐτῆ τῆ Διὸς φιλονεικήσαντος, ἐμποδῶν γενήσεσθαι αὐτῶ, λέγει.

436. ΤΑΣ Δ' ΑΣΤΡΑΠΑΣ. Τὰς δ' ἀστραπάς τε καὶ τὰς κεραυνίας βολὰς τῆ Διὸς παρείκασε καὶ ὁμοίωσε μεσημβρινοῖς θάλπειν, ἤτοι, ἔφησε δύνασθαι φέρειν καὶ ἐπομένειν τὰς τῆ Διὸς ἀστραπάς καὶ τὰς κεραυνὰς, ὥσπερ τὰς μεσημβρινὰς τῆ ἡλίου φορὰς, ἤτοι τὰ μεγάλα καὶ καυσικὰ καύματα.

438. ΕΧΕΙ ΔΕ ΣΗΜΑ. Ἡ δὲ ἀσπίς αὐτῆ σημεῖον ἔχει ἄνδρα γυμνὸν λαμπάδα βασάζοντα ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆ ἀνθ' ὅπλα, καὶ φωνῶντα διὰ τῶν ἐν αὐτῶ κεχρυσωμένων γραμμάτων, πρὸς τὴν πόλιν. Ἄλλως. Ἐχει δὲ ἐν τῇ ἀσπίδι αὐτῆ ἐξωγραφημένον ἄνδρα γυμνὸν, κατέχοντα τῇ χειρὶ λαμπάδα ἀναπλωμένην. Οὐκ ἄλλο τι διλῆντος τῆ σημεῖα, ἀλλ' ἢ ὥσπερ ὁ γυμνὸς κάλυψιν ἐκ ἔχει εἰς τὸ δραμεῖν, ἔτω

καὶ ἡμεῖς ἀκώλυτοι καὶ χωρὶς ἐμποδίων ταύτην ἀναπνεύσομεν, ἢ γυμνῆ αὐτὴν παντελῶς ἐργασόμεθα, ἔπειτα δὲ καὶ καύσομεν.

443. ΚΑΙ ΤΩΔΕ ΚΕΡΔΕΙ. Εἰπόντος τῆ ἀγγελῆς πρὸς τὸν Ἑτεοκλῆν, τίς τῶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ξυζητήσεται, ἢ τίς ἀντιμαχόμενος ἔσται αὐτῷ καὶ ἀντιπαλαμώμενος; Τίς ὑπομενεῖ, μὴ πλοηθεὶς, ἀνδρα ὑπέροκμον; λέγει δὲ τὸν Καπανέα· φησὶν ὁ Ἑτεοκλῆς πρὸς αὐτὸν, ὅτι σὺν τῷδε τῷ κέρδει καὶ ἄλλο κέρδος τίκτεται. Τῆτ' ἔστι, καὶ σὺν τῷ ἔχειν ἀνδρα ἱκανὸν πρὸς πόλεμον αὐτῷ συστῆναι καὶ τῇ μάχῃ ἀντιπαλαμῆσασθαι, καὶ πόλεμον ἐπίσης αὐτῷ προσαναγαγεῖν, ἔχομέν τι καὶ ἕτερον κέρδος, δηλαδὴ τὸ νικῆσαι. Ἄλλως. Πρὸς τῷ μῖναι, νικῆσαι. Τῆτο γὰρ ἔστι κέρδει κέρδος.

444. ΤΩΝ ΤΟΙ ΜΑΤΑΙΩΝ. Ἡ γλώσσά ἐστιν ἀληθῆς διδάσκαλος τῶν ἐν ἀνθρώποις ματαίων φρονημάτων. Θεατρίζει γὰρ οἷα ἕκαστος φρονεῖ. Εἰ μὲν συνετός καὶ ταπεινός ἐστι, συνετὰ καὶ ταπεινὰ φθίγγεται· εἰ δὲ μωρός καὶ ὑπέροκμος, μωρὰ πάλιν καὶ ἐπηρημένα βοᾷ.

446. ΚΑΠΑΝΕΥΣ Δ' ΑΠΕΙΔΕΙ. Ὁ Καπανεύς δὲ ὑπλισμένος ἀπειλεῖ κακὰ ποιεῖν εἰς ἡμᾶς, τὸς θεὸς ἀτιμάζων, καὶ τὸ σῶμα μὴ κατέχων καὶ παιδείων, ἀνθρώπος ὢν φθαρτός, πέμπει εἰς ἕρανὸν τῷ Διὶ ἔπη ταραχώδη, ἦγεν ὑβρίζει τὸν θεὸν τὸν Δία, ἐν χαρᾷ ματαία καὶ ψευδεῖ· ἢ γὰρ οἶδεν ὅπως αὐτῷ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἀποδοθήσεται. Θάρρῳ δὲ αὐτῷ ἐπελθεῖν τὸν καυστικὸν κεραυνόν, κατ' ἕδρην ἴσω τοῖς μεσημβριεῖσι τῆ ἥλιος θάλλπειον, ἀλλὰ φλέγοντα καὶ ἀπολλύοντα. Ὅπερ ἐγένετο.

453. ΑΝΗΡ Δ' ΕΠ' ΑΥΤΩΙ. Ἐπ' αὐτῷ δὲ τῷ Καπανεῖ, εἰ καὶ φλύαρος καὶ ὑπέροκμος ἄγαν ἐστίν, τίτακται ἀνῆρ, αἰθῶν δηλαδὴ. Τῆτο τὸ αἰθῶν οἱ μὲν διὰ τῶ ω μεγάλας γράφουσι, καὶ συντάσσοσιν ἕτως, ἀνῆρ ἐπ' αὐτῷ αἰθῶν καὶ πρῶθυμος καὶ διάπυρος τίτακται ἐν βία, ἦτοι ἐν δυνάμει, λῆμα Πολυφόντη, περιφραστικῶς ὁ Πολυφόντης. Οἱ δὲ διὰ τῶ ο μικρῶ, καὶ συντάσσοσιν ἕτως, ἀνῆρ δ' ἐπ' αὐτῷ τίτακται, αἰθῶν λῆμα, ἦτοι φρόνημα δραστήριον καὶ διάπυρον καὶ τὰ πολεμικὰ ἰμπεριότατον, Πολυφόντη βία, ἦτοι περιφραστικῶς ὁ Πολυφόντης, ὡς τὸ Ἡρακλέη βίη, Ἡρακλῆς. Ἄλλως. Ἀντὶ τῶ, εἰ καὶ ἄγαν ἐστὶ μαριώδης τὸν λόγον ὁ Καπανεύς, ἀλλ' ὅμως ἀντιτίτακται καὶ ἀνθέστηκεν αὐτῷ ἀκίνητος τῷ παραστήματι ἢ δυνάμει τῶ Πολυφόντη, μηδὲν δεδοικυῖα.

455. ΦΕΡΕΓΓΥΟΝ ΦΡΟΥΡΗΜΑ. Ἰκανὸς φρενεῖν τὴν πατρίδα.

456. ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ΕΥΝΟΙΑΙΣΙ. Ὡς τῶ Πολυφόντη ἱερέως ἕντος τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀφίερωται δὲ τῇ Ἀρτέμιδι ἢ τῶν Θεσβιῶν πόλις· διὰ τῆτο ἔν ἕτως λέγει, εὐνοίαις τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῶν ἄλλων πολιέχων θεῶν.

458. ΟΛΟΙΘ' ΟΣ ΠΟΛΕΙ. Ὁ χορὸς εὐχόμενός φησιν, εἴθε ὄλοιτο ὡς μεγάλας ἐγκαυχᾶται κατὰ τῆς πόλεως ἡμῶν. Βέλος δὲ τῶ κεραυνῶ ἐπισχέθου καὶ κρατοῖ αὐτὸν, πρὶν εἰς τὸν ἐμὸν οἶκον θορεῖν καὶ πηδᾶν καὶ ὀρεμᾶν, ἐκ τῶν πωλικῶν τε καὶ παρθενικῶν ἐδωλίων καὶ καθεδρῶν, πώλοισ γὰρ αἱ παρθένοι εἰκάζονται, ἐκπορθῆσαι καὶ ἐξερπάσαι ἐμέ.

463. ΚΑΙ ΜΗΝ ΤΟΝ ΕΝΤΕΥΘΕΝ. Εἰπόντος τῶ Ἑτεοκλέης, λέγ' ἄλλον ἄλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα, φησὶν ὁ ἄγγελος, καὶ δὴ λέξω τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις. Τρίτῳ γὰρ Ἑτεοκλῶ τρίτος ἐξῆλθε κλῆρος, προσβαλεῖν λόχον καὶ ἐνέδρα καὶ φυλακὴν ἐν ταῖς πύλαις ταῖς καλεμένοισ Νηήτισιν. Ἐξῆλθε δὲ ὁ κλῆρος ἐκ τῶ καλῶς κεχαλκευμένης κράνης, ἦτοι περικεφαλαίας, τῶ ὑπῆλυ, ἦγεν τῶ ἀνατετραμμένως. Ἄλλως. Ἐξῆλθεν ὁ κλῆρος ἀπὸ τῶ κράνης, ἐν ᾧ περιερέψαντες ἐκλήρην.

467. ΠΙΠΟΥΣ Δ' ΕΝ ΑΜΠΥΚΤΗΡΣΙΝ. Οἱ κορυφιστῆρες, τὰ προμετωπίδω κυρίως. Νῦν δὲ λέγει τοῖς χαλκιοῖς. Ἴν' ἢ, τὸς ἵππους θυμῶ πλόηεις περὶ τὸς χαλκινῶς ἀνακάμπειν καὶ περιεργεῖν, ἢδη βεβλομένως εἶναι πρὸς ταῖς πύλαις.

469. ΒΑΡΒΑΡΟΝ ΤΡΟΠΟΝ. Ἀπηνῆ ἦχον. Ἡ ἐπεὶ ἢ σύριγγ βοᾷ.

473. ΠΡΟΣ ΕΧΘΡΩΝ ΠΥΡΓΩΝ. Οὐκ εἶπε πρὸς ποῖον πύργον. Μεγάλως ἔν φησὶ πρὸς πάντα πύργον.

484. ΚΑΙ ΠΟΛΙΣΜ' ΕΠ' ΑΣΠΙΔΟΣ. Τὸν φέροντα τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ ἐγγεγραμμένον τῇ ἀσπίδι πόλισμα.

486. ΚΟΜΠΙΑΖ' ΕΠ'. Λέγε ἄλλον κομπῶδη, καὶ μηδὲν ἀποκρέψῃ με τῶν ἄλλων ἀλαζονειῶν.

487. ΕΠΕΥΧΟΜΑΙ. Ἐπεύχομαι δὴ καὶ ταῦτα μὲν εὐτυχεῖν, ὃ πρόμαχε τῶν ἐμῶν, ὃ προπολεμῶν τῆς οἰκίας ἡμῶν, τοῖσι δὲ, ἦγαν τοῖς πολεμίοις, ἐπεύχομαι δυστυχεῖν. Ὡσπερ δὲ ὑπέραυχα καὶ ὑπέροργα καὶ κενόδοξα λέγουσιν ἐπὶ τῇ ἡμετέρᾳ πόλει, τῶς νιν, ἔτως αὐτῶς ἐπίδοι ὁ Ζεὺς ὁ πάντα διανέμων καὶ διοικῶν, κοταίνων καὶ ὀργιζόμενος κατ' αὐτῶν.

492. ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΑΛΛΟΣ, ΓΕΙΤΟΝΑΣ ΠΥΛΑΣ ΕΧΩΝ. Ἦτοι πηλοσίον ἔσας τῶν ἄν εἶπον ἄνωθεν. Γείτονας ἔν πύλας τὰς τῆς Ἀθηναῶν φησὶν Ὀγκαίας, ἀφ' ἧς καὶ αἱ πύλαι αὐταὶ Ὀγκαῖαι ἐλέγοντο. Ἄνωθεν γὰρ τῶν πυλῶν ἐκείσε ἡ Ἀθηναῖα ἐγγράπλο. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐξ ἰσορίας τοιαύτης Ὀγκα ἡ Ἀθηναῖα παρὰ Θεβαίους ἐλέγετο. Ἀγνώωρ ὁ Τύριος ἔσχε παῖδας τρεῖς, Εὐρώπην, Κάδμων, καὶ Κίλικα. Τῆς δὲ Εὐρώπης ὑπὸ τῷ Διὸς ἀρπασθείσης, ἀπέστειλεν ὁ Ἀγνώωρ τὸς παῖδας αὐτῆ εἰς ζήτησιν αὐτῆς· καὶ εἰ μὴ εὐροίεν, προσέταξε μὴ ἐπανήκειν. Ὁ ἔν Κάδμος ἐλθὼν εἰς Ἑλλάδα, καὶ μὴ εὐρῶν τὴν Εὐρώπην, εἰς Δελφὸς ἦλθεν, ἐρωτήσων τὸν Ἀπόλλωνα πῶς καταγαίη. Ὁ δὲ θεὸς εἶπεν αὐτῷ, μετὰ τὸ ἐξελεῖν τῆ ἱερῶ, τῷ εὐρεθέντι ἀκολουθεῖν, εὐρέθη βῆς· ἠκολούθει ἔν αὐτῇ. ἦλθεν εἰς Θήβας, ὤλισθεν ἡ βῆς, καὶ ὁ Κάδμος ἐκεῖ ἄκησε, καὶ ἔθυσε τὴν βῆν Ἀθηναῖα, καὶ τῇ Αἰγυπτία φωνῇ ταύτην ἐτίμησεν ἐκεῖ. Ὁθεν ἔτως καὶ αἱ πύλαι ὀνομάσθησαν. Ἀπὸ δὲ Κίλικος τῷ Κάδμω ἀδελφῷ, Κιλικία ἡ χώρα.

494. ΙΠΠΩΜΕΔΟΝΤΟΣ ΣΧΗΜΑ. Περιφραστικῶς ὁ Ἴππωμέδων, μέγας ἄν καὶ κάλλιπον ἔχων σχῆμα.

495. ΑΛΩ ΔΕ ΠΟΛΛΗΝ. Ἄλως ἐστὶ κυρίως, ὅταν νέφη περὶ τὸν ἥλιον ἐκκαυθέντα λευκὰ φαίνηται, καὶ ὡς ἐν κύκλῳ τῷ ἡλίῳ γένηται. Νῦν δὲ λέγει τὸν βροῖζον καὶ τὴν συνεχῆ κίνησιν τῆς ἀσπίδος. Φησὶν ἔν, δινήσαντος, ἦγαν κινήσαντος ταύτην τῷ Ἴππωμέδοντος, ἔφριξα· καὶ ἐ ψευδῆ λέγω.

497. Ο ΣΗΜΑΤΟΥΡΓΟΣ Δ' ΟΥ ΤΙΣ. Ὁ δὲ ποιήσας τὴν ἀσπίδα, καὶ σημεῖα ἐγγράψας αὐτῇ, ἐκ ἦν, ὡς εἴκειν, εὐτελής. Ὅστις ὤπασεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῆτο τὸ ἔργον· ἦτοι παρέσχε καὶ ἰσόρησεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. Τῆτ' ἐστὶ Τυφῶνα ἀφιέντα ἀπὸ τῷ σώματος καπνὸν μέλανα, τὸν τῷ πυρὸς ἀδελφόν. Τὸ γὰρ πῦρ καὶ καπνὸς ἀδελφοὶ εἰσιν, ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης τικτόμενοι. Διόλην δὲ, τὴν εὐκίνητον καὶ ταχεῖαν λέγει, καὶ ἐλισσομένην συχνῶς.

501. ΟΦΕΩΝ ΔΕ ΠΛΕΚΤΑΝΑΙΣΙ. Τὸ κύτος δὲ, φησὶ, σροῖγύλον τῷ κύκλῳ δηλαδὴ τῆς ἀσπίδος τῆς κοιλογάτορος, ὅλη γὰρ τις περιφερῆς προσυπεμφαίνεται, προσηδάφεται καὶ προσπέπλεκται πλεκτάναις τῶν ὄφρων. Ἦτοι ἡ ἀσπίς κύκλωθεν ἔχει ἐξωγραφημένους ὄφεις περιπεπλεγμένους. ΠΕΡΙΔΡΟΜΟΝ ΚΥΤΟΣ. Τὸ χῶρημα τῆς ἀσπίδος. Ἡ δὲ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος κύκλω ὄφρων εἰς ἑαυτῶς ἀντικρυς ὀρώντων καὶ ἐμπεπλεγμένων τὰ τέλη ἔχει ἐγγεγραμμένα, πρὸς τὰ τέλη ἡ ἀσπίς ἡ κοίλη, πρὸς τῇ γαστρὶ τῷ κατέχοντος αὐτὴν ἔσα.

503. ΕΝΘΕΟΣ ΔΕ ΑΡΗΝ ΒΑΚΧΑΙ. Βακχῶ δὲ καὶ ἐνθουσιᾷ καὶ ὄρμᾳ πρὸς τὸν πόλεμον ἐνθεος καὶ ὄρμητικὸς καὶ πηδητικὸς πρὸς τὴν ἀλκὴν ὡς θυὰς ἦτοι βάκχη τις, φόβον βλέπων, ἦτοι ἐκπληκτικῶς καὶ φοβερῶς. Γράφεται δὲ καὶ βάκχα, καὶ συντάσσεται ἔτως, ἐνθεος δὲ καὶ ὄρμητικὸς ἐστὶν ὁ Τυφῶς πρὸς τὸν ἄρην, ὡσπερ τις βάκχα θυὰς καὶ μαινομένη.



510. ΥΠΕΡΒΙΟΣ ΔΕ. Ὑπέρβιος ὄνομα κύριον.

514. ΕΡΜΗΣ Δ' ΕΥΛΟΓΩΣ ΣΥΝΗΓΑΓΕΝ. Ἰγείον ὅτι πάντα τὰ ὄδαϊα καὶ τὰ ἱμαῖα καὶ κατὰ τύχην συμβεβηκότα τοῖς βροτοῖς, τῷ Ἑρμῇ ταῦτα ἀνατιθέασιν Ἕλληνες. Ἐπεὶ ἔν καὶ τέτοις συνέθη τυχερῶς πως ἀλλήλοις ἀντιτάξασθαι, τῆτο εἴρηκεν.

516. ΕΠ' ΑΣΠΙΔΩΝ ΘΕΟΥΣ. Τῆς θεῆς ἑς ἐν ταῖς ἀσπίσι φορῶσιν.

519. ΣΤΑΔΑΙΟΣ. Ἐνδρυμένος.

521. ΠΡΟΣΦΙΛΕΙΑ. Οἰκείωσις.

522. ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΝΤΩΝ. Τῷ κρατῦντος ἐσμὲν Διός. Οὐ καὶ τὸ σημείον.

527. ΠΕΠΟΙΘΑ ΤΟΝ. Πιστεύω ἀπολειῖσθαι τὸν ἔχοντα ἐν τῷ σάκει τὸν ἔχθρον Διὸς δαίμονα.

538. ΤΟΔ' ΑΥΔΑΙ. Τῆτο φωνεῖ καὶ λέγει τὸ βλάστημα τὸ ἐκ τῆς ὀρεσκῆς καὶ ὀρετρόφῃ μητρὸς, τὸ καλλίπρωρον, καὶ τὸ εὐειδές, τὸ τὴν πρῶραν ἐπανθῆσαν ἔχον τοῖς κάλλεσι. Τῆτο δὲ τροπικὸν ἀπὸ τῆς νεῶς· ὡσπερ γὰρ ἡ πρῶρα ταύτης, θεωρία τις καὶ ἀποψις τυγχάνει τῶν πῶρῶθεν, καὶ οἶον δι' αὐτῆς τὸ μακρόθεν διαγιγνώσκεται· ἔτω καὶ τὸ τῷ ἀνθρώπῳ εἶδος πρῶρα τις φαίνεται· καὶ προσορᾶται γὰρ ἐμφανῶς ἅπασι καὶ ἐκφαίνεται μάλιστα τῶν ἄλλων μερῶν.

539. ΑΝΔΡΟΠΑΙΣ ΑΝΗΡ. Ἡ ὁ παῖς ὁ νεωστὶ εἰς ἀνδρας τελῶν, ἡ ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ ἀνδρεῖός ἄν. Λέγει δὲ τὸν Παρθενοπαῖον τὸν υἱὸν τῆς Ἀντιόπης, ἣτις καὶ Παρθενόπη ἐλέγετο, ἀφ' ἧς καὶ ἔτος Παρθενοπαῖος ἐκλήθη. Ὁς ἐξ Ἀρκαδίας εἰς τὸ Ἄργος μετώκησε.

540. ΣΤΕΙΧΕΙ Δ' ΙΟΥΛΟΣ ΑΡΤΙ. Νῦν ἤρξατο γενεάζειν. Στείχει δὲ καὶ βαδίζει διὰ τῶν παρεῖων αὐτῷ ἕλος, φησὶ, θρῖξ ἀνατέλλουσα καὶ ἀναφύουσα, ἀναβλασάνουσα, ἀναφερομένη καὶ ἐξερχομένη τῆς ἕρας φύσεως, ἣγεν τῆς αὐτῆς ἡλικίας, φύσεως καὶ ἀναθαλλέσης καὶ ἐπανθῆσης. Ἡ τῷ νεομισμένῳ καιρῷ τοῖς νεοῖς ἀναφύοντος τὸν ἕλον.

542. ΟΔ' ΩΜΟΝ ΟΥΤΙ. Εἴπομεν ἄνωθεν ὅτι περὶ τῷ Παρθενοπαίῳ τῷ υἱῷ τῆς Ἀντιόπης ἐνταῦθα διαλαμβάνει· φησὶν ἔν, ὁ δὲ, ἦτοι ὁ Παρθενοπαῖος, προσίγεται ταῖς πύλαις, ἔδαμῶς φρόνημα ἔχων παρθένων, χαῦνον δηλαδὴ, καὶ μαλακὸν, ἐπάνυμον αὐτῷ, οἷα καὶ Παρθενοπαίῳ καλεμένῳ· ἀλλὰ ὦμον καὶ ἀπηνὲς καὶ χαλεπὸν, ἔτι δὲ καὶ γοργὸν ὦμμα ἔχων. Ἄλλως. Οὐ σύμφωνον τῇ κλήσει τῆς παρθένου τὸ φρόνημα ἔχων, ἀλλὰ ὦμόν.

545. ΤΟ ΓΑΡ ΠΟΛΕΩΣ ΟΝΕΙΔΟΣ. Τὸ παρὰ τῆς Σφίγγος φησὶν, ἐξ ἧς τῷ Οἰδίποδι προσεγένετο τῇ οἰκείᾳ συμμιγῆναι μητρὶ, ταύτην τῇ εὐρέσει τῷ αἰνίγματος ἀνελόντι. Ὅθεν τῇ πόλει πάση τῶν Θεβαίων ἐγένετο ὄνειδος. Συντάσσεται δὲ ἔτως, τὸ γὰρ πόλεως ὄνειδος, τὸ δὲ ἔθ' δηλαδὴ τῷ Οἰδίποδι καὶ τῇ πόλει πάση ὄνειδος ἐγένετο, τῆτ' ἐστὶ τὴν Σφίγγα τὴν ὠμόσιτον, ἐνώμα καὶ ἐκίνει καὶ ἔφερε προσμεμηχανευμένην καὶ κατεσκευασμένην ἐν σάκει χαλκηλάτῳ γόμφοις, ἦτοι διαπεπερονημένῳ τοῖς ἕλοις, τῷ τῷ σώματος προβλήματι. Τῆτο γὰρ ὄλοι τὸ σάκος.

548. ΛΑΜΠΡΟΝ ΕΚΚΡΟΥΣΤΟΝ ΔΕΜΑΣ. Πρὸς τὸ λαμπρὸν τέθεικε καὶ τὸ ἐκκρῶτον. Ἦτοι ἐκκρῶτον καὶ ἀποτρέπον, καταπληκτικὸν καὶ ὑπερεκπλήττον τῇ λαμπρότητι τῆς θεατῆς· καὶ Ὀμηρος, ἠνία σιγαλόντα φησὶ τὰ λαμπρὰ, καὶ σιγῆν καὶ ἐμπληξίν ἐμποῖοντα τοῖς βλέπεσι.

549. ΦΕΡΕΙ Δ' ΥΦ' ΑΥΤΗ ΦΩΤΑ. Φέρει δὲ ἡ Σφίγξ ἕνα τῶν Καδμείων ἐν τοῖς ὄνυσιν ἑαυτῆς ἔτως, ὥστε δοκεῖν ἐπ' αὐτῷ πλεῖστα βέλη ἰάπτεσθαι καὶ πῖμπεσθαι.



553. ΠΑΡΘΕΝΟΠΑΙΟΣ ΑΡΚΑΣ. Ἀντίμαχος φησὶν Ἀργεῖον αὐτὸν, ἐκ Ἀρκάδα. Ο ΔΕ ΤΟΙΟΣΔ' ΑΝΗΡ. Τοῖστος ἐστὶν οἶον ἐγὼ εἶπον.

554. ΑΡΓΕΙ Δ' ΕΚΤΙΝΩΝ ΚΑΛΑΣ ΤΡΟΦΑΣ. Ἀκίσιον φόνον δράσας ὁ Παρθενοπαῖος εἰς Ἀργος ἔφυγεν.

556. ΕΙ ΓΑΡ ΤΥΧΟΙΕΝ. Εἴθε γὰρ παρὰ θεῶν τύχοιεν ἐπαξίως ὡν φρονῶσιν ἀνοσίων καὶ ἀλαζονεύονται, ἐπὶ τῶν ἀσπίδων κομπόσματα ἔχοντες.

560. ΧΕΙΡ Δ' ΟΡΑΙ ΤΟ ΔΡΑΣΙΜΟΝ. Ἄλλο ἔθεν ἢ σιωπᾶν μὲν οἶδεν, τῇ δὲ χειρὶ πολεμεῖν. Περιφραστικῶς ἀντὶ τῆς πολεμικώτατος ἐστὶ.

562. ΟΣ ΟΥΚ ΕΑΣΕΙ ΓΛΩΣΣΑΝ. Ὅστις ὁ Ἀκτωρ ὁ ἀδελφὸς τῆς Παρθενοπαίε ἐκ ἐάσει τὴν γλῶσσαν τῶν ἐργμάτων ἄτερ ἔσω τῶν τῆς πόλεως πυλῶν εἰσελθεῖν, καὶ αὐξῆσαι τὰ κακά. Ἦτοι ὁς τὸν κόμπον τέτυ, τῶν πράξεων ἀποδέοντα, ἐφέξει, μὴ εἰσω πυλῶν γενέσθαι τῆς πόλεως. Δηλονότι τὸν Παρθενοπαῖον τὸν φέροντα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῆς πολεμικῆς εἰκόνα καὶ ἰσορίαν τῆς μισθῆς θηρίου, τῆς τῆς Σφιγγός.

566. ΕΞΩΘΕΝ ΕΙΣΩ ΦΕΡΟΝΤΙ ΜΕΜΨΕΤΑΙ. Ἦτοι ἢ Σφιγγὲς ἢ τῶν σάκει ἐγγεγραμμένη, ἐξωθεν ἰσαμένη τῆς τείχεος καὶ πετροβολημένη, μέμψεται τῶν φέροντι αὐτὴν εἰσῶθεν, ἦτοι τῶν διὰ τῆς χειρὸς αὐτὴν φέροντι.

567. ΠΥΚΝΟΥ ΚΡΟΤΙΣΜΟΥ ΤΥΓΚΑΝΟΥΣΑ. Ἡ ἀσπίς, ἢ ἢ Σφιγγὲς, βαλλομένη τῶν ἀπὸ τῶν δοράτων κροσμῶν.

569. ΙΚΝΕΙΤΑΙ ΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΣΤΗΘΕΩΝ. Ὁ λόγος ὁ ἀπὸ τῶν πολεμίων ὁ ἀλαζονικός.

570. ΤΡΙΧΟΣ Δ' ΟΡΘΙΑΣ ΠΛΟΚΑΜΟΣ. Κατὰ περιφρασιν ἢ θρίξ.

571. ΜΕΓΑΛΑ ΜΕΓΑΛΗΓΟΡΩΝ. Μεγάλα πράγματα ἀκείων.

575. ΑΜΦΙΑΡΕΩ ΒΙΑΝ. Ἀμφιάρεος Ὀϊκλῆς, τῆς Μελάμποδος, τῆς Ἀμφυθάου, τῆς Κρηθῆος, τῆς Αἰόλης, τῆς Ἑλληνος, τῆς Διός· μητὸς δὲ Ἰπερμήστρας.

576. ΟΜΟΛΩΣΙΝ. Ἀπὸ Ὀμολωίδος τῆς θυγατρὸς Νιόβης.

578. ΤΟΝ ΑΝΔΡΟΦΟΝΤΗΝ. Ἐπεὶ τὸς Μέλανος ἀπέκτεινε παιδᾶς Ἀλκᾶθεν καὶ Λυκαυγέα.

580. ΕΡΙΝΝΤΟΣ ΚΑΗΤΗΡΑ. Ἰππρήτην. ΠΡΟΣΠΟΛΟΝ ΦΟΝΟΥ. Ἰερέα.

582. ΠΡΟΣΜΟΡΟΝ ΑΔΕΛΦΕΟΝ. Τὸν ἀξιοθάνατον, ἢ τὸν συμπράκτορα αὐτῆς.

583. ΕΞΥΠΤΙΑΖΩΝ. Ἀναπίψων. Ἐτυμολογῶν.

584. ΕΝΔΑΤΟΥΜΕΝΟΣ. Εἰς δύο διαίρων τὸ ὄνομα τῆς Πολυνείκης, τὸ πολὺ καὶ τὸ νεῖκος.

586. Η ΤΟΙΟΝ ΕΡΓΟΝ. Καθ' ὑπόκρισιν.

587. ΚΑΙ ΛΕΓΕΙΝ ΜΕΘΥΣΤΕΡΟΙΣ. Τοῖς μεθ' ἡμᾶς ὕστερον, ταῦτα περὶ σὺ καλὸν ἐστὶ λέγεσθαι.

590. ΜΗΤΡΟΣ ΤΕ ΠΗΓΗΝ. Τὰ δάκρυα τῆς πατρίδος ποῖα παύσει τιμωρία;

593. ΕΓΩΓΕ ΜΕΝ ΔΗ. Ἐγωγε μὲν δὴ ταύτην τὴν γῆν πικρῶν, ἐπὶ τῆς πολεμίας γῆς κρυφθεὶς μάντις. Κεραυνῶ γὰρ σχισθεῖσα ἡ γῆ ἔλαβεν αὐτόν.

595. ΜΑΧΩΜΕΘ', ΟΥΚ ΑΤΙΜΟΝ. Ὁ Ἀμφιάρεος, οἷα μάντις, εἰδὼς ὅτι ἐκεῖ καταποθεὶς ὑπὸ τῆς γῆς, ὕστερον μετὰ θάνατον ἔσται μαντείας ἐκφέρων τοῖς θέλοισι, καὶ τιμὰς ἔξει λαμπράς, φησὶ, μαχώμεθα· ἢ γὰρ ἀτιμον καὶ ἀδοξον καὶ ἀφανῆ ἐλπίζω μόνον· αἰνιττόμενος τὴν μετὰ θάνατον αὐτῆς τιμὴν.

599. ΒΑΘΕΙΑΝ ΑΛΟΚΑ. Βαθεῖαν ἔχων ἄλοκα τῆς φρενός, ἐξ ἧς φρενός φύεται τὰ ἀγαθὰ βελεύματα. Τῆτο ὁ Πλάτων ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀπεδέξατο.

Τῆτο ἔν φησι, καρτέμενος καὶ πρυγῶν βαθεῖαν καὶ λιπαρὰν ἄλοκα τῆς φρενός, ἐξ ἧς φύεται τὰ ἀγαθὰ βουλευματα, ὥσπερ βλαστήματα.

601. ΤΟΥΤΩ ΣΟΦΟΥΣ ΤΕ. Τέτω, φησί, τῷ Ἀμφιάρῳ σοφῆς τε καγαθῆς ἀντηρέτας καὶ ἀντιπάλης ἢ ἀντιμάχης ἔπαινῷ καὶ κρῖνω γεῖλαι. Τροπικῶς ὡς ἐπὶ καυμαχίας.

602. ΔΕΙΝΟΣ ΟΣ. Δυσκατέργατος γάρ ἐστι ὅστις τῆς θεῆς τιμῶ.

603. ΦΕΥ ΤΟΥ ΞΥΝΑΛΛΑΣΣΟΝΤΟΣ. Ἦγεν συνάγοντος. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰς συναλλαγῶν καὶ συμβόλαια ποιημένων. Τῆτο δὲ ἐστι ὃ λέγει, ἰδὼν τὸν Ἀμφιάραον ὃ Ἐτεοκλῆς, ἄνδρα ὄντα ἀγαθὸν καὶ εὐσεβῆ, συζητευόμενον μετ' ἀνθρώπων πονηρῶν καὶ ἀσεβῶν, ἔπαρᾶται τῇ Τύχῃ, καὶ φησι, φεῦ τῆ ὄρνιθος, ἦγεν τῆς τύχης καὶ τῆ μαντεύματος, τῆ συκαλλάσσοντος καὶ συνάγοντος καὶ ἐνῆτος τὸν δίκαιον ἄνδρα τοῖς δυσσεβέτεροις. Ἀποκλαίεται γὰρ αὐτὸν ὃ Ἐτεοκλῆς ὡς προλέγοντα ἐκείσε θανεῖν αὐτόν.

606. ΟΥ ΚΟΜΙΣΤΕΟΣ. Οὐκ ἄξιος κομίζεσθαι.

607. ΑΤΗΣ ΑΡΟΥΡΑ. Λύμης χωρίον ἢ τῶν πονηρῶν φίλια.

608. Η ΓΑΡ ΞΥΝΕΙΣΒΑΣ. Τὰ ἀπὸ τῆς κακῆς ὁμιλίας γινόμενα, κατὰ μέρος διέξεισι. Καὶ φησιν ὅτι ὁ εὐσεβῆς ἀνὴρ, εἴτε ἐν θαλάσῃ συμπλέει πονηροῖς καὶ κακοῖς ἀνδράσιν, εἴτε ἐν γῆ διάγει μετὰ πονηρῶν καὶ ἀσεβῶν ἀνδρῶν, φθείρεται καὶ ἀπόλλυται καὶ αὐτὸς σὺν ἐκείνοις, διὰ τὴν ἐκείνων ἀσιβείαν. Ἡ δὲ σύνταξις ἔτιω, ὁ εὐσεβῆς γὰρ ἀνὴρ, ἢ εἰς πολλοὺν συνεισβάς καὶ συνελθὼν ναύταις θερμοῖς καὶ σπυδαίοις εἰς τὸ πανηγυεῖσθαι, ὄλωλε σὺν τῷ τοῖς θεοῖς μιστῶ γένει τῶν ἀσεβῶν ἀνδρῶν ἢ δίκαιος ὢν, σὺν πολιταῖς ἀνδράσιν ἐχθροξένοις τε καὶ ἐχθροῖς τῶν ξένων, καὶ ἀμνήμοισι τῶν θεῶν, ἰδάμῃ καὶ ἰδαμάσθῃ, πληγεῖς θεῶ μάστιγι παγκοίνῳ.

609. ΘΕΡΜΟΙΣ. Πρὸς τὴν κακίαν θερμοῖς, καὶ γελωτοποιοῖς. Οἱ γὰρ γελοιαζόμενοι θερμῆν καὶ ἔκλυτον ἔχουσι τὴν ψυχὴν. Ἰγείον δὲ ὅτι πολλή ἐστι ἡ διαφορά τῆ διαλελυμένη καὶ τῆ συνθέτη. Μέγας μὲν θυμὸς, τὸ πολὺ τῆ χόλη· μεγάλθυμος δὲ, ὁ μεγαλόφρων καὶ μεγαλόψυχος. Καὶ χειροδίκης μὲν συνθέτως, ὁ βίαιος, καὶ ἔκ ἐν τοῖς νόμοις ἀλλ' ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆ κείμενον ἔχων τὸ δίκαιον· δίκη δὲ ἔχων ἐν χερσίν, ὁ δίκαιος καὶ αἰεὶ πρὸ χερσῶν αἶον φέρων τὸ δίκαιον. Οὗτω καὶ θερμὸν ἔργον, διαλελυμένως μὲν, τὸ ἀναιδὲς καὶ θρασύ· θερμεργὸς δὲ ἀνὴρ, ἐν συνθέσει, κατὰ λόγον ἔπαιμετόν, ὁ θαρράλεός καὶ μὴ ψυχρὸς εἰς ἔργον.

613. ΤΑΥΤΟΥ ΚΥΡΗΣΑΣ. Ἐπιτυχῶν ἐνδίκως καὶ δικαίως τῆ αὐτῆ καὶ τῆ ὁμοίᾳ ἐκείνοις ἀγρεύματος. Τῆτ' ἔστι, σὺν αὐτοῖς θηραθεῖς, καὶ τῇ αὐτῇ παγίδι παγείς.

615. ΟΥΤΟΣ Δ' Ο ΜΑΝΤΙΣ. Τὸν υἱὸν λέγω τῆ Ὀϊκλέως. Ἦγεν τὸν Ἀμφιάραον. Σώφρων καὶ δίκαιος καὶ εὐσεβῆς ἀνὴρ ὢν, συγκαθελκυσθήσεται, καὶ εἰς τὸν ἄδην καταχθήσεται μετὰ τῶν ἀσεβῶν, συμμιγῆς ἀνοσίοις καὶ ἀσεβέσιν ἀνδράσι, θρασυτάμοις καὶ φλυαροῖς.

619. ΠΟΜΠΗΝ ΤΗΝ ΜΑΚΡΑΝ. Ἐπὶ τὴν εἰς ἄδην ἀποικίαν ἐλκυσθήσεται μολεῖν τὴν ἐναντίαν τῇ εἰς Ἄργος.

621. ΔΟΚΩ ΜΕΝ ΟΥΝ. Δοκῶ, φησί, τὸν Ἀμφιάραον μὴδὲ προσεγγίσει ταῖς τῆς ἡμετέρας πόλεως πύλαις, ἔχ ὡς δειλὸν, ἔδδ' ἐν κακίᾳ φρονήματος· ἀλλὰ γινώσκει ὅτι σφέ, ἦγεν αὐτόν, ἀπόκειται τελευτῆσαι ἐν τῇ μάχῃ, εἰ ἔσαι καρπὸς καὶ τέλος τοῖς τῆ Ἀπόλλωνος μαντεύμασιν. Ἦτοι, εἰ ἀληθῆ εἰσι τὰ θέσφατα τῆ Ἀπόλλωνος.

623. ΑΛΛ' ΟΙΔΕΝ ΩΣ ΣΦΕ. Ἄλλ' ὡς μάντις, τὸ τέλος εἰδὼς, ἔκ εἰς κίνδυνον ἑαυτὸν καταθήσει.

624. ΕΙ ΚΑΡΠΟΣ ΕΣΤΑΙ ΘΕΣΦΑΤΟΙΣΙ ΛΟΞΙΟΥ. Εἰ φύει ἀλήθειαν τὸ μάντευμα τῷ Ἀπόλλωνος, εἰ ἢ ἀλήθεια παρτίπεται τῷ μαντεύματι ὡς καρπός, εἰ ταῖς τῷ Ἀπόλλωνος μαντείαις τέλος ἔνι.

625. ΦΙΛΕΙ ΔΕ ΣΙΓΑΙΝ Η ΛΕΓΕΙΝ ΤΑ ΚΑΙΡΙΑ. Παραδιαζευκτικὸς ἀντὶ τῷ συνδετικῷ. Ἦγεν ἢ λέγειν, ἀντὶ τῷ καὶ λέγειν.

626. ΟΜΩΣ Δ' ΕΠ' ΑΥΤΩΙ. Ὅμως δὲ ἐπ' αὐτῷ τῷ Ἀμφιαράῳ ἀντιτάξομεν καὶ ἀντιθήσομεν πυλῶρον, ἦγεν φύλακα τῶν πυλῶν, ἄνδρα ἐχθρόξενον. Ἦτοι ἐχθρὸν ὄντα τοῖς ἐξ ἀλλοδαπῆς ἐλθῆσι πρὸς βλάβην ἡμῶν, Λασθένης βίαν, περιφραστικῶς τὸν Λασθένην.

633. ΤΕΛΕΙΘ' ΩΣ ΠΟΛΙΣ ΕΥΤΥΧΗ. Ἐπιτελεῖτε ὅπως εὐτυχῆ ἢ πόλις, τὰ ἀπὸ τῷ πολέμῳ κακὰ ἀπὸ τῆς γῆς ἐπὶ τῆς ἐπελθόντας τρέποντες.

635. ΠΥΡΓΩΝ Γ' ΕΚΤΟΘΕΝ. Ἀποβαλὼν δὲ αὐτὸς ὁ Ζεὺς ἔξω τῶν τειχῶν, διαφθερεῖ κεραυνῷ ἐπὶ ταῖς πύλαις.

641. ΑΛΩΣΙΜΟΝ ΠΑΙΑΝ' ΕΞΙΑΚΧΑΣΑΣ. Ἐκδοήσας ἐπινίκιον παιᾶνα, ἐπαλαλάσας μετὰ ἰαχῆς. Οὕτω καὶ ὁ Ἰακχος λέγεται παρὰ τὰς ἰαχὰς τῶν μυημένων.

642. ΣΟΙ ΣΥΜΦΕΡΕΣΘΑΙ ΚΑΙ ΚΤΑΝΩΝ ΘΑΝΕΙΝ ΠΕΛΑΣ. Συστήναί σοι καὶ φονεῦσαι, ἀποθανῶν ἐγγύς.

645. ΤΟΙΑΥΤ' ΑΥΤΕΙ. Φωνεῖ καὶ βοᾷ ἢ Πολυνεΐκης βία, περιφραστικῶς, αὐτὸς ὁ Πολυνεΐκης, καὶ καλεῖ τὰς θεὰς τὰς γενεθλίας τῆς πατρικῆς χώρας, γενέσθαι παντελῶς ἐποπιήρας καὶ ἐπιτηρητὰς τῶν εὐχῶν αὐτῶ, καὶ βοηθὰς γενέσθαι αὐτῶ, ἐπακίσαντας τῶν εὐχῶν αὐτῶ. Ἐστὶ δὲ ἢ περιφρασις ἢ διὰ πλειόνων λέξεων ἔντι δηλῆσα φράσις, ἐκ περιττῶν γὰρ γίνεται λέξεων. Αὐξάνει δὲ τὸν ἔπαινον τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις, ὡς τὸ, ἱερὸν μενος Ἀλκινόοιο, καὶ ἱερά ἰς Τηλεμάχοιο, καὶ, βίη Ἡρακλείη, ἦγεν ὁ Ἀλκίνοος, ὁ Τηλέμαχος, καὶ ὁ Ἡρακλῆς.

648. ΕΧΕΙ ΔΕ ΚΑΙΝΟΠΗΓΕΣ ΕΥΚΥΚΛΟΝ ΣΑΚΟΣ. Ἐχει δὲ, φησὶν, ὁ Πολυνεΐκης ἀσπίδα παραδόξως κατεσκευασμένην, εὐκυκλον καὶ ἐν αὐτῇ ἔχει σημεῖον κατεσκευασμένον διπλῆν, ἦτοι ἄνδρα στρατιώτην, χρυσῷ κατεσκευασμένον, καὶ γυναῖκα ἔμπροσθεν ἐκείνου πορευομένην σωφρόνως. Ὁ ἐν ἀνῆρ ὃς ἴσεται ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἐζωγραφημένος, ὁ Πολυνεΐκης ἐστὶ, καὶ ἔμπροσθεν ἐκείνου εἰκονισμένη ἐστὶ γυνὴ σωφρόνως πορευομένη καὶ ἐκ ἀσχημόνως. Αὕτη δὲ ἐστὶ ἡ Δίκη, καὶ ἔχει ἄνωθεν ἑαυτῆς γραμμὰτα λέγοντα, ὅτι ἐγὼ εἰμι ἡ Δικαιοσύνη καὶ ἐπεὶ ἀδίκως ἐξῴσεν ὁ Ἐτεοκλῆς τὸν Πολυνεϊκὴν ἀπὸ τῆς ἑαυτῆ πατρίδος, πάλιν ἐγὼ κατάξω τῆτον τὸν Πολυνεϊκὴν εἰς τὴν ἑαυτῆ πατρίδα, καὶ βασιλέα ταύτης ποιήσω. Γράφεται δὲ καὶ εὐθετον σάκος, ἀντὶ τῷ εὐκυκλον. Ἴνα ἢ εὐθετον, τὸ εὐβάσαντον. Θεῖν γὰρ τὸ ἀναλαβεῖν λέγουσιν οἱ Ἀττικοί καὶ, ὅπλα ἔθεντο, ἀντὶ τῷ ἀνέλαβον.

650. ΤΕΥΧΗΣΤΗΝ. Ὀπλίτην.

657. ΑΝΔΡΙ ΤΩΙΔΕ. Ἀντὶ τῷ, ἐμοί, ἢ μέμψη ἐμοὶ ὧν ἀπήγγειλα.

658. ΝΑΥΚΑΗΡΕΙΝ ΠΟΛΙΝ. Περιέπειν, φροντίζειν τῆς πόλεως.

659. Ω ΘΕΟΜΑΝΕΣ ΤΕ. Ὡ θεοῖς ἐπιμαινόμενε. Ἐπιστρατεῖη καὶ τῆ πατρίδι καὶ τοῖς πατράσι θεοῖς. Καὶ ὧ μέγα σύγος καὶ μῖσος τῶν θεῶν, ὧ πολλῶν δακρυῶν ἄξιε ἀδελφεῖ, λέγει δὲ ταῦτα ὁ Ἐτεοκλῆς πρὸς τὸν Πολυνεϊκὴν, φεῦ μοι, αἰ δὲ τῷ πατρός, ἦγεν τῷ Οἰδίποδος, κατάραι, νῦν τέλος φέρουσιν ἑαυτῶν. Κατηράσατο γὰρ ὁ Οἰδίπυς διὰ σιδήρα καὶ αἵματος γενέσθαι αὐτοῖς τὴν διανομὴν τῶν χρημάτων.

662. ΑΛΛ' ΟΥΤΕ ΚΛΑΙΕΙΝ. Ὁ Ἐτεοκλῆς εἰς θεῖνον τραπεῖς διὰ τὰς τῷ πατρός ἀρὰς, καὶ διὰ τὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν μάχην, ἵνα μὴ ὑπὸ τῷ θεῖνῳ ταράξῃ τὰς πόλιντας, πάλιν μεταφέρει ἑαυτὸν, καὶ φησιν, ἀλλ' ἔτε κλαίειν ἔτε οὐδρεσθαι

πρέπει νῦν, ἵνα μὴ καὶ ἀφόρητος γόος καὶ χαλεπὸς τεκνωθῆ, ἤγην αὐξηθῆ, ἐν τῇ πόλει.

664. ΕΠΩΝΥΜΩΙ ΔΕ. Τῆτό φησιν, ὅτι ταχέως γινώσκωμεν τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἐπίσημα πῶς τελεσθήσεται, καὶ εἰς τί καταστήσει τῷ Πολυνεΐκει τῷ ἐπωνύμῳ. Πάνυ γὰρ τὸ ἐπωνύμιον τῇ φιλονεικίᾳ συμφωνεῖ. Ἐτυμολογεῖται γὰρ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆ πολλῦ καὶ τῆ νεΐκος, ἢ φιλονεικία.

666. ΧΡΥΣΟΤΕΥΚΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ. Οὐκ εἶπεν, θεὸς ἢ ἄνθρωπος, ἀλλὰ τὰ χρυσαῖα γράμματα.

667. ΦΛΥΟΝΤΑ. Φλυαροῦντα.

668. ΕΙ Δ' Η ΔΙΟΣ ΠΑΙΣ. Ἐὰν δὲ ἡ παρθένος παῖς τῆ Διὸς ἢ Δίκη, τῆ Διὸς γὰρ θυγάτηρ λέγεται αὕτη, παρῆν τοῖς ἔργοις ἐκεῖνη καὶ ταῖς φρεσὶ, τῆτ' ἔστιν, ἐὰν τὴν Δίκην εἶχεν ὁ Πολυνεΐκης συμπαρῆσαν καὶ ἔργοις καὶ λόγοις καὶ ἐνθυμήμασιν ἑαυτῆ, καὶ ἐ κατὰ πάντα ἦν ἄδικος, τάχα ἂν τῆτο ὑπῆρχεν, ἤγην τὸ Δίκην βοηθῆσαι αὐτῷ, καὶ εἰσαῆαι εἰς τὴν πατρίδα, καὶ νικῆσαι ἡμᾶς.

670. ΦΥΓΟΝΤΑ ΜΗΤΡΟΘΕΝ ΣΚΟΤΟΝ. Ἐντὶ τῆ γεννηθέντα.

672. ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΡΙΧΩΜΑΤΟΣ. Οὐ γὰρ ἀθρόως φύεται, ἀλλὰ συλλέγεται κατ' ὀλίγον.

673. ΠΡΟΣΕΙΠΕ ΚΑΙ ΚΑΤΗΙΩΣΑΤΟ. Εἶδεν αὐτὸν καὶ ἐφίλησε. Ἐντὶ τῆ, ἐν ἐδεμῖᾳ ἡλικίᾳ ἐπραξε τὸ δίκαιον.

674. ΟΥΤ' ΕΝ ΠΑΤΡΩΙΑΣ. Καὶ μὲν δὴ ἐδὲ ἐπὶ κακώσει τῆς πατρῴας χώρας ἐγγὺς αὐτῆ ἔσαι ἡ Δίκη.

682. ΚΝΗΜΙΔΑΣ. Τὰς τοῖς ποσὶ καὶ τοῖς σκέλεσι περιβαλλομένας πρὸς φυλακὴν. Ἡ κνημίδα, τὰ σκετάρια· καὶ γὰρ ταῦτά τις περιπεφραγμένος ἐντέχνως καὶ περικαλυψάμενος φυλάσσει ὅλῳ τῷ ἑαυτῆ σώματι, καὶ ἐ προσβολαὶ καὶ ρίψεις συνεχεῖς τῶν βελῶν καθάπτονται καὶ ἐμβαλλονται τῷ αὐτῆ σώματι, ὡς περιτετειχισμένῳ καὶ καλῶς ὀπλισμένῳ.

684. ΟΡΓΗΝ ΟΜΟΙΟΣ. Τὸν τρόπον ὅμοιος τῷ ἀδελφῷ σὺ. ΤΩΙ ΚΑΚΙΣΤ' ΑΥΔΩΜΕΝΩΙ. Τῷ βλασφημημένῳ ὑπὸ σῆ.

686. ΑΙΜΑ ΓΑΡ ΚΑΘΑΡΣΙΟΝ. Τί δὲ αἰνιττόμενος διὰ τέττε τῆ λόγῳ φησίν; ὅτι πᾶς ἄλλος φόνος καθαίρεται. Ὁ γὰρ τῶν ἀλλοτρίων καὶ πολεμίων γινόμενος φόνος, καθαρσιν ἐπιδέχεται· ἡ δὲ μισητὴ ἀδελφοκτονία, ἐδέποτε καθαίρεται. Ἄλλως. Καθαρὸν τὸ αἶμα τῶν ἀλληλοκτονόντων ξένων ἐν πολέμῳ, τὸ δ' ἀδελφοκτονεῖν, ἄντικρυς φονεῖν ἔργον. Ὑπερβατὸν δὲ ἔστιν, ἵνα ἡ, αἶμα γὰρ καθαρσιν ἐκ ἐπιδέχεται, ὅταν ἀδελφοὶ ἀλληλοκτόνοι γένωνται.

688. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΓΗΡΑΣ. Ἦγην ἐκλειψίς. Τῆτ' ἔστι, διὰ παντὸς γνωσθήσεται τῆτο τὸ μίασμα.

689. ΕΙΠΕΡ ΚΑΚΟΝ ΦΕΡΟΙ ΤΙΣ. Εἰ ὅλως τις ἀτυχεῖ, καλὸν τὸ δίχα αἰσχύνῃς. Αἰσχύνῃς ΑΠΕΡ. Τῆτό φησι, τὸ εὐκλεῶς ἀποθανεῖν, διὰ τὸ τιμαρῆσαι τὰς ἐχθρῆς. Ὁ γὰρ ἀντικρὺ καὶ ἀντιπρόσωπον τῶν πόλεμίων ἀνθιστάμενος καὶ ἀντιπαλαμύμενος, καὶ μὴ ἀντιτρέφας καὶ νῶτα διδῶς τοῖς ἐχθροῖς, ἐκεῖνος, φημί, τὸν θάνατον ἐπιδέχεται ἐντίμως καὶ αἰεὶ ἐπαινεῖται καὶ μακαρίζεται.

690. ΜΟΝΟΝ ΓΑΡ ΚΕΡΔΟΣ. Ἡ εὐκλεία ἐν κέρδος, τὸ αὐτὸν ἐκδικῆσαι ἀδικέμενον. Ἐὰν δὲ τις ἀνεκδίκητος ἀποθάνῃ, ἕνεκά γε τῶν εἰς αὐτὸν γενομένων κακῶν καὶ αἰσχρῶν, ἄδοξος.

692. ΤΙ ΜΕΜΗΝΑΣ ΤΕΚΝΟΝ. Ὁ χορὸς βλέπων Ἐτεοκλέα σπεύδοντα πρὸς Πολυνεΐκην ἐξελεῖν, φησὶ πρὸς αὐτὸν, τί μέμνησας καὶ δεγίξῃ; μὴ φερέτω καὶ κινεῖτω σε τίς ἄτα καὶ βλάβη θυμῷ γέμωσα καὶ πρὸς πόλεμον μαινομένη. Τῆτο γὰρ τὸ δεξιμαργος, ἢ τῷ δεξιῷ, ἀφ' ἧ δηλοῖ τὸν πόλεμον, μαινομένη.



695. ΕΠΕΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ. Ἐπεὶ βέλημά ἐστι τῷ θεῷ τῷ Ἀπόλλωνος τὸ ἡμᾶς ἀποθανεῖν, καὶ αὐτὸς ἐπισπεύδει καὶ βιάζεται τῷτο, ἐλθέτω πρὸς τὸν ἄδην ἅπαν τὸ τῷ Λαίῳ γένος, ἦγεν ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῷ Λαίῳ καταγόμενοι. Ἐλθέτω ἔν, φησί, κατ' εὐθείαν τὸ τῷ Κωκυτῷ κύμα, ἔτος δὲ ποταμὸς ἄδῃ, ἔ πορθμεύς ὁ Κόρῳν, ὅτι πᾶν τὸ Λαίῳ γένος κεκλήρωται τέτω, ὑπὸ τῷ Ἀπόλλωνος μισθῆν. Ἐπεὶ γὰρ ὁ θεὸς καθαρὸς καὶ ἀμίαντος ὢν, παρήγγειλε τῷ Λαίῳ, μὴ κοινωεῖν τῇ γυναίκεϊ, μηδὲ συνσιάζειν αὐτῇ, ἔτος δὲ παρήκασεν αὐτῆ, καὶ ἐγένετο ἀνόμω; πατῆρ, διὰ τῷτο ἐμίσησεν ἅπαν τὸ γένος αὐτῆ.

698. ΩΜΟΔΑΚΗΣ. Ἡ ἄλογος ἄγαν ἐπιθυμία παρορμῶ καὶ κινεῖ σε τελεῖν καὶ ποιεῖν ἀνδρικότασιαν, πικρὸν καρπὸν καὶ κέρδος ἔχουσαν, ἔνεκεν αἵματος καὶ φόνου ἔ δικαίω. Τῷτ' ἔστιν, ὅτι μέλλουσιν οἱ ἀδελφοὶ ἀλλήλους ἀναιρεῖν.

702. ΞΗΡΟΙΣ ΑΚΛΑΥΣΤΟΙΣ ΟΜΜΑΣΙ. Ἀσυμπαθέσιν, ἀναλγήτοις.

703. ΛΕΓΟΥΣΑ ΚΕΡΔΟΣ. Κέρδος μοι ὑποτιθεμένη τὸ προτερεῖσαι ἀποκτείνοντα, ἢ ὑπερῆσαι· ὅτι κρεῖττον τὸ προφθάσαι ἀναιρεῖσαντα τὸν πολέμιον, ἢ καὶ ἔῤῥωαι ἐκεῖνον ὑπερον ζῆν, καὶ ἀναιρεθῆναι ὑπ' ἐκείνου.

704. ΚΑΚΟΣ ΟΥ ΚΕΚΛΗΘΗ. Καλῶς γὰρ καὶ ἐναρέτως ζήσας πρὸς τὰς θεῶς καὶ τὸν βίον εὖ διάξας, ἔ νομισθήσῃ φαῦλος. Οὐδὲ ἢ τὴν φοβεράν καὶ μέλαιναν ἔχουσα αἰγίδα ἐρινύς εἶσι καὶ εἰσέρχεται ἐπὶ τὸν οἶκον ἐκείνου τῷ ἀνθρώπῳ, ἔ ἂν ἐκ τῶν χειρῶν θεοὶ θυσίαν προσδέχονται. Ἄντι τῷ καθαρὰς τὰς χεῖρας ἔχοντος.

708. ΘΕΟΙΣ ΜΕΝ ἩΔΗ. Τοῖς μὲν θεοῖς, φησὶν, ἄρτι καταπεφρονήμεθα. Ἀγαθοεργία δὲ τις ἀφ' ἡμῶν θαυμάζεται, ὀλομένων, ἦγεν ἀποθανόντων, ἡμῶν. Μετὰ θάνατον γὰρ, φησὶν, αἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων θαυμάζονται. Τί ἔν ἐχὶ γενναῖόν τι δράσαντες, εὐκλείας ἀποθανόμεθα, τὸν Πολυνείκην ὡς ἀσεβῆ ἢ ἀσθενῆ ἀνελόντες· ἀλλὰ κολακεύομεν τὸν θάνατον, καὶ ἔχῃ χωρῶμεν πρὸς αὐτὸν ἀδελῶς; Ἄλλως· χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται, ἦγεν τὴν ἀπώλειαν ἡμῶν ἐν χρείταις μοίρα λαμβάνουσι, ἢ, μετὰ θάνατον ἴσως εὐκλείας τευξόμεθα.

710. ΣΑΙΝΟΜΕΝ. Κολακεύομεν. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνῶν τῶν σαινόντων τὰς ἐρὰς αὐτῶν ὅταν πρὸς εὐωχίαν οἱ δεσπότες κλιθῶσι· τέτῃς λέγομεν σαινέρας.

711. Νῦν ΟΤΕ ΣΟΙ ΠΑΡΕΣΤΑΚΕΝ. Νῦν κολακευτέον τὸν θάνατον, ὅτε σοι ἔτος παρήγγειλε καὶ ἐπῆλθέ σοι, ἐπεὶ ὁ θυμὸς χρονίως καὶ βραδέως ποτὲ ἴσως ἂν ἔλθοι, μετῆλλαγμένος ἐν ἀνατροπῇ καὶ μεταλλοιώσει τῷ φρονήματος, ἐν θαλερωτέρῳ καὶ ἀσθενετέρῳ καὶ ἀναπεπλωκίτι πνεύματι· νῦν δὲ εὐκλεῖ ἀναθράζει ὁ θυμὸς. Τῷτο δὲ λέγει, ὑπολαμβάνω ὅτι ἴσως ὀφέ ποτε ἀναπεσεῖς καὶ ραθυμῆσεις, καὶ τὸν θυμὸν κατασελεῖς, καὶ ἔ θελήσεις ἀποθανεῖν.

715. ΚΑΤΕΥΓΜΑΤΑ. Ἀραί.

716. ΑΓΑΝ Δ' ΑΛΗΘΕΙΣ. Ὡς τῷτο ἐν τοῖς ὀνείροις ἰδὼν ὁ Ἐπευκλῆς, ὅτι δι' αἵματος αὐτοῖς ἔσται ἢ τῶν χρημάτων διανομή.

719. ΩΝ ΑΝΥΤΙΣ. Ἀνύσιμα καὶ τελεσθῆναι δυνάμενα.

722. ΝΙΚΗΝ ΓΕ ΜΕΝΤΟΙ. Τῷτο λέγει, ὅρα μὴ τὸν ἀδελφόν σε φονεύσας, τιμωρίαν ὑπόσχῃς. Τὴν γὰρ κακὴν δίκην ἢ νίκην, λέγω δὲ τὴν γενομένην ἀνόμω; τιμωρεῖται ὁ θεός· ἢ κατ' ἐρώτησιν ἀναγνωστέον, ἀντι τῷ, ἀποδέχεται ὁ θεὸς καὶ τιμᾶ τὴν ἐπὶ κακῷ νίκην;

723. ΟΥΚ ἈΝΔΡ' ΟΠΑΙΤΗΝ. Οὐχὶ χρῆ καὶ πρέπει ἐμὲ ἀγαπᾶν καὶ φέργειν τὸν ὑμέτερον λόγον, ὡς στρατιώτην ὄντα, καὶ σπεύδοντα τιμωρῆσασθαι τὸν ἐχθρόν.

726. ΠΕΦΡΙΚΑ ΤΑΝ ΩΛΕΣΙΟΙΚΟΝ. Δέδοικα τὴν πρὸς οἴκῳ ἀφανίζουσαν θεὸν ἐρινύν, ἔδδῃ ἔχουσαν θεοῖς ὅμοιον· πᾶς γὰρ θεός, ἀγαθοποιός. Θεοὶ γὰρ δωτῆρες ἰαυῖ.



728. ΠΑΝΑΛΗΘΗ, ΚΑΚΟΜΑΝΤΙΝ. Τὴν ἐπὶ κακοῖς ἀληθεύσαν. Ἄ γὰρ εἶπε νύκτωρ, ταῦτα ἐγένετο.

729. ΠΑΤΡΟΣ ΕΥΚΤΑΙΑΝ ΕΡΙΝΝΥΝ. Ἦν ἐπήξατο Οἰδίπυς τελέσαι τὰς ἀράς.

732. ΠΑΙΔΟΛΕΤΩΡ Δ' ΕΡΙΣ ΤΑΔ' ΟΤΡΥΝΕΙ. Ταῦτα παρορμᾷ. Δῆλον δὲ ὅτι ἐν ταῖς αἰχμαλωσίαις τὰ παῖδια ἀναιρεῖται. Ὑποκοριστικῶς δὲ τὴν ἐριννὸν ἐπὶ εἶπεν.

733. ΞΕΝΟΣ ΔΕ ΚΛΗΡΟΥΣ. Ποιητικῶς πᾶν ταῦτά φησι. Τὸν γὰρ Καλυδαῖκόν καὶ Σκυθικὸν σιδήρον φησι ταῦτα φεράειν. Σεσωματοποίηκε γὰρ τὸν σιδήρον, ὃν φησὶν ἔτις ταῦτα κινεῖν κατα τῶν παίδων τῶν τὰ χεῖματα δάσασθαι θελομένων, καὶ διὰ ταῦτα πολεμῶντων. Οὗτος ἔν, φησὶ, μερίζει τοῖς πασι τῆτοις καὶ ὡσπερ ἀπεκληροῖ ἔχῃ πεδία μεγάλα, ἀλλὰ παντελῶς μικρά, δυνάμενα μόνον αὐτῶν τὰ σώματα χωρῆσαι πεπλωκότα. Ὅταν μέντοι αὐτῆς κτάνωσι, καὶ ἡ πατρία αὐτῶν κόμῃς πῆ τὸ αἷμα, τίς ἂν τὸ μῦθος αὐτῶν ἀποκαθήρῃ; ἢ, ὅταν ὁ ἔτερος ἀποκτείνῃς, αὐτὸς ζῆσῃ, τίς αὐτὸν καθάρῃ τῆ μύθῃ; ἔάν, φησὶν, ἡ πατρία γῆ πῆ τὸ αὐτῶν αἷμα. Ἐνθεν καὶ αὐτόχθονας φημέν.

737. ΦΘΙΜΕΝΟΙΣΙ ΚΑΤΕΧΕΙΝ. Τάφῃ μοῖραν ἀπομερίσας αὐτοῖς.

741. ΑΥΤΟΔΑΙΚΤΟΙ ΘΑΝΩΣΙ. Αὐτοὶ ἑαυτῆς φονεύσαντες, τῷ ἑαυτῶν σιδήρῳ ἑαυτῆς τρώσαντες.

744. ΤΙΣ ἌΝ ΚΑΘΑΡΜΟΥΣ ΠΟΡΟΙ. Τίς ἂν καθαρμὸς εὐρεθῆ; τίς πῶτος ἐκλύσει τῆ τοῖετῃ μίσηματος;

745. ΠΑΛΑΙΓΕΝΗ ΓΑΡ ΛΕΓΩ. Παλαιὰν γὰρ λέγω παραβασίαν, τὴν παρὰ τῆ Λαίῃ γενομένην· παρεῖθε γὰρ τὸν χρῆσμον τῆ Ἀπόλλωνος· τὴν ὑκύποιον, τὴν ταχέως τιμωρήσασαν καὶ μετελθῆσαν ἐκεῖνον. Μένει δὲ ἀκμὴ καὶ εἰς τρίτην γενεάν, Λαίῃ, Οἰδίποδος, καὶ τῶν τέκνων αὐτῆ, Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνεῖκς.

751. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΕΥΤΕ ΛΑΙΟΣ. Ὅπηνικα ἦλθεν ὁ Λαῖος. Λεῖπει δὲ τῆτο, τῆ Ἀπόλλωνος εἰπόντος πρὸς αὐτὸν ἐν τοῖς Πυθικοῖς μαντείοις, σώζειν τὴν πόλιν, θήσκοντα γέννας ἄτερ ἤγην χωρὶς παιδοποιίας, μὴ τεκνοποιήσαντα. Διὰ δὲ τῆ εἰπεῖν, ὅτι τρεῖς εἶπεν ὁ θεὸς τῷ Λαίῳ, Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα, ἐπεὶ κτανεῖ σε ὁ φύς, τὸ φιλόανθρωπον ἐμφαίνεται καὶ κηδεμονικὸν τῆ θεῷ. Αὐτὸς δὲ ὁ Λαῖος παρρωσάμενος τὰς τῆ θεῷ ἐντολάς, ὑπὸ τῶν αὐτῆ φίλων ἠδονῶν κρατηθεὶς, ἢ τῆς γυναικός· κρείσσω γὰρ τὰ πάθη τῶν λογισμῶν ἢ τῶν συγγενῶν ἐφίλων, οἷς ἀνεκοινώσατο τὸν χρῆσμά· ἐγέννησε τὸν πατροκτόνον Οἰδίποδα, θάνατον ἑαυτῷ.

759. ΟΣΤΕ ΜΗΤΡΟΣ. Ὅστι; ὁ Οἰδίπυς ἔτλα καὶ ἐκαρτέρησε καὶ ὑπέμεινε, σπείρας· ῥίζαν αἱματόεσσαν, ἥτοι ἀρχὴν γένεος, ἵνα καὶ ὅπως ἐγράφη, ἤγην εἰς τὴν τῆς μητρὸς αὐτῆ γαστέρα, ἔχῃ πρὸς ἀγνάν ἀρεθῆν, τῆτ' ἔστιν ἔ πρὸς ὀσίαν καὶ νομίμη γυναικᾶ. Ἡ δὲ ἀνοία συνέμιξε κυμφίης φρενώλεις, καὶ τὰς φρένας ἀπολέσαντας, τὸν Οἰδίποδα καὶ τὴν Ἰοκάστην. Ἄλλως. Ἐπλη δὲ ἀγνοία συναγαγεῖν τὰς γάμους ὁ τὰς φρένας βλαβεῖς. Ἡ δὲ ἀγνοία, φησὶ, τὰς φρένας ἀπολλύουσα συνήγαγε κυμφίης.

764. ΚΑΚΩΝ Δ' ΩΣΠΕΡ. Τὰ κακὰ ὡσπερ θαλάσσης κῦμα, ἔρρευσαν, καὶ τὰ μὲν ἐπὶ Λαίῃ γέγονε, τὰ δὲ ἐπὶ Οἰδίποδος, τὰ δὲ νῦν· ἄτινα βρέμει καὶ ἤχει πρὸς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως. Τῆτο δὲ λέγει ὅτι τὸ μὲν τῶν κακῶν κῦμα πίπτει, τὸ δὲ, ἐγείρεται, τὸ δὲ, πρὸς τὴν ναῦν προσεγγυται.

768. ΜΕΤΑΞΥ Δ' ΑΛΚΑ. Μεταξὺ δὲ ἡμῶν καὶ τῶν πολεμίων τείνει καὶ τείνεται ἀλκή καὶ βοήθεια ἡμῶν, καὶ ἀποσόβησις τῶν πολεμίων δι' ὀλίγη. Τίς δὲ ἔστιν ἡ ἀλκή ἢ μεταξὺ ἐκατέρων; Ὁ αὐργός τῆς πόλεως. Τῆτ' ἔστι, μόνον τὸν αὐργόν τῆς πόλεως ἔχομεν βοηθῆντα ἡμῖν καὶ τὰς ἐχθρὰς ἀποσοβῶντα.

769. ΕΝ ΕΤΡΕΙ. Ἐν πλάτει, ἐν μεταίχημῳ.

770. ΔΕΔΟΙΚΑ ΔΕ. Φοβῆμαι μὴ σὺν τῷ Πολυνεΐκει καὶ Ἐτεοκλεΐ ἀφανισθῆναι καὶ ἡ πόλις. Τέλειαι γὰρ καὶ εἰς τέλος ἐξερχόμεναι καὶ πληρέμεναι αἱ πάσαι φηθεῖσαι τῷ Οἰδίποδος ἀραί· ὅτε ἠῤῥατο τὴς ἑαυτῆ υἱὸς διὰ σιδήρε τὴν βασιλείαν διαμερίσασθαι. Ἡ, αἱ πάσαι χρησμοδηθεῖσαι τῷ Λαίῳ.

772. ΤΕΛΕΙΑ ΓΑΡ ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΙ. Τὸ τέλεια ἀντὶ τῶ τέλειαι· ἰφῆκε δὲ τὸ ἰ διὰ τὸ μέτρον.

773. ΒΑΡΕΙΑΙ ΚΑΤΑΛΛΑΓΑΙ. Δυσχερὲς τὸ φιλιωθῆναι αὐτῆς, διὰ τὰς κατάρτας.

774. ΤΑ Δ' ΟΛΟΑ. Τὰ δὲ δεινὰ καὶ ὀλέθρια ἔπαρέχεται ψευδῶς καὶ μάτην, ἀφ' ἧμῶν ὅσον ἔπω τελλόμενα ἀντὶ τῶ τελέμενα καὶ πληρέμενα.

775. ΠΡΟΠΡΥΜΝΑ. Ὁ δὲ ὄλθος καὶ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ εὐτυχία τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀλφειῶν καὶ τῶν φρονίμων καὶ τῶν ἐφευρετῶν τῶν ἀναγκαίων πραγμάτων, τῆτο δὲ λέγει διὰ τὸν Οἰδίποδα, ἄγαν παχυθεῖς, ἦτοι πολὺς καὶ μέγας γενόμενος, ἐκφορεῖται καὶ ἐκβολὴν πάσχει καὶ ὑπομένει. Τῆτο δὲ λέγει, ὅτι ἡ δόξα τῷ Οἰδίποδος πολλὴ γενομένη καὶ ἄμετρος, νῦν ἀφανίζεται, καὶ ἐκδιώκεται, καὶ ἀπὸ τῆς πώλεως ἐκβάλλεται. Ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐμπόρων, οἵτινες πλοῦτον πλοῦτον σωρεύσαντες, καὶ παχυθεντές τῷ ὄλθῳ, ἕφερον ἐκβολὴν ποιῶνται τῷ ὄλθῳ φόρτε, νευαγῆντες καὶ κλυδωνιζόμενοι. Ἄλλως. Ὅταν δὲ παχυθῶσιν οἱ ἄνδρες τῷ ὄλθῳ, τότε ὄλθῳ τῷ φόρτε ἐκβολὴν ποιῶνται. Τῆτο δὲ πρὸς Ἐτεοκλέα. Ἐκβολῶν δὲ, τῶν ὑβριῶν, οἷον δι' ἐκβολῆς ὑβρίζοντων.

778. ΤΙΝ' ΑΝΔΡΩΝ ΓΑΡ. Τίνα γὰρ ἀπὸ τῶν ὅλων ἀνδρῶν, φησὶ, τοσῶτον ἰθαύμαζον καὶ οἱ θεοὶ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς ἡμετέρας πόλεως, καὶ ἀπλῶς πάντες οἱ ἀνθρώποι, τῆτο γὰρ δηλοῖ τὸ, πολύβοτος αἰὼν βροτῶν· ἦγαν ἡ ζωὴ, καὶ ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων, ὁ πολύβοτος καὶ ὁ πολλὰς τρέφων, ἢ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐμβατεύόμενος, ἢ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινόμενος, ὅσον τῶν καὶ ἐτίμων καὶ ἰθαύμαζον τότε τὸν Οἰδίποδα, ἀφελόντα ἀπὸ τῆς ἡμετέρας πόλεως τὴν θανατηφόρον μαῖραν τὴν ἀναρπαξάνδραν, τὴν τῆς ἀνδρῶς ἀρπάξασαν καὶ ἐσθίισαν. Λέγει δὲ τὴν Σφίγχα.

781. ΟΣΟΝ ΤΟΤ' ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΙΟΝ. Ὅσον θουμασθῆναι καὶ δοξασθῆναι ἐποίησαν. Καὶ Εὐριπίδης, Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐτυχὴς ἀνὴρ.

784. ΕΠΕΙ Δ' ΑΡΤΙΦΡΩΝ. Ἐπεὶ ἔμφρων ἐγένετο, ἐπεὶ συνῆκεν ὁ ἔπραξε κατὰ τῆς μητρός. Εὐδαίμων γὰρ ἦν κατὰ πάντα πρὸ τῆ μαθεῖν τὸ μητρομίξιον. Δίδυμα δὲ κακὰ ἔφη τὸ τῶν δύο ὀφθαλμῶν γερηθῆναι. Ἐν γὰρ κακόν, τὸ ἐνὸς γερηθῆναι, δύο δὲ τὸ ἀμφοτέρων· ἢ τὰς περὶ Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνεΐκη γεννήσας, οἵ ἦσαν ὀφθαλμῶν κρείσσονες.

790. ΑΠ' ΟΜΜΑΤΩΝ ΕΠΛΑΓΧΘΗ. Ἀντὶ τῆ, ἐφερῆθη τῶν κρείττωνων ὀμμάτων, λέγει δὲ τῶν περὶ Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνεΐκην. Ἄλλως. Ἐπλάγχθη, ἐχωρίσθη.

792. ΕΠΙΚΟΤΟΥΣ ΤΡΟΦΑΣ. Ἐπιβλαβεῖς δὲ ἐντολὰς περὶ τροφῶν ἔφηκεν αὐτοῖς.

794. ΚΑΙ ΣΦΕ ΣΙΔΑΡΟΝΟΜΟΙ. Καὶ τῆτο ἐπηράσατο, διὰ σιδήρε αὐτῆς τὴν ἐσίαν κτήσασθαι.

797. ΚΑΜΨΙΠΟΥΣ ΕΡΙΝΝΥΣ. Ἡ κάμπισσα κολαζομένην τὴς πόδας. Οἰονεῖ ἢ συμποδίζεσα καὶ μὴ ἰῶσα φυγεῖν.

Δ΄.

798. ΘΑΡΣΕΙΤΕ ΠΑΙΔΕΣ. Ἄγγελος ὁ καὶ πρῶτερον ἀπαγγέλλας περὶ τῆς τῶν Ἀργείων ἐφόδου, ἔτος καὶ νῦν ἀπαγγέλλει τὴν ἀδελφοκτονίαν. ΜΗΤΕΡΩΝ ΤΕΘΡΑΜΜΕΝΑΙ. Συγγενεῖς, ἢ δειλαί, ὑπὸ μητέρων ἀπαλῶς τετραμμένοι.

799. ΠΟΛΙΣ ΠΕΦΕΥΓΕΝ. Ἐπὶ τῆς προσβολῆς καὶ συγκρούσεως τῶν πολεμίων, καὶ τῆς ἐκ τέτρα ζάλης, τροπικῶς τῷ λόγῳ ἐχρήσατο, πούλα χειμασθεῖσα ἢ πόλις παρὰ τῶν πολεμίων, ἀπόρητος μόλις ἔμεινε, καὶ ἀβλαβῆς διεσώθη. Ἐξέφυγε καὶ ἀπηλλάγη τῆς τῆ χειμῶνος δριμύτητος, φρενηθείσης καὶ φυλαχθείσης τῆς πόλεως τῆ τῶν θεῶν ἐπιδρομῇ καὶ βοηθείᾳ. Κακείνοι μὲν εἰς ἀντιπαράταξιν τῆ τῶν πολεμίων μάχῃ ἀντέστησαν, καὶ πολλὰς κατ' ἐκείνων τὰς τιμωρίας ἐπήγαγον καὶ εἰς φυγὴν ἄβησαν καὶ ἔτρεψαν, ὡς μὴ δυναμένων κακείνων τῶν θεῶν ἀντιμαχεσθῆναι καὶ πολεμήσασθαι. Ἀνίκητοι γὰρ εἶεν οἱ θεοὶ καὶ ἀπροσπέλαστοι καὶ ἐδέποτε τρέπονται, ἀλλ' ὅ, τι πνεύσειεν ἀκλινεῖς ἴσανται εἰς ἀντιπαράταξιν.

801. ΠΟΛΙΣ Δ' ΕΝ ΕΥΔΙΑΙ. Ἀλληγορεῖ πάλιν, καὶ λέγει ὅτι πολλῶν προσβαλόντων τῆ πόλει, ἐθεῖς εἰς αὐτὴν εἰσέπεσε.

802. ΑΝΤΛΟΝ. Ναυάγιον, πλημμύραν κύματος, τὸ ὕδωρ. Ἄντλον δὲ λέγεται τὸ ἀπὸ τῆ κλύδωνος εἰσερχόμενον ὕδωρ. Ἐτοίμως ἔν οἱ ναῦται ἐξαντλήσι καὶ ἔξω τὸ τῆς θαλάσσης ὕδωρ ἐκφέρουσιν· ἐξ ἧ καὶ τὸ καλέμενον ἀντλητήριον.

806. Ο ΣΕΜΝΟΣ ΕΒΔΟΜΑΓΕΤΑΣ. Τὸν Ἀπόλλωνα λέγει, ὃς ἐν ἐβδόμῃ ἡμέρᾳ τῆ μηνὸς γεννηθεῖς, ἐκλήθη ἐβδομαγέτας. Ἄλλως. Ἀξιοπίστως καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν πυλῶν εἴρηκεν. Ἡ ἐβδόμη, φησὶ, πύλη, ἵνα τὰ μαντεύματα τῆ Ἀπόλλωνος τῷ Δαίῳ δοθέντα, τέλος λάβῃ. Ἐβδόμη γὰρ ἐγενήθη Ἀπόλλων. Πέπονθη ἔν ἐχὶ αὐτῆ ἢ πύλῃ ἢ ἐβδόμῃ, ἀλλ' ὁ φυλάτιων αὐτὴν Ἐτεοκλῆς.

807. ΕΙΑΕΤ' ΟΙΔΗΠΟΥ ΓΕΝΕΙ. Ἐνέβαλε, προέκρινεν ὥστε φυλάττεσθαι τῷ Ἐτεοκλεῖ. Ἄλλως. Ἐσωσεν.

809. ΝΕΟΚΟΤΟΝ. Νεωστὶ κατεσκευασμένον.

814. ΜΑΝΤΙΣ ΕΙΜΙ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ. Προεῖπον γὰρ αὐτά.

815. ΟΥΔ' ΑΜΦΙΒΟΛΩΣ. Ἦγεν ἔδ' ἀμφιβόλως καὶ ἀπιθανῶς καὶ δυσχερῶς, ἀλλ' ἀληθῶς καὶ ἀναμφιβόλως εἰσι τῆ σποδῷ κεκοιναμένοι, κατακεχωσμένοι, ἀνηρημένοι.

816. ΕΚΕΙΘΙ Κ' ΗΛΘΟΝ. Εἰς τοσῶτον ἦλθον ὥστε καὶ φονευθῆναι τὸν βασιλέα;

819. ΑΥΤΟΣ Δ' ΑΝΑΛΟΙ. Ὁ Ἀπόλλων ἀναλίσκει τὸ τῆ Οιδίποδος γένος.

823. ΠΑΜΠΗΣΙΑΝ. Τὴν περιουσίαν, διανομὴν, ὀλοκληρίαν, ἀπὸ τῆ πᾶς παντὸς καὶ τῆ πᾶ τὸ κτῶμαι. Παμπησία δὲ λέγεται ἢ πᾶσα περιουσία τῆ ἅλα βίη.

828. Ω ΜΕΓΑΛΕ ΖΕΥ. ὦ μέγιστε Ζεῦ, καὶ οἱ τὴν πόλιν συνέχοντες θεοὶ, οἵτινες δὴ νῦν ῥύεσθε καὶ φυλάττετε τὰςδε τὰς πύργους τῆ Κάδμου, ἧται τῆς πόλεως τῶν Θεβαίων· ἄρα χαίρω καὶ ὑμνήσω καὶ παιανίσω ἐπὶ τῆ πόλεως σωτηρίᾳ, ἢ θρηνήσω καὶ ἀποκλαύσομαι τὰς τληπαθεῖς καὶ δυστυχεῖς πολεμάρχους; Λέγει δὲ τὸν Ἐτεοκλέα καὶ τὸν Πολυνείκην. Φροίμως δὲ ὁ ποιητὴς μέσσην ὁδὸν ἔδραμεν, καὶ σωθείσης τῆς πόλεως ἄτοπον ἡγεῖται τὸ θρηνεῖν, καὶ, Οὐχ ὅσιν κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράτιν εὐχετάσασθαι. Ἐν δὲ τῷ ὦ μεγάλε Ζεῦ καὶ δαίμονες, ἔστιν ὁ τρόπος ἐξοχῆ Ζεῦ ἄλλοι τὲ θεοί.

834. ΑΤΕΚΝΟΥΣ. Ἐπὶ κακῷ τεχθέντας.

835. ΟΙ ΔΗΤ' ΟΡΘΩΣ. Ὁρθῶς καὶ ἐπινύμως Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης ἐκλήθησαν.

838. Ω ΜΕΛΑΙΝΑ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΑ. Ἡ συντελημένη ἐπὶ τῷ γένει τῆ Οιδίποδος ἀρά. Κρύος τι καὶ φόβος κακὸς καὶ χαλεπὸς περιπίπτει τῆ καρδίᾳ μὲ. Ἡ, φόβος κακῆ, ἀντὶ τῆ, κινδύνου.

840. ΠΕΡΙΠΙΤΝΕΙ ΚΡΥΟΣ. Περιπίπτει φόβος κακῆ.

841. ΕΤΕΥΞΑ ΤΥΜΒΩΙ ΜΕΛΟΣ. Ἦτοι κατεσκεύασα καὶ ἐποίησα μέλος ἐπὶ τύμβῳ, ἦτοι θρήνον ἐπιτύμβιον, ὡς θυὰς καὶ ὡς Βάκχη, κλύεσα καὶ ἀκύνεσα αὐτὰς καὶ μαθῆσα νεκρῆς αἵματι βεβρεγμέναις, δυσμῶρος θανόντας ὑπὸ δορῆς ἀλλήλων. Ἄλλως. Κλύεσα αὐτὰς δυσμῶρος θανόντας ὑπὸ δορῆς ἀλλήλων, ἐπιτύμβιον θρήνον ἔτευξα, ὡς θυὰς.

844. Η ΔΥΣΟΡΝΙΣ. Ὀντως δύσορνος καὶ δυσοιάνις, καὶ ἔ κατὰ σκοπὸν γέγονεν αὐτοῖς ἡ συμφορὰ καὶ ἡ συνέλευσις τῆς μάχης. Ἐπὶ κακῶ συνήλθον εἰς μάχην. Ἡ δὲ τῆ Οἰδίποδος κατὰρα ἐξέπραξε καὶ εἰς τέλος ἤγαγε τὰ κακά.

846. ΟΥΔ' ΑΠΕΙΠΕ. Οὐκ ἀπηγόρευσε τὸ ποιῆσαι τὰ δεινά.

848. ΒΟΥΛΑΙ Δ' ΑΠΙΣΤΟΙ. Αἱ βουλαὶ δὲ τῆ Λαίῳ διήλθον καὶ διεπληρώθησαν. Λέγει δὲ τὰς περὶ τὴν μίξιν τῆς αὐτῆ γυναικός. Ἄπιστοι δὲ, ὅτι ἐν ἐπίεσθι τῷ Ἀπόλλωνι, εἰπόντι αὐτῷ μὴ συναλθεῖν τῇ γυναικὶ Ἰοκάστη.

849. ΜΕΡΙΜΝΑ Δ' ΑΜΦΙ ΠΤΟΛΙΝ. Ἡ μέριμνα δὲ, ἦτοι ἡ φροντίς ἦν ἔσχεν ὁ Λαῖος περὶ τὴν μίξιν, καὶ τὰ θεσπίσματα τῆ Ἀπόλλωνος, ἐκ ἀμβλύεταί καὶ παρέρχεται, καὶ εἰς ἀνεκπραξίαν ἔρχεται, ἀλλ' ἔργος τελεῖται.

852. ΑΙΑΚΤΑ. Θρηνητικά.

854. ΑΥΤΟΔΗΛΑ. Αὐτὰ δὲ ταῦτα φανερά. Ὁρᾷ γὰρ τὰ σώματα βασιζόμενα ὁ χορὸς.

856. ΑΥΤΟΦΟΝΑ. Ἀλληλοκτόνοι γὰρ ἐγένοντο.

859. ΔΟΜΩΝ ΕΦΕΣΤΙΟΙ. Τὰ κακά ἀπὸ τῶν κακῶν οἰκεῖ ἐν τῇδε ἐξία καὶ τέτοις τοῖς οἴκοις.

860. ΑΛΛΑ ΓΟΟΝ Ω ΦΙΛΑΙ. Ἄλλα θρήνον ἐρέσσετε. Ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλεόντων σὺν τῇ τῆ κρατὸς προοδευθῆσα κρέσει τῶν χειρῶν.

862. ΠΙΤΥΛΟΝ. Πίτυλος ὁ θόρυβος. Ἀπὸ τῆ τύπῳ τύπιλος, καὶ ἀτίτυλος. Καὶ ἐστὶ κυρίως ὁ ἀπὸ τῶν ἐρροσομένων κοπίων γινόμενος θόρυβος.

864. ΝΑΥΣΤΟΛΟΝ. Τὴν διάγυσαν τὰς νεκρῆς. ΘΕΩΡΙΔΑ. Οἱ Ἀθηναῖοι ἔφελλον ναῦν ἐμφανωμένην εἰς τὸν Ἀπόλλωνα διὰ μαντείας. Θεωρίδα γὰρ ἐκείνην ἐκάλεσαν, ὡς εἰς θεὸν ἀπερχομένην, καὶ τῆ θεῖ θεσφατα πάλιν μετακομίζουσαν. Ἐξ ἐκείνης ἔν καταχρηστικῶς τὴν νῆα θεωρίδα ἐκάλεσαν. Ἄλλως. Οὐ τὴν τῆ Χάρωνος ναῦν, θεωρίδα εἶπεν. Κυρίως δὲ τῆ Ἀπόλλωνος ἢ εἰς Δῆλον ἀπερχομένη. Λέγει δὲ ὅτι ταύτην ὁδὸν θεωρητικὴν ὥσπερ οἶδεν ὁ γόνος τὴν ἐπὶ τὸν Ἀχέροντα, τὴν ἀνήλιον, ἢ μὴδὲ ἥλιος ὁρᾷ, ἢ τὴν ἀναπνοήν. Ἀγνὴ γὰρ ἐκείνη ἢ εἰς Δῆλον ἀπιῖσα. Πάνδοκον δὲ, ἐπεὶ πάντας δέχεται τὰς ἀποθνήσκοντας.

## Ε΄.

867. ΠΡΑΓΟΣ ΠΙΚΡΟΝ. Ἦκισιν ἐπὶ πρᾶγμα πικρὸν καὶ συμφορὰν αἱ ἀδελφαὶ τῶν βασιλέων.

872. ΗΜΑΣ ΔΕ ΔΙΚΗ. Δίκαιον ἡμᾶς προκατέρχεσθαι ὡς προκακυσάσας.

875. ΕΧΘΡΟΝ ΠΑΙΑΝ' ΕΠΙΜΕΛΗΕΙΝ. Ἐστὶ γὰρ καὶ παιᾶν ἐπ' ἀγαθοῖς.

876. ΙΩ ΔΥΣΑΔΕΛΦΟΤΑΤΑΙ. Ὡ δυσαδελφώταται πασῶν παρθένων αἱ μίτρας κατὰ τὴν φθορὰν λύνονται. Ἀντὶ δὲ τῆς μίτρας καὶ ζώης νῦν εἶπεν.

881. ΑΤΡΥΜΟΝΕΣ. Ἐν κακοῖς ἀμῆτες, τῶν κακῶν ἀκόρητοι. Ταῦτα λέγει ὁ χορὸς πρὸς τὸν Ἐτεοκλῆν καὶ Πολυνεΐκην. Ἄλλως. Ἀτρυμόνες, ἀδάμαστοι, ἀκαταπόντοι, ὑπὸ τῶν κακῶν μὴ νικηθέντες, ἢ ἕς πολλὰ κακὰ ἐδάμασαν.

882. ΠΑΤΡΩΙΟΥΣ ΔΟΜΟΥΣ ΕΛΟΝΤΕΣ. Αἴτιοι τῆς ἀλώσεως γενόμενοι. Πορθήσαντες, ἐρήμους ποιήσαντες τῶν ξίφει.



888. ΔΙΗΛΛΑΧΘΕ. Κακὴ διαλλαγὴ ἢ διὰ θανάτου. Μὴ ὄντες γὰρ ἐδὲ μάχην σχῆτε τὸ ἀπὸ τῆδε. Ἡ, διήλλαχθε ἀντὶ τῆ ἀπηλλάγητε. Ἄλλως. Ἡ διαλλαγὴ ὑμῶν ἐκ ἐπὶ φιλία γέγονεν, ἀλλ' ἐπὶ ἀναιρέσει τῆ σιδήρου.

892. ΚΑΡΤΑ Δ' ΑΛΗΘΗ. Κάρτα δὲ. Καὶ λίαν ἀληθῆ ἐπέκρανε καὶ ἐπλήρωσε τὰ κατεύματα τῆ πατρὸς Οἰδίποδος, ἢ σεβασμία καὶ τιμία Ἐριννὺς ἐκείνη, ἦτοι τῆ Οἰδίποδος. Ἡγνῆ, ἐτελείωσε τὰς ἐκείνη ἀρεὰς κατὰ τῶν παιδῶν.

894. ΔΙ' ΕΥΩΝΥΜΩΝ ΤΕΤΥΜΜΕΝΟΙ. Τὸ ἐξῆς τῆ λόγῳ ἕτως νοπτέον, ὅθι διήλλαχθε σιδήρῳ ἐκετ' ἐπὶ φιλία, ἀλλ' ἐπὶ φόνῳ, διεκρίθητε τετυμμένοι καὶ τετραμμένοι δὲ εὐωνύμων. Τῆτο δὲ συμβαίνει ἐν τοῖς κατὰ τὸ ἐναντίον ἰσαμένοις, οἷον, διαμπαῆξ ἀλλήλων τὰς πλευρὰς τρώσαντες· ἐκάτερος γὰρ τῶν μονομαχόντων, τὸ ἀριστερὸν πλευρὸν τῆ ἀντιπάλῳ τιτρώσκειν βέλεται, οἷον δια τῶν πλευρῶν αὐτῶν τετυμμένοι τεθνήκασιν οἱ ὁμοσπλαγχοί.

895. ΤΕΤΥΜΜΕΝΟΙ ΔΗΘ', ΟΜΟΣΠΛΑΓΧΝΩΝ. Τὸ ἐξῆς τῆ λόγῳ ἕτως δὲ εὐωνύμων τετυμμένοι ὁμοσπλαγχνῶν τε πλευρωμάτων ἐν τῷ μέσῳ ἔφησε τὸν ἕτερον, ἐν τῷ μέσῳ ταῦτα ἔφη τὸ ἕτερον ἡμιχόριον, συμμαρτυρῆν καὶ συμφωνῆν ἐκείνῳ, ἀληθῶς τετυμμένοι.

900. ΔΙΑΝΤΑΙΑΝ ΛΕΓΕΙΣ ΠΛΑΓΑΝ. Πληγὴν διαμπαῆξ γενομένην, καὶ ἐπὶ τῶν σωματῶν καὶ ἐπὶ τῶν οἴκῳ. Ἄμφω γὰρ ἔχει κακῶς.

901. ΔΟΜΟΙΣΙ ΚΑΙ ΣΩΜΑΣΙΝ. Εἰπόντος τῆ ἡμιχόριον, αἱ αἱ, ἰσοφόνῳ θανάτων ἀρεαί, καὶ πρὸς τῆτο ἀντιφῆσαντος τῆ ἕτερον ἡμιχόριον, ὅτι διωνταίαν λέγεις πληγὴν, ὡσπερ ἐφερμηνεύον τὸ ἡμιχόριον πρότερον τί εἶπεν ἀνωθεν, λέγει, ὅτι φημί αὐτὸς φερθέντας καὶ οἴκῳ καὶ σωματῶν, διὰ τὸ ἀναιρεθῆναι αὐτὸς ὑπ' ἀλλήλων.

903. ΑΝΑΥΔΑΤΩ ΜΕΝΕΙ. Ἀκαθέκτῳ ὄργῃ ἀνήρηται ὑπ' ἀλλήλων ἰσχυρὴ μεγάλη καὶ ἀνεκκαλήτῳ.

909. ΜΕΝΕΙ ΚΤΕΑΝΑ Τ' ΕΠΙΓΟΝΟΙΣ. Τῆτο φησιν, ὅτι τὰ χρήματα, ὧν χάριν φιλονεκία ἐγένετο καὶ θανάτῳ τέλος τοῖς αἰνομόροις ἀδελφοῖς, μενεῖ καὶ ἐπικτηθήσεται τοῖς ἐπιγόνοις καὶ τοῖς συγγενέσιν ἐκείνων. Τῆτ' ἔστιν, ἄλλοι κερδήσασιν τὰ χρήματα δὲ ἂ ἐκείνοι ἀπώλοντο. Ἡ ἕτως, τὰ κτέανα ταῦτα, οἰοεὶ τὰ ὄνειδῃ, διήξασιν μέχρι τῶν ἐπιγόνων. Κτέανα δὲ εἶπεν, ὡς ἐπὶ ἐσίας, οἰοεὶ κληρονομοὶ τῶν παθῶν ἐκείνων καὶ τῶν ὄνειδῶν οἱ παῖδες γενήσονται, ὄνειδιζόμενοι τῆν τῶν προγόνων ἀπώλειαν.

913. ΕΜΟΙΡΑΣΑΝΤΟ. Ὁξίθυμοι ὄντες ἐμοιράσαντο καὶ διενείμαντο τὰ κτήματα ὡς ἴσα λαχεῖν. Λέγει δὲ τὰς ταφάς· μόνος γὰρ ὁ τάφος αὐτοῖς ἐξ ἴσου μεμέριται, καὶ τῆτο μόνον ἐκέρδησαν.

915. ΔΙΑΛΛΑΚΤΗΡΙ Δ' ΟΥΚ ΑΜΕΜΦΙΑ. Οὐδεὶς ἔπαινος καὶ τιμὴ τῷ καταλλάξαντι αὐτὸς σιδήρῳ καὶ διαλύσαντι τὸ νεῖκος, ἀλλὰ μέμφεις καὶ ὄνειδος. Οἰοεὶ, μέμφοντας δὲ οἱ φίλοι τῷ διαλλακτῆρι αὐτῶν σιδήρῳ, ὡς ἐδετέρῳ χαρισσαμένῳ, ἀλλ' ἀνελόντι καὶ τὸς δύο.

919. ΤΑΧ' ΑΝ ΤΙΣ ΕΙΠΟΙ, ΤΙΝΕΣ. Ὡς ἀποήτως αὐτὸ εἰπέσης, ἐρωτᾷ τίνας αὐτὸς μένεις.

920. ΤΑΦΩΝ ΠΑΤΡΩΙΩΝ ΛΑΧΑΙ. Αἱ σκαφαί. Ὡς τὸ, φυτὸν ἀμφελάχαιεν.

921. ΔΟΜΩΝ ΜΑΔ' ΑΧΩ. Ἀπὸ τῶν δόμων ἤχην καὶ βοὴν προπέμπει ἐπ' αὐτὸς γόος καὶ θρήνος, δαίκτης, καὶ διακόπιων πάντα, αὐτοπήμων, ἦτοι ἀφ' ἑαυτῆ ἔχων τὰ κακά, ἐκ βάθης θρηνῶν. Ἡτις ἢ ἤχῳ μινύθει καὶ ἐλαττῆται ἐμῆ θρηνήσης, καὶ σφοδρότερον ἤχον καὶ μείζονα ποιημένης.

923. ΑΥΤΟΣΤΟΝΟΣ, ΑΥΤΟΠΗΜΩΝ. Ἐν ἑαυτῷ τὸν γόνον ἔχων. Ὁ δὲ γόος, φησὶν, αὐτοπήμων ἐστίν, ἀφ' ἑαυτῆ τὰ κακά ἔχων καὶ τὰ πολέμια. Δαίφρων δὲ, ἐκ ἐπὶ τοῖς καλοῖς χαίρων.



925. ΔΑΚΡΥΧΕΩΝ ΕΚ ΦΡΕΝΟΣ. Ἐκ βάθης θρηῶν.

928. ΠΑΡΕΣΤΙΝ Δ' ΕΙΠΕΙΝ. Ἐπ' ἀμφοτέρων, τῆ τ' Ἐτεοκλῆς καὶ τῆ Πολυνεΐκῃς, ὅτι πολλὰ κακὰ ἔπραξαν τοῖς παλίοις· τοῖς μὲν Θηβαίοις ὁ Ἐτεοκλῆς, τοῖς δὲ Ἀργείοις Πολυνεΐκῃς, ὡς ἐναντίοι γενόμενοι εἰς τε Θηβαίους καὶ Ἀργεῖους.

932. ΠΟΛΥΦΘΟΡΟΥΣ. Μετὰ φθορᾶς ἐλθούσας.

933. ΔΥΣΔΑΙΜΩΝ ΣΦΙΝ Α ΤΕΚΟΥΣΑ. Ἡ μήτηρ αὐτῶν δυσυχεστάτη πασῶν γυναικῶν ὅσαι παῖδας ἐποίησαν, θεμένη καὶ ποιήσασα ἄνδρα ἑαυτῆς τὸν ἴδιον παῖδα. Τῆτ' ἔστι, δυσδαίμων, ὅτι ὄν ἔτεκεν, ἄνδρα ἔσχε. Λέγει δὲ τὸν Οἰδίποδα, ἐξ ἧ ἐγεννήθησαν ὁ Ἐτεοκλῆς καὶ ὁ Πολυνεΐκῃς.

938. ΟΜΟΣΠΟΡΟΙ. Ἀληθῶς ἀδελφοὶ καὶ πανάλευθοι γεγονόσιν, ἀλλήλους διατεμόντες ἐν μαινομένη ἔριδι πρὸς τῷ τέλει τῆς φιλονεικίας. Ἀποθανόντων γὰρ αὐτῶν σέπεται τὸ ἔχθος.

945. ΕΝ ΔΕ ΓΑΙΑΙ. Ἐν δὲ τῇ γῇ βάνθεισῃ τῷ αἵματι, μέμικται ἡ ζωὴ αὐτῶν.

947. ΚΑΡΤΑ Δ' ΕΙΣΙΝ ΟΜΑΙΜΟΙ. Τῇ συμφορᾷ.

948. ΠΙΚΡΟΣ ΛΥΤΗΡ ΝΕΙΚΕΩΝ. Χαλεπὸς καὶ πικρὸς καὶ ὀδύνης αἰτίος, λυτῆρ τῶν νεικῶν καὶ τῶν φιλονεικιῶν τῆ Ἐτεοκλῆς καὶ τῆ Πολυνεΐκῃς, ὁ ξένος σίδηρος, ὁ πόντιος, ὁ ἐκ πυρὸς συθεὶς καὶ ὀρηθεὶς, θηκτὸς καὶ ἠκοημένος. Πικρὸς δὲ μεριστής τῶν χρημάτων ὁ σίδηρος. Πόντιον δὲ τὸν σίδηρον λέγει, ὅτι οἱ Χάλυβες, παρὰ τοῖς εἰσιν, ἐν οἷς ὁ σίδηρος γίνεται· ἢ ὅτι ἔθνος ἐν τῷ πόντῳ οἱ Χάλυβες, ὅθεν ὁ σίδηρος. Ἐκ πυρὸς δὲ συθεὶς εἶπεν, ὅτι διὰ πυρὸς ἡ κατασκευὴ τῆ σιδήρου. Τὸ δὲ, Ἄρης ἀρὰν πατρὸς τιθεὶς ἀληθῆ, τῆτό φησιν, ὅτι ἐπηράσατο ὁ Οἰδίπυς διὰ ξιφῶν τὴν ἐσίαν αὐτῆ μερίσαι καὶ διανείμασθαι τῆς υἱῆς αὐτῆ, ταύτην δὲ τὴν τῆ Οἰδίποδος ἀρὰν ἐπλήρωσεν ὁ σίδηρος.

956. ΥΠΟ ΔΕ ΣΩΜΑΤΙ ΓΑΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΑΒΥΣΣΟΣ ΕΣΤΑΙ. Πολλὴ τῆς γῆς ἡ ἀφθονία ὑποκείται αὐτοῖς. Ἡ ἔτις, ὑπὸ γῆν δὲ ὁ πολὺς πλοῦτος αὐτῶν κέρυπται. Ἡγν ἐν ἀφανείᾳ.

960. ΤΕΛΕΥΤΑΙ Δ' ΑΙΔ' ΕΠΗΛΑΛΑΞΑΝ. Ἐπὶ δὲ τῇ τελευτῇ αὐτῶν ἠλάλαξαν καὶ ἤχησαν, κατὰ τὸν ὀξύφωνον καὶ μεγαλόφωνον νόμον, ἀρὰν τῆ Οἰδίποδος. Ἄντι τῆ, θόρυβοι μέγαν καὶ θρηῶν αἰ ἀρὰν ἐποίησαν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τέτων, τῆ γένεος παντὸς τῆ Οἰδίποδος ἐκέτι φέροντος τὰς συμφορὰς, ἀλλ' ἠτήθεντος αὐτῶν, καὶ οἰονεὶ δεδωκότος νῶτα τοῖς ἐχθροῖς, ἤγν τοῖς κακοῖς τοῖς κατὰ τὸ γένος τῆ Οἰδίποδος ἐνισχημένοις. Τῆς δὲ βλάβης τρόπαιον ἔστηκεν ἐν αἷς πύλαις ἐθείνοντο καὶ ἐτύπλοντο τοῖς ξίφεσιν οἱ ἀδελφοί, λέγει δὲ τὰς ἐβδόμας πύλας τῆς πόλεως, καὶ τῆς δύο ἀπολέσασα ἡ τύχη ἐπαύθη.

968. ΠΑΙΣΘΕΙΣ. Ἡ Ἀντιγόνη φησὶ πρὸς τὸν Πολυνεΐκην, τυφθεὶς καὶ πεσὼν, ἔτυφας. Φιλικῶς γὰρ δέκετο πρὸς αὐτὸν.

969. ΣΥ Δ' ΕΘΑΝΕΣ. Φησὶ δὲ πάλιν ἡ Ἰσμήνη, σὺ δὲ ὦ Ἐτεοκλῆς ὁ θανατώσας τὸν Πολυνεΐκην, ἔθανες ὑπ' αὐτῆ. Ἄλλως. Οὗτος ὁ πλῆξας ἐπλήγη. Σὺ δὲ κατακτανῶν, ἀνελὼν τὸν ἕτερον, ἀπέθανες.

972. ΙΤΩ ΔΑΚΡΥΑ. Ποτὲ πρὸς τῆτον, ποτὲ πρὸς ἕτερον ἴτω δάκρυα. Καὶ ὁ ἀνελὼν τὸν ἕτερον, καὶ αὐτὸς προκείται, τῆτ' ἔστι τεθνήξεται. Προκείται, δηλονότι νεκρός.

981. ΑΧΕΩΝ ΤΟΙΩΝ ΤΑ Δ' ΕΓΓΥΘΕΝ. Τοῖς πάθεσιν ἀγχιγεύοντα. Ἄντι τῆ, ἐκ ἀλλότρια.

982. ΠΕΛΑΣ ΑΙΔ' ΑΔΕΛΦΑΙ. Ἐγγὺς δὲ κακῶν ὧν ἔπαθον οἱ ἀδελφοί, ἐσμὲν καὶ ἡμεῖς αἱ ἀδελφαί.

983. ΙΩ ΜΟΙΡΑ. Ἐφύμιον. Φεῦ μοῖρα βαρῆα πάθη παρέχευσα, καὶ ὦ στυγερὰ Οἰδίπυ σκιά, σὺ τε ὦ Ἐρινύς, ὠτὼς μεγαλοδύναμος καὶ γενναία τίς εἶ.

984. ΟΙΔΙΠΟΥ ΣΚΙΑ. Σκιάν Οιδίποδος αὐτὸν καλεῖ τὸν Οιδίποδον. Τυφλωθεὶς γὰρ εἰδῶλον εἶναι δοκεῖ καὶ ἐ τέλειος ἀνθρώπος. Ἄλλως. Ὁ ἀσθενὴς Οιδίπους· ὅτι δοκεῖ νῦν ἔδεν ὑπάρχειν.

986. ΗΕ, ΗΕ. Φεῦ φεῦ. Τῆτο ὡς πρὸς Πολυνεΐκην καὶ τὰς μετ' αὐτῆ φησὶν, ὅτι ἐκ τῆς φυγῆς ἐπανήκοντες, ἐμοὶ τῇ ἐνταῦθα μεινάσῃ ἐδείξατε βλάβας ἀφορήτους.

988. ΟΥΔ' ΙΚΕΘ' ΩΣ ΚΑΤΕΚΤΑΝΕ. Ὁ Ἐτεοκλῆς. Πρώτερος γὰρ κατέκτανε τὸν Πολυνεΐκην.

993. ΔΙΥΓΡΑ. Πήματα χεόμενα· καὶ πολλά. Τριπάλτων δὲ σημάτων, σφοδρῶς πηδησάντων.

995. ΙΩ ΜΟΙΡΑ ΒΑΡΥΔΟΤΕΙΡΑ. Τὸ ἐφύμιον.

998. ΣΥ ΤΟΙΝΥΝ ΟΙΣΘΑ. Σὺ οἶδας ὃ Πολυνεΐκες τὴν μοῖραν ὅσον δύναται, διαδὰς δὲ αὐτῆς, ἢ δὲ αὐτὴν καταδὰς εἰς τὸν ἄδην. Σὺ δὲ ὃ Ἐτεοκλῆς, ἐ μετ' ἐ πολὺ, ἐδ' ὕστερον ἔμαθες ἀντικρυς, τὸν ἀδελφόν σε πολεμήσας.

1001. ΑΝΤΗΡΕΤΑΣ. Ἀντηρέτης, ἦγαν ἀντιστάτης τῷ Ἐτεοκλεῖ.

1002. ΟΛΟΑ Δ' ΟΡΑΙΝ. Οὐ μόνον ταῦτα λέγειν ὀλοᾶ, ἀλλὰ καὶ ὑρᾶσθαι. Κεῖται γὰρ τὰ σώματα.

1003. ΙΩ ΙΩ ΚΑΚΑ ΔΩΜΑΣΙ. Ἄ δι' ὑμᾶς ἔχομεν.

1009. ΔΑΙΜΟΝΩΝΤΕΣ. Δυσσήσαντες.

1012. ΙΩ ΙΩ ΠΗΜΑ. Ἀπὸ γὰρ τῆς εὐνῆς τῆς τῆ Οιδίποδος ταῦτα. Ἄλλως πάρενον, παρὰ τὴν εὐνὴν τῆ πατρός, τῆτ' ἔστι, πηλσίον τῆ πατρός.

1013. ΔΟΚΟΥΝΤΑ ΚΑΙ ΔΟΞΑΝΤΑ. Ὁ κήρυξ ἔλθων φησὶ πρὸς τὴν Ἰσμήνην καὶ τὴν Ἀντιγόνην, πρέπει με ἀπαγγεῖλαι ὑμῖν τὰ ἀρέσκοντα τοῖς γερατηγοῖς καὶ τοῖς προέχουσι τῶν Θεβαίων. Ταῦτα δὲ εἰσὶ, τὸ τὸν Ἐτεοκλέα μὲν ταφῆναι περιφαιῶς καὶ ἐντίμως, διότι ὑπὲρ τῆς πόλεως τέθηκε· τὸν δὲ Πολυνεΐκην ἄταφον ριφθῆναι, βρωθέντα ὑπὸ τῶν ὀρέων, διότι ἤλθεν ἀφανίσαι τὴν πόλιν ἡμῶν, εἰ μὴ οἱ θεοὶ διεκάλυσαν.

1018. ΙΕΡΩΝ ΠΑΤΡΩΙΩΝ Δ' ΟΣΙΟΣ ΩΝ ΜΟΜΦΗΣ ΑΤΕΡ ΤΕΘΝΗΚΕΝ. Λέπει ἢ ὑπέρ, ἢ ἢ, ὑπὲρ ἱερῶν πατρῶων ὀσίως μαχόμενος, ἀπέθανεν ἀμέμπλως.

1019. ΟΥΠΕΡ ΤΟΙΣ ΝΕΟΙΣ ΘΝΗΣΚΕΙΝ ΚΑΛΟΝ. Πᾶρὰ τὸ, εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

1023. ΩΣ ΟΝΤ' ΑΝΑΣΤΑΤΗΡΑ. Ὡς ὑπάρχοντα ἀφανιστὴν καὶ πορθητὴν τῆς πόλεως τῶν Θεβαίων.

1030. ΚΑΙ ΜΗΘ' ΟΜΑΡΤΕΙΝ. Καὶ μῆτε τέτρω ἐπακολυθῆσαι θύματα ἐπὶ τοῖς νεκροῖς διὰ χειρῶν ἐργαζόμενα τῷ τύμβῳ τῆ νεκρῆ.

1031. ΜΗΤ' ΟΞΥΜΟΛΠΟΙΣ. Μῆτε θῦσαι τῷ Πολυνεΐκῃ, μῆτε κλαῦσαι ἐπάνω τῆ τάφου αὐτῆ, καὶ ὀξυφάνοις θρήνοις τιμᾶν αὐτόν. Καὶ γὰρ καὶ τῆτο οἱ παλαιοὶ τιμὴν ὑπελάμβανον, εἴτις ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῆ τεθνεῶτος ἔθυσε καὶ ἐκόψατο. Διὰ τῆτο καὶ ὁ κήρυξ, ἵνα μὴ τιμηθῇ ὁ Πολυνεΐκης, ἐντέλλεται μῆτε διὰ θυσιῶν, μῆτε δι' οἰμωγμάτων τιμηθῆναι αὐτόν.

1032. ΕΚΦΟΡΑΣ. Ἐκκομιδῆς. Σημείωσαι ὅτι τὸ συγκομίζειν καὶ ἐκκομίζειν καὶ ἀνακομίζειν ἐπὶ νεκρῶν λέγεται. Καὶ συγκομιδὴ μὲν λέγεται ἢ πρὸ τῆ τάφου πᾶσα ἐπιμέλεια. Ἐκκομιδῆ, ἢ πρὸς τὸν τάφον ἀπαγωγῆ. Ἀνακομιδῆ, ἢ ἐκ τάφου εἰς τάφον μετάθεσις.

1033. ΤΟΙΑΥΤ' ΕΔΟΞΕ. Τοιαῦτα ἤρесе τέτρω τῷ τάγματι πάντων τῶν Θεβαίων καὶ πηλθεί.

1036. ΚΑΙΝΑ ΚΙΝΔΥΝΟΝ ΒΑΛΩ. Καὶ εἰς κίνδυνον ἐμβαλῶ ἑμαυτὴν διὰ τῆτον. Ἄλλως. Καὶ βαλῶ αὐτόν ἐν τῇ γῇ ἄγε μὴ τινα κίνδυνον ὑποσῆναι παρὰ

τινος Θηριών. Εἰ δ' ἔχει βαρεῖαν, λέγει τὸ, καὶ βίβω ἑμαυτὴν ἀπὸ κίνδυνον, θάψασα τὸν ἀδελφόν.

1041. ΤΟΙ ΓΑΡ ΘΕΛΟΥΣ' ΑΚΟΝΤΙ ΚΟΙΝΩΝΕΙ ΚΑΚΩΙ. Διὰ τὸτο θάψασα ὃ ψυχὴ κοινῶναι ἀδελφῶ τῷ Πολυνεΐκει τῷ ἄκοντι καὶ δι' ἀνάγκην γενομένην κακῶ.

1043. ΚΟΙΛΟΓΑΣΤΟΡΕΣ ΛΥΚΟΙ. Ἀντὶ τῆ μεγαλογᾶσφορς. Καὶ πάσσονται ἀντὶ τῆ γείσσονται.

1044. ΜΗ ΔΟΚΗΣΑΤΩ ΤΙΝΙ. Μὴ τῆτο ἀρεσάτω.

1047. ΚΟΛΠΩΙ ΦΕΡΟΥΣΑ. Φέροσα ἐν τῷ κόλπῳ τῆ βυσσίνῳ πῆπλε. Διὰ δὲ τῆτο τὴν γῆν αἰνίττεται, ὡς ἐνταφιάσαι τῆτον τῆ γῆ μέλλουσα. Ἄλλως. Τῆ τῆ βυσσίνῳ κόλπῳ πῆπλε τὴν γῆν παρακομίζουσα, ὡς ἐπιβάλλειν μέλλουσα χῶμα διὰ τῆ πῆπλε, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ὀρύττειν.

1048. ΜΗΔΕ ΤΩΙ ΔΟΞΗΙ ΠΑΛΙΝ. Μῆτε ἀντετραμμένως ἐμοὶ, ἤγην ἐναντίως, τίς οἰθῆ γενήσεσθαι τῆτο, τὸ θάψαι τὸν ἀδελφόν τὸν Πολυνεΐκην.

1052. ΤΡΑΧΥΣ ΓΕ ΜΕΝΤΟΙ. Τῆτο φησὶν ὁ κῆρυξ, ὅτι ὁ λαὸς τῆς πόλεως ἐλεύθερος τῶν κακῶν γενόμενος, ὡς ἐκποδῶν τῶν πολεμίων γενομένων, τραχὺς καὶ ἀπηνῆς ἔσαι κατὰ σῆ, ὡς παρὰ γνώμην αὐτῆ τὸν Πολυνεΐκην θείσης θάψαι. Ἡ δὲ Ἀντιγόνη φησὶ πρὸς αὐτὸν, τραχυνε, ἀντὶ τῆ, λέγε πολλάκις ὅτι τραχὺς ἔστι ὁ δῆμος, ἀλλ' ὅμως ἐκ ἀνασφελείς με θάψαι τὸν ἀδελφόν.

1055. ΗΔΗ ΤΑ ΤΟΥΔΕ. Τὰ περὶ τῆς τιμῆς τῆτο τῆ Πολυνεΐκῳ ὑπὸ θεῶν ἔ κέρτεται κακῶς, ἀλλὰ τίμιος καὶ ἔτος παρὰ θεοὶς.

1056. ΟΥ, ΠΡΙΝ ΓΕ ΧΩΡΑΝ. Εἰπέσης τῆς Ἀντιγόνης ὅτι τὰ περὶ τῆς τιμῆς τῆ Πολυνεΐκῳ κακῶς κέρτεται παρὰ τοῖς θεοῖς, φησὶν ὁ κῆρυξ πρὸς αὐτὴν, ἔδαμῶς τὰ τῆ Πολυνεΐκῳ ἠτιμήθησαν παρὰ τοῖς θεοῖς, πρὶν κακῶσαι αὐτὸν τὴν πόλιν, ἀλλὰ μετὰ τὸ αὐτὸν τὴν πόλιν ἐμβαλεῖν κακοῖς.

1058. ΑΛΛ' ΕΙΣ ΑΠΑΝΤΑΣ. Ἄλλ' ἀντὶ τῆ ἐνός, Ἐτεοκλῆς δηλοῦσι, αὐτὸς γὰρ μόνος ἔβλαψεν αὐτὸν, πάντας τῆς πολιτίας ἐκ ἔδει ἀμείβεσθαι κακοῖς. Ὑπὸ γὰρ μόνῳ τῆ Ἐτεοκλῆς ἀδικηθεῖς, πᾶσι τοῖς Θηβαίοις ἐπολέμησε.

1061. ΑΛΛ' ΑΥΤΟΒΟΥΛΟΣ ΙΣΘΙ. Τῆτ' ἔστι, τῆ ἰδίᾳ γνώμῃ, ὁ βέλει, πρᾶττε.

1062. ΦΕΥ ΦΕΥ Ω ΜΕΓΑΛΑΥΧΟΙ. Διαιρεῖται ὁ χορὸς τῶν γυναικῶν, τῶν μὲν ὑπὲρ Πολυνεΐκῳ, τῶν δὲ ὑπὲρ Ἐτεοκλῆς ἔσῶν· ὡσπερ δὲ μεμερίσται ὁ χορὸς, ἔτως καὶ αἱ ἀδελφαί· καὶ ἡ μὲν Ἰσμήνη, τῷ Ἐτεοκλεῖ ἀκολουθεῖ καὶ τῆ πόλει· ἡ δὲ Ἀντιγόνη, τῷ Πολυνεΐκῳ. ΦΘΕΡΣΙΓΕΝΕΙΣ. Αἱ ἐπὶ τῷ φθίρειν γενοῦνται.

1070. ΣΥ ΓΕ ΜΗΝ ΠΟΛΛΩΝ ΠΕΝΘΗΤΗΡΩΝ. Ἐνταῦθα χωρίζονται γυναῖκῆς τινες, αἱ μὲν, συγκλαίεσαι τῆ Ἀντιγόνη ἕνεκεν τῆ Πολυνεΐκῳ· αἱ δὲ, τῆ Ἰσμήνη, χάριν τῆ Ἐτεοκλῆς.

1073. ΤΙΣ ΟΥΝ ΤΑΥΤΑ. Τίς ἔν πεισθεῖν τοῖς δοξάσι τῆ πόλει, καὶ τίς ἡμῶν ἔστι ταύτης τῆς γνώμῃς;

1074. ΔΡΑΤΩ ΠΟΛΙΣ. Λείπει τὸ κακῶς, ἢ ἡ ἔτως, δράτω καὶ μὴ δράτω κακῶς ἡ πόλις τῆς κλαίοντας τὸν Πολυνεΐκην, καὶ διὰ τῆτο τιμῶντας.

1080. ΗΜΕΙΣ ΜΕΝ ΙΜΕΝ. Ἴμεν καὶ συνθάφομεν σὺν τῆ Ἀντιγόνη τὸν Πολυνεΐκην. Καὶ γὰρ ἔ πάντοτε τῷ δῆμῳ καὶ τῆ πόλει τὰ αὐτὰ δοκεῖ.

1082. ΜΕΤΑ ΓΑΡ ΜΑΚΑΡΑΣ. Μετὰ γὰρ τῆς θεῆς, καὶ τὴν ἑαυτῆ ἰσχὺν ὑπὲρ τῆς πόλεως προέθετο, καὶ ἐκ εἶασε τὴν πόλιν ἡμῶν ὑπὸ χειμκρινῆ κύματος κατακλυσθῆναι. Κύμα δὲ τὴν ἔφοδον εἶρηκε τῶν Ἀργείων. Ἀπολέθως μέντοι τῷ κύματι τὸ κατακλυσθῆναι ἐπήγαγε.

# ΣΧΟΛΙΑ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Α΄.

Ν. Ι. **ΚΑΔΜΟΥ ΠΟΛΙΤΑΙ.** Προλέγει νῦν Ἐτεοκλῆς ὡς εἰ κινδυνεύσει πρὸς πόλεμον, Θρήνοις καὶ ὠδαῖς τιμῆσαι ἂν αὐτὸν τὰς πολίτας· ἔχ, ὡς οἴονται τινες, ἀτιμάσαι αὐτὸν καὶ ὑβρίσαι, τὸ ὑμνοῖτο ἀντὶ τῆ ἀτιμάζοντο ἐκλαμβάνοντες· ὅτι δὲ ἀληθὲς ἐστὶ τῆτο, καὶ ἔχ ὅπερ ἐκεῖνοί φασι, μαρτυρεῖ τὸ οἰμῶγμασι. Πῶς γὰρ ἂν οἶόν τ' ἦν ἅμα μὲν ὑβρίζειν αὐτὸν, ἅμα δὲ Θρήνοις τιμᾶν; ἀλλὰ ὑμνοῖτο καὶ θαυμάζοντο ὑπὸ τῶν ἀγῶν ἐν πολλοῖς ἐπαίνοις, ὡς ὑπὲρ τῆς πατρίδος κενδυνευκῶς, καὶ Θρήνων ἀξιοῖτο ἀνά πάσαν τὴν πόλιν. Ἐπεὶ καὶ τὸ τῆ προσομίῃ ὄνομα ἐκ ἄλλο ἔθεν ἢ τὸν ἐπαινον δηλοῖ. Πρὸ γὰρ τῶν οἴμων καὶ τῶν ὁδῶν οἱ παλαιοὶ τὰς ἐπαίνους ἦδον. Ὡσπερ ἐστὶ καὶ τὸ ἐγκώμιον τὸ ἐν κώμαις καὶ γενωποῖς λεγόμενον. Κώμας γὰρ ἐκάλεν τὰς γενωπίας. Ἴσως δ' ἂν τις ἐνταῦθα ἐνταίη, λέγων, ὡς ἔ καιρὸν εἶχε τοιαῦθ' ὑπὲρ αὐτῆ πρὸς τὰς πολίτας λέγειν Ἐτεοκλῆς. Καὶ φαιμέν, ὡς ἔ παρακλειόμενος ταῦτα λέγει, ἀλλ' εἰκάζων καὶ οἴονεὶ μαντευόμενος, ἐπειδὴ καὶ εὐκτικῶ ἀλλ' ἔ προσεκτικῶ ἐχρήσατο ῥήματι. **ΧΡΗ ΛΕΓΕΙΝ.** Ἐκεῖνον. **ΤΑ ΚΑΙΡΙΑ.** Τὰ ἐνδεχόμενα καὶ ἀρμόζοντα τῷ καιρῷ.

2. **ΟΣΤΙΣ ΦΥΓΑΣΣΕΙ ΠΡΑΓΟΣ ΕΝ ΠΡΥΜΝΗ ΠΟΛΕΩΣ.** Ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν πόλεως ἔχει. Εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῆ ἐν τῇ νῆι κυβερνήτης.

3. **ΟΙΑΚΑ ΝΩΜΩΝ.** Ἐξουσίαν διεξάγων, κινῶν ὅστις ἐν πρύμνῃ καθήμενος καὶ τὰς οἰάκας ἔχων, τητέτι, τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς πόλεως. **ΜΗ ΚΟΙΜΩΝ.** Ἀναπαύων, ἀλλὰ εὐφροντίζων.

4. **ΕΥ ΠΡΑΞΑΙΜΕΝ.** Εὐτυχήσαιμεν. **ΑΙΤΙΑ ΘΕΟΥ.** Τῆς εὐτυχίας τῆς πόλεως ὑπερμαχῆντος.

5. **ΑΥΘΙ.** Πάλιν. **ΜΗ ΓΕΝΟΙΤΟ.** Εἴθε.

6. **ΠΟΛΥΣ.** Δέον πολὺ εἰπεῖν, πολὺς εἶπε, πρὸς τὸ Ἐτεοκλῆς.

7. **ΥΜΝΟΙΤΟ.** Ἐπαινοῖτο. **ΦΡΟΙΜΙΟΙΣ ΠΟΛΥΡΡΟΘΟΙΣ.** Ἐπαίνοις παμπολλοῖς.

8. **ΟΙΜΩΓΜΑΣΙ.** Θρήνοις. **ΩΝ.** Οἰμωγμάτων. **ΑΛΕΞΗΤΗΡΙΟΣ.** Ἀποσοθητής.

9. **ΕΠΩΝΥΜΟΣ.** Ἐπειδὴ πολλοὶ Διὸς προσηγοῖται, καλεῖται γὰρ φιλοξένιος, ἀλεξητήριος, καὶ ἕτερα, διὰ τῆτο εἴρηκεν ἐπώνυμος. Δέον δὲ ἐπώνυμως εἰπεῖν ἐπώνυμος εἶπε πρὸς τὸ Ζεὺς.

10. **ΥΜΑΣ ΔΕ ΧΡΗ.** Τῆτο κατὰ ἄθροισιν καὶ μερισμὸν. **ΕΛΛΕΠΟΝΤΑ.** Στερέμενον.

11. **ΗΒΗΣ ΑΚΜΑΙΑΣ.** Ἡλικίας ἀκμαζήσεως καὶ πρὸς μάχην ἐπιτηδείας, ἀλλ' ἐτι μειράκιον ὄντα. Καὶ ἔξηβον χρέων, ἀντὶ τῆ, γέροντα ὄντα.

12. **ΒΛΑΣΤΗΜΟΝ ΑΛΔΑΙΝΟΝΤΑ ΣΩΜΑΤΟΣ.** Ἦτοι τὴν αὔξιν καὶ προκοπὴν αὔξοντα καὶ βλαστάνοντα σώματος, ὡς ἀκμαῖον καὶ νεανικὸν εἶναι πρὸς μάχας.

13. **ΩΡΑΝ.** Φροντίδα τῆς πόλεως. **ΕΚΑΣΤΟΝ.** Μειράκιον, γέροντα, νεανικόν. **ΩΣ ΤΙ ΣΥΜΠΡΕΠΕΣ.** Καθὼς ἐστὶν ἀρμόζον τῇ ἐκυτῆ ἡλικίᾳ. Δέον δὲ εἰπεῖν καὶ τὸν ἀλδαίνοντα ἀσυνδέτως ἐξηνεγκε, ὡσεὶ τὰς μὲν γέροντας σὺν τοῖς μειρακίοις λιτὰς ποιεῖσθαι, τὰς δὲ νέας μάχεσθαι.

14. **ΑΡΗΓΕΙΝ.** Βοηθεῖν.

15. **ΕΞΑΛΕΙΦΘΗΝΑΙ.** Πεπαῦσθαι.



16. ΤΕΚΝΟΙΣ. Ἀρήγειν ἀπὸ κοινοῦ. ΓΗ: ΤΕ ΜΗΤΡΙ, ΦΙΑΤΑΤΗ: ΤΡΟΦΩ. Βροτῶν· τῆς μητρὶ τῆς φιλάτης τῶν ἐν ἀνθρώποις μητέρων.
17. Η. Αὐτή. ΝΕΟΥΣ. Ὑμᾶς ὄντας.
18. ΠΑΝΔΟΚΟΥΣΑ ΠΑΙΔΙΑΣ ΟΥΛΟΝ. Δεχομένη παιδεύσεως κακοπάθειαν, πόνον.
19. ΟΙΚΙΣΤΗΡΑΣ ΑΣΠΙΔΟΦΟΡΟΥΣ. Οικήτορας πολεμιστὰς καὶ ἀνδρείους.
20. ΠΙΣΤΟΥΣ. Βεβαίως. ΟΠΩΣ ΓΕΝΟΙΣΘΕ ΠΡΟΣ ΧΡΕΟΣ ΤΟΔΕ. Ἴνα ὑπάρξῃτε πρὸς τὴν παρεῖσαν χρεῖαν ἣν ὑμῶν ἔχει ἡ πόλις ὑπὲρ τῆς αὐτῆς σωτηρίας.
21. ΕΣ ΤΟΔ' ΗΜΑΡ ΕΥ ΡΕΠΕΙ ΘΕΟΣ. Μέχρι τῆσδε τῆς ἡμέρας καλῶς ἡμῖν ἐκ τύχης ἔχει τὰ πράγματα.
22. ΧΡΟΝΟΝ. Κατὰ. ΠΥΡΓΗΡΟΥΜΕΝΟΙΣ. Πολιορκουμένοις.
23. ΤΑ ΠΛΕΙΩ. Κατὰ. ΕΚ ΘΕΩΝ. Ἐκ τῆς αὐτῶν βοηθείας. ΚΥΡΕΙ. ὑπάρχει.
24. Ο ΜΑΝΤΙΣ. Ὁ Τειρεσίας. ΟΙΩΝΩΝ ΒΟΗΤΗΡ. Ποιμῆν. Διὰ τὸ τὰς πῆσεις αὐτῶν ἀνιχνεύειν ἐν ταῖς μαντείαις.
25. ΕΝ ΩΣΙ ΝΩΜΩΝ. Διεξάγων. Τὸ ἐν ὧσι καὶ φρεσὶ λέγει, ἐπειδὴ τυφλὸς ὢν ἡρώτα τὴν ἑαυτῆς θυγατέρα πῶς αἱ ὄρνιθες ἵπλονται, καὶ παρ' αὐτῆς ἀκάνων ἐλογίζετο κατὰ νῆν, καὶ τὰς μαντείας ἐποίει. Τὸ δὲ πρὸς δίχα εἶπε πρὸς τὸ συναγόμενον ἀπὸ τῆ ἐν ὧσι καὶ φρεσὶ νωμῶν χρηστηρίας ὄρνιθας, ἵν' ἡ ὁ δὲ ὄρνιθων μαντευόμενος, καὶ ἐξ ἐκείνου διὰ πυρός.
26. ΧΡΗΣΤΗΡΙΟΥΣ ΟΡΝΙΘΑΣ. Τὸς τῆς μαντείας εὐφόρος καὶ συντελεῖς.
27. ΟΥΤΟΣ. Σκόπει τὴν σύνταξιν, εἰπὼν γὰρ ἄνω νῦν δὲ, καὶ δέον ἔτω ποιήσασθαι τὴν ἀπόδοσιν· νῦν δὲ ὡς ὁ μάντις φησὶν ὑπὸ τῶν πολεμίων ἐπιβουλεύομεθα, ἔτω δέον εἰπεῖν, τίνα διὰ μέσων ἐπανάληψιν ἐποίησε, καὶ ἄλλως τὴν σύνταξιν ἔτρεψεν. Εὔρηται δὲ πολλὰ τοιαῦτα καὶ παρὰ λογοποιοῖς.
28. ΠΡΟΣΒΟΛΗΝ ΑΧΑΙΔΑ. Ἐπίλευσιν τῆ τῶν Ἀχαιῶν στρατῶ.
29. ΝΥΚΤΗΓΟΡΕΙΣΘΑΙ. Ἐν νυκτὶ ἀγείρεσθαι.
30. ΕΠΑΛΞΕΙΣ. Τείχη. ΠΥΛΑΣ ΠΥΡΓΩΜΑΤΩΝ. Ἐν γὰρ πύργοις αἱ πύλαι.
31. ΣΟΥΣΘΕ. Ὁρμᾶσθε. ΠΑΝΤΕΥΧΙΑΙ. Πανοπλία.
32. ΠΛΗΡΟΥΤΕ ΘΩΡΑΚΕΙΑ. Γεμίζετε ἑαυτῶν τὰς ἐπάλξεις. ΣΕΛΜΑΣΙ. Βάσεις, καθέδραις.
34. ΕΥΘΑΡΣΕΙΤΕ. Θαρρῆντες ἀτρέπῶς ἴσασθε. ΕΠΗΛΥΔΩΝ. Ξένων.
35. ΤΑΡΒΕΙΤΕ. Ἐκπλήττεσθε καὶ φοβεῖσθε. ΟΜΙΛΟΝ. Πλήθυν. ΕΥ ΤΕΛΕΙ ΘΕΟΣ. Καλῶς ὁ θεὸς αἰεὶ ποιεῖ· ὥστε καὶ τὸν ἡμῶν ὄλεθρον ἐκ ἐβελήσει.
36. ΣΚΟΠΟΥΣ. Κατασκόπος. ΣΤΡΑΤΟΥ. Τῶν πολεμίων.
37. ΜΑΤΑΙΩΝ ΟΔΩΙ. Ματαίως ἀνύσαι τὴν τῆς κατασκοπῆς πορείαν.
38. ΛΗΦΘΩ ΔΟΛΩΙ. Κρατηθῶ δόλῳ τῶ τῶν πολεμίων.
39. ΦΕΡΙΣΤΕ. Ὑπέρτατε.
40. ΗΚΩ. Ἦλθον. ΣΑΦΗ. Φανερά. ΤΑ'ΚΕΙΘΕΝ ΕΚ ΣΤΡΑΤΟΥ. Τῶν πολεμίων. Τὸ ἐκεῖθεν καὶ τὸ στρατῶ ἐκ παραλλήλου, μεθερμηνευτικῶν ὃν τῶ στρατῶ τῶ ἐκεῖθεν. ΦΕΡΩΝ. Σοί.
41. ΚΑΤΟΠΗΤΗΣ. Θεατής. ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. Ἄ καθ' ἡμῶν οἱ πολέμοι μελλουσιν ἐργάζεσθαι.
42. ΘΟΥΡΙΟΙ ΛΟΧΑΓΕΤΑΙ. Πολεμικοὶ στρατηγοί.
43. ΤΑΥΡΟΣΦΑΓΟΥΝΤΕΣ. Ταύρους σφάτιοντες. ΜΕΛΑΝΔΕΤΟΝ ΣΑΚΟΣ. Διὰ σιδήρου δεδεμένην ἀσπίδα.



44. ΘΙΓΓΑΝΟΝΤΕΣ. Φαύοντες. ΧΕΡΣΙ. Ταῖς αὐτῶν. ΦΟΝΟΥ. Αἵματος.
45. ΕΝΥΩ. Μαχην. ΦΙΛΑΙΜΑΤΟΝ ΦΟΝΟΝ. Τὸν αἵματι χαίροντα εὐφορον τῷ φόβῳ θεῶν. Εὐρηται καὶ φόβον.
46. ΩΡΚΩΜΟΘΗΣΑΝ. Ὡμοσαν. ΚΑΤΑΣΚΑΦΑΣ. Περσθήσεις καὶ ἀφανισμές.
47. ΛΑΠΑΞΕΙΝ. Ἐκπορθήσκειν.
48. ΤΗΝΔΕ. Τὴν τῶν Θεβαίων. ΦΥΡΑΣΣΕΙΝ ΦΟΝΩΙ. Βάψειν τῷ αἵματι.
49. ΜΝΗΜΕΙΑ. Ἐνθυμήσεις.
50. ΕΣΤΕΦΟΝ. Περιετίθειν. Ὁ μάντις Ἀμφιάραος εἰς ἃν τῶν ἐπτά στρατηγῶν ἔφη καὶ αὐτὸν καὶ τὰς ἄλλας ἐξ ἐν Θεβαίαις πεσεῖν, Ἄδραστον δὲ μόνον εἰς Ἄργος ἀναχωρήσειν. Διὰ τῆτο ἕκαστος εἰδὼς αὐτῷ ἢ δακτύλιον ἢ ἄλλο τι ὃ εἶχεν ἀγαγεῖν εἰς Ἄργος, ἵνα οἱ σφῶν πατέρες ταῦτ' ἔχοντες μέμνωνται αὐτῶν.
51. ΛΕΙΒΟΝΤΕΣ. Χείοντες. ΟΙΚΤΟΣ. Ἐλεος. ΔΙΑ ΣΤΟΜΑ. Ἐαυτῶν. Ἡ διὰ τὸ μόνον ὅταν δηλοῖ αἰτίαν συντάσσεται αἰτιατικῆ, ἀλλὰ καὶ ὅταν δηλοῖ καὶ ἐνέργειαν, ὡς γὰρ μόνον φαμὲν ὅτι διὰ τῶν ῥητόρων πάνθ' ἡμῖν τὰ χρεστά, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ῥήτορας. Εὐρήσεις δὲ καὶ προῖων, διὰ γόμα περιγενετῶν χαλινῶν. Οἱ πολλοὶ δὲ ἀγνοῶντες ἀντὶ τῆς εἰς λαμβάνουσι, διὰ γόμα ἀντὶ τῶ εἰς γόμα λέγοντες.
52. ΣΙΔΗΡΟΦΡΩΝ. Σκληρὸς καὶ ἀκαμπτός. ΘΥΜΟΣ. Αὐτῶν. ΦΛΕΓΩΝ. Θερμῶς κινήμενος.
54. ΤΩΝΔΕ ΠΥΣΤΙΣ. Τῶτων φήμη ἀκοή. ΟΥΚ ΟΚΝΩΙ ΧΡΟΝΙΖΕΤΑΙ. Οὐκ ἀναβολῆ βραδύνει.
55. ΚΛΗΡΟΥΜΕΝΟΥΣ. Κλήρης βάλλοντας. ΩΣ. Ἵνα. ΠΑΛΩΙ. Κλήρη.
56. ΛΟΧΟΝ. Ἐνέδραν.
57. ΕΚΚΡΙΤΟΥΣ. Ἐξελεγεμένους.
58. ΤΑΓΕΥΣΑΙ. Ὡς ταγὸς καὶ ἡγεμὼν τῆς πόλεως τάξει.
59. ΕΓΓΥΣ. Τῆς πόλεως. ΗΔΗ. Ἀπὸ τῶ νῦν.
60. ΚΟΝΙΕΙ. Κόνιν ἐγείρει. ΑΡΓΗΣΤΗΣ. Λευκός.
61. ΧΡΑΙΝΕΙ. Βρέχει. ΣΤΑΛΑΓΜΟΙΣ. Ῥαίσι.
62. ΩΣ. Ὡσπερ. ΚΕΑΝΟΣ ΟΙΑΚΟΣΤΡΟΦΟΣ. Συνετὸς κυβερνήτης.
63. ΦΡΑΞΑΙ. Φύλαξον καὶ ἀσφαλίσαι. ΚΑΤΑΙΓΙΣΑΙ. Καταβαλεῖν καὶ ἀνατρέψαι. Χρηται δὲ δι' ὅλη τῆ μεταφορᾷ.
64. ΚΥΜΑ ΧΕΡΣΑΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ. Ἐπειδὴ τὸ κύμα θαλάσσης ἐστὶ, διὰ τῆτο χερσαῖον εἶπε. Δηλοῖ δὲ ἐντεῦθεν τὴν σφοδρὰν τῶ στρατῷ ῥύμην.
65. ΤΟΝΔΕ ΚΑΙΡΟΝ. Τὸν τῆς προσβολῆς ἐκείνων. ΟΣΤΙΣ ΩΚΙΣΤΟΣ. Ταχύτατος, ἦγεν πρόλαβε ταχέως τὴν ἐκείνων ἐφοδον.
66. ΚΑΙΩ. Καὶ ἐγὼ ἔξω τὰ ἐπίλοιπα ὀφθαλμὸν ἡμεροσκόπον πιστὸν· τῆτεςιν ἀπελθὼν αὐθις ἐκείσε καὶ ἕκαστα τῶν πραττομένων σκοπῶν ἀγγέλω σοι. Καλεῖται δὲ τὸν ὀφθαλμὸν ἡμεροσκόπον ἐπειδὴ ὡσπερ τὰς κατασκόπους ἔχομεν, ἔτω καὶ τὰς οἰκείας ὀφθαλμῆς. Τὸ δὲ πιστὸν λέγει, ὅτι ὁ ἰδὼν τι μᾶλλον τῶ ἀκέραιος ἐπίσταται, καὶ μαρτυρεῖ ἢ παροίμια, ὀφθαλμοὶ ὠτίων πιστότεροι. ΤΑ ΛΟΙΠΑ. Τῶτων. ΠΙΣΤΟΝ. Βέβαιον.
67. ΣΑΦΗΝΙΑΙ ΛΟΓΟΥ. Ἀκριβεστάτη ἀγγελία τῶ ἐμῶ λόγῳ.
68. ΤΩΝ ΘΥΡΑΘΕΝ. Τῶν πολεμίων.
69. ΠΟΛΙΣΣΟΥΧΟΙ ΘΕΟΙ. Οἱ τὴν πόλιν συνέχοντες καὶ φυλάσσοντες.
70. ΕΡΙΝΝΥΣ. Φθοροποιή. ΠΑΤΡΟΣ. Τῶ ἡμετέρῳ.
71. ΠΡΥΜΝΟΘΕΝ. Ῥιζέθεν. ΠΑΝΩΛΕΘΡΟΝ. Ποταπὴν.
72. ΕΚΘΑΜΝΙΣΗΤΕ. Ἐκσπάξτε. ΔΗΙΑΛΩΤΟΝ. Ὑπὸ πολέμῳ ἡφανισμένοι. ΕΛΛΑΔΟΣ ΦΘΟΓΓΟΝ ΧΕΟΥΣΑΝ. Διάλεκτον ἧτοι Ἑλλάδιδα ἔσαν.
73. ΔΟΜΟΥΣ ΕΦΕΣΤΙΟΥΣ. Τῶν πολιτῶν, ἢ ἐμῶν.

75. ΖΥΓΟΙΣΙ ΔΟΥΛΕΙΟΙΣΙ. Ἦτοι δουλεία. ΜΗΠΟΤΕ ΣΧΕΘΕΙΝ. Ἐθελήσατε κρατηθῆναι.

76. ΑΛΚΗ. Δύναμις καὶ βοήθεια. ΞΥΝΑ. Ἡμῖν καὶ ὑμῖν.

78. ΘΡΕΟΜΑΙ. Φοβῆμαι. ΑΧΗ. Τὰ ἐπερχόμενα δηλοῦσι.

79. ΜΕΘΕΙΤΑΙ. Ἐκ τῆ οἰκείῃ τόπῃ ἐφ' ἡμᾶς ὀρμᾶται. ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ. Τὸν τόπον ἐν ᾧ ἔκειτο.

80. ΡΕΙ. Δίκην ρεύματος ἔπεισι. ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ. Προτρέχων, ποταπός.

81. ΑΙΘΕΡΙΑ ΚΟΝΙΣ. Καὶ μέχρις αἴρος φθανῶσα ταῖς τῶν ἵππων ὀπλαῖς. ΜΕ ΠΕΙΘΕΙ. Ἐπειδὴ τὸ πείθειν διὰ λόγῳ γίνεται, διὰ τῆτο εἶπε τὸ ἀναυδος.

82. ΣΑΦΗΣ ΕΤΥΜΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ. Φανερός ἀληθῆς μηνυτής, ὡς κατ' ἐμῆ γίνεται.

83. ΕΛΕΔΕΜΝΑΣ. Ἐλαύνων ἐμὲ ἐκ τῶν δεινῶν καὶ ἐκ ἑῶν καθεύδειν, φόβον ἐμβαλῶν. ΠΕΔΙΟΠΛΟΚΤΥΠΟΣ. Κτύπον ἐν τῷ πεδίῳ τοῖς ὅπλοις ἐγείρωσα.

84. ΕΓΧΡΙΜΠΤΕΤΑΙ ΒΟΑ. Ἐπεισι καὶ πλοισιάζει ἤχος. ΠΟΤΑΤΑΙ. Ἐναέριος φέρεται, ἤχει ἢ βοῇ τῶν ὀπλων.

85. ΑΜΑΧΕΤΟΥ. Πρὸς ὃ μὴ δύναται τις μαχήσασθαι ἦτοι κατασχεῖν φερόμενον. ΟΡΟΚΤΥΠΟΥ. Τῆ κτύπον ἐν τῷ ὄρει ἐγείροντος τῇ φασί. Ἡ τῆ ἔχοντος ἐν τῷ ὄρει καὶ ὀρμᾶν.

86. ΙΩ, ΙΩ, ΙΩ. Ἦ ὦ ὦ.

87. ΟΡΡΟΜΕΝΟΝ. Ταρασσόμενον καὶ ἐγείρομενον φερόμενον. ΑΛΕΥΣΑΤΕ. Ἀποσοθήσατε.

88. ΒΟΑΙ. Ἐσίν.

89. ΟΡΝΥΤΑΙ. Ὀρμᾶται. ΕΥΤΡΕΠΗΣ. Ποταπός, ἔτοιμος.

90. ΔΙΩΚΩΝ. Ἐλαύνων, σπείδων.

91. ΡΥΣΕΤΑΙ. Ἡμᾶς τῶν τοιούτων.

92. ΕΠΑΡΚΕΣΕΙ. Βοηθήσει ἡμῖν.

94. ΠΟΤΕΡΑ. Ποιόν· ἐπειδὴ τὸ πότερα δυστικὴν ἔμφασιν ἔχει. Φαμὲν γὰρ πότερα ποιήσω, τὸ δὲ ἢ τόδε; ἐνταῦθα τὸ μὲν ἐν σκέλος εἶπεν, ἐπειδὴ συντελεῖ, τὸ δὲ ἕτερον παρήκεν, δέον εἰπεῖν, ἢ ἂ προσπίσω· ὥστε πρὸς τὸ δαιμόνων πρῶτον ὑπόσιζε, ἵνα ἢ μὲν ὑποσιγμὴ εἴη διότι ὁ λόγος κρεμάται, ἢ δὲ σιγμὴ, διότι εἰ τὸν λόγον ἀπέδωκας, ἔτιξας ἂν ἐν τῷ τέλει τῆς ἀποδόσεως· τῶν δὲ μὴ ταῦτα δεχομένων βραχὺς λόγος, ἱκανὴν γὰρ τὴν ἐκ τῆς ἀγνοίας διδάσκει δίκην. ΠΟΤΙΠΕΣΩ. Προσπίσω.

95. ΒΡΕΤΗ. Εἰκόνας.

96. ΕΥΕΔΡΟΙ. Ἦν οἴκοι ἐν τοῖς ναῖς.

97. ΑΧΜΑΖΕΙ ΒΡΕΤΕΩΝ ΕΧΕΣΘΑΙ. Ἀκμὴ καὶ καιρός ἐστὶν εἰδῶλων ἀπλεῖσθαι ἐπὶ δεήσει.

98. ΑΓΑΣΤΟΝΟΙ; Ἄγαθον γενέσθαι μόνον, καὶ ἐχ' ἱκετεύσασθαι.

101. ΠΕΠΛΩΝ. Τῶν ἐν τοῖς ἀγάλμασι. ΣΤΕΦΕΩΝ. Τῶν περὶ αὐτὰ γεφάνων.

102. ΠΟΤΕ. Ἐξόμενον. ΑΜΦΙ ΛΙΤΑΝ. Περὶ παράκλησιν. ΕΞΟΜΕΝ, Οἰονεὶ διατεθῶμεν· Ὁ γὰρ περὶ τι διατιθεῖς ἀντικρὺς τῆτο κατέχει. Τὸ ἐξόμενον ἔτι νόει, ὡς ἔφημεν, συνάπτων πρὸς τὸ ἀμφὶ λιτάν, τὸ δὲ ἀμφὶ λιτάν πρὸς τὸ πέπλων καὶ γεφάνων· χρωῖνται δὲ τῶν εἰς τοιαύτην σημασίαν καὶ οἱ ῥήτορες· καὶ μαρτυρεῖ ὁ Σύριος Λακκιανὸς λέγων, ἔπειτ' ἀμφὶ πλεῖν εἴχωμεν. Ἄγνοοῦντες δὲ τινες τὸ ἐξόμενον ἀπὸ τῆς ἐξόμεθα λέγουσι, συνάπτοντες πρὸς τὸ πέπλων. Ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅποτε ἱκέτευον τὴς αὐτῶν θεῶς, ἐν χερσὶν ἔχειν τὴς αὐτῶν πέπλους καὶ γεφάνους, καὶ διὰ τῶν αὐτῶν ἐξελθεῖσθαι.

103. ΚΤΥΠΟΝ ΔΕΔΟΡΚΑ. Κατανοῶ δ' γὰρ κατανοῶ, τῆτο δέδορκα τοῖς τῆ  
νῦ ὀφθαλμοῖς.
104. ΠΑΤΑΓΟΣ. Κτύπος.
105. ΡΕΞΕΙΣ. Ποιήσεις.
106. ΠΑΛΛΙΧΘΩΝ ΑΡΗΣ. Ὁ πάλαι καὶ ἐξ ἀρχῆς τὴν τῶν Θεῶν χθόνα  
λαχῶν εἰς οἴκησιν. Παρὰ Θεβαίοις δ' Ἄρης τιμᾶται, Ἀρμονία γὰρ ἡ τέτων προμήτης  
Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος ἦν παῖς· καλεῖται δὲ ἐνταῦθα καὶ Ἄρειον τεῖχος, καὶ Ἄρειτράς  
κρήνη, ἣν ὁ Ἄρης τηρεῖ καὶ ἐπισκοπεῖ.
107. ΤΑΝ ΣΑΝ ΓΑΝ. Πόλιν δηλονότι.
108. ΧΡΥΣΕΟΠΗΛΗΞ. Χρυσῆν περικεφαλαίαν ἔχων.
109. ΕΠΙΔΕ. Ἦτοι εὐμενῶς βλέψον.
110. ΕΥΦΙΛΗΤΑΝ. Ἀγαπητήν.
111. ΠΟΛΙΣΟΥΧΟΙ ΧΘΟΝΟΣ. Οἱ τὴν πόλιν καὶ τὴν περὶ αὐτὴν γῆν  
συνέχοντες.
113. ΠΑΡΘΕΝΩΝ. Ἡμῶν.
114. ΙΚΕΣΙΟΝ ΛΟΧΟΝ. Παράκλητον συνεδρίαν ἀγοράν.
115. ΔΟΥΛΟΣΥΝΑΣ ΤΥΠΕΡ. Δουλείας ὑπὲρ τῆ μη λύσαι.
117. ΔΟΧΜΟΛΟΦΩΝ. Ἦτοι τῶν ἐχόντων τὰς λόφους δοχμίαις ἐν τῷ κινεῖσθαι.  
Λόφος δὲ ἔστιν ἡ λεγομένη ἵππευσις, ἣν ἄνω τῆ κράνης πηγνύουσιν.
118. ΚΑΧΛΑΖΕΙ. Ἦχει.
119. ΟΡΟΜΕΝΟΝ. Διεγειρόμενον.
120. ΠΑΝΤΕΛΕΣ. Τὸ παντελές ἢ πρὸς τὸ Ζεῦ νοητέον ἔτω, ὃ Ζεῦ παντελές,  
ἦτοι, ὃ πάντα τελῶν, ἢ ὁ κατὰ πάντα τέλειος· ἢ πρὸς τὸ ἀρηξον, ἔτω, ἀρηξον  
παντελές, ἦγεν δίολε. ΠΑΝΤΩΣ. Ἀληθές.
121. ΑΡΗΣΟΝ. Βοήθησον ἡμῖν. ΔΑΙΩΝ ΑΛΩΣΙΝ. Τὴν τῶν πολεμίων  
καταστροφὴν.
123. ΚΥΚΛΟΥΝΤΑΙ. Κυκλῶσι. ΦΟΒΟΣ. Ἡμῖν. ΑΡΗΙΩΝ. Πολεμικῶν.
124. ΔΙΑΔΕΤΟΙ ΓΕΝΥΩΝ ΙΠΠΕΙΩΝ. Πανταχόθεν δεδεμένοι ἱππικῶν  
τομάτων.
125. ΚΙΝΥΡΟΝΤΑΙ. Ἦχῶσιν ἡμῖν.
126. ΑΓΗΝΟΡΕΣ ΠΡΕΠΟΝΤΕΣ ΣΤΡΑΤΟΥ. Ἄγαν ἀνδρείοι, ἔξοχοι·  
πρὸς τῶν γὰρ ἐν τοῖς ἄλλοις οἱ ἔξοχοι πρὸς ἔχοντες.
127. ΔΟΥΣΣΟΟΙΣ ΣΑΓΑΙΣ. Πολεμικαῖς πανοπλίαις. Δουρυσσοῦς πανοπλία  
ἢ ἐν τῷ δουρὶ καὶ ἐν τῷ πολέμῳ σώως διατηρῆσα τὰς ἔχοντας.
128. ΠΑΛΩ. Κλήρω.
129. ΔΙΟΓΕΝΕΣ. Ἐκ Διὸς γεννηθέν.
130. ΦΙΛΟΜΑΧΟΝ. Πολεμικόν.
131. ΡΥΣΙΠΤΟΛΙΣ. Ῥυομένη τὴν πόλιν.
132. ΙΠΠΕΙΟΣ. Ἴππικός· ἢ διὰ τὸ ἕδωρ ταχὺ, ἢ διότι τῷ Πέλοπι πρῶτος  
ἄσμα παρεσχεν.
134. ΙΧΘΥΒΟΛΩ. ΜΗΧΑΝΑΙ. Τῷ κάμακι ἢ τῇ τριαινῇ.
135. ΕΠΙΑΥΣΙΝ. Ἀπαλλαγὴν.
136. ΦΟΒΩΝ. Τῶν νῦν. ΔΙΔΟΥ. Ἡμῖν.
138. ΚΑΔΜΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΝ. Καδμεῖοι οἱ Θεβαῖοι.
140. ΚΗΔΕΣΑΙ Τ' ΕΝΑΡΤΩΣ. Φρόντισον φανερῶς.
141. ΚΥΠΡΙΣ. Ὡ. ΑΤΕ. Ἦτις.
142. ΓΕΝΟΥΣ. Τῆ ἡμετέρα. ΠΡΟΜΑΤΩΡ. Ἐξ Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης  
Ἀρμονία, ἡ Κάδμου γυνή.

143. ΑΛΕΥΣΟΝ. Ἀποσόβησον τὰ παρόντα. ΣΕΘΕΝ. Σῆ. ΕΞ ΑΙΜΑΤΟΣ. Τῆ γένεσ, ἦτοι τῆς Ἀρμονίας τῆς σῆς θυγατρὸς.
144. ΛΙΤΑΙΣ ΣΕ ΘΕΟΚΑΥΤΟΙΣ ΑΠΥΟΥΣΑΙ. Παρακλήσεσιν αἷς ἀνθρώποι τῆς θεὸς καλῶσιν εἰς ἔλεον ἐπικαλούμεναι.
146. ΠΕΛΑΖΟΜΕΘΑ. Τῷ σῷ βωμῷ πησιάζομεν.
147. ΛΥΚΕΙ' ΑΝΑΞ. Ὁ λύκον ὀλέσας ποτέ. ΛΥΚΕΙΟΣ ΓΕΝΟΥ. Φθορεὺς, καὶ οἶος ἐφάνης λύκω ποτέ.
148. ΣΤΡΑΤΩΙ ΔΑΙΩΙ. Τῷ τῶν πολεμίων.
149. ΣΤΟΝΩΝ ΑΥΤΑΣ. Τῶν ἡμετέρων γενναγμάτων ἀκροατής.
150. ΛΑΤΟΓΕΝΕΙΑ. Ἐκ Λητῆς γεννηθεῖσα.
151. ΕΥ ΠΥΚΑΖΟΥ. Εὐτρέπιξε κατὰ τῶν πολεμίων.
153. ΟΤΤΟΒΟΝ. Κτύπον. ΑΡΜΑΤΩΝ. Τῶν πολεμίων.
155. ΠΟΤΝΙΑ ΗΡΑ. Σεβασμία. Τὸ πόντια Ἡρα καὶ τὸ Ἄρτεμι φίλα ἐπιφωνήματα εἰς πρὸς τῆς θεὸς διὰ μέσων τῶν γενναγμάτων λεγόμενα, εἰς οἶκτον αὐτῆς προκαλούμενα. Τοιαῦτα δὲ καὶ προῖων εὐρήσεις.
156. ΕΛΑΚΟΝ. Ἦχησαν. ΑΞΟΝΩΝ. Τῶν ἐν τοῖς ἄρμασι.
157. ΒΡΙΘΟΜΕΝΩΝ. Βαρυνομένων τοῖς ἐφεσῶσι. ΧΝΟΑΙ. Αἱ ὄπαι, ἦτοι τὰ ἄρματα περιφραστικῶς.
159. ΔΟΥΡΤΙΝΑΚΤΟΣ Δ' ΑΙΘΗΡ. Διὰ τῶν δοράτων τῶν πολεμίων κινέμενος ὁ ἀῆρ ταράσσεται.
160. ΑΜΜΙΝ. Ἡμῖν.
161. ΠΟΙ Δ' ΕΤΙ ΤΕΛΟΣ ; Τῆ εἰς νίκην ἢ εἰς ὄλεθρον. ΘΕΟΣ. Τύχη.
163. ΛΙΘΑΣ. Σωρεία λίθων. ΕΡΧΕΤΑΙ. Τὸ ἔρχεται, εἰ μὲν νοήσεις ἀπὸ Θεδαίων πρὸς τῆς πολεμίας· τὸ ἀκροβόλων ἀντὶ τῆ ἐξ ἄκρων τῆ τείχεος εἰς τρῶσιν τῶν πολεμίων πεμπομένων ἐρεῖς. Εἰ δὲ ἀπὸ τῶν πολεμίων πρὸς τῆς Θεδαίως, ἀκροβόλων ἀντὶ τῆ εἰς τρῶσιν τῶν ἐν τοῖς ἄκροις ἐγαμένων τῆ τείχεος πεμπομένων ἐκ πολεμίων. Ταῦτα δὲ λέγει ὁ χορὸς ἐχ ὅτι ἀληθῶς ἐγένετο, ἀλλ' Αἰσχύλος ἐξεπιτηδῆς τῆτο ποιεῖ τὴν τῶν γυναικῶν παριζῶν φύσιν, ἥνικα ταραχθεῖεν φόβω, καὶ τὰ ἐκ ὄντα φανταζομένων.
164. Ω ΦΙΑ' ΑΠΟΛΛΟΝ. Ὡ Ἄπολλον, καὶ δέον εἰπεῖν ὦ Ζεῦ, τέλος ἡμῖν πολεμόκραντον ἀγνὸν καὶ ἀναίμακτον δός· ὁ δὲ ἐχ ἔτιωσ ἔφη, ἀλλὰ πρὸς τὸ τέλος τὸν λόγον ἐποιήσατο. Ἐστὶ δὲ τὸ αὐτό.
165. ΚΟΝΑΒΟΣ. Κτύπος ἐστὶ.
166. ΧΑΛΧΟΔΕΤΩΝ ΣΑΧΕΩΝ. Ἐκ σιδήρεα δεδεσμένων ἀσπίδων.
167. ΔΙΟΘΕΝ. Ἐκ τῆ Διός. ΠΟΛΕΜΟΚΡΑΝΤΟΝ. Τὸν πόλεμον κράναι καὶ τελειῶσαν.
168. ΑΓΝΟΝ. Καθαρὸν, ἀναίμακτον.
170. ΟΓΚΑ. Ἀθηνᾶ Φοινίκων γλώττη.
171. ΕΠΤΑΠΥΛΟΝ ΕΔΟΣ. Τὰς Θήβας.
172. ΠΑΝΑΛΚΕΙΣ. Παντοδύναμοι.
173. ΤΕΛΕΙΟΙ. Ἀνελλιπεῖς· ἀνελλιπὲς γὰρ τὸ θεῖον.
175. ΔΟΥΡΥΠΟΝΟΝ. Ποταπὴν, αἰχμάλωτον.
176. ΕΤΕΡΟΦΩΝΩΙ. Ἀλλογλώσσω.
178. ΠΑΝΔΙΚΟΥΣ. Δικαίως, ὑπὲρ τῆς πατρίδος αὐτῶν φερομένης.
179. ΧΕΙΡΟΤΟΝΟΥΣ ΛΙΤΑΣ. Μετὰ χειρῶν τάσεως γενομένης.
182. ΩΣ. Ὅτι. ΦΙΛΟΠΟΛΙΕΣ. Ἐστὶ.
183. ΜΕΛΕΣΘΕ. Φροντίζετε. ΙΕΡΩΝ ΔΗΜΙΩΝ. Τῶν δημοσίᾳ γινομένων ἡμῖν παρὰ τῶν πολιτῶν θυμάτων.



184. ΑΡΗΣΑΤΕ. Ἡμῖν.  
 185. ΦΙΛΟΘΥΤΩΝ. Τῶν προσφίλων μετὰ θυμάτων ἡμῖν μυστηρίων.  
 187. ΜΝΗΣΤΟΡΕΣ ΕΣΤΕ. Μνείαν καὶ ἐνθύμησιν ἔχοντες.

## Β'.

188. ΘΡΕΜΜΑΤ' ΟΥΚ ΑΝΑΣΧΕΤΑ. Γενήματα ἃ εἰ δύναται τις ὑπομένειν.  
 189. Η. ὄντως, ἄρα. ΤΑΥΤΑ. Ἄ ποιεῖτε.  
 190. ΠΥΡΓΗΡΟΥΜΕΝΩΙ. Πολιορκουμένω, ἢ τῷ ἐν πύργοις ἰσαμένω.  
 191. ΒΡΕΤΗ. Εἶδωλα. ΠΟΛΙΣΣΟΥΧΩΝ. Τῶν τὴν πόλιν συνεχόντων.  
 192. ΑΥΕΙΝ. Βοᾶν. ΣΩΦΡΟΝΩΝ ΜΙΣΗΜΑΤΑ. Ἄ οἱ σώφρονες ἄνδρες μισῶσιν.  
 193. ΕΥΕΣΤΟΙ. Εὐτυχία.  
 195. ΚΡΑΤΟΥΣΑ. Νικῶσα. ΟΥΚ ΟΜΙΑΗΤΟΝ ΘΡΑΣΟΣ. Οὐκ οἶά τε ὁμιλεῖσθαι ὑπ' ἀσχήτε θρασυνομένη χαρᾶς.  
 196. ΟΙΚΩΙ. Τῆς αὐτῆς. ΠΛΕΟΝ. Τῷ ἔοντος.  
 197. ΔΙΑΔΡΟΜΟΥΣ ΦΥΓΑΣ. Διὰ πάσης τῆς πόλεως ἢ ἡμῶν γενομένης.  
 198. ΘΕΙΣΑΙ. Ποιήσασαι. ΔΙΕΡΡΟΘΗΣΑΤΕ. Ἐνεβάλετε. ΑΨΥΧΟΝ ΚΑΚΗΝ. Δειλίαν. Ὡσπερ γὰρ τὴν ἀνδρείαν εὐψυχὸν φαμεν, ἔτω καὶ τὴν δειλίαν ἀψυχον.  
 199. ΤΑ ΤΩΝ ΘΥΡΑΘΕΝ. Τὰ τῶν πολεμίων. ΩΣ ΑΡΙΣΤΑ. Λίαν. ΟΦΕΛΛΕΤΕ. Αὐξέτε ἀνυποστάτης ἐκείνης οἷς ποιεῖτε δεικνύεσθαι, ἢ ὅτι κατεπισηκότας ἡμᾶς ἂν αἰσθονται, πολὺ μᾶλλον θρασυθήσονται.  
 201. ΣΥΝΝΑΙΩΝ. Συγκατοικῶν.  
 202. ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΕΜΗΣ. Ἦγεν ὁ ἐγὼ προσάσω.  
 203. Ω, ΤΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟΝ. Ὡσπερ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν μέσον. Τῆτο δὲ φησιν ἔχ' ὅτι ἐστὶ τι γένος ἀνδρῶν μεταξὺ καὶ γυναικῶν, ἀλλ' ἵνα δείξῃ τὸ τῆς προσαγῆς ἀκριβές. Οἱ δὲ τὴς εὐνέχως λέγοντες ἔρρωσαν.  
 205. ΔΕΥΣΤΗΡΑ. Λιθαρικόν. ΟΥΤΙ. Οὐδαμῶς.  
 206. ΜΕΛΕΙ. Διὰ φροντίδος ἐστὶ.  
 207. ΒΛΑΒΗΝ ΤΙΘΕΙ. Ποίει, πρὸς τὴς πολίτας, ὀλολύξασα καὶ σπαραττομένη.  
 209. ΕΔΕΙΣΑ. Ἐφοβήθη.  
 210. ΑΡΜΑΤΟΚΤΥΠΟΝ ΟΤΤΟΒΟΝ. Τὸν ἀρμάτων γινόμενον κτύπον. ΟΤΤΟΒΟΝ. Σημείωσαι τὴν σύνταξιν, πρῶτον μὲν γὰρ πρὸς τὸ ἀκῆσασα συντάξῃ τὸ ὄτιλον, εἶτα ἐνῆλλαξε διὰ τῷ ὅτι, καὶ πάλιν τῇ πρῶτῆρα συντάξῃ ἐχρήσατο, ἀπὸ κοινῆ πρὸς τὸ χαλιῶν τὸ ὄτιλον ἐκδεχόμενος.  
 211. ΣΥΡΙΓΓΕΣ ΕΚΚΛΑΓΞΑΝ. Αἱ ὅπαι τῷ ἀξίονος ἤχησαν. ΕΛΙΤΡΟΧΟΙ. Αἱ συνελῆσαι τὴς τροχῆς δι' ἃν τὸ ἄρμα ἐλαύνεται. ΙΠΠΙΚΩΝ Τ' ΑΥΠΝΩΝ. Τῶν μὴ τὴς ἵππων ἐώντων ἡρεμεῖν, ἀλλ' ἐλαυνόντων δρόμον.  
 212. ΠΗΔΑΛΙΩΝ ΔΙΑ ΣΤΟΜΑ. Τῶν ἵππων, καθάπερ τὴν ναῦν τὰ πηδάλια· ἐστὶ δὲ τὸ διὰ στόμα πρὸς τὸ πηδάλιον.  
 213. ΠΥΡΙΓΕΝΕΤΑΝ ΧΑΛΙΝΩΝ. Τῶν ἐκ πυρὸς χαλκευθέντων. Τὸν ὄτιλον ἀπὸ κοινῆ λάμβανε.  
 214. ΤΙ ΟΥΝ. Ἐγὼ τῆτο ὃ λέγεις. ΑΡΑ. Ἐκ παραλλήλου. ΕΣ ΠΡΩΡΑΝ ΦΥΓΩΝ. Καθάπερ ὑμεῖς ἄνω καὶ κάτω τῆς πόλεως ἴσασαι.  
 215. ΠΡΥΜΝΗΘΕΝ. Ἀπὸ τῆς πρῆμνης. ΜΗΧΑΝΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑΣ. Μίθοδον τῷ πῶς δεῖ σισῶσθαι.  
 216. ΚΑΜΟΥΣΗΣ. Χειμαζομένης. ΠΡΟΣ. Ἐν.  
 217. ΑΛΛ'. Οὐ μάτην ἐφερόμην πρὸς τὴν πόλιν. ΑΡΧΑΙΑ ΒΡΕΤΗ. Τὰ ἐξ ἀρχῆς ὄντα τῇ πόλει ἀγάλματα.

218. ΠΙΣΥΝΟΣ. Θαρήσσα. ΝΙΦΑΔΟΣ ΟΥ' ΟΛΟΑΣ. Βλέπων και λίθων σωρείας ἐπ' ὀλεθρίαν.

219. ΝΙΦΟΜΕΝΗΣ. Δίκην χίονος πιπίσεως. ΒΡΟΜΟΣ. Ἦχος ἐγένετο.

220. ΗΡΘΗΝ. Διηγέθη. ΛΙΤΑΣ. Δεήσεις.

221. ΑΛΚΑΝ. Βοήθειαν.

222. ΠΥΡΤΟΝ. Ἦτοι τὴν πόλιν, ἀπὸ μέγας. ΣΤΕΓΕΙΝ. Ὑπομένειν.

224. ΑΛΟΥΣΗΣ. Πορθομένης. ΛΟΓΟΣ. Φήμη ἐστὶ.

225. ΕΜΟΝ ΚΑΤ' ΑΙΩΝΑ. Ἦγεν κατὰ τὴν ἐμὴν ζωὴν.

226. ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ. Ἦ πλῆθος.

227. ΑΣΤΥΔΡΟΜΟΥΜΕΝΑΝ. Ὑπὸ τῶν ἀγῶν περιερχομένην. Οἱ γὰρ τῆς ἀλώσεως πόλεως πολῖται ἄνω καὶ κάτω πρὸς αὐτὴν χωρῶσι, γυναῖκας, τέκνα, χρήματα, ἰσθῆτας, τᾶλλα σώζειν θέλοντες. ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ. Τὸ στρατεύμα διὰ τῆς πολεμίας νόει, ἔτω, μηδὲ ἐπίδομι τὸ στρατεύμα τῶν πολεμίων ἀπλόμενον τῆς πόλεως ἐν πυρὶ δαίω, ἦτοι καῖον αὐτήν.

228. ΑΠΤΟΜΕΝΟΝ. Ἀπίεσθαι. ΔΑΙΩ. Πολεμικῶ.

229. ΒΟΥΛΕΤΟΥ ΚΑΚΩΣ. Διὰ θρήνων καὶ σπαραγμάτων τῆς πολιτείας κατακλῶσα καὶ πρὸς δειλίαν ἐπάγυσα.

230. ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ. Ἦ εὐπειθεία. Ἐνταῦθ' Αἰσχύλος σωματοποιεῖ τὴν πειθαρχίαν. Λέγει δὲ ὡς ὁ πειθόμενος τῷ τὰ λῶσα συμβουλεύοντι ἔτος ἄριστα πρᾶσσει.

231. ΣΩΤΗΡΟΣ. Σωτικῆς. ΩΔΕ. Οὔτως.

232. ΕΣΤΙ. Καλῶς εἶπας τῆτο. ΚΑΘΥΠΕΡΤΕΡΑ. Ὑψηλότερα τῆς πειθαρχίας.

233. ΑΜΗΚΑΝΟΝ. Εἰς ἣν ἄκ ἔχει τις μηχανήσασθαι.

234. ΕΧ ΚΑΛΕΠΑΣ ΔΥΑΣ. Κακῆς τύχης. ΥΠΕΡΘΕ. Ὑπεράνω.

235. ΚΡΗΜΝΑΜΕΝΑΝ. Ὑπερκειμένην. ΝΕΦΕΛΑΝ ΟΡΘΟΙ. Τὴν τῆς ἀθυμίας σκοτῆμένην ἐγείρει καὶ εἰς τὴναντία τρέπει.

236. ΣΦΑΓΙΑ. Θύματα. Τὰ σφάγια καὶ χρηστήρια ἐκ παραλλήλων ἔ γὰρ μόνον χρηστήρια τὰ μαντεύματα, ἀλλὰ καὶ τὰ θύματα ἢ ὅτι θύοντες τοῖς θεοῖς καὶ αὐτῶν περὶ τῆ δεομένης τῆς μαντείας δεχόμεθα, ἢ ὅτι μέρος μαντικῆς ἐστὶ τὸ καὶ διὰ σφαγίων τῆς μαντείας ποιεῖσθαι, ὁρῶντας τὴν τῆ ζωῆς χολήν, καὶ τὸ ἦπαρ, καὶ τὴν κύστιν.

237. ΕΡΔΕΙΝ. Ποιεῖν. ΠΕΙΡΩΜΕΝΩΝ. Πειρᾶν λαμβανόντων καὶ ἐγχειρέντων αὐτοῖς πρὸς πόλεμον.

238. ΣΟΝ. Ἔστι. ΕΣΩ ΔΟΜΩΝ. Ἐντὸς τῶν δόμων.

239. ΔΙΑ ΘΕΩΝ. Διὰ τῆς αὐτῶν βοηθείας. ΝΕΜΟΜΕΣΘΑ. Οἰκῶμεν. ΑΔΑΜΑΣΤΟΝ. Ποταπὴν, ἀπόρθητον.

240. ΟΧΛΩΝ. Εἰ δὲ τὸ ὄχλων μικρογραφῆσεις, τὸ ἀποσέγει ἀντὶ τῆ ὑπομένει μόνον ἐρεῖς, τὴν ἀπὸ ἀργῆν λαμβάνων, τὸ δὲ διὰ θεῶν κατὰ κοινῆ, τὸ δὲ, τί τὰδε, εἰ μὲν εἰξίεις εἰς τὸ τί, τὸ τὰδε νέμεσις συγεῖ κατ' ἐρώτησιν εἰποῖς ἔτω, τί φῆς, τὰδε τὸ διὰ τῆς βοηθείας τῶν θεῶν οἰκεῖν καὶ σώαν ἔχειν τὴν πόλιν μεμπλόν ἐστιν. Εἰ δὲ ἔ εἰξίεις, καθ' ὁμαλισμὸν εἰποῖς ἀντὶ τῆ, τί ταῦτα ἂ ποιῶ, λέγω δὲ τὸ δεῖσθαι τῶν θεῶν, μεμπλὰ λογιζομαι. Εἰκότως δὲ εἶπε τὸ νέμεσις συγεῖ καὶ ἄκ αὐτὸ μισεῖς, βαρὺς γὰρ ἂν εἶχεν ὁ λόγος εἰ αὐτοπροσώπως πρὸς αὐτὸν ἐτείνετο. ΠΥΡΤΟΣ ΑΠΟΣΤΕΓΕΙ. Ἦγεν ἀπὸ μακρᾶν ἐκείνων ὑπομένει, τρεῖσιν ἔχ ὑπ' ἐκείνων.

241. ΤΙ ΤΑΔΕ ΝΕΜΕΣΙΣ ΣΤΥΓΕΙ. Ἦτοι μεμπλὰ ἐστὶ.

242. ΦΘΟΝΩ. Μίμφομαι.

243. ΩΣ. Ἦνα. ΚΑΚΟΣΠΛΑΓΧΝΟΥΣ. Δείλους. ΤΙΘΗΣ. Ποιῶ.

244. ΕΥΚΗΛΟΣ ΙΣΘΙ. Ἦσυχος ἔσο.
245. ΠΟΤΑΙΝΙΟΝ. Πρῶσφατον. ΠΑΤΑΓΟΝ. Κτύπον. ΑΜΑ. Σύν.
247. ΤΙΜΙΟΝ ΕΔΟΣ. Διὰ τὸ τὲς θεῖς ἐνταῦθα ἰδρῦσθαι. Ἦ ὅτι τὸ τῆς Ἀθανᾶς ἄγαλμα ἐνταῦθα ἦν. Εὐρεται γὰρ ἔδος καὶ τὸ ἄγαλμα καὶ παρὰ ποπηταῖς καὶ λογοποιοῖς.
249. ΠΥΘΗΣΘΕ. Μάθητε. ΚΩΚΥΤΟΙΣΙΝ ΑΡΠΑΛΙΖΕΤΕ. Θρήνοις ὄρματε.
250. ΤΟΥΤΩ. Δέον ἔτω εἰπεῖν τέτρω εἶπεν πρὸς τὸ φόνω, ὡσπερ ἐγὶ καὶ τὸ ξύλινον μόνον ἦν παγίδα καλέσθην. Ἦ μὲν συνάπτετο τέτρω πρὸς τὸ φόνω, ἀλλ' ἔτω λέγε, ἐν τέτρω γὰρ τῷ κωκυτοῖσιν ἀρπαλίζεν βόσκεται ὁ Ἄρης, ἐν τῷ φόνω τῶν βροτῶν.
251. ΚΑΙ ΜΕΝ ΑΚΟΥΩ. Πῶς ἂν μὴ θρηνῶ;
252. ΕΜΦΑΝΩΣ. Φανερῶς. ΜΗ ΑΚΟΥ' ΑΓΑΝ. Ἄλλ' ἰθελοκῶφει.
253. ΩΣ ΚΥΚΛΟΥΜΕΝΩΝ. Ἦμῶν ἀπὸ τῶν πολεμίων.
254. ΟΥΚΟΥΝ. Τὸ λοιπόν.
255. ΔΕΔΟΙΚΑ. Φοβέμαι. ΑΡΑΓΜΟΣ ΟΦΕΛΛΕΤΑΙ. Κτύπος αὐξάνεται.
256. ΤΩΝΔ'. Ὡν λέγεις.
257. ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ. Ἀθροισμα τῶν θεῶν, ἐκ μεταφορᾶς τῆς εἰς τὸ κοινὸν εἰσφορᾶς; ἦν καλῶσι ξυντέλειαν.
258. ΟΥΚ ΕΣ ΦΘΟΡΟΝ. Οὐκ εἰς φθορὰν ἀπελθῆσα ἀφώνως μένεις. Εἰώθαμεν δὲ τοιαύτοις λόγοις πρὸς τὲς ἐνοχλῦντας χρῆσθαι. ΦΘΟΡΟΝ. Φθορὰν. ΑΝΑΣΧΗΣΗΣ. Ὑπομενεῖς.
259. ΜΗ ΜΕ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΤΥΧΕΙΝ. Θελήσητε.
260. ΠΟΛΙΝ. Πᾶσαν.
261. ΠΑΓΚΡΑΤΕΣ. Πανίσχυρε. Τὸ παγκρατὲς, εἰ μὲν πρὸς τὸ ᾧ Ζεῦ συνάψεις, ἀρσενικὴ κλητικὴ ἐστίν, εἰ δὲ πρὸς τὸ βέλος ἐδετέρω εὐθεῖα.
262. ΩΠΑΣΑΣ. Παρέσχες τῷ βίω.
263. ΜΟΧΘΗΡΟΝ. Ὡπασε. ΩΣΠΕΡ ΑΝΔΡΑΣ. Μοχθηρὸς ᾧπασε.
264. ΠΑΛΙΝΣΤΟΜΕΙΣ. Ἦγεν πάλιν σμυλευεῖς. ΘΙΓΓΑΝΟΥΣΑ. Ψάύουσα.
265. ΑΨΥΧΙΑ. Δειλία.
266. ΑΙΤΟΥΜΕΝΩ. Εἰ παράσχοις ἐμοὶ αἰτημένω τι κωφὸν καὶ ἀδαρὲς σοὶ τέλος μοι δοῖς τὸ πεπληρῶσθαι λέγω τὴν αἴτησιν. Ἦ ἔτω, εἰ αἰτημένω ἐμοὶ δοῖς τέλος τῆς αἰτήσεως, κωφὸν καὶ ἀδαρὲς ἔσται σοί.
267. ΛΕΓΟΙΣ ΑΝ. Τὴν αἴτησιν. ΤΑΧ' ΑΝ ΕΙΣΟΜΑΙ. Εἰ κωφὸν τὸ τῆς αἰτήσεως τέλος.
268. ΤΑΛΑΙΝΑ. Ἀθλία.
269. ΤΟ ΜΟΡΣΙΜΟΝ. Τὸ μεμορασμένον.
270. ΤΟΥΤΟ. Ὅ λέγεις. ΑΝΤ' ΕΚΕΙΝΩΝ. Ὡν ἐποίεις κλαίονσα πρὸς τὰ ἄγαλματα.
271. ΤΟΥΤΟΙΣ. Οἷς νῦν πρέκρινας.
274. ΟΛΟΛΥΓΜΟΝ ΙΕΡΟΝ ΕΥΜΕΝΗ ΠΑΙΩΝΙΣΟΝ. Μετὰ συντριβῆς εὐχὴν ἐξιλαστικὴν ἄσον.
275. ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΜΙΣΜΑ. Ὡς εἰώθασιν ποιεῖν Ἕλληνες. ΘΥΣΤΑΔΟΣ ΒΟΗΣ. Τῆς περὶ τὰς θυσίας γενομένης.
276. ΘΑΡΣΟΣ ΦΙΛΟΙΣ. Τὸ γὰρ μετὰ σιγῆς ὕμνος πρὸς θεῖς ποιεῖσθαι καὶ ἰξυμενίζεν διὰ θυσίας αὐτὰς τῇ πόλει, ὡσπερ εἰώθασιν ποιεῖν Ἕλληνες καιρῶν ὁμοίων ἐπιστάντων, τῆτο θάρσος ἐστὶ τοῖς οἰκείοις, καὶ τῶ πολεμίων ἀπαλλαγῇ φόβου, ὡσπερ

ἔστι τῆμπαλιν δειλίας ἐμποιοτικὸν τὸ χωρεῖν ἄνω καὶ κάτω θρήνοις καὶ ὀδυρμοῖς, καὶ τὸ ζῆν ἀπολέγεσθαι.

277. ΠΟΛΙΣΣΟΥΧΟΙΣ. Τοῖς τῆς πόλεως φύλαξι.

278. ΠΕΔΙΟΝΟΜΟΙΣ. Τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῷ πεδίῳ. ΑΓΟΡΑΣ ΕΠΗΣΚΟΠΟΙΣ. Τοῖς ἐν ἀγορᾷ τὰς καὶς ἔχουσι.

279. ΔΙΡΚΗΣ ΤΕ ΠΗΓΑΙΣ. Ταῖς ἐν αὐταῖς Νύμφαις. ΟΥΔ' ΑΠ' ἸΣΜΗΝΟΥ ΛΕΓΩ. Οὐδ' ἀφαίρω τὴν λόγῳ καὶ τῆς εὐχῆς τὸν Ἰσμηνόν, καὶ τὰς ἐν αὐτῷ θεάς. Πρῶτον καθολικῶς εἶπεν τοῖς τῆς χώρας θεοῖς, εἶτα μερικῶς ἐπήνεγκε, πολιτισσέχοις λέγων καὶ πεδιονόμοις καὶ ἀγορᾶς ἐπισκόποις. Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ ἐκτὸς τῆς πόλεως εἰπεῖν ἔδει, περιεκτεκὸν γὰρ ἡ χώρα τῆς πόλεως, ἐκ εἴρηκε καὶ τοῖς ἐν ταῖς πηγαῖς τῆς Δίρκης θεοῖς, ἀλλὰ ταῖς πηγαῖς τῆς Δίρκης μόνον ἔφη, τῆς τε ταῖς ἐν αὐταῖς κατοικέουσαις Νύμφαις· εἶτα πάλιν ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν, καὶ φησὶν, ἔδ' ἀπ' Ἰσμηνῆ λέγω, ἐκ ἀφαίρω τὴν λόγῳ καὶ τῆς εὐχῆς τὸν Ἰσμηνόν καὶ τὰς ἐν αὐτῷ θεάς.

280. ΕΥ ΞΥΝΤΥΧΟΝΤΩΝ. Τῶν περαγμάτων.

281. ΕΣΤΙΑΣ. Τὰς βωμᾶς.

282. ΩΔΕ. Ὡς ἔφη.

283. ΘΗΣΕΙΝ. Ἡμᾶς. ΤΡΟΠΑΙΑ. Τῆς νίκης. ΠΟΛΕΜΙΩΝ Δ' ΕΣΘΗΜΑΤΑ. Τὰς πανοπλίας.

284. ΔΑΙΩΝ. Τῶν πολεμίων. ΔΟΥΡΙΠΛΗΧΘΑ. Διὰ τῆ ἐμῆ δορὸς σκυλευθέντα. ΑΓΝΟΙΣ. Καθαροῖς θήσειν.

285. ΤΟΙΑΥΤΑ. Οἷα ἐμῆ ἤκουσας. ΦΙΛΟΣΤΟΝΩΣ. Θρηνητικῶς.

286. ΜΑΤΑΙΟΙΣ. Ἀνωφελέσι. ΠΟΙΦΥΓΜΑΣΙΝ. Θρήνοις, βοαῖς.

287. ΟΥ ΓΑΡ ΤΙ ΜΑΛΛΟΝ. Τὸ ἐ γὰρ θρηνῆσα μᾶλλον ἢ μὴ θρηνῆσα, ἐκ φύρης ὅ σοι παθεῖν ἀπέρωται. Ἄλλ' εἰ καὶ διὰ παντὸς θρήνοις ἐκδοίης σαυτῆν, ἔδεν σοι τῆτο λυσιτελήσει πρὸς τὸ μὴ παθεῖν σε τὰ πεπερωμένα. ΜΟΡΣΙΜΟΝ. Μειορασμένον.

288. ΕΓΩ Δ' ΕΠ' ΑΝΔΡΑΣ. Οὕτως σύντασσε, ἐγὼ δὲ μολὼν ἐπ' ἄνδρας ἐξ, τάξω αὐτὰς τὸν μέγαν τρόπον ἐς ἐπ' αὐταίχαις ἐξέδης σὺν ἐμοὶ ἐβδόμῳ, ἀντηρέτας τοῖς ἐχθροῖς. Μὴ λάβοις δὲ εἰς τὸν μέγαν τρόπον ἐξωθεν κατὰ, ἀλλ' ὡς φάμεν τάττω τάξιν, ἔτω καὶ τάτων.

289. ΑΝΤΗΡΕΤΑΣ. Ἀντιπάλης. ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΤΡΟΠΟΝ. Τὸ γὰρ διατάττειν στρατηγὰς καὶ στρατεύματα μεγιστὸν ἐστὶ καὶ τῆ βασιλείως ἄξιον.

291. ΣΠΕΡΧΝΟΥΣ. Ταχεῖς, σπυδαίους.

292. ΦΑΒΓΕΙΝ. Ἐκκαίειν, δαμάζειν.

293. ΜΕΛΕΙ. Φροντὶς ἐστὶ μοι ὧν εἶπον. ΟΥΧ ΥΠΙΝΩΣΕΙ ΚΕΑΡ. Οὐ καταραθυμήσει καὶ οἶονεὶ τῆ φροντίζειν χαλᾶσθαι μὴ νήφῃ τῆ φόβῳ πείθοντος, ἀλλὰ πρὸς δάκρυα καὶ οἰμωγὰς ἔχειν παρασκευάζοντος· αἱ γὰρ ἐν τῇ ψυχῇ μὴ φροντίζεις φόβον ἀνάπτει τὸν ἀμφιτειχῆ λεῶν, τῆς τε φόβῳ, ἐστὶ δὲ ὁ φόβος ἐχ' ἕτερος, ἀλλ' ἢ ὁ πῆριξ τῶν πολεμίων στρατὸς, ἔτος γὰρ ἐμβάλλει τὸν φόβον, περιϊστάνοις καὶ πολιορκῶν τὴν πόλιν, ἔτω λέγε καὶ μὴ λάμβανε ἐξωθεν ἀμαθῶς τὸ διὰ, λέγων, διὰ τὸν ἀμφιτειχῆ λαόν.

295. ΖΩΠΥΡΟΥΣΙ. Ἀνάπτεισι.

296. ΑΜΦΙ. Περὶ.

298. ΥΠΕΡΔΕΔΟΙΚΕ. Ἀπὸ τῆς λάμβανε τὸ ἐξωθεν τὸ δέδοικα, ἵνα ἢ ἔτος, δέδοικα ὑπὲρ τῆ λαῶ.

299. ΔΥΣΕΥΝΗΤΕΙΡΑ. Ἀγρυπνος διὰ τὸν φόβον.

300. ΠΑΝΤΡΟΦΟΣ ΠΕΛΕΙΑΣ. Ἡ δὲ ὅλα τῆ ἔτος τίκτωσα, διὸ καὶ ἀνάκειται τῇ Ἀφροδίτῃ.



301. ΤΟΙ ΜΕΝ. Ἄλλοι.

302. ΠΑΝΔΗΜΕΙ. Καὶ τὰ συσήματα καὶ πλήθη.

304. ΤΟΙ. Ἄλλοι. ΑΜΦΙΒΟΛΟΙΣΙ. Τὸ ἀμφιβόλοις ἔχ' ὡς φασί τινες, τοῖς ἀμφοτέρωθεν βαλλομένοις· ἀλλὰ ἀμφιβόλοις πολίταις τοῖς ἀμφιβόλον καὶ ἐβέβαιον ἔχουσι τὸ εἶναι πολίταις, ἀλλὰ μέσοις ἔσι καὶ κινδυνεύουσιν ἐκπεσεῖν τῆ προσεδήματος διὰ τὸν ἐπηρετημένον τῇ πόλει κίνδυνον.

305. ΙΑΠΤΟΥΣΙ. Πέμπουσι.

306. ΧΕΡΜΑΔΑ. Χερσπληθῆ λίθον. ΟΚΡΙΟΕΣΣΑΝ. Χαλεπήν.

307. ΠΑΝΤΙ ΤΡΟΠΩΙ. Πάσῃ μηχανῇ καὶ σπεδῇ. ΔΙΟΓΕΝΕΙΣ. Οἱ ἐκ Διὸς ἔχοντες τὸ γένος ἅτε πατρὸς ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

309. ΡΥΕΣΘΕ. Κίνδυνον.

311. ΑΡΕΙΟΝ. Κρεῖττον.

312. ΒΑΘΥΧΘΟΝΑ. Λιπαρὰν τὴν εἰς βάθος δεχομένην τὰ σέρατα.

315. ΟΣΩΝ ΙΗΣΙ. Ἐκπέμπει. Σπολιοειδῆς γὰρ ἔσης τῆς γῆς, ἐκ τῆς θαλάττης εἰς τὰς πόρεας αὐτῆς εἰσὶν ὕδωρ, εἰ μὲν γενοί τινες τύχοιεν ὄντες οἱ πόροι, ὥσπερ διηθίζεται, τῆτο καὶ γλυκὺ ἐκ τῆς γῆς ἀναρρήγνυται, εἰ δ' αὖ εὐρεῖς ἀλμυρὸν πλὴν ὅσον ἔχ' οἶον ἦν ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ πολὺ τῆς ἀρχαίας ποιότητος παραλλάττειν, ὥστε καὶ οἱ εἰσβάλλοντες εἰς αὐτὴν ποταμοὶ, ἐξ ὧν ἔφαμεν πόρων, πάλιν εἰς αὐτὰς ἀποκαθίστανται.

319. ΤΟΙΣΙ ΜΕΝ ΕΞΩ. Τοῖς πολεμίοις.

321. ΡΙΨΟΠΑΟΝ ΑΤΑΝ. Τὴν ρίψαι παρασκευάσασαν αὐτὰς τὰ ὄπλα.

322. ΑΡΟΙΓΕ. Λάβοιτε ἄν.

323. ΚΥΔΟΣ. Δόξαν.

324. ΡΥΤΗΡΕΣ. Φύλακες.

325. ΕΥΕΔΡΟΙ. Εὐκάθεδροι.

326. ΛΙΤΑΙΣΙΝ. Ἡμῶν.

327. ΩΓΥΓΙΑΝ. Ἀρχαίαν.

328. ΠΡΟΙΑΨΑΙ. Δέναι.

329. ΨΑΦΑΡΑΙ ΣΠΙΟΔΩΙ. Λεπτῇ γῆ, ἥτοι τῷ Ἄργει· λεπτόγειον γὰρ τῆτο, διὸ καὶ διψηρόν.

330. ΘΕΟΘΕΝ. Βαλεύσει θεῶν.

332. ΚΕΧΕΙΡΩΜΕΝΑΣ. Κεκρατημένας.

334. ΙΠΠΗΔΟΝ. Δίκην ἵππου.

335. ΠΕΡΙΕΡΡΗΓΜΕΝΩΝ. Ἐσχισμένων.

337. ΛΑΙΔΟΣ. Δηΐδος, λαῖ. ΜΙΞΟΘΡΟΥ. Τῶν μεμιγμένων θρώων ἀποτυχέσης ἅτε ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ γερόντων καὶ παιδῶν ἔσης.

338. ΤΥΧΑΣ. Τὰς μελλέσας δηλοῖ. ΠΡΟΤΑΡΒΩ. Πρὸ τῆ γενέσθαι φοβῶμαι.

339. ΚΛΑΥΤΟΝ. Ἄξιον θρήνων. ΑΡΤΙΤΡΟΠΟΙΣ. Ταῖς νέαις ταῖς ἄρτι τρεπομέναις ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας πρὸς τὴν τελειωτέραν. ΩΜΟΔΡΟΠΩΝ. Τὸ παρθένους ἀτίμως ἐκ τῶν δαμάτων ἐλκομένας, διαμεῖψαι συγερὰν ὁδὸν, ἥτοι ἐφθάσθαι πρὸ τῆ νενομισμένης χρόνου, ἐπειδὴ παρὰ τάξιν γέγονεν, ἀξίον ἐστὶ θρήνη. Ἡ τὸ διαμεῖψαι συγερὰν ὁδὸν ἀντὶ τῆ ἀτίμως δημοσίᾳ ἔλκεσθαι ὅπερ ἐστὶ λυπηρὸν ταῖς οἰκισαῖς καὶ παρθενεύσαις γυναιξίν. Δέον εἰπεῖν ὠμοδρόπως, ὠμοδρόπων εἶπε πρὸς τὸ νομίμων.

340. ΝΟΜΙΜΩΝ. Ὡν ἂν κατὰ νόμου ἔτυχον. ΔΙΑΜΕΙΨΑΙ. Ὀδεῦσαι.

341. ΔΩΜΑΤΩΝ. Ἀπό. ΣΤΥΓΕΡΑΝ. Ἄτιμον.

342. ΤΙ. Φημί τῆτο. ΤΟΝ ΦΘΙΜΕΝΟΝ. Νεκρόν.

343. ΒΕΛΤΕΡΑ ΤΩΝΔΕ. Καλλίω τῶν ἐν ταῖς πολιορκίαις.
344. ΔΑΜΑΣΘΗ. Πορθηθῆ.
345. ΠΡΑΣΣΕΙ. Πάσχει.
347. ΤΑΔΕ ΠΥΡΦΟΡΕΙ. Ἄλλος δὲ τῆς πόλεως οἶον οἴκους καίει καὶ αὐτὸς φέρεται.
348. ΧΡΑΙΝΕΤΑΙ. Μελαίνεται.
349. ΛΑΟΔΑΜΑΣ. Ὀλεθρὸς τῷ λαῷ.
350. ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ. Τὰ ἱερὰ καὶ τὴν εἰς θεῶς τιμὴν.
351. ΚΟΡΚΟΥΤΑΙ. Ἄσχημοι βοαὶ, κορκορυγὴ γὰρ κυρίως τὸ ἐν τοῖς νεοσφαγεῖσι τῶν ζώων ἔσθθαι ἀπὸ τῶν ἐντέρων ἢ ἄν πνεῦμα πρὸς τὴν σφαγὴν ἀπαντῶν, ἢ τὸ τῆς ἀρετηρίας πνεῦμα τῆς πλοσίου ἕσης τῆς τὴν σφαγὴν δεχομένης φλεβός. Ὀρκία γὰρ εἶδος δικτύου. ΑΝΑ ΑΣΤΥ. Γίνονται.
352. ΠΟΤΙ ΠΤΟΛΙΝ. Ἐστίν. ΟΡΚΑΝΑ. Συνέχευσα ἢ πύργον περιλαμβάνουσα. Ἡ τὸ πυργῶτες ἀντὶ τῆ μεγάλης.
354. ΒΛΗΧΑΙ Δ' ΑΙΜΑΤΟΕΣΣΑΙ. Ἄσχημοι βοαὶ ἀπὸ αἵματος καὶ φόνου γενόμεναι.
355. ΤΩΝ ΕΠΙΜΑΣΤΙΔΙΩΝ. Νηπίων.
356. ΑΡΤΙΤΡΕΦΕΙΣ. Ἄρτιτρεφῶν, ἤτοι νεογῶν, ἔδει εἰπεῖν πρὸς τὸ μασιδίω, ἐπήνεγκε δὲ πρὸς τὸ βληχαὶ αἵτινες τῶν νηπίων ἦσαν.
357. ΑΡΠΑΓΑΙ ΔΕ ΔΙΑΔΡΟΜΑΝ ΟΜΑΙΜΟΝΕΣ. Φεύγων, ὁ γὰρ ἀρπάζων τι φεύγει μήπως κατάληφθῆ, ὅθεν ὀμαίμονα τὴν φυγὴν τῆς ἀρπαγῆς εἶπε.
358. ΞΥΜΒΟΛΕΙ. Συναντᾶ.
361. ΛΕΛΙΜΜΕΝΟΙ. Ἐπιθυμῶντες λαβεῖν.
362. ΤΙΝ' ΕΚ ΤΩΝΔΕ. Τῶν ἐν ἀλώσει συμβαινόντων λέγει δὲ ὅτι πάνθ' ὅσα ἂν εἴπωμεν ἐλάττω τῶν τότε συμβαινόντων ἔρῃμεν.
363. ΠΑΝΤΟΔΑΠΟΣ ΔΕ ΚΑΡΠΟΣ. Σῖτος· κριθή, κέγχρος, πάνθ' ὅμῃ χρήματα.
364. ΧΑΜΑΔΙΣ. Ἐπίγειος. ΑΛΓΥΝΕΙ. Λυπεῖ. ΚΥΡΗΣΑΣ. Τίτι, τῆτο δὲ ἄλλως εἰπεῖν ἔδει, ἔ γὰρ ὁ καρπὸς ἐντυγχάνει τινι, ἀλλὰ τῷ καρπῷ τις ἐντυγχάνει.
365. ΠΙΚΡΟΝ Δ' ΟΜΜΑ. Τὸ δὲ πικρὸν ὄμμα διὰ τῆτο φησὶν, ὅτι σκυλευόμεναι θρηῖον ἐγείρωσι, καὶ τὸ αὐτῶν ὄμμα ἐπήκεισι γόοις κατ' Εὐρηπίδην, ἢ ὅτι ὀρῶντες αὐτὰς ἔτεροι ἀθλίως ἐλκομένας δακρύων σαλαγμῆς ἐξ ὀφθαλμῶν καθίασον. ΘΑΔΑΜΗΠΟΔΩΝ. Νέων νυμφῶν ἢ οἰκέρων, δάλαμος γὰρ ἔ μόνον ὁ πατὴρ, ἀλλὰ καὶ ὁ οἶκος.
366. ΑΚΡΙΤΟΦΥΡΤΟΣ. Ἄδιαίρετος.
367. ΓΑΣ ΔΟΣΙΣ. Σῖτος.
369. ΔΜΩΙΔΕΣ. Ἐν γὰρ τῇ ἀλώσει ἔ μόνον γραῖαι γυναῖκες θηλείας ἀνάγκη φέρονται, ἀλλ' ἴδοις ἂν καὶ νέας δάλας γενομένας ἄρτι πρῶτον δυσυχησάσας πλήμονας καὶ ἀθλίας εἰς τὴν αὐτῶν εὐνὴν αἰχμάλωτον, ζώντων τῶν οἰκείων ἀνδρῶν καὶ ὀρῶντων αὐτὰς ὑφ' ἑτέρων εἰς μίξιν βιαζομένας, ἄτε δυνατωτέρων. Καὶ ἔτε μὲν εἴποις λαμβάνων τὴν εἰς ἔξωθεν εἰς τὸ εὐνὴν. Ἐτέρως δὲ ἔτω, δάλαι δὲ εἰσὶ τότε νέαι γυναῖκες, ἐκ νέου δυσυχησάσαι πλήμονες καὶ ἀθλίαι, εὐτυχεύτων τῶν οἰκείων ἀνδρῶν τὴν αὐτῶν εὐνὴν αἰχμάλωτον, τατέσιν ὀρῶντων αὐτὰς ὑπὸ τῶν πολεμίων πασχέσας ἄθεσμα καὶ ἔ δυναμένων ἀμύνειν, μείζον γὰρ αὐτῶν ἰσχύουσι ἔτοι, ὁ καὶ κρεῖττον. Μὴ ξενοσθῆς δὲ, εἰ τὸ εὐτυχεῖσαι ἐπὶ κακῷ λαμβάνεις, δεόν ἐπὶ καλῷ, ὡς καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆ μαρτυρεῖ. Οὐ καὶ μόνον εὐτυχεῖσαι λέγομεν χρήματα, ἀλλὰ καὶ εὐτυχεῖσαι ἴππεσ ἀπάλειαν οἰοεὶ κτήσασθαι. Ἐστὶ δὲ ἡ τοιαύτη εὐτυχία ἔ κυρίως, ἀλλὰ παρακεκινδυνεμένη.

371. ΕΥΤΥΧΟΤΗΤΟΣ. Κτωμένη.  
 372. ΥΠΕΡΤΕΡΟΥ. Κρείττονος.  
 373. ΝΥΚΤΕΡΟΝ ΤΕΛΟΣ. Ἦτοι δυσυχίαν περιφραστικῶς, ἥτις ἀμαυροῖ τὰς ἔχοντας.  
 374. ΕΠΙΠΡΟΘΟΝ. Αὐξήτικόν.

## Γ'.

375. ΣΤΡΑΤΟΥ. Τῶν πολεμίων.  
 376. ΠΕΥΘΩ. Ἀγγελίαν.  
 377. ΔΙΩΚΩΝ. Φέρον. ΠΟΜΠΙΜΟΥΣ. Ὀδευτικῶς. ΧΝΟΑΣ. Τὰ ἄκρα, ἥτοι τὰς πόδας.  
 379. ΕΙΣ. Πορεύεται. ΑΡΤΙΚΟΔΑΛΟΝ. Ποταπὸν, ὀλόκληρον.  
 380. ΟΥΚ ΑΠΑΡΤΙΖΕΙ. Ἄρτιον καὶ ὀλόκληρον ποιεῖ, καὶ εἰς τὸ καθεστηκὸς ἄγει.  
 382. ΩΣ. Καθῶ.  
 383. ΠΡΟΙΤΙΣΙ. Ταῖς ἀπὸ Προίτη.  
 384. ΒΡΕΜΕΙ. Μαινεται, ὄρμα.  
 385. Ο ΜΑΝΤΙΣ. Ἀμφιάρεως. ΣΦΑΓΙΑ. Τὰ θύματα.  
 386. ΜΑΡΓΩΝ. Μαινόμενος. ΛΕΛΙΜΜΕΝΟΣ. Ἐπιθυμῶν.  
 387. ΜΕΣΣΗΜΒΡΙΝΑΙΣ. Φύσει γὰρ ψυχρὸς ὢν ὁ ὄφις ἐν μεσημβρία ἀκμάζοντος τῆ ἡλίου θερμαινόμενος, εὐκίνητός ἐστι καὶ συριγμοῖς προσέχει. ΚΛΑΥΓΑΙΣΙΝ. Ἦχοις, ἐστὶ δὲ ποιά φωνὴ κυρίως ἐπὶ αἰσῶν καὶ ἐπὶ γεράνων λεγομένη ὡς Ὀμηρὸς φησι.  
 388. ΘΕΙΝΕΙ, ΤΥΠΕΙ. ΟΝΕΙΔΕΙ. Ἐν. ΟΙΚΛΕΙΔΗΝ. Τὸν υἱὸν τῆ Ὀϊκλέης.  
 389. ΣΑΙΝΕΙΝ. Εὐλαβεῖσθαι. ΑΨΥΧΙΑΙ. Δειλία.  
 390. ΑΥΤΩΝ. Κατὰ τῆ μάντεως βοῶν. ΚΑΤΑΣΚΙΟΥΣ. Σκιάν ἔχοντας ἀπὸ τῆς ἐν αὐτοῖς ἔσης ἰππάρεως, ἣν καὶ χαίτωμα καλεῖ, ἐπειδὴ καὶ κρέανος εἶπε, χραίτη γὰρ τῆς κεφαλῆς ἡ θρίξ.  
 391. ΥΠ' ΑΣΠΙΔΟΣ. Ὑποκάτω.  
 392. ΚΛΑΖΟΥΣΙ. Ἐκπέμπουσιν, ἠχῶσιν.  
 393. ΥΠΕΡΦΡΟΝ. Σοβαρόν. ΣΗΜ'. Σημεῖον. Ἰστέον ὅτι ὁ Τυδεὺς ὑποκόπτω μὲν τῆς ἀσπίδος κώδωνας εἶχε προσπεπηγμένους, ἐν ὄχλον παρέχη, καὶ φοβερός δοκῆ τοῖς ἀκέραιον. Ἐπάνω δὲ τοῖς, ἔ ἦν τὸ σημεῖον, ἡ μὲν ἐπιφάνεια πᾶσα μέλαινα ἦν, εἴτα κατεσκευάσεν ἐν ἐπιχρῶσιν χαλκῶ περίξ μὲν ἀντ' ἔραν ἔντος δίκην ἄσρων Φωλίδας διίσαμένης ἀπ' ἀλλήλων, ἐν δὲ τῷ ὀμφαλῷ Φωλίδας ἑτέραν εὐρεῖαν ἐν ὀμοιώματι σελήνης ὀλοτελῆς προσδαλόντος δὲ τῆ ἡλίου τῷ τοιαύτῳ ἐπιχρῶσιν χαλκῶ, αἶγλη τις ἐντεῦθεν ἀπῆντα τοῖς ὄρωσι καὶ ἐ προσδλέπειν ἠδύναντο ὅτι δὲ ἦν πᾶσα ἡ ἐπιφάνεια μέλαινα, ὅλον ἐκ τῆ, Καὶ νύκτα ταύτην ἦν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος.  
 394. ΦΛΕΓΟΝΘ'. Ἐκλάμποντα. ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΝ. Κατεσκευασμένον.  
 395. ΕΝ ΜΕΣΩ ΣΑΚΕΙ. Ἐν τῷ ὀμφαλῷ.  
 396. ΠΡΕΣΒΙΣΤΟΝ. Ὑπέρτατον. ΠΡΕΠΕΙ. Λάμπει.  
 397. ΑΛΤΩΝ, Ἀδημονῶν, δυσχεραίνων ὅτι περ ἐκ εἶ ὁ μάντις περᾶν. ΣΑΓΑΙΣ. Πανοπλίαις.  
 399. ΚΑΤΑΣΘΟΜΑΙΝΩΝ. Καταφρασίμενος. ΜΕΝΕΙ. Ἐκδέχεται τὸν πόλεμον ὁ Τυδεὺς.  
 400. ΟΡΜΑΙΝΩΝ. Σφαδάζων. ΜΕΝΕΙ. Ἐκδέχεται.  
 401. ΑΝΤΙΤΑΞΕΙΣ. Ἀντιθήσεις. ΤΙΣ ΠΡΟΙΤΟΥ ΠΥΛΩΝ. Ἐντεῦθεν δείκνυσιν ὅτι εἰς ταύτην Τυδεὺς τέτακται.

402. ΠΡΟΣΤΑΤΕΙΝ. Φυλάσσειν, ὑπερμαχεῖν. ΦΕΡΕΓΓΥΟΣ. Ἀσφαλῆς, ἀξιόχρεως.
403. ΚΟΣΜΟΝ. Διὰ κόσμησιν, καθ' ὄπλιον. ΤΡΕΣΑΙΜ'. Δειλιάσαιμι.
405. ΔΑΚΝΟΥΣΙ. Λυπῶσι.
407. ΜΑΡΜΑΙΡΟΥΣΑΝ. Ἐκλάμπουσιν. ΚΥΡΕΙΝ. Ὑπάρχειν.
408. ΤΑΧ' ΑΝ ΓΕΝΟΙΤΟ. Ἡ σύνταξις τάχα ἂν καὶ ἴσως γένοιτο ἂν τινὲς ἦσαν τῷ Τυδεΐ ἢ ἄνοια μάντις, καὶ προμηνύτρια τινος κακῆ, ἢν λέγεις νύκτα ὑπάρχειν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἐν τοῖς ἄστροις τῷ ἕρανῶ ἐκλάμπουσιν, ταύτων γὰρ ἄνοιαν καλεῖ ὡς ἀπονενοημένην καὶ δίχα νῆ ἐσημωθεῖσαν.
410. ΥΠΕΡΚΟΜΠΟΝ. Σοβαρόν.
413. ΚΕΔΝΟΝ. Συνετόν. Ὅρα ὡς εἰκότως αἰρεῖται τὸς ἀντιπάλους Ἐτεοκλῆς, καὶ μᾶλλον ἐναντίος οἷς ὁ ἄγγελος περὶ τῶν Ἀργείων διεξέειπεν. Ὁ μὲν γὰρ ὑπέρφρονας αὐτῶς καὶ τὰ μεγάλα φυστῶντας ὑπ' ἀνοίας φησὶν, Ἐτεοκλῆς δὲ σώφρονας αὐτοῖς καὶ συνετῶς ἀντιτάττει.
414. ΠΡΟΣΤΑΤΕΙΝ. Προσάτην.
415. ΜΑΛ' ΕΥΓΕΝΗ. Οὐκ ἐθέλοντα ὑπὲρ ἀνθρώπων φρονεῖν. ΤΟΝ ΑΙΣΧΥΝΗΣ ΘΡΟΝΟΝ ΤΙΜΩΝΤΑ. Ἴνα μὴ περιπέσῃ αἰσχύνῃ καταγωνισθεῖς.
417. ΑΡΓΟΣ. Ἀμέτοχος. ΚΑΚΟΣ. Δειλός.
419. ΑΝΕΙΤΑΙ. Ἀνέφυσεν, ἀνεβλάσθησε, ἢ καταλέλειπται.
420. ΕΝ ΚΥΒΟΙΣ. Ἐν τοῖς ἀγῶσιν τὸς κύβους καλεῖ, διὰ τὸ τῆς νίκης ἀμφίβολον.
421. ΟΜΑΙΜΩΝ. Γράφεται καὶ ὁ δαίμων καὶ ὀμαίμων, καὶ πρὸς μὲν τὸ ὀμαίμων ἔτιωσ ἑρεῖς, προπέμπη αὐτὸν δίκην ὀμαίμων, τῆτέστιν, ἐπειδὴ ὑπὲρ τῆς ἐνεγκόσης στρατεύει, οἰκείως καὶ δικαίως στρατεύει· τὸ δὲ δαίμων προφανές ἐστίν, ὁ δαίμων γὰρ καὶ ἡ τύχη προπέμπει αὐτὸν ἐν δίκῃ, ἢ ἡ δίκη ἢ θεά. ΝΙΝ. Αὐτόν. ΠΡΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ. Προπέμπει.
422. ΤΕΚΟΥΣΗ. Μὴ εἴποις τὸ τεκῆσθαι ἀντὶ τῆς τῆς τεκῆσης, ἀλλ' ὥσπερ φαιμέν ἀφαιρῶ σοι τόδε, ἔτω καὶ εἰργω σοι τόδε.
423. ΑΜΟΝ. Ἐμόν.
424. ΩΣ. Ὅτι.
428. ΟΥΤΩΣ. Ὡς εὐχῆ.
429. ΗΛΕΚΤΡΑΙΣΙΝ. Ταῖς ἀπὸ Ἠλέκτρας καλυμέναις. ΕΙΛΗΧΕ. Διὰ κλήρον τέτακται.
431. Ο ΚΟΜΠΟΣ. Αὐτῆ.
432. ΚΡΑΝΟΙ. Τελειώσει.
434. ΟΥΔΕ ΤΗΝ ΔΙΟΣ ΕΡΙΝ. Τὸ ἐδὲ τὴν Διὸς ἔριν διπλῶς νόει, ἢ τὴν θεῶν ἔριν τὴν θυγατέρα Διὸς, ἢ ἀντὶ τῆς ἐδὲ τὸν Δία αὐτὸν ἐλθόντα ἐξ ἕρανῶ, καὶ ἐρίσαντα αὐτῷ δυνηθῆναι κωλύσαι αὐτὸν μὴ πορθῆσαι τὴν πόλιν.
435. ΣΚΗΨΑΣΑΝ. Ἐπελθῶσαν. ΕΜΠΟΔΩΝ ΣΧΕΘΕΙΝ. Κωλύσειν αὐτὸν τῆς πορθήσεως.
436. ΑΣΤΡΑΠΑΣ. Αἶς ὁ Ζεὺς πρὸς τὸς ἀσεβεῖς καὶ ὑπέρφρονας χρῆται.
437. ΠΡΟΣΕΙΚΑΣΕΝ. Προσωμοίωσεν.
439. ΔΙΑ ΧΕΡΩΝ. Τῶ ἐν τῇ ἀσπίδι ἀνδρός. ΩΠΛΙΣΜΕΝΗ. Ὡς ὄπλον κρατημένη.
441. ΞΥΣΤΗΣΕΤΑΙ. Συμπαρατάξεται.
442. ΤΡΕΣΑΣ. Δειλιάσας.
443. ΤΩΔΕ ΚΕΡΔΕΙ. Τῷ ἀντιτάτην ἔχειν ἰκατόν. ΚΕΡΔΟΣ ΑΛΛΟ. Τὸ εἶναι αὐτὸν μεγάλαυχον καὶ θεῶν ὑπέρφρονα.



445. Η ΓΛΩΣΣ'. Ἐπειδὴ γὰρ διὰ τῆς γλώττης τὰ κομπάσματα φέρεται, κατήγορον αὐτὴν τέτων γίνεσθαι φησι, τῆστιν, οἱ κομπάζοντες δυστυχία περιπίπτοντες ἕτερον αὐτοὶ ὑπ' αὐτῶν ἐξελέγχονται, ἐπὶ κακῶ σφίσι ἀποδάντος τῶ κόμπη.

446. ΔΡΑΙΝ. Ἡμῶς κακά. ΠΑΡΕΣΚΕΥΑΣΜΕΝΟΣ. Ἡυτρετισμένος.

447. ΑΤΙΖΩΝ. Ἀτιμάζων. ΑΠΟΓΥΜΝΑΖΩΝ. Ἀνανδῶς ἀποκαλύπτων καὶ διανοίγων.

448. ΜΑΤΑΙΑΙ. Ἀνωφελεῖ.

449. ΚΥΜΑΙΝΟΝΤ'. Θρασία, βλάβσημα.

450. ΞΥΝ ΔΙΚΗ. Δικαίως.

451. ΕΞΕΙΚΑΣΜΕΝΟΝ. Ὀμοιωμένον ὡς αὐτός φησι.

453. ΣΤΟΜΑΡΓΟΣ. Φλίαςος.

454. ΑΙΘΩΝ. Διάπυρος.

455. ΦΕΡΕΓΓΥΟΝ. Ἀσφαλὲς πιστότατον. ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΑΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ. Ὅτι ἐν ταῖς πύλαις αἷς ὑπερμαχεῖν ἔμελλεν ἡ Ἀρτεμις ἦν, καὶ τέτων προσάτις ἐγγραπτο, ἢ ἱερεὺς ἦν αὐτῆς.

456. ΕΥΝΟΙΑΙΣΙ. Ἐν ταῖς ἀγάπαις.

458. ΜΕΓΑΛ'. Κακὰ δηλονότι.

459. ΕΠΙΣΧΕΘΟΙ. Κωλύσει τῆς ὀρμῆς.

460. ΕΣΘΟΡΕΙΝ. Εἰσπηδήσαι. ΠΩΛΙΚΩΝ Θ' ΕΔΩΛΙΩΝ. Παρθενικῶν καθιέρων.

462. ΠΟΤ'. Ἄρα. ΕΚΛΑΠΑΞΑΙ. Ἡμῶς.

463. ΤΟΝ ΕΝΤΕΥΘΕΝ. Τὸν μετ' ἐκεῖνον ὃν ἔφη.

464. ΤΡΙΤΩΙ ΓΑΡ. Ἔθος γὰρ τοῖς μέλλουσι κλήρης ποιεῖν, κρέανος λαμβάνειν, καὶ ἐντός καθιέναι σημεία αὐτῶν, οἷον δακτύλια, καὶ ἄλλο τι τοιοῦτον δυνάμενον ἐκπηδῆσαι κέφως τῶ κρέανος, εἴτα τέτε κυκωμένον ὅτε πρῶτον τὸ σημεῖον ἐξήρχετο, εἴτακτο ἔτος εἰς ἔργον, δι' ὃ ταῦτ' ἐγίνετο.

466. ΝΗΙΤΙΣΙ. Ταῖς ἀπὸ Νηίδος. ΠΡΟΣΒΑΛΕΙΝ. Προσάξειν.

467. ΕΝ ΑΜΠΥΚΤΗΡΣΙΝ. Χαλινοῖς. Κυρίως οἱ περὶ τὴν κεφαλὴν ἱμάντες τῶ χαλινῶ ἄμπυξ καλεῖνται. ΕΜΒΡΙΜΩΜΕΝΑΣ. Θυμὸν πνεύσας καὶ φερατίσας.

469. ΦΙΜΟΙ. Οἱ πρὸς τοῖς ῥώθοισι τῶ ἵππου σιδηρεῖαι τῶν χαλινῶν περιφέρειαι ὥστε κάδωνας εἶχον κενεῖς, εἰς ἕς ἐκ τῶν μυκτῆρων εἰσὶν πνεῦμα ἤχον ἀπετέλει. Ἐποῖν δὲ τῆτο οἱ βάρβαροι, ἐμιμῆντο δὲ τινες τῶν Ἑλλήνων, ὥστερ καὶ ὁ Ἐτεοκλῆς ἔτος.

470. ΜΥΚΤΗΡΟΚΟΜΠΟΙΣ ΠΝΕΥΜΑΣΙ. Τοῖς ἐκ τῶν μυκτῆρων σφοδρῶς ἐκπνεομένοις.

471. ΕΣΧΗΜΑΤΙΣΤΑΙ. Τετύπεται. ΟΥ ΜΙΚΡΟΝ. Ταπεινὸν καὶ φαῦλον.

474. Χ' ΟΥΤΟΣ. Ὅσπερ ὁ τῶ Καπανέως.

476. ΦΕΡΕΓΓΥΟΝ. Ἰκανότατον.

478. ΤΟΝΔΕ. Ὅν μέλλω εἰπεῖν. ΤΩΙ. Τῶν πεμφθήσεται.

479. ΟΥ ΚΟΜΠΟΝ ΕΝ ΧΕΡΟΙΝ ΕΧΩΝ. Οὐκ ἀσπίδα κομπασμάτων πλήρη φέρων.

481. ΜΑΡΓΩΝ. Μανικῶν.

483. ΤΡΟΦΕΙΑ. Τὰ ὀφειλόμενα τοῖς τροφεῦσι γέρα. ΠΛΗΡΩΣΕΙ. Τελείσει.

484. ΔΥ' ΑΝΔΡΕ. Τὸν ἐν ἀσπίδι, καὶ τὸν φέροντα ταύτην.

485. ΕΛΩΝ. Κρατήσει.

487. ΤΩΙΔΕ. Τῷ ἡμετέρῳ.

488. ΠΡΟΜΑΧ'. Ἐτέοκλες. ΤΟΙΣΙ. Τοῖς πολεμίοις.

489. ΥΠΕΡΑΥΧΑ. Ὑπέρομπα. ΒΑΖΟΥΣΙ. Βοῶσιν, ἀπειλῶσιν. Εἰπὼν πρόσθεν πωληθυντικῶς βάζουσιν εἶτα ἐπήνεγκε ἐνικὸν τὸ νῖν. Εἴσι δὲ οἱ φασὶν καὶ τὸ νῖν ἀντὶ τῆ αὐτῆς.

490. NIN. Αὐτόν.

491. ΝΕΜΕΤΩΡ. Ὁ πάντα διοικῶν, ἢ ὁ μεμφόμενος τοῖς ὑπέρφρεοσιν, ἢ ὁ πάντων πάροχος.

492. ΓΕΙΤΟΝΑΣ. Ταῖς Νηίτισι.

494. ΣΧΗΜΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΣ ΤΥΠΟΣ. Τὸ σχῆμα καὶ ὁ τύπος ἐκ παραλλήλου. ΜΕΓΑΣ. Φοβερός.

496. ΟΥΚ ΑΛΛΩΣ. Παρ' αἰ εἶδον.

497. ΣΗΜΑΤΟΥΡΓΟΣ. Σημείων ἐργάτης. ΕΥΤΕΛΗΣ. Φαῦλος.

498. ΩΠΑΣΕ. Ἐτύπωσε.

499. ΙΕΝΤΑ. Πέμποντα.

500. ΔΙΓΝΥΝ. Καπνόν. Καπνὸς ἀπὸ ξύλου, ἀτμός ἀπὸ ὕδατος, αἰθάλη ἀπὸ λίθων, βδύλος ἀπὸ λύχνων, λιγνὺς ἀπὸ ἐλαίου καὶ κήρυ, κνίσσα δὲ ἀπὸ κρεῶν. ΑἰΟΛΗΝ. Ποικίλην. ΠΥΡΟΣ ΚΑΣΙΝ. Ὁ γὰρ καπνὸς ἐπιταὶ τῷ πυρὶ φυσικῶς.

501. ΠΕΡΙΔΡΟΜΟΝ. Ἐν κύκλῳ. ΚΥΤΟΣ. Τὸ πλάτος.

502. ΠΡΟΣΗΔΑΦΙΣΤΑΙ. Ὑπέφρωται.

503. ΕΝΘΕΟΣ. Κάτοχος καὶ ἐξεσηκός.

504. ΒΑΚΧΑΙ. Μαινεται. ΑΛΚΗΝ. Πόλεμον. ΘΥΑΣ. Μαινὰς Διονυσιακή. ΦΟΒΟΝ ΒΛΕΠΩΝ. Ἦγεν ἐκ μόνης τῆς θεᾶς φόβον ἐμβάλλων.

505. ΠΕΙΡΑΝ. Ἐντευξίν. ΕΥ ΦΥΛΑΚΤΕΟΝ. Ἀξιός ἐστι φυλάεσθαι καὶ σκοπῆσαι ἵνα ἀρκῆντα τίνα ἀντιτάξεις αὐτῷ.

506. ΠΡΟΣ ΠΥΛΑΙΣ. Αἶς ἐτάχθη. ΚΟΜΠΑΖΕΤΑΙ. Ὑψῆται καὶ φέρεται δι' ἐκείναι.

508. ΥΒΡΙΝ. Καὶ μεγαλαυχίαν.

509. ΝΕΟΣΣΩΝ. Ὑμῶν τῶν αὐτῆς θρημμάτων. ΔΥΣΧΙΜΟΝ. Δυσχεῖμερον ἂν ἔχοντα τὴν χειμῶνα. Ὁ ὄφις φύσει ψυχρὸς ὢν, ἐπεὶ δὲ νεοσσῶν εἶπε, διὰ τῆτο ἐπήγαγε καὶ τὸν δράκοντα οικείως, ἅτε πολέμιον τοῖς νεοσσοῖς. Ὡφειλε δὲ τὸ δύσχιμον διὰ διφθόγην γράφεσθαι ἀπὸ τῆ χειμῶνος, ἣν δὲ ἠναγκάσθη διὰ τὸ μέτρον, καὶ συνέσειλεν αὐτὸ, ἐκτὸς γὰρ ἐστὶ πῶς.

511. ΚΑΤ' ΑΝΔΡΑ. Τὸν Ἴππομέδοντα. ΗΙΡΕΘΗ. Πρεκρίθη.

512. ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΑΙ. Μαθεῖν. ΜΟΙΡΑΝ. Τὴν αὐτῆ. ΕΝ ΧΡΕΙΑΙ ΤΥΧΗΣ. Χρεία γὰρ καιρὸς ἐστὶ μαθεῖν τὴν αὐτῆ τύχην. Ὁ γὰρ ἀόλεμος τῆς εὐτυχεῖς καὶ τῆς δυστυχεῖς κρίνει.

513. ΘΥΜΟΝ. Τὴν ψυχικὴν προθυμίαν. ΣΧΕΣΙΝ. Διάθεσιν.

514. ΕΡΜΗΣ. Τὰ γὰρ ἀπὸ τῆς τύχης συμβαίνοντα, Ἐρμῆ ἀνατιθέασιν οἱ Ἕλληνες, ὅθεν καὶ τὰ ἐν ὁδῷ εὐρηθέντα ἔρμαια ἐκάλουν, ὅτι συμμερίτην αὐτῶν ἐποίησεν Ἐρμῆν. Ἐπεὶ ἔν καὶ τῷ Ὑπερβίῳ ἐκ τύχης πάντα ταῦτα συνῆλθεν, εἶδος ψυχῆς προθυμίας πρὸς μάχην, διάθεσις ὄπλων, ἣν δὲ καὶ ὁ Ἴππομέδων τοῖστος, εἰκότως Ἐρμῆν αὐτὰς ξυναγαγεῖν εἴρηκεν. Ἦ, ὁ καὶ κρείττον, ἐπειδὴ ὁ μὲν Ὑπερβίος τὸν Δία ἐπι τῆς ἀσπίδος φέρει, ὁ δὲ Ἴππομέδων τὸν Τυφῶ, Ζεὺς δὲ καὶ Τυφῶς ἐχθροὶ, διὰ τῆτο τὸν Ἐρμῆν εὐλόγως ξυναγαγεῖν εἶπεν. Ὅθεν καὶ τὴν κατασκευὴν ἐπάγει. ΕΥΝΗΓΑΓΕΝ. Αὐτὰς.

515. ΑΝΗΡ. Ὁ ἡμέτερος. ΑΝΔΡΙ ΤΩ. Τῷ πολεμίῳ. ΕΥΣΤΗΣΕΤΑΙ. Συμπαρατάξεται.

516. ΕΥΝΟΙΣΕΤΟΝ. Συνάψουσι.

517. Ο ΜΕΝ. Ἴππομέδων.

519. ΣΤΑΔΑΙΟΣ ΗΣΤΑΙ. Ἡδρασμένος ἐδράζεται. ΒΕΛΟΣ. Τὸν κεραυνόν.  
 521. ΤΟΙΑΔΕ. Εἰρωνικόν. ΠΡΟΣΦΙΛΕΙΑ. Σχέσις, οἰκειώσεις.  
 522. ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΝΤΩΝ Δ' ΕΣΜΕΝ. Ἡμέτερος γὰρ ἐστὶν ὁ Ζεὺς.  
 ΟΙ Δ' ΗΣΣΩΜΕΝΩΝ. Ἐκείνοις δὲ ὁ Τυφῶς.  
 523. ΩΔ'. Οὕτως.  
 524. ΚΑΡΤΕΡΩΤΕΡΟΣ. Ἰσχυρότερος.  
 526. ΤΥΧΩΝ. Συμβῶς, εὐρεθείς.  
 527. ΤΟΝ. Ἴππομέδοντα. ΑΝΤΙΤΥΠΟΝ. Τὸν ἀντίπαλον.  
 528. ΤΟΥ ΧΘΟΝΙΟΥ. Τῆ ὑπὸ γῆν Τυφῶνος.  
 529. ΔΑΙΜΟΣΙΝ. Τοῖς ἥρωσιν. ΕΙΚΑΣΜΑ. Εἰκονισμένον.  
 530. ΔΑΡΟΒΙΟΙΣ. Τοῖς αἰδίοις.  
 531. ΙΑΦΕΙΝ. Ῥίψαι, φονευθεῖς γὰρ πεσεῖται.  
 533. ΒΟΡΡΑΙΑΙΣ ΠΥΛΑΙΣ. Ταῖς ἀπὸ Βορραίας καλεμέναις.  
 534. ΤΥΜΒΟΝ ΚΑΤ' ΑΥΤΟΝ. Πλησίον γὰρ ἦν.  
 536. ΣΕΒΕΙΝ. Τιμᾶν. ΠΕΠΟΙΘΩΣ. Ἐν αὐτῇ. ΥΠΕΡΤΕΡΟΝ. Κρείττονα.  
 537. ΒΙΑΙ. Ἀνάγκη, ἀκυσιότητα.  
 538. ΜΑΤΡΟΣ ΕΞ ΟΡΕΣΚΟΟΥ. Ἀταλάντης τῆς ἐν τῷ ὄρει διαιτωμένης ἅτε  
 ἱερείας ἕσης Ἀρτέμιδι.  
 539. ΒΛΑΣΤΗΜΑ. Γέννημα. ΚΑΛΛΙΠΡΩΡΟΝ. Καλλιπρόσωπον, ἐκ  
 μεταφορᾶς τῆς ἐν νηὶ περώρας. ΑΝΔΡΟΠΑΙΣ. Πρὸς ἄνδρας παραγείλας ἄρτι  
 ἦτοι πλοσίον.  
 540. ΙΟΥΛΟΣ. Γένειον.  
 541. ΩΡΑΣ ΦΥΟΥΣΗΣ. Πρέποντος καιρῶ. ΤΑΡΦΥΣ. Δαυσυτάτη ἢ τρυφερά.  
 ΑΝΤΕΛΛΟΥΣΑ. Ἀναβλαστάνουσα.  
 542. ΩΜΟΝ. Θρασὺν, φοικόν. ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΕΠΙΩΝΥΜΟΝ. Ἦτοι  
 μαλακόν, καὶ κατὰ τὸ ὄνομα αὐτῶ.  
 543. ΓΟΡΓΟΝ. Καταπληκτικόν ἐκ μεταφορᾶς τῆς Γοργῶς.  
 545. ΟΝΕΙΔΟΣ. Διὰ γὰρ τὴν Σφίγγα ὠνειδίζοντο Θεβαῖοι.  
 546. ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙ. Φυλακῇ.  
 547. ΩΜΟΣΙΤΟΝ. Τὴν ὠμῶς καὶ ἀπῆλως σιτημένην τὰς ἄνδρας. ΜΕΜΗΧΑ-  
 ΝΗΜΕΝΗΝ. Μετὰ μηχανῆς κατεσκευασμένην καὶ προσηλωμένην.  
 548. ΓΟΜΦΟΙΣ. Ἦλοις. ΛΑΜΠΡΟΝ. Χρυσοειδές. ΕΚΚΡΟΥΣΤΟΝ.  
 Κατάπληκτον τῇ αἴγλη.  
 549. ΦΕΡΕΙ Δ' ΥΦ' ΑΥΤΗΣ. Οὕτω γὰρ ἐμμηχανήτο ἡ Σφίγξ ἐν τῷ σάκει  
 ἀρπάξασα καὶ διασπαράττισσα ἕνα Καδμείων ὡς εἰκάσαι ἂν πολλοὺς βέλεσι τῆτον  
 βάλλεσθαι, πανταχῇ γὰρ τῷ σώματος ἐσπαραγμένους ἐδόκει τοῖς ὄνυξι ταύτης.  
 550. ΙΑΠΤΕΣΘΑΙ. Πέμπεσθαι.  
 551. ΚΑΠΗΛΕΥΣΕΙΝ. Ψεύσασθαι, προδώσειν, διαφθείρειν.  
 552. ΠΟΡΟΝ. Πορείαν.  
 554. ΜΕΤΟΙΧΟΣ. Ἐν Ἀρκαδίᾳ γὰρ γεννηθείς, ἐν Ἀργεὶ μετοικήσας  
 ἀντράφη. ΕΚΤΙΝΩΝ. Ἀποδιδός.  
 555. ΘΕΟΣ. Ἡ Τύχη.  
 556. ΕΙ ΓΑΡ ΤΥΧΟΙΕΝ. Ἡ κατασκευὴ αὐτῆ πρὸς τὸν τῶ ἀγέλα λόγον ἐστίν.  
 Εἰπόντος γὰρ ἐκείνου ὡς περὶ ἀπειλεῖ τῇ πόλει μὴ τελειώσειεν ἡ τύχη, φησὶν ἔτος,  
 ἱπνοσμένον ἔξωθεν τῆ καί, εἴθε γὰρ τύχοιεν παρὰ τῶν Θεῶν ἂν καθ' ἡμῶν φρονῶσιν,  
 πετίεν ἅπερ ἡμῖν ἀπειλήσιν αὐτοὶ πάθοιεν, καὶ ὄντως ἂν εἰ γένοιτο τῆτο ἀπολέσθαιεν  
 ἂν σὺν αὐτοῖς ἐκείνοις κομπάσμασι πανώλεθροι καὶ σαγκρακῶς.  
 557. ΑΥΤΟΙΣ ΕΚΕΙΝΟΙΣ. Σύν.

558. ΗΤ'. Ὅντως καί. ΠΑΝΟΛΕΙΣ. Πανώλεθροι. ΟΛΟΙΑΤΟ. Φθάροει ἄν.  
 560. ΧΕΙΡ'. Αὐτῆ.  
 561. ΤΟΥ ΠΑΡΟΣ ΔΕΛΕΓΜΕΝΟΥ. Τῆ Ὑπερβία.  
 562. ΟΣ ΟΥΚ ΕΑΣΕΙ. Ὅς ἐκ ἐάσει τὸν Παρθενοπαῖον ἄπερ ἀπειλεῖ καθ' ἡμῶν διαπράττεσθαι διὰ λόγων μὲν πορθῆντα τὴν πόλιν ἀλλ' ἐ διὰ πράξεων. Εἰ δὲ τὸ ἐργμάτων ἀντὶ τῶν κωλυμάτων λάβοις, ἔτως εἴποις, ἀκαλύτως καὶ δίχα ἐμποδισμάτων, διὰ γλώττης ἀσάτως πολλῶν γινομένων. ΕΡΓΜΑΤΩΝ. Πράξεων ἢ κωλυμάτων.  
 563. ΑΛΔΑΙΝΕΙΝ. Αὐξάνειν.  
 564. ΕΙΣΑΜΕΙΨΑΙ. Εἰσελθεῖν. ΕΧΘΙΣΤΟΥ. Μισητῆ τῆ πόλει. ΔΑΚΟΥΣ. [Πάντος] θρῆψ ὡσπερ ἐπάνυμόν ἐστὶ τὸ δάκος, πάντα γὰρ δάκη λέγεται ὡς λύπης αἰτία.  
 565. ΕΙΚΩ. Εἰκόνα.  
 566. ΜΕΜΨΕΤΑΙ. Ἡ Σφίγξ.  
 567. ΠΥΚΝΟΥ ΚΡΟΤΙΣΜΟΥ. Σφοδρότατη συνεχῆς λιθοβολισμῶ.  
 569. ΙΚΝΕΙΤΑΙ. Διέρχεται. ΛΟΓΟΣ. Ὁ περὶ τῆ Παρθενοπαΐα. Ἀκέεσα τὸν Παρθενοπαῖον τοιαῦτα καθ' ἡμῶν φρονῆντα τρέμω καὶ μοι θεός εἰσέρχεται.  
 570. ΤΡΙΧΟΣ Δ' ΟΡΘΙΑΣ. Τοιῦται γὰρ τῶν φοβεμένων αἱ τρίχες γίνονται. Ὁρθίος ἔδει εἰπεῖν πρὸς τὸ πλόκαμος, νῦν δὲ ἐπήνεγκε πρὸς τὸ τριχός, ἐστὶ ταυτόν.  
 571. ΜΕΓΑΛΗΓΟΡΩΝ. Μεγαλαύχων.  
 572. ΑΝΟΣΙΩΝ ΑΝΔΡΩΝ. Ἀσεβῶν, ἄτε μὴ δ' αὐτῶν τῶν θεῶν ποιημένων φροντίδα.  
 576. ΟΜΟΛΩΣΙ. Ταῖς ἀπὸ Ὁμολωίδος θυγατρὸς Νιόβης καλεσμέναις.  
 577. ΚΑΚΟΙΣΙ ΒΑΖΕΙ. Κακολογεῖ, λέγει.  
 578. ΤΟΝ ΑΝΔΡΟΦΟΝΤΗΝ. Ἐπεὶ τῆς Μελαίνης ἀπέκτεινε παῖδας, Ἀλκίφθορον καὶ Λυκάνορα. ΤΟΝ ΠΟΛΕΩΣ ΤΑΡΑΚΤΟΡΑ. Τὸν δι.μαγέρτην.  
 579. ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΑΡΓΕΙ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ. Ἦγεν τῆ κατὰ Θεβαίων πολέμω.  
 580. ΚΛΗΤΗΡΑ. Καλεσῆν. Ἐπειδὴ γὰρ αἱ μὲν Ἐριννύες ἔφοροι κακῶν καὶ δυστυχμάτων, κατηράσατο δὲ ὁ Οἰδίπυς τοῖς αὐτῶν παισὶ σιδήρεω διαλαχεῖν τὴν ἀρχὴν, εἰκότως αὐτὸν Ἐριννύος κλητῆρα λέγει, ὡς μᾶλλον τὸν κατὰ Θεβαίων παράκινήσαντα πόλεμον ὡσπερ εἰ ἔλεγε πληρωτὴν κατάρας τῆς τῆ Οἰδίπυδος.  
 581. ΤΩΝΔΕ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ. Τῶν παρόντων σύμβουλον.  
 582. ΤΟΝ ΣΟΝ ΑΥΘΙΣ ΠΡΟΣΜΟΡΟΝ. Τὸν ἐκ ἐπὶ φιλία συναδέλφου γινόμενον, ἀλλ' ἐπὶ μάχῃ καὶ φορᾷ, τὴν βίαν λέγω τῆ Παλυνείκης, ἦτοι τὸν Πολυνείκην, ἐξουπιάζων καὶ ἀναπύσσων τὸ αὐτῆ ὄνομα καὶ εἰς δύο τέμνων καλεῖ καὶ ὀνομάζει ἐν τῆ τελευταίῃ νεῖκος καλῶν τὸ πολὺ παρτεῖς.  
 583. ΕΞΥΠΤΙΑΖΩΝ. Διαλύων, ἀναπύσσων. ΟΝΟΜΑ. Αὐτῆ.  
 584. ΕΝΔΑΤΟΥΜΕΝΟΣ. Μεριζών.  
 585. ΛΕΓΕΙ ΔΕ ΤΟΥΤ' ΕΠΟΣ. Εἰρωνευόμενος.  
 587. ΑΚΟΥΣΑΙ. Τινά. ΜΕΘΥΣΤΕΡΟΙΣ. Τοῖς μεθ' ἡμᾶς.  
 588. ΤΟΥΣ ΕΓΓΕΝΕΙΣ. Τῆς ἐν τῷ γένει τῶν Θεβαίων ὄντας, καὶ ἐντεῦθεν τὴν γέννησιν σχόντας εἶον Ἡρακλῆν, Διόνυσον, Σεμέλην τῆς ἄλλης. Ἡ τὸ ἐγγενεῖς ἀντὶ τὰς ἐκ προγόνων τοῖς Θεβαίοις τιμωμένους, ἢ ἢ καθολικὸν διὰ πάντας θεῶς.  
 589. ΕΠΑΚΤΟΝ. Ξένον. ΕΜΒΕΒΛΗΚΟΤΑ. Ἐπαγαγόντα.  
 590. ΠΗΓΗΝ. Τῶν δακρῶν. ΔΙΚΗ. Εἰ καὶ δικαίως πρὸς τὸν πόλεμον ὤρημσεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος γρατεῖων ἀνά τῆς μητρὸς δάκρυα, ἃ ὑπὲρ ἀμφοτέρων τῶν ἀδελφῶν πολεμῶντων καθήσιν ἐξ ὀμμάτων, πάσης δικῆς ὑπέρετρα, ὕβεν δεῖ φοβεῖσθαι ταῦτα μὴ σοι γένοιτο κινδύνος αἰτία.  
 592. ΠΩΣ ΣΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΣ. Ἐκ τῆ πῶς σοὶ σύμμαχος γενήσεται δηλοῖ ὅτι εἰ πορθήσῃς αὐτὴν καὶ κύριος γενήσῃ, μεμνημένη ὦν ὑπὸ σε πέπονθεν, ἢ βοηθήσει



οὐκ ἐν χρεΐα πολέμου, δ' γὰρ οἱ ὑπήκοοι αἰδῶνται καὶ μὴ δεδίασιν, ἕτος βίβαιός ἐστιν ἄρχων. ΓΕΝΗΣΕΤΑΙ. Ἐν ὑγίειαι καιρῶ.

593. ΠΙΑΝΩ. Δοξάσω, κοσμήσω.

594. ΚΕΚΕΥΘΩΣ. Κρυβεῖς, κατακευσθεῖς.

596. ΗΥΔΑ. Ἐλεγε. ΚΥΚΛΩ. Ἦγεν τῇ ἀσπίδι.

599. ΒΑΘΕΙΑΝ. Δασεῖαν. ΚΑΡΠΟΥΜΕΝΟΣ. Ἐχων, κτώμενος.

600. ΚΕΔΝΑ. Συνετά. ΒΛΑΣΤΑΝΕΙ. Ἀναφύεται.

601. ΑΝΤΗΡΕΤΑΣ. Ἀντιστάτας.

602. ΕΠΑΙΝΩ. Ἀποδέχομαι. ΔΕΙΝΟΣ. Δεξιός.

603. ΣΥΝΑΛΛΑΣΣΟΝΤΟΣ. Συναριθμῆντος. ΟΡΝΙΘΟΣ. Τῆς τύχης καταχρηστικῶς.

606. ΚΑΡΠΟΣ. Τῆς κακῆς ὀμιλίας τὸ ἀποτέλεσμα. ΟΥ ΚΟΜΙΣΤΕΟΣ. Οὐκ ἄξιος κομίσασθαι τινα αὐτόν.

607. ΕΚΚΑΡΠΙΖΕΤΑΙ. Ἐκφύει.

608. ΞΥΝΕΙΣΒΑΣ. Συνελθών.

609. ΘΕΡΜΟΙΣ. Διαπύροις εἰς κακίαν.

610. ΘΕΟΠΤΥΣΤΩ. Κακῶ, θεομισοῦ.

612. ΕΧΘΟΡΞΕΝΟΙΣ. Ἐχθρῶς περὶ ξένων ὑποδοχὴν διακειμένους, ἢ ἐχθρῶς περὶ τὰς φίλους.

613. ΤΑΥΤΟΥ ΚΥΡΗΣΑΣ. Ὁμοίᾳ ἐπιτυχῶν. ΕΚΔΙΚΩΣ. Ἀδίκως.

614. ΠΑΓΚΟΙΝΩ. Δημοσίᾳ. ΔΑΜΗ. Ἠφάνισται.

615. ΥΙΟΝ ΟΙΚΛΕΩΣ. Ἀμφιάραος.

616. ΕΥΓΕΝΗΣ. Γενναῖος.

618. ΘΡΑΣΥΣΤΟΜΟΙΣΙΝ. Ὑβρισταῖς. ΒΙΑΙ ΦΡΕΝΩΝ. Ἦγεν ἄκοντα.

619. ΤΕΙΝΟΥΣΙ. Ἐλκυσσιν αὐτόν. ΠΟΜΠΗΝ. Πορείαν. ΜΑΚΡΑΝ. Μεγάλην. ΠΟΛΙΝ. Εἰς.

621. ΔΟΚΩ. Λογίζομαι. ΣΦΕ. Αὐτόν. Τὸ πρῶτον σφεῖ ἀντὶ τῆ αὐτῆ, τὸ δὲ δεύτερον ἀντὶ τῆ αὐτῆς. ΠΡΟΣΒΑΛΕΙΝ. Πλησιάζειν.

622. ΩΣ. Ὅτι. ΛΗΜΑΤΟΣ ΚΑΚΗΣ. Φρονήματος δειλία.

623. ΩΣ. Ὅτι. ΣΦΕ. Αὐτῆς. ΧΡΗ. Ἀπόκειται. ΤΕΛΕΥΤΗΣΑΙ ΜΑΧΗΣ. Ἄνω διεξίοντος τῆ ἀγέλης ὡς Ἀμφιάραος εἶπεν ὅτι ὑπὸ γῆς κρυβήσεται καὶ ταύτην δοξάσει, Ἐτεοκλῆς τῶ μὲν περὶ τῆ μάντεως θανάτῳ πιστεύει, λέγει δὲ εἰκαστικῶς, ὡς ἐπειδὴ μάντις ἐστὶν οἶδε καὶ τὴν τῶν ἄλλων τελευτήν, ἐκ. ἐθέλει δὲ λέγειν τῆτο ἀλλὰ σιγᾶ.

624. ΚΑΡΠΟΣ. Κέρδος. ΘΕΣΦΑΤΟΙΣ ΤΟΥ ΛΟΞΙΟΥ. Μαντεύμασι ἃ Ἀπόλλων αὐτῶ δέδωκε· πάντες γὰρ οἱ μάντις ἐξ ἐκείνης τὴν μαντικὴν ἔχουσιν.

625. ΤΑ ΚΑΙΡΙΑ. Τὸ καὶ περὶ τῆς αὐτῶν τελευτῆς.

627. ΕΧΘΟΡΞΕΝΟΝ. Δημοτικὸν καὶ ἄλλοφύλοις ἐχθρῶν. ΑΝΤΙΤΑΞΟΜΕΝ. Ἀντιτήσομεν.

628. ΗΒΩΣΑΝ. Ἀκμάζουσιν. ΦΥΣΕΙ. Λίαν· γράφεται καὶ φέρει, δέον δὲ εἶπεν φέροντα πρὸς τὴν προσηγμένην αἰτιατικὴν, φέρει εἶπεν ἐναλλάξας τὴν σύνταξιν.

629. ΠΟΔΩΚΕΣ. Εὐστροφον. ΧΕΙΡΑ Δ' ΟΥ ΒΡΑΔΥΝΕΤΑΙ. Τοσῶτον γὰρ ἐστὶ ταχύς εἰς πόλεμον, ὥστε ἀρπάσαι καὶ προσλαβεῖν δόρυ γυμνωθὲν παρὰ τῆς ἀσπίδος, τῆς τῆς ἐάν τινα αἰσθηταὶ μέλλοντα βόλλειν αὐτόν, καὶ ἐν ᾧ μέλλει βαλεῖν καὶ κινήσειν τὴν χεῖρα, γυμνωθέντα τῆς ἀσπίδος ἣν εἶχεν εἰς φυλακὴν, καὶ δι' ἧς ἐκαλύπτετο, ἐάν ταῦθ' ἔτω γενόμενα ἴδοι, πρὶν παρ' ἐκείνην τετρώσθαι αὐτὸς ἐν τῶ γυμνωθέντι μέρει ἐκείνον βόλλει τῶ δόρατι. Ἡ ἔτως, ἀρπάσαι καὶ ταχέως κινήσαι δόρυ παρὰ τὸ γυμνωθὲν μέρος τῆς ἀσπίδος τῆ ἀνταγωνιστῆ, τῆς τῆς συνίδει τὸν αὐτῆ

ἀντίπαλον γυμνωθέντα τῆς ἀσπίδος κατὰ τι μέρος αὐτῆ, τάχιστα βάλλει αὐτὸν ἐκείσε τῷ δόρατι.

633. ΤΕΛΕΙΘ' Τέλος ἄγετε.

634. ΔΟΥΡΥΠΟΝΑ. Πολεμικά. ΕΚΤΡΕΠΟΝΤΕΣ. Ἐκτοπίζοντες, ἀποφέροντες. ΓΑΣ ΠΡΟΣ ΕΠΙΜΟΛΟΥΣ. Τῆς ἐπελθόντας ἐχθρῆς, τάχως γὰρ δούρυπονα κακὰ λέγει.

636. ΣΦΕ. Αὐτῆς. ΚΑΝΟΙ. Ἀφανίσειε, καὶ ἔδνα ἄγοι.

639. ΚΑΤΕΥΧΕΤΑΙ. Ἡύχετο Πολυνείκης συμπαρατάττεσθαι Ἐτεοκλεῖ, καὶ Φοιεύσας τῆτον θανεῖν καὶ αὐτὸς πησιόον αὐτῆ. Ἡ ὥσπερ αὐτὸς περὶ τῆτον ἐποίησε πρῶην ἐξελάσαι τῆς πόλεως, ἔτω νῦν καὶ ἔτος περὶ αὐτὸν ποιήσειε βολὴν ἔχων πρὸ τῆς συμπαρατάξεως τοιαύτην πησιόασαι τοῖς τείχεσι καὶ παρὰ τῶν οἰκείων βασιλεὺς τῆς χθονὸς ἀναγορευθῆναι, καὶ πρὸς τῆς θεῆς ὕμνον καὶ εὐχὴν ἄσαι τοιαύτην, δόητε μοὶ θεοὶ πορθῆσαι τὰς Θῆβας δικαίως στρατευομένων. Ἐστὶ δὲ τὰ τῶς καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκ παρὰλλήλων. ΤΥΧΑΣ. Δυστυχίας.

640. ΕΠΕΜΒΑΣ. Ἐπελθῶν. ΚΑΙΠΙΚΗΡΥΧΘΕΙΣ. Ἀναγορευθεὶς ἄρχων.

641. ΑΛΩΣΙΜΟΝ ΠΑΙΑΝ'. Τὸν ἐπὶ πορθήσει γινόμενον πρὸς θεῆς ὕμνον. ΕΠΕΞΙΑΚΧΑΣΑΣ. Ἄισας.

642. ΣΥΜΦΕΡΕΣΘΑΙ. Συμπαρατάττεσθαι.

643. ΑΤΙΜΑΣΤΗΡΑ. Τὸν ἀτιμάσαντα αὐτὸν πρῶην.

644. ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ. Ὅνπερ σὺ αὐτὸν. ΤΙΣΑΣΘΑΙ. Τιμωρῆσαι.

645. ΓΕΝΕΘΑΙΟΥΣ. Πατρώας.

646. ΕΠΟΠΗΤΗΡΑΣ. Ἐπακέρσας καὶ πηρωτάς.

647. ΩΝ. Ἰδίων. ΠΑΓΧΥ. Λίαν.

648. ΚΑΙΝΟΠΗΓΕΣ. Παραδόξως κατεσκευασμένον.

649. ΠΡΟΣΜΕΜΗΧΑΝΕΥΜΕΝΟΝ. Ἐκ μηχανῆς πεποιημένον.

650. ΧΡΥΣΗΛΑΤΟΝ. Ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένον. ΤΕΤΥΧΗΣΤΗΝ.

Ὡπλισμένον.

651. ΗΓΟΥΜΕΝΗ. Προοδοποιῖσα.

654. ΕΠΙΣΤΡΟΦΑΣ. Διατρεφάς.

655. ΤΑΞΕΥΡΗΜΑΤΑ. Μηχανήματα.

657. ΑΝΔΡΙ ΤΩΙΔΕ. Ἐμοί.

658. ΝΑΥΚΑΗΡΕΙΝ. Σώζειν.

659. ΘΕΟΜΑΝΕΣ. Θεόργηταν. ΣΤΥΓΟΣ. Μίσσημα.

660. ΠΑΝΔΑΚΡΥΤΟΝ. Πολυπειθές.

663. ΤΕΚΝΩΘΗ. Παρὰ τῆς πόλεως ἀναφύη. ΔΥΣΦΟΡΩΤΑΤΟΣ.

Δυσχερέστατος. Τίς γὰρ ἰδὼν τὸν βασιλεῖα θρηνῶντα, ἢ μᾶλλον τότε ἢ πρῶην θρηνεῖν ἐβελήσει;

664. ΕΠΩΝΥΜΩ. Τῷ κατ' ἐπώνυμα φιλονείκῳ.

665. ΟΠΟΙ ΤΕΛΕΙ. Ὅπῃ ἄγει, φέρει.

666. ΝΙΝ. Αὐτόν. ΚΑΤΑΞΕΙ. Εἰς τὴν πατρίδα.

667. ΦΛΥΟΝΤΑ. Φλυαρῶντα. ΣΥΝ ΦΟΙΤΩΙ ΦΡΕΝΩΝ. Σὺν μανίᾳ.

668. ΠΑΡΗΝ. Ἐπῆρχεν.

669. ΤΑΧ' ΑΝ ΤΟΔ' ΗΝ. Τὸ τῆς καταγωγῆς.

670. ΦΥΓΟΝΤΑ ΜΗΤΡΟΘΕΝ ΣΚΟΤΟΝ. Πεισόντα τῆς μητρικῆς γαστρὸς καὶ εἰς φῶς ἐλθόντα. Βλέπεται δὲ διὰ τῶν πάντων παριστῶν καὶ ἐλέγχειν αὐτὸν ὡς ἄδικον.

671. ΤΡΟΦΑΙΣΙΝ. Ἀνατροφαῖς. ΕΦΗΒΗΣΑΝΤΑ. Εἰς ἥβην ἐλθόντα καὶ νεάνισκον γινόμενον.

673. ΠΡΟΣΕΙΠΕ. Ἠσπάσατο. ΚΑΤΗΞΙΩΣΑΤΟ. Ἐτίμησε.

674. ΚΑΚΟΥΧΙΑΙ. Ὀλέθρω.

675. ΝΙΝ. Αὐτόν. ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΕΙΝ. Συνεῖναι.

676. ΔΗΤ'. Ἄρα.

677. ΠΑΝΤΟΛΑΜΩ ΦΡΕΝΑΣ. Θραυστάτῳ καὶ ἀδικωτάτῳ.

678. ΤΟΥΤΟΙΣ. Οἷς εἶπον. ΕΥΣΤΗΣΟΜΑΙ. Συμπαρατάξομαι.

679. ΕΝΔΙΚΩΤΕΡΟΣ. Ἡ ἐγώ.

681. ΩΣ. Λίαν.

682. ΑΙΧΜΗΣ, ΚΑΙ ΠΕΤΡΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ. Τὰ προβλήματα τῆς αἰχμῆς ἦτοι τὴν αἰχμὴν περιφρασιτικῶς ἦν προβαλλόμεθα εἰς μάχην. Γράφεται καὶ πτερῶν, καὶ τὸ μὲν πτερῶν εἶπος ἔτι, τὰ προβλήματα τῶν πτερῶν ἦτοι τὴν ἀσπίδα, ἦν προβαλλόμεθα τῷ σώματι καὶ δι' ἧς τὸς ἐκ πολεμίων ἡμῶν ἐπιόντας λιθασμὸς δεχόμεθα. Τὰ δὲ πτερῶν προβλήματα τὸς οἷσιν νοεῖ.

683. ΤΕΚΟΣ. Τέκνον.

684. ΟΡΓΗΝ. Κατά. ΤΩΙ ΚΑΚΙΣΤ' ΑΥΔΩΜΕΝΩΙ. Τῷ κακωτάτῳ Πολυνεΐκῃ.

685. ΑΛΙΣ. Ἀρκετόν ἐστι.

686. ΕΙΣ ΧΕΙΡΑΣ. Εἰς μάχην. ΑΙΜΑ ΓΑΡ ΚΑΘΑΡΣΙΟΝ. Ὁ τέτων πρὸς ἀλλήλους φόνος ἀνευθύνος ἐστὶ, καὶ καθαρὸς μιάσματος. Κάθαγμα, καθάρσιον, κάθαρσις· καθάρσιον τὸ καθαῖρον· κάθαρσις αὐτὴ ἡ ἐνέργεια τῆς καθάρσεως· κάθαγμα δὲ αὐτὸ τὸ εἰς κάθαρσιν διδόμενον, οἷον λιμὲ συμβάντος παρ' Ἑλλήσιν, ἢ τινος ἄλλου τῶν ἀπευκτῶν, λαμβάνοντες τὸν ἀηδέστατον καὶ παρὰ τῆς φύσεως ἐπιβεβλευσμένον πηρὸν, χυλὸν, τὸς τοιέτους, τῆτον ἔθνον εἰς ἀπαλλαγὴν τῷ ἐνοχλῆντος δαίμονος. Ἐταῦθα δὲ καθάρσιον αἷμα λέγεται καθαρὸν καὶ ἐλεύθερον μιάσματος.

688. ΓΗΡΑΣ. Τέλος ἀφανισμός. Δέον δὲ εἰπεῖν ὡς ἐδέποτε εἰς λήθην ὁ τῶν ἀδελφῶν θάνατος ἔρχεται. Ὁ δὲ ποιήσας ἐπανάληψιν πρὸς γενικὴν ἔτρεψεν, εἰπὼν, ἃ ἐστὶ γῆρας τῆδε τῷ μιάσματος· ἦγον ἐδέποτε ἐξαλείφεται τῷ γένει καὶ τῆς πόλεως ἡ τοιαύτη παρανομία· τὸ δὲ ἄδ' αὐτοκτόνος ἀντὶ τῷ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀδελφῶν παραχθῆς ὁ θάνατος καὶ ἐχ' ὑπ' ἄλλων. Δέον δὲ εἰπεῖν αὐτοκτόνον πρὸς τὸ ἀνδρῶν, αὐτοκτόνος εἶπε πρὸς τὸ θάνατος. ΤΟΥ ΜΙΑΣΜΑΤΟΣ. Τῆς ἀμαρτίας.

689. ΚΑΚΟΝ. Κίνδυνον.

690. ΕΝ ΤΕΘΝΗΚΟΣΙ. Τητέσι τὸ χωρὶς αἰσχύνης τεθῆναι.

692. ΤΙ ΜΕΜΟΝΑΣ. Γράφεται καὶ μέμονας καὶ μέμηνας, καὶ τὸ μὲν μέμηνας ἀντὶ τῷ ἐκμαίη, τὸ δὲ μέμονας ἀντὶ τῷ μένης εἰς ταύτην τὴν γνώμην, καὶ ἐκ ἀφίσσασαι. ΘΥΜΟΠΛΗΘΗΣ. Πλήρης θυμῷ.

693. ΔΟΡΙΜΑΡΓΟΣ. Μανικὴ πρὸς πόλεμον.

694. ΚΑΚΟΥ. Τῷ πολέμῳ. ΑΡΧΑΝ. Τὴν γνώμην, τὴν ὁρμὴν.

695. ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ. Τὸν ἡμέτερον ἀφανισμόν. ΕΠΙΣΠΕΡΧΕΙ ΘΕΟΣ. Ἐπισπεύδει ἡ τύχη, ἢ ὁ Ἀπόλλων.

696. ΚΑΤ' ΟΥΡΟΝ. Καθ' ὁρμὴν, καθ' ὁδόν. ΚΥΜΑ ΚΩΚΥΤΟΥ ΛΑΧΟΝ. Ἦγον ἀπόλειαν καὶ φθορὰν κληρωσάμενον.

697. ΠΑΝ ΤΟ ΛΑΙΟΥ ΓΕΝΟΣ. Ὡς παραδοσιακός.

698. ΩΜΟΔΑΚΗΣ. Ἀπηνῆς, ἀγχιος. ΙΜΕΡΟΣ. Ἐπιθυμία.

699. ΠΙΚΡΟΚΑΡΠΟΝ. Πικρὸν κέρδος ἔχουσαν. ΑΝΔΡΟΚΤΑΣΙΑΝ ΤΕΛΕΙΝ. Διαχείρησιν φόνου ποιεῖν.

700. ΑΙΜΑΤΟΣ ΟΥ ΘΕΜΙΤΟΥ. Φόνος ἀνοσίε διὰ τὴν συγγένειαν.

701. ΑΡΑ. Ποταπή.

702. ΑΚΛΑΥΣΤΟΙΣ ΟΜΜΑΣΙ ΠΡΟΣΙΖΑΝΕΙ. Ἀκαμπέσι καὶ ἀσυμπαθείσι

ὀφθαλμοῖς προσιζάνει, καὶ προσκαθίζει καὶ ἐφορᾷ ἡμᾶς, καὶ ἐδαμῶς ὑφίεται τῶν κακῶν, ἀλλ' ἐπισπεύδει τὸν ἡμῶν θάνατον.

703. ΚΕΡΔΟΣ. Τὸ νῦν τεθνᾶναι. ΠΡΟΤΕΡΟΝ. Τιμιώτερον.

704. ΑΛΛΑ. Ναὶ ἀλλά. ΠΟΤΡΥΝΟΥ. Ὅρμα.

705. ΒΙΟΝ. Ζωὴν. ΕΥΚΥΡΗΣΑΣ. Εὐτυχήσας. ΜΕΛΑΝΑΙΓΙΣ. Μέλαιναν αἰγίδα φορέσα.

706. ΔΟΜΟΝ. Τὸν σόν. ΕΚ ΧΕΡΩΝ. Σῆ.

708. ΠΩΣ. Τὸ πῶς ἐνταῦθα ἢ ἀντὶ τῆ κατά πολὺ, ἢ ἀντὶ τῆ κατά τινὰ τρόπον. Εἰπόντος τῆ χορῆ ὡς δεηθῆτι τῶν θεῶν καὶ ἰκέτευσον τὴν τῆ πατρὸς ἀπελάσαι, φησὶ, παρεράθημεν τοῖς θεοῖς, καὶ ἐδεμίαν ἡμῶν φροντίδα ποιῶνται, πῶς. Λίαν. Ἀποθανόντων δὲ ἡμῶν θαυμάζεται χάρις, τῆς τιμῆ παρ' ἀνθρώποις ἐστὶ καὶ εὐκλεία. Τί ἔν ἐχὶ καὶ ἡμεῖς ζῆν ἀφέντες ὡς ἀπηχθήμενοι θεοῖς ὡς εὐκλέα τὸν θάνατον μεταδιώξομεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀγωνισάμενοι. Ἡ ἔτιω, ἐπειδὴ τοῖς θεοῖς ἀπηχθήμεθα θαυμάζεται ἀφ' ἡμῶν χάρις ὀλομένων, ἦγον κάλλιστον ἐστὶ ἀπολέσθαι καὶ μὴ δυσυχῶς προσορᾶν τὸν ἥλιον, κατ' Εὐρίπιδην γὰρ, τὸ ζῆν μὴ καλῶς μέγας πόνος. Ὅτι δὲ τῆτο μᾶλλον δοκεῖ κείνθ δῆλον ἐκ τῆ μεταγομένη, τί ἔν σαίνοιμεν καὶ κολακεύοιμεν καὶ παρασύροιμεν ὀλέθριον μέρος, καὶ ἐ προθυμία πρὸς τῆτον χρώμεθα ὡς εὐεργέτην καὶ τῶν κακῶν ἀπαλλαγὴν, εἰ καὶ ὀλέθριος δοκεῖ τῶ τῶν ἀδελφῶν αἵματι.

710. ΣΑΙΝΟΙΜΕΝ. Κολακεύοιμεν, μεταχειρίζοιμεθα, παραπετῶμεν.

711. ΔΑΙΜΩΝ. Τὸ δαίμων, ἢ ἐπὶ τῆς τύχης νοητέον, ἢ ἐπὶ τῆ θυμῶ, ὃν κατ' ἀλλήλων ἄμφω τῶ ἀδελφῶ ἔχουσιν.

712. ΛΗΜΑΤΟΣ ΑΝΤΡΟΠΑΙΑΙ. Φρονήματος μεταβολῆ. ΧΡΟΝΙΑΙ ΜΕΤΑΛΛΑΚΤΟΣ. Μετὰ ταῦτα ἐνηλλαγμένος.

713. ΘΑΛΕΡΩΤΕΡΩ. Μαλακωτέρω. Λέγει δὲ ὡς εἰ μὲν νῦν ἐθελήσεις αὐτὸν ρίψαι πρὸς κίνδυνον, τάχα ἂν ἡ τύχη εὐμενέσιν ἡμᾶς προσδλέψῃ τοῖς ὀφθαλμοῖς, εἰ καὶ τὰ μέγιστα νῦν χαλεπαίνει.

714. ΖΕΙ. Ἐκμαίνεται, ἀκμάζει.

715. ΕΞΕΖΕΣΕ. Ναί. Ἐξέτηψεν αὐτόν. ΚΑΤΕΥΤΜΑΤΑ. Αἱ κατάραι.

716. ΦΑΣΜΑΤΩΝ ΕΝΥΠΝΙΩΝ. Οὐ μόνον Οιδίπυος κατηράσατο τοῖς παιοῖ σιδήρῳ τὸ δῶμα καταλαχεῖν, ἀλλὰ καὶ Ἐτεοκλῆς ἐννυχον ὄψιν εἶδε τῆτο φαντάξασαν.

717. ΔΑΤΗΡΙΟΙ. Μερίστρια.

718. ΟΥ ΣΤΕΡΓΩΝ. Ἀποδεχόμενος ταῦτα.

719. ΛΕΓΟΙΤ' ΑΝ. Ἐκεῖνα. ΩΝ ΑΝΗΤΙΣ. Τελείωσις ἔσται. ΟΥΔΕ ΧΡΗ ΜΑΚΡΑΝ. Πολυλογεῖν.

721. ΤΕΘΗΓΜΕΝΟΝ. Ὀρμημένον, καὶ πρὸς τῆτο παρασκευασθέντα εὐψύχως.

722. ΜΕΝ ΤΟΙ. Ὅμως. ΤΙΜΑΙ. Ἀποδέχεται.

723. ΣΤΕΡΓΕΙΝ. Ἀποδέχεσθαι.

724. ΔΡΕΨΑΣΘΑΙ. Λαθεῖν.

725. ΕΚΦΥΓΟΙ. Ὁ ἀδελφός μου.

726. ΟΛΕΣΙΟΙΚΟΝ. Τὴν φθείρισαν τῆς οἴκθ. ΟΥ ΘΕΟΙΣ ΟΜΟΙΑΝ. Οἱ γὰρ θεοὶ εὐ ποιῶσιν, αὐτὴ δὲ κακοποιεῖ.

727. ΠΑΡΕΚΕΛΕΥΣΑΤΟ. Ἐδήλωσε τῶ Ἐτεοκλεῖ.

728. ΚΑΚΟΜΑΝΤΙΝ. Τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις μαντευομένην.

729. ΕΥΚΤΑΙΑΝ. Τὴν ἐξ ἀρᾶς γινομένην.

730. ΠΕΡΙΘΥΜΟΥΣ. Τὰς ἐκ πλείστθ θυμῶ γενομένας.



731. ΒΛΑΨΙΦΡΟΝΟΣ. Βεβλαμμένον τὰς φρένας, ἔ γάρ ἂν ἠράσατο τοῖς  
 πσισί.
732. ΟΤΡΥΝΕΙ. Ἐκμαίνει, διεγείρει τὰς ἀδελφὰς κατ' ἀλλήλων.
733. ΕΠΙΝΩΜΑΙ. Ἐπιμερίζει.
734. ΧΑΛΥΒΟΣ. Ἐπειδὴ περ εἰς τὰς Χάλυβας εὐρηται ὁ σίδηρος, οἱ δὲ  
 Χάλυβες μέρος τῶν Σκυθῶν, ἐντεῦθεν δὲ πανταχόσε τῆς γῆς μετενήνεκται, διὰ τῆτο  
 καλεῖ αὐτὸν ξένον ἢτοι φίλον τῆ Χάλυβος καὶ ἄποικον τῶν Σκυθῶν.
735. ΚΤΕΑΝΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΑΣ. Τῶν τῆ Οἰδίποδος κτημάτων μεριστής.
737. ΝΑΙΕΙΝ. Αὐτός. ΔΙΑΠΗΛΑΣ. Διὰ κλήρη δός.
738. ΟΠΟΣΑΝ. Δέον εἰπεῖν ὁπόση καὶ φθιμένοισι ὁπόσην εἶπε πρὸς τὴν  
 ὀπισθεν αἰτιατικῆν, μὴ ἔν λαμβανε, ἔξωθεν τὸ εἶκος ὡς τίνες. Ἡ ἔτως, ὁπόσην ἐστὶ  
 δηλονότι καὶ τοῖς φθιμένοισι κατέχειν. ΦΘΙΜΕΝΟΙΣΙ. Τοῖς ἀποθανῶσι.
739. ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΕΔΙΩΝ. Τῆς Βοιωτίας.
740. ΑΥΤΟΚΤΟΝΩΣ. Ἀλληλοφόνως.
741. ΑΥΤΟΔΑΙΚΤΟΙ. Αὐτοσφαγεῖς.
743. ΜΕΛΑΜΠΑΓΕΣ. Τὸ μετὰ τὸ σπεπηγῆναι μελαινόμενον.
744. ΚΑΘΑΡΜΟΥΣ ΠΟΡΟΙ. Αὐτοῖς μεμιασμένοις τῶ φύω.
745. ΣΦΕ. Αὐτός.
747. ΠΑΛΑΙΟΙΣΙ. Τοῖς τῆ Λαίῳ. ΣΥΜΜΙΓΕΙΣ. Ἠνωμένοι.
749. ΠΑΡΑΒΑΣΙΑΝ ΩΚΥΠΟΙΝΟΝ. Παράβασιν, τὴν ταχέως τιμωρηθεῖσαν.
750. ΑΙΩΝΑ Δ' ΕΣ ΤΡΙΤΟΝ. Γενεαὶ Λαίῳ, Οἰδίποδος, Ἐτεοκλῆς  
 Πολυνείκως. ΜΕΝΕΙ. Ἡ παράβασις ἐξ ἐκείνῳ τῆ χρόνῳ.
752. ΒΙΑΙ. Παρακοῆ. ΤΡΙΣ. Πολλάκις.
755. ΓΕΝΝΑΣ. Τέκνω.
756. ΚΡΑΤΗΘΕΙΣ Δ' ΕΚ ΦΙΛΩΝ. Τῶν τῆς γυναικὸς φίλων. Τὸ δὲ ἔχ  
 ὡς οἴονταί τινες περιττὸν ἀγνοῶντες τὴν σύνταξιν, ἔχει γὰρ ἔτως τὴν παλαιγενῆ γὰρ  
 λέγω παραβασίαν τὴν ὠκύποινον καὶ τὴν ταχέως τιμωρηθεῖσαν εὔτε καὶ ὀπηνίκα ὁ  
 Λαίῳ ἐν βία καὶ παρακοῆ τῆ Ἀπόλλωνος εἰπόντος αὐτῶ τρεῖς καὶ πολλάκις ἐν τοῖς  
 μεσομφάλοις Πυθικοῖς χρηστηρίοις σώζειν τὴν πόλιν αὐτῆ καὶ τὸ γένος ἅπαν θνήσκοντα  
 χωρὶς τέκνω, πρὸς γυν τὸ βία Ἀπόλλωνός ἐστι καὶ τὸ κρατηθεῖς δὲ, ἐν ἡ ἔτως, ἐν  
 βία δὲ καὶ παρακοῆ τῆ Ἀπόλλωνος, κρατηθεῖς δὲ ἐκ φίλων ἐν ἀβελία, τρεῖσι καὶ τὸν  
 Ἀπόλλωνα παρακῆσας, καὶ τῆς γυναικὸς ἠτήθεῖς ἀφρόνως, ἐγένετο μὲν θάνατον  
 αὐτῶ τὸν Οἰδίποδα, ποιεῖ δὲ τὴν δεινότητα ὁ δὲ σύνδεσμος καὶ τὸ εἰπεῖν ἐν βία καὶ ἐκ  
 ἐπαγαγῶν παραπλήσιον ὄνομα, ἀλλὰ μετοχῆν. Ὅτι δὲ ταῦθ' ἔτως ἔχει μαρτύριον  
 ἐν τε ἄλλοις ποιηταῖς τε καὶ λογοποιοῖς καὶ ὅπερ ἐν Σωκράτους ἀπολογία πεποίηκε  
 Πλάτων, λέγων περὶ τῶν ποιητῶν ὅτι ἔ σοφία ποιοῖεν, ἀλλὰ φύσει τινὶ καὶ ἐνθεσια-  
 ζόντες, ἔ γὰρ φύσει τινὶ καὶ ἐνθεσιασμῶ εἶπεν ἀλλὰ μετοχῆν ἠνεγκεν, ἔχει δὲ τὸ  
 πλέον ἐνταῦθα Αἰσχύλος τὸ μὴ καί, ἀλλὰ δὲ θεῖναι, εἰ γὰρ ἦν καί, ἔ τοσῶτον ἂν  
 ἰδοῖκε τὸ δυσχερές.
760. ἸΝ' ΕΤΡΑΦΗ. Ὅπῃ σπέρμα καταβληθεῖς νύξῆθη.
761. ΡΙΖΑΝ. Γονήν. ΑΙΜΑΤΟΕΣΣΑΝ. Συγγενικήν.
762. ΠΑΡΑΝΟΙΑ ΣΥΝΑΓΑΓΕ ΝΥΜΦΙΟΥΣ ΦΡΕΝΩΔΕΙΣ. Μώρωςις  
 ἦνωσε τὸν Οἰδίποδα καὶ τὴν Ἰοκάστην, τὰς φρένας αὐτῶν ἀπολέσαντας.
763. ΚΥΜ' ΑΓΕΙ. Συμφοράν.
765. ΠΙΤΝΟΝ. Προσπίπτον. ΑΛΛΟ Δ' ΑΕΙΡΕΙ. Ὑψοῖ. Ἡ μὲν  
 σύνταξις αἰεῖρον ἀπῆται πρὸς τὸ πιτνόν, ὁ δὲ αἰεῖζει πρὸς τὸ θάλασσα εἶπεν.
766. ΤΡΙΧΑΛΟΝ. Τραχύ.



767. ΚΑΧΛΑΖΕΙ. Ἦχεϊ.  
 768. ΑΔΚΑ. Ἦμῶν, καὶ τῶν κακῶν ἀσφάλεια βοήθεια.  
 769. ΤΕΙΝΕΙ. Φέρεται. ΕΝ ΕΥΡΕΙ. Ἐν πλάτει αὐτῆ, τετέστιν ὅσον τόπον καὶ πλάτος ἐπέχει ὁ πυργος, τοσούτον ἐστὶ τὸ μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν κακῶν, ὅστις ἐστὶν αἰκὴ καὶ βοήθεια δι' ὀλίγα τείνεται καὶ φέρεται.  
 772. ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΙ. Παλαίαι.  
 773. ΒΑΡΕΙΑΙ ΚΑΤΑΛΛΑΓΑΙ. Τὸ γὰρ διὰ πολέμου καὶ μάχης αὐτῆς βέλεσθαι τὸ δῶμα διαλαχεῖν βαρεῖα καταλλαγῆ, ἅτε φόνος συμβῆσσεσθαι μέλλοντος.  
 774. ΟΛΩΑ. Ὀλήθρια. ΤΕΛΛΟΜΕΝ'. Γινόμενα. ΠΑΡΕΡΧΕΤΑΙ. Παύεται.  
 775. ΠΡΟΠΡΥΜΝΑ. Δι' ὄλου, ἐσχάτως. Οἱ γὰρ ἀνδρῶν εἰς ἄκρον τῆ φρονεῖν ἀφιγμένοι αὐξηθέντες τῇ τύχῃ καὶ μέγιστοι πάντων γειόμενοι ἄθροον ἀπέσθησαν, καὶ ἡ περὶ αὐτῶν τύχη εἰς ἕδην χωρεῖ, καὶ μάρτυς Οιδίπυος πρὸς θεοὺς κλεινοῖς αἰνίγμασιν, ὡς περὶ τις θεὸς θαυμαζόμενος, καὶ νῦν τὸν αἰῶνα διάγων ἀθλίως οἴμοι καὶ δυσύχως ὑφ' ὅτε τις ἂν εἴποι μισόμενος καὶ σκότον κατ' Εὐριπίδην ὄρων, τῆτο δὲ εἶπεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐμπόρων οἵτινες πλοῦτον ἐξ ἐμπορίας πλεῖστον συλλέξαντες εἶτα ναυαγία χηρσάμενοι πάντα τὸν φόρτον ἀπώλεσαν οἷς κέρδος ἦν συγκαταδύσαι ταῖς κύμασιν. ΕΚΒΟΛΑΝ ΦΕΡΕΙ. Ἐκπίωσιν ὑπομένει.  
 776. ΑΛΦΗΣΤΩΝ. Ἐφευρετῶν φρονίμων.  
 777. ΟΛΒΟΣ ΑΓΑΝ. Εὐδαιμονία. ΠΑΧΥΝΘΕΙΣ. Αὐξηθεῖσα.  
 780. ΠΟΛΥΒΟΤΟΣ. Ὁ πολύβοτος ἢ ἀντὶ τῆ πολυκτῆμων λογιστέον, ἢ ὁ πολλὰς βόσκων. Καὶ τὸ μὲν δεύτερον προδήλον, τὸ δὲ πολυκτῆμων ἔτιω, τινα τῶν ἀνδρῶν ἰθαύμασαν καὶ οἱ θεοὶ καὶ οἱ πολῖται καὶ ὁ αἰὼν τῶν βροτῶν πολύβοτος καὶ πολυκτῆμων, τετέστιν ἕδεις πλὴν τῆ Οιδίποδος τεθαύμασται, καὶ πρὸς ἔσχατα πλέτε ἀφίκετο.  
 781. ΤΙΟΝ. Ἐτίμων.  
 782. ΑΝΑΡΠΙΑΞΑΝΔΡΑΝ. Τὴν ἀνδρας ἀρπάξασαν Σφίγχα.  
 783. ΚΗΡ'. Φθοράν.  
 784. ΑΡΤΙΦΡΩΝ. Ἐπιγνώμων, εἰδήμων.  
 786. ΕΠ' ΑΛΓΕΙ. Ἐπὶ τῇ παρανομίᾳ. ΔΥΣΦΟΡΩΝ. Ἀγανακτῶν.  
 787. ΜΑΙΝΟΜΕΝΑΙ ΚΑΡΔΙΑΙ. Λυπεμένη ζέση τῶ θυμῶ.  
 788. ΛΙΔΥΜΑ. Διπλᾶ. ΤΕΛΗΣΕ. Ἐποίησε.  
 790. ΕΠΙΛΑΓΧΘΗ. Ἐχωρίσθη.  
 791. ΑΡΑΙΑΣ ΕΦΗΚΕΝ ΕΠΙΚΟΤΟΥΣ ΤΡΟΦΑΣ. Καταρασίμως. Ἐπεμψεν ὀργίλας ἀνατροφᾶς. Ἠράσατο γὰρ αὐτοῖς πάντα τὸν αὐτῶν αἰῶνα ἐκ παιδὸς μάχαις διαγαγεῖν, ἔπειθ' ἕξερν καὶ σιδήρω τὴν βασιλείαν διαλαχεῖν.  
 794. ΣΦΕ. Αὐτῆς. ΣΙΔΑΡΟΝΟΜΩΙ. Διὰ σιδήρου τὸν μερισμὸν ποιησάσθη.  
 795. ΔΙΑΧΕΙΡΙΑΙ. Ἐν πράξει καὶ οἰκονομίᾳ.  
 796. ΤΡΕΩ. Φοβῶμαι.  
 797. ΚΑΜΨΙΠΟΥΣ. Ἡ συμποδίζεσθαι καὶ μὴ εἴωσα φυγεῖν ἐς τιμωρεῖται.  
 799. ΗΔΕ. Αὐτῆ.  
 800. ΟΜΒΡΙΜΩΝ. Μεγαλαύχων.  
 801. ΕΝ ΕΥΔΙΑΙ. Ἐστὶ.  
 802. ΑΝΤΑΛΟΝ. Κῦμα, ἀπόλειαν.  
 803. ΣΤΕΓΕΙ. Ἀντέχει καὶ σῶος ἴσεται. ΦΕΡΕΓΓΥΟΙΣ. Ἀπόχρῶσιν εἰς φυλαχὴν.  
 804. ΕΦΡΑΖΑΜΕΘΑ. Ἠσφαλισάμεθα. ΠΡΟΣΤΑΤΑΙΣ, Ἀντιγάταις.  
 805. ΚΑΛΩΣ ΕΧΕΙ. Εὐτυχῶς ἔχουσι.

806. ΕΒΔΟΜΑΓΕΤΑΣ. Ὁ ἐν ταῖς ἐβδόμαις πύλικις ἡγεμονεύων, ἢ ὁ ἐβδόμη γεννηθεὶς, καθ' Ἡσίοδον, ἡμέρα.
807. ΕΙΛΕΤ'. Προέκρινε. Τῆτο δὲ λέγει ἐπειδὴ ὁ κατὰ ἀλλήλων τοῖς ἀδελφοῖς γινόμενος πόλεμος Ἀπόλλωνος βελήσει συνίβη διὰ τὴν Λαίᾳ παρακοήν.
808. ΚΡΑΙΝΩΝ. Τελῶν. ΔΥΣΒΟΥΛΙΑΣ. Παρακοάς.
809. ΝΕΟΚΟΤΟΝ. Νέον.
812. ΠΑΡΑΦΡΩΝΩ ΦΟΒΩΙ ΛΟΓΟΥ. Τῶν φρενῶν ἐξίταμαι, εἰπὼν γὰρ ταῦτα εἰς φόβον ἐνέβαλε.
813. ΟΙΔΙΠΟΥ ΓΕΝΟΣ. Τέθνηκεν.
814. ΜΑΝΤΙΣ ΕΙΜΙ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ. Τῶν νῦν, πάλαι γὰρ ὄρων αὐτὸς εἰς μάχην σπεύδοντας ἔμαντεύσαμεν ταῦτα.
815. ΑΜΦΙΑΕΚΤΩΣ. Ἀμφιβόλως. ΚΑΤΕΣΠΟΔΗΜΕΝΟΙ. Πεπλωκότες.
816. ΕΚΕΙΘΙ. Ἐνταῦθα, ἦγεν εἰς τὸ θανεῖν.
817. ΑΔΕΛΦΑΙΣ. Ἀδελφικαῖς. ΗΝΑΙΡΟΝΤ' ΑΓΑΝ. Ἐφρονεύθησαν παντελῶς.
818. Ο ΔΑΙΜΩΝ. Τῆ θανάτῃ εἰμαρμένη.
819. ΑΝΑΔΟΙ. Ἀπόλλυσι. ΔΥΣΠΟΤΜΟΝ. Ἄβλιον.
820. ΧΑΙΡΕΙΝ. Διὰ τὴν ἦταν τῶν πολεμίων. ΔΑΚΡΥΕΣΘΑΙ. Διὰ τὸν ὄλεθρον τῶν βασιλέων.
821. ΟΙ Δ' ΕΠΗΣΓΑΤΑΙ. Ἄρχοντες ἡμῶν καὶ τῶν πολεμίων Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυεΐκης.
822. ΔΙΕΛΑΧΟΝ. Διμερίσαντο.
823. ΣΚΥΘΗ. Σκυθικῶ, παρ' ὅσον οἱ Χάλυβες εὔρον αὐτόν. ΠΑΜΠΗΣΙΑΝ. Πᾶσαν τὴν περιεσίαν.
824. ΕΞΟΥΣΙ. Ἐξέσι δὲ ἦν τῆς χθονὸς λάβωσιν ἐν ταφῇ, τετέστιν ἦν γῆν ταφέντες κτήσονται. Ἡ τὸ ἦν διὰ τὸ παμπασίαν νοεῖ, ἔτω, ἔξέσι δὲ ἐκείνην τὴν περιεσίαν ἦν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθονὸς, καὶ γὰρ καὶ ἡ γῆ εἰς ἦν ἔμελλον ταφῆσεσθαι μέρος ἦν τῆς περιεσίας αὐτῶν. ΗΝ. Ἡντινα.
825. ΚΑΤ' ΕΥΧΑΣ. Κατ' ἀράς. Ἐπειδήπερ εὐχὰς εἶπε, τὸ δὲ τῆς εὐχῆς ὄνομα ἐπὶ καλῶ λαμβάνεται, διὰ τῆτο εἶπε δυσπότμος. ΔΥΣΠΟΤΜΟΣ. Δυσυχεῖς. ΦΟΡΟΥΜΕΝΟΙ. Φερόμενοι.
831. ΠΟΤΕΡΟΝ. Ποῖον. ΑΠΟΛΟΥΞΩ. Παιανίσω.
832. ΑΣΙΝΕΙ. Ἀβλαβεῖ, σωτηρίας τῆτο γὰρ ἐπίθετον.
833. ΜΟΓΕΡΟΥΣ. Ἀθλίς. ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑΣ. Δυσυχεῖς.
834. ΑΤΕΚΝΟΥΣ. Τὸς μὴ τέκνα εἰς διαδοχὴν τῆ γένεος αὐτῶν λιπόντας.
835. ΟΡΘΩΣ. Οἰκείως.
838. ΜΕΛΑΙΝΑ. Σκότῃς καὶ θανάτῃ αἰτία. ΤΕΛΕΙΑ. Εἰς τέλος ἐλθῆσα.
839. ΓΕΝΕΟΣ. Ἦτοι τῶν παίδων.
840. ΚΑΚΟΝ. Ὅλον καὶ μέρος. ΚΡΥΟΣ. Τρόμος.
841. ΕΤΕΥΞΑ. Κατεσκεύασα.
842. ΘΥΑΣ. Βάκχη. ΑΙΜΑΤΟΣΤΑΓΕΙΣ. Ἡμοιγμένους τῷ φόνῳ.
844. ΔΥΣΟΡΝΙΣ. Κακῆμαντις ὑπῆρχε. ΕΥΝΑΥΔΙΑ ΔΟΡΟΣ. Τίς γὰρ ὄρων αὐτὸς ξυμβάλλοντας ἀλλήλοις εἰς μάχην, ἐκ ἧν ἄπερ ἔπαθον ἔμαντεύσατο; ξυναυλίαν δὲ δόρος λέγει τὴν ἐνωσιν καὶ τὴν συμβολὴν τῆ πολέμου.
846. ΕΞΕΠΡΑΞΕΝ. Ἐτελείωσεν ἑαυτήν.
847. ΕΥΚΤΑΙΑ. Καταράσιμος.

848. ΒΟΥΛΑΙ Δ' ΑΠΙΣΤΟΙ ΛΑΙΟΥ. Καθ' ὧς ἐκ ἐπίσθη Ἀπόλλωνι ΔΙΗΡΚΕΣΑΝ. Μέχρι τῆ νῦν ἐπάγασαι συμφορὰς τοῖς ἐξ ἐκείνου.

849. ΜΕΡΙΜΝΑ. Φροντὶς καὶ ταραχή.

850. ΘΕΣΦΑΤ'. Αἱ τῆ Ἀπόλλωνος μαντεῖαι δι' ὧν εἶπεν αὐτῷ ὡς εἰ τεκνώσει παῖδα, αὐτόν τε καὶ πᾶν αἰετώσει γένος. ΑΜΒΛΥΝΕΤΑΙ. Ἐξασθενεῖ.

851. ΠΟΛΥΣΤΟΝΟΙ. Πολλῶν σεναγμῶν ἄξιοι. ΤΟΔ'. Ὅπερ κατ' ἀλλήλων ἐδράσατε. ΑΠΙΣΤΟΝ. Ἦγεν μικρῶ δειν εἰς ἀπισίαν πίπτον, τίς γὰρ πιστεύσειεν ὡς ἀδελφοὶ ἀλλήλους ἀπέκτειναν;

852. ΑΙΑΚΤΑ. Θρηνητικά.

854. ΑΥΤΟΔΗΛΑ. Φανερά καὶ ἐκ ἀμφίβουλα. ΠΡΟΥΠΤΟΣ. Φανερός καὶ διαπρεπής καὶ διάδηλός ἐστι.

855. ΔΙΠΛΑΙ ΜΕΡΙΜΝΑΙ. Ἐπειδὴ καὶ οἱ φονευθέντες δύο εἰσίν. ΔΙΑΥΜΑΝΟΡΕΑ. Ἦγεν δύο ἀνδρῶν ἐστι.

856. ΑΥΤΟΦΟΝΑ. Αὐτοφραγῆ. ΔΙΜΟΙΡΑ. Διπλά.

857. ΤΕΛΕΙΑ. Ἐσχατα καὶ ὑπερβολὴν ἐκ ἔχοντα.

858. ΠΟΝΟΙ. Εἰσί.

859. ΔΟΜΩΝ ΕΦΕΣΤΙΟΙ. Τῆ Λαίης καὶ Οἰδίποδος οἰκεῖοι συτήθεις.

860. ΚΑΤ' ΟΥΡΟΝ. Κατὰ λόγον, καθ' ὄρμην, κατ' ἰσότητα, ἦγεν πρὸς τὴν σεναγμὸν ποιῶμεν, καὶ τὰς ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ γέρονις πλήξεις.

862. ΠΙΤΥΛΟΝ. Κτύπον. ΟΣ ΑΙΕΝ ΔΙ' ΑΧΕΡΟΝΤ'. Ἐπειδὴ ὁ γῶος περὶ τὴν νεκρὸν γίνεται, ἔτοι δὲ ἐν αἵθε ἀπέρχονται δι' Ἀχέροντα τῆτον ἀμείβεται φησὶ διὰ νηὸς εἰς χέρον ἀνήλιον καὶ σκοτεινὴν, τῆτις μετὰ νηὸς, διὰ τῆτο πρὸς τὸν αἴθην χωρεῖ, ἦν ναῦν, θεωρίδα καλεῖ, ἄστονον ἦτοι κακοσέαντον, ἢ ἄστολον καὶ κακῶς ἐσαλμένην, μελάγκροκον καὶ μέλαν λαῖφος ἔχουσαν. Ταῦτα δὲ τὰ ὀνόματα τό τε ἄστολον καὶ τὸ μελάγκροκον οἰκεῖα τῇ εἰς αἴθην φερέση νηὶ ὡς τῶν ἐν βίῳ ἐναντίως ἔχουσῶν. Θεωρίδα δὲ λέγει τὴν τῆ Χάρωντος ναῦν, ἐκ μεταφορᾶς τῆς νηὸς τῆς κατ' ἑαυτὸν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Δῆλον ἀγῶσης τῷ Ἀπόλλωνι θυσίαν, ἦν θεωρίδα ἐκαλεῖν. Δέον δὲ δι' Ἀχέροντος εἰπεῖν, δι' Ἀχέροντα εἶπε ποιητικῶ ἔθει, ὡς ἔχει καὶ τὸ ἐπιπικῶν τ' αὐπῶν πηδαλίῶν διὰ γόμα, καὶ πόλλ' ἕτερα. Λάμβανε δὲ καὶ εἰς τὸ θεωρίδα τὸ διὰ ἀπὸ κοινῆ, συναπτὴ δὲ καὶ τὸ ἀμείβεται εἰς τὸ ἀφανῆ τε χέρον. ΑΜΕΙΒΕΤΑΙ. Διέρχεται.

863. ΜΕΛΑΓΚΡΟΚΟΝ. Τὴν ἔχουσαν μέλαν λαῖφος.

864. ΝΑΥΣΤΟΛΟΝ. Τὴν ὡς ναῦν ἐσαλμένην, διὰ τὴν ναῦν τῆ Χάρωντος.

865. ΑΣΤΙΒΗ. Ἀπόρρευτον.

866. ΠΑΝΔΟΚΟΝ. Πάντας δεχομένην μετὰ θάνατον. ΑΦΑΝΗ. Σκοτεινήν.

## Ε'.

867. ΑΙΔ'. Αὐταί.

869. ΟΥΚ ΑΜΦΙΒΟΛΩΣ. Ἀκριβῶς ἐπίσταται.

870. ΣΦ'. Αὐτάς. ΕΡΑΤΩΝ. Παρθενικῶν. ΒΑΘΥΚΟΛΠΩΝ. Τῶν βαθεῖς τὴν κόλπης ἐξ ἱματίων ἐχόντων.

871. ΗΣΕΙΝ. Πέμψειν. ΕΠΑΞΙΟΝ. Ἀρμόδιον καὶ προσήκον ἐξ ἀδελφῶν εἰς ἀδελφὸς γίνεσθαι.

872. ΔΙΚΗ. Δίκαιον. ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΦΗΜΗΣ. Πρὸ τῆ κλαῦσαι ἐκείνης.

873. ΔΥΣΚΕΛΑΔΟΝ Θ' ΥΜΝΟΝ. Κακόφημον θρηνον. Ἐπειδὴ γὰρ ἐστὶν αὐτὴ φόνων καὶ θανάτων παρεκτικὴ, εἰκότως καὶ ὁ θρηνος ὕμνος αὐτῆς λέγοιτ' ἂν ἕδεν ἄλλω τοσῶτον χαλερόσης, ὅσον ὄδυρμοῖς καὶ δάκρυσιν, ὄν ὄδυρμόν καὶ παιαῖνα καλεῖ ἄθε.



875. ΕΧΘΡΟΝ. Κακὸν πάροσον. ΠΑΙΑΝ'. Ὁ παιῶν χαρᾶς αἴτιος.

876. ΔΥΣΑΔΕΛΦΟΤΑΤΑΙ. Εἰς ἀδελφῆς δυσυχεῖς.

877. ΣΤΡΟΦΟΝ. Ζώνη. Ἡ τὴν ἰδιωτικῶς λεγομένην κομποθυλαίαν. Στρόφον ἐσθῆτα ἦγον ἐζωσμένην, τὸ δὲ περιβάλλονται, εἰ μὲν ἐσθῆτα εἴποις, ἀντὶ τῆ ἐδύονται λαβῆς, λέγων ὅποσαι περιβάλλονται καὶ ἐδύονται γρόφον καὶ ἐζωσμένην ἐσθῆτα. Εἰ δὲ ἐσθῆσι γράφεις, ἀντὶ τῆ περιάγουσι νόησεις ἔτως, ὅποσαι περιβάλλονται καὶ περιάγουσιν ἐν ταῖς ἐσθῆσι γρόφον καὶ ζώνην· ἐστὶ δὲ κρείττον τὸ ἐσθῆτα ἢ τὸ ἐσθῆσιν.

878. ΔΟΔΟΣ. Πανουργία.

879. ΟΡΘΩΣ. Ἀληθῶς. ΛΙΓΑΙΝΕΙΝ. Ἀλαλάζειν.

880. ΔΥΣΦΡΟΝΕΣ. Κακογνώμονες.

881. ΦΙΛΩΝ ΑΠΙΣΤΟΙ. Μὴ τοῖς φίλοις πεισθέντες ὥστε καταλύσαι τὸν πόλεμον. ΚΑΚΩΝ ΑΤΡΥΜΟΝΕΣ. Ἀκάμπιοι καὶ μὴ φοβόμενοι τὰ κακὰ ὥστε τῶν ἀφίσασθαι.

882. ΕΛΟΝΤΕΣ. Λαβόντες, ἄθλιοι καὶ ἐκ εὐτυχεῖς. Τεθνηκότες γὰρ ἐσθῆλον ἀμφω τὰς Θήβας, καὶ πατρῶν μνημάτων τυχεῖν ἔμελλον, εἰ καὶ Πολυνείκης βία περὶ τὸν αἴτιμος ἔρριπτο ὡς κατὰ τῆς πατρίδος ἐσρατευκῶς μέλει ὡς δὲ εἰπεῖν ἔδει, ἀλλ' ἐπήγαγε πρὸς τὸ ἐλόντες· τὸ δὲ σὺν ἀλκῇ ἀντὶ τῆ σὺν πολέμῳ, ἢ τὸ ἐλόντες ἀντὶ τῆ πορθήσαντες καὶ καταβαλόντες, τὸ γὰρ ἀποθανεῖν σφᾶς καταβολὴ τίς ὥσπερ τῶν δόμων ἦν.

884. ΜΕΛΕΟΙ. Ἀθλιοι. ΟΙ. Οἱ τινες.

885. ΕΠΙ ΛΥΜΗΙ. Καὶ συμφορᾷ.

886. ΙΩ. Φεῦ.

887. ΜΟΝΑΡΧΙΑΣ. Ἐπίθυμος γὰρ ἕκαστος ἀποκτείναι τὸν ἕτερον μόνος ἀρχεῖν, ὥστε ἦν ἐπεθύμην μοναρχίαν ἰδεῖν πικρὰ αὐτοῖς ἔδοξε, δι' ἐκείνην γρηθηθεῖσι τῆ ζῆν.

889. ΔΙΗΛΛΑΧΘΕ ΣΙΔΑΡΩΙ. Τῆς μάχης πέπαυσθε, καὶ εἰς ἐν συνέληθητε τῆ κάτ' ἀλλήλων σφαγῇ, σιδήρῳ διαλλάκτη χρησάμενοι· φεῦ τοιῆτε διαλλάκτη. Σαφηνίζει δὲ τὸν διαλλάκτην φάσκων ἐκ ἐπὶ φιλία γεγενῆσθαι, ἀλλ' ἐπὶ φόνο. Τὸ δὲ διεκρίθητε ἀντὶ τῆ κεχώρισε.

892. ΚΑΡΤΑ. Λίαν.

893. ΠΟΤΝΙ' ΕΡΙΝΝΥΣ. Ἦν δι' ἀρεῶς ἐπήγαγε τοῖς παισὶ. Κατ' εὐφημισμὸν λέγει τὴν Ἐριννὸν ποτιάν ὡς καὶ Εὐμενίδας φᾶμεν, ἢ ὡς θεὸν ἔσαν.

894. ΕΥΩΝΥΜΩΝ. Ἀεισερῶν. Τὸ εὐώνυμων πρὸς τὸ ὁμοσπλάγχθων πλευρωμάτων συντακτικόν, ἔφη δὲ διὰ μέσθ τὸ ἕτερον ἡμίχρον, τὸ τετύμμενοι, ὥσπερ συμμαρτυρῶν τῶ προτέρῳ. Συμβαίνει δὲ τοῖς μονομαχῆσι κατὰ τὸ εὐώνυμον μέρος τὰς τρώσεις δέχεσθαι ἰσαμένους ἐναντίον ἀλλήλων, ὡς ἑκατέρω τῆ δεξιᾷ χεῖρι τὴν ἀριστερὰν ἑκατέρω παῖνι πλευρᾷ, μάρτυρεῖ δὲ τῆτο καὶ τὸ ἀντιφώνων καὶ τὸ διαυταῖον.

ΤΕΤΥΜΜΕΝΟΙ. Τρωθέντες διεκρίθητε κατὰ κοινῶ.

895. ΟΜΟΣΠΛΑΓΧΝΩΝ. Ἀδελφικῶν.

897. ΔΑΙΜΟΝΙΟΙ. Δυσυχεῖς.

898. ΑΝΤΙΦΟΝΩΝ. Τῶν ἐξ ἐναντίας γινομένων.

900. ΔΙΑΝΤΑΙΑΝ. Τὴν ἀλλήλων ἐξ ἐναντίας γινομένην.

901. ΔΟΜΟΙΣΙ ΚΑΙ ΣΩΜΑΣΙ ΠΕΠΛΑΓΜΕΝΟΥΣ. Σφαγάντες γὰρ αὐτὸ ἀπολώλασι καὶ τῆς ἀρχῆς δι' ἦν ἐμάχοντο ἀπέσπρηστο, τῆτο γὰρ ἐστὶ τὸ δόμοισι καὶ σώμασι πεπληγμένους· ἐπλήγησαν δὲ ἐν προθυμίᾳ ψυχῆς, ἐχ' οἶα τε ῥηθῆναι καὶ ἐν δυσυχίᾳ, ἐκ κατάρσας πατρὸς ἀπελθῶση διχόφρονι καὶ διπλῇ, κατ' ἀμφοτέρων γὰρ ἦν.

902. ΕΝΝΕΠΩ. Λέγω.

903. ΑΝΑΥΔΑΤΩ. Ἀρρήτω. ΜΕΝΕΙ. Πρωθυμία.
904. ΑΡΑΙΩ. Καταρασίμω.
905. ΔΙΧΟΦΡΟΝΙ. Διπλῶ.
906. ΔΙΗΚΕΙ. Διέρχεται.
908. ΦΙΛΑΝΔΡΟΝ. Τὸ ὑπ' ἀνδρῶν φιλέμενον.
909. ΜΕΝΕΙ ΚΤΕΑΝΑ. Ἐτεροι κερδήσουσι τὴν ἀρχὴν δι' ἣν κακῶς ἀπολώλασιν ἔτοι, ἢ τοῖς ὕφερον ἔσαι λόγος, ὁρῶσι πρὸς τὴν τῶν Θεῶν ἀρχὴν, ὡς διὰ ταύτην ἀδελφοῖς συμβέβηκεν θάνατος. ΕΠΗΓΟΝΟΙΣ. Τοῖς ὕφερον.
910. ΑΙΝΟΜΟΡΟΙΣ. Τοῖς δυσυχέσι καὶ κακῶς θανέσι.
911. ΝΕΙΚΟΣ. Μάχη. ΕΒΑ. Ἦλθε.
913. ΟΞΥΚΑΡΔΙΟΙ. Ὁξύθυμοι καὶ πρὸς μάχην καὶ φόνον θερμότατοι.
914. ΩΣ Τ' ἼΣΟΝ ΛΑΧΕΙΝ. Οὕτω διειμοιράσαντο τὴν ἀρχὴν ὡς τε αὐτῶν ἕκαστον ἴσον μέρος αὐτῆς λαχεῖν καὶ μὴ πλέον σχεῖν ἕτερον θάτερον· τὸ δὲ ἐστὶ τὸ ἀμφοτέρως τεθνήσκειν· εἰ γὰρ τις αὐτῶν ἔζη, ὁ μὲν μόνος εἶχεν, ὁ δὲ θανὼν ἀποσεροῖτο· εἰ δὲ καὶ ἄμφω ἐπλευνέκτειαν ὁ μὲν ποτε ἐκείνῳ ὁ δὲ τότε, καθάπερ καὶ πρὸςθεν ἐγένετο.
915. ΔΙΑΛΛΑΚΤΗΡΙ. Ἐμέρισαν δὲ ἐν διαλλακτῆρι καὶ τῆς μάχης παυσῆρι τῶ θανάτῳ δηλονότι βαρεῖ μὲν τοῖς φίλοις καὶ δυσχερεῖ ἄτε φίλοις, οἱ δὲ ἐχθροὶ τὴν αὐτῶν φύσιν ἠρησάντο, ἐ γὰρ ἐπίχαρις αὐτοῖς ἔδοξεν, ἀλλὰ καὶ ἔτοι ἠλέησαν, τοσούτον ἐστὶ τὸ κατ' αὐτῆς δεῖμα. ΟΥΚ ΑΜΕΜΦΙΑΙ. Ἄλλ' ἐπὶ ψόγῳ.
916. ΕΠΙΧΑΡΙΣ. Ἀπόδεκτος τοῖς ἐχθροῖς.
917. ΩΔ'. Οὕτως.
918. ΜΕΝΟΥΣΙ. Ἐδέχονται.
920. ΛΑΧΑΙ. Λαχαί ἢ ἀντὶ τῆ διορύξει; νοεῖ, λαχαίω γὰρ τὸ σκόπῳ, ἐξ ἧ καὶ λάχανα, ἢ ὁ καὶ κρεῖττον, ἀντὶ τῆ κληρώσει, ἦγον κεκληρωμένοι αὐτοῖς πατρῶσι τάφοι.
921. ΑΧΗΝ. Βοήν. ΕΠ' ΑΥΤΟΥΣ. Τῆς ἀδελφῆς.
924. ΔΑΪΦΡΩΝ. Πολέμιος ταῖς φρεσίν. Λυπηρὸς καὶ διακόπῳ τὰς φρένας ὁ θρήνος, πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα ὀνόματα οἰκεία τῶ θρήνῳ, αὐτὸ γὰρ ἐστὶ σεναγμὸς καὶ πῆμα τοῖς ἔχουσι, τὸ δὲ ἐτύμως πρὸς τὸ δαΐφρων καὶ ἐ πρὸς τὸ φιλαγαθῆς συντακτέον, ἀληθῶς γὰρ ἐστὶν ὁ γῶος δαΐφρων, δακρυχέων δὲ ἐκ φρενὸς ἀντὶ τῆ δακρυπέμπων ἐκ τῆς τῆ ἔχοντος αὐτὸν διανοίας, ἐ γὰρ οἷόν τε γῶος εἶναι χωρὶς δακρυῶν. ΦΙΛΑΓΑΘΗΣ. Φιλογάλης, γηθῶ τὸ χαίρω.
925. ΔΑΚΡΥΧΕΩΝ. Κινητικὸς δακρυων. Α. Ἡ φρήν μου.
926. ΜΙΝΥΘΕΙ. Σμικρύνεται, πάσχει.
929. ΩΣ ΕΡΞΑΤΗΝ. Ὅτι ἔπραξαν. ΠΟΛΛΑ. Δεινὰ δηλονότι. Ἐπειδὴ φάμεν ποιῶ σοι τούδε, καὶ ποιῶ σε ἠτιμημένον, ἀμφοτέρω Αἰσχύλος ἐνταῦθα πεποίηκε λέγων, ὡς ἐποίησαν τοῖς πολίται; πολλὰ δεῖνὰ ἐν τῇ μάχῃ, καὶ τὰς εἰχὰς καὶ τὰς τάξεις τῶν ξένων ἐποίησε πολυφθόρους, Ἐτεοκλῆς μὲν τῆς πολίτας, Πολυνεΐκης δὲ τῆς σὺν αὐτῶ, ὁ μὲν ἀγαγὼν ἐνταῦθα καὶ ἀπολεωχῶς, Θεβαῖοι δὲ πολιορκίας δεῖνὰς ὑπέμειναν.
932. ΠΟΛΥΦΘΟΡΟΥΣ. Ποταπάς. ΕΝ ΔΑΙΔΙ. Ἐν τῇ μάχῃ.
933. ΣΦΙΝ. Ἐν αὐτοῖς.
937. ΩΔ'. Ὅς ὁρῶμεν.
939. ΟΜΟΣΠΟΡΟΙ. Ὑπῆρχον.
940. ΠΑΝΩΛΕΘΡΟΙ. Ὑπῆρξαν.
943. ΝΕΙΚΕΟΣ ΕΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙ. Θανόντες γὰρ πέπαιονται τῆ φιλοεικεῖν τῆ πρὸς ἀλλήλους.

946. ΦΟΝΟΡΡΥΤΩΙ. Ἐν ἧ τὸ αὐτῶν αἷμα ἔρρευσεν.

947. ΚΑΡΤΑ Δ' ΕΙΣ' ΟΜΑΙΜΟΙ. Κατὰ παντός εἰσιν ἀδελφοί, κατὰ τε γένος καὶ τύχην.

948. ΠΙΚΡΟΣ ΛΥΤΗΡ. Ἐγένετο. Ο ΠΟΝΤΙΟΣ. Εἰ γὰρ οἱ Χάλυβες παράλιοι, ἐκ τῶν δὲ ὁ σίδηρος εὐρεται, καιρὸν ἂν ἔχοι καὶ τῶτον πόντιον ξεῖνον καλεῖσθαι.

949. ΞΕΙΝΟΣ. Φίλος. ΣΥΘΕΙΣ. Ὀρηθεῖς, κατασκευασθεῖς.

950. ΘΗΚΤΟΣ. Ἡκονημένος. ΠΙΚΡΟΣ. Ὑπῆρξε.

952. ΔΑΤΗΤΑΣ. Μερσιγῆς.

953. ΤΙΘΕΙΣ. Ποιῶν.

955. ΔΙΟΣΔΟΤΩΝ. Τῶν ἐκ Διὸς δοθέντων.

957. ΠΛΟΥΤΟΣ. Τῶτο διπλῶς νοητέον, ἢ ὅτι ἔσαι αὐτοῖς ὑπὸ τῷ σώματι τῆς γῆς, ἢ γην ὑπὸ τῷ ἄδῃ, πλῆτος πολὺς, ἢ ὁ πολὺς πλῆτος καὶ ἡ εὐδαιμονία, δι' ἣν ἔτας ἀθλίως ἀπόλωντο ὑπὸ τῷ ἄδῃ, ἔσαι αὐτοῖς. Ἔστι δὲ ἀμφοτέρω κατ' εἰρωνείαν.

ΑΥΤΣΣΟΣ. Πολύς. ΑΥΤΟΙΣ. Ἔσαι.

959. ΠΟΝΟΙΣΙ. Δυσυχίαις.

960. ΤΕΛΕΥΤΑ Δ' ΕΠΗΛΑΛΛΑΞΑΝ. Ἐν τέλει, ἐν ὑστέρῳ ἤχησαν.

961. ΤΟΝ ΟΞΥΝ ΝΟΜΟΝ. Τὸν ὄρθιον καὶ εἰς μάχην παρακλητικόν, ὃ μετὰ τῶν ἀντιπάλων χρωῖται οἱ ἐν πολέμῳ φεύγοντες. Ὡς περ ἐν τῷ πολέμῳ ἕαν τινες ἀλλαγὴν καὶ φόβον ἐμποῖσαν βοήν πρὸς τὸς αὐτῶν ἀντιπάλους ποιήσονται, τῆτοις τροπῆν ἐνεργάζονται καὶ δεῖγμα ταῖς νίκαις ἰσῶσι τρόπαιον, ἔτω καὶ νῦν Αἰσχύλος ποιεῖ, λέγων γὰρ πολλοῖς δεινοῖς τὴν Οἰδίποδος δόμον περιπεσεῖν, εἶθ' ὥς περ τινὰ δεινὸν ὀπλίτην εἰσάγει τὴν τότε ἀρᾶν, ἣν τοῖς παῖσι κατηράσατο, τοσῶτον ὑπερβαλλομένη τὰ πρὸς δυσυχήματα ὡς παντελὲς ἐνεργάσασθαι ὅλη τὴ γένος αὐτῶ, τὸ δὲ ἦν Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, οἱ δὲ αὐτὴν ἀθλίως ἀπολωλότες. Τό δὲ ἔτακε ἄτας τρόπαιον ἐν πύλαις, διὰ τὴν δυσυχίαν λέγει, ἢ διὰ τὸν θάνατον τὸν ἐν ταῖς πύλαις συμβάντα αὐτοῖς.

962. ΠΑΝΤΡΟΠΩΙ. Πάσης τροπῆς καὶ ἥτης μεσῆ.

964. ΑΤΑΣ. Τῆς βλάβης.

966. ΕΘΕΙΝΟΝΤΟ. Ἐσφάτινοντο.

967. Ο ΔΑΙΜΩΝ. Ἡ δυσυχία.

968. ΠΑΙΣΘΕΙΣ. Πολυνείκες.

969. ΕΘΑΝΕΣ. Ἐτεοκλῆς.

971. ΜΕΛΕΟΠΟΝΟΣ. Ἦγεν μέλεα ποιήσας πρὸς τὸν ἀδελφόν. ΜΕΛΕΟΠΑΘΗΣ. Ἀθλα παθῶν παρ' αὐτῶ.

974. ΜΑΙΝΕΤΑΙ. Ταράσσεται.

978. ΕΦΘΙΣΟ. Ἐφθάρης.

980. ΔΙΠΛΑ ΛΕΓΕΙΝ. Πάρεσι.

981. ΓΟΩΝ ΤΟΙΩΝ. Διπλῶν. Ἐπειδὴ γὰρ ἔφασαν ὡς διπλᾶ λέγειν καὶ διπλᾶ ὄραν πάρεσι, διὰ τῶτο φησὶν Ἀντιγόνη καὶ αὐτῆς ὅτι τάδε τὰ παρόντα κακὰ πησιόν τοιῶτων γόων, τῆτέστιν εἰς διπλᾶ καὶ τὸς περὶ αὐτῶν γόος διπλῆς εἶναι δῆ. Εὐρεται δὲ καὶ ἐν παλαιῷ βιβλίῳ, ἀχέω τά δ' ἐγύθεν ἦγεν ἐκ τῶ πησιόν ταῦτα δρηῶ, ὅπερ ἐστὶ κρηῖτον. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὸ ἐπαγόμενον τὸ πείλας δ' αἱ ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν.

984. ΠΟΤΝΙΑ Γ' ΟΙΔΙΠΟΥ ΣΚΙΑ. Ἦγεν ὃ Οἰδίπυ διὰ τὸ γέρας σεβάσμιε. Σκιάν δὲ αὐτὸν καλεῖ διὰ τὴν τύφλωσιν, ὥς περ καὶ Εὐριπίδης αἰθέρος εἰδῶλον. Τινὸς δὲ τῶτον ἕνεκα ἐνταῦθα καλεῖ, πρῶτον εἰπῶσα βαρυδότερα μοῖρα, ἔπειτα ὃ

μέλαινα Ἐρινύς, δι' ἑδὲν ἄλλο ἢ ὡς τῶν παρόντων κακῶν αἰτίαν γεγονότα, δι' ἧν τοῖς πασι κατηράσατο.

985. ΜΕΛΑΙΝΑ Τ' ΕΡΙΝΝΥΣ. Ἦγεν ἡ μελαίνουσα ταῖς συμφοραῖς τῆς κολαζομένης ἢ ἀφανῶς ἐπιῖσα. Η. Ὀντως. ΜΕΓΑΣΘΕΝΗΣ. Οὐδεὶς γὰρ τὸ σὸν ἐξέφυγε κράτος.

986. ΔΥΣΘΕΑΤΑ. Οὐκ ἀνεκτὰ ὁρᾶσθαι.

987. ΕΔΕΙΞΑΤ' ΕΚ ΦΥΓΑΣ. Τῆτο πρὸς μόνον τὸν Πολυεῖκην φυγόντα καὶ κατὰ τῆς πατρὶδος ἐπενέγκοντα στρατὸν, καὶ τῶν παρόντων συμφορῶν γεγόμενοι αἴτιοι.

988. ΟΥΔ' ΙΚΕΘ'. Ζῶν ὁ Ἐτεοκλῆς. ΩΣ ΚΑΤΕΚΤΑΝΕ. Πολυεῖκην.

989. ΠΝΕΥΜΑ. Τὴν ψυχὴν.

990. ΑΠΩΛΕΣΕ ΔΗΤΑ. Ἐφθειρεν ἀληθῶς. ΕΝΟΣΦΙΣΕ. Ἐσέρησε.

992. ΚΗΔΕ'. Πάθη. ΟΜΩΝΥΜΑ. Πολυεῖκη.

993. ΔΙΥΓΤΡΑ. Αἱματοςαγῆ. ΤΡΙΠΑΛΤΩΝ ΠΗΜΑΤΩΝ. Πολυορμότων καὶ πολυκινήτων δυσυχημάτων, οἱ γὰρ μαχόμενοι πολλαῖς ὀρμαῖς χερῶνται πρὸς τῆτο.

994. ΛΕΓΕΙΝ. Πάρεσι.

995. ΜΟΓΕΡΑ. Θρηνητική.

997. Η ΜΕΓΑΣΘΕΝΗΣ ΤΙΣ ΕΙ. Ὀντως ἄρα μέγα δυνάμενος ὑπάρχεις.

998. ΣΥ ΤΟΙΝΥΝ ΟΙΣΘΑ ΔΙΑΠΕΡΩΝ. Εἰπέσης Ἀντιγόνης πρὸς τὴν Ἐρινύν, ἢ μεγασθενῆς τις εἶ φησὶν Ἰσμήνη πρὸς Πολυεῖκην, σὺ νῦν οἶσθα καὶ γινώσκεις πρῶτος τὸ τῆς Ἐρινύος σθένος, διαπερῶν καὶ διερχόμενος καὶ οἰονεὶ ταύτης πειράμενος. Λέγει δὲ Ἐρινὺν τὴν ἐξ ἄρα τῆ πατρὸς τιμωρησαμένη αὐτῆς δύναμιν, εἶτα θέλωσα ἐπαγαγεῖν τὴν αἰτίαν δι' ἣν τὸ τῆς Ἐρινύος ἠσθάνετο σθένος, αὐτὴ δὲ ἦν τὸ ἐπεὶ κατήλθες, αὐτὸς γὰρ πρῶτος πεπειράεσθαι διὰ τῆς τῆ πατρὸς ἄρας ἐξελασθεὶς τῆς πόλεως, καὶ πάλιν κατελθὼν ἐκ εἰς φιλίαν ἀλλ' ἐπὶ μάχῃ τῆτο βεβλόμενος εἰπεῖν ἐκωλύθη παρ' Ἀντιγόνης διὰ μέσον εἰπέσης, σὺ δὲ ὦ Ἐτεοκλῆς ἑδὲν πρόσθεν τὴν Ἐρινύν ἐγίνωσκεις, εὐτυχῶν καὶ ἄρχων τῆς πόλεως, ἕμαθες δὲ ὕστερον ὅτε συνήλθες τῷ ἀδελφῷ, καὶ κτανὼν αὐτὸν καὶ αὐτὸς ὑπ' ἐκείνου πεφόνευσαι.

999. ΣΥ Δ' ΟΥΔΕΝ. Ἐτεοκλῆς ἐγίνωσκεις. ΥΣΤΕΡΟΣ ΜΑΘΩΝ. Ὅτε συνήλθες τῷ ἀδελφῷ.

1001. ΔΟΡΟΣ. Τῆ πολέμῃ. ΑΝΤΗΡΕΤΑΣ. Ἀντιγάτης.

1003. ΠΟΝΟΣ. Τῶν ἀδελφῶν. ΕΞΗΜΜΕΝΟΣ. Ἐξηρητημένος καὶ ἐνιστάμενος. ΙΩ ΙΩ. Φῦ. ΚΑΚΑ ΔΩΜΑΣΙ. Τὰ ἀπελθόντα τοῖς δώμασι.

1004. ΚΑΙ ΧΘΟΝΙ. Τῇ γῆ τῶν Θεβαίων τὰ ἀπελθόντα.

1005. ΤΟ ΠΡΟΣΩ Γ' ΕΜΟΙ. Τὰ περισσότερα τὰ ἐπελθόντα ἐμοί.

1006. ΔΥΣΠΟΤΜΩΝ. Αὐτὴ ἡ γενικὴ πρὸς τὸ ἀρχιγέτα. ΚΑΚΩΝ. Τῶν νῦν.

1007. ΑΡΧΙΓΕΤΑ. Οὐ γὰρ ἂν τὰ παρόντα συνέθη σήματα εἰ μὴ τὸν ἀδελφὸν ἔτως ἐξέλασεν.

1009. ΔΑΙΜΟΝΩΝΤΕΣ. Μαινόμενοι, ἀλύγως ὀρμῶντες κατ' ἀλλήλων.

1010. ΘΗΣΟΜΕΝ. Θάψομεν.

1012. ΠΗΜΑ. Βλάβη. ΠΑΡΕΥΝΟΝ. Τὸ ἐν εὐνοίᾳ, ἢ παρὰ τὴν εὐνοίαν αὐτῆ, ἦγεν ἐκτός. Ἐπειδὴ γὰρ ἡ μὲν ἄρα ἐξ αὐτῆ, τὰ δὲ παρόντα ἐκ ταύτης γέγονε, εἰκότως τὸ αὐτῶν δυσύχημα σύννευον τῷ πατρὶ καλεῖ, τρετῆν δίκειον καὶ ἐξ ἐκείνου γεγόμενον.

1013. ΔΟΚΟΥΝΤΑ. Νῦν. ΔΟΞΑΝΤΑ. Τότε. Τίνος χάριν ἔθηκεν ἀμφοτέρῃς χρόνῃς τὸν ἐνεργῆτά τε καὶ παρωχημένον; καὶ φημὲν τὸν μὲν παρωχημένον



διὰ τὸ ἀπαξ δοῦναι αὐτοῖς ὅτι περὶ τῆς ἡ σκῆψις ἦν, τὸν δὲ ἐνεστῶτα διὰ τὸ καὶ νῦν εἶτι δοκεῖν. ΧΡΗ. Πρέπει.

1014. ΠΡΟΒΟΥΛΟΙΣ. Τοῖς βουλευομένοις ὑπὲρ τῆ δῆμος. Τοῖς ἄρχοις.

1015. ΕΠ' ΕΥΝΟΙΑΙ. Ἐπὶ φιλία. Εἰς τὸ ἐπ' εὐνοία χθονὸς ἐλάμβανεν ἐξῶθεν τὸ τελευτήσαντα ἢ ἢ ἔτι, τὸν ἐπ' εὐνοία τῆς χθονὸς τελευτήσαντα Ἐτεοκλέα ἔδοξε δάπναι ἐν φίλαις καὶ ἐντίμοις κατασκαφαῖς γῆς. Ἡ ἔτι. Πρέπει ἀπαγγελεῖν με τὰ δόξαντα τοῖς τῆς πόλεως ἄρχοις. Τὰ δὲ ἦν τὸν μὲν Ἐτεοκλέα δάπναι ἔδοξεν ἐπ' εὐνοία χθονὸς ἐν κατασκαφαῖς καὶ οὐρύξεσι γῆς φίλαις αὐτῶ, τῆς, τὸ ταφῆναι αὐτὸν ἀγαπητὸν καὶ ἀπόδεικτον ὑπάρχοντα τῇ γῇ ὡςπερ αὐτῆς μέχρι θανάτου ἠγωνισμένον, ὅπερ ἐστὶ κρείττον τῆ προτέρη. ΧΘΟΝΟΣ. Γῆς.

1016. ΕΔΟΞΕ. Ἐφανε καλόν. ΦΙΛΑΙΣ ΚΑΤΑΣΚΑΦΑΙΣ. Ἐντίμοις καὶ περὶβῆσαις καὶ ἀποδείκτοις ἐκείνῳ, παρήγγειλε γὰρ αὐτὰ Κρέοντι.

1017. ΕΙΡΓΩΝ. Κωλύων. ΕΙΛΕ. Ἐκτήσατο.

1018. ΟΣΙΟΣ. Δίκαιος. ΜΟΜΦΗΣ. Κατηγορίας.

1019. ΤΕΘΝΗΚΕΝ. Τῆς, τέθνηκεν ὅσιος ὦν χωρὶς μέμφειως ἱερῶν πατρῶων, ἦγον ἐ μεμπτός καὶ ἀσεβής δόξας τοῖς πατρῷοις ἱεροῖς, ὡςπερ ὁ Πολυνείκης πατρῶων αὐτά. ΟΥΠΕΡ. Αὐτῆ.

1020. ΕΠΕΣΤΑΛΤΑΙ. Ὀρεῖται ἐμοί.

1021. ΤΟΥΤΟΥ. Τῆ Ἐτεοκλέης. ΤΟΝΔΕ. Τὸν νεκρόν.

1022. ΑΡΠΑΓΗΝ. Τροπῆν.

1023. ΩΣ. Καθὰ. ΑΝΑΣΤΑΤΗΡΑ. Ἀφανιστῆν ἔσον τὸ κατ' ἐμῆνον, μεμισσημένος ἔσαι τοῖς ἐν Θῆβαις θεοῖς.

1024. ΘΕΩΝ. Ἀπὸ τῶν.

1025. ΑΓΟΣ. Μῖσος.

1026. ΑΤΙΜΑΣΑΣ. Καὶ εἰς ἕδην λογισάμενος.

1027. ΗΡΕΙ ΠΟΛΙΝ. Ἐπολιόρκει.

1028. ΠΕΤΕΙΝΩΝ. Τῶν ὀρνέων. ΔΟΚΕΙ. Τοῖς ἄρχοις.

1029. ΤΑΦΕΝΤΑ. Ῥιφθέντα, βρωθέντα. ΠΙΤΙΜΙΟΝ. Τὴν ἀξίαν ἀμοιβῆν.

1030. ΟΜΑΡΤΕΙΝ. Ἀκολουθεῖν αὐτῶ. ΤΥΜΒΟΧΟΑ. Ἐπιτάφια.

ΧΕΙΡΩΜΑΤΑ. Θύματα τὰ δια τῆς χειρὸς γινόμενα.

1031. ΣΕΒΕΙΝ. Τιμῶν αὐτόν.

1032. ΕΚΦΟΡΑΣ. Κηδεύματος. ΦΙΑΩΝ. Ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ συγγενῶν.

1033. ΤΩΙΔΕ. Τῷ Πολυνείκει. ΤΕΛΕΙ. Τῇ ἐξουσίᾳ.

1035. ΗΝ. Ἐάν. ΣΥΝΘΑΠΤΕΙΝ. Σὺν τῷ ἀδελφῶ.

1036. ΣΦΕ. Αὐτόν. ΚΙΝΔΥΝΟΝ. Εἰς. ΒΑΛΩ. Ἐμαυτήν.

1037. ΑΙΣΧΥΝΟΜΑΙ. Αἰδέμαι.

1038. ΑΠΙΣΤΟΝ. Ἀνθισαμένην, ἐναντίαν. ΑΝΑΡΧΙΑΝ. Ἄναρχος δοκῶσα καὶ μὴ πειθομένη τῇ πάλει τε καὶ τοῖς ἄρχοις. Οὗτοι μὲν γὰρ ἄταφον βάλονται Πολυνείκην εἶναι, ἐγὼ δὲ τέτων ἀκόντων ταφῆ παραδώσω.

1039. ΔΕΙΝΟΝ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ. Μέγιστόν ἐστιν ἡ συγγένεια καὶ τῶν ἀδυνάτων πείσαι καταβολμῶν, ἥτινος συγγενείας ἐγὼ καὶ Πολυνείκης πεφύκαμεν, ἐκ πατρὸς καὶ μητρὸς, τῆς, ἀδελφοὶ ὄντες καὶ ἐκ μιᾶς γαστρὸς προσελθόντες, ταυτῆ τεχόντες σπέρματος. ΠΕΦΥΚΑΜΕΝ. Ἐγεννήθημεν.

1040. ΜΗΤΡΟΣ. Ὑπό.

1041. ΤΟΙ ΓΑΡ. Τὸ λοιπόν.

1042. ΨΥΧΗ. Ὡ. ΣΥΓΓΟΝΩΙ. Ἀδελφῶ. ΦΡΕΝΙ. Τὸ φρενὶ πρὸς τὰ ἄκοντι θανόντι λέγε, ἐ γὰρ εἶχε κατὰ νῦν Πολυνείκης τὸν αὐτῆ θάνατον, ἀλλὰ τὸν τῆ ἀδελφῆ.

1044. ΣΠΑΣΟΝΤΑΙ. Λαβῶσι, φαγῶσι. ΔΟΚΗΣΑΤΩ. Τῆτο.
1045. ΚΑΤΑΣΚΑΦΑΣ. Ὁρύγματα.
1046. ΜΗΧΑΝΗΣΟΜΑΙ. Ἐκ μηχανῆς ποιήσω.
1047. ΚΟΛΙΠΩ. Διὰ τῆ κόλπε. ΦΕΡΟΥΣΑ. Χᾶν δηλονότι. ΒΥΣΣΙΝΟΥ ΠΕΠΛΩΜΑΤΟΣ. Τῆ βασιλικῆ ἱματίω.
1048. ΜΗΔΕ. Ὅρα ἴνα. ΔΟΞΗ. Τινὶ ἄλλω. ΠΑΛΙΝ. Ἄλλο τι.
1049. ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΣ. Ἐνεργος ἐφεύρηται, ἢ ὅθεν καὶ τῆς τοιούτης ἀνδρα; δραστήριος καλεῖται.
1051. ΠΕΡΙΣΣΑ. Πολλά καὶ ἀνόνητα.
1052. ΤΡΑΧΥΣ. Σκληρὸς ὑπάρχει.
1053. ΤΡΑΧΥΝ. Σκληρὸς ὑπάρχει. ΟΥ ΓΕΝΗΣΕΤΑΙ. Ἐστερημένος τάφω.
1054. ΟΝ. ὄντινα. ΣΤΥΓΕΙ. Μισεῖ.
1055. ΗΔΗ. Πάλαι. Εἰπόντος τῆ ἀγγέλω πρὸς αὐτήν, ἀλλ' ὃν συγεῖ ἢ πόλις τῆτον αὐτῆ τιμήσεις θάψασα; δυσχεραίνουσα αὐτῆ φησὶν, ἤδη καὶ πάσαι ἐ διατετιμήνται, καὶ ἐ διὰ τιμῆς ἤχθησαν τὰ τῆδε τοῖς θεοῖς, τῆτέσιν, ἐκ πολλῆ ἡμέληται ἔτος παρὰ τῶν θεῶν, καὶ ἐδεμίαν αὐτῆ ἐποιῶντο φροντίδα, ἐ γὰρ ἀν εἶσαν ἐκπεσεῖν τῆς χθονὸς ὑπὸ τῆ ἀδελφῆ ἀδίκως. Ὄψε τι καὶ παρὰ τῶν πολιτῶν νῦν μισεῖται. Πρὸς ὃ ἀπολογούμενος ἔτός φησι, ἐ τῆτέσιν, ἐ πρότερον ἡμέληται παρὰ τῶν θεῶν πρὶν εἰς κίνδυνον καταστῆσαι τήνδε τὴν χώραν.
1056. ΠΡΙΝ. Πρὸ τῆ. ΚΙΝΔΥΝΩΙ ΒΑΛΕΙΝ. Ἐν κινδύνῳ θεῖται.
1057. ΠΑΘΩΝ ΚΑΚΩΣ. Ὑπὸ τῆ Ἐτεοκλέως. ΑΝΤΗΜΕΙΒΕΤΟ. Αὐτόν.
1058. ΑΠΑΝΤΑΣ. Τῆς πολιτάς. ΑΝΘ' ΕΝΟΣ. Ἀντὶ τῆ Ἐτεοκλέως. ΤΟΔ' ΕΡΓΟΝ. Ἡ μάχη.
1059. ΕΡΙΣ. Φιλονεικία. Παῦσον πολλά μοι λέγειν, περαίνει γὰρ καὶ τελέει τὸν μῦθον καὶ τὸν λόγον ἕρις ὑστάτη θεῶν, τῆτέσι πολλά λέγοντες ἐγὼ τε καὶ σὺ παυσόμεθα, μὴ πῶς ἂ, κατασταίμεν εἰς μάχην· τῶν γὰρ πολλῶν λόγων τὸ τέλος ἐκ εἶν ἕτερον ἢ μάχην. Τὸ δὲ ὑστάτη θεῶν, ἀντὶ τῆ ἐλατίων. Πάντες γὰρ οἱ θεοὶ ἀγαθῶν αἰτίοι, τὸ δὲ τῆς ἕριδος χρεῖμα πλῆγὰς καὶ φόνως ἐς' ὅτε παρασκευάζειν, ἔλατῶν ἐσι καὶ τὴν θεῶν φιλανθρωποτάτης γνώμης ἀποσταεῖ. ΤΥΣΑΤΗ. Τελευταία.
1060. ΘΑΨΩ. Καλύψω. ΜΗ ΜΑΚΡΗΤΟΡΕΙ. Ἦγεν, μὴ μακρολόγει.
1061. ΗΣΘ'. Τὸ ἦσθα ἐ μόνον ἀντὶ τῆ ὑπῆρχες ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τῆ ὑπάρχεις, ὡσπερ φαμέν καὶ ἦν ἀντὶ τῆ ἐσί, καὶ ἀντὶ τῆ ὑπῆρχεν. ΑΠΕΝΝΕΠΩ. Ἀπαγορεύω.
1062. ΜΕΓΑΛΑΥΧΟΙ. Μεγαλοδύναμοι. ΦΘΕΡΣΙΓΕΝΕΙΣ. Αἱ φθείρουσαι τὸ γένος ἡμῶν.
1063. ΚΗΡΕΣ. Θανατηφόροι.
1064. ΠΡΥΜΝΟΘΕΝ. Ἐσχάτως, ριζόθεν.
1065. ΤΙ ΠΑΘΩ. Ἰνα. ΤΙ ΔΕ ΔΡΩ. Ἰνα ποιήσω.
1067. ΤΥΜΒΟΝ. Τὸν τάφον.
1068. ΚΑΠΟΤΡΕΠΟΜΑΙ. Καὶ ἀποδιωκῶ, ἀπαγορεύσω, ἀπαναίνομαι.
1070. ΣΥ ΓΕ. Ἐτεόκλες.
1071. ΚΕΙΝΟΣ. Ὁ Πολυνείκης.
1073. ΕΙΣΙ. Εἰς ἄδρα πορεύεται. ΤΑ. Ἄ λέγασι. ΠΙΘΟΙΤΟ. Τοῖς ἀρχασι.
1074. ΔΡΑΤΩ. Κακῶς.
1075. ΤΟΥΣ ΚΛΑΙΟΝΤΑΣ. Τῆς ὀδυρομένως.
1076. ΗΜΕΙΣ ΜΕΝ. Μεριζέται ὁ χορὸς εἰς δύο, αἱ μὲν ὑπὲρ Πολυνείκης, αἱ ὑπὲρ Ἐτεοκλέως. ΙΜΕΝ. Πορεύομεθα. ΣΥΝΘΑΨΟΜΕΝ. Σὺν σοί.

1077. ΑΙΔΕ. Αὐταί. ΠΡΟΠΟΜΠΟΙ. Προπέμπουσαι αὐτόν. ΓΕΝΕΑΙ.  
 Τῇ ἀνθρωπίνῃ.
1078. ΑΧΟΣ. Ὁ θάνατος. ΑΛΛΩΣ. Ἄλλοτρόπως.
1079. ΑΛΛΟΤ' ΕΠΑΙΝΕΙ ΤΑ ΔΙΚΑΙΑ. Νῦν μὲν τήτους, τῦν δὲ ἐκείνης  
 κολάζουσα, τοῖτο γὰρ ἐστὶν ὁ δῆμος, ὁ φερώην δίκαιον νομίζει, τῆτο ὕστερον ἀδίκων  
 δίομενος.
1080. ΑΜΑ ΤΩΙ Δ'. Σὺν τῷ Ἐτεοκλεῖ.
1081. ΔΙΚΑΙΟΝ. Δίκαιον γὰρ συμπονεῖν τῷδε ὑπὲρ πατρίδος ἠγωνισμένῳ.
1082. ΜΑΚΑΡΑΣ. Τὰς θεὰς τὰς ἀθανάτους. ΙΣΧΥΝ. Καὶ τὴν δύναμιν.
1083. ΗΡΥΞΕ. Ἐκάλυψεν.
1084. ΑΝΑΤΡΑΠΗΝΑΙ. Ἀφανισθῆναι. ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ. Ἄλλοτρίων.
1085. ΚΥΜΑΤΙ ΦΩΤΩΝ. Γένει ἀνδρῶν.
1086. ΚΑΤΑΚΛΥΣΘΗΝΑΙ. Ἀφανισθῆναι. ΜΑΛΙΣΤΑ. Δίαν..

# Σ Χ Ο Λ Ι Α Τ Ρ Ι Τ Α

## ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ ΟΙΣ ΕΧΡΗΣΑΤΟ Ο ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ΕΝ ΤΗ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ.

Α΄.

κ. 1. **Κ**ΑΔΜΟΥ ΠΟΛΙΤΑΙ ΧΡΗ ΛΕΓ. Ἡ εἴσθεσις τῷ παρόντος δράματος ἐκ μονοσοφικῆς ἐστὶ περιόδου. Οἱ δὲ σίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι οὐδ', ὧν τελευταῖος, Πόλις γὰρ εὖ πρῶσσεσα δαίμιναις τίει.

78. **Θ**ΡΕΟΜΑΙ ΦΟΒΕΡΑ ΜΕΓ. Ὁ παρῶν χορὸς συνέστηκεν ἐκ κῶλων ριθ'. Ὡν τὰ μὲν ἐστὶ χοριαμβικά, τὰ δὲ, εἰ βάλει, καὶ ἀντισπαστικά πενθημιμερῆ καὶ ἐφθημιμερῆ καὶ ἡμιόλια, καὶ δίμετρα ἀκατάληκτα, καὶ τρίμετρα βραχυκατάληκτα, ὧν τελευταῖον, Μνήσορές ἐγέ μοι. Οὕτω δὲ χρῆ μετρηθῆναι μᾶλλον, ἢ εἶη κατάλληλα τὰ κῶλα, ὡς καὶ τὰ τῶν ἄλλων χορῶν.

Β΄.

188. **Υ**ΜΑΣ ΕΡΩΤΩ ΘΡΕΜΜ. Εἴσθεσις διπλῆς, ἧς προτίθεται ἡ μονοσοφικὴ αὕτη περίοδος, σίχων ἕσα ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων καί.

209. **Ω** ΦΙΛΟΝ ΟΙΔΙΠΟΥ. Ὅμοια χρῆ εἶναι τοῖς ἐξῆς τρίμετρα βραχυκατάληκτα.

214. **ΤΙ** ΟΥΝ; Ο ΝΑΥΤΗΣ. Ἰαμβικοὶ τρίμετροι σίχοι γ'.

217. **ΑΛΛ'** ΕΠΙ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. Ἀντισπαστικά κῶλα ε'. Ἐοικε δὲ ἀντιτροφή εἶναι τῆς ἄνω τροφῆς.

222. **ΠΥΡΓΟΝ** ΣΤΕΓΕΙΝ ΕΥΧΕΣΘΕ. Ἰαμβικοὶ σίχοι τρεῖς.

225. **ΜΗ**ΙΟΥΤ' ΕΜΟΝ ΚΑΤ' ΑΙΩΝΑ. Ἐτέρα τροφή. Τὰ δὲ κῶλα, ἀντισπαστικά, ὅμοια τοῖς ἄνω γ'. Τὸ δὲ τέταρτον ἡμιόλιον.

229. **ΜΗ** ΜΟΙ ΘΕΟΥΣ ΚΑΛΟΥΣΑ. Ἰαμβικοὶ σίχοι τρεῖς.

232. **ΕΣΤΙ** ΘΕΟΙΣ ΔΕ Τ' ΙΣΧΥΣ. Ἐτέρα ἀντιτροφή. Τὰ δὲ κῶλα, ἀντισπαστικά, ὅμοια τοῖς τῆς τροφῆς τριμέτροις βραχυκαταλήκτοις γ'. Τὸ δὲ δ' ἡμιόλιον.

236. **ΑΝΔΡΩΝ** ΤΑΔ' ΕΣΤΙ, ΣΦΑΓΙΑ. Ἰαμβικοὶ σίχοι τρεῖς.

239. **ΔΙΑ** ΘΕΩΝ, ΠΟΛΙΝ ΝΕΜΟΜΕΣΘ'. Ἐτέρα τροφή. Τὰ δὲ κῶλα, ἀντισπαστικά τρίμετρα, ὅμοια τοῖς ἄνω β', τὸ δὲ γ' ἡμιόλιον.

242. **ΟΥ**ΤΟΙ ΦΘΟΝΩ ΣΟΙ. Ἰαμβικοὶ σίχοι τρεῖς.

245. **ΠΟΤΑΙΝΙΟΝ** ΚΑΛΟΥΣΑ. Ἐτέρα ἀντιτροφή. Τὰ δὲ κῶλα, ἀντισπαστικά τρίμετρα, ὅμοια τοῖς ἄνω β', τὸ δὲ γ' ἡμιόλιον.

248. **ΜΗ** ΝΥΝ, ΕΑΝ. Οἱ ἐξῆς σίχοι, ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι μέ.

293. **ΜΕΛΕΙ**, ΦΟΒΩΙ Δ' ΟΥΧ. Οὗτος ὁ χορὸς συνίσταται ἐκ κῶλων χοριαμβικῶν πδ'. Ὡν τὰ μὲν ἐστὶ τρίμετρα βραχυκατάληκτα καὶ καταληκτικά· τὰ δὲ, δίμετρα ἀκατάληκτα καὶ καταληκτικά, ἥτοι ἐφθημιμερῆ· τὰ δὲ, ἡμιόλια. Εἰσὶ δὲ ἀναπαιστικά τινα δίμετρα ἀκατάληκτα· ὧν τελευταῖον, Ἀλγέων ἐπίρρονον. Ἐν ἐκθέσει δὲ σίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἐξ.

Γ΄.

423. **ΤΟΝ** ΑΜΟΝ ΝΥΝ ΑΝΤΙΠΑΛΟΝ. Ἀντισπαστικά κῶλα ε'. Τὰ δ', τρίμετρα βραχυκατάληκτα· τὸ δὲ ε', ἡμιόλιον. Ἐχουσι δὲ καὶ ταῦτα καὶ τὰ ἐξῆς πάντα τὴς πλείους τῶν πιδῶν καὶ πεντασυλλάβης καὶ ἑξασυλλάβης. Διαλύονται



γὰρ καὶ τῶν τετρασυλλάβων ποδῶν αἱ μακρὰι συλλαβαὶ εἰς δύο βραχείας. Ἐοικε δὲ γροφῇ ἔχει γὰρ καὶ ἀντιγροφὴν τὰ κῶλα τὰ ἐξῆς τῆ χορᾶ. Ἴσθι δὲ ὅτι οἱ χοριαμβοὶ ἐκ ἐν τάξει αὐτῶν κεῖνται, ἀλλὰ προσθεμένης καὶ ἑτέρας συλλαβῆς, γίνονται πεντασύλλαβοι, καὶ ἀποτελεῖσιν ἐπιτέριτες. Ὁμοίως καὶ οἱ λοιποί.

428. ΤΟΥΤΩ ΜΕΝ ΟΥΤΩΣ ΕΥΤΥΧΕΙΝ. Διπλῆ ἑτέρα περίοδος. Οἱ δὲ γίχοι, ἰαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι λ'.

458. ΟΛΟΙΘ' ΟΣ ΠΟΛΕΙ. Ἀντισπαστικά κῶλα ε', ἰσόμετρα τοῖς πρὸ αὐτῶν. Ἐοικε δὲ εἶναι ταῦτα ἀντιγροφὴ τῆς προτέρας γροφῆς.

487. ΕΠΕΥΧΟΜΑΙ ΔΗ ΤΑΔΕ. Ἀντισπαστικά κῶλα ε'. Τὰ δ' τρίμετρα βραχυκατάληκτα, ὅμοια τοῖς πρώτοις· τὸ δὲ ε' ἡμιόλιον. Ἐοικε δὲ εἶναι ἑτέρα γροφῆ.

492. ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΑΛΛΟΣ. Διπλῆ ἑτέρα περίοδος. Οἱ δὲ γίχοι, ἰαμβικοί τρίμετροι λε'.

527. ΠΕΠΟΙΘΑ ΤΟΝ ΔΙΟΣ. Ἀντισπαστικά κῶλα ε' ἰσόμετρα τοῖς πρὸ αὐτῶν. Ἐοικε δὲ εἶναι ταῦτα ἀντιγροφῆ.

569. ΙΚΝΕΙΤΑΙ ΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΣΤΗΘΕΩΝ. Ἀντισπαστικά κῶλα ε'. Τὰ μὲν δ' τρίμετρα βραχυκατάληκτα· τὸ δὲ ε' ἡμιόλιον. Ἐοικε δὲ καὶ ταῦτα ἑτέρα εἶναι γροφῆ ἔχει γὰρ καὶ ἀντιγροφὴν τὰ κῶλα τῆ ἐξῆς χορᾶ. Ἐχει δὲ καὶ ταῦτα πεντασυλλάβους καὶ ἑξασυλλάβους πόδας.

632. ΚΑΤΟΝΤΕΣ ΘΕΟΙ ΔΙΚΑΙΑΣ ΛΙΤΑΣ. Ἀντισπαστικά κῶλα ε', ἰσόμετρα τοῖς πρὸ αὐτῶν. Ἐοικε δὲ εἶναι ταῦτα ἀντιγροφῆ.

692. ΤΙ ΜΕΜΗΝΑΣ, ΤΕΚΝΟΝ; Ἀντισπαστικά κῶλα γ'. Τὰ δύο, τρίμετρα βραχυκατάληκτα ὅμοια τοῖς πρὸ αὐτῶν· τὸ δὲ τρίτον, ἡμιόλιον. Ἐοικε δὲ γροφῆ. Ἰσόμετρα δὲ εἰσὶ τοῖς προρρήθεισι, εἰ καὶ πλείω συλλαβὰς ἔχει.

698. ΩΜΟΔΑΚΗΣ Σ' ΑΓΑΝ. Ἀντισπαστικά κῶλα γ' ἰσόμετρα τοῖς ἄνω.

711. ΝΥΝ ΟΤΕ ΣΟΙ ΠΑΡΕΣΤΑΚΕΝ. Ἀντισπαστικά κῶλα δ', ἰσόμετρα τοῖς ἄνω τῆ χορᾶ κῶλοις.

726. ΠΕΦΡΙΚΑ ΤΑΝ. Οὗτος ὁ χορὸς συνέστηκεν ἐκ κῶλων οβ'. Ὡν τὰ πρῶτα ιδ', ἀναπαιστικά· τὰ μὲν δίμετρα βραχυκατάληκτα, τὰ δὲ ἀκατάληκτα, ἦτοι ἐφθμιμερῆ· τὰ δὲ ἐξῆς πάντα, χοριαμβικά καὶ ἀντισπαστικά δίμετρα ἀκατάληκτα καὶ καταληκτικά καὶ ἡμιόλια, καὶ τρίμετρα βραχυκατάληκτα.

Δ'.

798. ΘΑΡΣΕΙΤΕ ΠΑΙΔΕΣ. Εἰσθεσις μερικῆς διπλῆς. Οἱ δὲ γίχοι εἰσὶν ἰαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι λ'.

828. Ω ΜΕΓΑΛΕ ΖΕΥ. Ὁ χορὸς ἔτος συνίσταται ἐκ κῶλων καὶ γίχων μέ. Ὡν τὰ πρῶτα δέκα, ἀναπαιστικά· τὰ μὲν πρῶτα δύο δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ γ' μονόμετρον· τὰ ἐξῆς πέντε, δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δ' μονόμετρον· τὸ δὲ ι'. δίμετρον καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθμιμερῆς, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. Εἶτα μεταβάς εἰς ἑτέραν ὑπόθεσιν, καὶ τὸ μέτρον ἐνῆλλαξεν. Εἰσὶν ἔν τὰ ἐξῆς δύο κῶλα, τροχαϊκά· τὸ πρῶτον, δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δὲ δεύτερον, ἐφθμιμερῆς. Ὁ ιγ', ἰαμβικός γίχος τρίμετρος ἀκατάληκτος. Τὰ ἐξῆς β' κῶλα, τροχαϊκά ἐφθμιμερῆ. Τὰ ἐξῆς δύο κῶλα, ἰαμβικά δίμετρα ἀκατάληκτα. Τὰ ἐξῆς γ', τροχαϊκά· τὸ β', δίμετρον ἀκατάληκτον, τὰ δὲ β', ἐφθμιμερῆ. Ὁ κα', ἰαμβικός γίχος τρίμετρος ἀκατάληκτος. ἐξῆς δ', ἰαμβικά δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δὲ ε', τροχαϊκόν ἐφθμιμερῆς. Ὁ κβ' ἰαμβικός γίχος τρίμετρος ἀκατάληκτος. Τὰ ἐξῆς δ' κῶλα, ἰαμβικά δίμετρα ἀκατάληκτα. Τὸ δὲ ε', τροχαϊκόν ἐφθμιμερῆς. Εἶτα μεταβάς εἰς ἑτέραν ὑπόθεσιν, καὶ τὸ μέτρον ἐνῆλλαξεν. Εἰσὶν ἔν γίχοι ἰαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι ε'. Ἐν

ἐκθέσει δὲ κῶλον ἀναπαισικὸν ἐφθημιμερῆς, ὅμοιον τοῖς ἐξῆς. Ἔθος γὰρ ἐστὶ τοῖς ποιηταῖς ἐν ταῖς ἐκθέσει τῶν μελῶν τοιαῦτα κῶλα τιθέναι ὅμοια τοῖς ἐξῆς. Εἶτα μεταβάς εἰς ἑτέραν ὑπόθεσιν, καὶ τὸ μέτρον ἐνῆλλαξεν αὐθις. Καί εἰσι κῶλα ἀναπαισικά θ'. Ὡν τὰ μὲν ἑπτα, δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ ἢ μονόμετρον, ὃ καὶ παρατελευταῖον ὀνομάζεται. Ἔθος γὰρ ἐστὶν ἐν ταῖς ἐκθέσει τῶν μελῶν, ὡς ἐπιτοπλείσον, τὸ παρατελευταῖον κῶλον, μονόμετρον τιθέναι. Τὸ δὲ θ' κῶλον ἐστὶν ἐφθημιμερῆς, ὃ καλεῖται παροισμακόν. Σύνθηες γὰρ τὸ ἐφθημιμερῆς ἐν τῷ τέλει κεῖσθαι τῆ μέλῃς.

Ε'.

876. ΙΩ ΔΥΣΑΔΕΛΦΟΤΑΤΑΙ. Τὸ πρῶτον, ἰαμβικὸν μονόμετρον· τὰ δὲ δ', ἀναπαισικά.

880. ΙΩ ΙΩ ΔΥΣΦΡΟΝΕΣ. Τροχαϊκὰ τὰ γ'. Τὸ δὲ β' ἰαμβικὸν τρίμετρον.

895. ΤΕΤΥΜΜΕΝΟΙ ΔΗΘ', ΟΜΟ- ΣΠΛΑΓΧΝΩΝ. Ἀντισπαστικά ἡμιόλια β', καὶ ἐν μονόμετρον.

903. ΑΝΑΥΔΑΤΩ ΜΕΝΕΙ. Ὅμοια ἡμιόλια γ'.

906. ΔΙΗΚΕΙ ΔΕ ΚΑΙ ΠΟΛΙΝ. Ὅμοια ἐφθημιμερῆ δ', καὶ ἡμιόλια β', καὶ πενθημιμερῆς ἐν.

921. ΔΟΜΩΝ ΜΑΛ' ΑΧΩ ΕΠ' ΑΥΤΟΥΣ. Ὅμοια δίμετρα ἀκατάληκτα ἐξ. Τὸ δὲ ζ' ἐφθημιμερῆς.

928. ΠΑΡΕΣΤΙΝ Δ' ΕΙΠΕΙΝ. Ὅμοια ἐφθημιμερῆ ε'.

939. ΟΜΟΣΠΟΡΟΙ ΔΗΤΑ. Ἀντισπαστικοὶ θ' ἡμιόλιοι.

948. ΠΙΚΡΟΣ ΛΥΤΗΡ. Ὅμοια ς' καταληκτικά. Τὰ δὲ ε' ἐφθημιμερῆ.

954. ΕΧΟΥΣΙ ΜΟΙΡΑΝ. Ὅμοια δ'. Τὸ πρῶτον, τρίμετρον καταληκτικόν, τὰ δὲ γ', ἐφθημιμερῆς.

958. ΙΩ ΠΟΛΛΟΙΣ ΕΠΑΝΘΗΣ. Ὅμοια δέκα· τὰ μὲν δίμετρα ἀκατάληκτα, τὰ δὲ ἐφθημιμερῆ, τὰ δὲ πενθημιμερῆ, τὰ δὲ ἡμιόλια.

968. ΠΑΙΣΘΕΙΣ ΕΠΑΙΣΑΣ. Τὰ ἐξῆς ταῦτα, ἰαμβικά ε'· τὸ α', τρίμετρον, τὰ δὲ γ', δίμετρα· τὰ γὰρ β' πρόσωπα ἐν ποιῶσι κῶλον· τὸ δὲ ἀπέμπλον, ἐφθημιμερῆς.

974. ΗΕ ΗΕ. Μονόμετρον.

975. ΕΝΤΟΣ ΔΕ ΚΑΡΔΙΑ ΣΤΕΝΕΙ. Ἰαμβικοὶ τρεῖς δίμετροι.

978. ΠΡΟΣ ΦΙΛΟΥ Γ' ΕΦΘΙΣΟ. Τροχαϊκοὶ β' ἰθυφαλλικοί.

980. ΔΙΠΛΑ ΛΕΓΕΙΝ. Ἰαμβικά δίμετρα γ'.

983. ΜΟΙΡΑ ΒΑΡΥΔΟΤΕΙΡΑ. Τροχαϊκὰ β'.

986. ΗΕ ΗΕ, ΔΥΣΘΕΑΤΑ. Τροχαϊκὰ γ'.

988. ΟΥΔ' ΙΚΕΘ' ΩΣ ΚΑΤΕΚΤΑΝΕ. Ἰαμβικά ζ'.

995. ΜΟΙΡΑ ΒΑΡΥΔΟΤΕΙΡΑ. Ὅμοια τοῖς ἄνω.

998. ΣΤ ΤΟΙΝΥΝ ΟΙΣΘΑ. Ἰαμβικά θ'.

1005. ΙΩ ΙΩ, ΚΑΙ ΠΡΟΣΩ Γ' ΕΜΟΙ. Κῶλα ιθ'. Τὰ πρῶτα, ἰαμβικὴ βάσις· τὰ δὲ β', τροχαϊκὰ ἐφθημιμερῆ.

1013. ΔΟΚΟΥΝΤΑ ΚΑΙ ΔΟΞΑΝΤ' ΑΠΑΓΓ. Εἰσθεσις διπλῆς μονοστροφικῆς καὶ συνεχῆς. Οἱ δὲ ρίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι μθ'.

1062. ΦΕΥ ΦΕΥ Ω ΜΕΓΑΛΑΥΧΟΙ. Διπλῆ ἐν ἐκθέσει τῆ δράματος, ἀμοιβαίας τὰς περιόδους ἔχουσα. Τὰ δὲ κῶλά εἰσιν, ἀναπαισικά δίμετρα ἀκατάληκτα καὶ καταληκτικά. Ἦτοι ἐφθημιμερῆ δ', μονόμετρα κς'. Ὡν τὸ κε', μονόμετρον, παρατελευταῖον ὀνομαζόμενον· τὸ δὲ κς', τὸ κατακλυσθῆναι ταμάλινα, ἐφθημιμερῆς. Καὶ ἐξῆς ἢ κορωνίς ἢ τὸ δράμα ἀποπερατῆσα.

Æ S C H Y L I

T R A G Œ D I A

SEPTEM CONTRA THEBAS

EX INTERPRETATIONE LATINA EMENDATA

VIRI ILLUSTRIS

THOMÆ STANLEII:

EJUSDEM

COMMENTARIUS PERPETUUS

CUM ACCESSIONIBUS AMPLISSIMIS

AD FIDEM AUTOGRAPHI MS. NUNC PRIMUM EDITIS.





# ARGUMENTUM TRAGŒDIÆ ÆSCHYLI

QUÆ

## SEPTEM AD THEBAS NOMINATUR.

**LAIUS** Labdaci filius regnavit Thebis, Jocasta Menecei filia in uxorem ducta, quacum rem habere et liberis operam dare non est ausus, utpote qui Pelopis diras pertimesceret. Ferunt enim Laium Chrysippum Pelopis filium, non ex Hippodomia Œnomai filia, sed ex alia muliere genitum, rapuisse, et amore ejus captum concubuisse, primumque mortalium Veneream masculorum turpitudinem indicasse, quod inter Deos Jupiter, raptō Ganymede, fecerat. Cujus sceleris Pelops certior factus, Laio interitum ex proprio semine imprecatus est. Cum igitur Laius ob hanc quam diximus causam sine prole diu vitam transegisset, ad Apollinis oraculum profectus est, quæsitum an sibi expediret liberos procreare. Unde responsum hoc tulit,

<sup>1</sup> *Ne liberos creato Diis nolentibus.*

Accepto autem oraculo reversus cavebat ne quando cum uxore sua concumberet. Die vero quodam vino gravis factus, ex uxoris concubitu Œdipum genuit. Metuensque oraculum, quod etiam addiderat,

<sup>2</sup> *Namque ille vitam cui dabis eripiet tuam,*

cui et imprecationes Pelopis consentiebant, quamprimum natus est Œdipus, perforatis pedibus ejus, infixisque aureis annulis, Cithærone ipsum exposuit. Quem cum pastores quidam invenissent excepissentque, ad Polybum Corinthi Regem detulerunt; qui a pastoribus acceptum et curare dignatus est, et usque ad virilem ætatem educavit. Tum vero Œdipus, cum a quodam contumeliose haberetur, qui ei exprobravit, quod nothus nec genuinus Polybi filius esset, profectus est ad Pythiam, Apollinis scilicet ad oraculum, quæsiturus et quis ipse esset, et cujus filius. Respondit autem ei

<sup>1</sup> MS. Prolis novale ne sere invidia Deum.

<sup>2</sup> MS. Sin procreabis tu tibi necem paras.

oraculum, quod in fati ipsi fuerit patrem suum interficere, et cum matre concumbere. Responso hoc audito, Corinthum renuit ad Polybum redire, ob ea quæ dicta sunt, ut qui existimaret oraculum patrem dicere Polybum, matrem vero uxorem ejus; quare ea potius tendebat via, quæ Thebas duceret. Eandem autem viam carpebat etiam Laius, hujus pater, veniens et ipse ad oraculum, interrogaturus quid factum sit de filio ab ipsomet exposito, scilicet Œdipo. Cum autem alter alteri occurreret, Laii satellites Œdipum alloquebantur, Tu quisquis, es, de via Regi cede. Ille autem haud obsecutus est, et cum a Laio percuteretur, furore percitus, et ipsum et reliquos qui una cum eo erant interfecit, unum tantum dimisit, qui domum reversus omnia nunciavit. Post hæc cum Œdipus Thebas proficisceretur, ingens urbi malum imminens Sphingem invenit, quæ ænigmata proponens, unumquemque qui ea explicare non valebat, devoravit. Præmium vero tunc temporis a Thebanis cuilibet ænigma Sphingis soluturo propositum fuit Jocasta uxor Laii, ipsi connubio jungenda. Quare cum Sphinx ænigma istud proferret; Quadrupes bipesque et rursus tripes, quod hominem significat, solutionem Œdipus excogitavit, et Sphinx furore correpta seipsam interemit. Inde Œdipus ex coitu cum matre sua quatuor liberos procreavit, Polynicem atque Eteoclem, Antigonen et Ismenen. Posthæc facinore quod perpetraverat cognito seipsum oculis privavit, et regnum filiis suis quos ante nominavimus reliquit. Cum autem illi patrem lumine orbatum in carcere arcte custodirent, imprecatus illis est ut ferro et cæde regnum dividerent. Inde metu percussi simul Thebis habitare, et regnare noluerunt, convenitque inter ipsos, ut unus urbe excederet et solum mutaret, alter autem per annum unum regno potiretur, rursumque cum rediret ille qui excesserat, locum ei alter daret, ut vel sic diras patris evitarent. Primum igitur Polynices per annum unum imperio potitus est, inde secessit suas Eteocli vices concedens. Anno autem elapso Polynices Thebas ad regnum capessendum, uti convenerat, reversus, nec ab Eteocle admissus est: quare ad Adrastum Argivorum regem abiit, ductaque filia gener ejus hac conditione factus est, ut Adrastus communem operam daret quo in urbem suam redire regnumque recuperare posset. Lecto igitur Argis exercitu copioso Thebas eum adversus fratrem suum ducit, ubi et ipse et frater cæde mutua perierunt.

Scena Fabulæ Thebis esse supponitur. Chorus ex Thebanis Virginibus constat. Argumentum, exercitus Argivorum obsidens

Thebanos sed victores, et interitus Eteoclis et Polynicis. Titulus Tragediæ, *Septem ad Thebas*, quod septem duces Thebarum portas custodirent; sunt enim hæ Thebæ septem portarum, Ægyptiacæ autem centum.

**Fabulæ Personæ.**

**ETEOCLES.**  
**NUNCIUS** explorator.  
**CHORUS** Virginum.  
**ISMENE.**  
**ANTIGONE.**  
**PRÆCO.**

Prologum agit Eteocles, populum Thebanum ad urbis custodiam  
instruens.

# ÆSCHYLI TRAGŒDIA

## SEPTEM CONTRA THEBAS.

### I A M B I.

I. ETEOC. CADMEI cives, tempestiva oportet loqui *eum*  
Qui rerum curam gerit in puppi civitatis  
Clavum tenens, palpebras non componens somno.  
Si enim bene rem geramus, causa ad deos refertur:  
Sin aliter, quod absit, acciderit infortunium, 5  
Unus Eteocles multus per urbem  
Famigerabitur a civibus occentationibus tumultuosis,  
Et lamentis, quorum Jupiter Averruncus,  
Uti nominatur, sit Cadmæorum civitati:  
Vos autem nunc oportet, et eum qui nondum attigit 10  
Pubertatis florem, et eum qui tempore depubuit,  
Vigorem multum reparantem corporis  
Curam habentem unumquemque, sicut convenit,  
Urbi succurrere, et deorum indigenarum  
Altaribus, ne unquam honoribus destituantur, 15  
Liberisque, terræque matri charissimæ altrici.  
Hæc enim *vos* pueros reptantes benigno solo,  
Omnem suscipiens educationis molestiam,  
Extulit in incolas, ut scutigeri  
Essetis fidi in hoc negotio. 20  
Et nunc quidem in hunc usque diem propensior est deus,  
Hoc enim tempore obsessis  
Feliciter in plerisque bellum a diis succedit:  
Jam vero sicut ait vates curator avium,  
Auribus et mente dijudicans absque igne 25  
Fatidicas volucres arte infallibili:  
Ille talium vaticinationum magister  
Dicit maximum agmen Græcanicum  
<sup>3</sup> Noctu-contrahi insidiaturum urbi.  
Quare ad portas, et turrium propugnacula 30  
Festinate cuncti, accelerate, cum armis omnibus  
Implete thoracea, et super tabulata

<sup>3</sup> MS. Noctu consilium inire, *vel*, iniisse.



Turrium state, et portarum in exitibus  
 Manentes confidite, neque irruentium  
 Formidate admodum multitudinem, favet deus. 35  
 Quin et ego speculatores, exploratoresque exercitus  
 Emisi, quos viam spero non frustra capessere ;  
 A quibus certior factus nunquam capiar dolo.  
 NUNT. Eteocles, præstantissime Cadmæorum rex,  
 Venio certissima inde ab exercitu ferens : 40  
 Ipse enim ocularis testis sum rerum omnium ;  
 Nam viri septem bellicosi duces  
 Bovem maclantes super clypeum nigro *ferro* revinctum,  
 Et contingentes manibus taurinum cruorem,  
 Per Martem, Bellonam, et Pavorem sanguinis avidum 45  
 Sancte-jurarunt, se aut civitati suffossiones  
 Struentes, vi perdituros Cadmæorum urbem,  
 Aut hanc oppetentes terram maceratuos sanguine.  
 Quin et sui memorialia domum ad parentes *mittenda*  
 Adrasti currum manibus circumposuerunt, lacrymam 50  
 Stillantes, misericordia vero in ore nulla :  
 Ferreus enim animus virtute excandescens  
 Spirabat, ut <sup>4</sup> leonum cum pugnam conspexerint.  
 Et horum rumor non ignavia protrahitur,  
 Sortientes vero reliqui, ut sorte lectus 55  
 Unusquisque ad portas turmam duceret,  
 Adversus hæc optimos quosque viros delectos urbis  
 Ad portarum exitus ordina celeriter :  
 Jam enim prope integre-armatus Argivorum exercitus  
 Accedit, festinat, et campos spuma albicans 60  
 Humectat guttis ex equinis pulmonibus.  
 Tu vero, tanquam navis peritus gubernator,  
 Urbem munito, priusquam ingruat spiritus  
 Martis, fremit enim fluctus terrestris exercitus.  
 Et harum rerum opportunitatem quam celerrime  
 prehende. 65  
 Cætero ipse fidum interdiu explorantem  
 Oculum habebo, ac perspicuitate sermonis mei  
 Certior factus eorum quæ foris, incolumis eris.  
 ETEOC. O Jupiter, et Terra, Urbisque custodes dii,  
 Execratioque furialis patris præpotens, 70

<sup>4</sup> MS. Leones martium tuentes.

Ne mihi civitatem funditus perditam  
 Extirpetis ab hostibus captam, Græciæ  
 Sermonem fundentem, et domos cum focis vobis  
 dedicatis.

Cadmi vero tum regionem tum urbem liberam  
 Jugo servili nequaquam subdatis; 75  
 Estote auxilio, communiter utilia spero me dicere;  
 „ Nam civitas prosperę agens honorat deos.

## MONOSTROPHICA.

CHOR. <sup>5</sup> Defleo terribilia magna mala,  
 Dimittitur acies castra relinuens,  
 Confluit huc multus populus equestris præcursor, 80  
 Pulvis ætherius me docet apparens,  
 Mutus, manifestus, verus nuntius.  
 E lecto excitans armicampistrepusque  
 Appropinquat clamor, volat, fremit  
 Instar aquæ de monte strepere et insistibiliter ruentis. 85  
 Eheu, eheu, dii, deæque,  
 Concitatum malum abigite.  
 Clamat super mœnibus  
 Populus albus clypeis, insurgit  
 Bene-instructus urbi instans. 90  
 Quis tuebitur,  
 Quis opitulabitur,  
 Deorum aut dearum?  
 Quorumnam ergo procidam  
 Ad simulachra numinum? 95  
 Heu divi bonas sedes obtinentes,  
 Tempus est simulachraprehendere.

<sup>5</sup> MS. Defleo dolores magnos terribiles, exercitus dimittitur, *solvitur*, relicta castris et multus populus, *exercitus*, equestris præcursor, pedites antecedens confluit huc; pulvis in aere apparens hoc mihi persuadet nuntius, *qui pulvis est nuntius*, verus, certus, voce carens, et sonus qui excitat me a lecto, strepentium armorum per campum, accedit ad me, volat *inquam* clamor, fremit instar aquæ invictæ (i. e. *torrentis*) quæ per montes resonat. Heu, heu, O Dii Deæque defendite malum quod exoritur: populus, *exercitus*, albis clypeis ornatus, comptus, clamat supra mœnia invadens urbem. Quis vero liberabit me? Quis, inquam, Deorum aut Dearum opem ferat? Quorumnam ego accidam, *procumbam*, ad statuas Deorum. O Dii pulchras ædes obtinentes tempus est ut amplectamur delubra.

Quid cunctamur miseræ ?  
 Auditis aut non auditis  
 Clypeorum sonitum ? 100  
 Peplos et coronas  
 Quando, si non modo, inter supplicandum apprehen-  
 demus ?  
 Sonum persensi  
 Strepitumque haud unius hastæ.  
 Quid ages, an prodes 105  
 Telluris antique *præses* Mars,  
 Propriam terram,  
 O numen aurea casside ?  
 Respice, respice urbem,  
 Quam olim charam habuisti. 110  
 O urbi-custodes dii terræ,  
 Agite omnes,  
 Aspiciate virginum  
 Manipulum pro evita  
 Servitute supplicem. 115  
 Nam per urbem fluctus  
 Virorum cristis nutantibus  
 Cachinnat flatibus  
 Martis concitus.  
 Ast, o Jupiter Perfector, omnimodo 120  
 Propulsa hostium expugnationem.  
 Argivi enim Cadmi oppidum  
 Cingunt, et arma bellica metuimus.  
 Revinctâ maxillis equinis  
 Timorem incutiunt fræna. 125

Quid cessamus miseræ ? \* \* \* Peplos et coronas quando nisi nunc inter sup-  
 plicandum apprehendemus ? Sonitum video, *sensio*, et strepitum plurimarum  
 hastarum. Quid facies, deseresne, vetus incola hujus terræ, Mars, tuam  
 regionem ? O Dæmon aurea galea, respice, respice urbem quam olim  
 charam tibi reddidisti. O Dii qui hanc urbem servatis, agite omnes,  
 videte virginum supplicem manipulum (i. e. turbam) vitandæ servitutis  
 causa. Fluctus enim circa urbem virorum cristas obliquas habentium  
 cachinnat flatibus Martis excitatus. Verum O Jupiter pater qui exitum  
 omnium rerum in potestate habes, juvando arce ne capiamur ab hostibus :  
 Argivi enim urbem Cadmi circumdant ; ab armis Martis metus est :  
 alligata ad maxillas equinas tristi voce prædicant cædem fræna.

SEPTEM CONTRA THEBAS. 123

Et septem generosi viri præstantes de exercitu  
 Contra hastam valentibus armaturis septem portis  
 Adstant sorte lecti.  
 Tu vero Jovigena,  
 Fortis et amans pugnæ, 130  
 Liberatrix urbi sis,  
 Pallas, et equestris  
 Pontipotens rex,  
 Piscaria fuscina  
 Neptune solutionem 135  
 Metus, solutionem tribue.  
 Tu quoque Mars, heu heu,  
 A Cadmo nominatam  
 Arcem tuere,  
 Curaque exacte. 140  
 Et Venus, quæ  
 Generis tritavia,  
 Defende; tuo  
 Sanguine sati sumus, precibus te  
 Religiosis invocantes 145  
 Adimus. Et tu  
 Luperce rex, Luperce  
 Esto hostili exercitui,  
 Gemitus exaudiens. Tu vero  
 Latonigena puella, 150  
 Arcum instruas  
 Diana chara. eheu! eheu!  
 Stridorem curruum  
 Circa urbem audio.

Porro septem viri superbi eminentes exercitu, bellicosus apparatus stant  
 adversus septem portas nacti stationem sortitione: Tu vero, Jove nata,  
 robur amicum pugnantium, servatrix esto hujus urbis, Pallas, et tu Conse,  
 Neptune rex, tridente quo pisces figis, Neptune, liberationem a metu,  
 liberationem præbe. Quin etiam tu Mars, heu, heu, urbem de Cadmi  
 nomine dictam custodi, curamque habeto illius efficaciter: Et Venus quæ  
 nostri generis auctor, defende nos; tuo ex sanguine orti fumus, religiosis  
 precibus te invocantes appropinquamus; Et tu Lycie rex, Lycius fias exer-  
 citui hostili ad clamorem gemituum. Et tu O Latonigena puella arcum præpara  
 Diana dilecta; heu, heu, heu, heu. Sonitum curruum circa urbem audio.

O veneranda Juno,	155
Sonuerunt axium	
Onustarum extremitates,	
Diana chara, eheu! eheu!	
Hastis concussus æther furit.	
Quid patitur urbs nostra, quid fiet?	160
Quo tandem finem ducit deus? eheu! eheu!	
Acervi lapidum involant	
In turre longepetitas.	
O dilecte Apollo,	
Strepitus in portis	165
Ære-revinctorum clypeorum,	
Et belli cœlitus moderatrix	
Agmen sacrum.	
Tu vero in pugnibus beata	
Regina Onca præurbica	170
Septem-portis sedem protege.	
Heu fortissimi dii,	
Heu perfici perficæque, terræ	
Hujus præsides,	
Urbem bello fessam ne prodatis	175
Alienæ linguæ exercitui.	
Audite virginum,	
Audite justissimam	
Protensis manibus precationem.	
Heu dilecti dii	180
Liberatores, civitatis curam gerentes.	

O veneranda Juno sonuerunt axium pondere suo gravatarum modiolis. Diana chara, heu, heu, heu, heu, aer percussus ab hastis furit: *vehementer agitur percussus ab hastis; in quo hastilia commoventur.* Quid urbi nostræ accidit, quid illa fiet. Quomodo amplius finem deus imponet? *Ad quem finem perdet Deus hoc bellum?* Jam venit lapidatio pinnarum quæ e longinquo petuntur. *Muri nostri jam incipiunt saxis procul missis quati.* O chare Apollo strepitus auditur in portis, *ad portas, scutorum ære victorum, æneorum.* Et tu O beata regina Onca Minerva castus finis, *i. e. quæ castum finem imponis,* cœlitus bella terminans ante urbem serva sedem tuam Thebas septem portarum: O omnipotentes Dii custodes horum murorum, hujus terræ perfecti et perfectæ ne deseratis urbem bello vexatam diversæ dialecti sive conflatæ ex populis diversarum linguarum, aciei. Audite virginum audite justas manibus protensis preces. O amici Dii circumstantes hanc urbem, liberatores, audite preces justissimas quæ fiunt manibus in altum sublatis:



SEPTEM CONTRA THEBAS. 125

Monstrate quantum urbi faveatis,  
 Curate templa publica,  
 Curantes vero succurrite,  
 Et urbis orgiorum, 185  
 Victimis gaudentium,  
 Estote memores.

I A M B I.

II. ETEOC. Vos interrogo, intoleranda propago,  
 Num hæc optima, et urbi salutaria,  
 Hujusque exercitus obsessi confirmatio, 190  
 Procidentes ad <sup>6</sup> simulachra  
 Clamare, ejulare, quæ sunt prudentibus odiosa.  
 „ Neve in malis, neve in prosperitate dilecta,  
 „ Contubernalis sim muliebri sexui.  
 „ Nam si imperat, non ferendus fastus, 195  
 „ Sin metuat, domui et urbi plus *confert* mali.  
 Et nunc civibus hasce cursorias fugas  
 Injicientes excitastis excordem metum.  
 Res autem eorum qui foris sunt, ac si optimæ essent,  
 extollitis.  
 Ita ipsi a nobismet domi expugnamur. 200  
 Talia fœminis cohabitans habebis.  
 Quod si quis meo imperio non audiens fuerit,  
 Vir, mulierque, aut quodcunque inter hos medium,  
 Calculus in eos mortiferus jacietur,  
 Nec lapidariam plebis effugiet mortem. 205  
 „ Viro enim cura; ne consultet fœmina  
 „ Quæ foris; intus existens ne damnum inferas.  
 Audisti, aut non audisti, an surdæ loquor?

A N T I S T R O P H I C A.

S T R O P H E I.

CHOR. O chare Œdipi fili, inhorruï audito  
 Currisono strepitu, quoniam 210  
 Modioli strident rotas vertentes, *strepituque*  
 Equinorum in ore clavorum somnum excutientium  
 Frænorum igne genitorum.

Ostendite quam sitis amici huic civitati: Curæ habetote sacra publica, et de iis solliciti juvate, et mihi memores estote sacrarum solennitatum cum frequentibus sacrificiis junctarum, hujus civitatis.

<sup>6</sup> MS. Simulachra Deorum urbituentium.

## I A M B I.

ETEOC. Quid ergo, nautane in proram fugiens  
A puppe, invenit remedium salutis,  
Nave marino fluctu laborante ?

## A N T I S T R O P H E 1.

CHOR. Quare ad deorum præcursatrix accessi  
Simulachra vetera, confisa diis, cum nivis  
Pernitosæ ninguidæ fremitus in portis, continuo  
Excitata sum metu ad orandum superos, urbem 220  
Ut subsidio protegant.

## I A M B I.

ETEOC. Oratis ut turris hostium repellat hastam ?  
CHOR. Ergo hæc a diis erant. ETEOC. Attamen deos  
Capta urbe excedere sermo est.

## S T R O P H E 2.

CHOR. Ne meo unquam tempore excedat deorum 225  
Isthæc consociatio ; neque videam  
Populatam hanc urbem, et castra  
Accensa igne hostili.

## I A M B I.

ETEOC. Ne mihi incalando deos consulas male.  
,, Obedientia enim prosperitatis est 230  
,, Mater, *Jovis* sospitatoris uxor, sic se habet sermo.

## A N T I S T R O P H E 2.

CHOR. ,, Diis autem inest vis adhuc præpotentior,  
,, Quæ sæpe in malis inextricabilem  
,, E difficili miseria supra oculos  
,, Suspensam nubem expellit. 235

## I A M B I.

ETEOC. Virorum hæc sunt, victimas et sacrificia  
Diis mactare, hostibus lacessentibus.  
Tuum vero vicissim tacere et manere domi.

## STROPHE 3.

CHOR. Deorum ope urbem incolimus indomitam;  
Hostiumque turbam arcet propugnaculum; 240  
Quid hæc aversatur invidia? i. e. *cur hæc invidie culpas?*

## IAMB I.

ETEOC. Non invideo tibi, deorum quod colas genus:  
Sed ne cives excordes reddas,  
Quieta sis, neque trepides nimis.

## ANTISTROPHE 3.

CHOR. Subitaneum audiens fragorem, 245  
Trepidante cum metu, hanc in arcem,  
Venerandam sedem, me contuli.

## IAMB I.

ETEOC. Ne nunc, si forte mortuos aut vulneratos  
Sentiatis, lamentis prosequamini.  
Hac enim mortalium cæde Mars pascitur. 250  
CHOR. Attamen audio equestres fremitus.  
ETEOC. Ne nunc quæ audis, clare audias nimis.  
CHOR. Gemit e terra civitas tanquam circumclusa.  
ETEOC. Ergo me de his consulere satis est.  
CHOR. Timeo, pulsatio enim ad portas augetur. 255  
ETEOC. Non siles? ne quid horum per urbem efferas.  
CHOR. O numinum consociatio, ne munimenta prodas.  
ETEOC. Num tibi mors erit si tacita hæc tolerabis?  
CHOR. Dii urbici, ne in servitutem incidam.  
ETEOC. Ipsa me et totam urbem in servitutem rediges. 260  
CHOR. Omnipotens Jupiter verte in hostes telum.  
ETEOC. Proh Jupiter quale creasti mulierum genus!  
CHOR. Miserum, sicut viri sunt quorum capta est civitas.  
ETEOC. Obgannis iterum attingens simulachra?  
CHOR. Namque exanimatione linguam rapit metus. 265  
ETEOC. Roganti mihi leve si dederis munus.  
CHOR. Dicas quam citissime, et cito sciam.  
ETEOC. Tace misera, amicos ne terrefacias.  
CHOR. Taceo, una cum aliis fatum feram.  
ETEOC. Hoc verbum tuum præ cæteris eligo. 270  
Et porro extra simulachra constituta  
Posce meliora, deos auxiliares fore:

## SEPTEM CONTRA THEBAS.

Meaque audiens vota, mox tu  
 Clamorem sacrum placabilem accinas,  
 Morem illum Græcum clamoris sacrificialis, 275  
 Audaciam amicis, solvens metum ex hostibus con-  
 ceptum :  
 Ego vero regionis urbicustodibus diis,  
 Paganisque, et forum servantibus,  
 Diræque fontibus, neque Ismenum excipio,  
 Rebus bene succedentibus, et urbe salva, 280  
 Ovibus nos cruentantes deorum focos  
 Tauros maectantes diis hic promitto  
 Statuos trophæa, hostiumque exuvias,  
 Manubias inimicorum bello-captas domibus puris.  
 Talia tu non querula diis voveto, 285  
 Neque in vanis et agrestibus suspiriis,  
 Nihilo enim magis effugies fatum.  
 Ego vero viros sex, me cum septimo,  
 Ex adverso hostibus valide oppositos,  
 Ad septem munitos exitus ordinatum ibo, 290  
 Priusquam nuncii festini, subitaneique et tumultuosi  
 Sermones veniant, ac nos præ necessitate accendant.

## ANTISTROPHICA.

## STROPHE I.

CHOR. Cura est, præ metu vero non quiescit animus :  
 Nam propinquæ cordi sollicitudines  
 Incendunt timorem, *metuo* 295  
 Circundantem mœnia populum,  
 Velut draconem pro pullis  
 Metuit nidulantibus  
 Infœlix parens,  
 Delicata columba. 300  
 Nam ad propugnacula  
 Universis copiis, universis ordinibus  
 Accedunt, quid me fiet ?  
 In undique petitos  
 Injiciunt cives 305  
 Lapidés asperos.  
 Omnimodo generosi  
 Dii urbem et aciem  
 Cadmigenam protegite.

SEPTEM CONTRA THEBAS. 129

ANTISTROPHE 1.

Quale reddideritis terræ solum 310  
Hoc melius, cum hostibus dimiseritis  
Hanc feracem terram,  
Et aquam Dirçæam,  
Saluberrimum fluviorum,  
Quotquot mittit Neptunus 315  
Terram continens,  
Tethyosque liberi.  
Porro O urbicustodes  
Dii, iis qui extra  
Turres *sunt* viriperdam, 320  
Et arma abjicientem noxam  
Immittentes, attollite  
Gloriam, civibus vero  
Urbis liberatores,  
Et sedibus bene locati consistite, 325  
Ob preces lugubres.

STROPHE 2.

Miserabile enim erit urbem hanc antiquam  
In orcum dimittere, hastæ prædam,  
Servilem tenui cinere,  
A viro Achæo divinitus 330  
Indigne perditam;  
Captivas duci,  
Heu, heu, heu! puellas et vetulas,  
Equorum instar, per comas,  
Discissis vestibus,  
Clamat vero *quasi* vacua civitas,  
Præda misto cum clamore capta;  
Graves miserias pertimesco.

ANTISTROPHE 2.

Lachrymabile vero est novellis virginibus  
Ante solennia *connubialia* crudam *virginitatem* decer-  
pentia demigrare, 340  
Domibus suis invisio itinere.  
Quid? mortuum enim dico  
Melius his se habere.



## SEPTEM CONTRA THEBAS.

Multa enim, quando expugnatur, civitas, heu!  
 Miserrimaque patitur. 345  
 Alius alium ducit,  
 Cædit, nonnulla etiam incendit:  
 Fumo autem polluitur urbs tota,  
 Et furibundus spirat populi domitor  
 Inquinans pietatem Mars. 350

## STROPHE 3.

Rugitus per civitatem;  
 Ad urbem vero sagena muralis *accedit*,  
 A viro vir hasta interficitur,  
 Et balatus cruenti  
 Lactentium 355  
 Pueriles strepunt.  
 Rapinæ discursibus affines fiunt.  
 Congreditur ferens ferenti,  
 Et vacuum vacuus vocat,  
 Participem habere volens, 360  
 Nec minorem nec æqualem *partem* cupientes.  
 Qualia ex his conjicere ratio adest?

## ANTISTROPHE 3.

Omne genus fructuum  
 In terram cadens molestiam præbet occurrens.  
 Acerbus aspectus ministrantium puellarum. 365  
 Plurima vero miscellanea  
 Terræ dona inutilibus  
 Feruntur fluctibus.  
 Famulæque miseriis inassuetæ juvenes  
 Infelices subeunt lectum captivum 370  
 Viri felicitis, velut  
 Inimici victoris.  
*Sed* spes est nocturnum finem adventurum  
 Lachrymabilium dolorum liberatorem.

## IAMB I.

III. SEM. Quin speculator, ut videtur, exercitus 375  
 Rumorem aliquem nobis, O amicæ, novum affert,  
 Festino gressu adproperans missorios axes pedum.  
 SEM. Quin etiam ipse rex Œdipi filius  
 Incedit, recentem nuncii sermonem ut audiat.

SEPTEM CONTRA THEBAS. 131

Festinatio vero hujus etiam non moratur gradum. 380  
 MUNT. Dicendo sum, utpote probe sciens, res hostium,  
 Quem quisque ad portas sortitus est locum.  
 Tydeus quidem jamjam apud portas Prætides .  
 Fremit, sed Ismeni vadum transire non patitur  
 Vates, haud enim pulchra sunt exta. 385  
 At Tydeus furens et pugnæ cupidus .  
 Vociferatur, uti serpens calore meridiano excitus.  
 Incessit vero probris vatem Œclidem sapientem,  
 Adulari dicit eum mortem, et pugnam excordia.  
 Talia vociferans cristas tres umbratiles 390  
 Quatit, cassidis capillitium, ab hujus clypeo  
 Æreæ clangunt terrorem tubæ.  
 Habet vero superbum hoc insigne in scuto,  
 Flammans ab astris cœlum fabricatum,  
 Splendidumque plenilunium in scuto medio 395  
 Venerandissimum siderum, noctis oculus, conspicuum  
 est.  
 Talia fastidiosus magnificis armamentis,  
 Clamat apud ripas fluminis pugnam expetens.  
 Velut equus autem stat contra fræna insaniens,  
 Qui clangorem tubæ expectans concitatur. 400  
 Quemnam huic oppones? quis Præti portis,  
 Claustris apertis, præfici idoneus?  
 ETEOC. „ Ornatum quidem ipse viri timeo nullum;  
 „ Neque vulnera impingunt insignia.  
 „ Cristæ et tubæ non mordent absque cuspide. 405  
 Et nox ista, quam dicis in clypeo  
 Astris splendidum cœlum occupare,  
 Forsan erit præsaga mali ex desipientia alicui.  
 Si enim morienti nox in oculos cadat  
 Illi ferenti signum hoc fastuosum, 410  
 Esset recte justeque denominatum,  
 Et ipse in semet opprobrium vaticinaretur.  
 At ego Tydeo probum Astaci filium  
 Hunc opponam portarum præsidem,  
 Generosum admodum, et pudoris thronum 415  
 Venerantem, aversatumque gloriosos sermones.  
 Nam in turpibus ignavus, non iniquus esse amat.  
 Sed a viris terra satis, queis Mars pepercit,  
 Velut a radice pullulavit, et est revera indigena

## SEPTEM CONTRA THEBAS.

Melanippus; ast opus *quod est* in aleis Mars  
decernet.

420

Justitia autem consanguinea illum potissimum misit  
Ad avertendum matri, quæ eum peperit, hostilem  
hastam.

## ANTISTROPHICA.

## STROPHE. I.

CHOR. Meum defensorem fortunatum esse  
Dent dii, quoniam justus civitatis  
Propugnator exurgit: tremo vero  
Sanguiferas neces amicorum  
Oppetentium videre.

425

## I A M B I.

NUNT. Huic quidem ita feliciter agere faxint superi.  
Capaneus vero Electras portas sortitus est.  
Gigas hic alius, eo quem modo dixi  
Major: et fastus haud hominem sapit.  
Turribus minatur atrociam, quæ non perficiant fata.  
Nam deo lubente se expugnaturum urbem  
Et non lubente ait: neque Jovis  
Iram in solum irruentem moraturum.  
Fulgura vero et fulmineos ictus  
Meridianis assimilavit caloribus.  
Insigne autem habet, virum nudum igniferum,  
Cui armata in manu fax ardet.  
Aureis vero dicit literis, COMBURAM URBEM.  
Huic viro tali mitte aliquem; sed quis cum eo  
congre dietur?

430

435

440

ETEOC. Quis virum superbientem non timens manebit?  
Et huic lucro lucrum paritur aliud.

„ Vanarum hominibus jactationum

„ Lingua vera est accusatrix.

445

Capaneus minatur se expeditum exequi,

Deos blasphemans, et os exercens

Gaudio frustraneo, mortalis existens, in cœlum

Mittit, eructatque in Jovem verba æstuantia.

At spero illi jure igniferum

450

Venturum fulmen, nihil simile

Meridianis caloribus solis.

## SEPTEM CONTRA THEBAS.

133

Adversus eum, licet jaſtabundus ſit nimis,  
Vir animi fervidus ordinatur Polyphontes.  
Idoneum præſidium, tutelarior  
Dianæ favore, cæterisque cum diis.  
Dic alium alias ſortitum portas.

455

## ANTISTROPHE I.

CHOR. Pereat qui magna imprecatur urbi.  
Fulminisque telum in ipſum decidat,  
Antequam meam irruat in domum, et a virgineis  
Sedibus ſuperba  
Hasta abripiat.

460

## IAMB I.

NUNT. Quinetiam eum, qui deinde ſortitus eſt portas,  
Dicam, tertio enim Eteocli tertia ſors:  
Excidit e ſupina ærea caſſide,  
Neitidibus portis ut cohortem admoveat.  
Qui equos in phaleris ferocientes  
Fleſcit, in portas irruere cupientes.  
Quibus cami ſtrident, barbarorum more,  
Superbientium narium eſſatibus pleni.  
Eſſigiatuſ autem eſt clypeuſ hauſ vulgari modo.  
Vir namque armatuſ ſcalæ per graduſ  
Aggreditur hoſtium turrim, expugnare cupiens.  
Hic etiam clamat literarum in ſyllabis  
Quod ne Marſ ipſe eum repellat turribuſ.  
Et huic viro mitte æqualem aliquem,  
Qui ab urbe hac arceat ſervile jugum.  
ETEOC. Mittam jam hunc, feliciter quidem, in eum.  
Et mittitur non ornatuſ ſuperbuſ in manibuſ  
habens,  
Megareuſ Creontis ſeminiuſ, genere ſatorum  
terra,  
Qui neque furentium equeſtrium hinnituſ  
Fremituſ timenſ portuſ deſtituet.  
Sed aut morienſ terræ nutrimenti referet gratiam,  
Aut virum utruſque cum oppido in ſcuto  
Capienſ, exuviis paternam ornabit domum.  
Jaſteſ de alio, nec mihi dicenſo parcaſ.

465

470

475

480

485

## STROPHE 2.

CHOR. Tibi quidem omnia precor bene,  
 O defensor mearum domorum, illis vero male  
 succedere.  
 Utque jactabunda verba proferunt in urbem  
 Insaniente animo, sic eos Jupiter  
 Vindex iratus inspectet.

490

## IAMB I.

NUNT. Quartus alius, proximas portas habens  
 Oncæ Minervæ, cum clamore adstat.  
 Hippomedontis figura et forma ingens.  
 Aream vero magnam, clypei orbem dico,  
 Horrui eo rotante; aliter *a vero* non loquor.  
 Et ejus signifex haud imperitus fuit,  
 Quicumque hoc opus inseruit clypeo,  
 Typhœum emittentem ignivomum per os  
 Fumum nigrum, varie mobilem ignis fratrem.  
 Ubi serpentum gyris concavi scuti  
 Circularis ambitus stratus est.  
 Ipse autem acclamabat et martem spirat,  
 Veluti Baccha deo plena, terrorem oculis incutiens.  
 Talis viri conatus caute observandi.  
 Quippe jam ad portas terrorem minatur.

ETEOC. Primum quidem Onca Pallas, quæ et Prop' urbia,  
 Portis vicina, viri odio habens contumeliam,  
 Arcebit ut a pullis draconem perniciosum.  
 Hyperbius autem prudens CEnopis filius,  
 Vir virum contra electus est, qui volet  
 Experiundo cognoscere fatum in periculo fortunæ;  
 Neque forma, nec animo, nec armorum apparatu  
 Culpandus, Mercurius vero convenienter *ea* contulit.  
 Inimicus enim vir viro huic constituetur.  
 Conferent autem adversarios in clypeis  
 Deos; etenim ille ignivomum Typhœum habet;  
 Hyperbio vero Jupiter in parma pater  
 Stator infigitur, in manu jaculum ardens:  
 Nec unquam vidit quisquam Jovem victum ullibi.  
 Talis scilicet est deorum amicitia,  
 Ut cum victoribus nos simus, illi cum victis.  
 Consentaneum est igitur viros adversarios eodem  
 modo processuros:

495

500

505

510

515

520



SEPTEM CONTRA THEBAS. 135

Si Jupiter Typhœo pugna fortior,  
Hyperbio etiam, ratione insignis, 525  
Sospitator erit Jupiter qui in clypeo est.

ANTISTROPHE 2.

CHOR. Spero eum, qui Jovi oppositam imaginem habet,  
Invisum in scuto terra-obruti corpus,  
Numinibus inimicum simulachrum, mortalibusque et  
Longævis diis, ante portam 530  
Caput confracturum.

IAMB I.

NUNT. Ita fiat: rursus quintum dico,  
Constitutum ad quintam Borealem portam,  
Juxta sepulchrum Jovigenæ Amphionis.  
Jurat vero per hastam, quam habere magis quam  
deum 535  
Ausus est colendam, oculisque chariorem,  
Se perditurum urbem Cadmæorum, vel invito  
Jove: hoc clamat monticæla ex matre  
Germen pulchriforme, virilis puer.  
Huic commodum inserpit per malas lanugo, 540  
Creber nascentis pubis exurgens pilus.  
Ipse vero sævam, nec virginali nomini congruam  
Mentem, trucemque oculum habens adstat.  
Non tamen sine arrogantia portis imminet.  
Urbis enim nostræ probrum, in ærato 545  
Scuto, rotundo corporis munimento,  
Sphingem crudivoram, affixam  
Clavis portabat, splendidum at horrendum corpus.  
Quin subter ipsam fert hominem e Cadmæis unum,  
Ut plurima in virum hunc conjiciantur tela. 550  
Cum venerit vero, videtur non cauponaturus pugnam,  
Nec longi itineris dedecoraturus viam,  
Parthenopæus Arcas, vir talis, qualem descripsi,  
Advena, Argis rependens gratiam nutriciam,  
Turribus hisce minatur, quæ non perficiat deus. 555

ETEOC. Quod si consequantur, quæ cogitant, deorum ope,  
Cum ipsis hisce impiis jactationibus,  
Funditus et pessime pereant.  
Est autem adversus hunc quem dicis Arcada,  
Vir minime jactabundus, at manus novit exsequi, 560

Actor illius frater quem modo diximus :  
 Qui non sinet linguam sine operibus,  
 Intra portas irruentem augere mala,  
 Neque intrare eum qui bestiae inimicissimi morsus  
 Imaginem fert hostili in clypeo, 565  
 Ab extra intus se ferentem ipsa objurgabit,  
 Crebros assequuta ictus sub urbem.  
 Volentibus diis hæc ego vera pronuntiem.

## STROPHE 3.

CHOR. Sermo hic pectus penetrat,  
 Stant arreptæ comæ, 570  
 Magna magniloquorum audienti  
 Impiorum hominum ; utinam dii  
 Hos perdant in terra.

## IAMB I.

NUNT. Sextum dicam virum prudentissimum  
 Fortissimumque, Amphiarum vatem : 575  
 Qui ad portas Homoloides constitutus,  
 Malis sermonibus insequitur multum Tydea.  
 Illum homicidam, illum urbis turbatorem *vocans*  
 Maximum Argivis malorum magistrum,  
 Erynnios calatorem, ministrum cædis, 580  
 Horumque malorum Adrasto consultorem.  
 Tuumque rursus fatalem fratrem  
 Polynicem ex ipso nomine interpretatus,  
 Bis in extrema parte nomen exprobrans  
 Vocat, hoc vero dicit ex ore verbum, 585  
 „ Profecto tale facinus et diis gratum,  
 „ Pulchrumque auditu, et dictu posteris,  
 „ Urbem paternam, et deos indigenas  
 „ Diruere inducendo aciem exteram  
 Matrisque fontem quodnam jus exsiccabit ? 590  
 Patriaque terra tua ab industria hasta  
 Subacta quomodo amica tibi fuerit ?  
 Ego vero hoc impinguabo solum  
 Vates hostili sub terra conditus.  
 Pugnemus, non inglorium spero lethum. 595  
 Talia Vates clypeum rotundum gerens  
 Ex ære solido protulit, insigne vero non inerat orbi.  
 „ Non enim optimus videri, sed esse volet.

SEPTEM CONTRA THEBAS.

137

- „ Profundo mentis sulco fruens,  
 „ Ex quo sana germinant consilia. 600  
 Adversus hunc sapientes et probos adversarios  
 „ Ut mittas suadeo. Timendus est qui deos colit.  
 ETEOC. Proh alitem, *auspicium*, qui consociavit mortalibus  
 Virum justum impiissimis!  
 „ At in omni negotio malo consortio 605  
 „ Pejus est nihil; fructus non congerendus;  
 „ Ager nequitiae mortem pro fructu fert.  
 „ Nam si vel navem conscenderit pius vir  
 „ Cum nautis improbitate fervidis,  
 „ Perit cum genere hominum diis invisio. 610  
 „ Vel si quis justus sit cum civibus  
 „ Inhospitalibusque et deorum immemoribus,  
 „ Cum in eundem divinitus inciderit *obsidionis* cassem,  
 „ Communi dei flagello percussus perit.  
 Sed iste vates, dico Oiclei filium, 615  
 Prudens, justus, probus, pius vir,  
 Magnus propheta, mistus impiis  
 Audaciloquis viris, qui ingratis  
 Contendunt longo itinere reverti,  
 Jove volente, una cum eis trahetur. 620  
 Arbitror igitur ipsum ne quidem invasurum portas;  
 Non quasi esset excors, aut consilii inops;  
 At novit quod se oportet occumbere pugna,  
 Si oraculis Apollinis fides sit adhibenda.  
 Amat hic quidem tacere, vel tempestiva loqui. 625  
 Illi tamen virum Lasthenem,  
 Aversantem exteros, custodem portae opponemus.  
 Senilem mentem, at corpus juvenile gerit.  
 Pernix *ei* oculus, neque manu cunctatur  
 Extra clypeum nudatam arripere hastam. 630  
 „ Dei vero est donum mortalibus foeliciter agere.

ANTISTROPHE 3.

- CHOR. Exaudientes dii justas preces  
 Nostras, efficite ut foeliciter agat civitas,  
 Hastica mala *hac* avertentes terra in  
 Advenas, extra vero turres feriens 635  
 Jupiter ipsos fulmine perimat.

## I A M B I.

- NUNT. Nunc septimum, qui ad portam est septimam,  
 Dicam illum fratrem tuum *et ostendam urbi*  
 Qualia optat et imprecatur infortunia.  
 Ut turres ingressus, et denuntiatus terræ, 640  
 Captivantem Pæana debacchans,  
 Tecum congregiatur, et postquam occiderit, moriatur  
 juxta,  
 Aut ut te viventem infamem tanquam viri expulsorem,  
 Exilio mulctet, et seipsum hoc ulciscatur modo.  
 Talia vociferatur, et deos indigenas 645  
 Invocat paternæ terræ, ut inspectores precum  
 Suarum omnino sint, Polynices.  
 Scutum autem habet rotundum recenter fabricatum,  
 Et duplex elaboratum insigne.  
 Auro insignem hominem armatum 650  
 Ducit mulier quædam modeste præiens,  
 Justitia sane dicitur, sicut literæ  
 Referunt, *aitque*, REDUCAM VIRUM hunc, et urbem.  
 Habebit paternarumque ædium vices.  
 Talia sunt illorum symbola. 655  
 Ipse vero jam cogita quem mittendum putes.  
 Ut nunquam me ob ea quæ nuntio  
 Culpes, sed ipse hanc vide gubernes urbem.
- ETEOC. O divinifurens et deorum ingens odium!  
 O perquam lachrymabile meum Œdipi genus! 660  
 Hei mihi! jam nunc imprecationes patris ratæ sunt.  
 Sed neque flere, nec lamentari decet,  
 Ne pariatuŕ luctus intolerabilior.  
 Sed Polynici, recte ita nominato, dico,  
 Brevi videbimus insignia quo vertent; 665  
 Utrum illum reduxerint auro elaboratæ literæ  
 In clypeo effutientem cum fastu mentis.  
 Et si Jovis quidem filia virgo justitia adesset  
 Operibus ejus et menti, forsân hoc eveniret.  
 Sed neque ipsum cum effugisset a matris utero  
 tenebras, 670  
 Neque in lactatu, neque pubescentem,  
 Neque in barbæ collectione lanuginis,  
 Justitia vel affatu dignata est;

SEPTEM CONTRA THEBAS. 139

Neque in paternæ terræ usurpatione iniqua  
Puto ipsam ei prope adsistere. 675

Revera esset justissime falso nominata  
Justitia, si a partibus staret viri audacissimæ mentis.  
His fretus vadam, et cum eo congregiar  
Ipse; quisnam alius magis idoneus?  
Cum imperatore imperator, cum fratre frater, 680  
Hostis cum hoste stabo; fer quam cito  
Ocreas, hastam, et arma lapidibus arcendis apta.

CHOR. O charissime virorum nate Œdipi ne sis  
Ira similis ei qui pessime audit.

Sed viros Cadmæos cum Argivis sat est 685  
Ad manus venire, sanguis enim horum est expiabilis.  
At ubi fratres uterini mortem sibi invicem consciscunt,  
Non est finis hujus piaculi.

ETEOC. Siquidem malum fert aliquis sine dedecore,  
Esto; solum enim lucrum in mortuis. 690  
At malorum et turpium nullam dices gloriam.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

CHOR. Quid insanivisti fili? ne te irarum plena  
Hasta furens noxa ferat.  
⁷ Mali vero amoris abjice exordium.

IAMB I.

ETEOC. Quando ad hoc negotium valde instigat deus, 695  
Eat secundo vento fluctum Cocyti assequutum  
Phœbo invisum omne Laii genus.

ANTISTROPHE I.

CHOR. Crudelis nimis te affectus incitat  
Acerbum fructu patrare homicidium  
Sanguinis illiciti. 700

IAMB I.

ETEOC. Etenim mihi inimica chari patris perfica execratio  
Siccis inflebilibus oculis assidet,  
Dicens mihi mortis secundæ lucrum prius.

⁷ MS. Maligni vero, quo teneris, desiderii imperium excute.



## STROPHE 2.

- CHOR. Sed tu ne incitere : non vocabere timidus  
 „ Si bene vitam agas : horrida non ingreditur 705  
 „ Erinny's domum *illius* cujus ex manibus  
 „ Dii sacrificium accipient.

## IAMB I.

- ETEOC. Diis quidem etiamnum neglecti sumus.  
 Gratia vero mortis nostræ in pretio est.  
 Quid ergo perniciosam adulemur necem ? 710

## ANTISTROPHE 2.

- CHOR. Imo nunc cum tibi adstat ; quoniam genius  
 Voluntatis mutatione diuturna reconciliandus,  
 Forsan veniet leniori  
 Spiritu, adhuc vero fervet.

## IAMB I.

- ETEOC. Etenim efferbuerunt Cædipi imprecationes : 715  
 Nimisque vera in somno phantasmatum  
 Visa, paternarum facultatum distributoria.  
 CHOR. Mulieribus, licet non eas ames, obtempera.  
 ETEOC. Dicite igitur quæ agenda ; neque ea longe petenda.  
 CHOR. Ne hac via ad septimam portam exeas. 720  
 ETEOC. Obfirmatum non me sermone obtundes.  
 CHOR. „<sup>8</sup> Victoriâ equidem licet ingloriam honorat deus.  
 ETEOC. Non decet virum armatum huic sermoni acquiescere.  
 CHOR. Sed num tu fraternum cupis haurire sanguinem ?  
 ETEOC. Diis concedentibus haud effugiet mala. 725

## ANTISTROPHICA.

## STROPHE I.

- CHOR. <sup>9</sup> Horrui domui perniciosam  
 Deam, diis neutiquam similem,  
 Veracissimam, mala præsagentem,  
 Patris votivam Erinny'n,

<sup>8</sup> MS. Victoriâ equidem malam punit Deus.

<sup>9</sup> MS. Horreo Deam perditricem hujus domus, nequaquam Diis similem, verissimam malorum vatem, Deam Furiam votivam patris, quem vocat

SEPTEM CONTRA THEBAS. 141

Perfecturam excandescentes 730  
 Execrationes vesani Œdipodis.  
 Filios-perdens Contentio hæc urget.

ANTISTROPHE 1.

Advena vero sortes distribuit  
 Chalybs, Scythia egressus,  
 Possessionum divisor 735  
 Acerbus, crudele ferrum,  
 Tantum terræ ad incolendum impartiens  
 Quantum, cum occiderint, occupare possint,  
 Largiorum camporum expertes.

STROPHE 2.

Quod si qui mutuo se interfecerint, 740  
 Et a se invicem perempti occubuerint,  
 Terreusque pulvis biberit  
 Nigrifluum cæde expressum cruorem,  
 Quis expiationes præbeat?  
 Quis ipsos lavet? 745  
 O novi labores domus,  
 Antiquis malis commisti!

ANTISTROPHE 2.

Antiquam enim dico  
 Transgressionem cito-punitam,  
 Ætatem vero usque ad tertiam manet. 750  
 Quando Laius, Apolline

*Œdipus in perniciem hujus domus, ne perficiat diras ex iracundia ortas male sani Œdipi. Contentio quæ perdit liberos Œdipi hæc incitat mala, i. e. accelerat perniciem regiæ domus. At sortes hujus negotii administrat peregrinus Chalybus, Deus ferri, oriundus a Scythis, divisor opum acerbus, ferrum crudele (appos.) qui sortes agitando addixit utrique ut tellurem incolant, quantum sufficiat ad continendum mortuos expertes illorum latifundiorum hujus domus. Postea vero quam mutua cæde occubuerint a se invicem interfecti, et terrena pulvis biberit sanguinem cæde expressum, nigrum effectum postquam concretus est, quis illis dabit purgationes? quis illos lavabit? O ærumnas recentes hujus domus quæ miscentur cum antiquis malis; appello enim antiqua mala rebellionem (sub. Laii qui non paruit Apollini) quorum cito velox pœna est consecuta, manet autem pœna vel rebellio ad sæculum, generationem, tertium. Quando Laius invito Apolline*

Invito, qui ter dixerat, in  
 Umbilicariis Pythicis  
 Oraculis, quod, si moreretur  
 Sine liberis, servaret urbem, 755

## STROPHE 3.

Victus amicorum malis consiliis,  
 Genuit sibimet interitum  
 Parricidam Œdipum,  
 Qui matris castum  
 Seminare arvom, ubi nutritus fuerat, 760  
 Radicem sanguineam,  
 Sustinuit. Amentia conjunxit  
 Sponso mente captos.

## ANTISTROPHE 3.

Malorum autem velut mare fluctum agit;  
 Hic quidem cadit, alius vero se attollit 765  
 Trisulcus, ille autem ad puppim  
 Urbis cachinnat:  
 Inter hæc præsidio brevi  
 Extenduntur mœnia in latitudine.  
 Vereor itaque ne cum regibus 770  
 Pereat civitas.

## STROPHE 4.

Adimpletæ enim sunt olim prolatae execrationes,  
 Ægre conciliationes fieri possunt,  
 Pernicies semel orta non præterit.

qui ter dixerat in oraculorum sede templi Pythici ubi est umbilicus mundi, ut servaret civitatem Thebanam moriendo sine liberis, *generatione*. Sed ille victus ab amicis per prava consilia, generavit sibi quidem mortem, Œdipodem nempe qui patrem occidit, qui sustinuit exarasse, seminasse, arvom, uterum, matris castum radicem sanguineam, *unde infans ipse sanguinolentus erat egressus*, ubi ipse nutritus fuerat. Amentia conjunxit perditæ mentis sponso, et insania adducit fluctus malorum instar maris: alius fluctus cadit, alius fluctus attollitur trisulcus, qui fluctus strepit circa puppim urbis, navis nostræ: in medio autem intervallo præsidium porrigitur, extenditur, parvo spatio turris, sive mœnia, in latitudine. Metuo autem ne cum regibus hæc urbs pereat; diræ olim pronuntiatae sunt res perfectæ; *ad exitum perducentur*; graves sunt conciliationes: *ægre conciliabuntur inter se fratres*. Mala autem quæ oriuntur non prætereunt; felicitas

SEPTEM CONTRA THEBAS. 143

- „ Jaſturam autem e puppi factam fert 775  
 „ Virorum solertium  
 „ Felicitas nimis coacervata.

ANTISTROPHE 4.

Quem enim virorum tantum admirati sunt  
 Dii, et incolæ urbis,  
 Et fertilis illa ætas mortalium, 780  
 Quantum tunc Œdipum honorarunt,  
 Qui hominum rapacem  
 Feram e regione sustulerat?

STROPHE 5.

Postquam vero certior factus  
 Fuit miser infelicium 785  
 Nuptiarum, præ dolore ægre ferens,  
 Vesanienti corde,  
 Gemina perpetravit mala  
 Parricida manu,  
 Oculis natos abhorrentibus privavit se. 790

ANTISTROPHE 5.

Filiisque dira  
 Et indignatione plena immisit alimenta ;  
 Heu heu diras ab acerba lingua profectas !  
*Et precatus est, ut per ferrum gerenda*  
 Administratione sortirentur 795  
 Possessiones. Nunc autem tremo  
 Ne hæc perficiat flectipes Erinnyes.

autem quæ supra modum increscit virorum solertium adfert jaſtum de summa puppi: i. e. *nimia felicitas mater est ingentis calamitatis*. Nam quem virorum tantopere admirati sunt sæculum illud, ætas illa virorum qua ætate multi vivebant, quantopere tunc honorabant Œdipum, postquam sustulisset e regione perniciem, *Sphingem*, quæ viros rapiebat. Sed postquam infelix Œdipus fuit gnarus (*cognovit*) infelicium nuptiarum, ægre ferens præ dolore furente corde, *animo*, perfecit gemina mala: nempe manu qua patrem occiderat aberravit ab oculis, *privavit se oculis*, qui ipsis liberis sunt chariores; liberis autem suis immisit, *pronuntiavit adversus liberos*, dira alimenta, *diras pro alimentis*, ex indignatione natas; heu! heu! diras linguæ acerbæ! et mandavit ipsis ut sortirentur, *dividerent*, bona sua administratione per ferrum gerenda. Nunc horreo, timeo, ne diras perficiat Erinnyes reversa ad hanc domum, vel ineluctabilis.

## I A M B I.

- IV. NUNT. Confidite filiæ matrum alumnæ.  
 Effugit hæc civitas servile jugum.  
 Ceciderunt virorum ferociëntium crepitacula. 800  
 Urbs vero in tranquillo est, et fluctuum  
 Crebris ictibus non sentinavit.  
 Firma est turris, et portas idoneis  
 Munivimus duellibus præfectis.  
 Bene habent plurima in sex portis quidem; 805  
 Septimam vero reverendus septimæ diei præfectus  
 Rex Apollo occupavit, Ædipi generi  
 Rependens antiquam Laii incogitantiam.
- CHOR. Quidnam hoc novi est quod urbi accidit?  
 NUNT. Servata est civitas, reges vero una sati 810  
 Viri occubuerunt manibus mutuo internecivis.
- CHOR. Quinam? quid dixti? verbi dementor metu.  
 NUNT. Mentis compos nunc audito, Ædipi genus.  
 CHOR. Me miseram! vates sum malorum.  
 NUNT. Neutiquam in dubio occisi sunt. 815  
 CHOR. Eone venerunt? gravia igitur, dicas tamen.  
 NUNT. Ita fraternis manibus interfecti sunt atrociter.  
 CHOR. Sic fatum commune erat ambobus simul.  
 NUNT. Illud revera miserum sustulit genus.  
 Hisce lætari et lachrymari præsto est. 820  
 Quod civitas quidem fœliciter agat lætari, lachrymari  
 vero quod præfecti  
 Gemini duces sortiti sunt  
 Scythico ferro possessionum totam hæreditatem.  
 Possidebunt vero quam accipient in sepulchro terram,  
 Patris secundum vota infœlicia subrepti. 825  
 Servata est civitas, regum vero congenerum  
 Bibit cruorem terra mutuo cæsorum.

## A N A P Æ S T I.

- CHOR. <sup>1</sup> O magne Jupiter et urbicustodes  
 Dii, qui has Cadmi arces  
 Defenditis. 830  
 Utrum gaudeam et hymnum canam  
 Urbem incolumem servanti Deo,

<sup>1</sup> MS. O magne Jupiter et præsidēs Dii qui servatis has turres Cadmi, utrum gaudeam et cum exultatione laudem servatorem innocuum hujus



SEPTEM CONTRA THEBAS. 145

An miseros atque infelices.  
 Sine liberis *mortuos* deflebo duces :  
 Qui recte secundum nominis etymologiam 835  
 Et, *Polynices*, in contentione multi  
 Perierunt impia mente.

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

O atra et perfica  
 Generis Œdipi imprecatio,  
 Malus aliquis cor meum occupat rigor : 840  
 Lessum feci tumulo  
 Velut Thyas, sanguinem stillantes  
 Mortuos ut audii infelices oppetentes.  
 Certe malis avibus hic  
 Congressus hastæ factus est. 845

ANTISTROPHE.

Perfecit, neque recusavit  
 Vox patris diras continens ;  
 Consiliaque infida Laii adimpleta sunt.  
 At sollicitudo circa urbem,  
 Et oracula non retusa sunt. 850  
 Heu æumnabiles hoc patrastis incredibile ;  
 Advenerunt deflendæ  
 Calamitates non verbo *sed revera*.

civitatis, qui servavit hanc urbem ab omni damno, an flere debeo miseros et infelices liberos Œdipi, vel, qui sine liberis mortui sunt principes belli qui perierunt consilio impio, et rixosi, secundum nominis veriloquium. O Diræ atræ, infaustæ et jam perfectæ generis Œdipi, malum aliquod frigus cadit in cor meum: *præ dolore obrigesco, morior*. Postquam audivi mortuos tabe manantes sanguinem stillantes, istos infelices qui obierunt, paravi carmen tumulo ut furore percita. Certe malis avibus conciliata hæc commissæ pugnæ vox, diras continens, a patre profecta exegit has pœnas ab ipsis, neque recusavit quin hoc facerent. Et consilia Laii infidelia, *quando ille oraculo fidem non habuit, durarunt, exitum habuerunt*, et cura et oracula de urbe hac edita non retunduntur, *non sunt irrita*. O multum lugendi fratres hoccine fecistis quod fidem non inveniet? et advenerunt calamitates jam non verbis

## MONOSTROPHICA.

Hæc enim ex se apparent, manifestus est nuntii  
sermo :

Curæ duplices, gemina præ fortitudine 855  
Mala cædis mutuæ duplices  
Perfectæ calamitates. Quid dicam ?  
Quid aliud nisi labores laborum  
Domum hanc occuparunt ;  
Sed luctum O amicæ secundum 860  
Excitate circa caput motarum manuum strepitum  
Missivum, qui semper per Acherontem in trajiciendo  
comitatur  
Plorabilem, nigricantem  
Transfretatoriam cymbam,  
Inviam Apollini, solis expertem, 865  
Omnium *hominum* capacem, in terram tenebricosam.

## ANAPÆSTI.

V. Verum adveniunt in hoc negotium  
Acerbum, Antigone et Ismene,  
Lessum fratribus, non dubie  
Arbitror ipsas ex profundis amabilibus 870  
Pectoribus missuras dolorem dignum.

lugendæ; res per se sunt manifestæ, manifestus est sermo nuntii, geminæ sunt curæ, gemina sunt mala eorum qui sese occiderunt præ fortitudine, geminæ sunt calamitates perfectæ. Quid dicam? Quid aliud dicam nisi quod dolores dolorum versantur in istis ædibus? Sed O amicæ, remigate, *excitate simul*, luctum secundum, *vehementem*, sonum maximum tendentem ad caput, *manuum caput verberantium*, qui sonus semper trajicere facit et comitatur per Acherontem Theoridem, *cymbam in qua navigatur sive trajicitur Acheron*, quam gemitus consequuntur, quæ ornatur vestibus nigris, vel pullis, e nigro et croceo colore, incalcatam Apollini, *quam sol nunquam vidit*, quæ omnes mortales capit, in terram, *locum*, obscuram, tenebricosam. At enim veniunt istæ, Antigone et Ismene, ad rem molestam, *officium funebre*, planctum super fratribus. Opinor ipsas sine ulla controversia e pectoribus amabilibus amplis, *vel, quæ pectora teguntur a vestibus magnum sinum facientibus*, puto, inquam, eas edituras dolorem, *vocem dolorem testantem*.

SEPTEM CONTRA THEBAS.

147

Æquum autem est ut nos famam præoccupantem  
Et infausti soni hymnum Erinnyos  
Resonemus, orcoque  
Ingratum pæana occinamus.

875

SEMIC. Heu omnium infelicissimæ sorores, quotquot  
Strophium vestibus circumjiciunt!  
Fleo, gemo, et dolus nullus  
Quin ex animo sincera ejulem

MONOSTROPHICA.

SEMIC. Heu heu insani, 880  
Amicis non fidentes, et malis indomiti,  
Paternas domos  
Cipientes miseri per vim.

SEMIC. Miseri prorsus qui miserum lethum 885  
Invenerunt domus in perniciem.

SEMIC. Heu heu domuum  
Eversores mœnium, et acerbis monarchias  
Qui videbatis, jam placati  
Estis cum ferro : 890  
Non jam amplius de benevolentia,  
Sed de cæde decertastis,  
Veras admodum patris Œdipi diras  
Perfecit veneranda Erinnyos.

SEMIC. Per sinistra icti.

SEMIC. Icti sane, et 895  
Consanguinea latera.

Dignum autem est prius per famam, nos qui priores famam accepimus, resonare, sonare, edere canticum furiarum infaustum, et cantare super fratribus Orco ingratum carmen. O omnium sororum circa fratres miserrimæ quotquot cingulum vestibus circumjiciunt, fleo, gemo, et nullus dolus quin ex animo vere lugeam. O inconsultos, amicis inobedientes et a malis invictos, qui cepistis, divisistis, miseri domos patrias per vim: Sane miseri qui miseram mortem invenerunt cum pernicie totius domus. O domus hujus eversores, O qui evertistis muros hujus domus, et qui regnum acerbum vidistis, jam ergo estis placati per gladium, non jam cum benevolentia sed per cædem discessistis alter ab altero, et veneranda Erinnyos decrevit, perfecit, diras patris Œdipi valde ratas, veras. Icti per sinistra, sane icti estis per latera consanguinea. Uterque fratrem vulneravit in latere.

SEMIC.	Heu heu infelices, Heu heu mutuorum Lethorum imprecationes.	
SEMIC.	Plagam dicis penitus perforantem.	900
SEMIC.	Et ædibus et corporibus Percussos dico.	
SEMIC.	Infando furore Maledictoque a patre Fato ex contentione orto.	905
SEMIC.	Percurrit vero et urbem Luctus, lugent turres, Luget vero viros amans regio. Manebuntque possessiones nepotibus, Propter quas infelicibus, Propter quas dissidium erat, Et mortis exitus. Partiti autem sunt feroces Possessiones, ut æqua pars utrique cederet, Sed neque arbitro defuit reprehensio, neque Amicis bellum gratum fuit.	910
SEMIC.	Ferro percussi quidem ita se habent.	
SEMIC.	Ferro percussæ et istos manent, Dicat aliquis, quænam?	
SEMIC.	Tumulorum paternorum fossæ.	920
SEMIC.	Ex domo validum sonum in ipsos Emittit hostilis luctus,	

O infelices, O diræ mortium mutuarum. Ictum dicis qui penitus perforavit? Dico istos esse ictos *et privatos* ædibus et corporibus, *simul cum vita amiserunt omnia bona*, vi infanda, tacenda et morte e Diris orta, quarum auctor pater, et nata e contentione. Pertinet enim ad urbem luctus, gemunt mœnia, gemit solum, *patria*, horum virorum amans; et bona manebunt posteris, propter quæ bona, infelicibus, propter quæ inquam, contentio venit, et finis mors. Partiti autem sunt isti nimis iracundi bona, ita ut pars æqua ad utrumque perveniret; arbitro autem contentionis non deest reprehensio apud amicos mortuorum, neque Mars qui finivit hoc bellum est gratus amicis. Illi quidem ita se habent ferro percussi, Illos autem mortuos manent ferro cæsæ, fabricatæ, dicat aliquis quæ? Intelligo fossas tumulorum patriorum. Luctus qui genas lacerat comitatur valde *magnum* sonum totius familiæ, qui sonus editur super illis mortuis, proprio dolore

SEPTEM CONTRA THEBAS.

149

Proprio dolore gemens, propriam calamitatem  
reputans,

Animum lacerans, non amans rerum bonarum, vere

Lachrymas fundens ex animo, qui 925

Mihi flenti minuitur,

Ob hosce duos reges.

Fas vero est dicere de

Miseris, quod fecerint

Multa mala civibus, 930

Et exterorum omnium turmas

Exitiales in bello.

SEMIC. Infelix quæ eos peperit

Præ omnibus foeminis quocunque

Proliferæ dictæ sunt, 935

Filium proprium in maritum sibi concilians

Hos peperit, hi vero in hunc modum occubuerunt,

Manibus consanguineis mutuo cædentibus.

ISM. Consanguineæ quidem

Sed et exitiosæ 940

Conscissionibus inamabilibus,

Contentione furenti

In exitu litis.

Cessat vero inimicitia,

Inque terra vita 945

Sanguiflua commiscetur,

Plane sunt consanguinei.

CHOR. Acerbus contentionum arbiter transmarinus

Hospes ex igne profectus,

gemens, propriam hanc calamitatem reputans: lacerator qui non amat res bonas, vere lachrymas fundens ex animo qui (*animus*) me flente minuitur, luctus susceptus propter hos duos reges. Licet autem dicere de infelicibus quod cives fecerint multa *mala*, et peregrinorum militum ordines *fecerunt*, in pugna cæsos magna ex parte. Misera illis mater ante omnes mulieres, quotquot audiverunt unquam *i. e. fuerunt*, matres, quæ fecit filium sibi esse maritum, et ipsos peperit, ut ipsi hic perierunt manibus mutuo se occidentibus consanguineis. Certe consanguineæ manus erant, et prorsus sibi invicem perniciosæ cædibus non amicis contentione furiosa, in ipso tandem exitu controversiæ ipsorum. Odium tandem finem habet, et miscetur in terra tabo sparsa, vita ipsorum; sunt autem ipsi valde fratres. Transmarinus hospes ex igne ortus, acerbus arbiter contentionum, ferrum



	Acutum ferrum : acerbus vero	950
	Facultatum malus	
	Impartitor, Mars execrationem	
	Patris ratam faciens.	
ANT.	Habent partem quam sortiti sunt, o miseri,	
	A Jove missorum malorum.	955
	Et subter corpus terræ	
	Divitiæ inexhaustæ erunt.	
ISM.	Heu multis abundantes	
	Cladibus ædes.	
	Ad exitum vociferatæ sunt	960
	Diræ acuta voce carmen,	
	Eversi effusissima	
	Fuga generis <i>Ædipi</i> .	
	Stetitque noxæ	
	Trophæum ante portas	965
	In quibus cædebantur, et cum utrumque devicerat	
	Quievit Deus.	
ANT.	Percussus percussisti.	
ISM.	Occidens occidisti.	
ANT.	Hasta peremisti. ISM. Hasta periisti.	970
ANT.	Miseranda machinatus. ISM. Miseranda passus.	
ANT.	Meent lachrymæ. ISM. Meet luctus.	
ANT.	Procumbet, <i>ante ædes</i> , qui peremit.	
	Heu heu insanit præ luctu mens.	
ISM.	Intus vero cor ingemiscit.	975
ANT.	Heu heu tu multis lachrymis flende.	
ISM.	Tu rursus et miserrime.	

inquam acutum et acerbus Mars divisor malus opum, qui posuit, *reddidit*, diras patris veras, *ratas*. O infelices, habent quam sortiti sunt partem dolorum a Jove missorum; et sub corpore eorum erit telluris abundantia inexhausta: *qui ingentes opes petebant nacti sunt terram sine mensura*. O domus quæ floruerunt, *abundarunt*, multis laboribus, diræ autem hæ lætum carmen acclamarunt ad exitum nomo acuto, *alta voce*, genere *Ædipi* everso fuga omnimodo effusissima. Genius autem eorum constituit tropæum perniciæ, *noxæ*, ante portas urbis ubi cædebantur, et desiit furere postquam ambos devicit. Vulneratus vulnerasti. Tu occidisti cæsus. Hasta occidisti, hasta periisti. O laborem infelicem passus, O passus miseranda. Fluant lachrymæ! Fluat, *eat* luctus. Qui occidit proponetur: *collocabitur ad flendum*. Eheu mens insanit luctu, Et cor intus gemit. O tu multis lachrymis digne; Tu quoque infelicissime. Periisti per amicum, Et amicum

SEPTEM CONTRA THEBAS.

151

- ANT. Ab amico occisus es.  
 ISM. Et amicum occidisti.  
 ANT. Gemina loqui. ISM. Gemina et videre. 980  
 ANT. Talibus doloribus nos propinquæ sumus.  
 ISM. Sororesque prope fratres.  
 ANT. Heu parca luctifera infelix,  
 Et veneranda Œdipi umbra,  
 Nigraque Erinny's certe valde-potens es. 985  
 ISM. Heu heu visu non ferendos dolores  
 Monstravit post exilium mihi.  
 ANT. Nec tamen advenit, nam eum peremit.  
 ISM. Et qui salvus erat spiritum perdidit.  
 ANT. Perdidit quidem. ISM. Et hujus spiritum eripuit. 990  
 ANT. Miserum genus. ISM. Miseros et passus est  
 Luctuosos dolores nomini suo congruentes.  
 ANT. Labores termaximos lachrymis rigandos.  
 ISM. Perniciosa dictu. ANT. Perniciosa visu.  
 Heu Parca luctifera infelix, 995  
 Et veneranda Œdipi umbra,  
 Nigraque Erinny's, certe valde-potens es.  
 Tu nempe trajiciens intellexisti.

perdidisti. Dicere gemina mala licet; Gemina videre licet. Hæc (i. e. nos, δεικτικῶς) prope sumus istis doloribus: *ad nos proprie pertinent isti dolores*. Propinquæ sunt sorores fratrum. O Fatum quot gravia dedisti experire laboriosa, et O umbram venerandam Œdipi, et O atram Furiam, certe valde potens eras. Heu heu, ostendistis post exilia tristia spectatu mala. Ille vero ne venit quidem, nam illum occidit Eteocles. Sed Eteocles servatus vitam amisit, sane amisit, Et vitam huic eripuit. Miserum genus. Et passus est res miseras, valde lugendos dolores, nomini ipsius convenientes. Passi sunt dolores calamitatum ter resultantium, *vehementissimarum*, lachrymis valde rigandos. Perniciosa dictu: Perniciosa visu. O fatum quot gravia dedisti experire laboriosa, et O umbram venerandam Œdipi, et O atram Furiam certe valde potens eras. Tu nempe O Polynices didicisti trajiciens *ex Peloponneso* ad nos. At tu scis qui didicisti statim post. Tu, inquam, Polynices, scis statim ut rediisti ad urbem, Nimirum huic hasta *in pugna* oppositus. Miseranda dictu, miseranda visu. O dolorem qui nobis incumbit. Heu heu mala domibus et telluri, ante omnes autem mihi. Eheu calamitatem majorem. O Eteocles rex qui dedisti principium valde lugendorum malorum. O omnium maxime lugendi. O in calamitate vestra furentes. O in qua parte terræ vos ponemus: In ea utique parte quæ maxime honorifica. O malum vicinum patri: *collocabimini vos miseri juxta patrem vestrum*.

ISM.	At tu nihilo serius didicisti.	
ANT.	Postquam ad urbem pervenires.	1000
ISM.	Huic cum hasta oppositus	
ANT.	Perniciosa dictu. ISM. Perniciosa visu.	
ANT.	Proh dolor qui nobis adest. ISM. Proh mala et domui	
	Et telluri, et præ omnibus mihi.	
ANT.	Heu heu et mihi prius.	1005
ISM.	Heu heu flebilium malorum Auctor rex Eteocles.	
ANT.	O omnium maxime lugendi.	
ISM.	O furentes in calamitate.	
ANT.	Heu qua illos terræ parte ponemus ?	1010
ISM.	Heu ea quæ maxime honorifica.	
ANT.	Heu malum vicino patri lecto ponendum.	

## I A M B I.

PRÆ.	Promulgare me oportet consulta et decreta Populi consiliariis hujus Cadmeæ urbis : Eteoclem quidem hunc ob benevolentiam erga solum	1015
	Inhumare decretum est amicis terræ fossis ; Arcendo enim hostes, mortem tulit pro urbe, Sacrorumque patriorum purus existens absque culpa Oppetiit ubi juvenibus pulchrum est mori. Sic quidem quod ad eum spectat mandatum est dicere.	1020
	Illius vero fratrem hunc Polynicis cadaver Foras ejicere inhumatum, prædam canibus, Tanquam destructorem Cadmeæ terræ, Nisi deorum aliquis obstitisset hastæ Ipsius. Piaculum et mortuus possidebit	1025
	Deorum patriorum, quos ille inhonorans, Exercitum peregrinum admovens urbem cepit. Sic volitantibus in alitibus visum est Sepultus inhonore, mercedem ut accipiat : Et neque eum comitentur officia ad tumulum libatoria,	1030
	Neque quisquam eum honoret cantilenis lamenta- toriiis, Sed ut infamis ne ab amicis quidem efferatur.	

- Talia sunt a Cadmeorum magistratu decreta.
- ANT. Ego vero Cadmeorum præfectis dico,  
Si nullus alius huncce sepelire voluerit, 1035  
Ego ipsum inhumabo, et me in discrimen conjiciam,  
Sepeliendo fratrem hunc meum, nec me pudebit  
Præbere inobedientem hanc anarchiam urbi.  
„ Magnam vim habent communia viscera, quibus  
nati sumus,  
„ Matris miseræ, et infelicis patris. 1040  
Quare volens inviti particeps esto mali  
Anima, defuncto viva mente congeneri.  
Hujusce carnes neutiquam ingluviosi  
Lupi depascent, ne ita videatur alicui.  
Tumulum enim ipsi et fossas ego, 1045  
Quamvis foemina sim, huic fabricabo  
In sinu ferens pepli byssini.  
Et ipsa obtegam, ne quis contra sentiat ;  
Confide, aderit efficax solertia.
- PRÆ. Dico, urbem ne tu in his violes. 1050
- ANT. Dico, mihi ne tu superflua prædices.
- PRÆ. Asper quidem populus cum effugerit mala.
- ANT. Exaspera et tu, inhumatus vero ille non erit.
- PRÆ. Sed quem odio habet civitas tune honorabis  
tumulo ?
- ANT. Jamdudum hic a Diis dehonestatus est. 1055
- PRÆ. Non, priusquam terram hanc in periculum con-  
jecerit.
- ANT. Male tractatus mala rependit.
- PRÆ. Verum ad omnes pro uno hoc opus redundavit.
- ANT. Contentio sermonem perficit ultima deorum.
- Ego hunc sepeliam, ne sermones trahas. 1060
- PRÆ. At scito tuis consiliis *te hoc facturam* ego autem  
renuncio.

A N A P Æ S T I.

- SEMIC. Heu heu, O superbæ et exitiales  
Fatales Furiaë, quæ Cædipi  
Genus adeo funditus perdidistis.
- ANT. Quid patiar ? quid agam ? quid consilii capiam ? 1065  
Quomodo sustinebo neque te flere,

Nec ad tumultum comitari ?  
Sed metuo et avertere cupio  
Terrorem civium.

SEMIC. Tu quidem multos qui te flebunt  
Habebis ; ille autem miser indefletus,  
Unicum sororis lessum obtinens  
Ibit. Quis his acquiescet ? 1070

SEMIC. Faciat *quod decrevit* civitas, aut non faciat  
*Contra* lugentes Polynicem. 1075  
Nos tamen ibimus, et consepeliemus  
Fumus comitantes, nam generi  
Communis dolor est, et civitas aliter  
Alias laudabit quæ justa sunt.

SEMIC. Et nos cum illo, ut et civitas 1080  
Et jus ipsum postulat.  
Nam post immortales deos et robur Jovis,  
Hic Cadmeorum urbem<sup>2</sup> liberavit  
Ne everteretur, neve extraneorum  
Fluctu virorum 1085  
Penitus submergeretur.

<sup>2</sup> MS. Prohibuit.



# IN SEPTEM CONTRA THEBAS THOMÆ STANLEII COMMENTARIUS.

[*Quæ uncinulis includuntur ex auctoris MSto accedunt.*]

**TIT.** ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ. Qui Æschyli Fabulas in unum compegerunt veteres Magistri, temporis rationem quo editæ sunt nullam habuere. Hanc enim Fabulam post Persas exhibitam fuisse docet Scholiastes Aristophanis in Ran. ν. 1053. Οἱ Πέρσαι πρότερον δεδιδαγμένοι εἰσι, εἶτα οἱ Ἐπὶ ἐπὶ Θήβας. Ipse Aristophanes Æschylum introducit de hac Tragœdia gloriantem: neque mirum; cum in ea militaris animi virtus et motus bellici optime sint expressi; quos, cum ederetur, Telestes Ludio ad vivum representavit. Athenæus Deipnosoph. I. 19. Ἀριστοκλῆς γεν φησὶν ὅτι Τελεστῆς ὁ Αἰσχύλου ὀρχηστῆς ἕτως ἦν τεχνίτης, ὥστε ἐν τῷ ὀρχεῖσθαι τὰς Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας φανερὰ ποιῆσαι τὰ πρῶτα δι' ὀρχήσεως. Affinis est argumenti cum Euripidis Phœnissis. Scripsit postea Amphis eo nomine Comœdiam, Athenæo laudatam VII. 12.

**ΕΠΤΑ.** Æschylum ducum qui ad Thebas ceciderunt numerum ad septem redegisse, cum plures fuerint, tradit Pausanias, Corinth. c. 20. Τέτρες τὲς ἄνδρας ἐς μόνον ἐπὶ ἀριθμὸν κατήγαγεν Αἰσχύλος, πλείονων ἕκ τε Ἀργεῖων ἡγεμόνων, καὶ Μεσσήνης, καὶ τινῶν Ἀρκάδων συστρατευσαμένων. Τῶν δὲ τῶν ἐπὶ, ἐπηκολοθήκασιν γὰρ καὶ Ἀργεῖοι τῇ Αἰσχύλου ποιήσει, πλεονεξίαν κείνται καὶ οἱ τὰς Θήβας ἐλόντες, κ. τ. λ. Quod si ita fuerit, recte hoc inter frigidiuscula recenset Agellius quæ de numero septenario congesserat Varro, III. 10. sc. *ad oppugnandas Thebas Duces septem electos*. Congesserat autem Varro, ut opinor, ex Græcis scriptoribus. Ita enim Aristoteles, Metaphys. XIV. 6. Quin an verum sit quod prodit Pausanias dubito: Pindarus enim, qui Æschylo cœtaneus, septem reges ducum memorat, Olymp. VI. 23.

Ἐπὶ δ' ἔπειτα πυρῶν νεκρῶν τελεσθέντων. —

**ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ.** De Tragœdiæ inscriptione lis est apud Grammaticos non dirimenda, sicut optime monuit vir doctus Henr. Stephanus in hunc locum: nam præter exempla quæ ipse congessit, Aristoteli in Metaph. XIV. 6. Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας reperimus; apud auctorem Quæst. et Resp. ad Orthod. Ἐπὶ Θήβαις: utrumque apud Clementem Alexandrinum, Stromat. I. p. 144. Ἡ τὸν Ἀμφιάρεω τὸν σὺν τοῖς ἐπὶ τοῖς ἐπὶ Θήβας στρατεύσασιν et p. 145. Εἶτα ἐπὶ τὴν ἐπὶ Θήβαις, ἕτη δέκα.

ΥΠΟΘ. Ο ΛΑΙΟΣ ΤΟΥ ΛΑΒΔΑΚΟΥ. Totam Thebaicam historiam pluribus fabulis complexus est Æschylus, sicut antea monuimus, ex quibus huic præcesserunt Λάϊος, Σφιγξ, Οιδίπυς.

Ibid. ΧΡΥΣΙΠΠΙΟΝ. Alcinous de doct. Plat. XXIV. Ἐπὶ δὲ τῷ Λαίῳ τὸν Χρύσιππον ἀρπάζοντος ἐπιθυμία λογισμῶ μαχομένη λέγει γὰρ ἔτως,

Αἱ αἰ, τὸ δὴ θεῖον ἀνθρώποις κακόν,

Ὅταν τὶς εἰδῆ τ' ἀγαθόν, χρεῖται δὲ μή.

[Ibid. ΤΕΚΝΩΝ ΑΛΟΚΑ. Metaphora frequens. Theognis, ν. 581.

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περιδρομον, ἄνδρα τε μέγρον

Ὅς τὴν ἀλλοτρίην βέλετ' ἀρετραν ἀρεῖν.

Plautus, de marito adultero. Asinar. V. 2.

*Fundum alienum arat, incultum familiarem deserit.*]

Ibid. ΕΙ ΓΑΡ ΤΕΚΝΩΣΕΙΣ. Addit Euripides, Phœn. ν. 20.

Καὶ παῖς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος.

[Ibid. ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΟΝ Ω ΞΕΝΕ. Tale quiddam memoratur de Themistocle Pisistrato tyranno occursanti, Ælian. Var. Hist. III. 21.]

Ibid. ΦΥΛΑΤΤΕΙΝ ΤΑΣ ΠΥΛΑΣ ΤΩΝ ΘΗΒΩΝ. Pausan. in Bœot. c. 8. Θεβαίαις ἐν τῷ περιπόλῳ τῷ ἀρχαίῳ τείχεσ ἐπὶ ἀριθμὸν ἦσαν πύλαι, μένυσσι δὲ καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι. Harum vero nomina non eadem ab omnibus traduntur. Quæ enim Ὀγκαίδες Æschylo et Apollodoro, Ὠγυγίαι sunt Euripidi, Pausaniæ et Statio: quæ Βορραῖαι Æschylo, Κρηναῖαι Euripidi et Pausaniæ, Κρηνίδες Apollodoro, Διρκαῖαι Statio: quæ Æschylo et Euripidi Ἐβδόμαι, Pausaniæ, Apollodoro et Statio Ὑψίαι.

[DRAM. PERS. ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ. Quod ν. 113. ostendi monet Scholiastes.

Ἴδετε παρθένων

Ἰκέσιον λόχον.

Ut et ν. 177.

Κλύετε παρθένων

Κλύετε πανδίκης

Χειροτόνης λιτάς.]

Ibid. ΑΓΓΕΛΟΣ. Tragœdiam primum Æschylum ornasse ἀγγέλοις τε καὶ ἐξαγγέλοις discimus ex Philostrato in Gorgia, sub init.

## I.

ν. 1. ΚΑΔΜΟΥ ΠΟΛΙΤΑΙ. Arundeliana Epocharum stela Cadmum refert Thebas advenisse et Cadmeam condidisse regnante Athenis Amphictyone: hoc vero ante exodum Israelitarum ex Ægypto contigisse satis liquet. Omnes igitur Eusebium secuti Chronographi, qui Europæ raptum circa Josuæ Israelitarum ducis tempora collocant, frustra sunt. Ex his etiam constat Europam non fuisse

Tyriam, quia Tyrus longo post tempore condita: nam Josephus VIII. 2. asserit Tyrum conditam non nisi 240 anno ante Templum Salomonis; illud autem ædificari cœpit anno 480 ab egressu Israelitarum ex Ægypto, I. Reg. VI. 1.

[Ibid. ΚΑΙΡΙΑ. V. Cl. Henricus Stephanus, “Inde, inquit, et in eo loco quem mox protuli, vox *καίρια*, ex ipso Æschylo potius exponenda fuerat *χρήσιμα*, ut etiam Plato videtur eam explicuisse, quam *ἐνδεχόμενα* vel *ἀναγκαῖα*. Quæ enim *ἐνδεχόμενα* sunt non protinus sunt *χρήσιμα*” Nugæ: ita enim ex ipso Æschylo accipit et Sophocles, *Æd. Col. v. 802.*

Χωρὶς τό, τ' εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὰ καίρια.

Unde sequenti versu explicatur

Ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ, λέγεις.

Parœmiographus, λέγειν *καίρια*. “Æschylus in tragœdia quam inscripsit *Ἐπιὰ ἐπὶ Θήβας*, hoc modo loquendi duobus in locis usus est, pro, sententias utiles sapientesque edere: illæ namque opportunæ sunt ac tempori aptæ. *Κάδμω πολῖται χρὴ λέγειν τὰ καίρια*. Alibi in eadem fabula, *φιλεῖ δὲ σιγᾶν ἢ λέγειν τὰ καίρια*. Idem in *Choeph.* *Σιγᾶν δ' ὅπως δεῖ καὶ λέγειν τὰ καίρια.*”] Hæc ille.

ν. 2. EN ΠΡΥΜΝΗ ΠΟΛΕΩΣ ΟΙΑΚΑ ΝΩΜΩΝ. Distinctionem post *περύμνη* tollunt Codices Arundelianus et Oxoniensis. Noster v. 658. *Ναυκληρεῖν πόλιν*, et v. 62.

Σὺ δ' ὡς εἰ τὸς κενὸς οἰακοσφόρος.

Pindarus, *Pyth. I. 166.*

Νώμα δεκαίῳ πηδαλίῳ στρατό.

Anon. de vita Pythag. “Ἐκαστον τῶν ἄλλων ὑπὸ μιᾶς φύσεως οἰακίζεται. [Supplic. v. 349. de rege ipso

*Αἰδῆ σὺ περύμναν πόλεος ἠδ' ἐγεμμένην.*

Quintilianus, *Institut. II. 17.* *Nam et gubernator vult salva nave in portum pervenire, si tamen tempestate fuerit abreptus, non ideo minus erit gubernator, dicetque notum illud, Dum clavum rectum teneam.* Citatur ex Ennio ab aliquibus, *Dum clavum rectum teneam, navimque gubernem.*]

ν. 3. ΒΛΕΦΑΡΑ ΜΗ ΚΟΙΜΩΝ ΥΠΝΩΙ. Diserte Epaminondas apud Plutarchum, *Apophth. p. 192.* dixit se *νήφειν καὶ ἀγρυπνεῖν ὅπως ἐξῆ τοῖς ἄλλοις μεθύειν καὶ καθεύδειν.* Ὡς κυβερνήτης ἀγρυπνεῖ διαπαντός ὁ τῆ βασιλείως πολυόμματος νῆς. *Tritum illud Homericum, II. B. 24.*

Οὐ χρὴ πανύχια εὔδειν βεληφόρον ἄνδρα,

Ὡς λαοὶ τ' ἐπιτετράφεται, καὶ τόσσα μέμηλε.

[Ad quem locum ad sis V. Cl. Jacobum Duportum in *Gnomologia Homérica.*] Porro Eustathius, ad *Iliad. ε'. p. 981. l. 45.*

monet, quod licet antiqui τὸ κοίμησον pro κοίμισον Æolice usurpanti existimarunt in illo versu, II. ε'. 236.

Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπὲρ ὄφρουσιν ὅσσοι φαεινῶ·

nihilominus propriam hanc fuisse lectionem probari ex Sophocle, qui κοίμῳ τὸ δ' ἔλκος dixit, et ex Æschylo, qui βλέφαρα μὴ κοίμων ὑπνω.

ν. 4. ΕΙ ΜΕΝ ΓΑΡ ΕΥ ΠΡΑΞΑΙΜΕΝ, ΑΙΤΙΑ ΘΕΩΝ. Putabant Gentes victoriam a Diis suis esse, ad eosque referebant. [Homer. II. Η'. 101. — — ὑπερθεν

Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.]

Aristides, in Panathenaico, Tom. I. p. 259. ubi de pulso Græcia Xerxe agit, Τὸς δὲ γὰρ θεῖς, inquit, ὡς αἰτίαις δὴπὲρ τῶν ἀγαθῶν ἅπαντες ἀμειβόμεθα. Scholiastes Euripidis ad Orestem, ν. 382. Πρωτόλεια δὲ κυρίως αἱ πρῶται, τῆς λείας ἀπαρχαί, ὡς ἀνέφερον τοῖς θεοῖς, ὡς αἰτίοις τῆς νίκης. Ita Marcellus profligatis hostibus non aliter Jovem affatur quam ut rei bellicæ, prælio victoriæque præidentem, Plutarch. in vit. p. 301. Ὡς μεγάλα ἡγεμόνων ἔργα καὶ στρατηγῶν πράξεις περιβλέπων ἐν πολέμῳ καὶ μάχαις, ita lego, φερέτριε Ζεῦ, μαρτύρομαι σε, κ. τ. λ. Hinc χαριστήρια dona diis ad gratum pro eorum auxilio animum testandum. Ita ara illa, fuso Mardonio, Jovi Liberatori erecta, ut erepta hostibus pecora sacrificarent, quod τὰ χαριστήρια δύνειν Græci dicunt. Est χαριστήριον βωμὸς Ἐλευθερίας Διὸς, αὐτῷ τε τῷ Θεῷ ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ καὶ τοῖς κατορθώσασιν μνημεῖον, inquit Aristides, Tom. I. p. 257. Plane ut Moses apud Josephum, III. 2. Θύσας δὲ ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ βωμὸν ἰδρύεται ἡκαῖον ὀνομάσας τὸν Θεόν. Ita Græci Troja direpta τὰ τῆς νίκης χαριστήρια δύνει, multa scilicet Diis sacrificia peragunt, ut Quinti Calabri verbis utar: XIV. 104.

Ἡερα θεοῖσι φέροντες ἐπεὶ μάλα ἤνυσαν ἔργον.

Ἡερα autem, id est χάριν. Hesych. turbatus ita disputationibus liberandus et emendandus; Ἡερα ἦτοι, ὄντως, ἢ ἔφη. Καὶ Ἡερα, χάριν, βοήθειαν, ἐπικαρίαν. Quinetiam χαριστήρια consecrabant Diis Corinthii apud Plutarchum in vita Timoleonis, p. 250. Syracusii apud Diodorum Siculum, XX. 65. Neque aliter Romani. L. Sylla, Scipione Norbanoque Consulibus circum Capuam superatis, post victoriam, notante Paterculo, II. 25. GRATES DIANÆ, cujus numini Regio illa sacrata est, solvit, ut ante eum Xenophon, aquas agrosque ei dedicavit: quem locum in hunc modum post J. Lipsii emendationem lego, *Aquas salubritate medendisque corporibus nobiles agrosque omnes addixit Deæ. Hujus GRATÆ RELIGIONIS memoriam inscriptio templi affixa post hodieque ærea testatur tabula intra ædem.* Hinc Toxylus apud Plautum in Persis, V. I. quod Lenonem sexaginta nummis emunxerat, tanquam insigni aliqua victoria potitus ita videtur triumphare,

*Hostibus victis, civibus salvis, re placida, pacibus perfectis,*



*Bello extincto, re bene gesta, integro exercitu et præsidiis,  
Cum bene nos, Jupiter, juvisti, Diique omnes alii cœlipotentes,  
Ea vobis GRATES HABEO atque AGO.*

Ibid. ΑΙΤΙΑ ΘΕΩΝ ΕΙ Δ' ΑΥΘ'. Plato, de Rep. II. p. 379. l. 26.  
Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἕδνεα ἄλλον αἰτιατέον, præter Deum, τῶν δὲ κακῶν ἄλλ' ἄτλα  
δεῖ ζητεῖν τὰ αἴτια, ἀλλ' ἔ τὸν θεόν.

ν. 5. Ο ΜΗ ΓΕΝΟΙΤΟ. Ad avertendum δυσφημίαν verborum insequentium, ait, ὃ μὴ γένοιτο. Quod, ut ceteros taceam, sæpe ab Aristotele in suo testamento factum. Eo tandem progressa est hæc superstitio, ut πρὸ ἀποθνήσκω dicerent οἴχομαι, *abire pro mori*, fortasse ne mortem ipsam vel nominando periclitarentur. [Homer. Odys. p. 399. Μὴ τῦτο θεὸς τελέσειε.

*Neutiquam hoc faxit Deus.*

Od. γ'. 346.

Ζεὺς τό γ' ἀλεξήσει, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.]

ν. 7. ΤΜΝΟΙΘ'. Eustath. in Iliad. ζ'. p. 634. l. 101. "Ἐτι δὲ καὶ τῶ ἕμνεῖν φοιῶν ἐκλαμβανομένῳ ποτὲ, κατὰ βαρεῖαν ἀντίφρασιν. Σοφοκλῆς, Ὑμνήσεις κακὰ, ἦγον ὑβρίσεις. Καὶ ἐν Οἰδίποδι τῶ Τυράνῳ, τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, ἦγον δυσφημῶν. Αἰσχύλος, Ὑμνεῖται ὑπ' ἀγῶν φροίμοις παλυρρόθοις. Εὐριπίδης, Τὴν ἔμην ἕμνεσαι ἀπιστοσύνην, ἦγον κακολογεῖσαι· καὶ, ἐπεὶ ἀντάχθησαν ἕμνοι, αἱ κατὰ τῶν ἀρρέων ὑβρεῖς διπλαθῆ. [Suidas, Ὑμνεῖν· ὀδύρεσθαι· μέμψεσθαι· λοιδορεῖν· κατ' εὐφημισμὸν.]

ν. 8. ΖΕΥΣ ΑΛΕΞΗΤΗΡΙΟΣ ΕΠΩΝΥΜΟΣ ΓΕΝΟΙΤΟ. Arist. Rhet. II. 23. "Ἄλλος ἐνθυμήματος, (τόπος) ἀπὸ τῆ ὀνόματος· οἷον ὡς ὁ Σοφοκλῆς,

Σαφῶς Σιδηρῶ καὶ φορῆσα τέτυμα·

καὶ ὡς ἐν τοῖς τῶν θεῶν ἐπαίνοις εἰώθασι λέγειν. Varro, de ling. Lat. VI. a vertendo, *averruncare: ut Deus qui iis rebus præest Averruncus: itaque ab eo precari solent ut pericula avertat.* Eundem appellat Lycophron, ν. 288. φύξιον Δία. Interpretandus in re simili Aristides, Panathenæico, Tom. I. p. 314. ubi sermonem Atticum laudaturus, incruentum trophæum Athenienses erexisse ait, victoriamque insignem retulisse, non Tanagræam illam aut Marathoniæ, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς τὴν παρέπεσαν εὐσεβῆς. Gul. Canterus vertit, *quamque justissime Jovis filiam diximus.* At ego omnino ad Minervæ cognomen referendum puto. Cum enim de sermone Attico loquatur, qui totum pene terrarum orbem peragraverat, ac genus humanum quasi captivum duxerat, *Hæc est victoria*, inquit, *revera homine digna atque perpetua*, καὶ ἦν Διὸς παῖδα προσεῖπεῖν εὐσεβῆς, *et cujus nomine filiam Jovis recte pieque poteris appellare*, quippe quæ literis non minus quam armis, vel potius magis, præsit, adeoque cum aliunde, tum hinc præcipue, ἡ Ἀθηνᾶ ἡ Νίκη nominetur.



[*ν. 11. ΕΞΗΒΟΝ.* Eustath. in *Odyss.* A'. p. 1428. l. 20. τὸ δὲ πρῶτον ἔφητος, ὅμοιον τῷ ἔφητος, ἀκρῆτος παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ καὶ ἔξητος παρὰ Αἰσχύλῳ. Hesych. "Ἐξητος· ἔξω τῆς ἕβης· τριάκοντα πέντε ἐτῶν. Adi sis quæ Cl. D. Humphridus Prideaux in notis in *Marmor Herculis* (*Marm. Ox. II.* p. 87.) adnotavit.]

*ν. 13. ΩΡΑΝ Τ'.* Scholiastes ᾧ, φροντίδα. Sed et ἡλικίαν exponit, quod particula τε postulare videtur. Fortasse vero legendum,

"Ὀραν γ' ἔχονθ' ἕκαστον ὡς συμπεριπέεις.

*ν. 14. ΘΕΩΝ ΕΓΧΩΡΙΩΝ.* Agam. *ν. 819.*

Πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεὸς ἐγχωρίεις

Δίκη προσειπεῖν. —

Clemens Protrept. Εἰ γὰρ ἔν δαίμονες λίχνοι τε καὶ μιᾶροι, ἔτι μὲν ἐφευρεῖν καὶ ἀναφανδὸν ἔτω κατὰ πόλεις δαίμονας ἐπεχωρίεις τιμὴν ἐπιδρεπομένους. Loci sc. genios. Servius, in *Georg. I.* *Genium dicebant naturalem Deum uniuscujusque loci.* Festus, VII. *Genium esse putarunt uniuscujusque loci.* [*Virg. Æn. VIII. 31. Huic Deus ipse loci.*] Imo plures Deos ἐγχωρίεις omnis obtinebat locus. Prudentius II. 443. adversus Symmachum,

*Quanquam cur genium Romæ mihi fingitis unum?*

*Cum portis, domibus, thermis, stabulis soleatis*

*Assignare suos genios —*

*ν. 15. ΒΩΜΟΙΣΙ.* Distinguendum videtur commate post βωμοῖσι.

*ν. 16. Γῆς τε μητρὶ, φιλᾶτῃ τροφῷ.* Telluris κερσοτρόφῃ meminuit Pausanias, *Attic. c. 22.* Et Proclus, in *Timæum Comment. IV.* Καὶ ὡς μὲν τροφὸς τὴν τελεσιουργικὴν μιμεῖται τάξιν, καθ' ἣν καὶ πᾶτριον Ἀθηναίους κερσοτρόφον αὐτὴν ὑμνεῖν. Suidas, κερσοτρόφος γῆ· ταύτῃ δὲ θῦσαι φασὶ τὸ πρῶτον Ἐριχθόνιον ἐν ἀκροπόλει, καὶ βωμὸν ιδρύσασθαι, χάριν ἀποδιδόντα τῇ γῆ τῶν τροφείων· καταστῆσαι δὲ νόμιμον, τὲς θύοντάς τινας θεῶν, ταύτῃ προθύειν. Inde factum est ut infantuli non prius vocem ederent quam terram attigissent, Opemque Deam invocarent ut exciperet eos sinu terræ. Levana vero pueris præerat de terra levandis et elevandis: utrumque hic officium Terræ adscribitur.

[*ν. 20. ΧΡΕΟΣ.* Noster, *Pers. ν. 779.*

Ἐν ἀνδράσιν φίλοισιν οἷς τόδ' ἦν χρέος.]

[*ν. 21. ΕΥ ΡΕΠΕΙ ΘΕΟΣ.* Ρέπειν proprie de statera aut lance dicitur: Jovis τάλαντα memorat Homerus, *Il. θ'. 69.* Noster, *Supplic. ν. 829.* eadem metaphora qua hic.

Σὸν δ' ἐπίπαι ζυγόν

Ἐτάλαντα.]

*ν. 22. ΠΥΡΓΗΡΟΥΜΕΝΟΙΣ.* Hesychius, Πυργηρέμεθα· ἐντός ἐσμεν τῶν πύργων, ἢ τολμῶμεν ἐξιέναι. [*Idem, Πυργηρέμενον· τὰ τεύχη φύλακτον.*]

· ὡ. 24. ΩΣ Ο ΜΑΝΤΙΣ ΦΗΣΙΝ. [Tiresias.] Apollodorus, III. 6. Καθώπλισε δὲ καὶ Ἐτεοκλῆς Θηβαίως, καὶ καταστῆσας ἡγεμόνας ἴσως ἔταξε, καὶ πῶς ἂν περιγένοιτο τῶν πολεμίων ἱμαντεύετο. Ἦν δὲ παρὰ Θηβαίως μάντις Τειρεσίας, κ. τ. λ. At hoc per insomnium fieri vult Statius, II. 108.

—*jamque ille (Polynices) novis, sic fama, superbit  
Connubiis, viresque parat quæis regna capessat,  
Quis neget? inque tua senium sibi destinat aula?*

· ὡ. 25. ΕΝ ΩΣΙ. Ipsam Fabulam respicit. Chariclo Palladem rogavit ut filio suo visum restitueret: quod cum Dea efficere non posset, expurgatis illius aurium meatibus, τὰς ἀκοὰς διακαθάρας ἀπάσαν ὀρθίθων φωνὴν ποιῆσαι συνιέναι, Apollodorus, III. 6.

Ibid. ΝΩΜΩΝ. Τηρῶν. Herodotus, IV. 128. Νωμῶντες σῖτα ἀναιρεομένως τὰς Δαρείω. Hesychius, νωμῶν interpretatur κρένων.

Ibid. ΠΥΡΟΣ ΔΙΧΑ. Pythagorice dictum: quandoquidem Abaris Scythæ prænotionem omnibus barbaris per victimas et sacrificia excogitabat, maxime gallinaceorum, talium enim viscera ad considerationem peraccommoda, noluit Pythagoras ejus ad verum indagandum studium tollere, sed per quandam tutiorem sacrificandi rationem χωρὶς αἵματος καὶ σφαγῆς prædicere. Consule Iamblichum de vita Pythagoræ XXVIII. [Hujus moris contrarium est ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι. Apollon. Argonaut. ὡ. 145. Quod faciebant οἱ ἔμπυρόσκοποι. Aliter vero Seneca in Œdipo, apud quem sciscitatur Tiresias, ὡ. 309.

*Utrumne clarus ignis et nitidus stetit, &c.*

*An latera circa serpit incertus viæ, &c.*

Atque mox de singulis extorum notis curiosius requirit.]

[ὡ. 29. ΝΥΚΤΗΓΟΡΕΙΣΘΑΙ. Noctu consilium inire, ex consuetudine veterum, quibus propter silentium ac solitudinem, nox ad consultandum de rebus gravibus maxime idonea videbatur: unde et apud Plutarchum in Symposiacis, Lacedæmoniis olim νυκτέριος σύλλογος solennis. Hinc natum proverbium quod refertur a Theone in Progymnasmatis, p. 146. Ἄλλὰ τὸν ἀπανταχῆ περιφερόμενον τίς ἐκ οἶδε λόγον ὅς φησι δεῖν ἐν νυκτὶ βελῆς ἔχεσθαι. Ὁ δὲ σοφὸς Σοφοκλῆς τι μαθὼν εὐφρόνην ἀπεκάλει τὴν νυκτὰ; ἔχ ὅτι τὸ φρονεῖν ὡς μάλιχα τότε τοῖς ἀνθρώποις παραγίνεται; Aut cui ignotum vulgi sermone tritum proverbium, Noctu urgenda consilia; quo autem sensu sapiens Sophocles noctem dixit εὐφρόνην; Numquid ideo quod tum mentis vis in hominibus maxime exercetur? Idem, p. 150. Ἐντέυθεν εὐφρόνη καλεῖται παρὰ τῶν ποιητῶν ἢ νύξ καὶ τὴν παροιμίαν ἐποίησε, τὰς βελὰς εἰς τὸν τῆς νυκτὸς ἄγειν καιρὸν. Ideo Nox poetis εὐφρόνη dicitur, et proverbium est; Consilia noctu conferenda.]

[ν. 30. ΕΣ Τ' ΕΠΑΛΞΕΙΣ ΚΑΙ ΠΥΛΑΣ ΠΥΡΓΩΜΑΤΩΝ. Sc. Ἐπάλξεις πυργωμάτων καὶ πύλας. Hesych. Ἐπάλξεις· οἱ προμαχώνες τῶν τειχῶν. *Minæ* dicuntur Latine, auctore Servio, in illud *Æn.* IV. 88. — *minæque*

*Murorum ingentes.*

Quem secutus Turnebus adfert hunc Rufini locum in Josepho, *Desuper eam minæ quidem binis, propugnacula vero ternis cubitis ambibant.*]

[ν. 31. ΣΟΥΣΘΕ. Supplic. ν. 843.

Σῦσθε σῦσθ' ἐπὶ βόρειν.

Hesych. Σῦσθε. Ὁρμᾶτε, ἴτε. Callim. Hymn. V. 4.

Σῦσθε νῦν ὃ ξανθαὶ σῦσθε Πελασγιάδες.]

ν. 36. ΚΑΤΟΠΗΡΑΣ. De officio speculatoris consule Vegetium, III. 6. Vide et Brantium in Cæs. Comment. p. 437. Turneb. Advers. XXVII. 20. Lævin. Torrent. ad Sueton. Calig. Casaubonum in Suetonium LII. [Virg. *Æn.* IX. 193.

— *Mittique viros qui certa reportent.*]

ν. 42. ΑΝΔΡΕΣ ΓΑΡ ΕΠΤΑ. [Hinc. titulus Tragœdiæ : postea ν. 126. Ἐπὶ δ' ἀγήνορες πρέποντες στρατῷ

Δορυσσοῖς σαγαῖς, πύλαις ἐβδόμαις

Προσίστανται.]

Citat Longinus Sect. XIII. p. 63. quasi ἠρωϊκώτατας φαντασίας. Ad quem locum consule virum doctissimum D. Langbain.

Ibid. ΛΟΧΑΓΕΤΑΙ. Postea, ν. 55.

— ὡς πάλω λόχων

Ἐκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ἄγοι λόχον.

Ælianus περὶ στρατηγ. Ὁ μὲν ἐν ἀριστος ἐκάστῃ λόχῳ πρῶτος καὶ ἡγέμενός ἐστι, ὃς καὶ λοχαγὸς ἐπονομάζεται, καὶ ἡγεμῶν, καὶ πρωτοστάτης. [V. Cl. D. Langbain ad verba θέριοι λοχαγέται (in Dionys. Long. notis, p. 73.) “*Bellicosi duces, ut θέριος ὄρνις bellicus ales apud Æschylum in Sphinge (Aristoph. Schol. in Ranis.) λοχαγέτης autem dicitur qui λόχον ducit; λοχός autem agmen exercitus milites comprehensens 512, ut ex Thucydide colligitur. V. 68. Lacedæmones autem quinque λόχους habuere, ut vult comici Scholiastes ineditus in Lysistratam. Eorum nomina, ἔδωλος, (Hesychio ἔδωλος) ἀρήμας, πλόας, μεσοάγης, et σίνις. Thucydides septem agnoscit, χωρὶς τῶν νικηριστῶν ait Scholiastes hic : rectius χωρὶς τῶν σκιριτῶν, præter Sciritas, qui etiam inter Laconicos λόχους recensentur. Thucyd. Schol. V. 68. De quibus consule Diodorum Siculum, XV. 32. qui μοῖραν cum λόχῳ confundere videtur, ut Xenophon in Lacedæmon. repub. p. 680. μορον, cuiusmodi, ex Lycurgi instituto, sex habuerunt.”] Hæc ille.*

[*ν. 44. ΚΑΙ ΘΙΓΓΑΝΟΝΤΕΣ ΧΕΡΣΙ ΤΑΥΡΕΙΟΥ ΦΟΝΟΥ.* Nota sanguinis sacramentum in bello; quem et in foederibus non solum tetigisse sed etiam bibisse nonnullos comperimus. Ita Plutarchus, Poplic. in vit. p. 98. juvenes patricos ait inter se foederatos, *ἀνθρώπων σφαγέντος ἐπισπείσαντες αἷμα.* Sic etiam Catilina conjurationis suæ socios propinavit. Tigrani idem factum refert Valerius Maximus, IX. 2. Et apud reges barbaros in more positum fuisse refert Tacitus, Annal. XII. 47. *Quoties in societatem coeant, implicare dextras, pollicesque inter se vincētos nodo perstringere; mox ubi sanguis in artus se effuderit, levi ictu cruorem inlicunt, atque invicem lambunt. Id fœdus arcanum habetur, quasi mutuo cruore sacratum.* Hinc et Romanis mos in bello se devovendi, de quo vide Livium, X. 28. in historia Decii.]

[*ν. 45. ΦΙΛΑΙΜΑΤΟΝ ΦΟΒΟΝ.* Martis filium e congressu Veneris natum: Hesiod. Theogon. *ν. 932.* — *αὐτὰρ Ἄρης*

*ῥινοτόρῳ Κυθήρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτεν.*

At Scholiastes noster *α'*, Martis servum nuncupat.]

*ν. 46. ΩΡΚΩΜΟΘΗΣΑΝ.* Tali sacramento obligarunt se duces Achivi in expeditione adversus Trojam, Virgil. *Æn. IV. 425.*

*Non ego cum Danais Trojanam excindere gentem  
Aulide juravi.*—

[De ara ad quam jurabant septem duces, vide Pausaniam, Corinthiac. c. 19.]

*ν. 47. ΛΑΠΑΞΕΙΝ.* Eustath. in Iliad. *Α'. p. 65. l. 28.* *Παρὰ τῷ Δισχύλῳ εὕρηται τὸ ῥῆμα ἀλαπάξαι χωρὶς τῷ α.*

*ν. 48. ΦΟΝΩΙ.* *Sanguine:* inde φοίνος, ut *ΟΓΝ* a *ΟΓ.* *Cædem* eodem sensu usurpari satis notum.

*ν. 49. ΜΝΗΜΕΙΑ.* Hesych. *Μνημεῖα· τὰ οἰκάδε περιπόμενα ὑπὸ τῶν ἐν πολέμῳ τετελευτηκότων τοῖς οἰκείοις.* Mos sc. erat periculum mortis in bello subituro. Vide Homerum. Minus significanter apud Stobæum legitur *σημεῖα.*

*ν. 50. ΑΔΡΑΣΤΟΥ.* Qui *augurio fatalis* fuit, ut loquitur Statius, II. 111.

*ν. 51. ΔΙΑ.* Stobæus *ἀνά.*

[*ν. 53. ΛΕΟΝΤΩΝ ΑΡΗΝ ΔΕΔΟΡΚΟΤΩΝ.* Schol. *α.* *Δεδορκότων καὶ βλέπόντων αὐτῶν ἄρην· ἦτος φοινικὸν καὶ πολεμικὸν ὀρώντων.* Attica locutio; occurrit sæpe apud Aristophanem, *Καρδαμὸν, σίγητι, βλέπειν,* velut *ἐπόδρα ἰδεῖν.* Ejusdem est *Ἀττικὸν βλέπος,* frons dolosa aut impudens. Geminum habet *ν. 504. Φοβὸν βλέπειν.*]

*ν. 54. ΚΑΙ ΤΩΝΔΕ ΠΥΣΤΙΣ.* Stobæus, καὶ τῶδε πίσις. Grotius reddit, *Et jam minarum non abest longe fides.*



[ν. 55. ΚΑΗΡΟΥΜΕΝΟΥΣ Δ' ΕΛΕΙΠΟΝ ΩΣ ΠΑΛΩΙ ΔΑΧΩΝ. Virgil. Æn. IX. 174.

*Omnis per muros legio sortita periculum*

*Excubat exercetque vices, quod cuique tenendum est.*

Ad quem locum V. Cl. Germanus Valens Guellius. “Sortita periculum Excubat, πάλη λαχόντες. Æschyl. in Ἑπτά. Veget. III. 8. de re militari “Tribuni eligunt qui vigilias circumeant, ac renuntiant, si qua emergerit culpa; quos Circitores appellant; nunc militiae gradus factus est.” Haetenus Guellius.]

ν. 60. ΑΡΗΣΤΗΣ ΑΦΡΟΣ. Callimachus, Hymn. V. 12.

— χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ σομάτων.

[ν. 64. ΚΥΜΑ ΧΕΡΣΑΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ. Sic Ebr. ם ך ך ם ך ם ך ם  
Aqua de populo, πολύφλοισθος ἀγορή, epithetum cum mari commune. Psal. XCIII. 4.]

ν. 65. ΚΑΙΡΟΝ ΟΣΤΙΣ ΩΚΙΣΤΟΣ ΛΑΒΕ. Vegetius, IV. 31. *In rebus bellicis celeritas amplius solet prodesse quam virtus.* Cæsar, Bell. Gall. III. 18. *Occasionem negotii bene gerendi amittendam non esse.* Vide Polybium, IX. 8. [Alexandri symbolum Μηδὲν ἀναβαλλόμενος. Cæsar, Alexandri æmulus, apud Lucanum, I. 281.

*Tolle moras; semper nocuit differre paratis.]*

ν. 66. ΗΜΕΡΟΣΚΟΠΟΝ. Quia antea noctu exploravit, ν. 29. Gloss. Græco-Lat. Νυκτοφύλαξ, noctianus, nocte custos, vigilis. Interdiu explorantem ἡμεροβίγιον vocat Curopalates.

ν. 69. ΠΟΛΙΣΣΟΥΧΟΙ ΘΕΟΙ. Πολισσῆχος, πολισῆχος, et πολισῆχος, communia sunt epitheta Deorum quibus cura civitatum. [Virgil. Georg. I. 493.

*Dii patrii, indigites.*

Ælianus, II. 28. Οὔτοι μὲν ἐπὶ ὑπὲρ πατρίδος, εἴθ' ὑπὲρ πατρῶων θεῶν, εἰδὲ μὴν ὑπὲρ γονικῶν ἡρώων κακοπαθῆσι.] Messanæ in Templo,

ΑΣΚΛΗΠΙΩ

ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

ΣΩΤΗΡΣΙΝ

ΠΟΛΙΟΥΧΟΙΣ.

Idem etiam Πολιεύς, et Πολιάς. Διὸς Πολιέως meminit Pausanias in Attic. c. 28. quem Etymologus vocat Πολιαῖον. Jovem hoc cognomento celebrari monet Phornutus. Quinetiam Minervam Πολιάδα appellari satis notum, quo cognomento Italiae cultam monet Etymologus in verbo Πολιέιον. Minervæ enim, vel maxime urbes sacræ. Virgil. Ecl. II. 61.

— *Pallas quas condidit arces.*

[ν. 70. ΑΡΑ Τ' ΕΡΙΝΝΥΣ ΠΑΤΡΟΣ. Τὸ Ἑριννὺς ἐπιθετικῶς. Ita



Theocr. Idyl. XXII. 220. Ἰλιάς μάχη pro Ἰλιακῇ μάχη. De Œdipi imprecatione vide Zenob. Prov. V. 43.]

Ibid. η. Forsan ἦ ita enim postea plus semel: ut V. 985.

Μέλαινά τ' Ἐρινύς ἢ μεγασθενής τις εἶ.

[ν. 72. ΕΚΘΑΜΝΙΣΗΤΕ. Metaphora a fruticetis.]

Ibid. ΕΛΛΑΔΟΣ ΦΘΟΓΓΟΝ ΧΕΟΥΣΑΝ. Notandum est Thebanos eodem sermone quo et cæteri Græci usos fuisse; cum tamen contrarium innuere videatur ν. 175. ubi precatur ne detur civitas ἑτεροφώνῳ γερατῷ. Athenæus, XIV. 4. Ὅτι δὲ καινεργῆσι κατὰ τὰς φωνὰς οἱ Θεβαῖοι Στρατῆρις ἐπιδείκνυσιν ἐν Φοινίσσαις, κ. τ. λ.

ν. 73. ΔΟΜΟΥΣ ΕΦΕΣΤΙΟΥΣ. Diodorus, V. 68. Τέτων δὲ λέγεται τὴν μὲν Ἐσίαν τὴν τῶν οἰκιῶν κατασκευὴν εὐρεῖν, καὶ διὰ τὴν εὐεργεσίαν ταύτην παρὰ πᾶσι σχεδὸν ἀνθρώποις ἐν πάσαις οἰκίαις καθιδρυθῆναι, τιμῶν καὶ θυσιῶν τυγχάνουσαν. Hierocles apud Stobæum p. 217. Θεὸς ἐφεστίας memorat. [Sunt igitur δῆμοι ἐφεστίας, in quibus Dii ἐστίας habent. Propert. II. 1.

*Eversosque focos antiquæ gentis Etruscæ.]*

[ν. 75. ΣΧΕΘΕΙΝ. Pro σχέθητε.]

ν. 76. ΞΥΝΑ *Communiter utilia.* Scil. et vobis diis et nobis civibus. [Α συν, ξὺν fit ξυνός. Etymolog. Ξυνός ὁ κοινός. Atque ut hic ξυνὸν de communi utilitate, ita e contra commune exitium ξυνὸν κακὸν dicitur, Homero, II. π'. 262.

Ξυνὸν δὲ κακὸν πωλίεσσι τιθεῖσι.

Hinc eodem auctore, Ξυνός Ἐνυάλιος II. Σ'. 309.

Ξυνός Ἐνυάλιος καὶ τε κτανέοντα κατέκτα.

Proverbialiter usurpatur hæc locutio ἐπὶ τῶν ἐπ' ἴσης κινδυνευόντων, *de iis qui æqualiter periclitantur*, monente Apostolio, XIII. 95. Archilochus apud Clementem Alexandrinum, Ἐτήτυμον γὰρ ξυνός ἀνθρώποις Ἄρης. Quo videtur alluisse nescio quis apud Suidam, in voce Ἀρχίλοχος. Καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ ἔνθα δὴ πρὸς ξυνός Ἐνυάλιος. Livio, VII. 8. *Communis Mars.* Et Cicero, Epist. VI. 4. *Cum omnis belli Mars communis, et cum semper incerti exitus præliorum sint.]*

ν. 77. ΠΟΛΙΣ ΓΑΡ ΕΥ ΠΡΑΣΣΟΥΣΑ ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΙΕΙ. Aristoteles, Rhetor. II. 19. Ἐν δ' ἀκολουθεῖ βέλτερον ἦθος τῇ εὐτυχίᾳ, ὅτι φιλόθεοί εἰσι, καὶ ἔχουσι πρὸς τὸ θεῖον πῶς πειθεύοντες διὰ τὰ γιγνόμενα ἀγαθὰ ἀπὸ τῆς τύχης.

ν. 79. ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ. Τὸ χ̄ notam criticam culpæ apud auctores Græcos huic versui affixum fuisse notat Scholiastes, πρὸς τὴν διαφορὰν τῆ γερατῆ et γερατοπέδα. At cum differentia horum verborum aptissime huic loco conveniat, nullus dubito quin non χ̄ sed χ̄ς legi debeat apud Scholiastem: qua nota Magistri Græci locum laudabilem designarunt, ut Latini LL.

ῥ. 81. ΑΙΘΕΡΙΑ ΚΟΝΙΣ. Ennius, Annal. VIII.

*Jamque fere pulvis ad cœlum vasta videtur.*

Virgilius, Æneid. XI. 876.

*Volvitur ad muros caligine turbidus atra  
Pulvis. —*

[Nuntius in Tragœdia quæ Thebais inscribitur ῥ. 394.

*Vide ut atra nubes pulvere abscondat diem,  
Fumoque similes campus in cœlum erigat  
Nebulas equestri fracta quas tellus pede  
Submittit.]*

[ῥ. 83. ΕΛΕΔΕΜΝΑΣ. Schol. Ὁ ἐλαύνων τῆ δειμνίᾳ. Διεγείρων.]

[ῥ. 85. ΑΜΑΧΕΤΟΥ. Ovid. Metam. III. 568.

*Torrentem, qua nil obstabit eunti.*

Lucret. I. 286.

*Nec validi possunt pontes venientis aquai  
Vim subitam tolerare, ita magno turbidus imbri,  
Molibus incurrens, validis cum viribus amnis  
Dat sonitu magno stragem, volvitque sub undis  
Grandia saxa; ruit qua quicquid fluctibus obstat.]*

[Ibid. ΔΙΚΑΝ ΥΔΑΤΟΣ ΟΡΟΚΤΥΠΟΥ. Instar torrentis. Virgil.

Æn. I. 245. — *vasto cum murmure montis*

*It mare præruptum, et pelago premit arva sonanti.*

Idem Æn. II. 304.

*In segetem veluti cum flamma furentibus Austris  
Incidit; aut rapidus montano flumine torrens,  
Sternit agros, sternit sata læta, boumque labores,  
Præcipientesque trahit sylvas; stupet inscius alto  
Accipiens sonitum saxi de vertice pastor.*

Ad quem locum V. Cl. Germ. Val. Guellius hos auctores laudat.

Homer. II. Ε'. 88.

Θῦνε γὰρ ἀμπεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἰοικῶς,  
Χειμάρρῳ, ὃς ἄκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας·  
Τόνδ' ἔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανώσων,  
Οὔτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει ἀλώων ἐριθηλέων  
Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, ὅτ' ἐπιβρίζη Διὸς ἕμβροτος,  
Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτῷ ἔργα κατήριπε κάλ' αἰζηῶν.

Et II. Δ'. 492.

Ὡς δ' ὀπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι,  
Χειμάρρῳ, κατ' ὄρεσφιν, ὄπαζόμενος Διὸς ἕμβροτος,  
Πολλὰς δὲ δρυὸς ἀζαλέας, πολλὰς δὲ τε πειύκας

Εἰσφέρεται, πολλὸν δὲ τ' ἀφυσγητὸν εἰς ἄλλα βάλλας  
Ὡς ἔφηπε κλονέων.

Et Il. Δ'. 452.

Ὡς δ' ὅτι χεῖμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες  
Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄμβριμον ὕδωρ  
Κρηῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης,  
Τῶνδ' ἑ τε τηλόσε δῆπον ἐν ἕρεσιν ἔκλυε ποιμήν.]

ν. 89. Ο ΛΕΥΚΑΣΠΙΣ. Euripides, Phœnissis, ν. 1106.

Λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατόν.

Milites gregarii clypeos gestabant nullo insigni decoratos, expolitos tamen et splendidos; qualis ille apud Plautum, Mil. Glor. I. 1.

*Curate ut splendor meo sit clypeo clarior  
Quam solis radii esse olim, cum sudum est, solent.*

Laberius apud Gellium, X. 17.

*Clypeum constituit contra exorientem Hyperionem,  
Oculos ut posset effodere splendore æreo.*

Inde totus exercitus λεύκασπις. Λευκὸν enim λαμπρὸν sonat, teste Callimachi interprete ad Hymn. VI. 123. et Homero, Il. ε'. 185.

— λευκὸν δ' ἦν ἥλιος ὡς.

ut et Latinis lux candida. In SS. literis ἱμάτια Christi γίλβοντα, λευκὰ λίκαι ὡς χιῶν. Hujusmodi gestamen plebi militum peculiare. Virgil. Æn. IX. 548.

— *parmaque inglorius alba.*

hoc est, interprete Servio, pura et candida, qua, licet Regis filius, uti cogebatur dum tiro esset, vel donec strenuum quid ediderat quod *πίδτουρα decus mereretur*. [Hom. Il. χ'. 294. Δῆϊφοβὸν ἐκάλει λευκάσπιδα.] Albæ parmæ *πίδα* opponitur, quales ducibus vel spectatis militibus concessæ. Virgilius, Æn. VII. 796.

— *πίδα scuta Labici.*

id est, inquit Servius, in bello frequenter probati: unde Homerus Il. Δ'. 32. Agamemnonis clypeum πολυδαίδαλον vocat. Hoc vero ex insignibus septem ducum in hac ipsa Tragoedia satis constat.

ν. 94. ΠΟΤΕΡΑ ΔΗΤ' ΕΓΩ. Interpretatur Scholiastes α'. Πρὸς τὰ εἰδῶλα τῶν θεῶν πείσω— ἢ ἄλλο τι πράξω; *Procidamne ad simulachra deorum, an aliud quid agam?* ac si *πότερα* esset *num*, et adverbialiter sumeretur, cum potius adjective accipiendum sit et cum *βρέτη* conjungendum, *Quænam Deorum simulachra venerabor?* ut respondeat priori, τίς θεῶν ἢ θεῶν; [Sic Hermione apud Euripidem, Androm. ν. 860.]

Τίνος ἀγαλμάτων ἰκέτις ὀρμάθω;]

ν. 97. AKMAZEI. *Viget, maturum tempus est.* Cum res in extremo versatur discrimine dicitur ἐπὶ ξυρῆ ἀκμῆς ἔχουσθαι. [*In acie novaculæ esse.* Mich. Apostol. Proverb. VIII. 91. Ἐπὶ ξυρῆ ἀκμῆς ἴσεται· ἐπὶ τῶν ἐν μεγίστῳ κινδύνῳ ὄντων. Homer. Il. κ'. 173.

Nūn γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυρῆ ἴσεται ἀκμῆς

Ἡ μάλα λυγρὸς ἕλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ βιῶναι.

Ad quem locum vir doctissimus D. Jacobus Duportus; “Parœmialis,” inquit, “locutio, immo Parœmia. *In acie novaculæ;* (Erasm.) hoc est, *in summo discrimine, in extrema tegula.*

Φράζο, κινδυνὸς τοι ἐπὶ ξυρῆ ἴσεται ἀκμῆς.

Theogn: Ὁξεία ῥοπή καὶ ἐπικίνδυνος τῆ καιρῆ, uti exponit Camerarius in Hypomnematis Græcis, ubi et hunc Homeri locum allegat. Soph. Antig.

Φρόνει, βέβως αὖ νῦν ἐπὶ ξυρῆ τύχης.

Theocrit. Idyll. XXII. Ubi Dioscuros vocat,

Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυρῆ ἦδη ἱόντων.

Silentiar. Antholog. Epig. I.

Ἵμῖν ἀμφοτέρωσιν ἐπὶ ξυρῆ ἴσεται ἀκμή. (lege ἀκμῆς, quod et monuit Brodæus in locum) Utuntur etiam Herodotus, Lucianus, Dialog. Synesius, de Regno: Procopius, Pers. I. Nazianzenus, Orat. XIX. and XXII. et alii. Qui omnes ex hoc fonte hauserunt, et ad hanc veluti cotem et limam sui ξυρῆ ἀκμῆν et ingenii aciem poliverunt.” Haftenus Vir doctissimus.] Hinc ἀκμή ad rerum agendarum opportunitatem significandam transfertur. Optime Hippocrates, Χρόνος μὲν ἐν ᾧ καιρὸς, καιρὸς δὲ ἐν ᾧ χρόνος ἔ πολύς. Hanc ἀκμῆν alias diserte expriment qui vocant χρόνον ἀκαιρῆ· quod exponit Scholiastes Aristophanis in Plutum, ν. 244. τὸ ἄτμητον τῆ χρόνε, ἀπὸ τῶν μικρῶν τριχῶν διὰ βραχύτητα μὴ δυναμένων καιρῆναι.

[Ibid. ΒΡΕΤΕΩΝ ΕΧΕΣΘΑΙ. Notissima est veterum consuetudo, qua in rebus desperatissimis simulachra deorum complectebantur. Andromache apud Euripidem, ν. 115.

Πρὸς τὸδ' ἄγαλμα θεῆς ἰκέτις περὶ χεῖρε βαλῆσα.

Virgil. Æn. II. 517. de Hecuba et natis,

— *Divum amplexæ simulachra tenebant.*

Quem imitatus Ovidius, Metam. XIII. 412.

*Dardaniæ matres patriorum signa Deorum*

*Dum licet amplexas.]*

ν. 101. ΠΕΠΛΩΝ. Virgil. Æn. I. 481.

*Interea ad templum non æquæ Palladis ibant*

*Crinibus Iliades passis, peplumque ferebant*

*Suppliciter tristes. —*

[Ad quem locum Germanus Valens Guellius. “ Apud Homerum, Helenus monet Hectorem ut matri suadeat Palladem placare. Il. ζ. 87.

—— Ἡ δὲ ξυνάγωγσα γεραίας,  
 Νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἀκρῆ  
 Οἴξασα κληίδι θύρας ἱεροῖο δῦμοιο,  
 Πέπλον ὃς οἱ δοκέει χαριέστατος ἢ δὲ μέγιστος  
 Εἶναι ἐνὶ μεγάροις καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῆ  
 Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γένασιν ἠΰκόμοιο.”

Dein, paucis præmissis. “ Quantum autem ad peplum cujus non solum a Virgilio hic, sed et Homeri superiore loco fit mentio, notat Turnebus, antiquos dubiis aut deploratis rebus, cum ad preces arasque Deorum confugerent, signa deorum vestibus etiam ornare solitos; ut peplum hic Deæ oblatum a Troadibus, accipiat, non eo indutas matronas sacra fecisse; quam sententiam firmat auctoritate Æschyli, eo loco,

Πέπλων καὶ γεφύων  
 Πότ', εἰ μὴ νῦν, ἀμφὶ λιτὰν ἔχομεν.

Cui assentiri videtur idem Homeri locus, et Interpretis explicatio; παρετίθησαν γὰρ, inquit, καὶ πέπλους, καὶ ἐνέδνον καὶ πέπλους τὰ ἀγάλματα.” Hæc ille.]

Statius, Theb. X. 55.

*Peplum etiam dono, &c.*

[ν. 103. ΔΕΔΟΡΚΑ. Apparenter et indubitate audivi. Summo timori hoc proprium; quare postea Eteocles, ν. 252.

Μὴ νῦν ἀκέσθ' ἐμφανῶς ἀκ' ἄγαν.]

[ν. 104. ΠΑΤΑΓΟΝ. Callimach. Hymn. V. 44.

Ἴππων καὶ σακίων ἀδομένα πατάγω.]

Ibid. ΟΥΧΕΝΟΣ ΔΟΡΟΣ. Plurimarum. Callimach. Hymn. III 33.

—— καὶ ἔχ' ἓνα πύργον ὑπάσσω.

Ovidius, Metam. I. 240.

*Occidit una domus, sed non domus una perire*

*Digna fuit. —*

[ν. 108. Ω ΧΡΥΣΟΠΗΛΗΣ ΔΑΙΜΟΝ. Homerus, Hymn. in Martem, ν. 1.

Ἄρες ὑπερμενέτα βροσάεματε χρυσοπήληξ.

Etiam Minerva χρυσοπήληξ dicitur Callimacho, Hymn. V. 43.

Ἐξίθ' Ἀθηναία περσέπιλι χρυσοπήληξ.]

ν. 109. ΕΠΙΑ' ΕΠΙΑΔΕ. Ἐπίβλεπε, ἐπισκόπει. Callimachus, Fragn. CXXVI.

Δέσπαιναί Διθύης ἠρωίδες, αἱ Νασσαμῶνων

Αὔλιον καὶ δολιχὰς θύνας ἐπιβλέπετε.



Varro de ling. Lat. VI. *Sed tamen hoc ipsum ab eadem profectum est origine, quod quem volumus domum curare, dicimus, Tu domi videbis; ut Plautus, cum ait, Intus para, cura, vide quod opus fiat. Sic Terentius respicere accipit. Et e contrario ὄρεται εἰς τινα est ponere fiduciam in aliquo. Xenophon κύμα παῖδ.*

[ν. 116. ΚΥΜΑ. Sic Euripides, Iphig. in Tauris, ν. 1437. βρέματα στρατῶν dixit; et in Rheso, ν. 290. Θρηήμιος βρέων στρατῶν. Et Sophocles, de hostili agmine, in Antigone, ν. 129.

Καὶ σφᾶς ἐσίδων

Πολλῶν βρέματι προσμισσομένους,

Χρυσῶν καναχῆς ὑπεροπτίας.

Et Xenophon στρατευμα κυμαῖνον vocat.]

[ν. 117. ΔΟΧΜΟΛΟΦΩΝ ΑΝΔΡΩΝ. Claudianus, in III. consulat. Honorii, ν. 133.

*Fervet cristatis exercitus undique turmis.*

Virg. Æneid. IX. 732.

— tremunt in vertice cristæ.

Homer. Iliad. γ'. 162. Νευτάζων κόρυθι. Ammian. Marcell. XX. *Acies conis galearum minacius nutans.*

ν. 118. ΚΑΧΛΑΖΕΙ. Euripides, Hippolyto, ν. 1211.

— καὶ σέριξ ἀφρόν

Πολὺν καχλάζων παντίῳ φουσηματι.

Lycophron, ν. 80.

Ζηνὸς καχλάζων νασμός —

Attius, Fragm. ν. 586.

*Ac ubi curvo littore latrans*

*Unda sub undis labunda sonit.*

*Simul et circum magna sonantibus*

*Excita saxis, sæva sonando*

*Crepitu clangente cachinnat.*

[ν. 120. ΖΕΥ ΠΑΤΕΡ ΠΑΝΤΕΛΕΣ. Qui exitum omnium rerum in potestate habes; qui omnia inspicis et administras. Hesych. Παντελής· ὀλοτελής καὶ παντεποπτής. Ὅ πάντα καθορῶν. Ita postea ν. 260. Ὡ παγκρατὲς Ζεῦ.]

[ν. 124. ΔΙΑΔΕΤΟΙ ΔΕ ΓΕΝΥΩΝ ΠΙΠΕΙΩΝ. Alligati ad maxillas equinas. Seneca, in Hippol. ν. 1003.

*Et ora frænis domita substrictis ligat.]*

[ν. 125. ΚΙΝΥΡΟΝΤΑΙ ΦΟΒΟΝ ΧΑΛΙΝΟΙ. Alii φόνον ut Prom. Vinet. ν. 355.

Σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον.

Malim vero φόβον retinere. De equo, Job, XXXIX. 19.

Ἐπεδύσας δὲ τῷ τραχήλῳ αὐτῷ φόβον. Chrysost. Ut elatione cervicis terrorem incutiatur. De frænis, Virgilius, Georg. III. 184.

— *frænos audire sonantes.*

Ovidius, Metam. II. 121.

*Quadrupes ducunt adduntque sonantia fræna.*

Accedit quod tum ornatus tum terrorem incutiendi gratia tintinnabula frænis appendebantur. Schol. Aristoph. in Ranas, ν. 994.

Κώδωνοφαλαροπάλης· Ἀπολλώνιος φησιν, ὅτι παρήνεγκε χρωμένως κώδωνί τινος· κώδωνας ἐν τοῖς φαλάροις καὶ χαλινοῖς τῶν ἵππων ἔχοντας. Euripides, Rheso, ν. 304.

— Γοργὼ δ' ὡς ἐπ' αἰγίδος θοᾶς

Καλῆ μετώποις ἵππικοῖσι πρόσδετος,

Πολλοῖσι σὼν κώδωνιν ἐκτύπει φόβον.]

[ν. 127. ΠΥΛΑΙΣ ΕΒΔΟΜΑΙΣ. Septimus pro septem, Thomas Magister. Ἐβδόμη ἔ̄ μόνον ἢ μετὰ τὰς ἕξ μονάδας, μονάς, ἀλλὰ καὶ ἅπας ὁ ἐπὶ ἀριθμός. Αἰσχύλος ἐν τοῖς ἐπιὰ ἐπὶ Θήβαις. Ἐπιὰ δ' ἀγήνορες πρέποντες γεατῆ δορυσσοῖς σαγαῖς πύλαις ἐβδόμαις προσίστανται.]

ν. 129. Scholiastes á. Ταῦτα δὲ δοχμαϊκά ἐσι. An legendum δοχμαϊκά; De versu Dochmaico vide Hephæstionem p. 33.

[ν. 132. ΙΠΠΙΟΣ. Festus, VIII. *Hippius, id est, equester, Neptunus dictus est, vel quod Pegasus ex eo et Pegaside natus sit; vel quod equuleus, ut putant, loco ejus suppositus Saturno fuerit, quem pro Neptuno devoraret; vel quod tridentis ictu terra equum excierit; cui ob hoc, in Illyrico quaternos equos jaciebant nono quoque anno in mare.* Sophocles, Œdip. Colon. ν. 705.

Ἦ παῖ Κρόνῳ σὺ γὰρ νῦν εἰς

Τόδ' εἶσας αὖχημ' ἀναξ Πόσειδον.

Ἴπποισιν τὸν ἀκισῆρα χαλινὸν

Πρώταισι ταῖσδ' ἐκτίσας ἀγναιῖς.

Ovid. Metam. VI. 75.

*Stare Deum pelagi, longoque ferire tridente*

*Aspera saxa facit, medioque e vulnere saxi*

*Exsiluisse ferum.*

Virgil. Georg. I. 13.

— *Tuque O cui prima frementem*

*Fudit equum tellus magno percussa tridenti*

*Neptune.*

Aristophanes, Equit. ν. 548.

Ἴππι' ἀναξ Πόσειδον, ᾧ

Χαλκοκρότων ἵππων κτύπος

Καὶ χρεμετισμὸς ἀνδάνει.]

[v. 134. ΙΧΘΥΒΟΛΩΙ ΜΗΧΑΝΑΙ. Vel ex hoc loco satis constare mihi videtur, omnino nugas esse quicquid de Neptuni tridente comminiscuntur Mythologi; sive quod triplicem illius potestatem, tollendi æquoris, et placandi, et servandi, significari velint, vel ut Scholiastes noster in Prometh. v. 921. Διὰ τὸ τρίτον σοιχεῖον εἶναι αὐτὸν, ἢ διὰ εἰς τρεῖς διαξειῖσθαι τὸ ὕδωρ, εἰς ποτάμιον, εἰς θαλάσσιον, καὶ εἰς λιμναῖον. Fulgentius Mytholog. I. *Neptunum tridentem ob hanc causam ferre fingitur, quod aquarum natura triplici virtute fungitur, liquida, fœcunda, stabili.* Apage nimias illas argutias: Tridens enim nihil aliud quam ἰχθυόβολος μηχανή, instrumentum quo pisces figuntur et confodiuntur. Suidas: Ἰχθυόκεντρον ἢ τρεῖαινα. Latinis *fuscina*. Poeta vetus, *Fulgmina sub Jove sunt, Neptuni fuscina telum.*

Gloss. Græcolat. Τρεῖαινα. *Tridens, fuscina.* Ibid. Τρεῖδες, *fuscina.* Petronius, c. 109. *Alius exultantes quærebat fuscina pisces.*]

v. 138. ΚΑΔΜΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΝ ΠΟΛΙΝ. Bene monet Scholiastes ὁ, Martem invocat ad tuendam civitatem Κάδμος ἐπώνυμον, qui Harmoniam Martis et Veneris filiam in uxorem duxerat. Porro civitates ἐπώνυμοι sunt iis a quibus nomen trahunt. Apollodor. II. 4. Κακῆνοι πόλεις αὐτῶν ἐπωνύμως κτίσαντες. Quo sensu Prometheus Oceanum alloquens apud nostrum, Prom. v. 300. Ἐπώνυμον ῥεῦμα dixit, nempe ab Oceano denominatum mare. Cæterum is qui nomen confert civitati, ipse etiam ἐπώνυμος dicitur. Sic Minerva in *Attide Athenas condidit quas ex suo nomine appellavit*, ut cum Hygino loquar, Fab. c. 275. et Marcianus in *Periegesi*, ἀπὸ τῆς Ἀθηναῖς τὴν προσσηγορίαν λαβεῖν Athenas dixit. Erat ergo Minerva Athenarum ἐπώνυμος, a qua nomen suum traxerunt. Ita ipsa de se apud Euripidem in *Ione*, v. 1555.

Ἐπώνυμος δὲ σῆ; ἀφικόμην χθονὸς

Παλλάς. —

Ita Romulus Romæ conditor, ejusdem ἐπώνυμος. Athen. I. 2. ubi ὑπό τε τῆ τῆς πόλεως ἐπωνύμως Ῥωμύλα male transtulit Dalechampius, *quas tum Romulus conditor urbis sui cognominis*, &c. Id enim est ὀμώνυμος. In eundem errorem lapsi sunt et plurimi Interpretes. Ælian. Var. Hist. II. 33. Ἀγραγαντῖνοι δὲ τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παιδὶ ὠραίῳ εἰκάσαντες, θύουσι. Interpres, *Agragentini cognominem urbi fluvium speciosi pueri forma effingentes, illi sacrificant*: At Ælianus intellexit fluvium qui urbi nomen dedit. Steph. Ἀγραγάντες, πόλεις πέντε Σικελίας, ἀπὸ ποταμῶ παραρρέοντος. Obiter in eadem re emendandus Varro, De ling. Lat. IV. *Oppidum quod primum conditum in Latia stirpis Romanæ Lavinium: nam ibi dii penates nostri. Hoc a Latini filia, quæ conjuncta Æneæ, Lavinia appellata. Lege Lavinia appellatum.*

Cæterum hic Arx Cadmea intelligenda; πόλις pro ἀκρόπολις. Cadmea primo oppidum fuit, a Cadmo extructum; postea Thebis, juxta quas condita est, auctis, arx Thebarum dicta est.

[v. 143. ΣΕΘΕΝ ΕΞ ΑΙΜΑΤΟΣ. Id est, Ἐκ σε, quæ generis nostri προμάτωρ. Hesych. Αἷμα· γένος, σπέρμα.  
Hom. II. Ζ'. 211.

Τάυτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.

Jupiter apud Silium Italicum, III. 573. Venerem alloquitur.

— tenet longumque tenebit

*Tarpeias arces sanguis tuus.*

Usurpatur etiam communiter de utroque parente; Horat. de Augusto, in Carm. Sæcul. v. 50.

*Clarus Anchisæ Venerisque sanguis.*

Ovid. Metam. V. 514.

*Proque meo veni suplex tibi, Jupiter, inquit,  
Sanguine, proque tuo.]*

v. 147. ΛΥΚΕΙΟΣ ΓΕΝΟΥ. Gellius, V. 12. *Simulachrum igitur Dei Vejovis, quod est in æde de qua supra dixi, sagittas tenet quæ sunt videlicet paratæ ad nocendum: quapropter eum Deum plerique Apollinem esse dixerunt.* [De Jove Lycæo vide Pausaniam, Arcad. c. 2. Ad Virgilianum illud Æn. VIII. 342.

— et gelida monstrat sub rupe lupercal

*Parrhasio dictum Panos de more Lycæi,*

Germanus Valens Guellius, “ Sophocl. in Electr. v. 16.

— τῆ λυκοκτόνε θεῷ

Ἄγορὰ Λύκειος·

Et Æschyl. in Ἐπιλᾶ·

— Καὶ σὺ

Λύκει· ἀναξ Λύκειος

Γενεῖ στρατῶ δαίω.

Quamvis alii ad Apollinem referri malint, qui et λύκειος dicebatur a poetis, et Æschylo in Agamemnone, v. 1266. Ὅτοτοῖ Λύκει· Ἀπολλον, sub persona Cassandrae, διὰ τὸ ἐν Λυκίᾳ, τῇ πόλει τιμᾶσθαι αὐτὸν, ἢ διὰ τὸ λύκον αὐτῷ ἱερὸν εἶναι, ἢ ὅγε κρεῖττον, διὰ τὸ λυκόφως ποιεῖν τῆς νυκτὸς ὑποχωρέσεως. Quamvis et fortasse ad Panem illud Æschyli referre satius sit, cum pauculis post versibus, invocata quoque Diana, Apollinem disertis verbis inclamet Chorus.

ὦ φίλ' Ἀπολλον·

Κόναθος ἐν πύλαις κ. τ. λ.

quod alioqui superfluum videretur, si tam vicinis et propinquis clausulis bis eundem Deum appellaret ]

ν. 149. ΣΤΟΝΩΝ ΑΥΤΑΣ. Vel subintelligendum ἐπὶ, vel scribendum, ut transtulimus, αἴτας, ab αἴω audio.

ν. 155. ΑΞΟΝΩΝ ΒΡΙΘΟΜΕΝΩΝ ΧΝΟΑΙ. Callimachus, Hymn. V. 14.

Συρίγγων αἴω φθόγγον ὑπαξιόνων.

[Homer. Iliad. E. 839.

— μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων

Βριθοσύνη.]

Χνόαι sunt, interprete Hesychio, αἱ χοινικίδες, αἱ τῷ ἄξονος σύριγγες.

[ν. 159. ΔΟΥΡΤΙΝΑΚΤΟΣ Δ' ΑΙΘΗΡ ΕΠΗΜΑΙΝΕΤΑΙ. Illustris expressio. Supplic. ν. 615.

Πανδημία γὰρ χερσὶ δεξιωνύμοις

Ἐφριξεν αἰθῆρς, τόνδε κραινότων λόγον.]

ν. 162. ΕΠΙΛΑΞΕΩΝ. Ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων. quomodo ad illud Sophoclis, in Philoctete, ν. 206.

— εἶβον κατ' ἀνάγκαν Ἐρποντος,

Scholiastes legit εἶβε, et monet subintelligendum ἐπὶ. Quam lectionem ego magis probarim: nam τῷ ἔρπειν transitive exemplum facile non occurrit.

[ν. 168. ΑΓΝΩΝ ΤΕΛΟΣ. Vel tollendum erit εἶγμα τέλειον, ut cohæreant hæc cum sequentibus, vel quod malim, parenthesi cum præcedentibus includenda, hoc modo

Ἦ φίλ' Ἀπολλον

(Κόναθος ἐν πύλαις

Καλκοδέτων σακείων,

Καὶ Διόθεν πολε-

μόκρατον ἀγνὸν τέλος.)

Ἐν μάχαισί τε κ. τ. λ.

Orationem summo artificio interrumpit, quo ostendat insignem pavorem et festinationem votorum in virginibus desperabundis: Ita Callimach. Hymn. V. 13.

Ἦ ἴτ' Ἀχαιΐαδες, καὶ μὴ μύρα μὴδ' ἀλαβάστρω,

(Συρίγγων αἴω φθόγγον ὑπαξιόνων)

Μὴ μύρα λωτροχόοι τῷ Παλλάδι κ. τ. λ.

Et Catullus a Viro incomparabili Joseph. Scaligero optime restitutus, In Nupt. Jul. et Manl. ν. 96.

Prodeas nova nupta

(Jam videtur) ut audias

Nostra verba; (viden' faces

Aureas quatiunt comas?)

Prodeas nova nupta.



Sophocles, Philoctet. v. 398.

Ὅτε τὰ πάτρια τέ-  
χια παρεδίδοσαν  
(ἰὼ μάκαιρα ταυρο-  
κτόνων λεόντων ἔφε-  
δρι) τῷ Λαερτίῳ.  
(Σέβας ὑπέρτατον.)]

v. 169. ΜΑΚΑΙΡ' ΑΝΑΣΣ' ΟΓΚΑ. Aliqui a vico Bœotix̄ Onca nominato dictam volunt. Schol. Pind. Olymp. II. 48. Ἀγαλμα Παλλάδος ὃ Κάδμος ἰδρύσατο ἐν Ὀγκαίς, κόμη τῆς Βοιωτίας. Ὀγκαία ἔν ἡ Ἀθηναῖς τιμάται. Scholiastes á, ad hunc locum, διὸ καὶ ὡς ἐκ Φοινίκων κατηγμένους, Ὀγκαν Ἀθηναῖν παρὰ Θεβαίαις τιμᾶσθαι ἐποίησε. Recte: ita veteres. Stephanus, Ὀγκα ἡ Ἀθηναῖ κατὰ Φοίνικας. Male igitur idem Scholiastes vocem esse Ægyptiam dicit, cum Pausanias, Bœot. c. 12. ex hoc ipso Deæ nomine Cadmum non Ægyptium, sed Phœnicem fuisse probet: τοῖς νομίζουσιν εἰς γῆν ἀφικέσθαι Κάδμον τὴν Θεβαΐδα Αἰγυπτίον καὶ ἐ Φοίνικα ὄντα, ἔστιν ἐναντίον τῷ λόγῳ τῆς Ἀθηναῖς ταύτης τὸ ὄνομα, ὅτι Ὀγκα (vel Ὀγκα, ita enim legendum, non Σίγα, monuerunt alii) κατὰ γλῶσσαν τῶν Φοινίκων καλεῖται, καὶ ἐ Σαῖς κατὰ τὴν Αἰγυπτίων φωνήν.

v. 170. ΠΡΟ ΠΟΛΕΩΣ. Sc. quæ in templo ante civitatem colitur. Scholiastes Sophoclis, δύο ἱερὰ ἐν ταῖς Θεβαίς ἰδρύται τῇ Ἀθηναῖ, τὸ μὲν Ὀγκαίας (ita scribendum, non Οἰκαίας) τὸ δὲ Ἰσμηνίας. Pausaniæ ætate tantum ara sub dio, eo ipso loco quo bos fessa procubuit, et Cadmum ut urbem conderet admonuit.

[v. 173. ΤΕΛΕΙΟΙ ΤΕΛΕΙΑΙ ΤΕ. Supra v. 35. Εὖ τελεῖ θεός.]

[v. 176. ΕΤΕΡΟΦΩΝΩ ΣΤΡΑΤΩΙ. Act. Apost. II. 4. Καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις, sc. diversis a lingua loci. (Ita enim videtur intelligendum.) Porro miserix̄ gravis fuit exaggeratio versari inter homines linguæ extraneæ.]

[v. 181. ΑΜΦΙΒΑΝΤΕΣ ΠΟΛΙΝ. Scholiastes ad Homericum illud refert II. A'. 37. Ὅς χεῦσθην ἀμφιπέθεκας, quod est ex interpretatione Hesychii, προῖτασαι, ὑπερμαχεῖς, καὶ σώζεις. Callimachus, Hymn. IV. 27. Homerum secutus,

Δῆλε φίλη τοῖός σε βοηθός ἀμφιπέθεκεν.]

[v. 184. ΜΕΛΕΣΘ' ΙΕΡΩΝ ΔΗΜΙΩΝ. Schol. á, Κοινῇ γὰρ πάντες ἐκείνοις ἀνετίθεν χρήματα. In templis quidem thesauri fuere, quibuscum aliæ res sacræ, tum privatae etiam, aliquando pecuniæ repositæ sunt. Meminit Herodotus thesaurorum Delphis, Corinthiorum, Clazomeniorum, Siphniorum, aliorumque: Pausanias, Potidiatarum, Cnidiorum, Sicyoniorum, et Thebanorum. Neque Græci tantum, aut viciniorum insularum incolæ, sed et οἱ πόρρωθεν, Strabone

teste, IX p. 420. Θησαυρὸς κατεσκεύαζον, inter quos Crœsum, Alyattum, Ita'os, Siculosque nominat. Et qui cratera a Romanis ut prædæ decimam Delphos attulere, ἀνέθεντο αὐτὸν εἰς τὸν τῶν Μασσιλιῶτων θησαυρὸν, Diod. XV.]

[ν. 186. ΟΡΓΙΩΝ. Orgia proprie sacra opertanea, qualia erant, illa mysteria quæ Liberi Patris Symmistæ, ut loquitur Apuleius, Apolog. primæ p. 494. domi condita celant, et absque omnibus profanis tacite venerantur. Euripides, Bacch. ν. 471.

ΠΕΝΘ. Τὰ δ' ὄργι' ἐστὶ τίν' ἰδέαν ἔχοντά σοι

ΔΙΟ. Ἄρρητ' ἀβακχέυτοισιν εἰδέναί βροτῶν.

Catullus, LXIII. 260.

*Orgia quæ frustra cupiunt audire profani.*

Lucianus, de Saltat. c. 15. Τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἀξίον τῶν ἀμυήτων ἔνεκα. Quo fit, ut παρὰ τὸ εἶργειν τὰς ἀμυήτας αὐτῶν dici putat Scholiastes Apollonii, I. 920. Malim tamen cum aliis ἀπὸ τῆ ἔργε derivare, ea significatione quæ rem divinam vel sacrificiū denotat; fuisse enim hæc sacra in honorem tam aliorum Deorum quam Bacchi celebrari solita, nimis notum. Servius in Virgil. Æn. IV. 303. Sciendum ὄργια apud Græcos dici sacra omnia, sicut apud Latinos cæremonia dicuntur, quo sensu et hic accipi non est quod moneam.]

## II.

[ν. 191. ΒΡΕΘΗ ΠΕΣΟΥΣΑΣ ΠΡΟΣ ΠΟΛΙΣΣΟΥΧΩΝ ΘΕΩΝ. Morem hunc obsessorum pulchre describit J. Cæsar, de Bello Civili II. 5. Facile erat ex castris C. Trebonii atque omnibus superioribus locis prospicere in urbem. Ut omnis juventus quæ in oppido remanserat, omnesque superioris ætatis, cum liberis atque uxoribus, publicisque custodiis, aut ex muro ad cælum manus tenderent, aut templa deorum immortalium adirent, et ante simulachra projecti victoriam ab Diis exposcerent.]

[ν. 192. ΛΑΚΑΖΕΙΝ. Hesych. Λακάζει· βοᾷ, λέληκε, ἀπὸ τῆ λακίῃ. Vide quæ ad Agamemn. ν. 623.]

Ibid. ΣΩΦΡΟΝΩΝ ΜΙΣΗΜΑΤΑ. Potest vel ad virgines referri, ut ν. 188. Θρέμματ' ἐκ ἀνασχετά· vel ad ipsum sermonem et ejulatus virginum, sicut Scholiastes á, accepit, et Grotius, qui hunc versum sententiam fecit. [Rectius fortasse ad mulieres; ut sit sententia, vos θρέμματ' ἐκ ἀνασχετά, vos inquam, Σωφρόνων μισήματα interrogo.]

[ν. 193. ΕΥΕΣΤΟΙ. Hesych. Εὐεστώ· εὐθηνία, ἀπὸ τῆ εὖ εἶναι, καὶ εὐδαιμονία, ἀπὸ τῆ εὖ εἶναι τὸν οἶκον. Noster infra, in Agamemn. ν. 656.

Ἦκοντα πρὸς χαίρεσιν εὐεσθὶ πύλιν.]

[*ν. 197. ΔΙΑΔΡΟΜΟΥΣ ΦΥΓΑΣ ΘΕΙΣΑΙ. Seneca, Nat. Quæst. VI. 29. Aliquos insanis attonitisque similes discurrere facit metus.*]

[*ν. 203. ΧΩ, ΤΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟΝ. Martinius in Lexico Philologico (v. Hermaphroditus) de Hermaphroditis dictum putat, Hi enim, inquit, in confinio utriusque sexus. An potius de Eunuchis? Ita Atyn Ἡμιθηλὸν vocat Anacreon, Carm. XIII. 2. Catullus, Carm. LXIII. 6. sine viro; Arnobius Spoliatum viro. Ego vero potius cum Scholiaste consentio. Noster apud Clementem Alexandrinum, Strom. V. p. 257.*

Ζεὺς τοι τὰ πάντα χ' ὅτι τῶνδ' ἰστέρον.

Non quod aliquid sit præter omnia, sed si aliquid poterit esse, id foret Jupiter.

*ν. 204. ΒΟΥΛΕΥΣΕΤΑΙ. Forte βαλήσεται.*

*ν. 205. ΛΕΥΣΤΗΡΑ. Hesychius, Λευστῆρα· φονέα λίθοις ἀνακρίντα. Supplicium frequens apud veteres Græcos. Parthenius Eroticis, πρῆτρέψατο (Achilles) τὸς στρατιώτας καταλευσαι τὴν κόρην. Dein e Poeta innominato profert,*

— οἱ μὲν ἔπεφνον

Πανσυδίῃ θαμινῆσιν ἀράσσοντες λιθάδεσσιν.

*Ælianus, Var. hist. VII. Ἐποίμων ἔν ὄντων Ἀθηναίων βάλλειν αὐτὸν λίθοις. Sophocles, Ajace Flagell. ν. 254. Λιθόλευσον ἄρην vocat. [Homer. Il. γ'. 56.*

— ἧ τέ κεν ἦδη

Λάϊνον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ' ὅσσα ἔοργας.

Ad quem locum vide virum clarissimum D. Jacobum Duportum in Gnomologia HomERICA.]

*ν. 206. ΜΗ ΓΥΝΗ ΒΟΥΛΕΥΕΤΩ. Homerus, Iliad. ζ'. 490.*

Ἄλλ' εἰς οἶκον ἴσσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,  
Ἴσον τ', ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε  
Ἔργων ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἀνδρῶσσι μελήσει  
Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλισα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.

Virgilius, *Æn. VII. 443.*

*Cura tibi Divum effigies et templa tueri.*

Euripides, Heraclidis, *ν. 477.*

Γυναικὶ γὰρ σιγὴ τε καὶ τὸ σωφρονεῖν  
Κάλιστον, εἴσω δ' ἥσυχον μένειν δόμων.

*ν. 211. ΣΥΡΙΓΓΕΣ ΕΚΛΑΓΞΑΝ. Callim. Hymn. V. 14.*

Συρίγγων αἴψα φθόγγον ὑπαξιόνων.

[*ν. 212. ΠΗΔΑΛΙΩΝ...ΧΑΛΙΝΩΝ. Metaphora a similitudine ducta. D. Jacob. III. 3 4. Ἴδὲ, τῶν ἵππων τὸς χαλινὰς εἰς τὰ σῶματα*

βίλλομεν, πρὸς τὸ πείθεσθαι αὐτὰς ἡμῖν, καὶ ὅλον τὸ σῶμα αὐτῶν μεταάγομεν. Ἴδὲ καὶ τὰ πλοῖα . . . . . μεταάγεται ὑπὸ ἑλαχίστη πηδαλίῃ. Sic Homerus navem vocat equum marinum Odyss. Δ'. 708.

Νηῶν ἄκυπτόρων ἐπιβάινομεν, αἱ δ' ἄλως ἵπποι.]

[N. 213. ΠΥΡΙΓΕΝΕΤΑΝ. Quia in igni molliri et cudi solent. Quo sensu Euripides, Orest. ν. 818. Πυριγενῆ παλάμην dixit ensem. Noster, N. 949.

Ὁ πόντιος

Ξεῖνος ἐκ πυρὸς συθεῖς

Θηκτὸς σίδαρος.]

N. 214. ΤΙ ΟΥΝ; Ο ΝΑΥΤΗΣ. [Κατ' ἐξόχην· summus sc. nautarum, qui a patrono navi præficitur. Κυβερνήτης, Gubernator, qui navem gubernaculo regit. Seneca, de Consolat. ad Marciam, VI. Turpis est navigii rector, cui gubernacula fluctus eripuit, qui fluctuantia vela deseruit, permisit tempestati navem. Eteocles] virgines in summo discrimine tumultuantes et ante tutelarium deorum imagines procumbentes objurgat. Num, inquit, navita mari sæviante puppim relinquens, et ad deos tutelares in prora positos confugiens, salutem consecutus est? Nam quicquid Heinsius, in Silium, Josephus Scaliger, in Eusebium, Grotius, in Acta Apost. et Bochartus, de sermone Phœnic. viri celeberrimi, dixere, qui omnes, Tutelas semper in puppi, nunquam in prora fuisse; nomenque navis semper a signis, nunquam a Tutela, seu numine cujus in tutela navis erat, habuisse, uno ore affirmant: mihi certum est παράσημον non unum unius navis, sed utramque partem navis extremam, tum proram tum puppem, habuisse; et deos antiquitus tutelares in proris statui solitos fuisse. Quod si non concesseris, frigida erit omnino Eteoclis ratio; si concesseris, aptissima. Favet huic sententiæ Glossarium vetus, Tutela, παράσημον τῶ πλοῖα. Servius, ad Æneid. X. Solent naves nomina accipere a tutelarum pictura. Placid. Lactantius, qui ad hæc verba Statii Theb. VIII. 269.

— solus stat puppe magister

Pervigil, inscriptaque Deus qui navigat alno,

hæc annotavit: Deum tutelam navis intelligimus cum gubernatore navigare: habent enim scriptos vel pictos præsules suos, quorum nominibus nuncupantur et naves. Verum quoniam ea quæ numeravi nomina plus auctoritatis atque ponderis apud eruditos quam Servius, aut Glossarii auctor, aut etiam Lactantius habere possent, age, rem ipsam paulo penitius introspicere lubet, sententiamque tantorum virorum, de distinctione perpetua tutelæ et parasemi, eo



diligentius et accuratius refellere. Romanos vota in genibus statuarum insculpere aut inscribere solitos nemo nescit: si qua ergo navi inscriberentur, non alibi sane quam ubi Tutela navis picta est inscripta fuisse par est credere. At Propertius, IV. 6. ad hunc morem alludens, vota Romanæ Reipub. inscripta navi Augusti non in puppi, sed in prora indicat:

*Solve metu patriam, quæ nunc te vindice freta  
Imposuit proræ publica vota tuæ.*

Non opinor tauro, aut pristi, aut leoni, aut anseri, aut tali cuilibet parâserno, sed Tutelæ navis vota mittebant; neque aliam navis, aliam resp. Tutelam habuit. Sed ostendit sine dubio Propertius, vota civitatis Tutelæ navis Augusti nominata, quod in illius salute salus reipub. posita esse videretur. Notissima fabula est quæ navi Argo inclusum a Minerva vocale lignum docet: id autem Valerius Flaccus ipsam navis Tutelam fuisse voluit, I. 301.

*Visa coronatæ fulgens tutela carinæ  
Vocibus his instare Duci, Dodonida quercum  
Chaoniique vides famulam Jovis.—*

Qui licet Tutelam in puppi VIII. 202. collocare videatur; tamen illo longe antiquior Apollodorus in prora statutum lignum hoc vocale docet, I. 9. Κατὰ δὲ τὴν πρῶραν ἐνήρμοσεν Ἀθηναῖ φωνῆεν φηγῦ τῆς Δωδώνιδος ξύλον. Ita legendum: perperam est in excusis φωνῆ. Deos Phœnicios Patæcos, sive cum Bocharto a פטפ quæ securitatem denotat, sive cum Josepho Scaligero a פתפ, quasi סת'פת, simpliciter *Sculpturas*, derivare libeat. Deos fuisse navium tutelares omnino statuendum, cum etiam παταικὸς ἐπιτραπέτιος apud Hesychium idem sit quod apud Papinium *Genius tutelaque mensæ*. Hos igitur ut in puppe collocet, Hesychii locum laudat secure Josephus Scaliger, ut et alii post eum Suidæ: et quis nescit Lexicographum utrumque quod de Patæcis dicunt ab Herodoto hausisse, a quo si dissentiant, aut ipsi castigandi, aut libri qui maculatissimi emendandi sunt? Hos autem Herodotus diserte in prora collocat, III. 37. Ἐστὶ γὰρ τῷ Ἡφαίστῳ τῷ γαλμα τοῖσι Φοινικηίοισι παταικοῖσι ἐμφερέστατον, τὸς οἱ Φοίνικες ἐν τῆσι πρῶρασι τῶν τετρήρων περιάγουσι. De his forte intelligendus ille apud Suidam in Ἀπέφθα.

*Χρυσὶ ἀπέφθα τε τοῖς παταικοῖς ἐμφερεῖ\**

imo certe, nam et in Παταικοὶ habet. Si hæc omnia nihil ad rem nostram facerent, faciunt autem quamplurimum, vel unicus ille apud Lucianum in Navigio, c. 5. locus ad perpetuam hanc Parasemi et Tutelæ a prora et puppi distinctionem enervandam abunde suffice-



ret; ὡς δὲ ἡ πρύμνη μὲν ἐποιέσθηκεν ἡρέμα καμπύλη, χρυσῶν χηνίσκων ἐπικειμένη. Ecce hic aureus Anserculus navis Parasemum non minus quam taurus aut aries, et hujusmodi animalia; de quo ipse alibi Ver. Historiarum, II. 41. Ὁ τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπιερέξατο καὶ ἀνεβόησε, et utrobique in puppe. Παράσημον autem alterum, sive Tutela, ut Latini loquuntur, erat in prora constituta: ita enim apud Lucianum sequitur, καταντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἡ πρῶρα ὑπερέβηκεν, εἰς τὸ πρῶσω ἀπομηκνυομένη, τὴν ἐπάνυμον τῆς νεῶς θεὸν ἔχουσα τὴν Ἴσιν ἐκατέρωθεν. Aut ergo putandum est navem illam in tutela Anseris; aut omnino fatendum, et tutelam in prora aliquando positam, parasemon, ut a tutela distinguitur, in puppe; et nomen non semper a signo sive nudo parasemo, sed aliquando etiam a tutela derivatum. Pro ὑπερέβηκεν legit Ivo Villiomarus ex ingenio suo ὑποβέθηκε, quia si veterem lectionem retineamus, erit prora puppe altior. Imo vero si ὑποβέθηκε legamus, erit prora ipsa navi depressior, et quo longius εἰς τὸ πρῶσω ἀπομηκνυομένη, eo magis descendet: quod est absurdissimum. Recte igitur ὑπερέβηκε dixit, quia prora ascendit; neque ideo puppi altior erit. Quod recte dixit ἀνάλογον, id est, servata ea proportione quæ solet esse inter proram et puppim, aut inter eam et ipsam navem, quod idem est. Porro erat hic Isis ἐπάνυμος, sive nomen navi dedit. Non enim sensum reddidit Obsopæus cum vertit, cognominem navi deam Isidem videlicet utrinque additam habens: id enim esset ἁπάνυμον. Ἐπάνυμος autem τῆς νεῶς est quæ nomen navi dat, vel cujus nomine navis appellata est; sicut supra observavimus, ad ν. 138. Navis igitur hæc ab Iside, quæ ex utraque parte proræ picta fuit, vocata est Isis: Ita enim sequitur non multo post, Εἴ περὶ τὸ μέγα Ἀδειμάντε πλοῖον τὴν Ἴσιν τις οἶδεν. Atque ita contra summorum criticorum effata nomen habet navis non a nudo parasemo, sed ab eo cujus in tutela navis est. Vidit hoc Salmasius, itaque in Plinianis exercitationibus navem nomine Dei tutelaris aliquando vocari concedit; sed tunc tantum, cum una eademque res et parasemon esset et tutela: atque ita nomen adhuc semper erit a parasemo, nec a tutela, nisi quatenus ex eorum mente est parasemum; unum enim tantum parasemum unius navis statuit. At ex Plutarcho aperte colligi potest fuisse aliquando unius navis non unum parasemum. Verba ejus hæc sunt, in vita Themistoclis, p. 119. Πρῶτος μὲν ἐν λαμβάνει ναῦν Λυκομήδης ἀνὴρ Ἀθηναῖος τετραερχῶν, ἧς τὰ παράσημα περικόψας ἀνέθηκεν Ἀπόλλωνι δαφνηφόρῳ. Parasemum igitur non unam, sed utramque partem navis extremam, tum proram tum puppem, insigne habuisse patet, quæ trierarcha Atheniensis ἀκρωτηριάζων con-

secravit; nempe sive simplex navis Insigne, sive Tutela, sive in prora sive in puppi, *παράσημον* est. Quid vero dicet vir doctissimus cum ostendero parasemum navis fuisse a quo nomen non habuit, anserculum enim aureum Luciani, qualis etiam in antiquis navibus visitur, pro parasemo, qua ratione nescio, non agnoscit: et tamen illam ipsam navem a tutela nomen habuisse? *Ἐπίσημον* et *παράσημον* in hac re idem significare cum ex Strabone II. tum etiam Apollodoro apud Stephanum in voce *Ταυροίης*, patet: at Solem fuisse navis *ἐπίσημον*, Æsculapium autem Tutorem, ab eoque nomen ei inditum, in Epistola Hippocratis ad Damagetum legimus. *Ἐξέπεμψα δέ σοι, φιλότις, ὡς ἀληθῶς τὴν Ἀσκληπιάδα νῆα, ἣ πρόσθες μετὰ τῆ ἀλίας ἐπίσημον τὴν ἰγυίην.* Insigne hujus navis Sol: nomen ab Æsculapio, qui sine dubio Tutela. Non erat igitur cur viri docti Dioscuros tutelam fuisse navis Alexandrinæ, qua D. Paulus Melita Syracusas vectus est, Act. Apost. XXVIII. 11. pernegarent, quia *παράσημον* dicitur: nullum enim est aliud nomen apud Græcos quod Tutelam exprimat. Quicquid enim Latini sub duobus vocabulis *Insignis* sc. et *Tutelæ* intelligunt, id omne apud Græcos *παρασήμων* nomine exprimitur.

[*ν. 217. ΑΛΛ' ΕΠΙ ΔΑΙΜΟΝΩΝ.* Ordo est, Ἄλλὰ, πῶσινος θεοῖς, ὅτι βρόμος νηάδος ὀλοᾶς νηομένης ἐν πύλαις, πρόσδρομος ἦλθον ἐπὶ δαιμόνων ἀρχαῖα βρέτη.]

[*ν. 218. ΝΗΦΑΔΟΣ ΟΤ' ΟΛΟΑΣ ΝΗΟΜΕΝΗΣ.* Homerus, *Iliad.* M'. 278. in re simili,

Τῶνδ' ὡς τε νηάδες χιόνος ἀνίπτεσι θαμειαὶ  
Ἥματι χειμερίῳ ὅτε τ' ἄρετο μητιέτα Ζεὺς  
Νηφέμεν ἀνθρώποισι πηφασκόμενος τὰ ἄ κῆλα, κ. τ. λ.]

*ν. 222. ΣΤΕΓΕΙΝ.* Scholiastes *ἀ ὑπομένειν* interpretatur, ut et Hesychius, *Στέγει· βασάζει, ὑπομένει.* Verum hic *στέγειν* ponitur pro *ἀποστέγειν*, ut in *Supplic. ν. 141.* ἄλλα στέγων δοράς.

*ν. 223. ΑΛΛ' ΟΥΝ ΘΕΟΥΣ.* [Sc. *πολισσέχως.*] Narrat Scholiastes quod Trojani cum expugnaretur civitas, Deos viderint simulachra sua auferentes; quod et Sophoclem in *Xoanephoris* retulisse ait, *Λέγασι γὰρ ὅτι ὅταν ἐμελλε πορθηθῆναι ἡ Τροία, ἐφάνησαν οἱ θεοὶ τοῖς Τρωσίν, ἀνελάμενοι ἐκ τῶν ναῶν τὰ ἀγάλματα αὐτῶν.* Atque iterum, *εἴρηται δὲ ἐν Ἰοανηφόροις Σοφοκλέως, ὡς οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ἐαυτῶν Ἰοανά.* Tragœdiam illam Sophoclis a viro diligentissimo J. Meursio in Catalogo Sophocleo prætermisam obiter monemus. Huic vero commento accinit Euripides in *Troad. ν. 25.* sub persona Neptuni,

Λέπω τὸ κλεινὸν Ἴλιον βωμῆς τ' ἐμῆς,  
Ἐρημία γὰρ πόλιν ὅταν λάβῃ κακῆ,  
Νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν, ἔδὲ τιμᾶσθαι θέλει.

Et Virgilius II. 351.

*Excessere omnes adytis, arisque relictis,  
Dii quibus imperium hoc steterat.* —

Ad quem locum adi sis Interpretes, præcipue Germanum Valentem Guellium.

[ν. 227. ΑΣΤΥΔΡΟΜΟΥΜΕΝΑΝ. Trepidantibus civibus aut populabundis hostibus percursam.]

ν. 230. ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΓΑΡ. Sophocl. in Antig. ν. 687.

— τῶν δ' ὀρθομένων

Σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἢ πειθαρχία.

ν. 231. ΣΩΤΗΡΟΣ. Fortasse σωτήριος.

ν. 232. ΕΣΤΙ ΘΕΟΙΣ. Citatur a Marcellino in vita Thucydidis. [Ordo. Ἐν κακοῖσι δ' ὀρθοῖ πολλάκις τὰν ἀμήχανον νεφέλαν ἐκ χαλεπᾶς δίας κρημναμένην ὑπερ ὀμμάτων. Nubes, de impendente malo. Cic. de Aruspic. Respons. c. 3. *Tum vidi ac multo ante perspexi, quanta tempestas excitaretur quanta impenderet procella reipublicæ.* Idem; in Catilin. Orat. IV. 2. *Circumspicite omnes procellas quæ impendent nisi providetis.*

ν. 233. ΤΑΝ. Canterus τόν· non necessario.

ν. 237. ΘΕΟΙΣΙΝ ΕΡΔΕΙΝ. Hesychius, Ἐρδόντων· πλετώντων (forte ποιόντων) θύόντων. Monet Eustathius, ῥέζειν hac significatione solitarie positum ἑλληπικῶς dici; at vero ἱερὰ ῥέζειν ἐντελῶς.

ν. 238. ΣΟΝ Δ' ΑΥ ΤΟ ΣΙΓΑΙΝ. Sophocles hunc locum imitatus,

Ὅ δ' εἶπε πρὸς με βαι' αἰὲ δ' ὑμνέμενα,

Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει.

Ajax ad Tecmessam. Aj. Flagell. ν. 292. [Homer. Odys. Α'. 358.

Μῦθος δ' ἀνδρῶσι μελήσει.]

[ν. 241. ΤΙ ΤΑΔΕ ΝΕΜΕΣΙΣ ΣΤΥΓΕΙ. Virg. Æn. IV. 349.

*Quæ tandem Ausonia Teucros considerare terra*

*Invidia est.*]

[ν. 243. ΚΑΚΟΣΗΛΑΓΧΝΟΥΣ. *Timidos, excordes.* Σπλάγγχρον· ἡ κάρδια· ἀφ' ἧ καὶ εὐσπλαγγχος ὁ εὐκάρδιος καὶ ἀνδρείος, ἄσπλαγγχος δὲ ὁ ἀκάρδιος καὶ δειλός. De corde dici σπλάγγχρον nimis notum. Aristophanes, Ranis, ν. 868. σπλάγγχρα θερμαίνειν πρὸς ὀργήν. Isidorus, Orig. XI. 1. *Viscera vitalia, id est, circumfusa cordi loca, quasi viscosa; eo quod ibi vita, id est, anima continetur, Inde ad affectus transferuntur quorum sedes cor est.*]

[ν. 244. ΕΚΗΛΟΣ ΙΣΘΙ. Hesych. Ἐκηλος· Ἡσυχος, πρᾶος. *Quietus, mitis, placidus.* Ἐκηλος proprie is est qui sese negotiis non interponit. Cui opponitur περιεργος, φορτικός, importunus; quales se Eteocli reddiderat Chorus virginum.]

[*ν.* 248. ΑΡΠΑΛΙΖΕΤΕ. Hesych. Ἀρπαλιζόμεαι· ἀσμενῶς δέχομαι.]

*ν.* 250. ΦΟΒΩΙ. Alii φόνω melius.

[*ν.* 252. ΑΚΟΥ' ΑΓΑΝ. Contra sternaces, quibus unumquodque magis videtur terribile quam re ipsa est. Vide ad *ν.* 103. Seneca, vel quisquis est, in Thebaide, *ν.* 397.

*Et si vera metuentes vident*

*Infesta fulgent signa.*

Neque timentibus solum hoc accidit, sed et iis qui affectione altera, timori contraria, laborant. Virg. Ecl. VIII. 108.

*Credimus, an qui amant ipsi sibi somnia fingunt.]*

*ν.* 258. ΟΥΚ ΕΣ ΦΘΟΡΟΝ ΣΙΠΩΣ' ΑΝΑΣΧΗΣΗ ΤΑΔΕ; *Annon in malam rem tacita hæc tolerabis?* Recte Scholiastæ ἐς φθόρον ut execrandi seu maledicendi formulam accipiunt: cujus generis sunt, βάλλε εἰς μακαρίαν· ἐς κόρακας· ἐς ὄλεθρον. Quæ etiam absolute, sine verbo, enuntiantur: ἐς μακαρίαν· ἐς κόρακας· ἐς ὄλεθρον. Sed et istud ἐς φθόρον in Agamemnone etiam reperimus, *ν.* 1276.

Ἰτ' ἐς φθόρον πεισόντ'.——

[Callimachus, Hymn. II. 113.

Ὁ δὲ Μῶμος, ἦν' ὁ φθόρος, ἔνθα νέοιτο.]

[*ν.* 267. ΔΟΙΗΣ ΤΕΛΟΣ. *Effectum dare. Vel munus, πράγμα.* Ut Agamemn. *ν.* 918.

Τὸδ' ἐπέσεται τέλος.]

Ibid. ΛΕΓΟΙΣ ΑΝ ΩΣ ΤΑΧΙΣΤΑ. Sophocles, Œdip. Tyran. *ν.* 1516.

—— λέξεις καὶ τότε εἶσομαι κλύων.

*ν.* 274. ΟΛΟΛΥΓΜΟΝ ΙΕΡΟΝ ΕΥΜΕΝΗ ΠΑΙΩΝΙΣΟΝ. *Clamorem sacrum placabilem accinas.* Nonnullis video magis arridere παιάνισον· namque vox victrix animosa Pæan: sed mutatio est nihili. Radix est παιάνων, inquit Eustathius: hinc alii extrito ω fecere παιάν, alii extrito α fecere παιών· atque utcunque παιᾶνα ᾄσαι dicamus, non vero παιῶνα ᾄσαι, tamen promiscue auctores et παιανίζω et παιωνίζω usurpant. [Obiter notandus est lapsus Lexicographi doctissimi. Παιάν, inquit, *pes metricus, quem duplicem esse scribit Cicero.* Fallitur V. Cl. est enim hoc Pæon, et ita apud Ciceronem legi debet.]

[Ibid. ΕΥΜΕΝΗ. Ab effectu; εὐμενῆ pro εὐμενίστικον, *placatum pro placatorio.*]

[*ν.* 278. ΠΕΔΙΟΝΟΜΟΙΣ. Virg. Georg. I. 21.

*Diique Deæque omnes, studium quibus arva tueri.*

Propertius, III. 13.

*Diique Deæque omnes, quibus est tutela per agros.*

*Vidi etiam Romæ, inquit Fulvius Ursinus, ad Virgilii locum modo*



adductum, *basim marmoream, in qua Græcis literis incisum erat,*

NOMIOIC ΘΕΟIC

ΙΟΥΔΙΟC

ΜΑΙΟΡ

ΑΝΤΟΝΙΝΟC.]

ν. 279. ΟΥΔ' ΑΠ' ΙΣΜΗΝΟΥ ΛΕΓΩ. Tmesis, ἐδ' ἀπολέγω. Quæ sola interpretatio ex omnibus a Scholiaste α' allatis veritati vicina.

ν. 283. ΘΗΣΕΙΝ ΤΡΟΠΑΙΑ. Notatur Æschylus a Scholiaste quasi tempus non recte observavit, ἐδέπω γὰρ ἢ τῶν τροπαίων ὀνομασία κατὰ τὸν Ἑπεοκλέα. Certum sane est vocem *τρόπαιον* Homeri temporibus multo posteriorem fuisse; a quo tamen, licet ipse nomen non noverit, veteres morem erigendi trophæa mutuati creduntur. Locus est ubi Ulysses exuvias Doloni jamjam expiranti detractas e vestigio Minervæ dedicat τῇ Ἀθήτιδι, Iliad. κ'. 460.

Καὶ τὰ γ' Ἀθηναίη Ἀθήτιδι δῖος Ὀδυσσεύς  
Ἵψ' ἀνάσχεθε χεῖρ'.

Atque hinc Alexander Homeri imprimis studiosus, post primam in Asia partam victoriam, ccc armaturas Persicas dono Palladi misit. Arrian. I. 17. Ἀποπέμπει δὲ καὶ εἰς Ἀθήνας τριακοσίας πανοπλίας Περσικὰς, ἀνθήματα εἶναι τῇ Ἀθηνᾷ ἐν τῇ πόλει. Si itaque in hoc erratum fuerit Æschylo, necesse est ut fateamur Euripidem pariter errasse, Phœniss. ν. 575. ubi Jocasta ait,

— τροπαία πῶς ἀναστήσεις δορός;

pariter et castigatissimum scriptorem Virgilium, apud quem Æneas quercui, ut Ulysses *μυρίκη*, (Æn. XI. 6.)

— *fulgentiaque induit arma*

*Mexenti ducis exuvias; tibi magne Trophæum  
Bellipotens. —*

Multo magis errasse dicendum erit eos, qui gesta Herculis et Heraclidarum, cum illi ante bellum Thebanum vixerint, describentes, eandem vocem usurpant: inter hos tamen recensendus Euripides, qui in Heraclidis, ν. 936.

Ἴλλο; μὲν ἔν (inquit) ὄ, τ' ἐσθλὸς Ἰάλεως βρέτας

Διὸς τροπαίῳ καλλίνικον ἔτασαν.

Jupiter *τρόπαιος* dictus ut *τροπαιῶχος* Dionysio, quod ei dedicarentur capta ab hostibus spolia in Trophæi modum composita. Et Lycophron, ν. 1327.

Σὺν θηρὶ βλώξας τῷ σπάσαντι δηΐας

Μύση Τροπαίας μαζὸν εὐθηλον δεῖας.

Quibus verbis innuit Herculem puerum ubera Junonis suxisse.



Schol. Τροπαίας· τῆς Ἡρας· παρ' ὅσον καὶ αὐτῇ οἱ νικῶντες, ὡσπερ τῷ Διὶ, τροπαίον ἀνετίθεντο. Neque aliter Etymologus et Phavorinus. Sed quod Æschylo objicit Scholiastes, ex mera λογομαχία ortum est: nam ipsum trophæorum erigendi modum bello Thebaico longe vetustiore fuisse, mox ostendemus. [Ita Philistei, Israelitarum exercitu fugato, veniunt die proximo, ἐκδιδύσκειν τὰς νεκρὰς. I. Sam. XXXI. 8. Atque inventum Saulis cadaver armis spoliant, et ἀνέθηκαν τὰ σκεύη αὐτῶν, arma sc. (vid. quæ ad ν. 321.) εἰς τὸ Ἀσαρτεῖον. Eodem plane modo Mardonii acinaces et Masistii thorax, ab interfectis detracti, diis dedicabantur. De acinace Mardonii Dion. Chrysost. de Reg. Orat. II. p. 26. Ubi urbem Atheniensium beatam esse ait, non propter sumptum aut magnificentiam, sed propter res gestas a majoribus, uptote τὸν ἀκινάκην τῷ Μαρδονίῳ πολὺ σεμνότερον καὶ κρεῖττον ἀνάθημα ἔχουσαν. Et Pausanias cum thorace Masistii Persarum equitum ducis, acinacem Mardonii agnoscit, in Atticis, I. 27. Λάφυρα δὲ ἀπὸ Μήδων, Μασισίῳ θώραξ . . . καὶ ἀκινάκης Μαρδονίῳ λεγόμενος εἶναι. Cum autem Pausanias λεγόμενος εἶναι dixit, significat se dubitare an Medus ille acinaces Mardonii fuerit. Thoracem quidem Masistii fuisse non dubitat, quia ab Atheniensium equitatu interfectus est; illius igitur thoracem in eorum potestatem venisse non erat dubitandum. At de Mardonio alia plane ac contraria ratio est, nam interprete Amasæo, *Mardonius in acie contra Lacedæmonios militans, a Spartano milite est interfectus, ejus igitur acinacem aut omnino non sustulissent Lacedæmonii, aut sublatum Atheniensibus non concessissent.* Quæ quidem verba nec quod voluit auctor ostendunt, nec omnino quicquam rationis in se habent, et Sylburgium qui toties Amasæum correxit, solita hic plane fugit diligentia. Verba auctoris sunt, Μασίσιον μὲν δὴ τελευτήσαντα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων οἶδα ἰππέων· Μαρδονίῳ δὲ μαχθησαμένῳ Λακεδαιμονίῳ ἐναντία, καὶ ὑπὸ ἀνδρὸς Σπαρτιάτῃ πρῶτοντος, ἐδ' ἂν ὑπεδέξαντο ἀρχὴν, ἐδὲ ἴσω; Ἀθηναίοις παρῆκαν φέρεσθαι Λακεδαιμόνιοι τὸν ἀκινάκην. Quæ quidem verba recte intellecta, hanc nobis mentem auctoris exhibent. Masistium quidem ab Atheniensium equitatu interemptum scimus (adeoque ejus thoracem fuisse verisimillimum est.) Cum autem Mardonius in acie contra Lacedæmonios dimicarit, et a milite Spartano interfectus sit, nec primo Athenienses sustulisse, nec Atheniensibus Lacedæmonios concessisse credibile est, adeoque Mardonii fuisse acinacem non videtur.

Eundem in Palæstina morem ab ipso Dei populo observatum legimus. Ita David gladium Goliæ Deo in tabernaculo consecravit.

*Caput viēti*, inquit Sulpitius Severus, Hist. I. 60. *et spolia abstulit, gladium postea in templum posuit.* Neque ensem tantum, sed et caput Goliæ pariter dedicasse putavit Basilius Seleuciensis; Orat. XV. et Hieronymus arma etiam reliqua fuisse consecrata. Uterque ex I. Sam. XVII. 54. *Assumens autem David caput Philistæi attulit illud in Jerusalem; arma vero ejus posuit in tabernaculo suo.* Ad quem locum D. Hieronymus in traditionibus Hebr. *Arma vero ejus, i. e. Philistæi, non est intelligendum quod in suo posuerit tabernaculo, sed in tabernaculo Dei; de quo tabernaculo postea hæc ab Abimelech sacerdote suscepit.* Quod de ense quidem verissimum esse extra omne dubium est. Ita enim Abimelechus ipse loquitur, I. Sam. XXI. 9. Ut Josephi verbis utar Antiq. Jud. VI. 12. εἶναι δὲ τὴν Γολιάθῃ ῥομφαίαν, ἣν ἀποκτείνας τὸν Παλαιστίνον αὐτὸς ἀναθείη τῷ Θεῷ. Neque aliter intelligendum est de armis aureis, II. Sam. VIII. 7. quæ Septuaginta interpretes χλιδῶνας Aquila κλαίως vocant; *Et tulit David arma aurea, quæ habebant viri Adadexer, et detulit ea in Jerusalem.* Licet enim Hebr. simpliciter dicat **וְיָבִיא אֶל יְרוּשָׁלַם** et Septuaginta ἤνεγκέν αὐτὰ εἰς Ἱερουσαλήμ, recte tamen Josephus hæc arma Deo dedicata ἀναθέντα dicit, VII. 5. Τὰς τε χρυσοῦς φαρέτρας καὶ τὰς πανοπλίας, ἃς οἱ τῷ Ἀδάδῃ σωματοφύλακες ἐφόρων, ἀνέθηκε τῷ Θεῷ εἰς Ἱεροσόλυμα.

Ibid. ΠΟΛΕΜΙΩΝ Δ' ΕΣΘΗΜΑΤΑ. Mortuis spolia detrahere Græci *συλᾶν* proprie dicunt. Hom. Iliad. κ'. 387.

<sup>Ἡ</sup> τινὰ σύλῃσων νεκρῶν κατατεθειόντων.

ἀντὶ τῶ ἐκδύσων, κατὰ τὰς παλαιὰς, ut inquit Eustathius. Ita *συλᾶ*, ἐκδύει. Et rursus, *συλᾶν, γυμνῶν*. Schol. ἀπεγύμνω. Ita Glossa vet. *Spoliarium, Ἀποδυτήριον.* Nec aliunde Latinis *Exuviae* quasi ab *exuendo* dictæ. Claud. XXXVI. 348.

— *hos onerat ramos exutus Ophion:*

id est, *exuviae Ophionis.* Hesych qui obiter emendandus, *συλλαβάς* ὁδῶ· τὰς συλῶντας καὶ ἐκδύοντας. Lege *συλητάς*. Cui errori similis est plane apud Etymologicum eodem negotio eximendus. *Σύλαι· αἱ συλλήψεις.* Lege *συλήσεις*.

γ. 284. ΑΓΝΟΙΣ ΔΟΜΟΙΣ. Antiquissimum morem fuisse spolia hostium in Deorum Templis suspendendi, observat Eustathius in Iliad. η'. p. 666. l. 33. Τὸ δὲ ἐν ναοῖς κρεμᾶν τὰ σκῦλα τῶν νενικημέων ἔθος ἦν ἀρχαῖον. Καὶ δηλοῖ αὐτὸ καὶ Εὐριπίδης ἐν Φοινισσαῖς, καὶ ὁ Κωμικὸς δὲ ἐν ταῖς Ἰππεῦσι. Euripidis verba hæc sunt: Phoeniss. x. 577.

Καὶ σκῦλα γράψεις πῶς ἐπ' Ἰνάχῃ ροαῖς;

Θήβας πυρώσας τάσδε Πολυεΐκης θεοῖς

Ἀσπίδας ἔθημε. —

Atque etiam, Phœniss. ν. 1481.

— ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχη,  
 Οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον ἴσασαν βρέτας,  
 Οἱ δ' ἀσπίδας συλῶντες Ἀργείων νεκρῶν  
 Σκυλεύματ' εἴσω τειχέων ἐπέμπομεν.

Aristophanis vero hæc, in Equit. ν. 842.

Ἔως ἂν ἦ τῶν ἀσπίδων τῶν ἐκ Πύλου τι λοιπόν.

Ad quæ verba Scholiastes, Πάλιν ὁ Κλέων τὰ περὶ Πύλον θρυλλεῖ καὶ Σφακτηρίαν καὶ τὰ τῶν αἰχμαλώτων. Ἔθος δὲ ἦν, τὰ ἀπὸ τῶν πολέμων (lego πολεμίῳ ex Suida, qui hæc Scholiastæ verba in Collectanea sua transtulit, in Ἐμοὶ δὲ τοιῶτον, κ. τ. λ.) ὄπλα ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνατιθέναι. Ἔως ἔ, φησὶν, ἀνάκειται ἀπὸ Πύλου καὶ Σφακτηρίας ὄπλα ἅπερ ἀνέθηκα τοῖς θεοῖς πηλοῦς, ἐδὲις τῶν ἐχθρῶν τολμήσει κατ' ἐμὲ λέγειν. Graviter igitur lapsus est Vir Cl. Johannes Meursius, qui verba hæc Scholiastæ adduxit, ut in more positum veteribus fuisse, cum militia se abdicarent, arma sua in Deorum templis suspendere, ostenderet. At nihil minus Scholiastes intellexit, qui morem illum spolia hostium consecrandi clarissime expressit. Notissima est ex Thucydide historia de Lacedæmoniis ad Pylum et Sphaκτηriam Insulam a Cleone Atheniensi duce captis. Hunc Cleonem scutis Lacedæmoniorum dedicatis gloriantem Comicus introducit, se inimicorum omnium ora facillime obturatum ire. Morem hunc recte dixit antiquum Eustathius; nam et ante Thebani belli tempora Templum Pici antiqui Latinorum Regis spoliis hostium ornatum describit veterum rituum observantissimus Maro, Æneid. VII. 183.

*Multaque præterea sacris in postibus arma,  
 Captivi pendent currus, curvæque secures,  
 Et cristæ capitum, et portarum ingentia claustra,  
 Spiculaque, clypeique, ereptaque rostra carinis.*

Et de Sesostre antiquissimo Ægyptiorum Rege, qui post novem annorum expeditionem, qua Asiam subegit omnem una cum parte Europæ, excitatis ubique monumentis gentium a se devictarum, amplissima cum præda domum revertit, Diodor. I. 55. Τὰ μὲν ἱερὰ πάντα τὰ κατ' Αἴγυπτον ἀναθήμασιν ἀξιολόγοις καὶ σκύλοις ἐκόσμησε. [Quin et hujus generis fuisse ἀναθήματα illa templi Hierosolymitani, quorum meminit D. Lucas XXI. 5. persuasum mihi habeo, licet qualia ea fuerint non est a quopiam hæctenus satis aperte demonstratum. Theophylactus ad h. l. putat hæc illa ipsa fuisse templi ornamenta quæ ex ipso Dei præcepto formata ad divinum cultum pertinebant, de quibus agitur I. Reg. VI. Οἶμαι δὲ τὰ τοξευτὰ ἐκεῖνα

καὶ γλυπτὰ λεγεῖν οἷον φοίνικας καὶ χερσίδιμ. Ταῦτα γὰρ ἴσως τὰ ἀνάθηματα. Fortassis, inquit, adeo timide pronuntiat. Verum omnino verisimile non est, ea quæ ad templum a prima institutione pertinuerunt, ipsiusque quasi partes fuere, hic intelligi. Et Hecatæus post templum secundum conditum, testatus est nullum in eo ἀνάθημα fuisse. Ἀγαλμα δὲ ἐκ ἔστιν, εἰδὲ ἀνάθημα τὸ παράπαν. Josephus contra Apion. I. 22. Quænam igitur aut unde hæc donaria. Primo quidem, post ætatem Hecatæi, Ptolemæus Philadelphus Templum Hierosolymitanum donariis ornavit, quorum cum catalogum nobis Josephus, Antiq. XII. 2. recensuisset, ταῦτα μὲν, inquit, τὰ περιφθέντα εἰς Ἱεροσόλυμα ὑπὸ Πτολεμαίου ἀναθήματα. Non tamen hæc erant quæ Apostoli spectabant, quæ Lucas voluit, omnia enim ea Antiochus Illustris abstulit. Joseph. Antiq. XII. 5. Χρυσὸν γὰρ εἴρα πολλὸν ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ τὸν τῶν ἀναθημάτων κόσμον πολυτελέστατον· ἵνα συλήσῃ τῆτον ὑπέμεινε τὰς πρὸς ἐκείνους αὐτῷ σπονδὰς παραβῆναι. Et qui Philadelpho successit Ptolemæus Evergetes, cum universam Asiam armis obtinisset, Deo Israelitarum sacrificavit, plurimæque donaria in templo Hierosolymitano dedicavit, Joseph. contr. Apion. II. 5. Οὐ τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ θεοῖς χαριστήρια τῆς νίκης ἔθυσεν, ἀλλὰ παραγενόμενος εἰς Ἱεροσόλυμα, πολλὰς ὡς ἡμῖν νόμιμόν ἐστιν ἀπέτελεσε θυσίας τῷ Θεῷ, καὶ ἀνέθηκεν ἀνάθηματα τῆς νίκης ἄξια. Alia post hæc donaria erant, quorum unum pulcherrimum quidem Aristobulus Pompeio donavit, et in Jovis Capitolini templo dedicatum est, ut testantur Strabo et Josephus. Reliqua vero, quæ Pompeii continentia reliquit, avaritia Crassi Cassique expilavit. Cum Herodes templum restauravit, ipse vite alia, in illius locum quam Aristobulus Pompeio donaverat, pulcherrimo donario locupletavit. Et de Augusto Philo, Legat. ad Caium. p. 1014. Ὡςγε μόνον πανοίκιο ἀναθημάτων πολυτελείαις τὸ ἱερόν ἡμῶν ἐκόσμησε. Quippe non tantum Cæsar ipse; sed plurimi ex ejus familia donariis Templum ornaverant locupletaverantque. Et Joseph. de Bell. Jud. VI. 37. Ἀκρατοφρόων meminit ab Augusto et ab uxore ejus dedicatione. Nam et de Julia Augusta legimus, apud Philon. Legat. p. 1036. Ἰουλία Σεβαστὴ κατεκόσμησε τὸν νεὼν χρυσαῖς φιάλαις καὶ σπονδείοις, καὶ ἄλλων ἀναθημάτων πολυτελεστάτων πλήθει. Imperatores enim Romani Templum Hierosolymitanum semper ornaverant. Joseph. De Bell. Jud. VI. 37. Et de M. Agrippa. Ἀναθήμασι δὲ κοσμήσας ὅσον ἔξην τὸ ἱερόν. De his igitur talibusque donariis, quæ a Cyro interprete Corbane vocantur loqui discipulos volunt, quod talia in Gazophylacio asservabantur, a quo Christus jam exhibit, ubi et observabat eos qui mittebant munera sua in Gazophylacium Divites, Luc. XXI. 1. Verum pace



tantorum virorum, neque hæc dona sacra fuisse, de quibus agunt discipuli, puto; erant enim illa in apothecis posita, in Thesauris recondita, quæ nunc Gazophylacia, nunc *ποσοφόρια*, nunc *ἐξεδρας* vocantur. At vero gazophylacium in cujus conspectu Christus jam sedebat, nihil aliud fuisse videtur quam arca quædam, et reconditorium temporarium, in quod quotidie pii ex Judæis aliquod pecuniæ conjecerunt, ubi *ὁ ὄχλος ἔβαλλε χαλκὸν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον*. Marc. XII. 41. Præterea ea de quibus Apostoli loquuntur intuenti Templum apparuere. *Egressus enim Jesus de Templo ibat*, inquit D. Matthæus, XXIV. 1. et cum jam erat extra Templum constitutus, ait ei unus ex discipulis suis, *aspice quales lapides et quales structuræ*, D. Marc. XIII. 1. Vel quod eodem recidit, dicentibus quibusdam de Templo *ὅτι λίθοις καλοῖς καὶ ἀναθήμασι κεκόσμηται*, de ornamento aliquo Templi loquitur, quod in oculos ambulantium incurrebat, quod ipsi structura inerat, aut aderat quod parietibus, ut ex Christi responso satis patet. Videtis hæc omnia? et *ταῦτα ἂ θεωρεῖτε*, hæc ipsa quæ vobis aspicientibus tam pulchra atque ornata videntur. De illis igitur locuti sunt, quæ vel ex Templo egredientibus, vel retrospectantibus erant ante oculos posita, ad ornatum majestatemque Templi facientia. Hæc autem mihi videntur fuisse *ἀκροθίνια*, sc. ex bello, ex spoliis *ἀναθήματα*. Herodes enim, ut Templum de novo ædificavit, lapidibusque miræ pulchritudinis quantitatisque perpolivit, unde prior pars admirationis, *ἴδε ποταποὶ λίθοι καὶ ποταπαὶ οἰκοδομαί*, spoliis etiam hostium, de more, parietes ornavit, adeoque Templum, non tantum *λίθοις καλοῖς* sed et *ἀναθήμασι κεκόσμηται*. Talia vero spolia circa Templum undequaque affixa et dedicata ab Herode fuisse, locuples nobis testis est Josephus, V. 14. *Τὸ δὲ ἱερῶ πάντος ἦν ἐν κύκλῳ πεπηγμένα σκῦλα βαρβαρικὰ, καὶ ταῦτα πάντος βασιλεὺς Ἡρώδης ἀνέθηκε προσθεῖς ὅσα καὶ τῶν Ἀράβων ἔλαβε.*]

ν. 287. ΜΗ ΦΥΓΗΣ. Fortasse legendum *ἐκφύγης*.

ν. 288. ΕΠ' ΑΝΔΡΑΣ ΕΞ—ΤΑΞΩ ΜΟΛΩΝ. *Επιτάξω*. Tmesis. [Quod non percepit Schol. α. cum interpretatus esset, *ἐγὼ δὲ παραγεγόμενος ἐπ' ἄνδρας ἕξ, σὺν ἐμοὶ ἐβδόμῃ τάξῳ εἰς ἐπιταπειχεῖς ἐξόδου.*]

[ν. 295. ΖΩΠΥΡΟΥΣΙ. Suid. *Ζωπυρεῖ ἀναζήν ποιεῖ, ἢ ἐκκαίει*. Senec. Agam. ν. 130.

*Flammæ medullas et cor exurunt meum,  
Mistus dolori subdidit stimulos timor.*]

[Ibid. ΤΑΡΒΟΣ. f. *ταρβῶ*. Sed nostra editio conjungit cum *ζωπυρεῖσι*.]

[ν. 297. ΔΡΑΚΟΝΤΑ. Moschus, IV. 21.

*Ὅς δὲ τ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέρῳσι νεοσσοῖς*



Ολλυμένοις, ἕς τ' αἰὸς ὄφιν ἔτι νηπιάχοντας  
 Θάμνοις ἐν πυκνοῖσι κατεσθίει· ἢ δὲ κατ' αὐτὰς  
 Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγύ, πόντια μήτηρ·  
 Οὐ γὰρ ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι.]

ν. 298. ΛΕΧΕΩΝ ΔΥΣΣΕΥΝΗΤΕΙΡΑ ΠΑΝΤΡΟΦΟΣ. Λεχέων δυσευνήτειρα  
*infeliciter cubans*. [Πάντροφος dictam Æschylo columbam tradit Joh.  
 Tzetzes, quia per totum annum coit ac pullos fovet, in Lycophr. ν. 87.  
 Καὶ γὰρ ἡ περιγερά μόνη τῶν ψηθῶν δι' ὅλην ἔτην ὀχεῖται καὶ νεοτὶς ποιεῖ.]

[ν. 304. ΑΜΦΙΒΟΛΟΙΣΙΝ. Suidas· Ἀμφίβολοι· πανταχόθεν βαλλόμενοι,  
 ἢ ἀπορέμενοι. Portus interpres. *Ambigui, dubii, ancipites, incerti,*  
*qui undique petuntur et premuntur; aut qui dubitant et nesciunt quo*  
*se vertant, qui consilii inopia laborant.*]

[ν. 306. ΧΕΡΜΑΔ' ΟΚΡΥΟΕΣΣΑΝ. Hesych. χερμάς· λίθος χειροπλήθης,  
 ὃν τῇ χειρὶ βαστάσαι ἢ ἀνελεῖσθαι δύναται τις. Hic vero significat acervum  
 lapidum; lapidationem, ut λιθάς ν. 163. ubi Schol. σωρὸς λίθων.]

[ν. 308. ΣΤΡΑΤΟΝ. Populum, sic Pindarus, Pyth. II. 160.]

ν. 310. ΠΟΙΟΝ Δ' ΑΜΕΙΨΕΣΘΕ ΓΑΙΑΣ ΠΕΔΟΝ; *Quodnam aliud*  
*petituri estis terræ solum?* Si relinquitis has, quas alias terras  
 petituri vel migraturi estis his meliores? Alibi quoque, si bene  
 memini, in hac fabula, ν. 223. [Nos olim reddideritis, nullo  
 plane sensu. *Quale admigrabitis terræ solum hoc melius*. Ita ν. 340.  
 διαμείψαι Scholiastes Ξοανηφόρος Sophoclis citat; a Viris doctissimis  
 Isaaco Casaubono et Johanne Meursio, in Catalogis quas exhibue-  
 runt Tragediarum Sophoclearum, prætermisum est istius fabulæ  
 nomen, ut et aliarum aliquot, quarum epigraphas hac occasione in  
 medium proferre operæ erit pretium.

## ΑΧΑΙΔΕΣ.

Erotian. Lexic. p. 123.

## ΕΡΜΙΟΝΗ.

Eustathius, in Homer. Odys. Δ'. p. 1479. l. 10. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἐρμιόνη  
 ἱστορεῖ, ἐν Τροίᾳ ὄντος ἔτι Μενελάου, ἐκδοθῆσαι τὴν Ἐρμιόνην ὑπὸ τῷ Τυνδαρέῳ τῷ Ὁρέσῃ,  
 εἶτα ὑστερον ἀφαιρεθεῖσαν αὐτῆ ἐκδοθῆναι τῷ Νεοπτολέμῳ κατὰ τὴν ἐν Τροίᾳ ὑπόσχεσιν.  
 Αὐτῆ δὲ Πυθαῖ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Μαχαιρέως ὅτε τὸν Ἀπόλλω τινύμενος τὸν τῷ πατρὸς  
 ἐξεδίκει φόνον, ἀποκαταστῆναι αὐθις αὐτὴν τῷ Ὁρέσῃ ἐξ ὧν γενέσθαι τὸν Τιτάμενον,  
 φερωνύμως ἔτω κληθέντα παρὰ τὴν μετὰ μένης τίσιν· ἐπεὶ ὁ πατὴρ Ὁρέσῃς ἐτίσατο  
 τὸς Φονεῖς τῷ Ἀγαμέμνονος.]

## ΘΗΣΕΥΣ.

Suidas. Ὅμπιον γέφος· μέγα, πόλυ, πύξημένον. Σοφοκλῆς. Θεσεῖ.

## ΛΑΡΙΣΣΑΙΟΙ.

Stephanus, περὶ πολέων in voce Κράνεια· Κράνεια· χωρίον Ἀμβρακιωτῶν.

Θεύπομπος πεντηκὸς ἢ πρῶτος τὸ ἔθνικόν Κρανειάτης, ὡς Μαρειάτης, ὡς φησι Σοφοκλῆς Λαρισσαῖος. MS. A. in Biblioth. Vatic. ex MSS. Palat. Λαρισσαίους.

ΝΙΠΤΡΟΙ.

Suidas in voce *παρυσία*. Καὶ ἐπὶ τῆ παρῆναι δὲ τασσέται, ὡς καὶ ἐν τοῖς Νίπτροις Σοφοκλέους.

ΞΟΑΝΗΦΟΡΟΙ.

Scholiastes noster *ά*. Εἴρηται δὲ καὶ ἐν Ξοανηφόροις Σοφοκλέους, ὡς οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆ Ἰλίου φέρεσιν ἐπὶ τῶν ἄμων τὰ ἑαυτῶν ξόανα.

ΡΗΣΟΣ.

Quæ inter Fabulas Euripideas extat, eam a nonnullis Sophocli olim attributam fuisse, prodit argumenti auctor. Uterque Scaliger hanc tutatur sententiam.

ΤΕΥΚΡΟΙ.

Scholiastes Aristophanis in Nubes, ad illa verba Comici, *ν. 583.*

Βροντὴ δ' ἑρράγη δ' ἀστραπῆς,

Παρὰ τὰ ἐκ Τεύκρων Σοφοκλέους, inquit, ἕραν δ' ἀπὸ ἡστραψε, βροντὴ δ' ἑρράγη δ' ἀστραπῆς. Eadem videtur quæ Τεύκρος Stephano et Stobæo.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ. (ὁ ἐν Τροίᾳ.)

Binas Philoctetis nomine Tragoedias edidit Sophocles, quarum illa quæ periit *Φιλοκτῆτης ὁ ἐν Τροίᾳ* dicebatur; altera sub Philoctetis nomine simpliciter extat, cui tamen, ni fallor, plenus titulus, *Φιλοκτῆτης ἐν Δήμῳ*. Nam quod Meursius hanc quæ extat eandem cum *Φιλοκτῆτη τῷ ἐν Τροίᾳ* fuisse putat, id omnino vel ex ipsa fabulæ scena et argumento refelli potest. Adeo ut nihil opus quod moneamus, duo illa quæ ex Hesychio et Prisciano adducit Fragmenta, in ista quæ extat fabula nusquam comparere.

Hactenus de Sophocle; prætermisæ etiam sunt a Johanne Meursio hæ fabulæ Euripidis.

ΑΙΓΙΣ.

Harpocraton. Lexic. p. 228.

ΔΙΚΤΗΣ.

Auctor argumenti in Medeam Euripidis: Τρίτος Εὐριπίδης. *Μήδεια, Φιλοκτῆτης, Δίκτης, Θεριστά.* f. vero legendum *Δίκτυς*.

ΕΚΑΒΗ.

Extat.

ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

Satyrica fabula. Argumenti auctor in Medeam, *Μήδεια, Φιλοκτῆτης,*

Δίκτης, Θερισται: Σάτυρος ἐ σώζεται. Nempe Θερισται, ultima tetralogiæ fabula.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ Β. ΣΤΕΦΑΝΙΑΣ.

Scholiasies Euripidis, p. 226. α.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΟΣ.

Julius Pollux, IX. 5.

ΚΕΡΚΥΩΝ.

Eustathius, in Homeri Il. Ζ'. p. 522. Καὶ κῦμα τὸ γέννημα ὡς ἐκ τῆ κῦμα κατὰ κράσιν ὡς δηλοῖ παρ' Εὐριπίδην ἐν Κερκυόσι τὸ, γέμισαν κύματος θεόσπορον ἤγαν ἐγκυμονῆσαν ἐκ Ποσειδῶνος. Idem, in Odys. p. 430. "Ὅτι δὲ τῆ τοιᾶν κῦμα καὶ παραγωγόν ἐσι κῦμα ὁ σύλληψιν δηλοῖ, παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐστιν εὐρεῖν ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ὡσπερ καὶ προεῖρηται Κερκυόσι· ὅπερ λέγει τὴν ἐκείνη θυγατέρα, γέμισαν κύματος θεόσπορον τῆ κατὰ σύλληψιν.]

[ν. 317. ΤΗΘΥΟΣ ΤΕ ΠΑΙΔΕΣ. Prometh. ν. 137.

Τῆς πολυτέκνης Τηθύος ἔκγονα.

Vide sis quæ illic annotata.]

ν. 321. ΡΙΨΟΠΑΟΝ. [Innuit fugam; solent enim milites fugati arma abjicere, quo magis perniciouser avolent, ne arma fugæ impedimento sint. Aristophanes, Vespis, ν. 27.

Δεινὸν γέ πῃ ἔ' ἀνθρώπος ἀποβαλὼν ὄπλα.

Hinc lux præbenda S. Scripturæ loco, perperam fortasse verso, minusque hætenus recte intellecto. Cum Benhadadis exercitus qui Samariam obsederat, subito timore cœlitus immisso percussus consternatusque fugeret, II. Reg. VII. 15. *Ecce omnis via plena erat vestibus et vasis.* Ubi כלי non sunt vasa proprie sic dicta, ut interpretes nostri VESSELS, aut omnia instrumentorum utensiliumque genera, ut nuperi commentatores volunt, sed arma tantum, sive ut vetus interpres apud Juditham πάντα τὰ σκεύη, *universa arma bellica.* Ita I. Sam. XXXI. 4. Saulis armiger dicitur נשא כלי LXX. Ὁ αἶρων τὰ σκεύη αὐτῆ. Et David cum ensam aut lanceam poscit ab Abimelecho, hanc postulati rationem reddit, כִּי גַם חַרְבִּי וְגַם כֶּלִי לֹא לָקַחְתִּי בְיָדִי, neque τὰ σκεύη, arma reliqua, mecum tulerim. Ita apud Græcos omnia armorum nomina, vasa vel instrumenta; ita τεύχη, frequentissime quidem arma, nunc armamenta seu instrumenta nautica, nunc vasa χαλκευτικά. Neque aliter ἔντεα. Hesych. "Ἐντεα δαιτός· σκεύη τὰ μὲν γὰρ ἔντεα ὄπλα, τὰ δὲ ὄπλα σκεύη. Ex Apione vel Apollonio Athenæus, V. 4. ad eundem Homeri locum. Δῆλον ὡς τὰ αἰγεία· i. e. Homerum per ἔντεα δαιτός vasa intellexisse manifestum est: καὶ γὰρ τῶν ὀπλῶν τὰ σκεπαστικά θώρακα καὶ κνημίδας καὶ τὰ τέτοις ἐμφερῆ λέγουσιν ἔντη, καθάπερ ἄντια τῶν τῆ σώματος μερῶν ὄντα. Fuerunt igitur et hæc Syrorum

vasa, ὅπλα, et, ut Thucydides loquitur, τὰ περὶ τὸ σῶμα σκεύη, proprie σκεύη πολεμικά. Quippe milites Benhadadis qui subito irruentium hostium sonitu arma corripuerant, vasa omnia, cum omnibus quæ in iis continebantur, post se, cum equis armisque tentoriisque ipsis in castris reliquerunt, non vasa negligentes sed animas tantum suas servare cupientes, ν. 7. atque arma etiam vestesque, ut fieri solet, projecerunt. Porro inde fit, ut istiusmodi milites, ignominioso nomine ῥιψάσπιδες dicerentur, quod inter ἀδικημάτων ὀνόματα recensetur a Julio Polluce, Onomast. VI. 36. ῥιψάσπις ἐπὶ δὲ τέτις ὁ Πλάτων φησὶν, ῥιψάσπις μὲν γὰρ ἐκ ἐν πᾶσιν ὀνομάζοιτ' ἂν δικαίως, ἀποβολεὺς δὲ ὅπλων. Nam tales summe infames habiti, sicut discimus etiam ex Isocratis Orat. de Pace, Æschine adversus Timarchum, aliisque. Ælian. Var. Hist. X. 13. Οὔτε ὅτι λάγνος καὶ ἕβρις καὶ τὸ ἐπὶ τέτων αἰσχισον, ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπέβαλεν. Atque eo nomine legibus plecebantur. Sextus Empir. Pyrrh. Hypotyp. III. 24. Ἀλλὰ καὶ ὁ θειλὲς καὶ ὁ ῥιψάσπις ἀνὴρ, κολάζεται παρὰ πολλοῖς νόμῳ. Mox Archilochi profert in hac re versus notissimos, qui extant etiam apud Plutarchum in Laconicis institutis. p. 239. Meminit et Ælianus loco nuper citato. Neque apud Græcos tantum verum etiam Romanos maxima ignominia ῥιψάσπιδας afficiebant, quod sæpius apud Auctores observare est. Horat. Od. II. 7.

*Tecum Philippos et celerem fugam  
Sensi, relicta non bene parmula,  
Cum fracta virtus, et minaces  
Turpe solum tetigere mento.*

Quin et apud Germanos; Tacitus, De Mor. German. c. 6. *Scutum reliquisse præcipuum flagitium, nec aut sacris adesse aut consilium inire ignominioso fas. Multique superstites bellorum infamiam laqueo finiverunt.* Quod Æschylum vero spectat, potuit per ῥιψοπλον ἄταν innuisse deditionem; qui enim] se dedebant arma abjicere et tradere jubebantur. Cæsar, de bello Gall. VII. 40. *Ædui manus tendere, deditionem significare, et projectis armis mortem deprecari incipiunt.* Vide Brissonium de Form. IV.

327. ΩΓΥΓΙΑΝ. Ὀγυγίον, παλαιόν, ἀρχαῖον, Hesychio. Ratio nominis inde est: Erat Ogyges Rex perantiquus, quem alii Atticæ, alii Thebarum Regem constituunt, in quibus πύλας Ὀγυγίας volunt ab illo sic dictas, ipsam urbem Ogygiam: unde Stadius bellum hoc *Ogygium* vocat, VII. 33. Propter vero Regis illius antiquitatem, antiqua omnia vocabantur Ὀγυγία. Quod etiam eo videtur probabilius, quia Καλυδναῖον, interprete Hesychio, significat ἀρχαῖον, παλαιόν nam Calydnus Rex erat Thebarum antiquissimus. Unde Καλυδναῖον et



ὠγύγιον, proculdubio ab utroque Rege, propter vetustatem. Hinc fit ut Thebas Ægyptiorum, quibus nihil cum Ogyge, Ogygias etiam alibi vocat. Potuit etiam utrobique reddi μέγα, ὑπερμέγεθες, ut monuit Hesychius, et Suidas. Pindarus, Nem. VI. 71.

— βοτάνα τε νίν

Ποθ' ἀλέοντος νικάσαν-  
τ' ἔρεψ' ἀσκήσις Φλιῆντος ὑπ' ὠ-  
γυγίαις ὄρεσι.

ubi licet Interpres reddat *vetustis*, atque insuper Scholiastes ἀρχαίαις τοῖς Φλιῆντος ὄρεσι, malim tamen reddi *immensis, sublimibus*; quia *vetustus* montis Epitheton satis est ineptum: ut etiam, pace interpretum, in illo Callimachi Hymn. I. 13.

— ἀλλὰ ἐ' Ρείης

Ἐγύγιον καλέουσι λεχώϊον Ἀπιδανῆες.

ν. 328. ΔΙΔΙ ΠΡΟΙΑΨΑΙ. Homericum. [Scholiastes Homeri II. A'. 3. Προΐαψε. Πρὸ τῆς εἰμαρμένης ἔπεμψεν. Cudebant enim antiqui, eos qui morte aliqua violenta perierunt, ante diem a fati constitutam vita excedere: hinc de Didone Virgilius, Æn. IV. 696.

— nec fato merita nec morte peribat,

*Sed misera ante diem.*

Alibi vero hoc fieri posse negat uterque poeta.

Hom. II. Ζ'. 486.

Οὐ γὰρ τίς μ' ὑπὲρ αἴσαν αἰνῆς αἰὶδι προΐαψει.

Et Virg. Æn. X. 467.

*Stat sua cuique dies.]*

ν. 332. ΑΓΕΣΘΑΙ — ΙΠΠΗΔΟΝ ΠΛΟΚΑΜΩΝ. [Qualiter Virgilius Cassandram describit, Æn. II. 403.

*Ecce trahebatur passis Priameia virgo*

*Crinibus.*

Ἀγέσθαι πλοκάμων dicitur, ut ῥίνος ἄγεσθαι. Subdit ἵππηδόν, ut Suppl. ν. 436.

— βία

Δίκα; ἀγομένην

Ἴππηδόν.

Ita equi per iugas interdum ducuntur, inopia capistri.] Legit Grotius ἵππηδόν ἀπὸ πλοκάμων.

[ν. 336. ΒΟΑ Δ' ΕΚΚΕΝΟΥΜΕΝΑ ΠΟΛΙΣ. Sic ν. 253.

Στένει πόλισμα δῆθεν ὡς κυκλωμένων.

Dicit urbem ipsam populatam et civibus destitutam clamorem tollere. Ejusmodi Prosopopœia apud Jeremiam Thren. I. 2. *Quomodo sedet sola civitas, &c. Plorans ploravit in nocte, et lachrymæ in maxillis ejus.]*



[ν. 337. ΜΙΞΟΘΡΟΥ. Captivorum virorum, mulierum, virginum et infantium. Contra, Agam. ν. 329. Βοὴν ἄμικτον vocat, triumphantium et devictorum clamorem.]

[ν. 339. ΑΡΤΙΤΡΟΠΟΙΣ. Νεωσι ἠθοποιήτοις. Novellis, nuper formatis; vel bene et pudice moratis Virginibus.]

Ibid. ΩΜΟΔΡΟΠΩΝ. Latinis *virgo acerba*. Vide Nonium in voce *Acerbum*. Vide et Grammaticos in Virgillii librum VI. 304.

— *cruda Deo viridisque senecta.*

ν. 342. ΤΟΝ ΦΘΙΜΕΝΟΝ ΓΑΡ ΠΡΟΛΕΓΩ. [Προλέγω, prædico, *are*, alibi prædico, *ere*, πρὸ in compositione retinet vim quam sæpe in appositione habet, ut cum dicatur πρὸ πάντων, *coram omnibus, palam*. Neque enim assentior V. Cl. Jer. Hoelzlino qui in Apoll. I. 9. legit,] τὸν φθίμενον γὰρ πρὸ λέγω nam, inquit, Scholiastes interpretatur τὸν προτεθηκότεν.

ν. 348. ΚΑΠΝΩ ΔΕ ΧΡΑΙΝΕΤΑΙ. [V. Cl. Petrus Victorius, Var. Lect. XXXIV. II. “ Quod Virgilius inquit, *Æn.* III. 3.

— *Omnis humo fumat Neptunia Troja*

videtur acceptum ab Euripide, quem poetam, ut reliquos Tragicos, noster epicus accurate legebat; indeque multos flosculos, seu potius magnos fructus decerpebat, quibus opus suum eximium ornaret. In prologo enim Τρωάδων ita Neptunus loquitur, iniquo animo ferens interitum ejus urbis, quam ipse cum Apolline suis manibus extruxerat.

Ἡ νῦν καπνῆται· καὶ πρὸς Ἀργεῖα δαρός

Ὀλωλε προσηθείσα.

In fabula etiam Æschyli quæ inscribitur Ἐπιὰ ἐπὶ Θήβας, ita Chorus canit, referens mala in quæ cadunt civitates captæ ab hostibus,

Ἄλλος δ' ἄλλον ἄγει,

Φονεύει, τὰ δὴ καὶ πυρφορεῖ,

Καπνῶ δὲ χράινεται πόλισμ' ἅπαν.

Sed tamen prior locus magis exprimitur versu Latino.”]

[ν. 351. ΚΟΡΚΟΥΤΑΙ. Hesych. Κορκορύγη· κραυγή, βοή, ταραχή μετὰ δαρός. Jeremias, de excidio Babylonis agens, LI. 38. *Simul ut leones rugient.*]

[ν. 352. ΟΡΚΑΝΗ. Est ὀρκάνη secundum Eustath. in II. β'. p. 233. I. 41. Ἐρκος τὶ ὡς ἀκανθῶδες περίφραγμα. Hesychius inter cætera exponit σαργάνην, φραγμόν.]

[ν. 354. ΒΛΑΧΑΙ. Hesych. βληχά· φωνὴ προβάτων. Homer. Odyss. M'. 226. Ὀίων τε βληχῆν. Inde ad puerulorum vagitum transfertur. Aristoph. Vesp. ν. 568. τὰ δὲ παιδάκια συγκύπλονθ' ἅμα, βληχῆται.]

[Ibid. ΑΙΜΑΤΟΕΣΣΑΙ. Infantium ab uberibus matrum detractorum et solo allisorum, vel alio quodam modo interfectorum, ut in urbium direptionibus fieri solet. Juxta Homericum illud. II. x. 64.

Καὶ νήπια τέκνα

βαλλόμενα πρὸς γαίῃ ἐν αἰνῇ θηϊότητι.

Ex communi jure belli; unde Psalm. CXXXVII. 9. beatus fore dicitur qui Babyloniorum infantes petræ allidet.]

[v. 355. ΕΠΗΜΑΣΤΙΔΙΩΝ. Virg. Æn. V. 285.

— *geminique sub ubere nati.*

Stattius, Theb. III. 672.

— *parvumque sub ubere caro*

*Thessandrum portabat avo.]*

[v. 356. ΑΡΤΙΤΡΕΦΕΙΣ. Pollux, Onomast. II. 2. "Ἐτι ἐν γάλακτι, ἐπιμαστίδιον, ἐπιμάστιον, ἀρτί ἀπὸ θηλῆς, ἀρτί ἀπὸ μάστου.]

[Ibid. ΦΕΡΩΝ. Suid. "Ἀγειν καὶ φέρειν τὸ ληγεύειν καὶ ἀρπάζειν.]

v. 357. ΑΡΠΑΓΑΙ ΔΕ ΔΙΑΔΡΟΜΑΝ ΟΜΑΙΜΟΝΕΣ. Sunt *διαδρομαί*, ut ego capio, *pereuntium*; qui capta urbe, desertis laribus huc illuc cūrsitant pavidi, ut salutis suæ, si quid possint, consulant. Ἀρπαγαὶ sunt *perdentium*, seu victorum, qui domos desertas invadunt et spoliant. Ἀρπαγαὶ autem quasi consecraria τῶν διαδρομῶν. Æschylus hic ὁμαίμονες, eo fortasse respiciens, quod utrumque cum multa cæde et fusione sanguinis. Quare præstitisset fortasse, in versione, *consanguineæ*. Mira sunt quæ uterque Scholiastes hic comminiscuntur. Illud ineptissimum, ut ἀρπαγαὶ et διαδρομαὶ ad eisdem referantur, quasi capta urbe fugere præ metu soleant (ita enim ille, ὁ γὰρ ἀρπάζων τι φεύγει, μήπως καταληφθῆ) qui prædantur. Fateor alioquin διαδρομαὶ etiam prædantibus tribui posse; et ita Quintilianus in pulcherrima captæ urbis imagine utitur: *effrentium prædas, repentiumque* (qui *extulerant* intelligit; non eos a quibus ablata sunt, quibus ipsa vita conservata tali tempore pro præda est) *discursus*: sed ibidem quoque, *aliorum fuga incerta*; quod ego hic verbo διαδρομὴ potius innui puto; et ita ratio suadet ut prædantes et prædatos conjungat.

v. 358. ΕΥΜΒΟΛΕΙ. Hesychius, Συμβολεῖ συντυγχάνει.

v. 361. ΟΥΤΕ ΜΕΙΟΝ, ΟΥΤ' ΙΣΟΝ ΛΕΛΗΜΜΕΝΟΣ. Videtur alludere ad veterem formulam, ἔτε μείον, ἔτε μείζον, quæ vera *συννομίης* lex est: sed prædantium alia: qui etsi socios non aspernentur, imo, ut hic, advocent, sibi tamen unice student, et id agunt sedulo, ut quam minimum aliis relinquunt. Venuste igitur immutata formula,

ἔτε μείον, ἔτ' ἴσον λελημμένοι, ut cum ξύνομον θέλων ἔχειν consentiat. Alii λελημμένοι. Quam lectionem secuti sumus in versione.

ν. 365. ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΩΝ. Vertimus, *ministrantium puellarum*. Sed potius cum Scholiaste α. *cubicularias* intelligi valde suspicor; id est, virgines et mulieres uxores quarum propria olim laus τὸ οἰκερεῖν. Θαλαμηπόλοι ut ὄνειροπόλοι, κ. τ. λ. Cur enim de famulis hic loquatur, cum dominarum ipsarum sors longe miserabilior sit? [Veteres uxoribus in editiore ædium parte ὑπερφύως θαλάμῃς κατεσκευάζον inquit Eustathius, in Iliad. β'. p. 272. l. 15. ὑπὲρ τῆ δυσεντεύκτες αὐτὰς εἶναι. Ibi, sub matrum custodia debebant virgines, seorsim a viris. Eo respexit Phocylides, ν. 203.

Παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείσσις θαλάμοισι,  
Μηδὲ μιν ἄχει γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆναι εἰσῆς.

Nonnus, Dionys. IV. 12.

Παρθενικὴ δ' ἀνέπαλτο καὶ ἀμάχησε τεκέσῃ  
Εἰς δόμον αἰπύδητον· ἀναπτύξασα δὲ μήτηρ  
Ἐπιαμίχε θαλάμοιο πολυσφρηγίσον ὄχηα κ. τ. λ.

Achilles Tattius, de Clitoph. et Leucipp. II. p. 107. Ταύτην εἶχον τὴν καταγωγὴν αἱ γυναῖκες, καὶ τὰ μὲν ἐνδοτέρω τῶν οἰκημάτων ἢτε παρθένος καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς διειλήφισαν, ἐκατέρω τὰ ἀντικεῖα. Hinc παρθένος ἢ ἐκ θαλάμῃς Græcis, *matrem sequens* Horatio dicitur, ἡ μήπω γεγαμημένη.]

ν. 369. Schol. β'. ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΗΣΑΙ ΙΠΠΟΥ ΑΠΩΛΕΙΑΝ ΟΙΟΝΕΙ ΚΤΗΣΑΣΘΑΙ. Pro ἵππῃ lege πῆ. Dicit enim verbum εὐτυχεῖν non ad sola pertinere χεῖματα, sed alicubi quoque reperiri εὐτυχεῖν, ἀπώλειαν κήσασθαι, id est, *maclari infortunio vel exitio*. Et mox apud eundem pro παρακεκινδυνεμένη, scrib. ni fallor, παρακεκινδυνεμένη· ita enim vulgo, παρακεκινδυνεμένα, Grammaticis vocantur, quæ improprie et audaci quasi metaphora usurpata sunt.

[ν. 370. ΕΥΝΑΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΝ. Juxta Homericum illud Odys. θ'. 249. Εἶματα, τ' ἐξημοιβὰ, λότερὰ τε θερμὰ, καὶ εὐναί. Eustath. p. 1594. l. 33. Τὸ δὲ καὶ εὐναί, σεμνῆ λόγῃ ἐστί. Δηλοῖ γὰρ ἐκ ἀπλῶς κοίτας, ἀλλὰ καὶ τι πλεόν, εἰ χερὶ σεμνῶς φράσαι τὸ σεμνόν. Virum summum Jos. Scaligerum ad oram codicis sui reposuisse video εὐνᾶν αἰχμαλώτων.]

[ν. 374. ΕΠΙΡΡΟΘΟΝ. *Adjutricem, auxiliatorem*. Hesych. Ἐπίρροθος· ἰσχυρός. Adjutor auxilium ferens cum magna animi alacritate. Vox Homeric.]

ν. 377. ΔΙΩΚΩΝ. Fortasse legendum διοικῶν. [Thomas Magister. Καὶ διώκω, τὸ κινῶ ποιητικῶς. Αἰσχύλος ἐν τῷ ἐπιλά ἐπὶ Θήσας· Σπερδ, διώκων πομπίμῃς χνόας ποδῶν.]

[Ibid. ΧΝΟΑΣ ΠΟΔΩΝ. Hesych. Χνόη· τὸν τῶν ποδῶν ψόφον.]

[N. 379. ΑΡΤΙΚΟΛΛΟΝ. Hesych. Ἀρτίκολλα ἡγεμοσμένα. Choeph. N. 578.

Ἔσκει ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνει τὰδε.]

[N. 380. ΟΥΚ ΑΠΑΡΤΙΖΕΙ ΠΟΔΑ. Schol. Ἔσκει ἐκ τῆς ἄγων ἐπιφανομένης σπυδῆς ἐκ ἡδρασμένου ἔχειν τὸν αὐτὸ πῶδα ἀλλ' ἄστατον. Cujus contrarium est ἀπαρτίζειν πῶδα, quod Virgilius *alternare gressus*, ἀμείβειν πῶδας καθ' ὁδόν. Alternatio ista conspicua est cum itur βάδην. Vult igitur Æschylus, adeo velociter festinare nuncium, ut imperceptibilis sit illa pedum alternatio: quod et in modiolis rotæ celerrime circumactæ conspicuum est.]

N. 383. ΤΥΔΕΥΣ. [Αἰδεσθεὶς τὰ Ὀμηρικὰ ἐγκώμια πρῶτον αὐτὸν καταλέγει, inquit Scholiastes α'. Homeri locus quem respexisse velit Scholiastes Æschylum nostrum, habetur Iliad. E'. 801.

Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἦν δέμας ἀλλὰ μαχητής.

Quintilianus, Instit. III. 7. *Interim confert admirationi multum etiam infirmitas, ut cum idem Tydea parvum, sed bellatorem dicit fuisse.* Et Grammatici nominis etymon deducunt a τυτθόν, quod pusillum significat, ob corporis brevitatem. De eodem Statius, Theb. I. 417.

*Major in exiguo regnabat corpore virtus.*

Menander Historicus, de Sapiro milite, II. 8. Τὸ μὲν σῶμα ὡς ὁ παρ' Ὀμήρῳ Τυδεύς ἀνυμνήμενος, τὴν δὲ γνῶμὴν καὶ περαιοτέρῳ Τυδέως. *Corpore exiguo sicut Tydeus ab Homero laudatus, verum animo Tydeo superior.* Fuit autem Tydeus Oenei Ætolorum regis ex Periboa filius, qui Alca-thoum et Lycopœa patruales patri suo insidiantes in agro occidit, cum patruo Melane quem imprudenter vulneraverat.] Amphiar-raum collocant ad hanc portam Euripides et Apollodorus.

[N. 385. ΟΥ ΓΑΡ ΣΦΑΓΙΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΛΑ. Solebant imperatores antequam ad bellum progredierentur θύειν ἐπὶ τῇ διάβασει. Xenophon. Græcan. VI. p. 598. Ἐπλήρην δὲ καὶ τριήρεις αὐτοὶ τε οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ Κορινθιοὶ καὶ ἰδέοντο καὶ τῶν Σικυωνίων συμπληρῶν, ἐφ' ὧν διανοῶντο τὸ σφάτευμα διαβιβάσειν. Καὶ ὁ κὲν Ἀρχίδαμος ἐθύετο ἐπὶ τῇ διάβασει. Quod et alibi θύειν τὰ διαβατήρια dicit idem Xenophon, Græcan. III. p. 496. Ἐπεὶ καὶ θυσάμενος τὰ τ' ἄλλα ὅσα εἶδει καὶ τὰ διαβατήρια, ἐξῆλθε κ. τ. λ. Dicunt Latini *facere propter viam*. Et iis dicuntur γίνεσθαι τὰ ἱερά, qui sacrificantes litant, veluti αναβ. V. Et Græcan. III. et alibi sæpius. Plenius quandoque dicuntur γίνεσθαι καλά. Ita Strabo, III. Ἐνταῦθα δὲ θυσάντας, μὴ γενομένων καλῶν τῶν ἱερείων ἀνακάμψαι πάλιν. Et Ibid. Μὴ γενομένων δὲ καλῶν τῶν ἱερείων ἐπανελθεῖν οὐκ ἂν. Onosander. X. Γενομένων δὲ καλῶν τῶν ἱερῶν, ἀρχέσθω πάσης πράξεως, καὶ καλείτω τῆς ἡγεμόνας πάντας ἐπὶ τὴν ὄψιν τῶν ἱερῶν. Aristoteles, Rhetor. II. 7. inter causas θάρσεως sive confidentiæ



assignat, ὅπως ἂν τὰ πρὸς θεοὺς αὐτοῖς καλῶς ἔχη, τὰ τε ἄλλα καὶ τὰ ἀπὸ σημείων καὶ λογίων. *Omnino si sacra rite procurata fuerint; præsertim omnia et oracula.*]

[ν. 386. ΜΑΡΓΩΝ. Hesych. Μαργῶντες· μαινόμενοι. Statius, de Tydeo moribundo, VIII. 751.

— *amens*

*Lætitiæque iræque.*

Hesych. Μάργος· μαινόμενος, ἰθρυτής. Noster, in Suppl. ν. 765.

— ἀνιέρω μένει

Μεμαργωμένοι.]

[Ibid. ΜΑΧΗΣ ΔΕΛΙΜΜΕΝΟΣ. Ut mox ν. 398. μάχης ἐρῶν. Statius, IV. 114. de eodem,

— *Non ille minis Polynicis et iræ*

*Inferior, dubiumque adeo cui bella gerantur.*]

[ν. 387. ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΑΙΣ ΚΛΑΓΓΑΙΣΙΝ ΩΣ ΔΡΑΚΩΝ. Statius, Theb. IV. 92.

*Ecce inter medios patriæ ciet agmina gentis  
Fulmineus Tydeus, jam lætus et integer artus,  
Ut primum strepuere tubæ ceu lubricus alta  
Anguis humo verni blanda ad spiramina solis  
Erigitur liber senio et squalentibus annis  
Exutus, lætisque minax interviret herbis.*]

ν. 389. ΣΑΙΝΕΙΝ ΜΟΡΟΝ ΤΕ. [Metaphora est a canum cauda. Forsan vero hic motum significat præ pavore potius quam blanditia factum: Plin. Hist. Nat. XI. 3. *Canum degeneres caudam trahunt.* Virg. de lupo pastorem fugiente, Æn. XI. 813.

— *caudamque remulcens*

*Subjacet pavitantem utero.*

Vox non admodum dispar ὀρρωδίας. Uterque Scholiastes hanc significationem innuit. Proverbialis est dictio.] Vide et ν. 710.

ν. 390. ΤΡΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΙΟΥΣ ΛΟΦΟΥΣ. Virgilius, Æn. VII. 785.

*Cui triplici crinita juba galea alta Chimæram  
Sustinet.*—

Ad quem locum vid. Germ. V. Guellium. Heroes olim galeam triplici cono gestabant. Homer. Iliad. τ'. 382. Τριφάλεια ἵππερα. [Aristophanes, Acharn. ν. 1108.

Λοφεῖον ἐξένευκε τῶν τριῶν λόφων.

Valerius Flaccus, de Bellona, III. 62.

— *triplici pulsans fastigia crista.*

Euripidi, Oreste, ν. 1482. Τρικόρυθος dicitur Ajax. Ubi interpres





Græcus ὅτι ἔνιοι τῶν Ἡρώων τριλόφοις ἐχρῶντο. Male igitur Scholiastes noster α'. Νεωτερικὸν τῆτο.]

[v. 391. ΣΕΙΕΙ ΚΡΑΝΟΥΣ ΧΑΙΤΩΜ'. Homer. II. τ'. 382.

Ἴππυρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι  
Χρῦσεαι.]

v. 392. ΧΑΛΚΗΛΑΤΟΙ ΚΛΑΖΟΥΣΙ ΚΩΔΩΝΕΣ ΦΟΒΟΝ. Tintinnabula fortasse clypeis appensa fuerunt ad sonum et terrorem. [Euripides, Rheso v. 382.

Ἴδε χρυσόδετον σώματος ἀλκήν,  
κλύε δὲ κόμπης κωδωνοκρότης  
Παρὰ πορπακῶν τῆς κελαδῶντας.

Est πορπαξ· ἢ λαβὴ τῆ ὄπλης, teste Hesychio. Idem, πορπη· ὁ ἀνοχεύς τῆς ἀσπίδος εἰς δ' ὁ πῆχυς ἀνίεται. Annulus clypei. Unde πορπακίζεσθαι dicitur Aristophani, qui loro clypeum arreptum sibi applicat. Male itaque vir Cl. Joannes Doughteius in Analectis sacris, excurs. 183. locum illum Euripidis adducit in testimonium moris antiqui, quo divites et nobiles et primates cujusque ordinis (non conductitii tantum aurigæ seu Rhedarii) bello domique solebant equos ejusmodi ornatu insignitos habere; de qua consuetudine diximus supra ad v. 125.]

v. 393. ΣΗΜ' ΕΠ' ΑΣΠΙΔΟΣ. Antigone pædagogum roganti quomodo duces noverat, respondet pædagogus, Phœniss. v. 144.

Σημεῖ' ἰδὼν τότ' ἀσπίδων ἐγνώρισα.

[Vetustissimus erat mos gerendi insignia, σήματα vel emblemata in clypeis: ita Homerus in descriptione armorum Achillis; et alii poetæ de reliquis heroibus idem testantur. Ulysses delphinum pictum in scuto gerebat.]

v. 396 ΠΡΕΣΒΙΣΤΟΝ ΑΣΤΡΩΝ. Virg. Æn. IX. 405. Astrorum decus.

Ibid. ΝΥΚΤΟΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ. Ita plane Pindarus, Olymp. III. 35.

— διχόμηνης ὄλον χρυσάεματος

Ἐσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε μήνα.

[v. 397. ΑΛΥΩΝ. Hesych. Ἀλύεσα· ἀδημονῶσα· ἢ χαίρεσα καὶ διαχαιομένη. Ἀλύω, lætor. Quo sensu apud Plutarchum sæpius usurpari monet Eustathius. Clemens Alexandrin. Pædagog. II. p. 88. Καὶ δῆτα αὐτὰς περὶ τὰς μεμωρημένας ταύτας καὶ ἀβρὰς ἀλύεσας πορφυρέας, κατὰ τὸ ποιητικὸν δὴ ἐκεῖνο, Ἐλλαβε πορφυρέος θάνατος. Quæ autem femine mollibus his purpuris impense delectantur, eas, ut inquit poeta, purpurea arripuit mors. Quin ipse Plutarchus in Libro de audiendis poetis, docet, τὸ ἀλύειν duo plane repugnantia habere apud Homerum significata: aliquando enim usurpari ἀντὶ τῆ δάκνεισθαι καὶ

ἀπορεῖσθαι, ut in illo loco Homeri. II. Ε'. 352.

Ὡς ἔφαθ' ἢ δ' ἀλύσο' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς,  
aliquando vero e contrario pro γαυριᾶν et χαίρειν, ut in illo versu  
Odyss. Σ'. 332.

Ἡ ἀλύεις ὅτι Ἴτρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;

Etymologici auctor deducit ἀπὸ τῆ ἀλῶ i. e. πλανῶμαι, quia languentium et mærentium animus ubique magis quam ubi est. Fastidium sc. innuit illud animi quod oscitantes et otiosos facile solet occupare. Clemens Alexandrin. Pædagog. II. p. 81. Πολλὰ γε θεῖ μεθ' ἡμέραν ἐπιτρέπειν καθεύδειν, τοῖς καὶ τῆς νυκτὸς τὸ πλεῖστον εἰς ἐγρήγορον ἀποτεμνομένοις. Ἄλυες δὲ, καὶ νυσαγμοὶ, καὶ διεκτάσεις, καὶ χάσμαι, δυαρεξίαι ψυχῆς εἰσὶν ἀβέβαιαι (legerim ἀβεβία.) *Absit vero ut interdiu permittatur nobis dormire, qui maximam noctis partem ad vigiliis reseccare debemus: tædia autem et dormitiones et pandiculationes et oscitationes sunt instabilis animæ fastidia.* An vero unquam apud auctores ἀλύειν significet τὸ πλανᾶσθαι valde dubito. Clemens Alexandrinus, Pædagog. III. p. 110. Ἐξῶθεν, inquit, μετὰ τῶν ἀθέων ἀλύσει κρημάτων, καὶ τερετισμάτων ἰρωτικῶν. Ubi, inquit Sylburgius, in MS. ad verbum ἀλύσει, Scholii loco adscriptum erat πλανῶνται. Item Herophilus tanquam synonyma posuit ἀλύειν et πλανᾶσθαι. Quinetiam notat vir incomparabilis Is. Casaubonus ad Athenæum, Deipnos. V. 24. Plutarchum tradere duplicem τῆ ἀλύειν significationem, tum scilicet præ dolore animi sola loca quærerere, tum etiam errare atque huc illuc ferri præ ignobilis otii abundantia. Ego tamen propius sum ut putem ἀλύειν nunquam significare τὸ πλανᾶσθαι, sed potius esse hoc unius aut alterius Grammatici figmentum, nulla auctoritate subnixum. Nam quod Plutarchum præterdit vir eruditissimus, vereor ut illi vacillans memoria fraudi fuerit, nam de hujus verbi significationibus agit, illo solo quem nuper adduximus loco, ubi περὶ τῆ πλανᾶσθαι nihil dicit. Insuper etiam in illo loco apud Clementem Alexandrinum ἀλύσει optime reddi potest χαίρεισι, vel ut Hervetus, *oblectant animum.* Cum autem ait V. Cl. ἀλύειν significare *huc et illuc ferre*, opinior potius illum Galeni locum habuisse in animo, ubi dicit ægros aliquando δι ἀλυσμὸν μεταβάλλειν ἄλλοτε εἰς ἄλλο. Sed hoc nihil est ad τὸ πλανᾶσθαι. Nam cum Hippocrates in Prognostico docuisset, nudos pedes et non admodum calidos, manus, collum, crura, ἀνωμάλως ἐρρημμένα, negligenter in lecto et inæqualiter projecta, malum indicium esse, et significare τὸν ἀλυσμὸν, notat ad illum locum Galenus, ἀλυσμὸν δηλῆν, præter alia, τὸ δυσφορεῖν ἅπαντι σχήματι, καὶ μεταβάλλειν ἄλλοτε εἰς ἄλλο, κ. τ. λ. Ἄλυσμὸν significare quandoque fastidium illud in ægris quo in lectulo

decumbentes nullam corporis positionem diu patiuntur, sed mutant e latere in latus, et collum et brachia et crura negligenter projiciunt, διὰ τὴν τῆ σομάχε κάκωσιν, ἢ δι' ἀρρώστιαν δυναμίως ἀλύοντες. Atque vero ἀλύειν significare πλανᾶσθαι, errorem tantum esse Grammaticorum quorundam, non obscure innuit Erotianus in Lexico verborum Hippocratis, qui in verbo ἀλυσμός, reprehendit Bacchium et Herophilum, quod sic fuerint interpretati. Βακχεῖος μέγτοι ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λέξεων, φησὶ, τὸ ἀλύειν, ἀδυνατεῖν, πλανᾶσθαι, ἀχθεσθαι\* ἐκ ἄθως. ἔ γάρ εἴ τις ἀχθεταὶ πλανᾶται, ἢ ἀδυνατεῖ πάντως καὶ ἀλύει. Οἱ γὰρ ἀλύοντες ἀχθονται μὲν ἐν τῷ ἀδυναίῳ, ἐκ ἀλύσει δὲ οἱ πλανώμενοι. Ἄλλ' ὡς εἰκὸς ἐπλάτησεν αὐτὸν ὁ Ἡρόφιλος, συνώνυμον θεῖς τὸ ἀλύειν τῷ πλανᾶσθαι.]

ν. 398. ΜΑΧΗΣ ΕΡΩΝ. Virg. Æn. XII. 430. *avidus pugnae.*

ν. 399. ΙΠΠΟΣ ΧΑΛΙΝΩΝ. Virg. Georg. III. 83.

— *tum si qua sonum procul arma dedere,*

*Stare loco nescit, micat auribus et tremit artus,*

*Collectumque premens volvit sub naribus ignem.*

[Ovid. Metam. III. 704.

*Ut fremit acer equus, cum bellicus ære sonoro*

*Signa dedit tubicen, pugnaeque assumit amorem.*

Lucanus, IV. 750.

*Quippe ubi non sonipes motus clangore tubarum*

*Saxa quatit pulsu, rigidos vexantia frænos*

*Ora terens, spargitque júbas, &c.*

Plutarchus, in Cæsare, Μάλιστα δὲ ἐσφάδαζον οἱ ἱππεῖς ἐπὶ τὴν μάχην ἠσκημένοι. (Equitibus ut equis tribuit sicut Æschylus noster.) Et Sophocles Plutarcho citatus Quæst. Rom. p. 280.

— Σφαδάζεις πῶλος ὡς εὐφορέϊα.]

[Ibid. ΚΑΤΑΣΘΜΑΙΝΩΝ. Lucanus, in eadem re, IV. 756.

*Peçtora rauca gemunt, quæ creber anhelitus urget,*

*Et defecta gravis longe trahit ilia pulsus.]*

[ν. 404. ΟΥΔ ΕΛΚΟΠΟΙΑ. Scholiastes. Ταῦτα παρ' Ἀλκαίου εἴρηται.]

[ν. 407. ΜΑΡΜΑΙΡΟΥΣΑΝ. Hesych. Μαρμαίροντα\* λάμποντα. Pindar. apud Athen. XIII. 8.

Τάσδε Θεοξένε ἀκτῖνας προσώπη

Μαρμαίροϊζας δράκεις κ. τ. λ.]

ν. 409. ΝΥΞ ΕΠ' ΟΦΘΑΛΜΟΙΣ ΠΕΣΟΙ. Callimachus, Hymn. V. 82. de cæco Tiresia,

— παιδὸς δ' ὄμματα νύξ ἔβαλεν.

Sophocles, Hercul. fur.

Θάρσει, νύξ ἔχει βλέφαρα παιδὶ σῶ.

Ovidius, de Argo, Metam. I. 721.

— *centumque oculos nox occupat una.*

Hesychius, Σκότος ὅσσε κάλυψε θάνατος κατέσχευεν. Mortem vero *noctem* Græcis pariter ac Latinis dici, notius est quam ut exempla adducam.

[ν. 413. ΚΕΑΝΟΝ ΑΣΤΑΚΟΥ ΤΟΚΟΝ. Melanippum; a quo vulneratus Tydeus occubuit. Apollodor. I. 8. Τυδεὺς μὲν ἐν ἐπιθῆσσι μετὰ Ἀδράστῃ φρατευσάμενος ὑπὸ Μεγαλίππῳ τραβεὶς ἀπέθανεν. Statius, VIII. 718.

*Astacides Menalippus erat, nec prodidit ipse  
Et vellet latuisse manum, sed gaudia turmæ  
Monstrabant trepidum, nam flexus in ilia Tydeus  
Submissum latus et clypei laxaverat orbem..]*

[ν. 414. ΤΟΝΔ' ΑΝΤΙΤΑΞΟΝ. Apollodorus, III. 6. Καθώπλισε δὲ καὶ Ἐτεοκλῆς Θηβαίως, καὶ καταστήσας ἡγεμόνας ἴσως ἴσοις ἔταξε.]

ν. 418. ΣΠΑΡΤΩΝ Δ' ΑΠ' ΑΝΔΡΩΝ. Apollodorus, III. 4. Ἀγανακτήσας δὲ Κάδμος κτείνει τὸν δράκοντα, καὶ τῆς Ἀθηναίας ὑποθεμένης τὰς ὀδόντας αὐτῆ σπείρει τῶν δὲ σπαρτέων ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι, εἰς ἐκάλεσαν Σπαρτές. [Parœmiographus. Τῶ σπαρτέων γένος. “Genuini atque generosi prisce et poetice dicuntur τῶ σπαρτέων γένος. Apud Æschylum in ea Tragœdia quæ a septem ducibus nomen habet, cum nuncius explorator ad Eteoclem reversus, hostium duces ad singulas portas collocatos recensere cœpisset, et a Tydeo exorsus, ejus ferociam et jaçantiam explicasset: quærit ex rege denique quemnam putet huic opponi posse. Tum rex, derisa prius hostili superbia, Menalippum deligit, Astaci filium, qui Tydeo videatur posse resistere, cum sit generosus, ac pudore plenus, superbiamque exosus, atque omnem fugiat turpitudinem, atque adeo genuinus sit civis, ut qui a sativis hominibus, quibus Mars olim pepercerat, originem ducat. Hæc autem postrema Græce sic leguntur

Σπαρτέων δ' ἀπ' ἀνδρῶν κ. τ. λ.

Quæ verba ex Apollodoro et Thebana historia sunt intelligenda; quæ tradit, Cadmum draconis quem occiderat dentes seminasse a quibus cum viri armati extitissent, eos mutuis cædibus periisse, quinque tantum servatis. Ovid. Metamorph. III. 124.

*Jamque brevis vitæ spatium sortita juvenus  
Sanguineam tepido plangebat pectore matrem,  
Quinque superstitibus.*

Ex his igitur oriundum vult Menalippum Æschylus, non ex adventis illis qui cum Cadmo terram occuparunt. Nam sic et Megareum paulo post τῶ σπαρτέων γένος esse prodidit: et Creontem in Phœnissis Euripides.” Hæc ille.]



Ibid. ΩΝ ΑΡΗΣ ΕΦΕΙΣΑΤΟ. Apollodorus, III. 4. Περιεσώθησαν δὲ πάντες, Ἐχίων, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Ὑπερήνωρ, Πέλωρ. Interpres Euripidis ad Phoeniss. ν. 947. οἱ περιλειφθέντες τῶν σπαρτῶν, ὡς Αἰσχύλος φησὶν, ἦσαν Χθόνιος, Οὐδαῖος, Πέλωρ, Ὑπερήνωρ, καὶ Ἐχίων.

ν. 420. ΜΕΛΑΝΙΠΠΙΟΣ. Recte secundum historiam Melanippum ad portas Proetidas collocat: extra enim eas portas in ipsa via qua versus Chalcidem ducit cecidit, et sepultus est. Paus. Bœot. c. 18.

Ibid. ΕΝ ΚΥΒΟΙΣ ΑΡΗΣ ΚΡΙΝΕΙ. Aristophanes, Vesp. ν. 760.

Ἄρης διακρινεῖ πρότερον ἢ γὰρ πείσομαι.

ubi Scholiastes sic locutum esse Atreum ad Æropam in Cressis Euripidis monet, κρινεῖ ταῦτα. Euripides, Rheso, ν. 183.

—χρῆ δ' ἐπ' ἀξίοις ποιεῖν

Ψυχὴν προσβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος.

[*Alea belli* quo modo *alea fati* Lucano dicitur, VI. 7. De periculo et casu incerto. Παρομιώδως, si quando ancipitem rei eventum significamus, quasi non ab arbitrio jacentis sed a fortuna pendentis, aleam jaci dicimus. Bellica vero fortuna penes Martem. Seneca, Theb. ν. 629.

*Fortuna belli semper ancipiti in loco est.*

Virg. Georg. II. 283.

—*dubius Mars errat in armis.*

Cic. Epist. VI. 4. *Cum omnis belli Mars communis, et cum semper incerti exitus præliorum sint.* Liv. XXX. 30. *Vim fortunæ Martemque belli communem propone animo.*]

ν. 423. ΑΝΤΙΠΑΛΟΝ. Suidas, Ἀντίπαλον τρία σημαίνει· τὸ ἐναντίον, καὶ τὸ ἰσόπαλον, καὶ τὸ ἰσότροφον· ἢ γὰρ ἐξ ἀντιπάλης τῆς δυνάμεως ὁ ἀγὼν ἔσται. [Alieno sane sensu usurpatur hæc vox. Prometh ν. 527.

Μηδὰμ' ὁ πάντα νέμων

Θεῖτ' ἐμᾶ γνώμα κράτος

Ἀντίπαλον Ζεύς.

Hic vero sumitur pro defensore; qui pro me pugnat, vel meas vices in pugnando suscipit. Vel pro illo qui pugnat contra alium ut me tueatur. Vel eo ferre sensu quo refertur a Jul. Polluce inter dictiones περὶ τῶ ἴσθ' ἀντίπαλον, ἰσόπαλον κ. τ. λ. illi scilicet oppugnatori oppositum, adversarium. Etymologus. Ἀντίπαλον ἐναντίον, καὶ ἰσόπαλον, καὶ ἰσότροφον.]

[ν. 429. ΚΑΠΑΝΕΥΣ Δ' ΕΠ ΗΛΕΚΤΡΑΙΣΙΝ. Aliter Apollodorus, III. 6. Καπανεύς δὲ παρὰ τὰς Ὠγυγίας.]

ν. 430. ΓΙΓΑΣ ΟΔ' ΑΛΛΟΣ. Statius, Theb. III. 604.

*Unus ut e sylvis Pholoes habitator opacæ,*

*Inter et Ætnæos æquus consurgere fratres.*



Vide Philostr. Imag. Antig.

ν. 431. ΟΥ ΚΑΤ' ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΦΡΟΝΕΙ. De eodem, Staius, Theb. III. 602.

— diu tuto Superum contemptor, et æqui

Impatiens. —

Ammianus Marcellinus, Julianus prosperis elatus ultra hominem spirabat. Sophocles in Ajace, ν. 768.

— μὴ καὶ ἄνθρωπον φρονεῖ.

[Passim sane monent poetæ Græci impietatem hanc esse cavendam. Ad II. Maccabaic. IX. 12. *Justum est subditum esse Deo, et mortalem non paria Deo sentire*; “Multi sunt” inquit Magnus Grotius, “versus Græci in eam sententiam, quorum aliquos recitare potuit Antiochus, Antiphani:

Εἰ θνητὸς εἶ βέλτιστε θνητὰ καὶ φρόνει.

Chæremonis :

Ὅπως τὸ κρεῖσσον ἔκ ἑᾶ φρονεῖν μέγα.

Demonactis :

Θνητοὶ γεγῶτες μὴ φρονεῖθ' ὑπὲρ θεῶν.

Sophoclis :

Θνητὴν δὲ φύσιν χρὴ θνητὰ φρονεῖν,  
τῆτο κατειδύτας, ὡς ἔκ ἔστι  
Πλὴν Διὸς ἐδεῖς τῶν μελλόντων  
Ταμίαις, ὅ, τι χρὴ τετελέσθαι.”]

[ν. 432. Α ΜΗ ΚΡΑΝΟΙ ΤΥΧΗ. Ad avertendam δυσφημίαν verborum præcedentium, πύργους δ' ἀπειλεῖ δεῖνα, hoc addit : ut supra ν. 5. simili εὐφημίσμῳ, ὃ μὴ γένοιτο, utitur, ad avertendam δυσφημίαν verborum insequentium.]

[ν. 434. ΚΑΙ ΜΗ ΘΕΛΟΝΤΟΣ. Ita Ajax apud Homerum, Odys. Δ'. 504.

Φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

Et apud Sophoclem in Ajac. Mastigoph. ν. 774.

Πατέρ, θεοῖς μὲν καὶ ὃ μηδὲν ἂν, ὅμῃ,  
Κράτος κατακτῆσαιτ' ἐγὼ δὲ καὶ δίχρα  
Κείνων, πέποιθα τῆτ' ἐπισπάσειν κλέος.]

Ibid. ΟΥΔΕ ΤΗΝ ΔΙΟΣ ΕΡΙΝ. Euripides, Phœniss. ν. 1181.

— καὶ τοσόδ' ἐκόμπασε,

Μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργάθειν Διὸς,  
τὸ μὴ ἔ κατ' ἄκρων περγάμων ἐλεῖν πύλιν.

[Sic impietatem Polyphemi prædicat Euripides, Cycl. ν. 319.

Ζηνὸς δ' ἐγὼ κεραυνὸν ἔ φρίσσω, ξένε.]

[*ν.* 435. ΣΚΗΨΑΣΑΝ. Hesych. Σκηπίος· κερκυτός ἄνωθεν διὰ πυρός.  
Idem. Σκῆψαι· πεσεῖδ.]

[*ν.* 438. ΕΧΕΙ ΔΕ ΣΗΜΑ. Aliter Statius, IV. 168.

— *squallet triplici ramosa corona*

*Hydra recens obitu. Pars anguibus aspera vivis*

*Argento cælata micat, pars arte reperta*

*Conditur, et fulvo moriens ignescit in auro.*

*Circum amnis torpens, et ferro cærulea Lerna.]*

Ibid. ΑΝΔΡΑ ΠΥΡΦΟΡΟΝ. Πυρφόροι proprie dicebantur qui ante inventum tubæ usum, incensis facibus acies instructas præibant, quibus utrinque coniectis, manus conserebant. Euripidis Schol. Phœniss. *ν.* 1386. Ἐχρῶντο κατὰ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σαλπικτῶν πυρφόροις. Οὗτοι δὲ ἱεροὶ ἦσαν Ἄρεως, ἑκατέρας στρατιᾶς προσηγόμενοι μετὰ λαμπάδος, ἢ ἀφιέντες εἰς τὸ μεταίχμιον ἀνεχώρην ἀκίνδυνοι. Καὶ ἔτιως συνέβαλλον αἱ στρατιαί. Hic vero per virum πυρφόρον Prometheus intelligi nullus dubito; quo titulo Tragoediam singularem insignivit Æschylus noster, scil. Προμηθεὺς πυρφόρος. Facit hoc ut credam Euripides in Phœniss. *ν.* 1128. de Tydeo, nam insignia varie referuntur.

— δεξιᾷ δὲ λαμπάδα

Τιτᾶν Προμηθεὺς ἔφερεν, ὡς πρήσων πόλιν.

[*ν.* 440. ΧΡΥΣΟΙΣ ΔΕ ΦΩΝΕΙ ΓΡΑΜΜΑΣΙ. Auctor Thebaidos, *ν.* 399.

— *aurea clarum nota,*

*Nomen ducum vexilla præscriptum ferunt.]*

[*ν.* 443. ΚΑΙ ΤΩΙΔΕ ΚΕΡΔΕΙ ΚΕΡΔΟΣ ΑΛΛΟ ΤΙΚΤΕΤΑΙ. Proverbium: cui affine δίκη δίκην τίκτεται, καὶ βλάβην βλάβη. Zenob. III. 28. Et inde Latinum, *Lis litem*, &c. Intelligit autem idem fatum fore Capanei quod Tydei.]

*ν.* 447. ΚΑΠΟΓΥΜΝΑΖΩΝ ΣΤΟΜΑ. Phot. epist. I. de Ario, Ἄλλὰ τῆτον μὲν, ὡς χεῖλη βλάσφημα, κατὰ τῆ πεποιηκότος ὀπλιζόμενον τῆς ἱερωσύνης ὁ ἱερός ἀπεγύμνωσεν ὄμιλος. [Nos in versione, *exercens*, sed non probo; potius *nudans*. Vir doctus Gilbertus Cognatus, in Adagiis. Ἀπογυμνάζεσθαι, “pro, accingi ad certamen: vide Nazianzen. in Encomio Cypriani. *Accinctus* enim est qui ad pugnam se comparat, et adhuc incertus est eventus; *discinctus*, qui ex pugna jam rediit et gloriari potest. Verba sunt Reg. III. 20. *Succinctus, instructus, et munitus*. Plinius in Paneg. *Frustra se terrore succinxerit qui septus caritate non fuerit*. Exerti quoque accincti et promptissimi dicuntur; quia qui exerto sunt brachio, expeditiores sunt, et ad agendum promptiores.” Hæc ille.]

ν. 449. ΓΕΓΩΝΑΙ. Γεγωνεῖν est μέγα καὶ ἐξάκιστον βοᾶν, interprete Hesychio: unde, inquit, apud Philonem λόγος γεγωνός opponitur λόγω ἰνδιαθέτω.

Ibid. ΚΥΜΑΙΝΟΝΤ' ΕΠΗ. Eleganter Achilles Tatius, αἰδώς δὲ καὶ λύπη καὶ ἀργὴ τρέα τῆς ψυχῆς κύματα.

ν. 451. ΗΞΕΙΝ ΚΕΡΑΥΝΟΝ. Et ita factum esse ferunt, Eurip. Phœniss. ν. 1187.

Ἦδη ὑπερβαίνοντα γειῖσσα τειχέων

Βάλλει κεραυνῶ Ζεὺς νιν. —

et Q. Calab. X. 482.

— δηθέντα Διὸς σονόεντι κεραυνῶ.

Vide Pausan. in Bœot. et Philostrat. Imag. in Antigone. At Vegetius IV. 21. *Qui scalis in obsidione urbium utuntur frequenter periculum sustinent; exemplo Capanei, a quo primum Sclarum propugnatio perhibetur inventa, qui tanta mole lapidum fuit obrutus a Thebanis, ut fulminibus dicatur extinctus.*

[ν. 454. ΑΙΘΩΝ. Alii αἶθον, melius. Hesych. Δῆμα. Ἄνδρεια καὶ φρόνημα. Animi præsentia, fortitudo.]

[ν. 455. ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΑΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ΕΥΝΟΙΑΙΣΙ. Quia ea porta Dianæ sacra. Ad Virgilianum illud Æn. VII. 769.

— et amore Dianæ,

hunc locum Æschyli adfert Germanus Valens Guellius.]

ν. 458. ΟΣ ΠΟΛΕΙ ΜΕΤΑΛ' ΕΠΕΥΧΕΤΑΙ, ΚΕΡΑΥΝΟΥ. Euripides, Phœniss. ν. 185.

— ὅς τὰ δεινὰ τῆδ' ἐφύσσει σάλευ

Καπανεύς.

Idem, Phœniss. ν. 189.

Ἰὼ Νέμεσις καὶ Διὸς

Βαρέεσμαι βρονταὶ

Κεραυνίου τε πῦρ αἰθαλόεν,

Σὺ τοι μεγαλανορίαν ὑπεράνορα

Κοιμίσεις —

quæ, et quæ sequuntur, ex Æschylo deprompta sunt, queis deprecatur Antigone servitutem virginum a Capaneo minitatum.

[ν. 459. ΚΕΡΑΥΝΟΥ ΔΕ ΜΙΝ ΒΕΛΟΣ ΕΠΙΣΧΕΘΟΙ. Fulmen quod contemnit.]

[ν. 460. ΠΩΛΙΚΩΝ ΕΔΩΛΙΩΝ. Hesych. Πῶλος — τὰς νέας καὶ παρθένους. Sunt igitur πῶλικά ἐδώλια thalami, in quibus seorsim a viris debebant virgines; παρθενώνας vocat Prometh. ν. 647.]

464. ΕΤΕΟΚΛΩΙ. Eustath. in Iliad. Α'. p. 112. l. 40. Ὅτι διχῶς καὶ Πάτροκλος λέγεται ὡς Ἐτεοκλος, καὶ Πατροκλῆς ὡς Ἐτεοκλῆς. [Apollodor. III. 6. Τιῆς δὲ Τυδεία μὲν καὶ Πολυνείκην ἢ καταρτιμῆσι συγκραταλέγυσθαι

δὲ τοῖς ἑπτα, Ἐτεόκλον, Ἴφιον, καὶ Μηκισέα. *Sunt qui Tydeum et Polynicem inter hosce minime connumerent, sed Eteoclum Iphium et Mecisteum recensent. Enimvero Eteocli fit mentio in Arundeliana Epocharum stela 37. Ἐφ' ἧ Ἀργείων Ἐτεόκλος Ἀδραστος καὶ Ἀμφιαραὸς ἐβασίλευσαν, καὶ τὸν ἀγῶνα ἐν Νεμέᾳ συνήθλευσαν πρῶτοι, ἔτη |Η|ΗΗΗ |Δ|ΔΔΔΠΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Θησεύς. A quo Eteoclus, Adrastus et Amphiararus Argis regnarunt, et in Nemea certamen primi celebrarunt, anni DCCCC LXXXVII, regnante Athenis Theseo.]*

Ibid. ΠΑΛΟΣ. Homerus, Iliad. Γ'. 316.

Κλήρης ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πᾶλλον ἐλόντες,  
Ὀππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.

Cujus ad exemplum Virgilius, Æn. V. 490.

— *dejectamque ærea sortem*

*Accepit galea —*

Stat. Theb. VI. 389.

*Et jam sortitus Prothous versarat athena*

*Casside. —*

[Antiquissimus erat mos excutiendi sortes, belli tempore ex galea, sicut pacis ex urna; atque hinc vox πήληξ, secundum Etymologici magni auctorem. Πήληξ, inquit, ἡ περικεφαλαία· ἀπὸ τῆ πάλ्लεσθαι καὶ σείεσθαι τὰς περικεφαλαίας ἐν τῷ κληρεῖ, ὡς Ὁμηρος, Κλήρης ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πᾶλλον ἐλόντες. Ad Virgilianum illud supra laudatum, Æn. V. 490. Germanus Valens Guellius. “ Sic et Cæsar, Bell. Civil. I. 6. *Provinciae privatis decernuntur, duæ consulares, duæ prætoriae. Scipioni obvenit Syria, L. Domitio Gallia, Philippus et Marcellus privato consilio prætereuntur, neque eorum sortes dejiciuntur. Hoc autem ab Homero, qui sortes galea Græcos versavisse est auctor, cum sortito quærerent quem Hectori singulari certamine opponerent, Il. Η'. 176. Ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο κ. τ. λ.*

— πᾶλλον δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ

Ἐκ δ' ἔθορε κληρὸς κυνέης.

Item Il. Ψ'. 861.

Κλήρης δ' ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πᾶλλον ἐλόντες.

Et Odys. Κ'. 206.

Κλήρης δ' ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πᾶλλον ἄκα,

Ἐκ δ' ἔθορε κληρὸς μεγαλήτορος Εὐρυλόχοιο.

Et Il. Ψ'. 352.

Ἄν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κληρὸς ἔβαλοντο·

Πᾶλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κληρὸς θόρε Νεστορίδαο.

Hæc Guellius.]

[*ν.* 466. ΠΥΛΑΙΣΙ ΝΗΤΙΣΙ. Hesych. Ὁ ποιητῆς γὰρ εἰδέποτε πύλην ἐπικῶς λέγει, ἀλλὰ πλεθυντικῶς. Atqui studiosum fuisse Homeri imitatorum Æschylum sæpius observavimus.]

[*ν.* 468. ΔΙΝΕΙ. Quod Ovidius, de Arte amandi, III. 384.  
— *et in gyros ire coactus equus.*

Tibull. IV. 94.

*Inque vicem modo directo contendere cursu,  
Seu libeat curvo brevius compellere gyro.*

Latine proprie *flectere equum.* Hor. Od. III. 7.

*Quamvis non alius flectere equum sciens.*

Ovid. Epist. Heroid. IV. 79.

*Sive ferocis equi luctantia colla recurvas,  
Exiguo flexos miror in orbe pedes.*

Jul. Pollux, Onomast. I. 11. De his quæ equis facere debet: καμπὰς δὲ χρεὶ ποιῆσθαι καὶ τροφὰς καὶ ὑποτροφὰς. *Flexus quoque fieri oportet, conversiones et gyros.*]

*ν.* 469. ΦΙΜΟΙ *Camii.* Ita usi sunt Septuaginta Interpretes Psal. XXXI. 9. Et B. Hieronymus in sua versione. Isidor. Orig. ult. cap. ult. *Camus est vinculum sive frænum quo equi coercentur.* Hesych. Φίμοι· δεσμοὶ, παρασόμια. [Ad Virgilianum illud, Georg. III. 399.

*Primaque ferratis præfigunt ora capistris.*

V. Cl. Germanus Valens Guellius; “Nonnunquam Græci φίμον, capistrum vocant, quo, non tantum inserto ori fræno, sed toto ambitu, quasi fibula quadam, collecto rictu et ore, morsus arcetur. φίμον quoque interdum Latini postomia vocant, οἰονεὶ παρασόμια. Tale quid παυσικάπη, παύσσα κάππειν, ἤτοι ἐσθίειν.” Hæc ille. Hesych. Αἰλωτοί· Φίμοι οἱ κημοί· διὰ τὸ τοῖς κημοῖς κώδωνας προσῆφθαι εἰς ἃς ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι φωνὴν σάλπιγγος προείντο. Hoc est quod Æschylus noster innuere videtur. Συρίζεσι, inquit, βάρεβαρον τρόπον,

*Μυκτηροκόμπους πνεύμασι πληθέμενοι.*]

[*ν.* 470. ΜΥΚΤΗΡΟΚΟΜΠΟΙΣ. Julius Pollux, Onomast. II. 4. Καὶ μυκτηῖρες εὐπνώτεροι παρὰ Ξενοφῶντι.]

*ν.* 474. ΒΟΑΙ ΔΕ Χ' ΟΥΤΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ. Plaut. Rud. II. 5. de urna signata et sacra,

*Nam hæc literata est; ab se cantet cuja sit.*

[Euripides, Hippolito, *ν.* 877.

*Βόα βόα δέλτος ἄλασα.*

*Vociferantur pugillaria.*

Noster, supra *ν.* 440.

*Χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασι, πρήσω πόλιν.*]



ν. 480. ΣΠΕΡΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΤΩΝ ΓΕΝΟΥΣ. Vide quæ ad ν. 418. Qui dentibus serpentis a Cadmo disseminatis e tellure procreati sunt (Ovid. Metam. III. 110.) in quoque corpore lanceæ nota erat; cujus etiam formam qui in illa familia postea nati sunt corpore retinere, perdurante multa sæcula nota illa ejus stirpis, teste Plutarcho, de sera numinis vindicta. Eosdem Γηγενεῖς ab Aristotele dici observat P. Victorius, Var. Lect. VIII. 16.

[ν. 483. ΘΑΝΩΝ ΤΡΟΦΕΙΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙ ΧΘΟΝΙ. Nutritionis præmia persolvere; quod Dionys. Halic. Τῇ μητρὶ ἀποδῆναι χάριτας· alii, θρεπτήρια ἀποδίδοναι τοῖς γονεῦσι. Egregie hoc describitur Oppiano, Halieut. V. 84.

Ὡς δὲ παῖς γενετῆρα παλαιότερον ἀμφαγαπάξει  
 Φρόντισι γηροκόμοισιν ἀπὸ θρεπτήρια τίνων,  
 Τὸν δ' ἤδη μελέεσσι καὶ ὄμμασιν ἀδρανέοντα  
 Ἐνδύκῃς μεθέπων προσπίύσσεται, ἐν τε κελύθοις  
 Χεῖρ' ὀρέγων, καὶ παῶσιν ἐν ἔργμασιν αὐτὸς ἀμύνων·  
 Πατρὶ δὲ γηράσκοντι νέον σθένος υἱέες εἰσίν.

Quippe summum hoc est filiorum erga parentes officium. Præclare Aristoteles, Ethic. IX. 2. Δόξουσιν δ' ἂν τροφῆς μὲν γονεῦσι δεῖν μάλας· ἐπαρκεῖν ὡς ὀφείλοντας, καὶ τοῖς αἰτίοις τῷ εἶναι, κάλλιον ἢ ἑαυτοῖς εἰς ταῦτ' ἐπαρκεῖν. Ut et Hierocles, Comment. ad Aurea Carmina, ν. 4. Oportet, inquit, liberos, πάντα πρὸς τῶν ἐκείνων (γονέων) χρεῖαν ἐτοιμῶς παρέχεσθαι, γεγηθότας καὶ ἠδομένους ἐπὶ τοῖς εἰς ἐκείνους πόνοις τε καὶ ἀναλώμασι. Τὸ γὰρ εὐχαρίστως ταῦτα ποιεῖν, καὶ τὸν τῆς ἀρετῆς διασώζει νόμον, καὶ τὸν τῆς φύσεως ἀποδίδωσιν ἔρανον. Inter leges Solonis ordinem ducit, ἐὰν τις μὴ τρέφῃ τὴν γονέας ἀτιμὸς ἔστω. Atque hinc est quod Hesiodus mores depravatis ferrei sæculi describens, ait, Ἔργ· καὶ Ημ. ν. 189.

— ἔδὲ μὲν οἳ γε

Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν.

Schol. Οἱ παλαιὸι τοῖς γονεῦσιν ἐδίδον τὰ θρεπτήρια. Et Theophrastus in Charactere περὶ ἀπονοίας· τὴν μητέρα μὴ τρέφειν τῆς ἐσχάτης πονηρίας καὶ ἀπονοίας signum facit. Quin et pro infelicibus ducebantur, quibus immatura morte præventis, hanc gratiam persolvere non licuit. Homerus, de Simoisco ab Ajace interempto, II. Δ'. 476.

— ἔδὲ τοκεῦσι

Θρέπλια φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰών.

Neque enim sensus poetæ est eum in ætatis flore interfectum fuisse, quod parentibus debitam gratiam non retulisset, neque ἀντιλογικῶς ea verba ponuntur, ac si dixisset, Ideo in juventute occidit, quia parentes non honoravit (quod nonnemo opinatus est argumentum historiæ belli Trojani) sed, ut ita dicam, ἀπατελεσματικῶς, et eventum solum modo respiciunt. Debitum honorem parentibus

non rependit, nec nutritionis præmia iis persolvit, non quod ex impietate hoc facere noluit, sed quia fato immaturo præventus hæc præstare non potuit. Mortis acerbæ periphrasis; ἐπὶ τινὸς πρὸ ἄρας τελευτήσαντος, οἰκειὸν ῥηθῆναι τὸ, ἕδδ' τοκεῦσι κ. τ. λ. Quamquam et πρὸ ἄρας τελευτᾶν in lege divina ponitur tanquam pœna et consequens τῆς ἐκ ἀποδοσέως. Porro cum filius virtutibus et bonis moribus excultus fuerit, satis ampla educationis suæ præmia parentibus persolvere dicebatur, quasi nulla alia θρεπτήρια expectarent parentes præter liberorum virtutem. Hinc illud Menandri apud Theon. Progymn. p. 48.

Ἀνδρὸς πένητος υἱὸς ἐκτεθραμμένος  
 Οὐκ ἐξ ὑπαρχόντων, ὄρων ἡσχύνετο  
 Τὸν πατέρα μικρ' ἔχοντα, παιδευθεὶς γὰρ εὖ  
 Τὸν καρπὸν εὐθύς ἀπεδίδα χάριτος καλόν.

Et egregie Phalaris in epistola quadam ad Lacritum quem consolatur de morte filii. Νομίσας ἔν ἀξίας παρ' αὐτῆ χάριτας ἀπειληφέναι γενεσέως καὶ ἀνατρέφης, τὸ καλὸν καγαθὸν μέχρι τέλους αὐτὸν γεγονέναι, ταύτην αὐτῷ τὴν ἀμοιβὴν ἀντίδος, τὸ πρῶτως καὶ εὐπαραγορήτως τὴν ἐπ' αὐτῷ λύπην ἐνεγκεῖν. Quare sic tecum reputes dignas gratias pro genitura simul et educatione te ab ipso recepisse, quod usque ad finem vitæ bonus probusque permanserit; illique contra hoc rependito, ut vicem ejus leniter et moderate doleas. De his quidem τροφείοις intelligendus est Æschylus noster, hoc illud est officium quod terræ communi omnium parenti et nutrici quisque debet; non patriæ tantum sed et peregrinæ terræ, si quando ab exteris foveri et hospitio excipi contingat. Unde in hac ipsa Tragœdia, de Parthenopæo Arcade, Argis educato, ait, v. 554.

Μέτοικος, Ἄργει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφὰς,  
 Πύργοις ἀπειλεῖ τοῖσδ' ἂ μὴ κρᾶνοι θεός.]

[v. 486. ΜΗΔΕ ΜΟΙ ΦΘΟΝΕΙ ΛΕΓΩΝ. Euripides, Medea, v. 63.

Μὴ φθόνει φράσαι.]

v. 490. ΤΩΣ ΝΙΝ ΖΕΥΣ ΝΕΜΕΤΩΡ. Cui superbientes jactationum pœnas dabant. Sophocles, Antig. v. 129.

Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπης

Ἵπερἑχθαίρει —

Inde Νέμεσις ultrix superborum, quam ait Pausanias Attic. c. 33. θεῶν μάστιγα ἀνθρώποις ὑβρισταῖς ἀπαραίτητον εἶναι. Aristoteles ad Eudem. III. 7. Μέσος δὲ τέτων (scil. φθονερίας καὶ χαιρεκακίας) ὁ νεμσητικὸς, καὶ ὁ ἐκάλεον οἱ ἀρχαῖοι τὴν Νέμεσιν, τὸ λυπεῖσθαι μὲν ἐπὶ ταῖς παρὰ τὴν ἀξίαν κακοπραγίαις· διὸ καὶ θεὸν οἶονται εἶναι τὴν Νέμεσιν. Unde obiter Stobæum supplendum esse monemus in epitome sua morali Peripatetica, μεγαλοπρέπειαν δὲ

μεσότητα (Βαναυσίας καὶ μικροπρεπείας· Νέμειον δὲ μεσότητα) φθορείας καὶ ἐπιχαιρεκακίας.

[ν. 492. ΠΥΛΑΣ ΕΧΩΝ ΟΓΚΑΣ. Ita et Apollodorus, III. 6. Ἴππομέδων δὲ παρὰ τὰς Ὀγκαΐδας.]

ν. 493. ΟΓΚΑΣ ΑΘΑΝΑΣ. Hesych. Ὀγκας Ἀθήνας· τὰς Ὀγγυίας πύλας λέγει. At Apollodoro aliæ Ogygiæ, aliæ Oncaides. Pausaniæ Ogygiæ nominatæ sunt, Oncaides non sunt; eadem igitur esse possunt. Steph. Ὀγκαΐαι, πύλαι Θηδῶν· Εὐφορίων Θρακί. Videtur autem hic Euphorion Æschyli filius, et ipse Tragicus.

ν. 494. ΙΠΠΩΜΕΔΟΝΤΟΣ ΣΧΗΜΑ. Id est, Hippomedon. Veluti σθένος, μένος et βία frequentissime usurpantur. Et apud Euripidem in Phoeniss. Καδμεία μέριμνα, pro Cadmus; apud Horatium, Od. III. 21. *Catonis virtus*, Κάτωνος βία, pro Catone. Quomodo et Virgilium sub persona Didonis interpretandum censeo, Æn. IV. 654.

*Et nunc magna mei sub terris ibit imago;*

*Magna mei imago, id est, Ego.*

[Ibid. ΜΕΓΑΣ ΤΥΠΟΣ. Euripidis Antigone de eodem, Phoeniss. ν. 129.

Ἔ, ἔ, ὡς γαῦρος ὡς φοβερός

Εἰσιδέϊν, γίγαντι

Γηγενέτα προσόμοιος.]

ν. 495. ΑΣΠΙΔΟΣ ΚΥΚΛΟΝ. Κυκλικαὶ γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν, inquit Scholiastes Aristophanis in Vespas, ν. 18. hunc locum proferens. Hesych. Ἄλλως, ἢ τὸ ἥλιος ἢ σελήνης περιφέρεια. Αἰσχύλος, περιφέρεια τῆς ἀσπίδος, καὶ κύκλος. Virg. Æn. III. 637.

*Argolici clypei aut Phœbeæ lampadis instar.*

Ubi Servius, *Causa magnitudinis, Græcorum enim clypei rotundi, ut Cato I. Originum ait. Ammianus, XXIV. 2. Arcis medietas in sublime consurgens tereti ambitu Argolici scuti speciem ostendebat.* [Atque hoc idem voluit Homerus, cum dixerit, ἀσπίδα παντόσε ἴση· qua ratione ἄσπις dicitur, Eustath. in Iliad. εἴ. p. 996. l. 23. παρὰ τὸ ἄ σερητικὸν καὶ τὸ σπίζω ὃ ἐστὶν ἐκτείνω, ἢ μὴ ἐκτεταμένη, ἀλλ' εἰς κύκλον συνηγμένη. Ipsi Romani ante bellum Sabinum hujusmodi clypeis usi sunt, Sabinis vero in civitatem receptis, eorum scutis Romulus uti maluit. Plutarch. in Romulo. p. 30. Θυρεοῖς δὲ τοῖς ἐκείνων ὁ Ῥωμύλος ἐχρήσατο, καὶ μετέβαλε τὸν ὄπλισμὸν ἑαυτῷ τε καὶ τῶν Ῥωμαίων, Ἀργολικὰς προτέρον ἀσπίδας φορέντων.]

[ν. 496. ΑΛΛΩΣ. Hesych. Ἄλλως· ματαίως. Callim. Epigr. XXIII. 4. Ἐγὼ δ' ἄλλως ἔνομα τύμβος ἔχων. Ubi Vulcanius, “ ἄλλως, hoc est μάτην, significat enim κενोटάφιον sive κωφὸν λίθακα εἰ positum.”]

[ν. 497. Ο ΣΗΜΑΤΟΥΡΤΟΣ ΟΥ ΤΙΣ ΕΥΤΕΛΗΣ. Apuleius,

Metam. II. p. 39. *In quo summum specimen operæ fabrilis egregius ille signifex prodidit.* Arnob. VI. p. 199. *Inter significes ille memoratus Phidias.* Sidonius. *Quem Græcia suis commentariis, pictoribus significibusque illustris, sacravit templis, formavit statuis.]*

[ν. 499. ΤΥΦΩΝ'. Aliter Statius in descriptione scuti Hippomedontis, IV. 133.

— *perfectaque vivit in auro*

*Nox Danaï. Sontes, furiarum lampade nigra  
Quinquaginta ardent thalami, pater ipse cruentis  
In foribus laudatque nefas atque inspicit enses.]*

ν. 500. ΠΥΡΟΣ ΚΑΣΙΝ. [V. Cl. Petrus Victorius Var. Lect. XXIII. 5. “*Consueverat M. Varro μεταφορικῶς adpellare res aliquas inanimes rerum itidem inanimarum filios, quod inde tanquam natæ ac procreatæ forent, cum tamen hoc nomen proprium animantium sit, atque ipsis primo conveniat. Idem etiam fecerunt Græci poetæ, ut Æschylus, Ἐπιὰ ἐπὶ Θήβαις, cujus verba hæc sunt,*

*Διγνὺν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν.*

Pindarus, qui *imbres* vocavit *filios nebularum*, ita canens, Olymp. XI. 2. ἔστι δ' ἐρανίων ὑδάτων ἡμερῶν παίδων νεφέλης.” Hæc ille.] Ita in Agamemnone, ν. 503. pulverem vocat κάσιν πηλῆ.

Ibid. Schol. β'. ΒΗΛΟΣ ΑΠΟ ΛΥΧΝΩΝ. Lege βδόλος ex Etymologico : quamvis videtur esse ἀπὸ τῆ βδέειν.

ν. 501. ΟΦΕΩΝ ΔΕ ΠΛΕΚΤΑΝΑΙΣΙ. Apuleius, Metam. V. p. 157. *Immanem colubrum multinodis voluminibus serpentem.* Sic Avienus Perieg.

— *cerastarum sinuosa volumina* —

[Virgil. Georg. II. 153.

— *neque tanto*

*Squameus in spiram tractu se colligit anguis  
Apollonius, de dracone, Argonaut. IV. 143.*

*Ὡς τότε ἐκεῖνο πέλωρον ἀπειρεσίας ἐλέλιξε*

*Ῥυμβόνας ἀζαλέησιν ἐφηφερέας φολίδεσσι.*

Ubi interpres, Ῥυμβόνας, τὰς εἰλήσεις τῆς σπείρας, τὰς περιδινήσεις καὶ συσροφάς.]

[Ibid. ΠΕΡΙΔΡΟΜΟΝ ΚΥΤΟΣ ΚΥΚΛΟΥ. De eodem Statius, Thebaid. IV. 131.

— *humeros et pectora late*

*Flammeus orbis habet.]*

ν. 504. ΘΥΑΣ ΩΣ. Pacuvius, in Teucro, ν. 317.

*Flexanima tanquam lymphata, ut Bacchi sacris  
Commota, in tumultis Teucrum commemorans suum.*



Virgilius, Æn. IV. 302.

— *qualis commotis excita sacris*

*Thyas*—

[Etymolog. Θυάδες, αἱ βίχλαι· παρὰ τὸ θυῶ τὸ δερμῶ.]

[ν. 507. ΗΓ' ΑΓΧΙΠΤΟΛΙΣ. Fortasse ἡ δ' ἀγχίπτολις] Videtur omnino expositio cognominis Minervæ, cujus ratio etiam redditur verbis sequentibus. Vult igitur Ὀγκαν Thebanis hanc dictam Deam ἀπὸ τῆ ἔχειν, quasi ἐχομένην, proximam, adhærentem, affixam, urbi scilicet, quod ad portas esset posita. Hesychio dicitur Ὀγκα. Neque id corrupte, ut literarum series ostendit. Forte eadem quæ Λογάτις Lycophroni, ν. 525.

Βαερμία Λογάτις Ὀμολωῖς βία.

Recte Ὀμολωῖς, unde portæ ὀμολωίδες. Nam quod Λογάς oppidum Bœotiae sit, puto commentum esse Tzetæ. Nam et Lycoph. rursus ν. 1037.

Κλεινόνθ' ἴδρυμα παρθένῃ Λογάτιδος

Ἐλωρος ἔνθα ψυχρὸν ἐκβάλλει πύρον.

ν. 509. ΔΡΑΚΟΝΤΑ ΔΥΣΧΙΜΟΝ. Hoelzlinus in Apollonium, IV. 1508. dubitat an legendum potius δύσχυμον, si admittenda fuerit H. Stephani conjectura in Apollonii locum prædictum, qui pro μελάγχμιον legit μελάγχυμον.

ν. 512. ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΑΙ ΜΟΙΡΑΝ. Ab ἴσημι ἴσως. Inde qui expertus fit rei alicujus id ἰσορῆσαι dicitur. Plutarchus, in Cicerone, p. 861. ὡς τὸς πατέρας τῶν παιδῶν ἐπιφοιτᾶν τοῖς διδασκαλείοις, ὅφει τε βυλομένους ἰδεῖν τὸν Κικέρωνα, καὶ τὴν ἰμνημένην αὐτῷ περὶ τὰς μαθήσεις οὐξύτητα καὶ σύνεσιν ἰσορῆσαι. Nec aliter forsan accipiendus D. Paulus, Gal. I. 18. qui Hierosolyman rediit ἰσορῆσαι Πέτρον· non simpliciter ut viseret, sed ut notitiam compararet Apostoli sanctissimi, cui hactenus ignotus fuerat. Cicero ad Atticum, II. 8. *Nunc si quid in ea Epistola quam ante diem xvi. Kal. Maii dedisti, fuit historia dignum, scribe quamprimum, ne ignorem: hoc est, scitu dignum.* Platonem refert Apuleius, de Dogm. Platon. I. p. 571. in Siciliam profectum, primo, *historiæ gratia, ut naturam Ætnæ et naturam concavi montis intelligeret:* quod Laertius, III. 18. μετὰ Θέαν τῆς νόσῃ· ubi Græcismum optime agnovit doctissimus Casaubonus. Noster, in Agamemn. ν. 685.

Εἰ δ' ἔν τις ἀκτὶς ἠλίῃ νιν ἰσορεῖ

Καὶ ζῶντα καὶ βλέποντα—

ν. 514. ΕΡΜΗΣ ΕΥΛΟΓΩΣ ΣΥΝΗΓΑΓΕΝ. Si quid boni fortuito accidisset, Mercurio auctori adscriptum est, atque inde ἔρμαιον dictum, quod ab Hesychio redditur εὔρημα, ἢ κέρδος. Eustathius, ad



Odyss. Π'. p. 1809. l. 47. Ὅτι δὲ ἔρμαιον τὸ εὐρημα Ἐρμῆ καὶ αὐτῷ παρωνόμασαι κερδῶφι δηλαδὴ ὕθεν καὶ εὐερμεῖν ῥῆμα τὸ εὐτυχεῖν, καὶ εὐερμία ἢ εὐτυχία ἐν ἄλλοις δεδήλωται σαφῶς. Unde proverbium, Σῦκον ἐφ' Ἐρμῆ, ἦγον ἔρμαιον καὶ εὐρημα ἐκκείμενον ἐπ' ὠφελείᾳ τῷ εὐτυχεῖντος. Hesychius, κοινὸς Ἐρμῆς (ita distingue) παροιμία ἐπὶ τῶν κοινῆ τι εὐρεσκόντων. [Neque tamen paroemiam hanc inde tantum desumptam opinor quod Mercurius lucri præses fuerit (quod monuit Eustathius loco citato, ut et alibi, διὰ τὸ τοῖς κέρδεσιν ἐπιστατεῖν τὸν Ἐρμῆν ἔρμαιον λέγεται τὸ κατὰ τύχην εὐρηθὲν ἀγαθόν) sed etiam quia viis præfectus: quippe cum, duobus scilicet itinerantibus, alter in εὐρημα aliquod incidit, alter partem rei invento sibi vendicat hisce verbis, κοινὸς Ἐρμῆς, quia scilicet Mercurius et κέρδωος et ἐνόδιος, et lucri et viarum præses. Vid. Mich. Apostol. Proverb. IX. 11.]

ν. 520. Κ' ΟΥΠΩ ΤΙΣ ΕΙΔΕ ΖΗΝΑ ΠΟΥ ΝΙΚΩΜΕΝΟΝ. Aristides, Orat. Tom. I. p. 5. Οὐδ' ἐκινδύνευσε Ζεὺς, εἰδ' ἂν ποτε κινδυνεύσῃ. Ita enim legendus iste locus.

[ν. 522. ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΝΤΩΝ Δ' ΕΣΜΕΝ ΟΙ Δ' ΗΣΣΩΜΕΝΩΝ. H. e. Πρὸς τῶν ἡσσωμένων. Nos, inquit, sumus cum victoribus, illi cum victis. Quia Typhonem debellavit Jupiter, unde πηλογόνων ἰάτης Callimacho, Hymn. I. 3. et victor dictus; cujus cognominis apud Livium cæterosque historicos passim fit mentio: extant et numismata Augusti, Hadriani, aliorumque Impp. JOVI VICTORI inscripta. Nec tamen prætereundum est παρόραμα viri doctissimi Cl. Salmasii in Plinianis exercitationibus, qui Victori Jovi bovem immolatum ab Hercule vult, his Ovidii versibus, Fast. I. 579.

*Immolat ex illis taurum tibi Jupiter unum*

*Victor, et Evandrum ruricolæ vocat.*

At quis non videt virum eruditissimum casum quintum pro primo posuisse? Non enim Victori Hercules taurum, sed Victor immolavit, quo nomine eum hac ipsa re peculiariter appellatum invenimus: Ovidius, paulo ante, ν. 561.

— *vocemque sequutus*

*Impia per sylvas Victor ad antra venit.*

Evander, Æn. VIII. 362.

— *hæc limina victor*

*Alcides subiit.]*

[ν. 533. ΒΟΡΕΑΙΣΙΝ ΠΥΛΑΙΣ. Apollodorus, III. 6. Παρθενοπαῖος παρὰ τὰς Ἠλέκτρας.]

ν. 535. ΟΜΝΥΣΙ Δ' ΑΙΧΜΗΝ. Justinus, Epitome Trogi Pompeii XLIII. 3. *Per ea adhuc tempora Reges hastas pro diademate*

*habebant, quas Græci σκῆπτρα dixere: nam et ab origine rerum pro Diis immortalibus veteres hastas coluere: ob cujus religionis memoriam adhuc Deorum simulacris hastæ adduntur. Hæc Justinus, quæ nostro miram lucem afferunt. Hasta, inquit Festus, olim summum armorum imperium significabat: neque vero tantum imperium militare, sed et summam etiam in civilibus auctoritatem hasta communiter designavit. Hinc patet hastam et σκῆπτρον idem olim fuisse. Unde Euripides, de Polymestore, in Hecuba, ν. 7.*

Ὅς τὴν ἀρίστην χερρῶν ἡσίου πλάκα

Σπείρει, φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορῆ.

Sceptrum jurare apud antiquos Regibus solenne fuit. Quod ex Homero liquet, Il. A'. 234.

Ναὶ μὰ τὸδε σκῆπτρον —

Plautus, Curcul. IV. 4.

*At ita me machæra et clypeus bene juvent.*

[Suidas. Ὀρκιον σκῆπτρον καθ' ἃ ἄμυνον οἱ βασιλεῖς ἢ ῥάβδος. Antigone apud Euripidem, Phœnissis, ν. 1671.

Ἴσω σίδηρος, ὄρκιον τε μοὶ ξίφος.

De Quadis, Ammianus Marcellinus, XVII. 12. *Adepti veniam jussa fecerunt: educ̄tisque mucronibus quos pro numinibus colunt, juravere se permansuros in fide.]*

Ibid. ΜΑΛΛΑΟΝ ΘΕΟΥ. Mezentius, apud Virg. Æn. X. 773.

*Dextra mihi deus, et telum quod missile libro.*

Capaneus, apud Statium, Theb. III. 615.

— *virtus mihi numen, et ensis*

*Quem teneo. —*

[Idas, apud Apollon. Argonaut. I. 467.

— ἔδέ μ' ὀφέλλειν

Ζεὺς τόσον ὀσσάτιόν περ ἐμὸν δόρυ.

Capaneus, apud Statium, Theb. IX. 547.

— *Ades O mihi dextera tantum*

*Tu præses bellis et inevitabile numen,*

*Te voco, te solam, superum contemptor adoro.*

Acinacem, seu hastam Persicam coluisse Scythas tradit Lucianus, in Tragœd. c. 42. Σκίθαι μὲν ἀκινάκη δύνουσι. Id ipsum tradit Arnobius adversus Gentes, VI. p. 196. Confirmat Epiphanius in præfat. ad Hæres. Non absimile est quod refertur ab Ammiano Marcellino nuper citato, de Quadis.]

[ν. 536. ΟΜΜΑΤΩΝ ΥΠΕΡΤΕΡΟΝ. V. Cl. Hadrianus Junius in Adagiis. "Quod quis unice charum habet id plus oculis suis

*amare dicitur.* Catullus, Carm. III. 5.

*Quem plus illa oculis suis amabat.*

Et iterum, Carm. XIV. 1.

*Ni te plus oculis meis amarem*

*Jucundissime Calve.*

Et rursus, Carm. CII. 2.

*Ambobus mihi quæ charior est oculis.*

Æschylus in fabula cui nomen Septem ad Thebas,

Ὅμνουσι δ' αἰχμὴν κ. τ. λ.

*Adjurat hastam quam deo reverentius*

*Colit ferox, et longe plus oculis suis.*

Moses in Cantico suo quod extat, Deuteronom. XXXII. 10.

ἐφύλαξεν αὐτὸν ὡς κόρην ὀφθαλμῶ, id est, *custodivit eum instar pupillæ oculi.* Hæc ille.]

[N. 537. ΒΙΑ ΔΙΟΣ. Robertelli editio βία δόρος, quod probo.]

N. 538. ΜΑΤΡΟΣ ΕΞ ΟΡΕΣΚΟΟΥ. Scholiastes α' Antiopam vocat.

Sed Euripidi, Phœniss. ν. 152. Ἀταλάντης γόνος dicitur, ut et Ovidio.

Servius, ad Æneid. VI. 479. alios nominat parentes. Vide Bernart.

in Statii Theb. p. 175. [et Germ. Val. Guellium ad Virgilianum illud supra laudatum Æn. VI. 479.]

N. 539. ΒΛΑΣΤΗΜΑ ΚΑΛΛΙΠΡΩΡΟΝ. [Ita conversa Metaphora ἡῆς μιλτοπάροισι dicuntur Homero, Iliad. β'. 637. Noster, Agamemn.

N. 243.

— γόμα—

τός τε καλλιπρώρη

Φυλακὴν κατασχέειν.

Ubi Scholiast. Καλλιπρώρη· εὐμύρηρη. Hesych. Εὐπρώρον· εὐπρόσωπον. Idem, Καλλιπρώρον, εὐπρόσωπον.] Statius, Theb. IV. 251.

*Pulchrior haud ulli triste ad discrimen ituro*

*Vultus, et egregiæ tanta indulgentia formæ:*

*Nec desunt animi, veniat modo fortior ætas.*

[Ibid. ΑΝΔΡΟΠΑΙΣ. Suidas. Ἀνδρόπαις· ὁ ἤδη ανδρέμενος παῖς. *Puer ad ætatem virilem jam perveniens.* Virg. Æn. IX. 311.

*Ante annos animumque gerens curamque virilem.*

Pindar. Olymp. IV. 40.

Φύονται δὲ καὶ νέοις

Ἐν ἀνδράσι πολιαὶ

Θαμὰ, καὶ παρὰ τὸν ἀλικίας

Ἐοικότα χρέονον.

Persius, IV. 4.

*Et rerum prudentia velox  
Ante pilos venit.]*

ν. 540. ΣΤΕΙΧΕΙ Δ' ΙΟΥΛΟΣ ΑΡΤΙ. Homerus, Odys. λ'. 318.

— πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰάλας  
Ἄνθησαι, πυκάσαι τε γένυς εὐανθεί λάχνη.

Pindarus, Olymp. I. 109.

Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φῦαν  
Λάχγαί νιν μέλαν γένειον ἔρεφον.

Pacuvius,

*Nunc primum opacat flore lanugo genas.*

[Nostro accinit Statius, apud quem, Thebaid. IV. 336. Parthenopæum Atalanta sic alloquitur,

*Expeḗta dum major honos, dum firmitus ævum  
Dum roseis venit umbra genis, vultusque recedunt  
Ore mei.]*

[ν. 542. ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΕΠΩΝΥΜΟΝ. Παρθενοπαῖος. Qua vero ratione id nomen ei impositum disce ex Lactantio Statii interprete, ad Thebaid. IV. 336. *Atalanta Iasi filia fugiens concubitus, in venando Dianæ comes est facta, sed a Meleagro hoc adinsinuante compressa puerum edidit, cujus conceptum quia diu sub virginitate celaverat, Parthenopæum vocavit.]*

ν. 543. ΓΟΡΓΟΝ Δ' ΟΜΜ' ΕΧΩΝ. Eurip. Phœn. ν. 148.

— ὄμμασι Γοργὸς ἐσιδεῖν.

[Ælianus in descriptione militis a Theone depicti, Var. Hist. II. 44. Γοργὸν μὲν αὐτῷ βλέπεσιν οἱ ὀφθαλμοί. Hesych. Γοργῶπιν· φοβεροφθαλμόν.]

[ν. 545. ΤΟ ΓΑΡ ΠΟΛΕΩΣ ΟΝΕΙΔΟΣ. Aliter Statius, Thebaid. IV. 266.

*Imbelli parma pictus Calydonia matris  
Prælia.]*

[ν. 546. ΚΥΚΛΩΤΩ ΣΩΜΑΤΟΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙ. Magni adeo fuerunt antiquorum clypei, ut totum corpus tegerent; unde ἀσπίς ἀμφιβροτή sæpius dicitur Homero, h. e. περὶ ὅλον τὸν βροτὸν περιέχουσα vel, ἑκατέρωθεν τὸν βροτὸν σκέπασα καὶ κρύπτισα. Idem, Iliad. Ζ'. 107. Hectoris clypeum summa orbis parte cervicem, infima talos verberasse ait. Quod ex ære constabant veterum clypei notius est quam ut exempla adducam.]

[ν. 547. ΩΜΟΣΙΤΗΝ. Ὠμοφάγον ὠμητήν. Eurip. Bacchis, ν. 337.

Ὁρᾶς τὸν Ἀκταίανος ἄθλιον μόρον,  
Ὅν ὠμόσιτοι σκύλακες, ἅς ἐθρέψατο,  
Διεισπᾶσαντο.]

ν. 548. ΕΝΩΜΑ. Homerus, Odys. φ'. 245.

Ευρύμαχος δ' ἤδη τόξον μέγα χερσὶν ἐνώμα.

Atque hoc sensu νέμω, a quo νωμάω derivatum, usurpatur in hac ipsa Tragœdia, ν. 596.

— ἀσπίδ' εὐκυκλον νέμων.

[Ibid. ΕΚΚΡΟΥΣΤΟΝ. Ἐκκρέεσθαι et εἰσκρέεσθαι dicuntur metalla quæ introrsum aut exterius adacta sunt. Traho igitur sensum ad sculpturam, et intelligo de signo Sphingis extra clypeum stantis; quales asperitates Itali vocant *Bassi* aut *Mezzi Rilievi*. Neuter Scholiastes præluceat ad germanum loci sensum. Ἐγκεκρησμένον μέτρον V. Cl. Is. Casaubonus egregie et emendavit et explicavit apud Theophrastum in Charactere βδελυρίας.]

ν. 551. ΚΑΠΗΛΕΥΣΕΙΝ ΜΑΧΗΝ. *Cauponaturus pugnam*. Observat Etymologus quod Æschylus τὰ δόλια πάντα καλεῖ κάπηλα — κάπηλα προσφέρων τεχνήματα. Suidas ἀκαπήλευτον exponit ἄδολον. [Parœmiographus. “Dicuntur καπηλεύσειν μάχην seu *cauponari bellum* ii, qui more cauponum omnia pecuniæ causa faciunt, ac donis vel ipsi hostes corrumpunt, vel ab iisdem se patiuntur corrumpi, et auro denique magis quam viribus bellum gerunt. Sic Philippus Alexandri pater Græcos fere omnes, partim pecunia ac dolis partim vi subegit. Æschylus in Sept. ad Thebas,

Ἑλθὼν δ' εὔικεν ἐ καπηλεύσειν μάχην.

Cicero, ex Ennio, sub Pyrrhi persona, Offic. I. 12.

*Non mi aurum posco nec mi pretium dederitis;*

*Nec cauponantes bellum sed belligerantes,*

*Ferro non auro vitam cernamus utrique.”]*

[ν. 560. ΑΝΗΡ ΑΚΟΜΠΟΣ ΧΕΙΡ Δ' ΟΡΑΙ ΤΟ ΔΡΑΣΙΜΟΝ. Apud Sophoclem in Philoetete, Ulysses de seipso juvene, ν. 95.

Γλῶσσαν μὲν ἀργὸν χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν.]

ν. 562. Schol. α. ΠΑΡΘΕΝΟΠΑΙΟΥ. Imo, ut puto, Hyperbii: certe ita Schol. Arund. [Neque enim ad nuntii verba respicit Eteocles, sed ad propria. Ita et nuntius ν. 430.

Γίγας ὃ δ' ἄλλος τῆ παρὸς λελεγμένῃ

Μείζων.

Tydeo sc: major, de quo ipse sermonem fecerat, non Menalippo, de quo Eteocles.]

[Ibid. ΓΛΩΣΣΑΝ ΕΡΓΜΑΤΩΝ ΑΤΕΡ. Euripides, Hecuba, ν. 1187.

— ἀνθρώποισιν ἐκ ἐχρῆν ποτὲ

τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον.

Quod Lucianus imitatus dixit τὰ ἔργα ὑπερφθίγισθαι τὸς λόγους.]



[ν. 563. ΕΣΩ ΠΥΛΩΝ ΡΕΟΥΣΑΝ. Scholiaste, α. Ἐσὼ τῶν τῆς πολέως πυλῶν; perperam: πύλαι enim στόματος sunt quas hic intelligit Æschylus.]

[ν. 576. ΟΜΟΛΩΙΣΙΝ ΔΕ ΠΡΟΣ ΠΥΛΑΙΣ. Aliter Apollodorus, III. 6. Ἀδραστος μὲν παρὰ τὰς Ὀμολωίδας πύλας ἔστη, κ. τ. λ. Ἀμφιάρεος δὲ παρὰ τὰς Προίτιδας. Porro portæ Homoloidæ, ita dictæ, ut videtur, a Jove Homoloio. Suidas, Ὀμολωίος Ζεὺς· ἐν Θήβαις, καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι Βοιωτικαῖς, καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ· ἀπὸ Ὀμολωίας προφήτιδος τῆς Ἐννεώς· ἦν προφήτις εἰς Δελφὸς περιφθῆναι, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν δευτέρῳ Θεβαϊκῶν. Verum Michael. Apostol. Proverb. XIV. 40. monet, Cererem Ὀμολωίαν Thebis cultam fuisse. Ἔστι δὲ, inquit, καὶ Δημήτηρ Ὀμολωία ἐν Θήβαις. Hesych. Ὀμολωίδες· πύλαι ἐν Θήβαις. Idem Ὀμόλοος Ζεὺς· (Stephanus Ὀμόλοος, malim vero ex Suida corrigere Ὀμολωίος) Θήβησιν ἔτω προσαγορεύεται ὁ Ζεὺς.]

ν. 577. ΚΑΚΟΙΣΙ ΒΑΖΕΙ ΠΟΛΛΑ ΤΥΔΕΩΣ ΒΙΑΝ. Μισῶν Τυδεία, inquit Apollodorus, ὅτι παρὰ τὴν ἐκείνου γνώμην εἰς Θήβας ἔπεισε τὸς Ἀργεῖους στρατεύεσθαι. Euripides, Supplic. ν. 157.

ΘΗΣ. Οὐκ ἤλθεσ, ὡς ἔοικεν, εὐνοία θεῶν.

ΑΔΡ. Τί δέ; πλεόν ἤλθον Ἀμφιάρεω πρὸς βίαν.

Amphiaraus, quod omnes præter unum Adrastum perituros esse prospiciebat, αὐτὸς ὤκνει στρατεύεσθαι, καὶ τὸς λοιπὸς ἀπέτρεπε, Apollodorus, III. 6.

[ν. 580. ΚΛΗΤΗΡΑ. Hesych. κλητήρ· ὁ εἰς δίκην καλῶν. Ὁ κλητεύων καὶ μαρτυρῶν τοῖς καλῶσιν εἰς δίκην.]

[Ibid. ΠΡΟΣΠΟΛΟΝ ΦΟΝΟΥ. Hesych. πρόσπολοι· πρόπολοι, θεράπαινοι, θεράποντες, δῆλοι. Idem, πρόσπολοι· ὑπηρέται, δῆλοι, νεωκῆροι, προφῆται. Videtur itaque Scholiastæ α glossa, quæ dictioni præcedenti, τῷ κλητήρα, affigitur, huc potius referenda. πρόσπολον φόνος· ὑπηρέτην, ἱερέα.]

ν. 583. ΠΟΛΥΝΕΙΚΟΥΣ ΒΙΑΝ. Ὀνομα δυσώνυμον. Argumentum haud leve ad dehortandos milites. Legimus apud Livium, XXVIII. 28. legionem quandam noluisse sequi Atrium Umbrium nominis abominandi ducem, quod in ejus nomine significatio esset atrarum umbrarum. [V. Cl. Petrus Victorius, Var. Lect. XXXVI. 24. “ Non est fortasse tam frigidum et insulsum quam putat Quintilianus, quod Eteocles apud Euripidem Polynici objicit, convenire nomen illud ingenio et moribus ipsius, ac divino consilio ipsi a patre impositum fuisse, quod ostendit jurgia et simultates. Nam argumentum ab etymo non est leve aut contemnendum, præterquam quod ab ipso in altercatione omitti non debuit.

Cuncta enim qui contendunt cum aliquo, eo pacto arripere debent, quo valeant aliquid ad causam suam adjuvandam, et adversarium infamandum. Latini Rhetoris verba hæc sunt; Instit. Orat. V. 10. *Nam et illud est apud Euripidem frigidum sane, quod nomen Polynicis ut argumentum morum, frater incessit.* Est autem locus quem intelligit hic in Phœnissis, v. 639.

Ἐξίθ' ἐκ χάρας· ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυνείκην πατῆρ  
Ἐθετό σοι θεία προνοία, νεικέων ἐπώνυμον.

Sed etiam Æschylus, non poeta solum, sed doctissimus vir ac merito philosophus existimatus, utitur eodem argumento in eadem persona notanda, vitioque cui affinis erat demonstrando, in fabula cui nomen est Ἐπιὰ ἐπὶ Θήβας. Atque id non semel; unde etiam perspicitur ipsum id non leve nec nugatorium existimasse; neque enim tam crebro eodem se contulisset. Primum igitur, v. 583.

Ἐξυπιάζων ὄνομα Πολυνείκεις βίαν  
Δίς τ' ἐν τελευτῇ τ' ἔνομ' ἐνδατέμενος.

Deinde, v. 664.

Ἐπώνυμω δὲ κάρτα Πολυνείκη λέγω  
Τάχ' εἰσόμειθα τὰπίσημ' ὅποι τελεῖ.

Postremum, v. 835.

Οἱ δὴτ' ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίην  
Καὶ πολυνεικεῖς  
Ἦλοντ' ἀσεβεῖ διανοία.

Non solum autem, ut ad Euripidem redeam, argumentatur ille a ratione nominis superiore in loco, sed etiam in aliis nonnullis, ut in Troadibus, Hecuba Helenæ argumentum refellens, dignitatemque omnem Veneri eripere volens, quæ Ἀφροδίτη sermone Græco vocatur, dixit Deæ nomen initium sumere ab ἀφροσύνης, id est, stultitia et errore maligni animi. Nec non etiam in Bacchis, sive Pentheo (in calamo enim exarato libro hic est index fabulæ) inquit Penthei nomen videri factum ad res adversas miserasque ostendendas, cum, a luctu, quod Græce est πένθος, conformatum sit. Eodem etiam pacto apud Sophoclem Ajax, in fabula cui ipse nomen dedit, nomen suum mirifice convenire dicit suis gravibus malis, quod et ipsum deductum sit a voce αἰ αἰ, quæ gemitum ægritudinemque ostendit." Hactenus Vir doctissimus.]

v. 584. ΔΙΣ Τ' ΕΝ ΤΕΛΕΥΤΗ. Reddimus, *Bis in extrema parte nomen exprobrans.* At vero τὸ δις facit ut de partitione nominis, cum Scholiaste utroque, verba potius accipienda censeam.

Ibid. ΕΝΔΑΤΟΥΜΕΝΟΣ. Sophocles, Trachin. ν. 802.

Τὸ δυσπάρεινον λέκτρον ἐνδατώμενος.

Consule Scholia. [Hesych. 'Ενδατεῖται' ἀπομερίζει. *Dividit, distribuit.*]

ν. 586. Η ΤΟΙΟΝ ΕΡΤΟΝ, κ. τ. λ. In eandem sententiam Jocasta apud Euripidem, Phœniss. ν. 573.

Ἄσύνετα δ' ἦλθες καὶ σὺ πορθήσων πόλιν.

Φέξ', ἦν ἔλθης γῆν τήνδ', ὃ μὴ τύχοι ποτὲ,

Περὸς θεῶν, τρέπαλα πῶς ἀναστήσεις δαρός; κ. τ. λ.

[ν. 590. ΜΗΤΡΟΣ ΤΕ ΠΗΓΗΝ. De lachrymis uterque Scholias'es interpretatur. Vide an non potius de ipso genere intelligendum. Si de lachrymis accipiendum erit, convenit cum iis quæ Agamemn. ν. 896.

— κλαυμάτων ἐπίσσυτος

Πηγαὶ κατεσθήκασιν.]

[ν. 593. ΠΙΑΝΩ ΧΘΟΝΑ. Virg. Georg. I. 491.

— bis sanguine nostro

*Æmathiam et latos Hæmi pinguescere campos.*

Horat. Od. II. 1.

*Quis non Latino sanguine pinguior  
Campus.]*

[ν. 594. ΠΟΛΕΜΙΑΣ ΥΠΟ ΧΘΟΝΟΣ. Ut supra, ν. 565. Πολιμίας ἐπ' ἀσπίδος. Recte vero dicit ὑπὸ χθονός ut qui prænoverat se terræ hiatu absorptum fore.]

ν. 597. ΣΗΜΑ Δ' ΟΥΚ ΕΠΗΝ ΚΥΚΛΩ. Scitissime Amphiarai clypeus purus et ἄσημος, ut qui fuerit, Eurip. Phœniss. ν. 1118.

— ἢ σημεῖ' ἔχων

'Υθρυσμέν', ἀλλὰ σωφρονῶς ἄσημ' ὄπλα.

Tamen apud Pindarum pro insigni habet draconem. [Aliter et Statius, IV. 222.

— clypeo viduum Pythona coruscat.]

ν. 598. ΟΥ ΓΑΡ ΔΟΚΕΙΝ ΑΡΙΣΤΟΣ. Huic Fabulæ primum actæ interfuit Aristides cognominatus *JUSTUS*; qui ad hæc verba, totius Theatri oculos in se conversos habuit. Plutarch. Apophtheg. Reg. et duc. p. 186. Tale Sallustianum illud de M. Catone, Bell. Catil. c. 57. *Esse quam videri bonus malebat.*

ν. 599. ΒΑΘΕΙΑΝ ΑΛΟΚΑ. Suidas, Βαθειῖαν αὐλακα' ὅπερ ἐστὶ σίχος γῆς ὑπὸ ἀρότρῳ. Μεταφορικῶς ἀπὸ τῆ βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένης σημαίνει. Pindarus, Nem. IV. 13. Φρένα βαθειῖαν vocat et Nem. VII. 1. βαθύφρονα sapientem. Hinc corrigendus Clemens Alexandrinus, Pædagog I. p. 50.

Ἀπόφασις δὲ τὰ πάθη τῆς ἀληθείας ἂν χρὴ διελέγχειν διαιρῶντα τῇ τομῇ. *Corrupta sunt, nec sensum aliquem habent; quod olim suboluit Sylburgio, qui tamen medelam non adhibuit. Legendum τὰ βίθη τῆς ἀληθείας, ad exemplum D. Joannis in Apocalypsi, II. 24. qui τὰ βάθη τῆ Σατανᾶ nominat.*

[Ibid. ΔΙΑ ΦΡΕΝΟΣ ΚΑΡΠΟΥΜΕΝΟΣ. Tmesis pro διακαρπούμενος.]

ἦ. 600. ΕΞ ΗΣ ΤΑ ΚΕΔΝΑ. *Laudat hunc versum Eustathius in Iliad. Α'. Et ad Homericum illud, Iliad. Θ'. p. 720. l. 6.*

Αἰεὶ γὰρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅτι νοήσω·

ἐκ μεταφορᾶς δὲ φυτῶν, inquit, ὀρθοτενῶν εἴληπται τὸ ἐνικλᾶν· εἰσὶ γὰρ καὶ τῇ ψυχῇ βλαστοὶ εὐγενεῖς, κατὰ τὸ, ὅς ἂν βλαστοὶ νῆς, παρὰ Σοφοκλεῖ· καὶ παρ' Αἰσχύλῳ τὸ, Κεδνὰ βλαστάνει βυλεύματα. *Aristophanes, in Lysistrat. ἦ. 407.*

Τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν βλαστάνει βυλεύματα.

Nostrum proculdubio imitatus.

[ἦ. 602. ΔΕΙΝΟΣ ΟΣ ΘΕΟΥΣ ΣΕΒΕΙ. *Homer. II. p'. 98.*

Ὅππότε ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι

Ὅν κε θεὸς τιμᾶ τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.

*Antholog. I. p. 115.*

Ὅταν τυγῆ τις ἄνδρα τὸν φιλεῖ θεὸς

Οὗτος μεγίστην μωρίαν κατεισάγει.

Φανερῶς γὰρ αὐτῷ τῷ θεῷ κορύσσεται.]

ἦ. 603. ΟΡΝΙΘΟΣ. Ὅρνις, *auspicium, omen. Hom. Iliad. Ω'. 219.*

— μηδὲ μοι αὐτὴ

Ὅρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλεν.

*Apollon. I. 304.*

— μηδ' ὄρνις ἀεικέλιη πέλε νηΐ.

[*Vertit Jer. Hoelzlinus, Nec obscæno navem omine prosequere. Catullus, Carm. LXI. 19.*

— *Bona cum bona*

*Nubit alite virgo.*

*Horat. Epod. X. mala alite. et, Od. III. 3. alite lugubri. Homer. II. Μ'. 243.*

Εἰς αἰῶνός ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

*Adagium, Ἀμεινόνων ὀρνίθων τυχεῖν. Ἐπὶ τῶν ἐκ κακῶν εἰς ἀγαθὰ μεταβαίνόντων. Meliores nanscisci aves. De iis quibus in adversis prospera succedunt. Zenob. Cent. I. 76.]*

ἦ. 605. ΕΝ ΠΑΝΤΙ ΠΡΑΓΕΙ, κ. τ. λ. *Euripides, Supplic. ἦ. 223.*

Κοινὰς γὰρ ὁ θεὸς τὰς τύχας ἡγέμενος

Τοῖς τῆ νοσῶντος πῆμασιν διώλεσεν

Τὸν ἂν νοσῶντα, κ' ἔδδεν ἡδίκηκότα.

Horat. Od. III. 2.

— *vetabo, qui Cereris sacrum  
Vulgarit arcanæ, sub iisdem  
Sit trabibus, fragilemque mecum  
Solvat phaselum. Sæpe Diespiter  
Neglectus, incesto addidit integrum.*

[ν. 609. ΚΑΙ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ ΤΙΝΙ. Fortasse καὶ πανουργία τίνι.]

[ν. 614. ΠΑΗΓΕΙΣ ΘΕΟΥ ΜΑΣΤΙΓΙ. Homer. II. Ν'. 812.

Διὸς μαστίγι κακῆ ἑδάμημεν.]

ν. 619. ΠΟΜΠΗΝ ΤΗΝ ΜΑΚΡΑΝ ΠΑΛΙΝ ΜΟΛΕΙΝ. [Longum intelligit trajectum et deductionem ad inferos, a quo Mercurius animarum deductor *πομπῆσιος* dicitur. Seneca, Hercul. Fur. γ. 667.

*Latumque pandit omnibus populis iter.*

Horatius, Od. II. 17.

*Supremum carpere iter.*

Idem, I. 28.

*Calcanda semel via lethi.*

At] Scholiastes et aliæ editiones, *πόλιον*. Ut dicatur sc. Amphiarus *φρενῶν βία*, κ. τ. λ. *Invitus huc pertractus, &c.*

ν. 620. ΣΥΓΚΑΘΕΛΚΥΣΘΗΣΕΤΑΙ. Statius, VIII. 184. de eodem,

*Venisti tamen et miseris comes additus armis.*

[ν. 623. ΟΙΔΕΝ ΩΣ ΣΦΕ ΧΡΗ ΤΕΛΕΥΤΗΣΑΙ ΜΑΧΗ. Notissimum hoc ex historia Apollodorus, III. 6. Ἀμφιαράος δὲ ὁ Οἰκλέης, μάντις ὤν, καὶ προειδὼς ὅτι δεῖ πάντας τὰς στρατευσαμένους χωρὶς Ἀδράστου τελευτῆσαι, αὐτὸς τε ὤκνει στρατεύεσθαι.]

[ν. 624. ΚΑΡΠΟΣ. H. e. τέλος. *Effectus, eventus.* Male Canterus *κάρτος*.]

[ν. 625. ΦΙΛΕΙ ΔΕ ΣΙΓΑΙΝ Η ΛΕΓΕΙΝ ΓΑ ΚΑΙΡΙΑ. Ad orationem prudentissimam et piissimam Amphiarai, quam recensuerat nuntius, referenda hæc sunt: quasi diceret Eteocles, Amphiarus ad comilitones suos dehortatione illa non usus fuerat, nisi eos victos fore prævidisset. Vel poterit legi ἢ λέγειν τ' ἀκαίρια subintelligendo *μᾶλλον*: *Mavult silere quam intempestiva loqui.* Ellipsis Homerica. II. Α'. 117.

Βέλομαι ἐγὼ λαὸν σὸν ἔμμεναι, ἢ ἀπόλεσθαι. h. e.

*potius quam perire, μᾶλλον ἢ ἀπόλεσθαι.* Plautus, Menechm. V. 1.

*Quin vidua vivam quam tuos mores perferam.*

h. e. *potius quam.*]

[ν. 629. ΠΟΔΩΚΕΣ ΟΜΜΑ. Mira locutio a pedibus ad oculos translata. Hesych. *Ποδώκης* ὠκὺς, ταχὺς τοῖς ποσίν.]

[ν. 631. ΘΕΟΥ ΔΕ ΔΩΡΟΝ ΕΣΤΙΝ ΕΥΤΥΧΕΙΝ ΒΡΟΤΟΙΣ. Carcinus



apud Stobæum.

Ἄσκειν μὲν ἀρετὴν εὐτυχεῖν δ' αἰτεῖν θεός.

Bacchylides,

Ὀλβίος ὅτινι θεὸς μοῖραν τε καλῶν ἔπορε.]

[v. 637. ΕΦ' ΕΒΔΟΜΑΙΣ ΠΥΛΑΙΣ. Euripides, Phoeniss. v. 74.

Ὅσος δὲ Κρηναίαισι Πολυνεΐκης πύλαις

Ἄρην προσῆγε.

Apollodorus, III. 6. Πολυνεΐκης δὲ παρὰ τὰς Ὑψίγας.]

[v. 646. Schol. α. ΘΕΙΝ ΓΑΡ ΤΟ ΑΝΑΛΑΒΕΙΝ ΛΕΓΟΤΕΣΙΝ ΟΙ ΑΤΤΙΚΟΙ. Pro Θεῖν legerim θεῖναι.]

v. 650. ΧΡΥΣΗΛΑΤΟΝ. Euripides, Phoeniss. v. 171.

— ὅπλοισι χρυσείοισιν εὐπρεπής.

Ibid. ΤΕΥΧΗΣΤΗΝ. Apollonius, III. 414.

Ἄλλ' ὄφις δεινοῖο μεταλδήσκοντας ὀδύοντας

Ἄνδράσι τευχῆσῃσι δέμας —

[v. 654. Hesych. Ἐπιτροφαί· διατρεβαί, δίανται. Αἰσχύλος Φρυξίν.]

[v. 657. ΑΝΔΡΙ ΤΩΙΔΕ. Sc. mihi, me δικτικῶς. Ita Deianira

apud Sophoclem in Trachiniis,

Μηδ' εἴ τι δράσεις, τῆσδ' γε ζώσης ἔτι. h. e. ἐμῆ,

de seipsa loquitur. Sic Terentius, Heaut. II. 3. *Hero parata sunt verba, Huic verbera.*]

[v. 659. ΝΑΥΚΛΗΡΕΙΝ ΠΟΛΙΝ. Metaphora admodum frequens tum Æschylo tum aliis. Vide sub initio Tragoediæ.]

[v. 661. ΠΑΤΡΟΣ ΔΗ ΝΥΝ ΑΡΑΙ ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΙ. Zenobius, Cent. V. 43. Οἰδίποδος ἀρά. Ταύτης μέμνηται Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Duplex memoratur Œdipi execratio, prima seipsum ob Laii internecionem inscius devovit, Sophocl. Œdip. Tyrann. v. 254.

Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις

Εἷς ὃν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,

Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρέψαι βίον.

Ἐτεύχομαι δ' οἴκοισιν εἰ ξυνέτιος

Ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμῆ συνειδότος

Παθεῖν ἄπερ τοῖσδ' ἀγτίως ἠρασάμην.

Altera, de qua hic sermo, ut et sæpius in hac Tragoedia, filios execratus est, quod ab urbe parentem ejici spectantes, eum ab injuria non defenderent. Apollodorus, III. 5. Ἀρὰς τοῖς πασι δέμενος, οἱ τῆς πολέως αὐτὸν ἐκβαλλόμενον θεωρῶντες ἐκ ἰπήμυναν. Euripides, Phoeniss. v. 67.

Ἀρὰς ἀρᾶται πασι ἀνοσιωτάτας

Θηκτῷ σιδήρῳ δῆμα διαλαχεῖν τόδε.

Ibid. ν. 1301.

Πότερον ἀρᾶ νέκυν ὀλόμενοι ἰαχῆσω ;  
 ἀρᾶ sc. Œdipodis. Ita enim legendum censeo, non ἀρα prout editum est.]

[ν. 663. ΜΗ ΚΑΙ ΤΕΚΝΩΘΗ ΔΥΣΦΟΡΩΤΕΡΟΣ ΓΟΟΣ. Nempe ob urbem captam.]

ν. 664. ΕΠΩΝΥΜΩ ΔΕ ΚΑΡΤΑ ΠΟΛΥΤΝΕΙΚΗ. Eteocles apud Euripidem, Phœniss. ν. 639.

— ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυτέικην πατῆρ.

[Et Orest. ν. 1007.

— τὰ τ' ἐπώνυμα δεῦτερα Θυέστ.

sc. ἀπὸ τῶ θύειν τὰ τέκνα.]

[ν. 667. ΣΥΝ ΤΥΦΩ ΦΡΕΝΩΝ. Robertelli Editio συμφοίτω. Disjunge, σὺν φοίτω. Hesych. φοίτος· μανία, λύσσα. Vide quæ ad Prometh. ν. 600.]

[ν. 668. ΔΙΟΣ ΠΑΙΣ ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΔΙΚΗ. Apollodorus I. 3. Ἐκ μὲν ἔν Θέμιδος τῆς Οὐρανῶ γεννᾷ (Jupiter) θυγατέρας, Ὀρας, Εἰρήνην, Εὐνομίαν, Δίκην.]

[ν. 670. ΑΛΛ ΟΥΤΕ ΝΙΝ. Cujus nulla ætas injuria vacavit: profligatissimus.]

ν. 673. ΔΙΚΗ ΠΡΟΣΕΙΠΕ. Schol. α. videtur legisse προσείδε.

Ibid. ΚΑΤΗΚΩΣΑΤΟ. Scil. quia impius. Euripides, Phœn. ν. 1717.

— ἐχ ὄρᾳ δίκαι κακός.

[ν. 674. ΚΑΚΟΥΧΙΑ. Usurpatione iniqua.]

[ν. 675. ΝΙΝ ΑΥΤΩ ΝΥΝ ΠΑΡΑΣΤΑΤΕΙΝ. Τὴν δίκην scilicet.]

[ν. 682. ΚΝΗΜΙΑΔΕΣ. Κνημίδες Eustathio interprete in II. γ'. p. 420. I. 35. sunt ὀπλιτικὰ σκεπάσματα τῶν σκελῶν, atque inde nomen. Jul. Pollux, I. 9. Ὀπλων ὀνόματα recensens, τὰ δὲ περὶ τὰς χεῖρας προσβλήματα, ὁμοίως τῶ μέρει, χεῖρες καλεῖνται, καὶ κνημίδες ποδῶν. Varro de lingua Latina. IV. Ita Ocrea dicitur quod opponebatur ob crus. Communiter ex ferro aut ære constabant, unde Homero, II. η'. 41. χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ dicuntur; Grammatici, οἱ σιδηραὶ ἦσαν vel χαλκαῖαι κνημίδες: aliquando etiam e stanno, Hom. II. Σ'. 621.

Τεῦξε δὲ οἱ κνημίδας ἑανῶ κασσιτέρω,

aliquando argento, Virg. Æn. VII. 634.

Aut leves ocreas lento ducunt argento.

Hinc est quod σκεπάσματα σιδήνια dicuntur ῥαπταῖαι κνημίδες. Odys. Ω'. 228. Πρὸς διαβολὴν, inquit Eustathius, p. 1959. I. 55. τῶν σιδηρῶν. De his intelligendus est Strabo, X. p. 481. qui Cretenses εἰσθῆτι καὶ ἰποδῆσει πολεμικῇ χρῆσθαι scribit. Ita et in descriptione armaturæ Goliæ, I. Sam. XVII. 6. Est ΠΠΣΩ idem quod

לַמִּנְחָה עַל רַגְלֵי lamina aenea, qua tibiae teguntur. Alii, et ocreae ferreae erant super pedes ejus, h. e. Crura ejus muniebantur ocreis quae tegebant etiam pedes. Livius, I. 43. Arma his imperata galea, clypeum, ocreae, loricae, omnia ex aere.]

[v. 684. ΤΩΙ ΚΑΚΙΣΤῳ ΑΥΔΩΜΕΝΩΙ. Polynici, cujus nomen modo ipse exprobaverat Eteocles.]

[v. 689. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΓΗΡΑΣ. Nunquam senescet, quin semper erit recens hoc piaculum.]

[v. 690. ΜΟΝΟΝ ΓΑΡ ΚΕΡΔΟΣ ΕΝ ΤΕΘΝΗΚΟΣΙ. Antigone, apud Sophoclem. Antig. v. 468.

Εἰ δὲ τῷ χρόνῳ

Πρόσθεο θανῆμαι, κέρδος αὐτῆ ἐγὼ λέγω.

Ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς

Ζῆ, πῶς ὁδὸν ἔχει κατθανῶν κέρδος φέρει;

Supra noster, in Prometheo, v. 746.

Τί δὴτ' ἐμὸν ζῆν κέρδος.]

[v. 696. ΙΤΩ ΚΑΤ ΟΥΡΟΝ. Sophocl. in Trachin. v. 473.

— Ἄλλὰ ταῦτα μὲν

ῥεῖτω κατ' ἔρον

h. e. ἰρρίφθω εἰς τὸν ἄερα inquit Scholiastes: male. Οὔρος est, interprete Hesychio, ἀπαιμος ἐπιτήδειος. Hom. Odys. E'. 167.

Πίμπω δὲ τοι ἔρον ὄπισθεν.

Virgilius appellat commode, *ventum a puppi*. Æn. III. 130.

*Prosequitur surgens a puppi ventus euntes.*

Quasi ἔρος esset ab ἔρα cauda, nam ab animalium caudis puppim vocant ἔραν. Greg. Nazianzen. Orat. XXIV. Πνεῦμα κατὰ πρῶμναν ἰσάμενον appellat, *ventum ad puppim stantem*. Hinc ἐξ ἐρίας φέρεσθαι (πνοῆς sc) quod sæpe occurrit apud D. Chrysostomum, *vento prospero ferri*. Libanius. Οὕτω γνώμας ἔχουσιν ἐξ ἐρίας φιλεῖ τὰ πράγματα φέρεσθαι. Qui sic animo sunt affecti, iis solent res ex sententia succedere. Pindarus, Pyth. I. 64.

— Ναυσιφορήτοις

Δ' ἀνδράσι πρῶλα χάρεις

Ἐς πλόον ἐρχομένοις πομ-

παῖον ἐλθεῖν ἔρον.

Homer. Odys. M'. 149.

Ἰκμένοι ἔρον ἰεὶ πλοῆσισιον ἰσθλὸν ἑταῖρον.

Euripides in Troad. v. 20. ἔρον dixit ventum secundum a puppi recta in velum flantem. Hinc proverbium ἐξ ἐρίας πλεῖν.]

v. 701. ΦΙΛΟΥ ΓΑΡ ΑἰΣΧΡΑ. Alii, ἐχθρά. Quod melius.

[ν. 703. ΚΕΡΔΟΣ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΥΣΤΕΡΟΥ ΜΟΡΟΥ. Κέρδος, sc. μόρον.  
Non inulta mors.]

[Ibid. ΚΕΡΔΟΣ. Ita Io in Prometheo Vincto, ν. 746.

Τί δ' ἤτ' ἐμὸν ζῆν κέρδος.]

[Ibid. ΠΡΟΤΕΡΟΝ. Schol. τιμιώτερον. Latina versio non placet.]

[ν. 708. ΘΕΟΙΣ ΜΕΝ ΗΔΗ ΠΩΣ ΠΑΡΗΜΕΛΗΜΕΘΑ. Desperabundæ  
voces. Cassandra, apud Senec. Agam. ν. 695.

*Vicere nostra jam metus omnes mala;  
Equidem nec ulla cœlites placo prece:  
Nec si velint sævire quo noceant habent.*

Contrarium est quod de Romanis retulit Tacitus, Hist. I. 3. *Nec  
unquam atrocioribus populi Romani cladibus approbatum est, non esse  
curæ Diis securitatem nostram.* Porro ut urbes excidio destinatae a  
Diis πολιάχοις destitui credebantur, ν. 223. ita moribundi a suo  
vitali et tutelari genio. Martial. Epigr. VI. 60. *Victurus genium.*]

[ν. 710. ΣΑΙΝΟΜΕΝ ΟΛΕΘΡΙΟΝ ΜΟΡΟΝ. Ita ν. 389.

Σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην ἀψυχία.

Vide sis quæ ibi annotavimus.]

[ν. 714. ΝΥΝ Δ' ΕΤΙ ΖΕΙ. Lucretius, III. 289.

— calor ille animi quem sumit ab ira

*Quum fervescit, et ex oculis micat acribus ignis.*

Ovid. Metam. II. 602.

— utque animus tumida fervebat ab ira,

*Arma assueta capit.*]

[Ibid. ΖΕΙ. Hesych. Ζεῖ· ταρασσει, ἰσχυρῶς καίεται.]

[ν. 715. ΕΞΕΖΕΣΕΝ. Ut Virgilius, Georg. IV. 169. *Fervet opus;*  
vel, ἐξέζεσεν· ἐπληρώθη. Suidas.]

[Ibid. ΚΑΤΕΥΓΜΑΤΑ. Ἄραϊ. Supra, ν. 70.]

ν. 719. ΑΝΗ ΤΙΣ. Ita recte Canteri editio. Hesychius, Ἄνη·  
ἀνυσσις καὶ πρᾶξις.

[ν. 722. ΝΙΚΗΝ ΓΕ ΜΕΝΤΟΙ. Perperam reddit V. Cl. Florens  
Christianus. Sed vide Scholiastem á, qui longe aliter quam versio  
nostra Latina.]

[ν. 724. ΔΡΕΨΑΣΘΑΙ. Hesych. Δρέψασθαι· τρυγήσασθαι, ἀφιλεῖν τῇ  
χειρὶ ἢ λαβεῖν.]

ν. 727. ΘΕΟΝ, ΟΥ ΘΕΟΙΣ ΟΜΟΙΑΝ. [Quippe Dii non auctores  
malorum. Scholiastes á. Οὐδὲν ἔχουσιν θεοῖς ὅμοιον· πᾶς γὰρ θεὸς  
ἀγαθόποιος· θεοὶ γὰρ δατῆρες ἰάνων. Ex Homer Odyss. θ'. 325. quem  
secutus Callimachus, Hymn. I. 91.

Χαῖρε μέγα Κρονίδη πανυπέρτατε δῶτος ἰάνων,

Δῶτος ἀπημονίης.



Hesych. Ἐῶν (lege εἰῶν) ἀγαθῶν. Divus Jacobus, I. 17. Πᾶσα δόσις ἀγαθῆ, καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθεν ἔστι. Plato, de Republ. II. p. 379.

l. 26. Τῶν μὲν ἀγαθῶν ἕδνα ἄλλον ἢ θεὸν αἰτιατίον. Pindar. Pyth. I. 79.

Ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶσαι βροτείαις ἀρεταῖς. κ. τ. λ.

Proclus, in Plat. Theol. I. 18. Θεοὶ δ' αἰεὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ προτείνουσιν, ὥσπερ ἥλιος ἀνίσχων τὸ φῶς. Philo, Allegor. p. 370. Ὁ θεὸς χαρίζεται τὰ ἀγαθὰ πᾶσιν. Aristides, Or. pro Rhetor. Tom. II. p. 178. Videntur, inquit, Poetæ, Mercurium utpote τὸν λόγιον et eloquentiæ præsidem, τῆτι χάριν τῷ κοινῷ τῶν θεῶν μόνον καλεῖν ονόματι. Κοιῆ μὲν γὰρ ἅπαντας δωτῆρας εἰῶν ὀνομάζουσιν· ἰδίᾳ δ' ἔτω μόνον τῆτον, καὶ ἀνάκτᾳ γε καὶ ἐριέμιον. Dionys. Halicarn. Antiquit. Rom. II. 92. Πάντος ἀγαθῶ θεοὶ δωτῆρές εἰσι τῆς θνητῆ φύσει καὶ φύλακες.] Subdit editio Stephani,

Ἄ γὰρ νύκτωρ παρεκαλέσατο καὶ γέγωνε·

notatque ea a Scholiaste agnosci et ab eo qui versus mensus. Verum in utroque fallitur vir doctus: nam nec agnovit Scholiastes; verba enim ejus sunt eorum quæ sequuntur explicatio, ea autem explicatio scripta erat supra verba explicata παναληθῆ κακόμαντιν· nec qui versus mensus est mentionem ullam facit, et numerus versuum sine his illi constat.

[ν. 734. ΧΑΛΥΒΟΣ ΣΚΥΘΩΝ ΑΠΟΙΚΟΣ. Mire exercuit nomen χάλυβος, V. Cl. Henr. Stephanum. Si substantivum, inquit, esse dicamus et genitivum esse fateamur, quomodo cohærere cum præcedentibus aut sequentibus potest? Quin substantivum esse fateamur, nec tamen genitivum sed casus recti. Dicuntur enim tam χάλυβος quam χάλυβες populi illi, sicut Ἄραβοι et Ἀραβες, adeo ut nihil exigit quod legendum existimet χάλυψ ὁ pro χάλυβος. Hesych. χάλυβοι. Ἔθνος τῆς Σκυθίας, ὅπερ σίδηρος γίνεται. Stephanus, περὶ πολέων. voce χάλυβες. Καὶ χάλυβοι παρ' Ἑκαταίῳ. Χαλύβοισι πρὸς νότον Ἀρμένιοι ὁμῆ ναῖσι. Vide quæ ad Prometh. ν. 714.]

[ν. 738. ΦΘΙΜΕΝΟΙΣΙ ··· ΑΜΟΙΡΟΥΣ. Utrumque hic casum usurpavit poeta: forsitan vero legendum φθιμένους γε κατέχειν.]

[ν. 743. ΜΕΛΑΜΠΑΓΕΣ. Vid. Eumenid. ν. 265.]

[ν. 750. ΑΙΩΝΑ Δ' ΕΙΣ ΤΡΙΤΟΝ ΜΕΝΕΙ. Plato, εἰς τετάρτην γενέαν διαβιβάσει τὴν τιμωρίαν.]

[ν. 751. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΕΥΤΕ ΛΑΙΟΣ. Scholiastes α. Ὅπηνικα ἦλθεν ὁ Λαῖος· λέειπε δὲ τῆτο. Neutiquam. Λαῖος enim est cum γείνατο conjungendum, ν. 757.]

[ν. 752. ΕΝ ΜΕΣΟΜΦΑΛΟΙΣ ΠΥΘΙΚΟΙΣ ΧΡΗΣΤΗΡΙΟΙΣ. Sic Sophocles, in Œdip. Tyrann. ν. 488. Delphos μεσόμφαλα γῆς μαντεῖα vocat.]



[*ν.* 754. ΘΝΑΣΚΟΝΤΑ ΓΕΝΝΑΣ ΑΤΕΡ. Apollodorus, III. 5. *Χρήσαντος τῆ θῆε μὴ γενῶν· τὸν γεννηθέντα γὰρ πατροκτόνου ἴσεσθαι.*]

[*ν.* 756. ΚΡΑΤΗΘΕΙΣ Δ' ΕΚ ΦΙΛΩΝ ΑΒΟΥΔΙΑΙΣ. A quibus ebrius factus cum uxore concubuit. Apollodorus, III. 5. *Ὁ δὲ οἰνωθεὶς συνῆλθε τῇ γυναικί.*]

[*ν.* 760. ΣΠΕΙΡΑΣ ΑΡΟΥΡΑΝ. Oraculum respexit quo prohibitus fuit Oedipus *σπείρειν τέκνων ἄλοκα·* metaphora non infrequenti. Sophocles, de eodem, *Œd. Tyr. ν.* 1496.

— τὴν τεκῆσαι ἤρσαν,

*\*Ὁθενπερ αὐτὸς ἐσπάρη.*

[Eadem metaphora Plautus, *Asinar. V. 2.*

*Fundum alienum arat, suum deserit.*

Vide supra, ad argumentum hujus Tragœdiæ.]

[*ν.* 762. ΠΑΡΑΝΟΙΑΙ. Non tam insania quam ignorantia. Ita Euripidi, *παρανοεῖν, perperam intelligo.* Notum hoc ex historia. Apollodorus, III. 5. *Καὶ τὴν μητέρα ἔγημεν αγνοῶν.*]

[*ν.* 765. ΑΛΛΟ Δ' ΑΕΙΡΕΙ ΤΡΙΧΑΛΟΝ. Nos *trisulcus*, sed fortasse *triplex* melius. Vide sis quæ ad vocem *τριχυμία* in *Prometh. ν.* 1014.]

[*ν.* 768. ΜΕΤΑΞΥ Δ' ΑΛΚΑ ΔΙ' ΟΛΙΓΟΥ ΤΕΙΝΕΙ ΠΥΡΡΟΣ ΕΝ ΕΥΡΕΙ. *\*Ὅτι* unicum in muris præsidium. Vide Scholiastem.]

[*ν.* 772. ΤΕΛΕΙΑ ΓΑΡ ΠΑΛΛΙΦΑΤΟΙ. Schol. *ά.* *τὸ τέλεια ἀπὲ τῆ τέλειαι, ὑφῆκε δὲ τὸ ἰ διὰ τὸ μέτρον.* Quod omnino falsum. Dicit enim poterat quo modo et illud Virgilii, *Ecl. III. 80.*

*Triste lupus stabulis.*

Porro versus qui huic respondeat in antistrophe est

*Τῶν ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ' ἐθαύμασαν,*

incipere itaque debet ab Epitrito primo, et non a Diiambo; unde constat hanc lectionem, *τέλειαι*, corruptam esse, et omnino legendum *τέλειαι*.]

[*ν.* 774. ΤΑ Δ' ΟΛΟΑ ΤΕΛΛΟΜΕΝ' ΟΥ ΠΑΡΕΡΧΕΤΑΙ. Schol. *Ψευδῶς καὶ μάτην.* D. Matth. XXIV. 35. *Ὁ ἕρανος καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται οἱ δὲ λόγοι μὲ εἰ μὴ παρέλθωσι.* “De verbis igitur,” inquit Jer. Hoelzlinus in *Apollon. IV. 389.* “illa *τελλόμενα* intellexit, quod Etymologus *προσάγματα* diceret, si ad Apollinem referrentur, qui *Laium* dehortatus a nuptiis fuit, denuntiatio earum diro eventu.”]

[*ν.* 775. ΠΡΟΠΡΥΜΝΑ Δ' ΕΚΒΟΛΑΝ ΦΕΡΕΙ. Act. Apost. XXVII. 18. *Σφοδρῶς δὲ χειμαζομένων ἡμῶν, τῇ ἐξῆς ἐκβολὴν ἐποιῶντο.* Aristot. *Nicom. III.* *τοῖστων δὲ τοι συμβαίνει καὶ περὶ τὰς ἐν τοῖς χειμῶσιν ἐκβολάς.* Glossarii auctor, *Jaçturam* interpretatur *ἀποβολήν, ἐκβολήν.* Hinc etiam, quod Latini *jaçturam facere*, Græci eadem meta-

phora, ἀποβάλλειν dicunt. Xenoph. Cyri Pæd. VII. Οὗτοι, ὧ Σάκα, ἄτως ἡδὺ ἐστὶ τὸ ἔχειν τὰ χρήματα, ὡς ἀνικαρὸν τὸ ἀποβάλλειν.]

ν. 778. ΤΙΝ' ΑΝΔΡΩΝ, κ. τ. λ. Eandem sententiam non sine optima applicatione profert Sophocles, Œdipo Tyran. ν. 1523.

— Οἰδίπυος ᾄδει,

Ὅς τὰ κλέϊν' αἰνίγματ' ἦδει, καὶ κράτιστας ἦν ἀνὴρ,

Ὅστις ἐ ζήλω πολυτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,

Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν;

Ὡςτε θνητὸν ὄντ', ἐκείτην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν (mallem εἶμι)

Ἡμέραν ἐπισκοπεύντα, μηδὲν ὀλβίζειν πρὶν ἂν

Τέμμα τῆ βίᾳ περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθῶν.

Ovidius, Metam. III. 136.

— *dicique beatus*

*Ante obitum nemo supremaque funera debet.*

[ν. 781. ΟΣΟΝ ΤΟΤ' ΟΙΔΙΠΟΥΝ ΤΙΟΝ, κ. τ. λ. Apud Sophoclem, sacerdos sic Œdipum alloquitur, Œdip. Tyrann. ν. 31.

Θεοῖσι μὲν νῦν ἐκ ἰσόμενόν (malim ἰσόμενός; σ' ἐγὼ

οὐδ' οἶδε παῖδες ἐζόμεσθ' ἰφέσιοι,

Ἄνδρῶν δὲ πρῶτων ἐν τε συμφοραῖς βίᾳ

Κρίνοντες ἐν τε δαυμόνων ξυκαλλαγαῖς.

Ὅς γ' ἐξέλυσας ἄστυ Καδμείων μολῶν,

Σκληρᾶς αἰοῦθ' δασμόν, ὃν παρείχομεν.

Et mox ν. 47.

— ὡς σε νῦν μὲν ἦδε γῆ

Σωτῆρα κλέζει τῆς πάρος προθυμίας.]

[ν. 782. ΑΝΑΡΠΙΑΞΑΝΔΡΑΝ. Apollodorus, III. 5. 'Επ' ἂν δὲ μὴ εὐρισκὸν (ænigma) ἀρπάσασ' ἕνα, κατεβίβρωσκε. In Carmine Ithyphallico, Demetrio Poliorcetæ cum Athenas ingrederetur, cantato, apud Athenæum, Deipn. VI. 15.

Τὴν δ' ἐχθ' Θηβῶν ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος

Σφίγγα περικρατῆσαν

Αἰτωλίδ', ὅς τις ἐπὶ πέτρας καθήμενος

Ὡσπερ ἡ παλαιὰ

Τὰ σώμαθ' ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει.

Unde patet, ex mente Atticorum, qui veritatem fabulæ optime intellexerunt, Sphingem foeminam fuisse quæ ex insidiis, quæ ænigmata vocabant, multa mala intulit Thebanis, arce defensa.]

ν. 783. ΚΗΡ'. Forte θῆρ' ut supra de eadem Sphynge, ν. 564.

οὐδ' εἰσαμείψαι θηρὸς ἐχθίστη δάκτυς

Εἰκῶ φέροντα πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος.

Θῆρ de toto animalium genere usurpatur, tum de piscibus tum de volucribus. Ælianus, de animal. I. 27. de polyro, *παμβορώτατον θηρίων θαλασσιῶν ἐστὶ*. Idem, c. 5. delphinem appellat *θηρίον*; quin etiam alicubi *apem*. De avibus etiam dici posse liquet ex Aristophane in *Ὀρεῖσι*, ν. 69. *Ἄλλὰ σὺ τί θηρίον ποτ' εἶ;* et, ν. 93. *τετὶ τί ποτ' ἐστὶ θηρίον; τίς ἢ πλήρωσις;* Hinc explicandus Sophocles in *Philoctete*, ν. 181.

Οὗτος πρωτογόνων ἴσως  
 Οἰκῶν (vel, ut Suidas, ἦκων) ἐδεδὸς ὕστερος,  
 Πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ  
 Κεῖται μῆνος ἀπ' ἄλλων  
 Στικτῶν ἢ λασίων μετὰ  
 Θηρῶν —

inter animalia picta vel hirsuta, id est, inter volucres vel inter feras; aliter sensus non constat, cum eadem feræ sint et pictæ et hirsutæ; nullum vero animal est avibus aut maculis interstinctius aut colorum varietate ornatius; unde et Virgilianum illud, *Georg. III. 243.*

— *pictæque volucres.*

[Sed nihil muto, præsertim cum hanc vocem, κῆρ eodem plane sensu ab auctore nescio quo apud Suidam, in voce Βάλλον, acceptam reperiam. Βάλλον Σωκράτην καὶ Ζήνωνα τοῖς ἐκ Διονυσίων σκώμμασι, καὶ τὸς ὑπ' αὐτῶν ἀξίων πάσης ἐλαύνεσθαι γῆς καὶ θαλάττης, ὡς ὄντας κῆρας πολέων τε καὶ πολιτείας.]

ν. 787. ΠΑΤΡΟΦΟΝΩΙ ΧΕΡΙ. Sophocl. Antig. ν. 51.

*Ὅψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτηργῶ χερεῖ.*

ν. 790. ΚΡΕΙΣΣΟΤΕΚΝΩΝ Δ' ΕΠ' ΟΜΜΑΤΩΝ. Legimus *φρῖσσοτέκνων*. In genitura ejus, secundum veteres Astrologos, Horoscopus et Luna in Cancrī *νεφέλιον* inciderunt: quo cæcitatem præsignificari existimant.

ν. 793. ΜΙΚΡΟΓΛΩΣΣΟΥΣ ΑΡΑΣ. Euripides, Phœnissis, ν. 67.

*Ἄρας ἀράται πασιῶν ἀνοσιωτάτας,*

*Θηκτῶ σιδήρω δῶμα διαλαχεῖν τόδε.*

[ν. 797. ΚΑΜΨΗΠΟΥΣ ΕΡΙΝΝΥΣ. An quia *lento gradu ad vindictam sui divina procedit ira, tarditatemque supplicii gravitate compensat, ut ait Valer. Max. I. 1. de religione.* Euripides, apud Stobæum, *Ecl. Phys. VII.*

— *ἀλλὰ σῖγα καὶ βραδεῖ ποδῶ*

*Στείχουσα μάρψει τὸς κακὸς ὅταν τύχη.*

Eandem ob rationem dicitur et *ὑπερόπης* Sophocli; *Pede pœna claudo*, Horatio; *Od. III. 1.* Tibullus, I. 9.

*Sera tamen tacitis pœna venit pedibus.*

An quia undequaque grassatur. Sophocles Erinnyas τανύποδας vocat, Ajac. Flagellif. ν. 844.

Σειμνάς Ἐρινυῶς τανύποδας.

Quod in persecuendis sceleratis, eorumque sceleribus, pedes extendant et exporrigant, ut iter celerius conficiant et sceleratos assequantur et puniant.]

IV.

ν. 801. ΚΛΥΔΩΝΙΟΥ. Euripides, in eadem re, Phœniss. γ. 866.

Ἐν γὰρ κλύδωνι κείμεθ', ὥσπερ οἴσθα σὺ,  
Δορὸς Δαναϊδῶν, καὶ μέγας Θήβαις ἀγών.

[Sophocles, Antig. ν. 168.

Ἄνδρες τὰ μὲν δὴ πύλεος ἀσφαλῶς θεοὶ  
Πολλῶν σάλῳ σείσαντες, ἤρθωσαν πάλιν.

Ubi Schol. Τροπικῶς, ὡς ἐπὶ νέως.

Idem, Œdip. Tyrann. ν. 22.

Πόλις γὰρ ὥσπερ καὶ τὸς εἰσορῶς ἄγαν  
Ἦδη σαλεύει καὶ ναυκαφίσαι κάρα  
Βυθῶν ἔτ' ἐκ οἴα τε φοινίβ σάλῳ.

Quod nostro Κλυδώνιον, Sophocli σάλος. Hesych. Σάλος . . . κλύδων, καὶ ἡ τῆς θαλάσσης κλύδωνος κίνησις. Zozimus Comes, Hist. IV. p. 228. Καὶ παραλῦσαι μὲν αὐτὰς διὰ τὸν περιέχοντα τὰ πρᾶγματα σάλον ὀκνῆντος. Et abrogare iis magistratum mctuebat, propter tempestatem eam, qua tum res agitabantur. Hinc Latinum salum, quod proprie dicitur de mari turbulento et tempestatibus aucto. Virg. Æn. I. 537.

Perque undas superante salo perque invia saxa  
Dispulit.

Vetus poeta apud Ciceronem, Tusculan. III. 28. Nec tam ætumnoso navigavissem salo. Euripides in Hecuba, ν. 28.

— ἐν πόντῳ σάλῳ.

Ennius, undantem salum eadem forsā verba Euripidis reddens.]

[ν. 802. ΑΝΤΑΛΟΝ ΟΥΚ' ΕΔΕΞΑΤΟ. Suidas, Ἀντλία· τὸ τῆ πλοίας εἰσρέον ὕδωρ. Aqua quæ navim intrat. Ἀντλον δέχεσθαι, sentinam accipere; quod veteribus Latinis uno verbo sentinare, i. e. periclitari, a navibus. Festus, Sentinare, satagere, dictum a sentina, quia multam aquam navis cum recipit periclitatur. Cæcilius in Æthrione; cum Mercurio capit consilium, postquam sentinat satis. Paulus. Sentinare, satagere, dictum a sentina navis, quam quis ut aqua liberet evacuare contendit. Itaque sentinare, subtiliter periculum vitare. Cæcilius, Capit consilium postquam sentinat satis. Ad quem locum Jos. Scaliger, "Gellius," inquit, XIX. 1. "Tum



*postea complorantibus nostris omnibus atque sentinantibus, dies quidem tandem illuxit; sed nihil de sævitia remissum.* Ubi manifeste sentinare est quod hic ait Paulus, periculum vitare. At in vulgatis codicibus contaminatissimus est locus ille. Sed proprie *sentinari* est satagere ad sentinam, unde *sentinatores* quibus cura sentinæ delegata in navi. Paulinus ad Macarium, de naufragio. *Unum ex omni numero nautarum senem sentinando deputant.* Item, *Quid huic, quæso, obfuit seni persona sentinatoris et in nautis vilissima?* Hæc Scaliger.]

ν. 806. ΕΒΔΟΜΑΓΕΤΑΣ. Vide Meursii Denarium Pythagoricum, c. 9.

ν. 810. ΟΜΟΣΠΟΡΟΙ. Ita Sophocles Apollinem et Dianam vocat. Catullus eodem sensu LXIII. 300. *unigenas* fratres et sorores vocat.

[ν. 811. ΕΚ ΧΕΡΩΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΩΝ. Sophocl. Antig. ν. 14.

Μιᾶ θανόντων ἡμέρα διπλῆ χερί.

Ubi Schol: διπλῆ χερί· τῇ ὑπ' ἀλλήλων· τῆτο γὰρ δηλοῖ τὸ διπλῆ· οἶον, ὑπ' ἀλλήλων ἀναιρεθέντων ἀδελφῶν.]

ν. 828. Ω ΜΕΓΑΛΕ ΖΕΥ. Eustathius, in Iliad. γ'. p. 1214. l. 55: ait casum rectum *μεγάλος* in usu fuisse; cujus, inquit, vocativus usurpatur apud Æschylum, scil. ὦ μέγαλε Ζεῦ. Idem, in Odys. β'. p. 1447. l. 20. τὸ μέγας per syncopen a *μεγάλος* derivatum tradit, eadem Æschyli verba laudans. Ut et in Odys. σ'. [Tzetzes in Hesiodi Opera, p. 41. Καὶ ὁ μέγας δὲ εὐθεία ἐστὶ καθὼς Αἰσχύλος δείκνυσι γράφειν ὦ μέγαλε Ζεῦ, καὶ πολισσῆχοι θεοί.]

Ibid. ΠΟΛΙΣΣΟΥΧΟΙ. Forte πολισσῆχοι.

ν. 831. ΧΑΙΡΩ, ΚΑΙ ΠΟΛΟΥΞΩ. τὸ ἐλαλύζειν in bonam partem accipitur; ut et infra in Agamemnone, ν. 27.

—— δόμοις

Ὀλολυγμὸν εὐφυμῆντα τῆδε λαμπάδι

Ἐπορθιάζειν. ——

Vide quæ Vir incomparabilis D. Mericus Casaubonus in dissertatione sua de Homeri editione Hackiana.

ν. 834. ΑΤΕΚΝΟΥΣ ΚΛΑΥΣΩ. Infortunii magna exaggeratio. Creusa apud Euripidem, Ione, ν. 789.

Ὀπιοτοπιοτοῖ.

Τὸ δ' ἐμὸν ἄτεκνον, ἄτεκνον ἔλαβεν

Ἄρὰ βίοντον ——

[Seneca, Controvers. II. 5. Tyranni cujusdam crudelitatem aggravans, *Nullæ*, inquit, *tunc videbantur feliciores quam quæ filios non habebant.* q. d. infelicitas maxima cessit iis lucro.]



ν. 836. ΚΑΙ ΠΟΛΥΝΕΙΚΕΙΣ. Ut Castores, nisi versus desit qui ad Eteoclem pertineret. [Plinius, XXXV. 4. de tabulis Augusti agens, *Idem*, inquit, *Castores ad Victoriā posuit*: habet et *ædem Castorum*, XXXIV. 6. et X. 43. inscripsitque, libri II. caput 32. *De stellis Castoribus*. Rutilius Numatianus in Itinere, I. 155.

*Rade precor gemino placatum Castore pontum.*

Lactantius ad Thebaid: Statii, VI. 330. *Non indifferenter junguntur vocabulo qui sunt vitæ permutatione conjuncti, et templum Castoris dicimus, cum sit duorum, et legimus Castor uterque bonus.* Pro indifferenter forsā legendum indecenter, vel particula negativa tollenda. Male itaque Theodorus Beza, in Acta Apostolorum, XXVIII. 11. *Vulgata*, inquit, *Castoras interpretatur, unde fortassis factum ut sic etiam hæc vox ab Arnobio et Minutio usurpetur; nam apud meliores Latinitatis auctores legere non memini.* Quinetiam ut Castor uterque sic et *geminus Pollux*, de iisdem dicitur Horatio, Od. III. 29. qui cum sæpe Græcissat, etiam illud de Græcis proculdubio habuit. Certe Πολυδεῦκες videtur de utrisque dici, in Fragmento illo Callimachi, quod a Suida, in voce Σιμωνίδης (ex Æliani de providentia, ni fallor, libro, qui pene totus in lexicon illud, ut mihi quidem videtur, sparsim ingeritur) nobis est conservatum.

— ἠδέσθη δ' ἔδδ' τὸ γράμμα λέγον  
 ἴϊον Λειοπρεπῆς κείσθαι τὸν Κήϊον ἄνδρα  
 \* \* \* \* \*

Οὐδ' ὑμέας Πολύδευκες ὑπέτρεσεν, οἳ με μελάθρη  
 Μέλλοντος πίπτειν, ἐκτὸς ἔθεσθέ ποτε,  
 Δαιτυμόνων ἀπὸ μῆνον, ὅτε Κρανίωτος αἴισσας  
 ὦλίσθεν μεγάλας οἴκος ἐπὶ σκοπάδας.

Sic enim poetæ locum deploratissimum restituendum, et ad suos numeros redigendum censeo.]

ν. 839. ΟΙΔΙΠΟΥ Τ'. Lego οιδίπυ γ'.

ν. 840. ΚΡΑΔΙΑΙ. Forte καρδία.

[Ibid. ΚΡΥΟΣ. Virg. Georg. II. 484.

*Frigidus obstiterit circum præcordia sanguis.*

Item Æneid. III. 30.

— *gelidusque coit formidine sanguis.*

“Nimirum,” inquit Guellius, “propter abscessum et constipationem spirituum cum sanguine; ut fit per contrariam passionem dilatatio, eorundemque diffusio; τὰ γὰρ λυπηρὰ καὶ ἠδέα, auctore Aristotele, πάντα σχέδον μεταψύξεως τινὸς καὶ θερμότητος.” Hæc Guellius.]

[ν. 848. ΒΟΥΛΑΙ ΑΠΙΣΤΟΙ ΛΑΙΟΥ. *Consilia Laii infidelia*, h. e. quando ille oraculo fidem non habuit.]

ν. 851. ΕΙΡΓΑΣΑΣΘΕ. Legend. *ειργάσασθ'.*

[ν. 852. ΗΛΘΕ Δ' ΑΙΑΚΤΑ ΠΗΜΑΤ' ΟΥ ΔΟΓΩ. Similis est huic Æschyli apud Virgilium locus, ex observatione Guellii, Æneid. X. 510.

*Nec jam fama mali tanti, sed certior auctor  
Advolat Æneæ.]*

[ν. 853. ΟΥ ΔΟΓΩ. Prom. ν. 1079.

*Καὶ μὴν ἔργω κ' ἐκ ἔτι μύθω.]*

[ν. 855. ΔΙΠΛΑΙ ΜΕΡΙΜΝΑΙ. Euripid. Hecuba, ν. 896.

*Ὡς τῶδ' ἀδελφῶ πλῆσιον μιᾷ φλογὶ  
Δισσῇ μερίμνῃ μητρὶ κρυφθῆτον χθονί.*

Ubi tamen Scholiastes in recto casu, *δίσση μερίμνη, duplex cura.]*

Ibid. ΔΙΔΥΜΑΝΟΡΕΑ. Aut *gemina simpliciter reddendum*, aut cum Scholiaste *δύο ἀνδρῶν.*

[ν. 856. ΔΙΜΟΙΡΑ. Sophocles, Antig. ν. 176.

*Ὅτ' ἐν ἐκείνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν  
Καθ' ἡμέραν ὤλοντο.]*

ν. 861. ΕΡΕΣΣΕΤ'. *Ἐρέσσειν denotat ἐλαύνειν καὶ κινεῖν.* Sophocles, Ajace Flagell. ν. 251.

*Τοίας ἐρέσσειν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι.*

[ν. 862. ΠΙΤΥΛΟΝ. J. Pollux, Onomast. II. 4. Ἡ δὲ συνεχῆς τῶν χειρῶν συναγωγὴ, πυκνῶς εἰς πλῆθος ἐπιφερόμενων, πίτυλος καλεῖται. *Frequens vero manuum conversio crebro circumlatarum*, πίτυλος *dicitur.* Hesych. Πίτυλος· ἡ συσροφὴ τῆς χειρὸς ὅταν πυκνῶς ἐπιφέρεται. Eurip. Hippolyt. ν. 1465.

*Πολλῶν δακρύων ἔσαι πίτυλος.*

Idem in Iphigen. Taur. ν. 307.

*Πίπτει δὲ μανίας πίτυλον ὁ ξένος μεθέεις.]*

ν. 863. ΤΑΝ ΑΣΤΟΝΟΝ. Locum hunc et corruptum et interpolatum non levi conjectura suspicor: quod enim nos duos versiculos facere solemus,

*Τὸν ἄστονον μελάγκροκον  
Ναύστολον θεωρίδα,*

eos in unum vetus metrorum Æschyli observator compingit, sc. Iambum; qui recte quidem constabit si *ναύστολον* sustuleris; quam ego vocem omnino vel ex margine vel linearum interstitio in textum irrepsisse judico, utpote interpretamentum ejus vocis quam nunc *ἄστονον* legimus, sed prius *ἄστολον* legebatur, saltem ille ita

legebat qui ναύτολον primo ut glossema addidit. Schol. Arund. ἄστονον, ἤτοι κακοσένακτον, ἢ ἄστολον καὶ κακῶς ἐγαλμένον.

[Ibid. ΜΕΛΑΓΚΡΟΚΟΝ. *Nigris velis*. Ita Schol. β'. Est κρόκη stamen.]

[ν. 864. ΘΕΩΡΙΔΑ. Erat proprie Θεωρίς, navis qua ducebantur Theori. Suidas, Θεωροί· οἱ εἰς θυσίαν περιπόμενοι καὶ τὰς ἐορτάς· καὶ Θεωρίς ναῦς δι' ἧς περιπόμενοι ἐπὶ τὰς θυσίας τὰς ἀποδήμους ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἢ καὶ ἐπὶ τῆς ἱερῆς ἀγῶνας, καὶ ἄλλας πανηγύρεις οἱ Θεωροὶ ἐτέλλοντο, καὶ εἰς χρηστήρια. Ex his præcipua fuit ἢ κατ' ἔτος εἰς Δῆλον ἐπέμπετο. Ἦν εὐξαμένε Θεοσέως ὅτε εἰς Κρήτην ἀπῆει, καθ' ἕκαστον ἔτος οἱ Ἀθηναῖοι ἔπεμπον. Meminerunt Thucydides, VIII. 73. Plutarchus in Alcibiade, Pericle et Lysandro; Diodorus Siculus, XIII. Plato in Phædone; Ælianus, Var. Hist. I. 16. Aristophanis Interpres Græcus in Ranis, et alii. Hinc ad omne genus navium translatum nomen. Callimachus, Hymn. IV. 314.

\*Εὐθεν ἀειζώνοντα Θεωρίδος ἱερὰ Φοῖβῳ

Κεχροπίδαι πέμπουσιν τοπήϊα τῆς ἐκείνης·

Ubi Scholiastes, Θεωρίδος· τῆς, νῦν τὰ ἱερὰ φερέσης. Cujus tamen exemplar, præter hunc Æschyli locum nondum reperi. Nisi et Herodotus, VI. 87. de communi navi intelligendus sit. Δοχήσαντες ἐν τῇ Θεωρίδῃ νῆα εἶλον πλήρη ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων.]

[ν. 865. ΤΑΝ ΑΣΤΙΒΗ ΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΑΝ ΑΝΑΛΙΟΝ. Virg. Æn. VI. 265.

*Loca nocte silentia late.*]

[ν. 866. ΠΑΝΔΟΚΟΝ ΕΙΣ ΑΦΑΝΗ ΤΕ ΧΕΡΣΟΝ. Hoc est, εἰς ἄδα. Bion in Epitaphio Adonidis, ν. 55.

Τὸ δὲ πᾶν καλὸν εἰς σε καὶ ἄδην.]

## V.

[ν. 867. ΕΠΙ ΠΡΑΓΟΣ ΠΙΚΡΟΝ. Officium sc. funebre.]

ν. 875. ΕΧΘΡΟΝ ΠΑΙΑΝΑ. Supra, ν. 641. Ἀλώσιμον παιᾶνα. *Mæsti pæanis meminit Virgilius.*

[ν. 877. ΣΤΡΟΦΟΝ. Schol. Ζώνην. Jul. Pollux, Onomast. VII. 13. Τὸ μὲν γυναικεῖον ζώνιον ἔτω τε ἐκάλεον, καὶ σροφίον ἀνόμαζον, ὡς Ἀριστοφάνης, Ἀλλὰ τὸ σροφίον λυθὲν, τὰ κέρυά με ἐξέπιπεν. *Zonam porro muliebrem dictam, et strophium vocaverunt, ut Aristophanes, Sed cingulo soluto nuces mihi exciderunt.*]

[ν. 891. ΑΛΛ' ΕΠΙ ΦΟΝΩΙ ΔΙΕΚΡΙΘΗΤΕ. Virgil. Æn. X. 393.

*At nunc dura dedit vobis discrimina Pallas.*]

[ν. 892. ΟΙΔΙΠΟΔΑ ΚΑΤΕΥΓΜΑΤΑ. Proverbium; Αἱ Οἰδιπόδος ἀραὶ, ἐπὶ τῶν μεγάλως δυστυχῶντων. *Œdipodis diræ; de valde calamitosis.* Suidas.]

[ν. 901. ΔΟΜΟΙΣΙ ΚΑΙ ΣΩΜΑΣΙ ΠΕΠΛΑΓΜΕΝΟΥΣ. *Ictos et privatis ædibus et corporibus, h. e. Simul cum vita amiserunt bona omnia.*]

ν. 908. ΔΕ. Fortè τε.

[ν. 918. ΣΙΔΗΡΟΠΛΑΚΤΟΙ. *Nempe ferro effossi tumuli, ν. 920.*]

[ν. 920. ΛΑΧΑΙ. Nos in versione, *fossæ*; ex Scholiaste, qui tamen κλήρωσιν præfert; sed de sepulchro et ipse, quod illos maneat.]

[ν. 924. ΟΥ ΦΙΛΑΓΑΘΗΣ. Schol. β'. legit a γήθω quasi φιλογαθής, nec enim θῆς ab αγαθός.]

[ν. 952. ΑΡΗΣ ΑΡΑΝ ΠΑΤΡΟΣ ΤΙΘΕΙΣ ΑΛΗΘΗ. Ad Virgilianum illud, *Æn. I. 403.*

— *puppæque tuæ, pubesque tuorum,*

Germanus Valens Guellius; “Παραγραμματισμός. Videtur aliquando poeta hujusmodi παρηνομασία et παρηχήσει studiose luisse. *Puppæque tuæ pubesque tuorum; et, casus Cassandra canebat; et, Arma amens: et, via in via: parere parabat.* Ut apud Euripidem in *Hecuba*, Εὐρῆεν Εὐρώταν. et in *Oreste*, ν. 238. “Εως ἔωσι σ’ εὐφρονεῖν Ἐρινύες. Et apud Homer. *Odys.* Σ'. 72. Ἴρος ἄϊρος. Et Euripid. in *Iphig. in Aul.* ν. 297. Βαεβάρεος βαρίδας. et in *Troad.* ν. 990. Ἀφροδίτην ἀφροσύνην; et in *Bacchis*, ν. 44. Πενθεὺς πένθος. Et Sophocles, Αἴαντι αἰάζειν vult convenire. *Æschylus* in Ἐπιὰ, Ἀρης ἀρὰν πατρός τιθεῖς. Et Homer. *Iliad.* Ν'. 481. Δεῖδία δ' ἀίνως Αἰνεῖαν. Et in *Epigr. Græco*, ἀχέων Ἀχαιῶν. Et *Odys.* Θ'. Ἐπειὸς ἐποίησεν. Et Platoni, ἀμαθία ἀμαρτία, παιδία παιδεία, ἄρα ὀπώρα, ἐρῶν ὀρῶν. *Plauto*, *amæna mænia*. Et hujusmodi. *Catull.* *Mane mane, emorans emori.* Et *Aristoteles*, *Eth.* ζ. Ἀρετὰς αἰρετὰς allusione dixit: ἀναγκαῖον καθ' αὐτὰς αἰρετὰς εἶναι, ἀρετὰς γ' ἕσας. Et *Polit.* δ. Πρὸς τὸ τέλος ἅπαντα δεῖν ἀπαντᾶν. Sed et conjugatorum seriem et connexum assectatus videtur *Homerus sæpe*, et eo loco,

— νῦν μὲν δὴ σάφα εἶσαι οἴοθεν οἶος

Οἶοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριεῖης μετέασιν.” *Hæc ille.*]

[ν. 956. ΠΛΟΥΤΟΣ ΑΒΥΣΣΟΣ. Videtur ludere in ἀμφιβολία· πλῆτος ἄβυσσος, divitiæ, τάφοι scilicet. Sed aliter Scholiastes et nos in versione.]

[ν. 973. ΠΡΟΚΕΙΣΕΤΑΙ ΚΑΤΑΚΤΑΣ. Videtur morem respicere quo collocabatur mortui cadaver ante ædes. Vide *Kirkmann*, et *Meursium.*]

[*ν.* 981. ΤΑΔΕ. Nos, δεικτικῶς. Ita Pers. γ. 1.

Τάδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων  
Ἑλλάδ' εἰς αἶαν πρισὰ καλεῖται.

Et Euripides passim.]

*ν.* 984. ΟΙΔΙΠΟΥ ΣΚΙΑ. Miror utrumque Scholiastem hoc accepisse, quasi Œdipus adhuc in vivis fuerit, cum in tota hac Fabula nihil reperiatur quod id suadere possit. Gemina fuit veterum de hac re sententia: alii, quorum Diodorus Siculus, tradunt Œdipi filios, cum ad ætatem pervenissent, patrem suum coegisse ob dedecus non egredi domum, ipsos vero alternatim regnum administrasse: at ex Pausania et Suida constat fratres nondum imperium suscepisse, donec Œdipus vita cesserat. Priorem licet sententiam secuti sint Sophocles et Euripides, nihil tamen exigit quin credam Æschylum posterioris fuisse. Σκιά et *umbra* de mortui manibus frequentissime sumitur.

[*ν.* 988. ΟΥΔ' ΙΚΕΘ' ΩΣ ΚΑΤΕΚΤΑΝΕ. Nos, *nec tamen advenit, nam eum peremit.* Sed aliter Scholiastes: *Nec ille rediit qui peremit.* Vide et sequentia.]

*ν.* 989. ΣΘΘΕΙΣ. Fortasse *συθείς*.

[*ν.* 998. ΣΥ ΤΟΙΝΥΝ ΟΙΣΘΑ ΔΙΑΠΕΡΩΝ. Tu, nempe, O Poly-nices, didicisti, trajiciens ex Peloponneso ad nos.]

*ν.* 1012. ΙΩ ΙΩ ΠΗΜΑ ΠΑΤΡΙ ΠΑΡΕΥΝΟΝ. *Heu malum ex incestuoso patris concubitu!*

[*ν.* 1013. ΔΟΚΟΥΝΤΑ ΚΑΙ ΔΟΞΑΝΤ'. Hic incipit Antigone Sophoclis.]

[*ν.* 1014. ΔΗΜΟΥ ΠΡΟΒΟΥΛΟΙΣ. Creontem intellige. Ita ipse apud Euripidem in Phœniss. *ν.* 1625.

Κηρύξατε δὲ πᾶσι Καδμείοις τάδε.]

*ν.* 1018. ΙΕΡΩΝ ΠΑΤΡΩΩΝ. Schol. *ά.* Τὸ ὑπὲρ subintelligi ait, ut sit ὑπὲρ ἱερῶν· cui non assentior: est enim ὅσιος τῶν ἱερῶν ut *ν.* 1025. Ἄγος Θεῶν.

[*ν.* 1021. ΠΟΛΥΝΕΙΚΟΥΣ ΝΕΚΡΟΝ. Sophocles et Euripides Πολυνείκης νέκυν. Sophocl. Antig. *ν.* 27.

Τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκης νέκυν

Ἄγοῖσί φασιν ἐκκεκηρύχθαι τὸ μὴ

τάφῳ καλύψαι.

Euripides, Phœniss. *ν.* 1622.

—— τόνδε δ' ὃς πάρος ποῶν

Πατρίδα σὺν ἄλλοις ἤλθε Πολυνείκης νέκυν,

Ἐκβάλλετ' ἀθᾶπτον τῆσδ' ὄρων ἕξω χθονός.



Idem, Hecuba, v. 45.

Δυσὶν δὲ παῖδων δύο νεκρῶ κατόψεται.]

[v. 1022. ΑΘΑΠΤΟΝ. Homer. Odys. Α'. 72.

Μή μ' ἄκλαυτον ἄθαπτον ἰὼν ὀπίθεν καταλείπειν

Νοσφισθεῖς, μή τοί τι θεῶν μήνυμα γένωμαι.

Ad quem locum V. Cl. D. Jacobus Duportus in Gnomologia Homerica; "Eo majus malum apud veteres Græcos censebatur ἢ ἀταφία, quod crederent scilicet insepultorum animas huc illuc vagari, et ab Inferis communi defunctorum manium receptaculo excludi, nec εἰς Ἀΐδην intrare permitti, nec aliis animabus permisceri. Ὅτι δόξα ἦν τοῖς Ἕλλησι τὰς τῶν ἀθάπτων ψυχὰς μὴ ἀναμίγνυσθαι ταῖς λοιπαῖς. Eustath. Clare hoc indicat Homerus Iliad. v. 71. ubi Patroclus jam defunctus Achillem alloquitur;

Θάπτε με, ὅτι τάχιςα πύλας Ἀΐδαο περῆσω,

Τήλε με εἰργασί ψυχῶν, εἶδωλα καμόντων,

Οὐδέ μὲ πως μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῦ ἰώσιν.

Ἄλλ' αὐτῶς ἀλάλημι ἀν' εὐρυπυλῆς Ἀΐδος δῶ.

Ad quem locum alludit Tertullianus de Anima c. 56. *Creditum est, insepultos non ante ad inferos redigi quam justa perceperint, secundum Homericum Patroclum, funus in somnis de Achille flagitantem, quod non alias adire portas Inferum posset, arcentibus eum longe animabus sepultorum. Novimus autem præter poetica jura pietatis quoque Homericæ industriam, &c. Sic et Palinurus apud Virgilium, ab Ænea sepulturam petit,*

*Sedibus ut saltem placidis in morte quiescat."*

Hactenus Vir doctissimus.]

[v. 1031. ΜΗΤ' ΟΞΥΜΟΛΠΟΙΣ. Infames magnorum criminum jure vetitum lugere, apud multas gentes. Jure civili cautum esse ne infames lugerentur constat ex Ulpiano, Digest. de his qui notantur infamia. Leg. II. Suetonius, Tiberio, c. 61. *Interdictum ne capite damnatos propinqui lugerent.*]

[v. 1033. ΚΑΔΜΕΙΩΝ ΤΕΛΕΙ. Ἀρχῆ. Magistratui. Sophocles, Philoctete, v. 385.

Κακ' αἰτιῶμαι κείνον ὡς τὰς ἐν τέλει.

Et Ajace, v. 1361.

Κλείειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χερὶ τῶν ἐν τέλει.]

[v. 1036. ΚΑΙΝΑ ΚΙΝΔΥΝΟΝ ΒΑΛΩ. Forte sensus est καὶ ἀνακαλῶ κίνδυνον, et postponam, vel negligam periculum. Ἀμφοτέρωθεν est piger, operis dilator; veluti κίνδυνον βίβω, unde hujuscemodi homines dicuntur βίβωκίνδυνοι.]

ν. 1039. ΔΕΙΝΟΝ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΣΠΛΑΓΧΝΟΝ. Euripides eodem sensu, Phœniss. ν. 358.

Δεινὸν γυναιξίν αἱ δὲ ὠδίων γοναί·

Καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος.

Noster, in Prom. Vincit. ν. 39.

Τὸ συγγενές τοι δεινόν.

[ν. 1047. ΒΥΣΣΙΝΟΥ ΠΕΠΛΩΜΑΤΟΣ. Habitus mulierum. Eurip. Bacch. ν. 819.

ΑΓΓ. Στείλαι νιν (l. νῦν) ἀμφὶ χρωτὶ βυσσίνης πέπλους.

ΠΕΝ. Τί δὴ τόδ' εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρῶν τελεῶ;

Plinius lino byssino secundam bonitatis palmam dat, mulierum maxime deliciis. Hesych. βύσσινον· πορφύρεον. Quod tamen diversum inquit Sopingerus, a purpura. D. Lucas, XVI. 19. Ὁ πλέσιος ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσαν. Neque coloris est, sed lini delicatissimi. Jul. Pollux, Onomast. VII. 17. Καὶ μὴν καὶ τὰ βύσσινά καὶ ἡ βύσσανος λίνος τι εἶδος παρ' Ἰνδοῖς.]

[ν. 1062. ΦΕΥ ΦΕΥ. Vacat in ratione versus; seorsim itaque scribendum,

Φεῦ Φεῦ

ᾧ μεγάλαυχοι καὶ φθερσιγενεῖς.

Idem monemus in versu illo Euripidis, Hec. ν. 55.

Φεῦ ᾧ μήτερες, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων.

Scribe,

Φεῦ

ᾧ μήτερες, κ. τ. λ.]

[ν. 1085. ΚΥΜΑΤΙ ΦΩΤΩΝ. Schol. Arundel. γένει ἀνδρῶν. q. κύμα esset κύημα: Sicut in Choeph. ν. 126. Quin rectius Schol. α'. illam enim metaphoram plus semel usurpat Æschylus in hac Tragœdia.]

[ T A B U L A

Septem Thebarum portas, duces oppositos, ducumque insignia,  
prout a diversis scriptoribus varie referuntur, exhibens.

	Æschylus.	Euripides.	Pausanias.	Apollodorus.	Stattus.
Portæ.	1. Πραιτίδες. 2. Ἡλεκτραι. 3. Νηϊτίδες. 4. Ὀγκαΐαι. 5. Βορραΐαι. 6. Ὀμολωίδες. 7. Ἐβδομαι.				
				Ἐγύγαι. Ὀγκαΐαι. Κρηνίδες.	Ogygiæ. Dircææ.
		Ἐγύγαι. Κρηναΐαι.	Ἐγύγαι. Κρηναΐαι.	Ἐψισαι.	Hypsistæ.
Duces.	1. Τυδεύς. 2. Καπανεύς. 3. Ἐτεόκλος. 4. Ἴππωμέδων. 5. Παρθενοπαῖος. 6. Ἀμφιάραος. 7. Πολυνεΐκης.	Ἀμφιάραος. Καπανεύς. Παρθενοπαῖος Ἴππωμέδων. Πολυνεΐκης. Τυδεύς. Ἀδρασος.		Ἀμφιάραος. Παρθενοπαῖος. Καπανεύς. Ἴππωμέδων. Τυδεύς. Ἀδρασος. Πολυνεΐκης.	Μελάνιππος. Πολυφόντης. Μεγαρεύς. Ἐπέροιο. Ἀκτωρ. Λασθένης. Ἐτεοκλῆς.
				His oppositi secundum Æschylum.	
Insignia.	Insignia ducum secundum Æschylum.				
	1. Plenilunium in medio cœli stellati.				
	2. Πνεφόρος nudus facem tenens armatam. ΠΡΗΣΩ ΠΟΛΙΝ.				
	3. Ὀπλίτης scalam conscendens turrin expugnaturus. ΩΣ ΟΥ Δ' ΑΝ ΑΡΗΣ ΣΦ' ΕΚΒΑΛΟΙ ΠΥΡΓΩΜΑΤΩΝ.				
	4. Typhæus fumum ex ore emittens, serpentibus involutus.				
	5. Sphinx, virum Cadmeum telis confossum subter ipsam ferens.				
	6. Σῆμα nullum habet.				
	7. Mulier (Justitia) virum auratis micantem armis modeste ducens. ΚΑΤΑΞΩ ΑΝΔΡΑ ΤΟΝΔΕ, ΚΑΙ ΠΟΛΙΝ ΕΞΕΙ, ΠΑΤΡΩΝ ΔΩΜΑΤΩΝ Τ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΑΣ.				



ÆSCHYLI

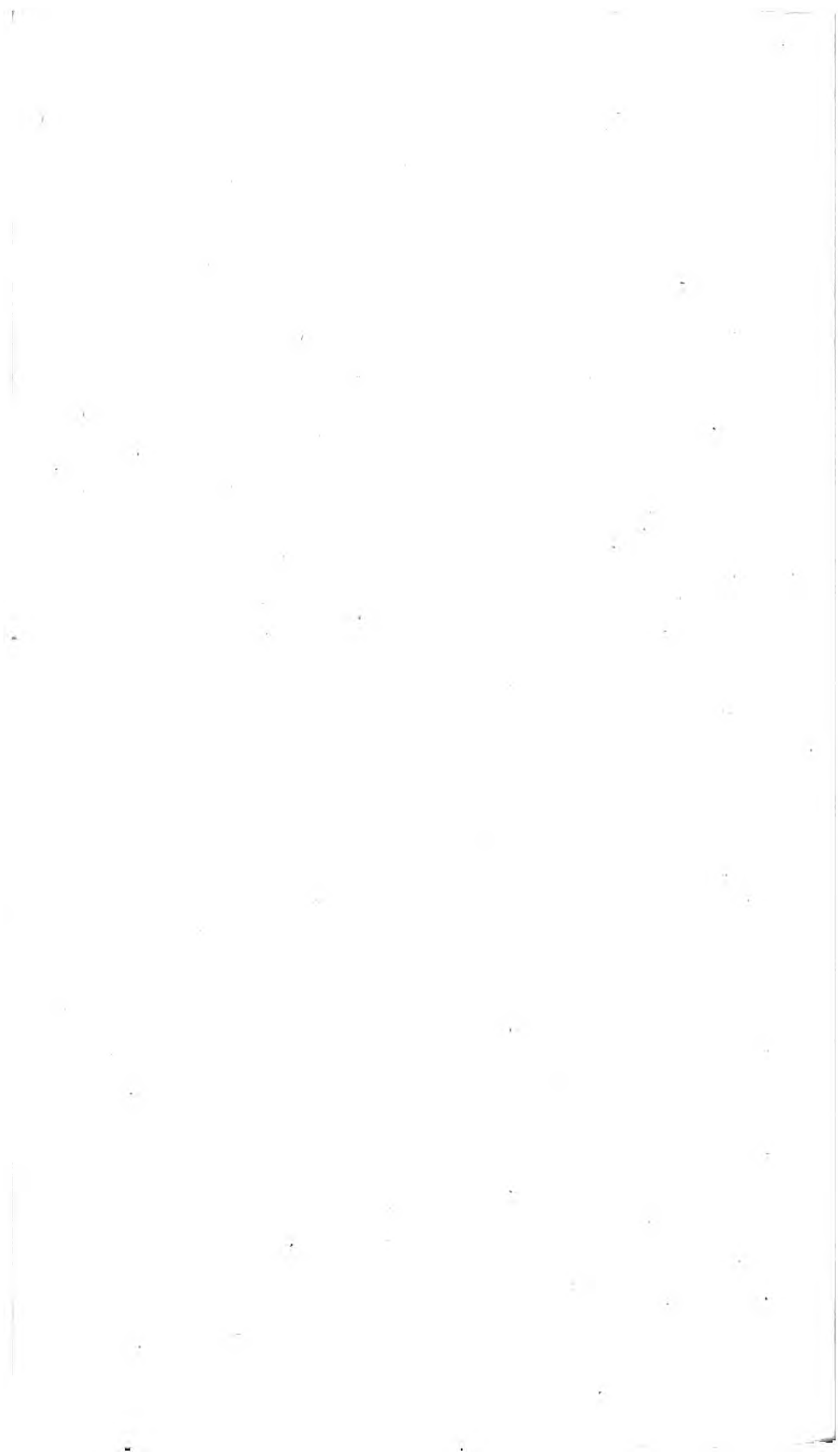
TRAGŒDIA

SEPTEM CONTRA THEBAS

DUPLICI COMMENTARIO

CRITICO ET PHILOLOGICO

ILLUSTRATA.





# COMPENDIORUM

QUIBUS

IN HAC TRAGÆDIA ADORNANDA, USI SUMUS

EXPLICATIO.

---

## CODICES AB ASKEVIO COLLATI.

*Med.* Codex Mediceus.

*Ask. A.* }  
*B.* } Codices in Bibliotheca quondam Regia Parisiensi.  
*C.* }  
*D.* }

*Colb. 1.* }  
*2.* } Codices Colbertini.

*Lips. 1.* }  
*2.* } Codices Lipsienses.

## CODICES A STANLEIO COLLATI.

*Ar.* Codex Arundelianus :

*Or.* Codex Oxoniensis :

quorum hic est *Bar. 4.* ille *Seld.* Burtono, sed et  
Burtoni compendia retinui, quia nonnunquam ille  
lectiones, quas prætervidit Stanleius, addidit.

## Codices apud Schutziū.

*Mosq. 1.* } Codices Mosquenses a Matthæi cum Schutziō com-  
*2.* } municati.

*Viteb.* Codex Vitebergensis a Zeunio collatus.

Codices a Nobis collati.

*Cant.* 1. } Codices in Bibliotheca Academix Cantabrigiensis.  
2. }

Codices Nobiscum communicati.

*Ven.* 1. } Codices in Bibliotheca Regia D. Marci Venet. quorum  
2. } collationem humanissime instituit vir ille doctissimus Jac. Morellius.

Horum omnium Codicum, et subsidiorum reliquorum Editionumque, notitia plenior e Præfatione petenda est.

Emendationes MSStæ.

*Marg. Ald.* Varietates una cum Scholiis Græcis ad marginem editionis Aldinæ, antiqua manu a viro docto adscriptæ.

*Marg. Stanl.* Varietates ad marginem edit. Stanleianæ adscriptæ. Paucæ sunt.

*Marg. Ask.* Varietates ad marginem edit. Pauwianæ, olim penes Askevium, adscriptæ. Paucæ item sunt.

---

EDITIONES IMPRESSÆ.

*Ald.* Aldina. Venet. 1518.  
*Rob.* Francisci Robortelli. Venet. 1552.  
*Turn.* Hadriani Turnebi. Paris. 1552.  
*H. Steph.* Petri Victorii quam notis instruxit et recensuit H. Stephanus. Paris. 1557.  
*Canter.* Gulielmi Canteri. Antverp. 1580.  
*Pauw.* Jo. Corn. de Pauw. Hagæ Com. 1745.  
*Burton.* Jo. Burtoni, quam, anno 1779, longe auctiorem concinnavit vir doctissimus simul ac reverendus Thomas Burgess, hodie Episcopus Meneviensis.  
*Brunck.* Rich. Fr. Ph. Brunk. Argent. 1779.

- Schutz.* 1. } Christ. Godofr. Schutzii. Halæ, 1782.  
 2. } \_\_\_\_\_ 1800.
- Porson.* 1. } Rich. Porsoni. Glascuzæ, 1795.  
 2. } \_\_\_\_\_ 1794. prodiit vero anno  
 demum 1806.
- Both.* Frid. Henr. Bothei. Lips. 1805.

---

### Commentatores.

- Arnald.* Georgii d'Arnaud, Specimen Animadversionum Criticarum. Harling. 1728.
- Abresch.* Fr. Ludov. Abreschii Animadversiones ad Æschylum. Medioburg. 1743. et Zwollæ, 1763.
- Heath.* Benj. Heath. Notæ. Oxon. 1761.
- Burgess.* Th. Burgess, supra memorati, Observationes ad Burtoni Pentalogiam.

---

Ad Notas Variorum Philologicas, quæ e diversis scriptoribus, partim data opera, partim obiter et ἐν παρεργῶν Æschylum illustrantibus, petendæ erant, ubique adnotantium nomina literis majusculis adscribenda curavimus, ut uno intuitu quid cuique deberetur Lector intelligeret. In Notis Variorum Criticis, quæ mea unius opera conscriptæ sunt, ratus ambitiosum id fore, si ad singulas notulas meum nomen adscriberetur, illud ubique suppressi, nisi Variorum notæ inter se conjunctæ aliud aperte postulabant. Hanc etiam mihi legem imposui, ut quas in editione sua dederat Stanleius Henrici Stephani et Gulielmi Canteri adnotationes, eas omnes, adjectis ipsorum nominibus fideliter exprimerem: Robortelli et Sophiani conjecturas et Turnebi VV. LL. suis locis inter VV. LL. insererem. Cæterorum annotationes plerumque, quantum ejus fieri potuit, ipsorum verbis pressius exhibui; nonnunquam, ubi res postulabat, plenius, adscriptis eorum nominibus, ut in Notis Varr. Philologicis.



## IN SEPT. CONTRA THEB.

### NOTÆ VARIOR. ET BUTLERI CRITT.

CUM

VV. LL. ET METRORUM ENARRATIONE.

**TIT.** ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ. Aristophanes et Athenæus legunt Θήβας. **TURNEB.** De tragœdiæ hujus inscriptione Grammatici certant, et adhuc sub judice lis est: utrum videlicet Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, an Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, inscribi debeat. Apud Aristophanem βατράχοις, habes Θήβας accusativum, et apud Athenæum. Eustathius quoque in Iliad. Α'. docens ἐπὶ significare κατὰ, ait, ὡς ἐν τῷ Ἕκκεϊ ἐφ' ἡμᾶς, παρ' Εὐριπίδῃ· καὶ Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, παρ' Αἰσχύλῳ, ἤγγει, κατὰ Θηβῶν. Contra vero quidam grammatici tradentes ἐπὶ dativo junctum accipi nonnunquam pro κατὰ, proferunt hujus tragœdiæ titulum in exemplum. Quid hic agas? Exspectandum fuerit certe dum ipsum Æschylum nacti, eum interrogemus utro modo scripserit. Interim grammaticis quæ grammatica sunt relinquamus. **H. STEPH.** De his vide Diodor. IV. ubi perpetuo Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας scribitur. Sic apud Athenæum, p. 148. **IS. CASAUB.** Promiscui usus esse utramque constructionem monet Abresch. sed tertium præ quarto casu auctoribus placuisse judicat, citatis Prometh. Vinc. γ. 1088. Agam. γ. 61. et γ. 370. Choeph. γ. 625. et hujus ipsius tragœdiæ, γ. 626. unde conjicere est, inscriptionem fuisse Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. Et sic omnes Codd. MSS. et Editt. excepta Porson. Monet autem Leisnerus in Miscell. Observatt. vol. III. p. 91. supplendum esse *γρατεύσαντες* si Θήβας, ὄντες vel *γερόμενοι* si Θήβαις legamus. Ut ut illud fuerit tota hæc disputatio nugis videtur pondus addere. Nequeo tamen mihi temperare quin meam quoque sententiam adjiciam, qui Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας legentibus aliquid auctoritatis accedere putem, quod dixerit Euripides in Phœniss. γ. 77.

Ἐπ' αὐτὰ δ' ἔλθων ἐπτάπυλα τείχη τάδε.

**ARG.** Ο ΛΑΙΟΣ. Magna est in argumento lectionum varietas in priscis editionibus, quæ a diversis adeo codicibus adornatas esse intelligamus. Aldinam, utpote quæ prima fuerit, exscribam.



Ὁ Λαίιος ἐβασίλευσεν ἐν Ἀθήναις· (sic) ἔσχε δὲ τὴν Ἰοκάστην γυναῖκα· παῖδα δὲ ἐκ ἐποίησεν· ἀγανακτῶν δὲ ἐπὶ τῇ ἀτεκνίᾳ ἀπῆλθεν εἰς Πυθῶν, ἐρωτήσων τί ἂν ποιήσας παιδοποίησεν· ἐξένεγκε δὲ τὸ χρηστήριον, μὴ σπείρει τέκνων ἄλοκα Λαίῳ δαιμόνων βία. Λαβὼν δὲ τὸν χρησμὸν καὶ ἀπελθὼν ἐφύλαττε μὴ συνευασθῆναι τῇ ἰδίᾳ γυναικί. Ἐν μίᾳ δὲ τῶν ἡμερῶν τῷ οἴῳ βαρυθεὶς συήλθε τῇ γυναικὶ αὐτῆ ἀφ' ἧς ἔσχε τὸν Οἰδίποδα. Φοβηθεὶς δὲ τὸν χρησμὸν εἰπόντα εἰ γὰρ τεκνώσεις ἀποκτενεῖ σ' ὁ Φύς, ἠλίκᾳ ἐγενήθη ὁ Οἰδίπυς διατορήσας τὰς πόδας αὐτῆ, ἐξέθηκεν αὐτὸν ἐν ὄρει τιμῆ, εὐρόντες δὲ τινες τῆτον ποιμένες καὶ ἀναλαβόντες ἀνήνεγκαν τῷ τότε βασιλεῖ Κορίνθῳ Πολύβῳ, ὃς λαβὼν αὐτὸν ἐπιμελείας ἤξιωσε καὶ εἰς ἀνδρῶν ἠλικίαν ἤγαγεν. Ἐπειτα δὲ ὁ Οἰδίπυς ὑβρισθεὶς παρὰ τινος καὶ ὀνειδισθεὶς ὡς νόθος οἶη, (sic) ἀπῆλθεν εἰς τὸ χρηστήριον ἐρωτήσων τίς τε εἴη καὶ τίνος υἱός. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεὸς πρόκειται σοὶ φονεῦσαι τὸν πατέρα σε καὶ τῇ μητρὶ συνευασθῆναι. Ἀκέσας δὲ τῆ χρησμῶ ἀπέλειπε ἀπελθεῖν εἰς Κόρινθον πρὸς τὸν Πόλυβον διὰ τὰ εἰρημένα, ὡς δοκῶν αὐτὸν Πόλυβον λέγειν τὸ χρηστήριον πατέρα, Καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν εἰς Θήβας, διεπορεύετο δὲ τὴν ὁδὸν ἐκείνην, καὶ ὁ Λαίιος ὁ πατὴρ τῷ Οἰδίποδος ἀπερχόμενος καὶ ἔτος εἰς τὸ χρηστήριον ἐρωτήσων περὶ τῆ τί γέγονεν ὁ Οἰδίπυς ὁ παρ' αὐτῆ ἐκτεθείς. Ἐπεὶ δὲ σκευήνησαν (sic) ἄμφω οἱ τῷ βασιλείῳ Λαίῳ δορυφόροι πρὸς τὸν Οἰδίποδα, παραχάρησον ἡμῖν ὃ ξένη τῆς ὁδοῦ εἶπον, ὃδ' ἐκ ἐπίσθη. Πληγεὶς δὲ παρὰ τῷ Λαίῳ ἐμάνη ἐπὶ τέτῳ, καὶ ἀπέκτεινε καὶ αὐτὸν καὶ πάντας τὰς μετ' αὐτῆ. Ἐνα δὲ μόνον ἀφῆκεν ὃς γραφεὶς οἴκοι ἀπήγγειλε πάντα. Ἐλθὼν δὲ εἰς Θήβας ὁ Οἰδίπυς εὖρε κακὸν αὐτοῖς ἐπικείμενον μέγα· τὴν Σφίγγα· καὶ τὸν μὴ ἰσχύοντα λύσαι τὸ ταύτης αἶνιγμα κατεσθίωσαν. Προέκειτο δὲ τότε παρὰ τῶν Θεβαίων βραβεῖον τῷ εὐρόντι τὸ αἶνιγμα τῆς Σφίγγος, καὶ αὐτὴν ἀποκτενῶντι, ἢ τῷ Λαίῳ αὐτῷ δοθῆναι γυνὴ εἰς γάμον. Εἰπέσης δὲ τῆς Σφίγγος τὸ αἶνιγμα, τὸ, ἐστὶ διπλὴν ἐπὶ γῆς, ὁ μαιμάθηκας σημαίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐφῆρε τῆτο Οἰδίπυς. Συνελθὼν ἔν ὁ Οἰδίπυς τῇ μητρὶ αὐτῆ ἐποίησε τέσσαρας παῖδας, τὸν Πολυνεῖκην καὶ τὸν Ἐτεοκλῆν, Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην. Ἰγερὸν δὲ μαθὼν καὶ νοήσας τὸ ἀνόμημα, ὃ ἔδρασεν, ἐτύφλωσεν ἑαυτὸν· τοῖς δὲ εἰρημένοις παισὶν αὐτῆ τὴν βασιλείαν κατέλειπε. Ὁ γὰρ Πολυνεῖκης πρῶτος ἂν, ἐκράτησεν ἕνα χρόνον τῆς βασιλείας· εἶτα ἐξῆλθεν ὡς ἂν καὶ ὁ ἕτερος ἀδελφὸς αὐτῆ Ἐτεοκλῆς κρατῆσει ἕτερον χρόνον. Καὶ πάλιν διαλλαγῆς χρονίας τῆς βασιλείας διέπωσι θάτερος θατέρω παραχωρῶν αὐτῆς, ἐλθὼν ἔν ὁ Πολυνεῖκης ἔπροσεδέχθη παρὰ τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ Ἐτεοκλέῳ· καὶ διὰ τῆτο ἀπελθὼν εἰς τὸν Ἀδραγον, ὅστις ἐβασίλευε τότε τῷ Ἀργεῖ, γέγονε γαμβρὸς αὐτῆ ἐπὶ θηγατρὶ (sic) ἐπὶ ὑποσχέσει τοιαύτῃ ἵνα συνεργήσῃ αὐτῷ ὁ Ἀδραγος ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν, καὶ τῆς βασιλείας δρᾶξασθαι· διὸ καὶ πλείστην ἀξιώχρεων στρατιὰν συλλέξας ἄπεισιν εἰς Θήβας, καὶ πόλεμον συνεκρότει μετὰ τῷ ἀδελφῷ, τὴν τῶν Ἀργείων στρατιὰν ἔχων σύμμαχον ὡς προείρηται, ἔνθα ἔτος καὶ ὁ ἀδελφὸς Ἐτεοκλῆς ἀπῆρηθησαν.

Ἡ μὲν σκηνὴ τῷ δράματι ἐν Θήβαις ὑπόκειται· ὁ δὲ χορὸς ἐκ Θεβαίων ἐστὶ παρθένων· ἢ δὲ ὑπόθεσις, στρατιὰ Ἀργείων πολυορκῆσα (sic) Θεβαίους, τὰς καὶ νικησαντας αὐτῆς. Καὶ θάνατος Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνεῖκης. Ἐπιγράφεται δὲ ἢ ὑπόθεσις τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, διὰ τὸ ἑπτὰ στρατηγὸς φυλάσσειν ἐν τῷ πολέμῳ τὰς πύλας τῶν Θήβων· ἢ διὰ τὸ ἑπτάπυλον. Ἐπτάπυλος γὰρ αὕτη ἢ Θήβα, ἐστὶ δὲ καὶ ἑτέρα Θήβα, ἢ λεγομένη ἑκατοντάπυλος. Ἐστὶ δὲ αὕτη ἐν Αἰγύπτῳ. Eodem fere modo, sed paulo emendatius, legitur in Rob. Aliter in Cant. 1. et sic quidem. Οἰδίπυς μαθὼν ὡς ἀθέσμως συνῆν τῇ μητρὶ, ἐτύφλωσεν ἑαυτὸν. Οἱ δὲ παῖδες αὐτῆ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνεῖκης, θέλοντες λῆθη παραπέμψαι τὸ τοιῆτον μίαισμα, ἐγκατακλείουσιν οἰκίσκῳ αὐτόν. Ὁ δὲ τῆτο μὴ φέρων ἀρᾶται αὐτοῖς διὰ σιδήρεα τὴν βασιλείαν λαχεῖν. Οἱ δὲ εἰς φόβον

πιπτωκότες ἐνταῦθα, μὴ τὰς ἀράς τελέσωσιν οἱ θεοὶ, ἔγνωσαν δεῖν ἔχεισθαι τὴν βασιλείαν παρὰ μέρος, ἑκάτερος ἑναυτὸν ἄρχων. Πρῶτον ἔν' Ἐτεοκλῆς ἤρξεν αἰτε καὶ πρεσβύτερος ἂν Πολυεΐκης, εἰ καὶ Σοφοκλῆς νεώτερον λέγει. Πολυεΐκης δὲ ὑπεχώρησε. Τελεσθέντος δὲ τῷ συγκειμένῳ ἑαυτῷ, ἐπειδὴ Πολυεΐκης ἔλθων ἀπήτει τὸ σκῆπτρον, ἔ μόνον ἐκ ἔλαβεν ἀλλὰ καὶ ἀπεπέμφθη κενὸς παρ' Ἐτεοκλῆς, ἐ βυλομένῃ ἐκζηῖναι τῆς ἀρχῆς, ἀλλ' ἐγκρατῶς ἐχομένη ταυτήν. Ὅθεν καὶ Πολυεΐκης ἐκείθεν ἀπέρας, εἰς Ἄργος ἔρχεται, καὶ τὴν Ἀδράστῃ θυγατέρα γήμας πείθει τῷτον συναράσθαι οἱ πρὸς τὴν τῆς ἀρχῆς αἰάληψιν· καὶ λαβὼν παρ' αὐτῆ συχὴν γρατίαν, ἀφικνεῖται κατὰ Θηβαίων. Ἦρχον δὲ τῆς τοιαύτης ἀρχῆς μετὰ Πολυεΐκης, ἑπτὰ γρατηγοὶ, ἑβδόμος γὰρ ἕτος ἦν, ὡς ἂν πρὸς τὰς ἑπτὰ πύλας τῶν Θηβῶν ἕκαστος ἐπαγάγη λόχον πολιορκῶντα. Οἱ μὲν ἔν' ἄλλοι γρατηγοὶ ὑπὸ Θηβαίων ἀνηρέθησαν ἐν τῷ πολέμῳ. Πολυεΐκης δὲ καὶ Ἐτεοκλῆς μονομαχῆσαντες πρὸς ἀλλήλους, ἀναιρέσιν ἀλλήλους. Σημείωσαι δὲ ὡς Εὐριπίδης μὲν εἶα τῶν ἑπτὰ τὸν Ἀδράστον λέγει. Αἰσχύλος δὲ ἕτερον τὸν ἑπτὰ· (f. delendum ἑπτὰ) Ἐτεοκλον ἀντὶ Ἀδράστῃ προσθεῖς. Ἐγράφη δὲ ἡ ἱστορία αὕτη κατὰ λεπτὸν ἐν Φοινίσσαις Εὐριπίδῃ.

Τὰ τῷ δράματος πρόσωπα. ΕΤΕΟΚΛΗΣ. ΑΓΓΕΛΟΣ, ὁ καὶ κατάσκοπος γενοῦς. ΧΟΡΟΣ γυναικῶν παρθένων, ὃς εἰς δύο διαιρεῖται. ΙΣΜΗΝΗ. ΑΝΤΙΓΟΝΗ. ΚΗΡΥΞ. Τὸ μέντοι δράμα τῶν ἄλλων ἐξαιρέτον. Ἡ δὲ ἐπιγραφή αὐτῆ, Ἐπτὰ ἐπὶ Θηβαίς.

γ. 2. ΟΣΤΙΣ ΦΥΛΑΣΣΕΙ ΠΡΑΓΟΣ ΕΝ ΠΡΥΜΝΗ ΠΟΛΕΩΣ ΟΙΑΚΑ ΝΩΜΩΝ. Plato Euthydemo, loquens περὶ τῆς πολιτικῆς καὶ βασιλικῆς τέχνης, inter cætera hæc ait: Σαφῶς ἔν' ἰδοῦμαι ἡμῖν αὕτη εἶναι ἢν ζητῶμεν, καὶ ἡ αἰτία τῆ ὀρθῶς πράττειν ἐν τῇ πόλει· καὶ ἀτέχνως κατὰ τὸ Αἰσχύλῳ Ἰαμβεῖον, μόνῃ ἐν τῇ πρῦμνῃ καθῆσθαι τῆς πόλεως, πάντων κυβερνῶσα, καὶ πάντων ἄρχουσα, καὶ πάντα τὰ χεῖσιμα ποιεῖν. Cujus Platonis loci, ut ingenue fateor, dum excuderetur Æschylus memor non eram; alioqui interpunctionem ejus, potius quam nostri Scholiastæ secutus fuisset. Hoc est enim illud ipsum Ἰαμβεῖον cujus mentionem facit: in quo tamen id participium quærerere non oportet, sed subaudiri existimare; non καθήμενη quidem, quod fœmininum participium Plato ad fœmininum nomen τέχνην retulit, sed καθήμενος. Ut sit ὅστις φυλάσσει πρῶτος καθήμενος ἐν πρῦμνῃ. Solent autem ipsi etiam Scholiastæ sæpe hujusmodi participia subaudienda præcipere, si quando exactam quandam adhibeant in singulis examinandis diligentiam, et operosius etiam minutissima quæque persequantur, ad quotidiani sermonis consuetudinem omnia quam proxime possunt revocantes. Quod eo dico, ne quis statim suspicetur versum hunc in exemplari nostro corruptum esse, ac illud participium deesse: nam quum plenum etiam habeamus metrum, quomodo illi participio locus reperiatur? nisi forte voce aliqua expuncta, hanc in illius locum substituendam quispiam existimet; cui minime assentiri velim. Jam vero quod attinet ad illam interpunctionem, ego quidem certe, uti dixi, si in excudendo libro illorum Platonis verborum recordatus fuisset, eum secutus, hypodiatolen quam post πρῦμνῃ posui, post πόλεως posuissem. Quanquam consilii mei rationem reddere ipsi Platoni, et adversus eum, si necesse foret, interpunctionem quam posui, aliorum ipsius poetæ locorum auctoritate tueri possem.

Sed mihi satis est in præsentia hoc ostendere, eundem locum nonnunquam alio atque alio modo sine errore posse interpungi. Interim supervacaneum non fuerit hoc animadvertere, Platonem ut οἶακα νωμῶν explicat πάντα κυβερᾶν καὶ πάντων ἄρχειν, ita etiam καίρια videri exponere χρέσιμα, etsi non λέγειν dixit sed ποιεῖν: verum scimus facta et dicta sæpe esse τῶν ἀντιγεφόντων. Quæ explicatio etiamsi Platonem non haberet auctorem, tamen vera esse et melior ea quam noster Scholiastes affert comperitur: quum hic poeta καιρὸν pro utilitate et commodo usurpet, sicut plurimis in locis Euripides, quod quidam dum non observarent, errarunt. H. ΣΤΕΡΗ. Commate post πρῶμῃ distinguunt etiam præter Steph. Ald. Rob. sed perperam.

γ. 4. ΘΕΩΝ. Θεῶν Med. Colb. 1. 2. Ask. A. B. C. D. Venet. 1. 2. Guelph. Bar. 4. Ar. Ox. et sic notat Turneb.

γ. 5. ΕΤΕΟΚΛΗΣ ΑΝ ΕΙΣ. Ἐτεοκλῆς ἂν εἷς Ask. A. Ἐτεοκλῆς ἂν εἷς ἂν Venet. 1. Guelph. Ald. Rob. et mox πόλιν Ald. Rob. laborante metro.

γ. 7. ΥΜΝΟΙΘ'. Ὑμνεῖθ' Ald.

Ibid. ΠΟΛΥΠΡΟΘΟΙΣ. Παλιρρόθοις, h. e. κακορρόθοις, emendat cl. Valckenaer. ad Phœniss. γ. 1346. eamque lectionem receperunt Brunck. Schutz. quam tamen hic necessariam non esse confitetur, sed suaviorem, quia πολλὸς jam præcesserat, et in edit. 2. πολυρρόθοις recepit.

γ. 8. ΟΙΜΩΓΜΑΣΙΝ Θ'. Abest, a Guelph. Ald. Rob. Turn. Cant. 1. 2.

Ibid. ΑΛΕΞΗΤΗΡΙΟΣ. Ἀλεξιτήριος Colb. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn. errore quo haud fere quisquam magis solennis.

γ. 10. ΝΥΝ. Abest a Guelph. Locum sic distinguit Pauw.

Ὑμᾶς δὲ χρῆ ἵν, καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἔτι  
Ἦθης ἀκμαίας, καὶ τὸν ἔξῃθον χρόνῳ,  
βλάστημον ἀλδαίνοντα σώματος πολλῶν,  
Ὡραν τ' ἔχονθ', ἕκασον, ὡς τι συμπρεπῆς,  
Πόλει τ' ἀρήγειν, κ. τ. λ.

Improbante tamen Heathio, qui ἕκασον minime sejungendum arbitratus vertit, *Et unumquemque atate gaudentem vigente*. Ut comprehendantur generalius omnes qui non per ætatem teneram inepti, aut per senilem viribus effœti erant.

γ. 11. ΧΡΟΝΩΙ. Χρόνον Grot. sed ambiguam inde constructionem effici monet Schutz.

γ. 12. ΒΛΑΣΤΗΜΟΝ. Alii βλάστημόν τ' ἀλδαίνοντα. Quæ copulativa particula aptissima esset huic loco, si modo salvo metro admitti posset: ita tamen ut eam cum participio jungeremus repetito articulo hoc sensu, καὶ τὸν ἀλδαίνοντα βλάστημον: nam ὁ ἔξῃθος ἐκ ἀλδαίνει βλάστημον σώματος: imo hæc opponuntur inter se. Sed illam recipere vetat prorsus ratio versus: nam si eo licentiæ putemus venisse poetam, ut etiam in secunda sede spondeum collocare auderet, certe μέτρον hoc nihil minus erit quam μέτρον. Non addendam igitur hic existimo copulam, si quidem βλάστημον illud retinere



voluerimus. At nulla est alia lectio in antiquis codicibus. Nulla certe quod sciam. Et quoniam vetera exemplaria laborantem versum ope sua destituunt, libet conjecturam meam in medium proferre, quæ illi auxilietur: in qua variæ non sunt nec longe petitæ machinæ; una mehercule literula ei opitulabitur. Repone enim βλάσημα, de quo multo etiam certiora extant testimonia quam de βλάσημον, tunc facile particulæ τὲ suum locum dabis: et ita nihil durum in versu, nihil coactum, nihil violentum fuerit; sed omnia belle cohærebunt, omnia plana atque aperta erunt. Verum pene oblitus eram te admonere, quum neutrius generis sit hoc nomen, πολλὸν, non πολὺν, legendum esse. H. STEPH. βλάσημον Stephanus sine causa idonea mutandum censebat; idem enim vocabulum Suppl. γ. 322. HEATH. βλάσημον Cant. 2. Mosq. 2. Guelph. Ald. βλάσημόν τ' Rob. Vide quæ ad γ. 8.

Ibid. ΑΛΔΑΙΝΟΝΤΑ. Ἀλδαίνειν τε Grot.

Ibid. ΠΟΛΥΝ. Πόλλην Colb. 1. Cant. 2. Mosq. 1. 2. Guelph. Ald. Πολὺν Cant. 1. Πάλιν ad Marg. Ald.

γ. 13. ΩΡΑΝ Τ'. Abest copula a Colb. 1. 2. Bar. 4. Mosq. 1. 2. Cant. 1. Guelph. Rob. Brunck. Schutz. sed hic in notis restituendam judicat, legendumque non ὥραν τ' sed ὥραν τ', *curamque*. Ὁραν θ' Ald. Turn.

Ibid. ΕΧΟΝΤ' ΕΚΑΣΤΟΝ. Ἐκαστον ἔχοντα Mosq. 1. 2. Ald. Rob. Ἐχειν ἕκαστον Grot.

Ibid. ΩΣ ΤΙ. Ὡς τις Mosq. 2. Conjecturam Stanleii probat Abresch. nisi forte legendum ὥς τὸ, quod me iudice nihili est. Stanleium etiam sequuntur Tyrwhitt. Brunck. Schutz. Pors. et confirmat Schol. qui interpretatur καθάπερ.

γ. 15. ΜΗ ΞΑΛΕΙΦΘΗΝΑΙ. Μηξ' ἀλειφῆναι Guelph. Mosq. 2. Minus plene distinguendum censeat Heath. post hunc versum, ut constet dativum βωμοῖσι, ut et πόλει et sequentia τέκνοις et γῆ a verbo ἀσῆγειν regi. Et sic Brunck. Schutz.

γ. 16. ΤΕΚΝΟΙΣ ΤΕ. Τέκνοισι τε Guelph. Ald. Τέκνοισί γε Mosq. 2. et mox τροφῶν.

γ. 17. Η ΓΑΡ. Ἄ γὰρ Colb. 2. Ἡ γὰρ, scil. αὐτή, Burton. quod eodem redit.

γ. 18. ΠΑΝΔΟΚΟΥΣΑ. Δοκῦσα Colb. 2. Προσοκῦσα Guelph. f. πανδοκεῦσα Burton. An de πανδοκεύσα cogitavit vir cl.? Ut ut illud sit vulgatum optimum est.

Ibid. ΠΑΙΔΙΑΣ. Παιδείας Med. Cant. 1. 2. Ox. Guelph. Ald. Rob. Turn.

γ. 19. ΟΙΚΙΣΤΗΡΑΣ. Οἰκητῆρας Guelph. unde f. οἰκητῆρας legendum censeat Schutz. cum οἰκιστῆρες proprie sint *coloni*, *coloniæ deductores*: et sic edidit in edit. 2. fretus scil. auctoritate Cod. Mosq. 2.

γ. 20. ΓΕΝΟΙΣΘΕ. Γένησθε Mosq. 2. Guelph. Ald. Turn.

γ. 21. ΝΥΝ ΜΕΝ. Abest μὲν a Venet. 1. Ald. Corrige sodes L. B. grave erratum in textu, et pro ἔ l. εὔ.

γ. 22. ΗΔΗ. Abest Mosq. 2. Μοx τάνδε Ald.

Ibid. ΠΥΡΓΗΡΟΥΜΕΝΟΙΣ. Πυργυρήμενοις Ask. D. Cant. 1. Guelph.

γ. 23. ΚΑΛΩΣ. Καλὸς Cant. 2. Μοχ πολέμωσ Ask. D. et κυροί Ask. C.

γ. 24. ΟΙΩΝΩΝ ΒΟΤΗΡ. Importuna videtur emendatio Gilb. Wakefield. qui hos versus sic refingere voluit,

Νῦν δ' ὡς ὁ μάντις φησὶν, οἰωνῶν πότην,  
Χρηστηρίως τ' ἔρειθας ἀψευδεῖ τέχνη,  
Ἐν ὧσὶ νωμῶν καὶ φρεσὶ, πύρρὸς δίχα.

Ut ὧσὶ referatur ad χρηστηρίως ἔρειθας, vocibus vaticinantes, quas ipse audivit, et φρεσὶν ad οἰωνῶν πότην, (πότην· πτησιν· Hesych. Etymol.) volatus avium, quos utpote cæcus videre non poterat, sed mente versabat, referente puero de quo Soph. Antig. γ. 1012.

γ. 25. ΝΩΜΩΝ. Νωμῶ Rob.

Ibid. ΦΡΕΣΙΝ. Φρεσὶ Guelph. Rob. Cant. 1. 2. Schutz. 2. quod tamen nullo modo stabit.

γ. 26. ΑΨΕΥΔΕΙ. Ἀψευδῆ Mosq. 1. 2.

γ. 27. ΤΟΙΩΝΔΕ ΔΕΣΠΟΤΗΣ. Δεσπότης τοιωῖδε Colb. 1.

γ. 28. ΑΧΑΪΔΑ. Ἀχαιίδα Pauw. ut mensura versus sit certa, et sic Cant. 1. 2. Sed de hac nullam esse dubitationem, et scriptores post Homerum Ἀχαιίδα scripsisse ex Eustath. p. 1175. et p. 1465. monet Heath. Pauwium sequuntur Brunck. Schutz. 1. sed ἀττικώτερον est Ἀχαιίδα.

γ. 29. ΚΑΠΙΒΟΥΛΕΥΣΕΙΝ. Καπιβουλεύειν Ask. D. Cant. 1. Venet. 2. Guelph. Mosq. 2. Μοχ σείμασιν Med.

γ. 33. ΠΥΛΩΝ. Πόλων Guelph.

γ. 34. ΕΥΘΑΡΣΕΙΤΕ. Εὐ θαρσεῖτε Turn. Pors. Schutz. 2.

γ. 38. ΟΥΤΙ. Οὐ τοι Mosq. 2. et mox λείφθω Ald. quod et notavit Turn.

γ. 39. ΕΤΕΟΚΛΕΕΣ. Ἐτέοκλες Ald. Rob. Commate distinguit post φέριγε, ut referatur ad Ἐτέοκλες, Anonymus in Notis ad Πενταλογ. sed minus ex usu Græcorum.

γ. 40. ΣΑΦΗ ΤΑΚΕΙΘΕΝ. Σαφῶς τακεῖθεν Ask. A. Σαφῆ τε τὰ κείθεν Bar. 4.

γ. 41. ΚΑΤΟΠΤΗΣ. Κατόπης Ald.

Ibid. ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. Versum, qui post hunc inserendus videtur, quippe loco unice ei accommodato citat Th. Magister in voce Ἐμπόδων,

Ἄ δ' ἐμπόδων μάλιγα ταῦθ' ἤκω φράσων,

quem tamen apud Euripidem extare, Phœniss. γ. 713. bene monet Abreschius.

γ. 43. ΣΑΚΟΣ. Σάκκος Cant. 1. μελάνδετον † σάκος Pors. 2.

γ. 44. ΧΕΡΣΙ. Χερσὶν Ald. Rob. Μοχ ταυρίω Ald. Turn.

γ. 45. ΑΡΗΝ, ΕΝΥΩ. Ἀρη τ' Ἐνύω Med. Ἀρη τ' Ἐνυὼ Colb. 1. 2. Cant. 1. 2. Bar. 4. Ald. Rob. Ἀρρη τ' Ἐνυὼ Guelph. Lectionem Codicis Med. amplectitur vir literis sacris ac profanis ornatissimus, Th. Burges, (dum scribo factus Episcopus Menevensis,) in Pentalogia, ob concursum literæ ν et vocalis, præsertim ι, quem aversari Tragicos contendit Marklandus, nescio an nimis subtiliter; certe ommissa particula multo concitator est oratio.



Ibid. ΦΟΒΟΝ. Φόνον, solenni errore, Colb. 2. (suprascripto tamen ζ.) Cant. 1. Rob.

γ. 46. ΩΡΚΩΜΟΤΗΣΑΝ. Ὁρκωμώτησαν Ald.

γ. 47. ΒΙΑΙ. Deest Cant. 1. Μοχ φεράσσειν dant Cant. 2. Bar. 4.

γ. 49. ΜΝΗΜΕΙΑ Θ' ΑΥΤΩΝ. Σημεία δ' αὐτῶν Stobæus, Serm. VII. p. 86. monente Stanleio.

Ibid. ΕΣ ΔΟΜΟΥΣ. Εἰς δόμους Med. Stob. l. c. Ἐν δόμοις Colb. 1.

γ. 50. ΑΡΜ'. Ἄρματ' Colb. 1. Ask. C. Ven. 1. Δ' ἄρμ' Ask. A. Guelph. Bar. 4. Μοχ χεροῖν Guelph. Ald. Rob.

γ. 51. ΔΙΑ ΣΤΟΜΑ. Διὰ στόματος Colb. 1. Ἄνὰ στόμα Stob. l. c.

γ. 52. ΑΝΔΡΕΙΑΙ. Ἀνδρία Cant. 2.

γ. 54. ΤΩΝΔΕ ΠΥΣΤΙΣ. Τῶνδε πύστις Colb. 2. Schutz. 2. Τῶδε πύστις Rob. Stobæus l. c. Sed bene veritit interpres Gallicus, servata lectione πύστις, *Je n'ai point perdu de temps pour vous instruire.*

γ. 55. Δ' ΕΛΕΙΠΟΝ. Δ' ἔλιπον Guelph. Ald. Cant. 2. Bar. 4. τὰρ ἔλιπον Brunck. qui temporum rationi sic consuluisse sibi videbatur.

γ. 56. ΠΥΛΑΣ. Πύλαις inter VV. LL. recenset Turn.

Ibid. ΑΓΟΙ. Ἄγη Colb. 1. sed suprascriptum οι. Ἄγη etiam Colb. 2. Ask. D. Cant. 2. Mosq. 1.

γ. 60. ΚΟΝΙΕΙ. Κονεῖ Ald. Μοχ ἀργισῆς Guelph. vide quæ ad γ. 8.

γ. 61. ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ. Πνευμάτων Guelph. Πλευμόνων Brunck. Schutz. Cf. Mœrid. Attic. Piersoni, p. 309. et quæ ibi annotata.

γ. 62. ΝΗΟΣ. Ναός Med. Colb. 2. Pors.

γ. 64. ΧΕΡΣΑΙΟΝ. Alii χερσαίαι. Schol. legit χερσαῖον, qui etiam adnotat, hoc dictum esse παρακινδυνευμένως, quod itidem de illo loco dicendum fuerit, γ. 116. Κῦμα γὰρ περὶ πτόλιιν Δοχμολόφων ἀνδρῶν Καχλάζει συνοαῖς Ἄρεος ὀρόμενον. Η. ΣΤΕΡΗ. Χερσαίαι Ald. Turn. improbante Pauw. Et ita suprascriptum in Cant. 2. Μοχ στρατῶ excidit a Mosq. 1.

γ. 65. ΤΩΝΔΕ. Τόνδε Cant. 1. Ox. Bar. 4. Mosq. 2. Guelph. Ald. Turn. quod et notat H. Steph. Sic et Colb. 1. sed ibi suprascriptum ω.

Ibid. ΚΑΙΡΟΝ. Χαιρόν Ald. Μοχ ὄσις Guelph. Rob.

γ. 67. ΣΑΦΗΝΙΑΙ ΛΟΓΟΥ. Σαφηνία λόγου Ask. A. Rob. Cant. 2. Bar. 4. Brunck. Schutz. Pors. Σαφηνεῖ ἀλόγου Cant. 1.

γ. 68. ΕΙΔΩΣ ΤΑ. Εἰδῶς σὺ τὰ Ald. Rob. errore de quo supra egimus ad Prometh. Vinc. γ. 176.

γ. 70. Η ΜΕΓΑΣΘΕΝΗΣ. Emendationem Stanleii q. v. recte improbat Pauw. docens ἡ in media oratione non ita collocari, in loco vero quem affert Stanl. orationis articulum distinctum inde effici.

γ. ΜΟΙ. mē Rob. Μοχ Πρευμνόθεν Cant. 2.

γ. 72. ΕΚΘΑΜΝΙΣΗΤΕ. Ἐκθαμνήσητε Cant. 1. Μοχ δηάλωτον scribendum censet Pierson. ad Mœrin. p. 300. Δηάλωτον Brunck. Schutz. Pors.

γ. 73. ΔΟΜΟΥΣ. Δήμους Ald. Mosq. 2.

ψ. 74. ΔΕ ΓΗΝ ΤΕ. Τὲ γῆν δὲ Colb. 1. Τὲ γῆν τε Ald.

ψ. 75. ΖΥΓΟΙΣΙ ΔΟΥΛΙΟΙΣΙ. Alii ζεύγλησι δαλείησι. Prior lectio conveniet cum ψ. 477. Πόλεως ἀπείργειν τῆσδε δάλειον ζυγόν. Et frequentius certe pro jugo in singulari usurpatur quam in plurali. H. STEPH. Ζυγοῖσι δαλείοισι Colb. 1. Guelph. Cant. 2. Brunck. Schutz. Pors. Ζεύγλησι δαλείησι Ask. A. B. Bar. 4. Rob.

Ibid. ΜΗΠΟΤΕ ΣΧΕΘΕΙΝ. Μήποτε σχέτε, vel Μήποτ' ἰσχέτε Pauw. Nos μὴ δότε σχέθειν cogitavimus. Heathius cum Stanleio in curis secundis σχέθειν pro σχέθητε poni existimat.

ψ. 78. ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ. 1. Iamb. hepthem. 2. Pæon. trim. acat. ex Bacchio et duobus Pæonibus secundis. 3. Ion. trim. acat. cum syzygia Troch. in principio. Πότας sunt duæ breves pro una longa: si ἀνόκλασις esset in πότας, non Ion. trim. acat. foret, sed Ion. trim. hypercat. Alterum malo propter ipsius syllabæ postremæ indolem. 4. Choriamb. trim. cat. cum syzygia Iamb. in medio. 5. Pæon. ex Bacchio et duobus Pæonibus secundis. 6. Ion. trim. brachyc. 7. Iamb. trim. brachyc. cum Dactylo in quinto loco, qui hic postremus, sed vide suo loco. 8. Troch. trim. acat. 9. Iamb. trim. acat. 10. Pæon. brachycat. ex Pæonibus quartis. 11. Asynartet. cat. ex monom. Iamb. et monom. Troch. Hiatus non peccat, præcipue in his lamentis: si malis tamen βῶϊ δ' per me licet. 12. Antispast. trim. brachyc. vide suo loco. 13. Asynartet. ex monom. Iamb. et monom. Troch. 14. Iamb. dim. brachyc. aut Troch. penthem. α in ἄρα est anceps. 15. Similis præcedenti. 16. Antispast. Dochm. 17. Troch. Ithyph. aut hepthem. 18. Asynartet. cat. ex syzygiis Iamb. et Troch. 19. Pæon. dim. acat. ex Pæonibus secundis. 20. Glyconius hypercat. 21. Pæon. dim. acat. qualis præcessit. 22. Iamb. dim. brachyc. ἦ ἕκ coalescit in unam syllabam. 23. Similis præcedenti. 24. Antispast. dim. brachyc. 25. Metrum mihi ignotum: vide suo loco. 26. Iamb. penthem. 27. Ep-Ion. dim. acat. propter Iambos pro Trochæis. 28. Antispast. dim. brachyc. 29. Dochmiacus. 30. Dactyl. dim. cat. ex spondeis: vide suo loco. 31. Iamb. hepthem. 32. Iamb. aut Troch. penthem. 33. Asynartet. ex monom. Troch. et monom. Iamb. aut Antispast. Glycon. 34. Iamb. dim. acat. 35. Monom. Troch. 36. Troch. penthem. 37. Similis præcedenti. 38. Dactyl. dim. acat. aut Choriamb. dim. brachyc. 39. Troch. hepthem. 40. Dactyl. penthem. aut Choriamb. dim. brachyc. 41. Antispast. Dochm. 42. Iamb. aut Troch. penthem. 43. Antispast. trim. brachyc. cum syzygia Iamb. ἐπτασῆμω in medio. 44. Glycon. hyperc. vel Antispast. dim. hyperc. si ita vocari malis, δα ante corripitur. 45. Glycon. hyperc. πολυσχημάτις, quia Antispastus in longam desinit. 46. Antispast. trim. cat. 47. Pæon. trim. acat. cum Cretico. 48. Glycon. hyperc. πολυσχημάτις qualis præcessit; neque displicet post intervallum breve, præcipue in his lamentis. Vide suo loco. 49. Choriamb. trim. cat. cum syzygia Iamb. in medio: aut Troch. trim. brachyc. cum Iambo in

quinta sede. 50. Iamb. trim. brachyc. cum Dactylo in quinto loco qui et hic postremus, (ut in metro 9.) an vero sic revera Æschylus dubito: itaque vide suo loco. 51. Glycon. hyperc. πολυσχημάτισος qui et præcedentes stabilit, (et sic in metro 12.) λαός pro λέως minus etiam displicere incipit in his threnis. 52. Iamb. penthem. aut Antispast. dim. brachyc. prima in διογενές est anceps. 53. Troch. penthem. 54. Iamb. dim. brachyc. 55. Choriamb. dim. brachyc. aut Dactyl. dim. acat. 56. Ut et hic, si in Dactylo postremam corripere velis. 57. Choriamb. dim. cat. purus correpta postrema, alias Epi-Choriamb. ejusdem mensuræ propter syzyg. Troch. accisam. 58. Antispast. dim. cat. aut brachyc. catalecticis si πάλυσιν pro Anapæsto habeas, brachycatalecticis si pro tribrache et dissyllabo Antispasti resoluti. 59. Iamb. dim. brachyc. 60. Monom. Anapæst. 61. Dactyl. dim. acat. 62. Iamb. penthem. 63. Troch. Ithyph. aut Antispast. dim. brachyc. 64, 65. Iamb. penthem. 66. Antispast. dim. acat. purus. 67. Iamb. hepthem. 68. Asynartet. ex monom. Iamb. et monom. Troch. 69. Iamb. hepthem. 70. Ut et hic. 71, 72. Asynarteti cat. ex monom. Iamb. et monom. Troch. 73. Choriamb. dim. cat. aut Troch. Ithyph. 74. Troch. Ithyph. certus. 75. Choriamb. dim. acat. φι in φίλα est anceps, et λα ε̇, ε̇, ε̇, ε̇, Choriambus est quinquessyllabus. 76, 77. Trochaici penthem. aut Choriamb. dim. brachyc. 78. Ion. dim. brachyc. aut Anapæst. monom. hyperc. 79. Troch. penthem. 80. Troch. etiam penthem. aut Choriamb. dim. brachyc. aut Dactyl. dim. (qualia Dactylica etiam esse possunt supra metra 76, 77.) moneo ut metrorum indoles magis pateat. 81. Præcessit gemellus. 82. Anapæst. dim. hyperc. in dissyllabum: syllaba prima producitur privilegio loci. 83. Similis præcedenti, nisi hic scriptum πόλις γ'. Potuit et τι in δορυτίνακτος producere Æschylus: talia plura, et δίχρονα nosti. 84. Iamb. trim. brachyc. 85. Choriamb. Troch. aut Dactyl. qualis præcessit non semel. 86. Iamb. dim. brachyc. 87. Choriamb. monom. hyperc. aut Troch. monom. acat. aut Dactyl. dim. 88. Troch. penthem. 89. Dactyl. dim. hyperc. 90. Dactyl. dim. acat. 91. Asynartet. ex monom. Iamb. et monom. Troch. Vide suo loco. 92. Antispast. dim. cat. nam Troch. Ithyph. cum Tribrache in fine minus placet. 93. Antispast. etiam dim. cat. α in Ὀγμα corripitur, et πόλεως patitur synizesin, ut centies. 94. Iamb. dim. acat. 95. Asynartet. cat. ex monom. Iamb. et monom. Troch. 96. Choriamb. trim. brachyc. cum Iambis in principio et fine, nam ει in τέλειαι potest corripiri. 97. Antispast. dim. cat. vel brachyc. (junge metrum 58.) aut Troch. Ithyph. Trochæo in Tribrachyn resoluti. Sed vide suo loco. 98. Iamb. dim. acat. 99. Pæon. dim. acat. cum Cretico; sed vide suo loco. 100, 101. Trochaici penthem. 102. Choriamb. Troch. aut Dactyl. ut supra. 103. Asynartet. cat. ut supra. 104. Pæon trim. acat. ex Pæone secundo et duobus Creticis: diphthongus



ante vocalem corripitur. 105. Troch. hepthem. 106. Antispast. dim. acat. cum syzygia Iamb. ἑπτασήμε. 107. Troch. hepthem. 108. Troch. penthem. 109. Ion. dim. brachyc. 110. Choriamb. Troch. aut Dactyl. ut supra. Versus horum Μονοσροφικῶν in libro Victorii fuerunt centum et decem: plures recenset metricus, si numeri recte habeant, ὁ παρῶν χορὸς συνίστηεν ἐκ κῶλων εἰδ'. Sed id perquam incertum. Addit homo de versibus scribens, quæ inepta sunt et vaga, ἔγω δὲ χρῆ μετρηθῆναι μάλλον, ἢ εἶη κατάλληλα τὰ κῶλα, ὡς καὶ τὰ τῶν ἄλλων χορῶν, id est, optimum erit ea redigere ad Antistrophicorum ordinem, et metiri per Strophas et Antistrophas: vellem dixisset, quo modo, nam ego non sum ita oculatus ut id perspicere possim: alii periculum faciant, credo hærebunt ut ego hæreo, et deprehendent temerariam esse magistrelluli assertiunculam. Aliud: scribit Schol. α'. ad γ. 129. Καὶ ταῦτα δοχμικά ἐστὶ καὶ ἴσα, εἴαν τις αὐτὰ ὀκτασήμεως βαίνει· ῥυθμοὶ γὰρ εἰσὶ. Βαίνονται δὲ οἱ ῥυθμοὶ, διαιρεῖται δὲ τὰ μέτρα καὶ ἐβαίνεται. Quid ista sibi volunt. Dicam paucis quod sentio. Technicus ille homo fuit recentior, qui de versibus suis Politicis cogitavit, et ad eorum normam ὀκτάσημα sibi confinxit: sic δοχμικά καὶ ἴσα εἴαν τις αὐτὰ ὀκτασήμεως βαίνει, commemorare potuit: et inter ῥυθμῶς et μέτρα etiam distinguere eo modo. Omnia scilicet ad ὀκτάσημα redegit syllabarum habita ratione, et quanquam tempora non erant ὀκτάσημα in metro, ea tamen pro ὀκτασήμεως habuit in rhythmico: quo modo et ἴσα produxit, et βαινόμενα, non διαιρέμενα adornavit: in metro fit διαίρεσις ut Dochmiacum exeat verum: in rhythmico syllabæ sibi succedunt, et numerus earum efficit, ut quod Dochmiacum non est, Dochmiacum videatur: quare absque διαιρέσει requiritur una βάσις continua, et ut hoc βαινόμενα ita illud διαιρέμενα exhibet. Manifestius erit quod dico si jungamus alterum Scholion ejusdem hominis ad γ. 103. ΚΤΥΠΟΝ ΔΕΔΟΡΚΑ. Ὁ μέντοι ὀκτάσημος ῥυθμὸς ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδῃ, Ἐγὼ δὲ ἔτε τοι πυρὸς ἀνήψα φῶς νόμιμον ἐν γάμοις, πολὺς ἐστὶν ἐν θρηνηδία, καὶ ἐπιτήδειος πρὸς θρήνης καὶ γενναγμέ. Euripidea sunt δοχμαϊκά, si ita ordinentur et legantur:

Ἐγὼ δ' ἔτε τοι  
 Πυρὸς ἀνήψα φῶς  
 Νόμιμον ἐν γάμοις

cum istis comparavit Æschyleum κτύπον δίδορκα, et versum istum vocavit ῥυθμὸν ὀκτάσημον, cum versus Æschyleus primo, si metrum spectes, non syllabas, ab Euripideis sit diversissimus. Et dein, neque in Æschyleo neque in Euripideis singulis, sunt tempora ὀκτάσημα. Hæc aperta et perspicua: ex quibus proinde aperte et perspicue etiam fluunt quæ dico: κτύπον δίδορκα, si syllabas numeres, Dochmiacum est rhythmicum; illud βαίνεται, quia uno syllabarum progreditur motu: Ἐγὼ δὲ ἔτε τοι Dochmiacum est metricum, id διαιρεῖται, qui ἐγὼ δ' ἔτε Antispastum efficit verum, et τοὶ alterius Antispasti exhibet caput: inde et βαινόμενον et διαιρέμενον. Hoc primum: alterum, κτύπον δίδορκα non est ὀκτάσημον sed ἑπτάσημον, habetur tamen in rhythmico pro ὀκτασήμεω non

ἑπτάσημῳ; quia syllabarum numero æquale est metrico, quod ὀκτάσημον est revera temporum numero: et cum in metrico non sit unus tenor, propter syllabarum numerum: qui Antispastica tenent, facile intelligunt quæ dico, et sciunt Dochmaica vel ἐξάσημα, vel ἑπτάσημα, vel ὀκτάσημα esse in mètro: at ista quinquesyllaba in rhythmo omnia pro ὀκτάσημοις habentur; et inde ῥυθμὸς ille ὀκτάσημος in quinquesyllabis istis. Atque hæc paulo accuratius, quia obscura sunt, et ostendunt Technicorum istorum doctrinam, quæ longe abest a doctrina Technicorum antiquorum quam a musis et earum præside acceperant. ΠΑΥΩ. 2. Antispast. trim. brachyc. ex Antispasto, epitrito tertio et Iambo. 3. Versus proculdubio et hypercat. et ἀνακλώμενος, postremam enim syllabam natura longam esse vel pueri sciunt. 4. Similis secundo. 7, 8. Vide suo loco. 10. Glyconius. 12, 13. Vide suo loco. 19. Periodus est, similis proxime præcedenti. 21. Similis undevicesimo. 26, 27. Vide suo loco. 49. Sibi habeat Pauwius Trochaicum suum cum Iambo in quinta sede. 50. Vide suo loco. 59. Period. cat. ex Iambo Choreo et κατακλειδί Troch. 61. Iamb. brachyc. 75. Iamb. hepthem. Nusquam enim, ut opinor, prima τῷ φίλος apud poetas Atticos producta reperitur. 82. Ep-Ion. a majore trim. cat. ex epitrito secundo quinquesyllabo, Ionico et Troch. κατακλειδί. Τινάσσειν esse δίχρονον exemplo aliquo ostendere debuit Pauwius; nunc autem audiri minime meretur. 83. Similis proxime præcedenti. 84. Ion. a majore trim. cat. ex duobus Ionicis pentasyllabis et κατακλειδί quadrisyllaba. 86. Ion. a majore, dim. cat. 92. Ion. a minore dim. cat. Trochæi ab Antispastis abhorrent, Ionicis sunt cognati. 93. Minime necesse est ultimam in Ὀγκα corripì, Antispastus enim πολυσχημάτιστος esse potest; nec recte dicitur πόλως synizesin pati, ita versus non Antispasticus sed Ep-Ionicus erit; verius supponitur Antispasti secundam longam in duas breves solvi. 97. Versus similis nonagesimo secundo. 104. Λυτήρηιοι primam producit; versus est igitur asynartet. ex penthem. Iamb. et Dochmiaco puro. ΗΕΑΤΗ. Nos nostra dabimus ad ψ. 187.

ψ. 78. ΘΡΕΟΜΑΙ. Θρεῦμαι Ask. D. Cant. 2. Guelph. Mosq. 1. 2.

Ibid. ΜΕΓΑΛ' ΑΧΗ. Μεγάλα τ' Cant. 1. Ven. 2. Guelph. Mosq. 2. Colb. 1. 2. Sed in Colb. 2. τ' ab alia manu. Ita et Ask. A. Rob. Schutz. 2. Μεγάλα sine ἄχη in Cant. 2. quod additum recenti manu. Nemo certe in tam concitatis motibus copulam desiderabit. Post ἄχη plenius distinguendum.

ψ. 80. ΠΟΛΥΣ Δ' ΩΔΕ. Πολὺς ὄδε Colb. 2. Ask. D. Mosq. 1. Rob. Πολὺς ὄδε Cant. 1. 2. Mosq. 2. Guelph. Brunck. Schutz. Pors. et sic certe scribendum, nam asyndeta omnino conveniunt. Μοχ λαός Cant. 1.

ψ. 81. ΦΑΝΕΙΣ'. Φανείσα Guelph. Ald. Turn.

ψ. 82. ΣΑΦΗΣ. Σαφῆς δ' Colb. 1. Μοχ ἔτοιμος Mosq. 2.

ψ. 83. ΕΛΕΔΕΜΝΑΣ. Ἐλιδεμένας Rob. Ἐλιδεμένας Turn. Pauw.



quod exponit ille, “ ἰλὼν τὰς δειμνάς sive τὰ δέμνια, *ad ipsos ædium recessus intimos pertingens, ubi dormiunt homines: occupans lectos: sic ἰλέπτολις habemus.*”

ψ. 84. Τ' ΕΓΧΡΙΜΠΤΕΤΑΙ ΒΟΑ. Τί χρίμπτεται βοᾶ Med. Τε ὡτὶ χρίμπτεται βοᾶ Ask. A. B. C. Ven. 2. Τὲ χρίμπτεται βοᾶ Cant. 1. Ven. 1. Ald. Turn. Bar. 4. nisi quod βοά. Ὡτὶ χρίμπτεται βοᾶ Mosq. 1. sed χρίμπτεται habet Mosq. 2. Δὲ χρίμπτεται βοᾶ Colb. 1. Ὡστὲ χρίμπτεται βοᾶ Colb. 2. Ἐγχρίμπτεται βοᾶ Rob. Τ' ὡσὶ χρίμπτεται βοᾶ Brunck. Hunc versum sic legit Pauw.

Τ' ἐγχρίμπτεται βοᾶ, πῆταται βρέμει

quem vocat Iamb. trim. brachyc. vel

Χρίμπτεται βοᾶ, ποτᾶται, βρέμει

quem Trochaicum Stesichoreum vocat cum Iambo in quinta sede. Heathius vero sic legit :

1. Τ' ἐγχρίμπτεται βοᾶ, ποτᾶται,
2. Βρέμει δ' ἀμαχίτη
3. Δίκαν ὕδατος ὀροκτύπη.

1. Iamb. dim. hyperc. 2. Dochmiacus. 3. Glycon. Sic Pors. nec aliter Brunck. nisi quod τ' ὡσὶ χρίμπτεται, unde versus efficitur Troch. trim. brachyc. quem sequitur Schutz. 1. At in edit. 2. post Hermannum sic digereit :

Ἐλεδεμνάς πεδιοπλόκτυπος τ' ὡσὶ  
 βοᾶ χρίμπτεται, ποτᾶται, βρέμει  
 Δ' ἀμαχίτη δίκαν ὕδατος ὀροκτύπη.

ψ. 85. ΟΡΟΚΤΥΠΟΥ. Ὁροτύπη Med. Ask. D.

ψ. 86. ΙΩ, ΙΩ, ΙΩ, ΙΩ. ΘΕΟΙ ΘΕΑΙ Τ'. Ἴω ἰὼ θεοὶ θεαί τ' Colb. 1. Ἴω, ἰὼ, ἰὼ, ἰὼ θεοὶ, Ἴω θεαί τ' Colb. 2. Seld. Ask. C. Cant. 2. Ven. 2.

Ἴω ἰὼ ἰὼ θεοὶ,  
 Ἴω ἰὼ θεαί τ' Cant. 1.

Ἴω ἰὼ ἰὼ θεοὶ, ἰὼ θεαί τ' Guelph. Ἴω ἰὼ ἰὼ θεοὶ θεαί τ' Rob.

ψ. 87. ΟΡΟΜΕΝΟΝ. Alii ὀρρόμενον itidem et ψ. 118. Πρωαῖς Ἄρειος ὀρρόμενον. Η. ΣΤΕΡΗ. Ὀρρόμενον Ask. A. Cant. 1. Guelph. Mox ἀλεύσατε Med. sed alia manus reposuit α.

ψ. 88. ΒΟΑΙ. Alii βοά. quæ lectio mihi magis placet, subauditō ἑστὶ. Η. ΣΤΕΡΗ. Sic Cod. Seld. et Pauw. qui hoc accipit de mœnium defensoribus et γίγμα τέλειον ponit post τειχέων. Sed Heath. βοᾶ nomen esse tertio casu recte statuit, ac versus sic dividit :

1. Βοᾶ ὑπὲρ τειχέων ὀ
2. Λεύκασπις ὄρνυται λαδς
3. Εὐπρεπῆς, ἐπὶ πόλιν διώκων.

1. Period. 2. Glyconius. 3. Period. hyperc. Sic Brunck. Schutz. Longe aliter Hermannus quem sequitur Schutz. in edit. 2.

Τ' ὀρρόμενον κακὸν ἀλεύσατε. βοᾶ  
 Ὑπὲρ τειχέων ὀ λεύκασπις ὄρ-  
 νυται λαδς εὐπρεπῆς, ἐπὶ πόλιν διώκων.

Τίς ἄρα ῥύσεται, τίς ἄρ' ἐπαρκέσει  
 Θεῶν ἢ θεῶν; πότερα δῆτ' ἐγὼ  
 Ποτιπέσω βρέτη δαιμόνων;  
 (Ἴω) μάκαρες εὐεδροι  
 Ἄκμάζει βρετείων ἔχουσθαι· τί μίλ-  
 λομεν ἀγάστονοι;  
 Ἄκέετ' ἢ ἐκ ἀκέετ' ἀσπίδων κτύπον;

ψ. 89. ΛΑΟΣ. Λεῶς Pauw. ut sit Antispastus legitimus, qui alias erit πολυσχημάτιτος propter syllabam longam, nam λα ante vocalem vix corrigi potest.

Ibid. ΕΥΠΡΕΠΗΣ. Alii εὐπρεπής. Si εὐπρεπής retineas ad eorum arma referendum erit. Η. ΣΤΕΡΗ. Εὐπρεπής Med. Cant. 2. Mosq. 2. Ask. A. sed ibi videtur alterum crus literæ π abrasum. Εὐπρεπής Cant. 1. Εὐπρεπής etiam Canter. Rob. Brunck. Schutz. Pors. qui totum verbum in sequentem versum trahit. Εὐπρεπής etiam præferendum censet Burgess. propterea quod hic de militibus gregariis agitur, qui clypeos nullis ornatos insignibus gestabant.

ψ. 91. ΑΡΑ. Ἄρα Cant. 1.

ψ. 92. ΑΡ'. Deest Colb. 2. Bar. 4. Seld. Ald. Guelph. Ven. 1. Ἄρ' Cant. 1.

ψ. 93. ΘΕΩΝ Η ΘΕΑΝ. Deest hic versus in Colb. 1. Θεῶν ἢ θεαινῶν Colb. 2. Θεῶν ἢ θεαινῶν Cant. 1. 2. et sic γρ. Mosq. 1. Θεῶν ἢ θεῶν ἄν Ask. B. Θεῶν ἢ θεῶν Guelph. Τῶν θεῶν ἢ θεαινῶν Rob.

ψ. 97. ΑΚΜΑΖΕΙ. Ἄκμάζει legendum *conjecit* Gilb. Wakefield.

Ibid. ΕΧΕΣΘΑΙ. Δ' ἔχουσθαι Colb. 1. Cant. 2. Mosq. 2. Rob. Turn. Δ' ἔχουσθαι Ask. A. C. Ald. Ἐχουσθαι Guelph.

ψ. 99. ΟΥΚ ΑΚΟΥΕΤ'. Οὐ ἀνακέετ' Ald. Hunc versum cum proxime seq. in unum senarium conjungit Pors.

ψ. 101. ΠΕΠΛΩΝ. Hos versus metri gratia sic legit Pauw.

1. Πέπλων καὶ ρεφίων ποτ' εἰ
2. Μὴ νῦν ἀμφὶ λιτὰν ἔξομεν.

Quorum, 1. Glycon. 2. Antispast. dim. hyperc. et sic dividuntur in Cant. 1. Vel,

1. Πέπλων καὶ ρεφίων ποτ' εἰ μὴ
2. Νῦν ἀμφὶ λιτὰν ἔξομεν.

E quibus, 1. Glycon. hyperc. 2. Ion. dim. acat. Nos Hermannum secuti sumus in metri distributione usque ad ψ. 106.

ψ. 102. ΕΙ. Εἶ Ald. Μοχ λιτὴν Rob.

ψ. 103. ΔΕΔΟΡΚΑ. Δέδορκα Rob. Monet Askev. ad Marg. Pauw. δέδοικα legi Agam. ψ. 1542. Sed illud hic esset frigidissimum. Heathius sic legit:

1. Κτύπον δέδορκα, πάταγόν τ'
2. Οὐχ ἐνὸς δαρός.

Ut 1. sit Iamb. hepthem. 2. Troch. penthem. Rectius Brunck.

Κτύπον δέδορκα· πάταγος ἔχ' ἐνὸς δορός·

ut sit senarius. Nec aliter Porson. nisi quod post δέδορκα comma retinuerit.

ψ. 104. ΠΑΤΑΓΟΝ Τ' ΟΥΧ. Alii πάταγος ἔχ' ἐνὸς δορός, quam lectionem si sequaris ponenda erit *εἰς* γῆ post δέδορκα et subaudiendum *εἰς*. H. STEPH. Recte Steph. Sic Med. Colb. Ask. B. C. D. Seld. Mosq. 2. Cant. 1. Brunck. Schutz. Pors. Πάταγος δ' ἔχ' Cant. 2. Ven. 2. Guelph. Mosq. 1. Πάταγον δὲ ἔχ' Colb. 2. Πάταγον δ' ἔχ' Bar. 4. Ald. Turn.

ψ. 106. ΠΑΛΑΙΧΘΩΝ ΑΡΗΣ. Hi versus sic leguntur et dividuntur in Colb. 2. Cant. 1. 2.

Ἄρης παλαίχθων τὰν  
Τεὰν γᾶν ᾗ χρυσε-  
οπήληξ δαίμων.

Πάλαιχθων Rob. Brunck. Schutz. Pors. Pauwio non displicuit,

Παλαίχθων Ἄρης τὰν σὰν γᾶν·

quem versum vocat Antispast. dim. acat. Paulo aliter Hermannus et Schutz. 2.

Πάλαιχθων Ἄρης τὰν τεὰν γᾶν.

ψ. 107. ΤΑΝ ΣΑΝ ΓΑΝ. Τὰν τε ἂν γᾶν Med. Ask. D. Τὰν τε ἂν γῆν Ask. C. Τὰν γῆν τεὰν Colb. 1. Τὰν τεὰν γῆν Ven. 2. Abest γᾶν a Seld. Τὰν τεὰν γᾶν Brunck. Schutz. Pors.

ψ. 108. ΧΡΥΣΟΠΗΛΗΣ. Alii χρυσοπήληξ. Sed quum dicatur *πήληξ*, cur in compositione mutetur *η* in *υ*? Apud Rhianum quidem *εὐπηλυσ* legitur in illo versu,

Καίπερ ἔων ὀλίγος μᾶται δ' εὐπηλυν Ἀθήνην.

Sed hoc epithetum a *πήληξ* deduci non potest. In aliis libris legitur *εὐπηχυν*. At *εὐπηχυν* ego potius Venerem, *εὐπηλυν* Minervam dixerim. H. STEPH. Χρυσοπήληξ Guelph. Ald. Rob. Turn. Versum sic ordinat Brunck.

Ἦ χρυσοπήληξ δαίμων ἐπιδ' ἐπιδε πόλιιν·

qui senarius est, sed paulo languidior ob tribrachyn in quinto loco. Sic Schutz. Pors.

ψ. 109. ΕΠΙΔ' ΕΠΙΔΕ ΠΟΛΙΝ. Ἐπιδ' ἐπιδ' ἐπὶ πόλιιν Cant. 1. 2. Ven. 2. Guelph. Πτόλιιν pro πόλιιν dat Rob. Ἐπιδ' ἐπὶ πόλιιν Mosq. 1. 2. Unde facile esset reponere *ἐπιδ' ἐπὶ πτόλιιν*, sed quod roboris sic metro accedit, sententiæ desideratur.

ψ. 110. ΠΟΤ' ΕΥΦΙΑΗΤΑΝ. Ποτὲ φιλήταν Cant. 1. Ποτὲ φιλιτίαν Seld. Ποτ' εὐφιλήτην Mosq. 2.

ψ. 111. ΠΟΛΙΣΣΟΥΧΟΙ. Πολιάχοι Med. Ask. D. Πολισῶχοι Mosq. 2. in metris seqq. ordinandis Hermannum haud raro secuti sumus.

ψ. 112. ΙΤ' ΙΤΕ. Ἴθιτε Ald. Ἴδετε Turn. probante Pauw. quod ad *ἐπιδεῖν* non necesse ut eant Dii, et repetitum ἴδετε gravius. Ἴθ' ἴτε Bar. 4. H. Steph. quod explicandum cum Schol. ἄγε ἔλθετε.

ψ. 113. ΠΑΡΘΕΝΩΝ. Παρθένον Ald.

- γ. 114. ΙΚΕΣΙΟΝ. Ἰκέσσιον Guelph.  
 Ibid. ΔΟΧΟΝ. Ὀχλον Colb. 1. una scilicet literula ex sede turbata.
- γ. 115. ΔΟΥΛΟΣΤΥΝΗΣ. Δουλοσύνας Med. Mosq. 1. Cant. 1. 2. Guelph. Brunck. Schutz. Pors. Μοχ πόλιον habent Bar. 4. Ald.
- γ. 117. ΔΟΧΜΟΛΟΦΩΝ. Δοχμολόχων Guelph. quod non improbat Schutz. interpretatus *obliqua acie irruentium*. Sed vulgata præstat. Δοχμολοφῶν Brunck. Schutz. Cf. Eurip. Phœniss. γ. 117. et ibi Valcken.
- γ. 118. ΚΑΧΛΑΖΕΙ ΠΙΝΟΑΙΣ. Πινοαῖς καυχλάζει Ald. Καυχλάζει πινοαῖσιν Rob.
- γ. 119. ΟΡΟΜΕΝΟΝ. Ὀρόμενον Colb. 2. Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob.
- γ. 120. ΠΑΝΤΕΛΕΣ. Recte post παντελεῖς commate distinguit Brunck. Vide Notas Varr. Philologg.
- γ. 121. ΑΡΗΞΟΝ. Ἀρήξον Colb. 1. Omnia desunt in Ven. 2. ad γ. 173. Τέλειαι τε.
- γ. 122. ΓΑΡ. Δὲ Ask. D.
- γ. 123. Δ' ΑΡΗΙΩΝ. Γὰρ ἠίων Ald. Γὰρ ἀρηίων Bar. 4. Ἀργίων Mosq. 1. sed suprascriptum γρ. ἀρηίων, ἦτοι πολεμικῶν. Nos ἀρηίων scripsimus, more Attico, quod et metro subvenit.
- γ. 124. ΔΙΑΔΕΤΟΙ ΔΕ ΓΕΝΥΩΝ. Διάδετοι γενύων Colb. 1. Guelph. Cant. 2. Turn. Διὰ δὲ τοι γενύων Ask. D. Bar. 4. Ald. Διάδετοί τε γενύων Rob. Hos versus sic ordinat Pauw.
1. Διάδετοι δὲ γενύων ἰπ-
  2. πείων κινύρονται φόνον χαλινοί.
1. Pæon. dim. hyperc. 2. Iamb. trim. cat. Μοχ ἰππίων dat Mosq. 2.
- γ. 125. ΚΙΝΥΡΟΝΤΑΙ. Κινύρονται Cant. 1. 2. Mosq. 2.  
 Ibid. ΦΟΝΟΝ. Alii φόβον. Schol. legit φόνον, id est, inquit, ἦχόν τινα φοικόν' at ego malim φόβον, ut γ. 504. Βακχᾶ πρὸς ἀλκην, θυιάς ὡς φόβον βλέπων. H. ΣΤΕΡΗ. φόβον Ask. A. φόβον Colb. 1. φόβον Mosq. 1. sed ον suprascriptum. φόβον Colb. 2. sed ad β suprascriptum ν. φόβον etiam Cant. 1. 2. Ar. Rob. Turn. Mosq. 2. quæ lectio Stanleio etiam probatur in curis secundis. φόνον tuetur Pauw. ob præcedens φόβος, γ. 123. sed vertit, ipso stridore suo fræna occumbentium ejulatum referunt stridulum, quo sensu ipse viderit, alias recte φόνον servavit, quod multo gravius est.
- γ. 126. ΠΡΕΠΟΝΤΕΣ. Alii προπέμπονται. At πρέποντες ita videtur accipi ut γ. 396. H. ΣΤΕΡΗ. Προπέμπονται habet Rob.
- γ. 127. ΔΟΥΡΥΣΣΟΙΣ. Δουρυσσοίς Cant. 2. Thom. Mag. in voce Ἐσθῆμη. Pauw. ut fiat versus Troch. cum Iambo in quinto loco! Δουρυσσοίς Mosq. 2. Δουρυσσοίς mavult Schutz. h. e. bellicosi, eo quod hoc epitheton magis *ducibus* quam *sagis* conveniat. Et certe σ ex seq. σαγαῖς facile geminari potuit; sed vulgata bene se habet, modo simpliciter acceperis pro *militaribus sagis* seu *paludamentis*. Nos δουρυσσοίς cum Hermanno ob metrum.



Ibid. ΠΥΛΑΙΣ. Πύλαισιν Pauw. ut fiat senarius, quem tamen *minus rotundum* syrmate sic affixo recte vocat. Sic Brunck. Schutz. Sed de metro falluntur.

Ibid. ΕΒΔΟΜΑΙΣ. Ἐβδόμοις Guelph. Versum sic dividit Heath.

1. Δορυσσόοις σαγαῖς,

2. Πύλαις ἐβδόμαις.

1. Iamb. dim. brachyc. 2. Dochmius.

ψ. 130. ΚΡΑΤΟΣ. Κράτος Ald. Rob.

ψ. 131. ΡΥΣΙΠΤΟΛΙΣ. Ῥυσίπολις Mosq. 1. Pors. quod metro succurrit.

ψ. 132. ΙΠΠΙΟΣ. Ἴππειος Colb. 1. Cant. 2. Ald. Rob.

ψ. 133. ΠΟΝΤΟΜΕΔΩΝ. Ποτομέδων δ' Mosq. 1. Μοχ μαχαῖα Ask. D. Cant. 1. Brunck. Schutz. Pors.

ψ. 135. ΠΟΣΕΙΔΩΝ. Ποσειδᾶν Med. Brunck. Schutz. Pors.

ψ. 136. ΦΟΒΟΥ. Φόνων Ask. D. Cant. 2. Med. sed ibi superscriptum φόβου. Φόβων recte Colb. 2. Ask. A. B. C. Guelph. Ar. Brunck. Schutz. Pors.

ψ. 140. ΚΗΔΕΣΑΙ Τ'. Κήδευσαί τ' Guelph. Κήδευσέ τ' Mosq. 2. Κηδέσθητ' Mosq. 1. sed supra γρ. κήδεσαί τ'. Μοχ ἐνεργῶς voluit Schutz. ut sit sensus *efficacem ejus curam gere*. Sed multo fortius est ἐναργῶς, q. d. *manifesta curam tuam*.

ψ. 143. ΣΕΘΕΝ ΕΞ. Σέθεν γὰρ ἐξ Colb. 1. 2. Ask. A. C. Cant. 1. 2. Ar. Schutz. 2. Herm.

ψ. 144. ΑΙΜΑΤΟΣ ΓΕΓΟΝΑΜΕΝ. Αἵματος θυγατρὸς γεγόναμεν Ask. C. Μοχ λιταῖσί σε Herm. ob metrum.

ψ. 145. ΘΕΟΚΛΗΤΟΙΣ. Θεοκλήτοις Ask. C.

ψ. 146. ΠΕΛΑΖΟΜΕΣΘΑ. Πελαζόμεθα Colb. 1. Ask. D. Cant. 2. Bar. 4. Ald. Turn. quod mallet, modo legatur *πελαζόμεθ' ἀπίεσαι*, unde plenior efficitur sententia et concinnius metrum.

ψ. 147. ΛΥΚΕΙ'. Λύκει' Colb. 2. Cant. 1. 2. Guelph. Ald. et mox pro Λύκειος Ald. habet Λύκει.

ψ. 148. ΣΤΡΑΤΩΙ ΔΑΙΩΙ. Τῷ στρατῷ τῷ δαίῳ Guelph.

ψ. 149. ΑΥΤΑΣ. Ἄυτὰς Mosq. 1. Sic et Cant. 2. sed superscriptum η. Ἄητᾶς Mosq. 2. Emendationem Stanl. αἰτᾶς improbat Pauw. docens αἰτῆν esse *amasium, socium, amicum*, minime vero *auditorem*, cum ab ἄω *spiro*, non ab αἰώ *audio*, derivetur: *φόνων αἰτᾶς* autem sine dubio scriptum esse vult pro ἐπὶ αἰτῆς *φόνω*, et αἰτῆ *φόνων* tragice dici praelium. Dura quidem est ellipsis prae-positionis ἐπὶ vel ἔνεκα hoc loco, quod fatetur Brunck. sed ita tamen Schol. α'. et glossæ interlineares. Ἄίσας voluit Schutz. ab αἰώ *audio*, cujus composita sæpius citat Hesych. Simplex etiam verbum exhibet Homer. Il. ο'. 378. ψ'. 199. Noster Pers. ψ. 635. Μοχ σύ τ' abest ab Ald. Turn. Nimis audax esset emendatio ἄκεσας, ideoque vulgatam non movebo.

ψ. 150. ΛΗΤΟΓΕΝΕΙΑ. Λατογένεια Med. Cant. 1. et Colb. 2. sed superscriptum η. Λαταγένεια Ask. C. Μοχ Κέση Guelph. et Mosq. 1. sed α superscripto.



- γ. 151. ΕΥ ΠΥΚΑΖΟΥ. Ἐνπυκάζε Med. sed supra υ.
- γ. 152. Ε, Ε, Ε, Ε. Bis tantum Schutz. 2.
- γ. 153. ΟΥΤΟΒΟΝ. Ὅτοβον Brunck. Schutz. Pors. qui recte hunc versum cum sequente conjungunt. Μοx πτόλιw Cant. 1.
- γ. 155. ΕΛΑΚΟΝ. Hunc etiam versum cum sequente recte conjungunt Brunck. Schutz. Pors.
- γ. 158. Ε, Ε, Ε, Ε. Ter tantum Mosq. 2. Bis Herm. et Schutz. 2.
- γ. 159. Δ' ΑΙΘΗΡ. Abest δ' a Colb. 2. Pors. et recte, nam asyndeta conveniunt. Μοx επιμένεται Mosq. 1. quod genus errati sæpe jam explicuimus.
- γ. 160. ΤΙ ΠΟΛΙΣ. Καὶ πόλις Guelph. Μοx ἄμμι Colb. 2. Pors. Herm. Schutz. 2.
- Ibid. ΤΙ ΓΕΝΗΣΕΤΑΙ. τί γενήσεται Ald. Καὶ γενήσεται Mosq. 2. eodem modo quo supra. Καὶ πόλις Guelph. Fons erroris ex vocabulo καὶ per compendium scripto.
- γ. 161. ΠΟΙ Δ' ΕΤΙ ΜΟΙ. Ποῖ δέ ται Ask. A. Cant. 2. Abest δ' ἔτι a Guelph. Ποῖ τι Rob. Πῆ δ' ἔτι Mosq. 1. et mox ἱ, ἱ, ἱα Mosq. 2.
- γ. 162. Δ' ΕΠΑΛΞΕΩΝ. Δι' ἐπάλξεων magnus Bentleius. Hos versus sic dividit Brunck.  
Ἄκροβόλων δ' ἐπάλξεων  
Διθάς ἔρχεται.
- Conjunctim vero legit Pors. et recte, nam ἐπάλξεων synizesin patitur. Forte tamen rejiciendum δέ.
- γ. 163. ΕΡΧΕΤΑΙ. Commate tantum distinguit Schutz. ut sequens Apollinis invocatio partim ad γ. 162, 163. partim ad γ. 165, 166. trahatur.
- γ. 164. Ω ΦΙΛ'. Ὡ φίλτατ' Rob.
- γ. 165. ΚΟΝΑΒΟΣ. Hunc et seq. versiculum in unum conjungit Pors.
- γ. 167. ΚΑΙ ΔΙΟΘΕΝ. Ἐκ Διόθεν Rob. Ὡ Διόθεν voluit Heath. unde tamen ipsius interpretatio ad γ. 168. alioquin optima, languebit.
- γ. 168. ΠΟΛΕΜΟΚΡΑΝΤΟΝ. Πολεμόκρατον Colb. 1. Cant. 1.
- Ibid. ΑΓΝΟΝ ΤΕΛΟΣ. Scribendum ἀγνὸν μέλος. Clypeorum strepitus et μέλος bellicum exaudiebatur, quod a cœlitibus ipsoque Jove acceperant, et bellorum usu, factum erat omnibus numeris suis absolutissimum. ΠΑΥΩ. ! Observandum est, Chorum hanc muliebrem, inter preces quas Diis patriis pro publica salute fundit, strepitu aliquo ab hostibus appropinquantibus oborto, vel oboriri viso, et ad earum usque aures pertingente, subinde interrumpi et percelli, unde subito consternatæ, precibus tantisper intermissis, strepitum illum sibi mutuo annunciant, et deinde deorum invocationes tanto ardentius persequuntur. Ita post Dianam, γ. 152. invocatam, strepitum ex curruum tumultu urbi appropinquantium ortum memorant: post Junonem, γ. 155. invocatam, stridorem axium sub pondere gementium; post

Dianam iterum, γ. 158. invocatam, æris fremitum ex concussione hastarum, et imbrem lapideum summa etiam propugnacula quassantem; post Apollinem denique, γ. 164. invocatum, clamorem hostium per ipsas urbis portas irrupentium exanimatæ nuntiant. Inde ad preces reversæ, in his duobus versibus et tribus qui sequuntur, Minervæ etiam Oncæ, Thebarum protectricis opem implorant, extremum scilicet periculum jam urbi impendere autumantes. His igitur præmissis, dico γ. 165, 166. parenthesi includi debere, clamorem enim hostium in ipsis urbis portis audiens, aut audire sibi visa Chorus, exclamationem istam, precibus interim abruptis, interponit, deinde, ut monui, ad preces revertitur. Ita quæ hic leguntur, Διόθεν πολεμόκραντον ἀγνὸν τέλος, quæque Minervam designant, per copulam καὶ connectuntur cum γ. 164. ὦ φίλ' Ἀπολλων. Post τέλος etiam non periodi nota sed hypostigma tantum poni debet, ut continua oratione hæc et sequentia jungantur, sicut copula τε revera connectuntur. Vox τέλος magistratum, vel qui cum imperio est, significat. Hoc sensu τὰ τέλη numero plurali a Thucydide usurpatur, I. 58. ubi vide Duker. et in singulari etiam numero a poeta nostro infra, γ. 1033. Τοιαῦτ' ἔδοξε τῶδε Καδμείων τέλει. HEATH. Heathii sententiam, ut omnino probamus, ita in singulis quibusdam partibus emendandam censemus. Initio enim parenthesi illa cui γ. 165, 166. includit non delectamur. Melius est, et superioribus aptius, post σακέων puncto distinguere. Deinde erravit Heathius cum verba πρὸ πόλεως vertit *pro urbe te sistens*; significatur potius *suburbana*. Oncæ enim Minervæ templum ante urbem erat. Denique πολεμόκραντον passivo sensu cepisse videtur Heathius; verum an πολεμόκραντος unquam significare potuerit *in bello constitutus*, valde dubito; ac potius Διόθεν πολεμόκραντον ἀγνὸν τέλος interpretor, *præsidentem a Jove*, seu *Jovis numine bellum perficientem*: h. e. a Jove ad bella *administranda natum et constitutum*. SCHUTZ.

γ. 169. ΜΑΚΑΙΡ'. Μάχαιρ' Ald.

γ. 170. ΟΓΚΑ. Ὀγγα Mosq. 1. haud scio an male si antiquitatem spectes. Mox πρὸ πόλεως deest Ar. Ask. C. et Cant. 2. sed ibi additum recenti manu.

γ. 171. ΕΠΙΡΡΥΟΥ. Ἐπιρύε Ald.

γ. 172. ΠΑΝΑΛΚΕΙΣ. Παναρκεῖς Med. sed λ superscriptum recenti manu. Eadem lectio Turnebo notatur. Quæ sequuntur in Antistrophica dividunt Herm. Schutz. 2.

γ. 173. ΙΩ. Deest Cant. 2. sed superscriptum recenti manu. Hos versus sic ordinat Pauw.

1. Ἴὼ τέλειοι τέλειαι

2. Τε γὰς τᾶσδ' αὐργοφύλακες.

1. Asynartet. ex monom. Iamb. et monom. Troch. 2. Antispast. dim. acat. cum Antispasto quinquesyllabo.

Ibid. ΤΕΛΕΙΑΙ ΤΕ. Τέλειάς τε Rob. Θεαί τέλειαι τε Mosq. 1.

γ. 174. ΤΑΣΔΕ. Τᾶσδ' γε Med.

ψ. 175. ΔΟΡΙΠΟΝΟΝ. Δορύπονον Cant. 1. Guelph. Ald. Rob. Turn. quam lectionem etiam margini edit. suæ adscripsit Stanleius, ut et Askev. ad Marg. Pauw. Sed cave eam admittas. Μοx πρὸδοθ' habet Rob.

ψ. 176. ΕΤΕΡΟΦΩΝΩ, ΣΤΡΑΤΩΙ. Ἐτεροφύλω στρατῶ Pauw. cui ἑτεροφώνω displicuit ob similitudinem dialectorum quibus cum Thebani tum Argivi usi sunt. Pari ratione ἑτεροφύλω mihi displicet. Vide Notas Varior. Philologg. Ἐτεροφώνω μοι στρατῶ Hermann. ob antitheticum, et sic etiam Schutz. 2. quos sequor.

ψ. 178. ΠΑΝΔΙΚΟΥΣ. Πανδίκως Colb. 1. Ven. 1. Ald. Turn. et sic margini edit. suæ adscripsit Stanleius, et Askev. ad Marg. Pauw. Sic etiam Schutz. et apud eum Mosq. 1. suprascripto πανδικως et γρ. πανδήμους. Erunt forte quibus πανδίκως placebit, ne geminentur epitheta, quod tamen Æschylo est familiare ideoque nihil muto. κλύετε † πανδίκως Pors. 2.

ψ. 179. ΛΙΤΑΣ. Plenius distinguit Brunck. recte.

ψ. 182. ΔΕΙΞΑΘ'. Δέξασθ' ex conjectura Burgess.

Ibid. ΦΙΛΟΠΟΛΙΕΣ. Φιλοπόλιδες Ask. D. Φιλόπολις Ald. Sed legendum φιλοπόλις, pro φιλοπόλιες, ut recte Schutz. 2. præeunte Hermann. Paulo plenius etiam post φιλοπόλις distinctum velim, ut sit sensus totius loci, *Nunc demonstrate quam sitis civitatis hujus amantes! Curæ vobis sint sacra publica; succurrite igitur iis ne intereant!*

ψ. 183. ΜΕΛΕΣΘ' ΙΕΡΩΝ. Μέλεσθε δ' ἱερῶν Colb. 1. Mosq. 1. 2. Rob. Schutz. 2. ut sit modo indicativo, *curam vero habetis.* Μέλλεσθε θ' ἱερῶν Colb. 2. Μέλλεσθ' ἱερῶν Guelph. Μοx μελλόμενοι Ald. Rob.

ψ. 186. ΠΟΛΕΩΣ. Πόλεος Pors. 2. Μοx pro ὀργίων, ὄρη habet Ask. C.

ψ. 187. ΕΣΤΕ. Melius legetur ἔστε, ut sit imperativus modus: quum ἐστὲ sit indicativus. Quæ levis differentia in hoc verbo non levium errorum causa fuit in quorundam locorum interpretatione. Η. ΣΤΕΡΗ. Ἔστε dant Ald. Rob. Schutz. recte. Hæc jam Monostrophica, (frustra enim laborare videntur qui in Antistrophica convertere conantur) ut nobis emendanda videntur, cum enarratione metrica proponemus.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

- ΧΟ. 1. Θρέσμαι φοβερά μεγάλα τ' ἄχη  
2. Μεθεῖται στρατὸς στρατόπεδον λιπῶν,  
3. Ἐεῖ πολὺς ᾗδε λεὼς πρὸδρομος ἱππότας.  
4. Αἰθερία κόις με πείθει φανεῖ-  
5. σ' ἀναυδος, σαφῆς ἔτυμος ἄγγελος.

(Hic extra scenam auditur murmur confusum agminis e longinquo advenientis.)

6. Ἐλεδεμένας πεδιοπλόκτυπος ὡσὶ  
7. Βοᾷ χρίμπτεται, ποτᾶται, βρέμει

8. Δ' ἀμαχέτη δίκαν ὕδατος ὀροκτύπη.
9. Ἴω, ἰώ, ἰώ, ἰώ, θεοὶ θεαί τ'
10. Ὀρόμενον κακὸν ἀλεύσατε. Βοᾶ
11. Ὑπὲρ τειχέων ὁ λεύκασπις ὄρ-  
12. νυται λαὸς εὐτρεπής,
13. Ἐπὶ πόλιν διώκων.

(Jam propius auditur clamor militaris.)

14. Τίς ἄρα ῥύσεται, τίς ἄρ' ἐπαρκέσει
15. Θεῶν ἢ θεῶν; πότερα δῆτ' ἐγὼ
16. Ποτιπέσω βρέτη δαιμόνων; ἰώ
17. Μάκαρες εὐεθροί, ἀκμάζει βρετέων
18. Ἐχέσθαι. Τί μέλλομεν ἀγάστοι;

(Jam clypei illisi sonant.)

19. Ἀκέετ' ἢ ἐκ ἀκέετ' ἀσπίδων κτύποι;
20. Πέπλων καὶ γεφύων πότη
21. Εἰ μὴ νῦν ἀμφὶ λίταν ἔξομεν;

(Ingravescit jam armorum strepitus.)

22. Κτύπον δέδορκα πάταγος ἔχ' ἐνὸς θαλάσσης.
23. Τί ῥέξεις; προδώσεις
24. Παλαίχθων Ἄρης
25. Τὰν τεῶν γᾶν;
26. ὦ χρυσοπήληξ δαῖμον, ἐπίδ', ἐπίδε πόλιν,
27. Ἄν ποτ' εὐφιλήταν ἔθε.
28. Θεοὶ πολισσῆχοι χθονὸς
29. Ἴτ' ἴτε πάντες,
30. Ἴδετε παρθένων ἱκέσιον λόχον
31. Δελοσύνας ὑπερ.
32. Κύμα γὰρ περὶ πόλιν
33. Δοχμολόφων ἀνδρῶν κακλάζει πνοαῖς
34. Ἄρης ὀρόμενον.
35. Ἄλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ παντελεῖς,
36. Πάντως ἄρηξον δάων ἄλωσιν.
37. Ἀργεῖοι γὰρ πόλισμα Κάδμου
38. Κυκλῆνται, φόβος δ' ἀρῆων ὀπλων,
39. Διάδετοι δὲ γενύων ἵππειων
40. Κινύρονται φόνον χαλινοί.
41. Ἐπτὰ δ' ἀγήγορες πρέποντες τρατῆ
42. Δορυσίοις σαγαῖς, πύλαις ἐβδόμαις
43. Προσίγανται πάλω λαχόντες.
44. Σύ τ' ὦ διογενὲς φιλόμαχον κράτος
45. Ῥυσιπόλις γένε, Παλλάς, ὃ θ' ἵππιος
46. Ποντομέδων ἄναξ
47. Ἰχθυόλω μαχανᾶ Ποσειδαν,
48. Ἐπίλυσιν φόβων, ἐπίλυσιν δίδου.
49. Σύ τ' Ἄρης φεῦ φεῦ, (ingravescit clamor) Κάδμου ἐπώνυμοι
50. Πόλιν φύλαξον
51. Κήδεσαι τ' ἐναργῶς.

52. Καὶ Κύπρις, ἄτε γένος προμάτωρ,
53. Ἄλευσον· σίθεν γὰρ ἐξ αἵματος
54. Γεγόναμεν· λιταῖσί σε θεοκλύτοις
55. Πελάζομεθ' ἀπύουσαι.
56. Καὶ σὺ, Λυκεί' ἀναξ, Λυκῆος γένος
57. Στρατῶ δαίω, ζόνων αὐτᾶς.
58. Σὺ τ' ᾧ Λατογένεια κέρα,
59. Τόξον εὖ πυκάξου.
60. Ἄρτεμι φίλα, ἔ, ἔ.

(Jam curruum circa muros actorum auditur sonus.)

61. Ὅτοσον ἀρμάτων ἀμφὶ πόλιν κλύω,
62. ὦ πότνια Ἥρα·
63. Ἐλακον ἀξόνων βριθομένων χροῖαι,
64. Ἄρτεμι φίλα, ἔ, ἔ.

(Hic non tantum rotarum strepitus, sed et velitantium clamores ingruunt.)

65. Δορυτίνακτος αἰθῆρ ἐπιμαίνεται.
66. Τί πόλις ἄμμι πάσχει; τί γενήσεται;
67. Ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάγει θεός; ἔ, ἔ, ἔ, ἔ.

(Saxa jam machinis hostilibus missa undique in muros feruntur, quorum sonitum mox augent etiam portas irrumpentium voces, clypeorum, hastarum, et galearum illisarum et armorum fragor.)

68. Ἀκροβόλων ἐπάλξεων λιθᾶς ἔρχεται.
69. ὦ φίλ' Ἀπόλλων,
70. (Κόναθος ἐν σύλαις χαλκοδέτων σακίων,)
71. Καὶ δίοθεν πολεμόκρανον ἄ-
72. γόν τέλος, ἐν μάχαισί τε μάκαιρ' ἀνασ-
73. σ' Ὀγκα πρὸ πόλεως
74. Ἐπτάπυλον ἔδος ἐπιρρήσ.

#### ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

##### ΣΤΡΟΦΗ.

1. Ἴω παναλκείς θεοί,
2. Ἴω τέλειοι τέλειαι τε γᾶς
3. Τᾶσδε πυργοφύλακες,
4. Πόλιν δορίπρονον μὴ προδῶθ'
5. Ἐτεροφῶνῶ μοι στρατῶ.
6. Κλύετε παρθένων κλύετε παιδίκης
7. Χειροτόνης λίτας.

##### ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

1. Ἴω φίλοι δαίμονες
2. Λυτήρειοι ἀμφισβάντες πόλιν,
3. Δείξαθ' ὡς φιλοπόλις·



4. Μέλεσθε δ' ἱερῶν δημίων,
5. Μελόμενοι δ' ἀρήξατε.
6. Φιλοθύτων δέ τοι πόλεως ὀργίων
7. Μνήστορες ἔστε μοι.

Facile intelliget vim hujus animosissimi et vere μέγιστος Ἀργείως cantici, qui illustrationes quas breviter subinde sparsimus in animo secum feret. Nihil addam, nisi quod haud incommode hæc a semichoris cantari poterant, sed hoc pro suo quisque ingenio sibi fingat. Metra sic se habent: 1. Iamb. dim. acat. 2. Asynartet. e Dochmiis. 3. Ut et hic, λεὼς synizesin patitur. 4, 5, 6, 7, 8. Asynarteti etiam e Dochm. 9. Asynartetum etiam similem præcedentibus vult Hermannus, sed nimis forte licenter. Malim Iamb. trim. acat. in quo tamen cæsura male servatur: nec illud me movet, cum in his interjectionibus summa sit lectionum varietas, et simul tenendum est poetam proculdubio in melico carmine rei musicæ consuluisse, quæ motus animi concitati exprimere debuit. Facillimum est mutatis paulo interjectionibus versum ad numeros severiores revocare. 10, 11. Asynarteti e Dochmiacis. 12. Antispast. dim. cat. 13. Antispast. dim. brachyc. 14, 15. Asynarteti e Dochm. 16. An potius Asynartet. e duabus penth. Troch. quam Dochmiacis: quamvis haud sim nescius utrumvis satis recte dici posse. 17, 18. Asynartet. e Dochmiacis. 19. Iamb. trim. acat. 20. Pherecrateus, nisi στεφάνων patitur synizesin, quod minus probo, unde erit Antispast. dim. brachyc. 21. Asynartet. e Dochm. 22. Iamb. trim. acat. 23. Antispast. dim. brachyc. 24. Dochmius. 25. Troch. monom. 26. Iamb. trim. acat. 27. Periodus. 28. Iamb. dim. acat. vel Troch. dim. cat. si θεοὶ patitur synizesin. 29. Troch. monom. 30. Asynartet. e Dochmiacis. 31. Dochmius. 32. Troch. dim. cat. 33. Asynartet. e Dochm. 34. Dochmius. 35. Antispast. dim. acat. 36. Asynartet. e duabus penth. Iamb. pro Dochm. 37. Glycon. πολυσχημάτιστος hyperc. 38, 39. Asynarteti e Dochm. 40. Antispastus Æschyleus dim. hyperc. ex epitrito primo et puris Iambis. 41, 42. Asynarteti e Dochm. 43. Antispastus iterum Æschyleus, ut præcedens. 44, 45. Asynarteti e Dochm. 46. Dochmius. 47. Glycon. πολυσχημάτιστος, vel, si secundam in ἰχθυόλω produci sinas, Asynartet. e duabus penthem. Iamb. pro Dochmiis. 48, 49. Asynarteti e Dochmiis. 50. Dochmius. 51. Troch. Ithyph. 52. Si primam in Κύπρις producas, quod malim, erit Asynartet. e duabus penthem. Iamb. ut supra, sin corripias, Alcaicus erit decasyllabus. 53, 54. Asynartet. e Dochmiis. 55. Ion. a maj. dim. acat. 56, 57. Asynarteti e Dochmiis. 58. Antispast. dim. hyperc. 59. Troch. Ithyph. 60. Dochm. 61. Asynartet. e Dochm. 62. Dochmius. 63. Asynartet. e Dochm. 64. Dochmius. 65, 66, 67, 68. Omnes Asynarteti e Dochmiis. 69. Choriamb. monom. hyperc. qui et Adonicus:

parcius hoc genere versuum utuntur tragici, sed exempla frequentius occurrunt quam ut dixerim hic aliquid mendii latere. 70. Asynartet. e Dochmiis, σακίων synizesin patitur. 71. Antispast. dim. hyperc. 72. Asynartet. e Dochm. 73. Dochm. 74. Antispast. dim. acat. Quæ sequuntur in Antistrophica redegerunt Herm. Schutz. 2. e quibus, 1. Est Asynartet. cat. e monom. Iamb. et monom. Troch. 2. Asynartet. e Dochmiis, h. e. ex Penthem. Iamb. pro Dochmio et Dochmio. 3. Pæon. dim. acat. ex Cretico et Pæone. 4. Iamb. dim. acat. qui et Antispast. dim. acat. vocari potest. 5. Troch. hepthem. 6. Asynartet. e Dochmiis. 7. Dochmius.

ψ. 188. ΘΡΕΜΜΑΤ'. Θρέμματ' Guelph.

ψ. 190. ΘΑΡΣΟΣ. Θράσος Ald. Rob. Turn. et sic in Marg. Stanleius et Askev. Μοx περιγυρμένω Ask. D. Cant. 1.

ψ. 191. ΠΟΛΙΣΣΟΥΧΩΝ. Πολισύχων Ald. Rob.

ψ. 192. ΑΥΕΙΝ. Alii αύειν' melius αύειν, quanquam illud ex hoc factum est, dissoluta diphthongo, et alibi αύτειν et αύτη habes. H. STEPH.

Ibid. ΛΑΚΑΖΕΙΝ. Λακίζειν Mosq. 2. Μοx μιμήματα Ven. 1.

ψ. 193. ΕΝ ΕΥΕΣΤΟΙ. Έν εύεστοί Colb. 1. Ένευεστοί conjunctim Ald.

ψ. 196. ΟΙΚΩΙ. Όικω Ald. Μοx πόλιως Ask. C.

ψ. 197. ΤΑΣΔΕ. Τάς Guelph.

Ibid. ΦΥΤΑΣ. Βοάς Rob.

ψ. 198. ΘΕΙΣΑΙ. Θώσαι Guelph.

Ibid. ΔΙΕΡΡΟΘΗΣΑΤ'. Διερθίσατ' Guelph. Διερρήσατ' Rob. Μοx άψύχσ Cant. 1.

ψ. 199. ΟΦΕΛΛΕΤΕ. Όφέλλεται Med. Colb. 1. quæ lectio notatur etiam apud H. Steph.

ψ. 200. ΥΦ' ΑΥΤΩΝ. Όπ' αύτων H. Steph. Μοx ένδον, pro ένδοθεν, Guelph.

ψ. 201. ΤΟΙΑΥΤΑ Δ' ΑΝ. Hic versus deest in Med. Τοιαύτ' άν Ask. D. Cant. 2. Mosq. 1. Ald. Rob. Τοιαυτά γ' άν Cant. 1. Τοιαυτ' εν Ven. 1. Τοιαυτά τ' άν Guelph. Τοιαυτα δ' εν Brunck.

Ibid. ΣΥΝΝΑΙΩΝ. Συναιών Cant. 1. Ald. Μοx έχεις Mosq. 1.

ψ. 202. ΑΚΟΥΣΕΤΑΙ. Μεταίχμιον Rob. errore invecto e fine versus seq.

ψ. 203. ΤΩΝ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟΝ. Των μέτ' άκμαϊον, h. e. άκμαϊον μετά των, omne quod cum his viget, omnes qui non sunt vel pueri vel senes, penultima in άκμαϊον correpta ut sæpe alias, Pauw. quem ita pudet refellere ut nec Heathio, castigatori ejus, locum faciam. Cf. Notas Varr. Phillogg.

ψ. 204. ΟΛΕΘΡΙΑ. Alii όλέθρια. Et re vera durum est dicere ψήφοι esse quæ deliberetur, quum ea potius sit quæ deliberet. Durius etiam perniciosam ψήφοι vocare eam quæ perniciosum aliquid adversus quempiam consulat et deliberet, seu decernat: hujusmodi enim judicis sententia illi quidem contra quem fertur perniciosa est, sed ipsa in se minime. Alioqui leges omnes quæ

capitis damnant perniciosæ dicerentur, et ipse legislator Solon merito existimaretur homo perniciosus; Draco etiam longe perniciosior. Dura sunt igitur hæc duo, sed tertium quiddam videtur utroque horum esse durius, ut futurum verbi medii passive usurpetur; veluti si *τύφεται* usurpes pro *verberabitur*, id est pro *τυφθήσεται*, vel *τυπήσεται*. Sed quoniam vix quicquam tam durum est quod in Æschyleum cothurnum non cadat aliquando, et ei propter grandiloquentiam non condonetur; quia etiam hæc vitantes incommoda in majus his incideremus, ut nimirum hic pyrrichius pro Iambo ponendus esset; μάλο ὀλεθρία retinere: mihi que fit verisimile ipsum poetam a lege metri potius ad afferendam vim consuetudini sermonis, quam a consuetudine sermonis ad vim afferendam metro cogi voluisse. Nec puto alibi unquam pyrrichium in hac sede positum reperiri, nisi forte locus sit corruptus. H. ΣΤΕΡΗ. Elegans et vere tragicum est *ψῆφος ὀλεθρία βελεύσεται*, nam *ψῆφος* hic ὁ *ψηφίζων* *πραῦγμα ἀντὶ τῆ προσώπῃ* ut millies: calculus *deliberabit*, judex *deliberabit*, calculum laturus *deliberabit*. Qualis autem erat *ψῆφος* illa? ὀλεθρία et perniciem certam allatura, quia non potuit non mortis pœnam discernere in refractarios et immorigeros. Bonus Stephanus hic belle sophistam agit, et sic alios induxit in errorem. Stanleii *βαλλήσεται* certe jejunum est et male Græcum. An *βαλλήσεται* forte scripsit ipse, ut sit a *βαλλέω*, unde Aristophanes *βαλλήσομεν* in *Vespis*. Ita videtur, sed sic ad Stephani *τύφεται* et verbi medii indolem parum attendit. Utinam vir eruditus sibi reservasset gemmulam tam raram. ΠΑΥΩ. Difficultatum triada hic movet H. Stephanus, nullam agnosco ego. Nam quod dicit *ψῆφον ferri deliberari*, quæ *deliberet*, vix exputo ei qui in mentem venerit, quum eum ipsum sensum fundant verba, quem ipse vult: sive enim *βελεύεσθαι* acceperis pro *consultare*, *consilium agere*, sive pro *deliberare*, eodem redibit, cum ex versu sequenti quid *deliberatum* sit, nempe *λευσῆρα μέρος*, patescat. Hac autem difficultate remota, per se cadit altera, et rectissime *ψῆφον* dicit *ὀλεθρίαν* ejus respectu cui ὀλεθρον intentat. Sic ratione parili in *Agam.* γ. 823. ἀνδροθνήτες Ἰλίου φθοραὶ ψῆφοι. Demus tamen quod putat vir doctus *βελεύσεται* passive positum, idne omnium merebatur durissimum judicari? quid frequentius passivo futuri medii usu. Vide Not. ad *Thucyd.* I. 81. II. 87. et VII. 25. *Stolberg.* ad *Soph. Ajac.* γ. 512. *Barnes.* ad *Eurip. Helen.* γ. 359. et quibus non aliis hic dictus *Hylas*? Quin ipse *Æschylus* ἄρξονται ita exhibet *Pers.* γ. 591. et aliquoties *Herodotus*, III. 83. VII. 160, et 162. IX. sub fin. unde apertum in edita nil innovandum cum *Stanleio*, hoc minus quod quidem *φέρειν*, *διαφέρειν*, *ἐπιφέρειν* et *τίθεισθαι ψῆφον* usitata noverim, qui dixerit *βάλλειν ψῆφον* auctorem quæro. Nostri verba imitatus videtur *Euripides* in *Orest.* γ. 441. *ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴσεται* ubi itidem οἴσεται, ut vides, occurrit *παθητικῶς*. *ABRESCH.* Rem ita enodavit, si qui in ea nodi fuerint, *Abreschius*, ut nemo jam hæreat, sin autem aliquis aliam etiam

interpretationem desideret, is ψῆφος βυλεύσεται pro βελή ψηφίσεται ratione dicendi poetis omnibus familiari dictum putet.

γ. 205. ΦΥΓΗ. φύγοι Guelph.

γ. 206. ΒΟΥΛΕΥΕΤΩ. Commate distinguendum post βυλεύετω, ut clarius innotescat ratio constructionis: videtur enim latuisse Stanleium, ut monet Scriptor Anonymus in Pentalogia, τᾶξωθεν nominativum ad μέλει referendum esse. Et ita distinxit Pors. 2.

γ. 208. Η ΟΥΚ ΗΚΟΥΣΑΣ. Deest ἢ Colb. 2. Ask. B. Cant. 1. 2. Notam interrogationis post ἐκ ἤκουσας et λέγω ponit Pauw. ob particulam ἢ in duobus membris sententiæ.

γ. 209. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. Propter interposita hæc etiam non videntur vera Antistrophica, quæ per Stropham et Antistropham mutabant locum. Vide quæ ad Prometh. Vinct. γ. 394. diximus, et nota etiam Chori Iambica, γ. 223. Metra vero sunt, 1. Asynartet. e duabus penthem. Troch. 2, 3, 4. Vide suo loco. 5. Iamb. heptem. De Antistrophicis 3, 4. vide suo loco. PAUW. 2. Asynartet. e duabus penthem. Troch. vide suo loco. In Antistrophæ θεοῖς synizesin patitur. 3. Epi-Choriamb. trim. acat. ex Epitrito tertio, cui in Antistrophæ respondet Dijambus pentasyllabus, ultima scil. longa in duas breves soluta, Choriambo et Antispasto. 4. Epi-Choriamb. trim. acat. ex duobus Choriambis et Dijambo. Choriambo priori in Antithetico respondet Epitritus tertius. HEATH.

Ibid. ΑΚΟΥΣΑΣΑ. Εἰσακέσσασα Colb. 2. geminata scil. ultima syllaba verbi præcedentis. Hos versus sic dividit Pauw.

1. Ὡ φίλον Οἰδίπυ τέκος, ἔδεισ' ἀκέ-
2. σασα τὸν ἀρματόκτυπον ὄτοσον, ὄτοσον·
3. Σύριγγες ὄτ' ἐκλαγξαν ἐλίτροχοι, καὶ ἰπ-
4. πικῶν ἀύπνων πηδαλίων διάσῳμα.

E quibus, 2. vocat Troch. trim. brachyc. 3. Choriamb. trim. acat. cum syzygiis Iambicis et Choriambo medio. 4. Similem præcedenti. Sed Hermannus, quocum facit Schutz. 2. totam Stropham sic legit:

ΣΤΡΟΦΗ.

1. Ὡ φίλον Οἰδίπυ τέκος, ἔδεισ' ἀκέ-
2. σασα τὸν ἀρματόκτυπον ὄτοσον, ὄτε
3. Τὲ σύριγγες ἐκλαγξαν ἐλίτροχοι,
4. Ἴππικῶν τ' ἀύπνων
5. Πηδαλίων δια-
6. σῳμια πυριγενετᾶν χαλιῶν.

E quibus, 1, 2, 3. sunt Asynarteti e Dochmiis. 4. Dochmius a principio syllaba auctior, mutato per anacrusin Antispasti numero. 5. Dochmius. 6. Antispast. dim. hypercat. Quibus sic respondet Antistrophæ.



## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΑ.

1. Ἄλλ' ἐπὶ δαιμόνων πρῶδρομος ἦλθον ἀρ-  
 2. χαῖα βρέτη, πῖσυνος θεοῖς, νιφάδος ὄτ'  
 3. Ὀλοὰ νιφομένηας βρόμος ἐν πύλαις,  
 4. Δὴ τότε ἤρθην φέβω  
 5. Πρὸς μακάρων λιτάς,  
 6. Πόλεως ἴν' ὑπερέχοιεν ἀλκάν.

Rectius vero in Comment. de Metris Pindari, p. 189. sic ordinavit priores versus :

## In Stropha,

1. ὦ φίλον Οἰδίπε τέκος, ἔδεις' ἀκμά-  
 2. σασα τὸν ἀρματόκτυπον ὄτοσον,  
 3. ὄτοσον, ὅτε τε σύ-  
 4. ριγγες ἐκλαγξαν ἐλίτροχοι.

## In Antistropha,

1. Ἄλλ' ἐπὶ δαιμόνων πρῶδρομος ἦλθον ἀρ-  
 2. χαῖα βρέτη, πῖσυνος θεοῖς,  
 3. Νιφάδος ὄτ' Ὀλοὰ  
 4. Νιφομένηας βρόμος ἐν πύλαις.

1. Asynart. e Dochm. 2. Antispast. dim. 3. Dochm. 4. Antispast. dim. Sed ne sic quidem satisfecit huic loco, prius enim ὄτοσον quod secundum Strophæ versum claudit omittendum erat, unde Choriambicus esset dim. acat. qualis etiam antitheticus. In reliquis metra satis pulchre decurrunt; sed qui sequitur versus, ἰππικῶν τ' αὐπῶν collato Antistrophico videtur esse Creticus, Bacchio pro Cretico posito, quod tamen haud omnino placet, quamvis Soph. Œd. Tyr. ψ. 468. huc forte advocari possit. An in αὐπῶν mendam latere dixeris?

ψ. 210. ΟΤΤΟΒΟΝ. Bis in Colb. 1. Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Turn. H. Steph. et sic adscriptum a Stanl. et Askev. ad Marg. ὄτοσον Pauw. Heath. Brunck. Schutz. Pors. Herm.

Ibid. ΟΤΙ ΤΕ. ὄτε τε Ask. D. ὄτι γε Colb. 1. ὄτι Ald. ὄτε Arnald. Anim. Crit. c. 14. Heath. Brunck. Schutz. Pors. rejecto τε.

ψ. 211. ΕΚΛΑΓΞΑΝ. Ἐκλαξαν Colb. 2. Μοχ σύριγγας Ald. et ὀλοίτροχοι Ven. 2.

ψ. 212. ΔΙΑ ΣΤΟΜΑ. Διάσσομαι, quæ in ore hærent, Pauw. improbante Heath. qui recte monet vocabulum novum, et jam nunc cusum temere ac sine necessitate inter veteris scriptoris verba non esse intrudendum. Post Heathium Brunck. etiam διὰ στόμα retinendum duxit, et ad tuendam constructionis ambiguitatem, quæ ex participio ἀκμάσσα oritur in altero sententiæ membro cum genitivo, in altero cum accusativo conjuncto, locum affert ex Anacreonte Carm. XLIX. 2.



Λυρικῆς ἄκβε μέσης  
 Φιλοπαίγμονός τε Βάκχου  
 Ἐτεροπνός ἐναύλης.

Cujus loci constructionem parum videtur percepisse vir doctissimus. Melius Schutz. vel referendum genitivum χαλιῶν ad ἔττοβον putat, vel legendum ἵππικὸν διὰ σώμα, unde vitatur genitivorum concursus, vel legendum διασώμια, quod verbum ex analogia defendit, allato Pollucis loco ubi diserte memorantur ἵπποσώμια tanquam pars fræni. Inde vero sensus oritur pulcherrimus. *Audito curruum strepitu cohorrui, cum modioli rotas circumagentes stridebant, strepituque equinorum gubernaculorum in ore haud quiescentium, frænorumque igne fabricatorum.*

γ. 213. ΠΥΡΙΓΕΝΕΤΑΝ. Πυριγενετῶν Colb. 1. (et sic superscriptum in Cant. 1.) Rob. Πυριγενέταν Turn. Μοχ χαλιῶν Med.

γ. 214. ΑΡΑ Γ' ΕΣ. ἼΑρα μήσ' Med. ἼΑρα μὴ εἰς Colb. 1. Guelph. ἼΑρα μὴ sine εἰς Ask. A. C. D. ἼΑρα μὲ εἰς Ask. D. ἼΑρά γ' εἰς Bar. 4. Cant. uterque. ἼΑρα μ' εἰς Ald. Rob.

γ. 216. ΠΡΟΣ. Ἐν Ask. D.

γ. 218. ΠΙΣΤΥΝΟΣ. Πίσσυνος Colb. 1.

Ibid. ΟΛΟΑΣ. Ὀλοᾶς Ald. Ὀλοᾶ Herm. Schutz. 2.

γ. 219. ΝΙΦΟΜΕΝΗΣ. Νιφομένηας Guelph. Cant. 1. Ask. A. D. et in Med. et Cant. 2. superscriptum est α. Sic etiam Schutz. Brunck. Hos versus sic dividit Pauw. ut Strophicis a se constitutis respondeant:

-λοᾶς νιφομένης βρόμος ἐν πύλαις· τότε  
 Δ' ἦρθην φόβῳ πρὸς μακάρων λιτᾶς, πόλειως·

sed monet Heathius, præcedens ὅτε non cum ἐπὶ δαιμόνων, quod asserit Pauw. sed cum βρόμος ἐν πύλαις cohærere: itaque non requiri particulam copulantem, qualis est δὲ, sed particulam quæ transitionem denotet, qualis est δὴ; abest tamen δὴ a Cant. 1.

γ. 220. ΗΡΘΗΝ. Ὁρθην Ask. A. Μοχ φόβῳ deest Ask. C.

γ. 221. ΥΠΕΡΕΧΟΙΕΝ. Ἵπερέχοι Colb. 1.

γ. 222. ΣΤΕΡΕΙΝ. Στέργειν Colb. 1. Guelph. Mosq. 2.

Ibid. ΕΥΧΕΣΘΕ. Cum interrogatione vertit Stanl. improbante Pauw. qui imperative sumit. Minus bene tamen, ut monet Heath. nam sic responsio Chori et quæ reponit Eteocles inepta essent. Stanleium sequuntur Burton. Burgess. Brunck. Schutz. Aliter vero Schutz. in Notis, ubi hunc versiculum imperative, proximum interrogative interpretatur. Ut sit sensus, *Quid ait is? Vos deos rogare, ut ipsi urbem defendant? Quin potius precamini ut turres nostræ satis firmæ ac validæ sint ad propulsandum hostium impetum?* Tumque Chorus respondeat, *Nonne igitur hæc penes Deos sunt?* At in edit. 2. responsum Chori accipit sine interrogatione, *Id ipsum autem penes Deos erit.*

Ibid. ΠΟΛΕΜΙΩΝ. Πολέμιοι Cant. 1. Ven. 1. 2. Guelph. Bar. 4. Mosq. 1. quod recte mavult vir doct. Th. Burgess. sic enim tragici loquuntur. Nec aliter Brunck. Schutz. Pors.

γ. 223. ΑΛΛ' ΟΥΝ. 'Αλλ' ὅκα Rob. Mox θιὰς ad seq. versum trahitur in Cant. 1.

γ. 224. ΤΟΥΣ ΤΗΣ ΑΛΟΥΣΗΣ. Deest τῆς Cant. 2. Αὐτὰς ἀλύσης Schutz. articulo τὰς ad initium versus rejecto offensus. Sic vero ἀλύσης πόλεος absolute sumendum est, minus commode, vel ab ἐκλείπειν pendeat necesse est, quod æque ab usu et consuetudine abhorrebit. Speciosa est Hermanni conjectura, τὰ τῆς ἀλύσης πόλεος, quæ hoc etiam nomine se commendat, quod transitivam vim verbi ἐκλείπειν tueatur, nisi malis subintelligi αὐτήν.

γ. 225. ΣΤΡΟΦΗ β'. 1. Asynartet. e duabus penthem. Troch. 2. Similis præcedenti; sed vide suo loco. 3. Period. a Trochæo incipiens et in duos Trochæos desinens cum tribus Iambis in medio. 4. Antispast. Glycon. In Antistrophico levis est variatio, nam pro Dijambo alterum habet Antispastum. De Antistrophico, 2. vide suo loco. ΠΑΥΩ. 3, 4. Prorsus ἄμετρα sunt prout nunc leguntur et a Pauwio declarantur, de quibus una cum antitheticis vide suo loco. ΗΕΑΤΗ. Locum jam dabimus ab Hermanno restitutum.

## ΣΤΡΟΦΗ.

1. Μήποτ' ἔμὸν κατ' αἰῶνα λίποι θεῶν
2. Ἄδε πανήγυρις, μήδ' ἐπίδοιμι τάνδ'
3. Ἄσυδρομεμέναν πόλιν, καὶ ζράτευμ'
4. Ἀπτόμενον πυρὶ δαίῳ.

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

1. Ἔσι θεοῖς δ' ἔτ' ἰσχυρὸς καθυπερτέρα'
2. Πολλάκι δ' ἐν κακοῖσι τὸν ἀμήχανον
3. Ἐκ χαλεπᾶς δύας, ὑπερθ' ὀμμάτων
4. Κρημαμενᾶν νεφελᾶν ὄρθοι.

E quibus tres priores sunt Asynartet. e Dochmiis. 4. Glycon. De Varr. Lectt. vide suo loco.

Ibid. ΕΜΟΝ. Ἐμὸν Bar. 4.

γ. 226. ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ. Πανάγυρις Ask. D. Ut versus respondeat antithetico, reponi jubet Pauwius,

'Ἄδε πανήγυρις, κ' ἐγὼ ἐπίδοιμι τάν-

vel Antistrophicum refingi, de quo suo loco. Recte vero docet Heath. nec κ' ἐγὼ pro καὶ ἐγὼ, nec καὶ ἐγὼ pro μήδε ἐγὼ omnino dici posse, sed cum res per se manifesta sit plura transcribere non opus est.

Ibid. ΕΠΙΔΟΙΜΙ. Εἰσίδοιμι Brunck. in Notis, unde versus evadet Asynartet. e Dochm. et Iamb. dim. brachyc. Sic etiam Schutz.

γ. 227. ΑΣΤΥΔΡΟΜΟΥΜΕΝΑΝ. Ἄσυδρομεμένην Cant. 1. Guelph. Rob. Turn. Ἄσυδρουμένην Ald. Ἄσοδρομεμέναν rescindi jubet Pauw. etsi invitis omnibus libris, quod verbum medium vocat, ad

ὑποκείμενον sese accommodans, et hic de decursu per urbem luctuoso accipit, vertens, *Urbem quam cives percurrunt; in qua magnus est civium discursus.* Quem refellit Heath. docens in hac compositione ἄσυ non instrumentum sed subjectum denotare, idemque valere πόλις ἀσυδρομημένη ac πόλις κατὰ ἄσυδρομημένη, *hostili modo vastata*, eadem ratione qua πολιορκεῖν *oppugnare*, πολιορκημένη *oppugnata* dicitur. Accuratus forte interpretatur Schutz. ἀσυδρομημένην πόλιν, *arcem urbis ab hostibus oppugnatam*, et certe ἄσυ pro ἀκροπόλει sæpe sumitur, sed mihi magis probatur interpretatio Heath. quippe quæ latior sit ac generalior. Metra sic distribuit Heath.

1. Ἀσυδρομημένην πόλιν, καὶ γράτευμ'
2. Ἀπτόμενον πυρὶ δαίψ.

Sed minus recte primum vocat Asynart. e penth. Troch. et Dochmio, cum revera sit Asynart. e Dochmiis. Eodem modo Brunck. Schutz. Pors. Herm.

ψ. 229. ΜΗ ΜΟΙ. Μή τι Cant. 1. Μοχ συμβελεύει Ald.

Ibid. ΚΑΚΩΣ. Δειλῶς Guelph. Mosq. 2. quod glossæ debetur.

ψ. 231. ΣΩΤΗΡΟΣ. τῆς σωτῆρος Guelph. Emendationem Stanl. recte improbat Abresch. docens nomina masculini vel fœminini generis, adjectivorum instar cum substantivis utriusque generis conjungi: ut Pers. ψ. 952. Πόλις πειθήτης. Eumen. ψ. 186. Δίκαι καρατηῆρες. Agam. ψ. 673. Τύχη σωτή. Et sic apud Sophoclem et Euripidem sæpius. Sed et alio nomine laborat hæc emendatio quod Anapæstum infert in quartum locum, et cum ipsa Stanleii versione non quadrat. Aliam distinguendi rationem invenit Brunck. quæ mihi vulgata non minus placet,

Πειθαρχία γὰρ ἐστὶ τῆς εὐπραξίας  
Μήτηρ, γυνή, σωτήρος.

H. e. "Πειθαρχία γὰρ, ᾧ γυνή, ἐστὶ μήτηρ τῆς σωτῆρος εὐπραξίας. Ut γυνή vocativus sit quo Chorum compellat Eteocles. Sic in Soph. Œd. Tyr. ψ. 1111. Chorum compellans Œdipus vocativo πρέσβυ utitur, quod librariis et editoribus parum intellectum, diversimode vexatum fuit." Hæc ille.

Ibid. ΕΧΕΙ. Ἐχοι Colb. 2. Μοχ ἐστὶν θεῶ Med. Ask. D.

ψ. 232. ΔΕ Τ'. Alii δ' ἔτι. Scholiastes tamen non legit hoc ἔτι. H. STEPH. Recte vidit H. Steph. scribendum δ' ἔτ'. Ego insuper post ἔτι, τελείαν ponendam duco σιγμὴν, ut sit adsentientis, ut sæpe alibi ἔτι, et ἔσαι ταῦτα. Vid. Aristid. tom. II. p. 207. Eurip. Orest. ψ. 1600. et Helen. ψ. 750. Contrarium ἐκ ἔτι et ἐκ ἔτι ταῦτα Soph. Ajac. ψ. 472. et in Electr. ψ. 451. Nec aliter videtur distinxisse Schol. β'. explicans καλῶς εἶπας τῷτο. ABRESCH. Sic apud Burgess. Brunck. Schutz. Herm. Δ' ἔτι habent Guelph. Turn. recte, modo legeretur δ' ἔτ', ut in Ald. Rob. Grot. in Excerpt. Pauw. Heath.

ψ. 233. ΠΟΛΛΑΚΙ. Πολλάκις Cant. 1. Guelph. Marcell. in Vit. Thucyd.

Ibid. ΚΑΚΟΪΣΙ. Κακοῖς Pauw. ut respondeat antithetico. Trochæo, τὰν ἀ- opposito Dactylo μήθ' ἐπὶ, quod v. cl. iudice non peccat. Κακοῖσιν Mosq. 2. Heath. Brunck. Pors.

Ibid. ΤΑΝ ΑΜΗΧΑΝΟΝ. Videtur scribendum τὸν ἀμήχανον. CANTER. Pessime: nam τὰν ἀμήχανον νεφέλαν absque ullo dubio cohæret, ipseque versus τὸν respuit. PAUW. Rectius fecisset Pauwius si Cantero obtemperasset monenti pro τὰν reponendum esse τὸν, quam emendationem firmant Marcellinus de Vita Thucydidis, editiones Aldina, Florentina, et Basiliensis. At pertendit ille τὰν ἀμήχανον νεφέλαν absque ullo dubio cohærere, et ipsum versum τὸν respuere. Quod ad primum attinet, absque ullo dubio pronuntiari potest, adjectivum ἀμήχανον ad vocem sequentem νεφέλαν nullo modo pertinere, sed omnino subaudiri ἀνδρα. Sententiæ enim constructio talis est, Θεῶν ἰσχυὸς πολλαίκις ἐν κακοῖσι ὄρθοι τὸν ἀμήχανον ἄνδρα ἐκ χαλεπαῖς δύας, νεφέλαν τε κρηναμένηαν ὑπὲρ ὀμμάτων. *Deorum potentia sæpe in malis hominem consilii inopem et impotentem e difficili calamitate erigit, et nubem super oculos impendentem tollit.* Verbum scilicet ὄρθοι quatenus diversa sententiæ membra respiciens unicuique se accommodat, diversam etiam significationem induit, utramque vero a vera illius verbi potestate non alienam. HEATH. τὸν habet Brunck. sed improbante Schutz. τὸν etiam Pors. nec sane aliter metrum servari potest, nec vero sensus constabit, nam quid est ὄρθον νεφέλαν? Primus vidit Hermannus κρηναμένηαν νεφέλαν genitivos esse plurales, sed minus recte a χαλεπαῖς δύας pendere facit. Sunt enim absolute positi, et locus ad hunc modum ordinandus, Πολλάκι δὲ, ἐν κακοῖσι ὄρθοι τὸν ἀμήχανον ἐκ χαλεπαῖς δύας, νεφέλαν κρηναμένηαν ὑπὲρ ὀμμάτων. *Sæpe etiam in malis hominem consilii inopem erigit, cum nubes difficilis calamitatis oculis ejus impendent.*

γ. 234. ΕΚ ΧΑΛΕΠΙΑΣ. Καὶ χαλεπαῖς Med. Cant. 1. 2. Colb. 2. Ask. A. Ven. 1. 2. Rob. Καχαλεπαῖς Colb. 1. Καὶ χαλεπαῖς Ask. D. Παγχαλεπαῖς suspicatur Schutz. Καὶ χαλεπαῖς Pors. Metra sic dividit Heath. ut antitheticis respondeant:

1. Ἐκ χαλεπαῖς δύας, ὑπὲρ ὀμμάτων
2. Κρηναμένηαν νεφέλαν ὄρθοι.

Ibid. ὙΠΕΡΘ'. Ὑπὲρ τ' Marcellinus in Vita Thucyd. Heath. Brunck.

γ. 235. ΚΡΗΜΝΑΜΕΝΑΝ ΝΕΦΕΛΑΝ. Κρηναμένη νεφέλις Marg. Ask. Κρηναμένην νεφέλην Ald. Rob.

γ. 236. ΕΣΤΙ. Ἐχει Rob.

γ. 237. ΠΕΙΡΩΜΕΝΩΝ. Πειρωμένον Cant. 1. Πειρωμένοις Med.

γ. 238. ΤΟ ΣΙΓΑΙΝ. Τῇ σιγῶν Guelph. Μοχ ἔσω δάμων Mosq. 1. Brunck. Schutz. recte, quoniam Ἀττικωτέρως.

γ. 239. ΣΤΡΟΦΗ γ'. Troch. trim. brachyc. sed ab antithetico dissidet qui est Iamb. trim. brachyc. 2. Asynartet. e duabus penth. Troch. antitheticus variat, sed licite. 3. Iamb. dim. brachyc. In opposito est Dactylus pro Tribrache in principio. PAUW. 1. Asynartet. e duabus penth. Troch. sicut cæteri



omnes primi duo versus harum Stropharum et Antistropharum. Nihil igitur hic immutandum est, sed antithetico potius ad hunc exigi et castigari debet, q. v. 3. Troch. hephthem. vide suo loco. **HEATH.** 1, 2. Asynarteti sunt e Dochmiis, de quibus vide suo loco. 3. Recte Heath.

Ibid. **ΘΕΩΝ.** Comma post θεῶν delet Askev.

Ibid. **ΝΕΜΟΜΕΣΘ'.** Νεμόμεθ' Bar. 4. Ald. Rob. Turn. Brunck. Schutz. Pors. sic exigente metro. Versum sic legit Pauwius, ut antithetico respondeat, quem voluit esse Iamb. trim. brachyc. Θεῶν διὰ πόλιν νεμόμεθ' ἀδάματον. Sic Heath. nisi quod ἀδάματον vel ἀδάμασον lectoris iudicio reliquerit.

Ibid. **ΟΧΛΩΝ.** Ὀχλων in quibusdam libris scriptum fuisse docet Schol. β'. sed perperam, Pauwio iudice, qui et hunc locum Scholiastæ mutilum esse monet, divulsis perperam quæ copulata erant, et mox legendum uno nexu, **ΟΧΛΩΝ ΠΥΡΓΟΣ ΑΠΟΣΤΕΓΕΙ.** Ἦγεν ἀπὸ, μακρὰν, ἐκείνων ὑπομένει, τῆς ἐξ ὑπ' ἐκείνων εἰ τὸ ὄχλον μικρογραφῆσαι, τὸ ἀποστέγει ἀντὶ τῆς ὑπομένει, κ. τ. λ. quanquam etiam sic post ὑπ' ἐκείνων, ἀλίσκεται deesse censet vir doctus.

Ibid. **ΑΠΟΣΤΕΓΕΙ.** Ἀποστέγη Ald. Ἀποστέγει Mosq. 2.

γ. 241. **ΤΙ ΤΑΔΕ.** Τίς τάδε Heath. Brunck. Schutz. Pors. Μοx τυγείση Ask. A.

γ. 242. **ΟΥ ΤΙ.** Οὐ τοι Colb. 2. Ask. D.

Ibid. **ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΤΙΜΑΙΝ.** Τιμῶν δαιμόνων Cant. 1.

γ. 244. **ΕΚΗΛΟΣ.** Εὐκηλος Ag. Ox. Bar. 4. Ask. A. Cant. 1. 2. Ald. Rob. Turn.

γ. 245. **ΠΟΤΑΙΝΙΟΝ.** Ποτάμιον Heath. quem suæ emendationis ita pudebat, ut eam audaciorem medicinam vocaret, ad quam tum demum confugere coactus fuerat cum nullam aliam se extricandi rationem invenire potuisset. Exemplum quidem desiderari profitetur vocis ποτάμιον ita scriptæ, ejecta scilicet vocali iota, et secunda brevi, sed ipsa metri necessitate inductum ita scripsisse Æschylum putat. Aliam init rationem Brunckius, eamque haud minus audacem, legendo,

Πρόσφατον κλύσ' ὄτοσον, ἅμα φόβῳ  
Ταρεσοσύνῳ ποδὶ τάνδ' ἐς ἀκρόπολιν

vel Πρόσφατον κλύσ' ὄτοσον ἀετίως, intacto versu secundo. Priorem ipse rationem præfert, sed recte textum inviolatum linquit donec aliud e Codd. certius erui possit. Versus autem est asynartet. e Dochmiacis, ubi prioris Antispasti locum supplet syzygia Iambica, unde nihil omnino in textu novandum fuisse satis patet.

Ibid. **ΚΛΥΟΥΣΑ.** Κλύσσα Rob. κλύσά γε Heath. Μοx πάτταγον suprascriptum in Cant. 2. quod dant Ald. Rob.

Ibid. **ΑΜΑ.** Ἀμμινγα Med. Ask. D. Πάταγον † ἅμα Pors. 2.

γ. 246. **ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ.** Σκοπῶν f. pro σκοπίαν Guelph. quod ex glossemate natum est. Σκοπίαν Mosq. 2. Ἀκρόπολιν Pors. Schutz. 2. Μοx τήνδ' Rob.

γ. 248. **ΤΕΤΡΩΜΕΝΟΥΣ.** Τετραμμένους Ven. 1. Guelph. Ox. Bar. 4.



γ. 249. ΠΥΘΗΣΘΕ. Πύθοισθε Ven. 1. Bar. 4. Μοχ ἀρπαλίζεται Colb. 1. Ἄρπαλλίζετε Cant. 2. Ἄρπαλίζητε Ald.

γ. 250. ΦΟΒΩΙ. Alii φόνω. H. ΣΤΕΡΗ. Utra harum lectionum verior sit, haud adeo proclive est decernere. Si φόβω legas, sensus erit, *Tali enim timore ac trepidatione hominum pascitur Mars*, h. e. *augetur belli discrimen*, quæ sententia regis consilio sat bene responderet. Sin φόνω teneas, hoc dicit Eteocles; *tuli enim hominum cæde ac sanguine Mars delectatur*. SCHUTZ. Φόνω habent Med. Colb. 1. 2. Ven. 2. Bar. 4. Rob. Turn. Stanl. in versione. Grot. in Excerpt. Burton. Brunck. Schutz. Pors. 1. Φθόνω Colb. 1. Vulgatam tuetur Pauw. Βόσκεται † φόνω Pors. 2. Ego φόνω prætulerim, cf. γ. 125. ubi similis est lectionum varietas.

γ. 252. ΑΓΑΝ. Ἄταν Rob. lapsu facili quamvis fœdo. Commate post ἔμφανῶς posito vertit Heath. *Ne nunc quidem cum clare audis, nimis audias*; satis bene ut mihi videtur, quamvis Schutzius malit ἔμφανῶς cum ἀκὲς ἄγαν conjungere, ut ἔμφανῶς ἀκέειν sit aliquid ita audire ut audita continere nequeas, sed statim eloquaris; ut sit sensus, *Nolite igitur, etiamsi audiatis, nimis id quod auditis propalare, sed potius vos aliquid audisse dissimulate*. Eodem ferme redit interpretatio Heathiana, et recte vertit interpres Gallus, *Feignez de ne pas les entendre*.

γ. 253. ΔΗΘΕΝ. Γῆθεν omnino recte, Colb. 1. 2. Ask. A. Cant. 1. Ven. 1. Bar. 4. Guelph. Ald. Rob. Stanl. ad Marg. Pors. Schutz. 2. et sic Schol. α'. improbante Pauw. Tanquam sententia imperfecta versum sic interpungit Anon. apud Burgess.

Στένει πόλισμα δῆθεν ὡς κυκλαμένων——

sed in vulgata distinctione, ut monet Burgess. jure possumus acquiescere.

Ibid. ΚΥΚΛΟΥΜΕΝΩΝ. Κυκλάμενον Rob. Canter. Burgess. Mosq. 1. ubi teste Schutz. suprascriptum ω.

γ. 254. ΟΥΚΟΥΝ. Οὐκων cum interrogatione Brunck. Recte procul dubio quippe in oratione concitata. Sic et Schutz.

γ. 255. ΑΡΑΓΜΟΣ Δ'. Copulam inertem recte omittunt Brunck. Schutz. Μοχ ὀφέλεται Ald.

γ. 256. ΠΤΟΛΙΝ. Πόλιν Ald. Rob.

γ. 257. ΞΥΝΤΕΛΕΙΑ. Ξυγγένεια Rob.

γ. 258. ΣΙΓΩΣ'. Οὐ σιγῶσ' Ask. A. Μοχ ἀνασχῆσει Ven. 2. Rob.

γ. 259. ΔΟΥΔΕΙΑΣ. Δελίας Guelph.

γ. 260. ΚΑΙ ΜΕ ΚΑΙ ΠΑΣΑΝ ΠΟΛΙΝ. Κάμὲ καὶ πᾶσαν πόλιν Med. Cant. 1. Mosq. 1. Pears. Κάμὲ καὶ σε καὶ πόλιν Ven. 2. Ask. C. D. (sed in D. suprascriptum καὶ με) Pors. Schutz. 2. Καὶ ἐμὲ καὶ σε καὶ πᾶσαν πόλιν Cant. 2. Unde conjicio totum versum legendum esse Αὐτὴν σὺ δελοῖς κάμὲ καὶ πᾶσαν πόλιν. Καὶ ἐμὲ καὶ πᾶσαν πόλιν Guelph. Ἐμὲ καὶ πᾶσαν πόλιν, omissis καὶ, Ven. 1. Mosq. 2. Ald. Rob.

γ. 261. ΖΕΥ. Ζεὺς Ald. Turn. Marg. Stanl.

γ. 263. ΑΝΔΡΑΣ. Ἄνδρες Colb. 1. 2. Ask. A. Cant. 2. Ald. Grot. in Excerpt. Ἄνδρὸς Marg. Stanl. Monet Schutz. si ἄνδρας

legatur, repetendum ex præcedentibus post *μοχθηρόν, ἄπασσι, si ἄνδρες*, suppleendum post *μοχθηρόν, γέ ἐστι*. Sed prius præponit.

Ibid. ΑΛΩ. Ἐάλω Heath. qui subjunctivo negat locum esse. Contra Brunck. ἀλῶ subjunctivum esse contendit, particula ἄν per ellipsin poetis familiarem non ineleganter hic suppressa, ut in Œd. Col. γ. 395. ὅς νέος πείσῃ. Ὡσπερ † ἄνδρας Pors. 2. Nec male versum refinxit Botheus, *Μοχθηρόν, ὡσπερ ἄνδρας ἦν ἀλῶ πόλις. Miserum scilicet, æque ac virorum si urbs expugnata fuerit.*

γ. 264. ΠΑΛΙΝΣΤΟΜΕΙΣ. Πάλιν *σομεῖς* Ald. Πόλιν *γένεις* Pauw. quem merito reprehendit Heath. Notam interrogationis ad finem hujus versus apponit Cant. 1. recte.

γ. 265. ΑΨΥΧΙΑΙ. Ἄψυχία Ald. Guelph.

Ibid. ΓΛΩΣΣΑΝ. φόβον Cant. 1. Obversabatur scilicet animo librarii vox φόβος in fine versus.

γ. 266. ΚΟΥΦΟΝ, ΕΙ ΔΟΙΗΣ ΤΕΛΟΣ. Recte Pauwius, sublato commate, *κῦφον εἰ δόιης τέλος, Utinam mihi dares leve tributum.* Εἰ pro εἶθε: et sic post eum omnes. Εἰδοίη Ask. D. Εἰδοίης Ald.

Ibid. ΤΕΛΟΣ. Λόγον Schol. α'. quod aperte repugnat sequentibus, non enim *sermonem*, ut monet Schutz. sed silentium a Choro postulat Eteocles.

γ. 267. ΛΕΓΟΙΣ. Λέγεις Ald.

Ibid. ΕΙΣΟΜΑΙ. Οἶσομαι Cant. 1. Sic et conjecit Pauw. qui si in hunc Codicem incidisset, quantis sese extulisset laudibus, nam conjectura sua "*nihil convenientius*" esse affirmat, "*τέλος φέρειν* norunt etiam omnes." Recte Heathius docet, quamvis *τέλος φέρειν tributum solvere* significet, *τέλος φέρεσθαι* forma media, significatione juxta formæ illius indolem mutata, pro eo quod est *tributum accipere*, usurpari.

γ. 272. ΚΡΕΙΣΣΩ. Recte commate interpungunt Brunck. Schutz.

γ. 273. ΑΚΟΥΣΑΣ'. Ἀκούσ' Cant. 1.

γ. 274. ΠΑΙΩΝΙΣΟΝ. Παιάνισον Cant. 1. Bar. 4. Guelph. Ven. 2. Ald. Rob. Turn. Marg. Stanl. Brunck. Schutz. Pors. Πειάνισον Cant. 2.

γ. 276. ΠΟΛΕΜΙΟΝ. Πολεμίον Marg. Ask. sed minus recte. Vide supra, γ. 222. Locum sic legit ex conjectura Gilb. Wakefield. S. C. § 40.

Θάρσος φίλοις φύσσα, πολεμίους φόβον.  
Ἐγὼ δ' ἐφ' ἄρας, τοῖς πολισσέχοις θεοῖς,  
Πεδιονόμοις τε καὶ γοῶν ἐπισκόποις  
Δίρκης τε πηγῆς τοῖς τ' ἐπ' Ἴσμηνῶ λέγω,  
Εὖ ξυντυχόντων καὶ πόλεως σεσωσμένης,  
Μήλοισιν αἰμάσσοντά θ' ἐξίας θεῶν,  
Ταυροκτονῶντα θ' οἷσιν ὧδ' ἐπέυχομαι,  
Θήσειν τρόπαια, πολεμίω δ' ἐσθήματα  
Λάφυρα νάων δευρίπληχθ' ἄγνοῖς δόμοις.

Ubi multa audacter, quædam haud infeliciter novata. ΜΟΧ πολισσέχοις Ald. Rob.

ψ. 279. ΠΗΓΗΣ. Πηγαῖς Cant. 1. 2. Ven. 2. Guelph. Turn. H. Steph. (qui πηγῆς recenset inter VV. LL.) Marg. Stanl. Brunck. Schutz. Pors. Πηγῆς tuetur Pauw. subaudita scil. voce θεοῖς vel ἐπισκόποις. Sed verissimum videtur quod ex conjectura dedit Abresch. πηγῆς.

Ibid. ΟΥΔ' ΑΠ' ΙΣΜΗΝΟΥ. Τὸς τ' ἀπ' Ἴσμηνῶ, scil. θεὸς qui Ismeno præsent, Apollinem quem supra invocaverat Chorus, ψ. 146. Pauw. Nobis haud male correxisse videtur Wakefield.

Ibid. ΙΣΜΗΝΟΥ. Ἴσμηνης Cant. 1. Ἴσμηνὸν profert Abresch. sed ipso non probante; quamvis aliter Schutz. qui Ἴσμηνὸν retinendum arbitrat, si legatur πηγαῖς.

ψ. 282. ΤΑΥΡΟΚΤΟΝΟΥΝΤΑΣ ΘΕΟΙΣΙΝ. Illud θεοῖσιν post ἐστίας θεῶν languet, et si attendas parum bene τρόπαια et πολεμίων ἐσθήματα addicuntur ἀγνοῖς δόμοις. Nam in templis non erigebantur tropæa, sed in loco ubi pugnatum; et vestes contra dedicandæ erant in templis non in locis subdialibus. Fallor, aut aliter scripsit Æschylus. Locus omnis ita legendus est fortasse:

Μήλοισιν αἰμάσσοντάς ἐστίας θεῶν,  
 Ταυροκτονῶντας, θεοῖσιν ὧδ' ἐπεύχομαι  
 Θῆσειν τρόπαια, πολεμίων δ' ἐσθήματα  
 Λάφυρα, δαίσειν δαυρύπληχθ' ἀγνοῖς δόμοις.

Δαίσειν ἀγνοῖς δόμοις, *partiturum ædibus puris*; sic apte distinguuntur illa, et δὲ *emphasin suam* habet, nec δαίτων post πολεμίων male recurrit. Schol. α'. ad h. l. Παρατηρητέον ὅτι ἐδέπω ἦν ἡ τῶν τροπαίων ὀνομασία κατὰ τὸν Ἐτεοκλέα ὡς ἀνεβίβασε τὰ κατὰ τὸν χρόνον ὁ Αἰσχύλος. Si ὀνομασία stricte accipias, ut stricte accipiendum est ad Græculi mentem, umbras cædit Stanleius, ipse partem prædæ diis dedicatam cum tropæorum erectione perperam confundens: quæ duo antiquissima sunt, et quorum unum haud dubie longe antiquius quam alterum. PAUW. Recte in vulgata distinguitur post θεοῖσιν, quantumvis languet Pauwio θεοῖσιν post ἐστίας θεῶν. Nam si ad ejus mentem distinguamus post ταυροκτονῶντας, ut dativus θεοῖσιν regatur a verbo ἐπεύχομαι, jam nihil relinquitur a quo regi possint θεοῖς πολιισσάχοις et ἐπισκόποις. Porro τρόπαια non addicuntur ἀγνοῖς δόμοις. Mentem poetæ non cepit Pauw. Ita verte, *Ad hunc modum voveo nos staturos* (diis scil. πολιισσάχοις qui supra nominantur) *tropæa, sanctis vero eorum templis reposituros vestes inimicorum spolia vastatorum hastis nostris perforata. Ὡδὲ θῆσειν, ad hunc modum staturos*, h. e. inter sacrificia ovium et taurorum diis mactatorum. Ita vides tropæa in templis erecta fore non dici, verbum autem θῆσειν ad ἐσθήματα et λάφυρα repeti ἀπὸ κοινῆ. Λάφυρα solum positum languet, nec δαίτων idem prorsus quod πολεμίων, sed majus quiddam exprimit, *hostem nempe qui terram vastavit*. HEATH. Virgulam post θεοῖσιν delet Schutz.

ψ. 284. ΔΟΥΡΥΠΛΗΧΘ'. Δαυρύπληχθ' Med. Cant. 1. Pears. Brunck. Schutz. Δαυρύπληχθ' Ask. D. Δαυρύπληθ' Ald. Δαυρίκτητ' Rob. Δαίτων † δαυρύπληχθ' Pors. 2. Post hunc versum sequitur in Cod. Med.

Στίψω πρὸ ναῶν πολεμίων δ' ἐσθήματα

et sic Colb. 2. nisi quod ibi *στίψα*. Totum versum ex glossemate ad finem versus præcedentis ortum esse, facile patet.

ψ. 285. ΤΟΙΑΥΤ'. Τοῖα δ' Cant. 1.

ψ. 286. Κ'ΑΓΡΙΟΙΣ. Καὶ ἀγροίς Cant. 2.

Ibid. ΠΟΙΦΥΓΜΑΣΙΝ. Ποιφύμασιν Cant. 1. et in Cant. 2. e suprascriptum est. Ποιφύμασι Ald. Ποιφύγμασι Rob. Ποῖ φύγμασιν Mosq. 2. sed suprascripto Schol. θρήνοις, βοαῖς.

ψ. 287. ΤΙ. Τοι Mosq. 2. Guelph. Ald. Rob.

Ibid. ΦΥΓΗΣ. φύγοις Bar. 4. Mosq. 2. Guelph. Ven. 1. Importunam Stanleii emendationem reprehendit Pauw. Forte legendum *μὴ κφύγης*, ut conjecit Abresch.

ψ. 288. Δ' ΕΠ' ΑΝΔΡΑΣ. Malim, si divinare liceat uno verbo δ' *ἐπάρεχης*, vel quid simile. CANTER. Δέ γ' ἀνδρας ex nota ad oram edit. Ald. voluit Burton. quod ferri potest. Μὲν ἀνδρας Valck. ad Phœniss. ψ. 755. Δ' † ἐπ' ἀνδρας Pors. 2.

ψ. 289. ΕΧΘΡΟΙΣΙ. In Turn. v additur.

ψ. 290. ΕΠΤΑΤΕΙΧΕΙΣ. Ἐπτατοιχεῖς Cant. 1. Ἐπτατοιχεῖς Guelph. et in Mosq. 1. suprascriptum *ἐπταστοιχεῖς* teste Schutz.

ψ. 291. ΑΓΓΕΛΟΥΣ. Ἀγγέλης Mosq. 1. ex rasura. Μοx ταχυρρόφους Viteb.

ψ. 293. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ *α'*. 1. Period. ex duobus Iambis, syzygia Troch. *ἐπτασήμω* et Iambo. 2. Antispast. trim. brachyc. de antithetico vide suo loco: sine antithetico hunc Trochaicum non Antispasticum dixissem. 3. Troch. Ithyphallicus. 4. Asynartet. cat. ex monom. Iamb. et monom. Troch. 5. Similis præcedenti: *τε* in *τέκνων* est anceps ut nemo nescit: de antithetico vide suo loco. 6. Iamb. dim. brachyc. 7. Troch. hephthem. de antithetico vide suo loco. 8. Similis præcedenti. 9. Antispast. Pherecrateus: Antispastus in opposito variat. 10. Similis præcedenti. 11. Dactyl. trim. vel Antispast. Pherecrat. vide suo loco. 12. Antispast. Pherecrat. cum Antispasto iterum Ditrochæo: apparet ex versu antithetico qui Antispasticus non esse potest non: bonus Arnaldus de ista mensura satis perplexe et jejune. 13. Et hic Pherecrateus. 14. Pherecrat. etiam cum Antispasto Ditrochæo: antitheticum vide. 15. Dactyl. trim. *δο* patitur synizesin et fit monosyllabum. 16. Pæon. dim. acat. ex duobus Creticis; *θεοι* etiam monosyllabum est: de antithetico vide suo loco. 17. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. PAUW. 1. Asynartet. e duobus Dochmiacis. 2. Asynartet. e penth. Troch. et penth. Iamb. 15, 16. Vide suo loco. ΗΕΑΤΗ. 1. Asynartet. e duobus Dochm. prioris Antispasti locum supplet syzyg. Iamb. 2. Asynartet. e penthem. Troch. et Iamb. penthem. vide suo loco. 3, 4, 5. Recte Pauw. De antithetico, vide suo loco. 7. Pæon. dim. acat. ex Creticis; vide suo loco. 8. Troch. Ithyph. 9. Recte Pauw. De antithetico, vide suo loco. 10. Recte Pauw. 11. Recte Pauw. vide suo loco. 12. Recte



Pauw. in antithetico βίψοπλον mediam corripit. 13, 14. Recte Pauw. 15, 16, 17. Vide suo loco.

Ibid. ΜΕΛΕΙ. Μέλλει Guelph. Μοx ὑπνάσει Med. sed aliud σ additum ab alia manu. Sic Cant. 1. Ald. Rob. Schol. β'.

ψ. 294. ΚΑΡΔΙΑΣ. Deest Ask. A. Κραδίας Herm. Schutz. 2. unde versus efficitur Asynartet. e Ditrochæo et Iamb. penth. Possit etiam esse Asynartet. e duabus penthem. Iambica et Trochaica, modo nihil hic mutaveris, in antithetico autem pro ἰχθροῖς vel θηίοις vel ἰχθίβοις reponas. Μοx μεριμναῖς Ald. Μέριμνα Rob.

ψ. 295. ΖΩΠΥΡΟΥΣΙ ΤΑΡΒΟΣ. Ζωπυρῶσι τάρβῳ Cod. Galeanus teste Burtono, et sic Stanl. in curis secundis, ut scil. ζωπυρῶσι intransitive ponatur, et τάρβῳ cum seqq. τὸν ἀμφιτειχῆ λεῶν construatur. Utramque rationem recte improbavit Schutz. quod et ζωπυρεῖν non sit *exardescere*, sed *accendere, resuscitare flammam*, et si poeta scripsisset τάρβῳ non omisisset γὰρ, ut in Prometh. Vincit. ψ. 897.

ψ. 296. ΛΕΩΝ. Τῶν ἀμφὶ τείχη λεῶν e Cod. Ven. affert Burton. Hæc cum seqq. conjungit Is. Casaub. hoc modo, ὡς δὲ τις πάντροφος, κ. τ. λ. ita scilicet δέδοικα τὸν ἀμφιτειχῆ λεῶν. Unde sensus profecto bonus erui potest, sic vero post τάρβος plenius distinguendum esset. Et sic fere Pauwius, legens,

Ζωπυρῶσι τάρβος  
Τὸν ἀμφιτειχῆ λεῶν,  
Δράκοντα δ' ὡς τις τέκνων  
Ἵπερ δέδοικα λεχέ-  
ων, κ. τ. λ.

Aitque δὲ abesse suo loco ob metrum, et τέκνων λεχέων copulandum. Quem si sequamur accusativus iste τὸν ἀμφιτειχῆ λεῶν non a διὰ subaudito, sed a δέδοικα, pendebit.

ψ. 297. Δ' ΩΣ ΤΙΣ. Θ' ὡς τι Colb. 1. Δ' ὡσπερ Rob. Δ' ὡς Arnald. Anim. Crit. p. 192. Γ' ὡς τις more suo Heath. cui δὲ interponi durissime videbatur, sic Brunck. sed temere, ut in Notis suis agnoscit; nec erunt quos particula δὲ offendet modo legatur ὑπερδέδοικα, vel etiam δέδοικα subintelligatur.

ψ. 298. ὙΠΕΡΔΕΔΟΙΚΕ. Ἵπερ, δέδοικε Cant. 1. Ἵπερ δέδοικα Schutz. 2. Primam certe personam prætulerim tertiæ.

ψ. 299. ΔΥΣΕΥΝΗΤΕΙΡΑ. Nos δυσευνήτορας, alii δυσευνήτειρα. Priorem lectionem Scholiastes sequitur; nisi forte illic erratum sit, et δυσευνήτορας pro δυσευνήτειρα, ac δυσευνήτης pro δυσευνήτος positum: quo enim pertinebit ille accusativus δυσευνήτορας? Legitur etiam πάντρομος pro πάντροφος. Cf. hunc locum cum ψ. 509. Η. ΣΤΕΡΗ. Δυσευνάτειρα in Ask. A. a prima manu. Sic Brunck. Schutz. Δυσευνάτειρα Cant. 1. Δυσευνήτορας Med. Marg. Stanl. vere, modo tollatur littera finalis, quod fecit Schutz. totum locum sic legens:

Δράκοντα δ' ὡς τις τέκνων  
Ἵπερδέδοικε λεχέ-  
ων δυσευνάτορα  
Πάντρομος πελειάς.



*Sic enim pullis suis timet draconem infaustum cubilium socium, pavidam columbam.* Eandem fere lectionem Salvinio quoque in mentem venisse colligas e versu seq. Nec aliter metro vel sensui satis consulitur.

ψ. 300. ΠΑΝΤΡΟΦΟΣ. Ἀπάντροφος Med. (f. legendum *δυσμενέτορα πάντροφος* inquit Salvinus.) Sic Viteb. Πάντρομος Is. Casaub. quæ lectio etiam Pauwio et Heathio placet, et est sane pulcherrima, sed cum præcesserit *λεχέων*, ut et *τέκνων*, nescio an quicquam mutandum. Stanleii emendatio *πάντροφος* jure Pauwio displicet; sed eam in curis secundis ipse deleverat, et vulgatam lectionem Schol. Lycophronis a Stanleio laudatus plenissime confirmat. Vide sis Potter. in Lycophr. ψ. 131.

ψ. 302. ΠΑΝΔΗΜΕΙ. Πανδημί Ald. Rob.

ψ. 303. ΣΤΕΙΧΟΥΣΙ. Στείχουσιν Med. quod metro subvenit. Sic Pauw. Brunck. Schutz. Pors. Μοχ τίς Colb. 2. Ask. A. B. Cant. 1.

ψ. 304. ΤΟΙ. Τὶ Rob.

ψ. 305. ΙΑΠΤΟΥΣΙ. Ἰάπτουσιν Bar. 4. Ald. Rob. Μοχ πόλιτας Guelph.

ψ. 306. ΟΚΡΥΟΕΣΣΑΝ. Ὀκριόεσσαν Cant. 1. Guelph. Bar. 4. Brunck. Schutz. Pors. Et sic in Cod. reg. scriptum esse testatur Brunck. Cf. Prometh. Vinct. ψ. 281.

ψ. 307. ΔΙΟΓΕΝΕΙΣ Ω. Abest ᾧ a Colb. 1. 2. Ask. A. B. C. D. Cant. 1. 2. Ven. 2. Brunck. Schutz. Hos versus sic ordinat Heath.

1. Παντὶ τρόπῳ διογενεῖς
2. Ὡ θεοὶ πόλιν καὶ στρατόν.

1. Anapæst. dim. vocat (vellem numeros ferire dignatus esset.)  
2. Period. cat. Sic etiam dividit Schutz. qui tamen omittit ᾧ nec synizesin admittit in voce θεοί, hunc enim versum period. cat. vocat, ex syzygia Iamb. quam Trochaica excipit, Antistrophicum vero e syzygia Trochaica sequente Iambica constituit. Metra vero pulcherrime ordinat Hermannus:

1. Παντὶ τρόπῳ διογενεῖς ᾧ θεοί,
2. Πόλιν καὶ στρατόν
3. Καδμογενῆ ῥύεσθε.

1. Asynartet. e Dochm. 2. Dochmius. 3. Choriamb. dim. cat. Aliter idem in Comment. de Metris Pind. p. 190.

1. Παντὶ τρόπῳ
2. Διογενεῖς θεοί, πόλιν καὶ στρατόν
3. Καδμογενῆ ῥύεσθε.

Et in Antistropha:

1. Πόλεως γενέ-
2. σθε ῥυτῆρες εὐδχοι τε σαβῆ-
3. τ' ὄξυγόοις λιταῖσιν.

1. Iamb. monom. 2. Asynartet. e Dochm. 3. Choriamb. dim. acat. vel Dactyl. trim. Logacæd.

ψ. 310. ΓΑΙΑΣ. Γαίης Cant. 1.

ψ. 311. ΤΑΣΔ' ΑΡΕΙΟΝ. Hos versus sic dividit Pauw.

Τᾶσδ' ἄρειον, ἐχθίοις ἀφέντες·

vel, Τᾶσδ' ἄρειον, ἐχθροῖς ἄρ' ἀφέντες.

Aliter Heath. metro succurrendum putabat, legendo Τᾶσδ' ἄρειον τοῖσδ' ἐχθροῖς ἀφέντες. Nihil mutat Brunck. qui vocem καρδίας in antithetico pro dissyllabo habet. Cf. Pers. ψ. 35. Schutz. vero malit ἀρείον, et in versu feriendo cum Heathio facit. Certe deest syllaba, quam levissima forte mutatione restituit Schutz.

ψ. 312. ΒΑΘΥΧΘΟΝ'. Βαθύχθονα Guelph. Mosq. 1.

ψ. 314. ΕΥΤΡΕΦΕΣΤΑΤΟΝ. Alii εὐτραφέστατον. H. STEPH. Rectius certe εὐτραφέστατον quod dant Cant. 1. Colb. 2. Ask. C. D. Guelph. Mosq. 1. 2. Brunck. Schutz. Pors.

Ibid. ΠΟΜΑΤΩΝ. Πωμάτων Ask. D. Cant. 1. quod et conjecit Pauw. metro consulens, et sic omnino legendum. Nec aliter Pors. Herm. Schutz. 2.

ψ. 315. ΠΟΣΕΙΔΩΝ. Ποσειδᾶν. Med. Colb. 2. Cant. 1. Brunck. Schutz. Pors. Mox deest articulus Cant. 2.

Ibid. ΓΑΙΑΟΧΟΣ. Γεάοχος Ald. solenni errore. Pauwius censet metri gratia legendum esse γαιαῶχος quam Doricam, si diis placet, formam vocat pro γαιαῦχος.

ψ. 318. ΠΡΟΣ ΤΑΣΔ' Ω. Πρὸς τᾶδ' ἰὼ Brunck. qui versum inde efficit Dactyl. trim. quem sequitur Schutz. 1. improbante Hermanno ne in basi Dactylus reperiatur, unde πρὸς ταῦτ' ὦ Schutz. 2. Sed nihil revera mutandum. Μοχ πολισσῆχοι dant Ask. D. Ven. 2. Guelph. Πολισσῆχοι Rob.

ψ. 309. ΘΕΟΙ. Τεοὶ Ald. Μοχ ἀνδρολίτησαν Guelph. solenni errore.

ψ. 321. ΚΑΙ ΤΑΝ ΡΙΨΟΠΑΛΟΝ ΑΤΑΝ. Ἄταν, ρίψοπλον ἄταν, Schutz. 2. ex conjectura Hermannii in Obbs. Critt. ψ. 46. Sed in vulgata lectione codices ad unum consentiunt, eaque stylo tragico et usitatis dicendi formulis, me iudice, magis convenit. Μοχ ἄταν habet η suprascriptum in Cant. 2.

ψ. 322. ΕΜΒΑΛΟΝΤΕΣ. Ἐμβάλλοντες Guelph. Βάλλοντες Ald. Βαλόντες Turn. qui ἐμβαλόντες recenset inter VV. LL.

ψ. 324. ΚΑΙ ΠΟΛΕΩΣ. Locum sic legit Hermannus, ut Strophicis ab ipso ordinatis respondeat :

Καὶ πόλεως γένεσθε ρυτῆρες εὐ-

εδροί τε σαθῆτ'

Ὁξυγόοις λιταῖσιν.

ψ. 325. ΤΕ ΣΤΑΘΗΤΕ. Deest τε Cant. 2. Et sic ex conjectura Pauw. sed improbante Heathio. Τε σαθῆτ' Med. Cant. 1. Brunck. Schutz. Pors. Τε σαθοῖτε Ven. 2. Guelph. Τε ἱταθητ' Seld. teste Burtono, lapsu perfacili τῆ Σ in Ε.

ψ. 327. ΣΤΡΟΦΗ Β'. 1. Antispast. trim. brachyc. 2. Antispast. trim. cat. 3. Antispast. Glycon. Antispastus in opposito variat. 4. Ion. dim. hyperc. Pæon in principio pro Ionico. 5. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. 6. Asynartet. e Dactyl. dim. acat. et Iamb. penthem. qui ad Encomiologicum proximè

accedit; vel Epi-Choriamb. trim. cat. De antithetico vide suo loco. 7. Iamb. dim. hyperc. sed vide suo loco. 8. Dactyl. penthem. 9. Antispast. dim. hyperc. vide suo loco. 10. Antispast. dim. hyperc. vide suo loco. 11. Antispast. dim. acat. 12. Iamb. dim. hyperc. cum Spondeo in secundo loco; vel Antispast. dim. hyperc. cum Antispasto in longam desinente. Utrumque liberius et lyrica licentia factum. ΠΑΥΩ. 2. Anapæst. dim. 3. Period. 9. Glycon. ex epitrito quarto pentasyllabo, et epitrito tertio. Antitheticus accurate respondet nisi quod primam dipodiam epitritum primum pentasyllabum habet pro epitrito quarto. At cum uterque Antispasti vice satis fungatur, licentiæ ejusmodi apud veteres facile permittebantur, et similia exempla plurima reperies, si Triclinium aliosque Grammaticos consules, qui poetarum metra declararunt. 12. Pauwio Iambicum secunda sede spondeum habentem relinquamus et Antispastico contenti simus. ΗΕΑΘΗ. 1. Recte Pauw. 2. Malim cum Pauw. Antispast. trim. cat. quam cum Heathio Anapæst. dim. 3. Et hic iterum Pauwio assentior. 5. Malim Choriamb. dim. cat. 7. Vel Troch. dim. acat. vel Iamb. dim. cat. De hoc et de antithetico vide suis locis. 9. Antispast. dim. hyperc. Vide suo loco. 10. Asynartet. e Dochmio et Iamb. syzyg. Vel Antispast. dim. hyperc. κατ' ἀντιπάθειαν. De hoc, et de antithetico, vide suo loco. 12. Recte Heath. sed hi tres versiculi forte aliter constituendi sunt de quibus vide suo loco.

Ibid. ΤΗΝΔ'. ᾠδ' Med. Ask. C. D. Cant. 1. Seld. teste Burtono. Ven. 2. Pors. Schutz. 2. In Med. vero τήνδ' reponitur alia manu.

ψ. 328. ΑΙΔΙ. ᾠδ' Med. Αἶδα Colb. 1. 2. Ask. B. C. D. Cant. 1. Guelph. ᾠδ' Ald. Rob. Μοχ προσάψαι Guelph.

ψ. 329. ΔΟΥΛΕΙΑΝ. Δελίαν Cod. Ven. apud Burton.

ψ. 330. ΥΠ' ΑΝΔΡΟΣ ἕπ' ἀνδρός τ' Guelph. et mox περιθεμένα.

ψ. 332. ΤΑΣΔ'. τὰ Ask. D. et mox Κεχηρωμένα.

Ibid. ΑΓΕΣΘΑΙ. ἄγεσθε Ald. ἄγεσθ' è voluit Pauw. quod merito improbavit Heath.

ψ. 333. Ε Ε Ε. Bis tantum in Med. Colb. utroque, Ask. D. Cant. 1. et Seld. apud Burton. et sic Pauw. Quater in Cant. 2. Certe vel bis tantum repetendæ sunt interjectiones illæ vel extra versum constituendæ. Illud efficit Troch. dim. acat. hoc Iamb. dim. cat.

ψ. 334. ΙΠΠΗΔΟΝ ΠΛΟΚΑΜΩΝ. Ἴππηδὸν ἀπὸ πλοκάμων Grot. Male, vel Pauwio iudice; nec tamen ipse melius cum reponi jubet πλοκάμω. Ἴλληδον πλοκάμων Marg. Ask. Vulgatam lectionem defendit Heath. ut pendeat a suppresso διὰ, vel potius regatur ab ἄγεσθαι, ut ἔλκων τῆς ῥινός apud Lucian. Deor. Dial. VI. 3. Sed monet Burtonus potius subintelligi ἐκ ut apud Lucian. ἐκ τῆς ἕρας λαμβάνεται μὲν, in qua etiam sententia est Arnald. Anim. Crit. p. 191. Emendationem Grotii refellit Schutz. e Suppl. ψ. 438. ἀγομένα ἵππηδὸν ἀμπύκων, et plura exempla verbi ἄγειν cum

genitivo sic constructi repeti posse monet e Valcken. ad Theocr. Idyll. IV. 35.

ψ. 335. ΠΕΡΙΕΡΡΗΓΜΕΝΩΝ. Περιεργηγυμένων Med. Colb. 1. Ask. A. Περιεργηγυμένων Colb. 2. Ask. D. Cant. 1. Rob. Brunck. Schutz. Pors. quod prætulerim. Περιεργηγυμένων Guelph. Περί ρηγυμένων Bar. 4. Ald. Pauwius vero metri gratia legit Φαρέων περιεργηγυμένων.

ψ. 336. ΒΟΑΙ Δ'. Βοᾶ δ' ἄρ' vel βοᾶ δέ γ', metri gratia Pauw. ut sit versus Iamb. trim. brachyc. quem tamen vide suo loco. Vel pro βοᾶ, γοᾶ, quod merito damnat Heath. Hi versus sic forte constituendi sunt:

1. Βοᾶ δ' ἔκκευθ-
2. μένα πόλις λαΐδος ὀλ-
3. λυμένας μιξοθροῦς.
4. Βαρείας τοι τύχας προταρβῶ.

1. Dochm. 2. Choriamb. dim. acat. 3. Ion. a min. dim. cat. 4. Antispastus Æschyleus, ubi primo epitrito subjunguntur Iambi puri. Antistrophica sic ordinabis:

1. Κάπνω χραίνεται
2. Πόλισμ' ἄπαν' μαινόμενος
3. Δ' ἐπιπνεῖ λαοδάμας
4. Μιαίνων εὐσέθειαν Ἄρης'

ubi Ἄρης primam producit.

Ibid. ΕΚΚΕΝΟΥΜΕΝΑ. Ἐκκενωμένα Bar. 4. Ἐκκενωμένη Rob.

ψ. 337. ΛΑΙΔΟΣ. Ληΐδος Bar. 4. Ven. 1. Ald. Turn. et in Cant. 2. suprascriptum η.

Ibid. ΟΛΛΥΜΕΝΑΣ. Ὀλλυμένης Mosq. 1. Κινυμένης Mosq. 2. quæ lectio oscitanti scribæ debetur ejus oculis obversata est vox illa in superiori versu, ἔκκενωμένα. Locum sic legit ac vertit Schutz.

Βοᾶ δ' ἔκκενωμένα πόλις  
Λαΐδος, ὀλλυμένα, μιξοθροῦς.

*Clamat autem urbs, opibus dum exinanitur perdita, et confuso strepitu plena.* Eleganter sane, nec tamen idonea de causa. Nolim enim receptam lectionem, nisi in locis aperte vitiosis aut variantibus mutari. Ipse autem hanc conjecturam lectoris arbitrio permittit.

ψ. 338. ΤΟΙ. Deest Colb. 1. Venet. 1. Ald. ΤΕ Guelph.

Ibid. ΠΡΟΤΑΡΒΩ. Προταρβῶ Ald. Rob. Προταρβεῖ mavult Schutz. ut non ad Chorum pertineat, sed ad urbem, de qua paulo ante dictum erat, βοᾶ πόλις. Sic et sequentia melius cohærent. Hæc ille, sed hic etiam causam mutationis requiro. Ipsa enim personarum, a tertia ad primam, conversio, trepidationis indicium est lectori satis obvium. Chorus hic suam rem agi innuit, quod vehementius animos movet quam nuda urbis vastatæ descriptio. Pulcherrime ad sensum interpres Dutheilus, *Quelle image! j'en fremis.*



γ. 339. ΚΛΑΥΤΟΝ Δ'. Κλαυτὸν δ' Rob. Κλαυτόν τ' Bar. 4. Μοχ ὠμοτρόπων Rob.

Ibid. ΑΡΤΙΤΡΟΠΟΙΣ. Ἀρτίτροπος exponitur *virgo adulta*. Tale enim quid sensus certe poscit. Sed quomodo id e vocabuli compositione efficiatur obscurum est. Equidem fateor me parum delectari illa Scholiastæ paraphrasi, ἄρτι ἀπὸ τῆς ἡλικίας παιδικῆς τρεπομένη πρὸς τελειοτέραν. Multo minus exspecto fore ut cuiquam arrideat Pauwii explicatio (quam vide in Notis Varr. Philologg.) Ingenue fateor, suspectum mihi hoc adjectivum esse, et spurium videri. Forte Æschylus scripserat κλαυτόν δ' ἀρτινύμφοις ὠμοδρόπων, et librarii extremas syllabas sequentis vocabuli hic jam, ut sæpe accidit, mente et stylo anticiparunt. Fieri etiam potest ut sit scripserit poeta; κλαυτόν γάρ τι κόραις ὠμοδρόπων. Quicquid sit, ubi nunc est ἀρτίτροπος, ibi aliud quiddam Æschylum scripsisse mihi persuadeo, nisi aliorum locorum auctoritate veritas ac sensus adjectivi ἀρτίτροπος confirmetur. Ut ἀρτίγαμοι appellantur νεόγαμοι, sic recte Æschylus ἀρτινύμφοις scribere potuit pro νεονύμφοις, h. e. *nuper desponsatis*. Ὠμόδροπα νόμιμα sunt *solemnia crudum virginitatis florem decerpentia*, i. q. scriptor prosaicus *justas nuptias* diceret; πάροιθεν enim ὠμοδρόπων νομίμων significat *Ante justas nuptias*; nec assentior Heathio, (quem vide in Notis Varr. Philologg.) πάροιθεν enim cur ad tempus referri negaret causa non erat: et νόμιμα de stupro violento dici posse, sane meo quidem iudicio nemo persuadebit. Itaque sic potius interpretandus est locus: *Lachrymabile est virginibus nuper desponsatis ante solemnia nuptialia, paternis adibus relictis, odiosum iter, scil. in servitutum, peragere*. SCHUTZ. Cui omnino assentior nisi quod ἀρτινύμφοις retinendum censeam. Præsertim cum eam lectionem Scholiastes quoque agnoscat, et sensum ejus aptissimum declaret. Nec rejicienda vox ista ob raritatem, cum plures ejusdem generis apud Æschylum quam apud alium quemvis poetam, nescio an excepto Lycophrone, reperiantur. Ἀρτιπρώμοις quod ex conjectura voluit Herm. omnino rejiciendum est. Ἀρτιτρόποις Guelph. Ἀρτιδρόποις recensetur inter VV. LL. a Turnebo.

γ. 340. ΠΡΟΠΑΡΟΙΘΕΝ. Προπάροιθε Cant. 1. 2.

γ. 341. ΔΩΜΑΤΩΝ. Δομάτων Ald. Rob. Μοχ συγγεράν Rob.

γ. 342. ΓΑΡ ΠΡΟΛΕΓΩ. Γάρ τοι προλέγω Guelph. Vulgatam tuetur Pauw. contra importunam Hoelzlini conjecturam γὰρ πρὸ λέγω, quæ tamen Abreschio probatur et Schutzio ut πρὸ a φθίμενοι per tmesin disjungatur.

γ. 343. ΤΩΝΔΕ ΠΡΑΣΣΕΙΝ. Πράσσειν τῶνδε Cant. 1.

γ. 344. ΕΥΤΕ. Εὐτ' ἂν cum metro tum grammaticæ constructioni consulens Brunck. et sic etiam Schutz.

Ibid. Ε Ε. Deest, Ask. C. Hos versus sic legit Pauwius, metri gratia:

Πολλὰ γὰρ εὐτε πτόλις δαμασθῆ  
Ἐ, ἦ, ἦ, δυσυχῆ τε πράσσει.



Et sic legendum ut antithetico respondeat, vel saltem  $\dot{\epsilon}$ ,  $\dot{\epsilon}$ , *δυφυχῆ* τε *πράσσει*, si malis Iamb. hephthem. Vide supra ad  $\psi$ . 333.

$\psi$ . 345. ΔΥΣΤΥΧΗ ΤΕ ΠΡΑΣΣΕΙ. *Δυφυχῆ* *ταράσσει* Marg. Ask. sed longe elegantius est *πράσσει*. *Δυφυχῆ* γε *πράσσει* Brunck. Schutz. *πράσσειν* Bar. 4. Ald. Rob. Turn. quod e  $\psi$ . 342. repetitum. Et ipsum quidem verbum eadem ratione in textum irrepsisse existimat Schutz. qui mavult *πράσσει*, ubi elegantiam viri cl. desidero.

$\psi$ . 347. ΤΑ ΔΕ ΚΑΙ ΠΥΡΦΟΡΕΙ. Deest *καὶ* Colb. 2. Ask. D. Cant. 1. Ven. 2. Rob. *τάδε*, *ἡαε*, scil. templa deorum prope quæ adstabat Chorus, Heath. merito improbante Schutz.

$\psi$ . 348. ΚΑΠΝΩ, ΔΕ. Recte Pauwius deleri jubet particulam  $\delta\epsilon$  ut versus similis sit antithetico, distinctione quoque pleniore posita post *πυρφορεῖ*, leviore post *ἅπαν*, quem tacite sequuntur Brunck. Schutz. Sic et Porsonus nisi quod ille distinctiones non mutaverit.

$\psi$ . 349. Δ' ΕΠΙΠΝΕΙ. Δὲ *πιπνεῖ* Cant. 1. Duo Codd. Regg. teste Brunck. qui sic in textu. Δ' *επιπνεῖ* Ald. Schutzio vulgata lectio arridet, quod Martem sistit urbis incendium sufflantem. Quæ quidem imago Æschyleæ magniloquentiæ apprime convenit. Vide Notas Varr. Phillogg. *Μαινόμενος* † δ' *επιπνεῖ* Pors. 2.

$\psi$ . 350. ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ. *Εύσεβειαν* Cant. 2.

$\psi$ . 351. ΣΤΡΟΦΗ γ'. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. 2. Asynartet e duabus penthem. Iamb. vide suo loco. 3. Epi-Choriamb. trim. brachyc. propter Antispastum pro Dijambo. 4. Antispast. Pherecrat. In opposito Antispastus variat. 5. Dactyl. penthem. 6. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. 7. Troch. trim. cat. 8. Troch. dim. acat. 9. Troch. hephthem. 10. Similis præcedenti. 11. Troch. trim. cat. 12. Iamb. trim. brachyc. cum spondeo in secundo loco, vel Antispast. trim. brachyc. cum Antispasto in longam desinente. PAUW. 2. Asynartet. e penthem. Iamb. et Dochmiaco. In hoc autem epitrito primo *ἀντιτίθεται* epitritus tertius, nec *ἀμέτρως* quidem, juxta licentiam sæpe a veteribus, ut supra,  $\psi$ . 335. adnotavi, sumptam. 4. Pherecrat. ex epitrito quarto et Antispasto cat. In antithetico ne minima quidem est variatio. 12. Versum Antispasticum dicamus, cui respondet antitheticus dispondeum pro Antispasto prima sede habens, quam licentiam auctoritate sua firmat Hephæstion, p. 59, 60. Iambicum a dispondeo incipientem Pauwio relinquamus. HEATH. 1. Choriamb. dim. cat. 2. Asynartet. e Dochmiis. 3. Antispast. dim. hyperc. vel Asynartet. e Dochmio et syzygia Iamb. vide suo loco. 6. Choriamb. dim. cat. de hoc, et de antithetico, vide suo loco. 7. Troch. trim. cat. vide suo loco. 8. Troch. dim. acat. vide suo loco. 11. Asynartet. e Troch. hephthem. et syzygia Iamb. 12. Antispastus Æschyleus trim. brachyc. Subjunctis epitrito primo Iambis puris. In Antistropha pro epitrito primo est dispondeus.

Ibid. ANA. 'Α' Cant. uterque. Rob. Arnald. Pauw. Brunck. Schutz. Pors. nec aliter legendum.

ψ. 352. ΠΤΟΛΙΝ. Πόλιν Cant. 1. 2. Ven. 2. Bar. 4. Ald. Rob.

Ibid. ΟΡΚΑΝΗ. Ὁρκάνα Med. Colb. 2. Ask. D. Cant. 1. Brunck. Schutz. Pors. Ὁρκάνη Ald. Rob. Turn.

Ibid. ΠΥΡΓΩΤΙΣ. Πυρῶτις, metri, ut putabat, gratia Pauw. qui vertit *flamma, quæ instar sepis urbem undique cingit*, et per κορορυγὰς intelligit crepitus qui exaudiri solent cum in aerem erumpunt flammæ, collato ψ. 348. Sed illi cum emendanti tum interpretanti recte adversatur Heath.

ψ. 353. ΔΟΡΙ. Ὑπὸ δὸρι Rob. Μοx κλίνεται Med. errore facillimo, sed αι suprascriptum.

ψ. 354. ΒΛΑΧΑΙ. Βληχαὶ Ask. A. C. Cant. 1. 2. Bar. 4. Guelph. apud Burton.

ψ. 355. ΕΠΙΜΑΣΤΙΔΙΩΝ. Ἐπιμαστιγιδίων Guelph.

ψ. 356. ΑΡΤΙΤΡΕΦΕΙΣ. Ἀρτιτρεφεῖς Ask. B. Ven. 1. Bar. 4. Guelph. Ald. Turn. (qui ἀρτιτρεφεῖς recenset inter VV. L.L.) Brunck. Schutz. Pors. Sed locum aliter tentat Schutz. in Commentario, offensus scilicet tum epitheto αἱματόεσσαι, quod cum βλαχαὶ duriuscule conjungitur, tum altero illo epitheto ἀρτιτρεφεῖς, quod cum adjunctum sit ἐπιμαστιδίων multo etiam durius vocat. Legit itaque vir cl.

Πλαγαὶ δ' αἱματόεσσαι

τῶν ἐπιμαστιδίων

Ἀρτιτρεφεῖς βρέμονται.

*Verbera vero, seu vulnera cruenta puerorum lactantium nunc illis inflicta sonant, seu strepunt.* Vocem vero ἀρτιτρεφεῖς ex analogia compositorum ἀρτιγραφῆς et ἀρτιτρεφῆς defendit. Paulo aliter vertit interpretes Dutheiliius, sed ad sensum præclare, *L'enfant massacré pousse de cris inarticulés sur la mammelle ensanglantée qui l'allaitoit.* Qui quidem sensus ex vulgatis erui potest, nec lectorem in Æschylo versatum durior subinde loquendi formula morabitur.

ψ. 357. ΔΙΑΔΡΟΜΑΝ. Διαδρομῶν Mosq. 1. teste Schutz. unde ille διαδρόμων legendum putat, ab adjectivo διάδρομος, ut sit sensus, *Rapinæ fiunt discurrentium incolarum æque cruenta*, ut ὁμαίμονες accipiatur primo vocabuli significatu, ab ὁμᾶ et αἷμα derivati. Ut ut illud fuerit, certe nemini placebit emendatio anonymi apud Burgess. legentes ἀρπαγὰς—ὁμαίμονας, et cum versu sequenti jungentis, *qui prædam in incursionibus collegerunt in unum conferunt.*

ψ. 358. ΞΥΜΒΟΛΕΙ. Ξυμβόλλει Ask. D. Mosq. 2. Herm. nisi in Antistropha legendum fuerit τλάμων', quod quis non prætulit? Ξυμβολεῖ Cant. 1. Ven. 1. 2. Guelph. Bar. 4. Mosq. 1. (suprascripto η) Ald. Rob.

ψ. 359. ΚΑΛΕΙ. Καλεῖ Cant. 1.

ψ. 360. ΞΥΝΝΟΜΟΝ. Ξύνομον Cant. 1. 2. (sed in Cant. 2. alterum suprascriptum) Ald. Rob.

ψ. 361. ΛΕΛΗΜΜΕΝΟΣ. Λελημμένοι Ask. A. Cant. 1. 2. Mosq. 1. 2.

(sed in Mosq. 1. suprascriptum η) Brunck. Schutz. Pors. Δελημμένοι Ven. 2. Guelph. Steph. Δελημμένος Bar. 4. Ald. Rob. Turn. quod et tuetur Is. Casaub. ex ψ. 386. et D'Orvill. in Charit. p. 664. Lectionem a Stanleio receptam inter VV. LL. habet Turneb. eamque tuetur Pauw. (vel legendum, eo iudice, λελημμένον) nam λελημμένος genitivum postulat. Δελημμένον Heath. ut qui vocetur non minus nec æque tantum, sed magis adhuc cupiditate ardeat. Μείον et ἴσον non adjective sed adverbialiter poni, eamque rem a Pauwio non animadversam illi fraudi fuisse arbitratur vir cl. Notat porro similiter λελημένος apud Homerum absque regimine potestate neutrali reperiri Il. M'. 106. et alibi. Monet etiam vulgatæ lectioni patrocinari videri Hesych. apud quem Δελημμένοι· λελημένοι, διανοόμενοι, ἐν τέτῳ τὸ λῆμμα ἔχοντες, λελημμάτισθαι γὰρ τὸ τῆ διανοία πρὸς πᾶν ὀρηπτικῶς ἔχειν. Ita λελημένος erit *cupidine captus*, sed profitetur Heathius non tantam apud se esse Hesychii auctoritatem ut eum de sententia priori moveat. Legendum certe, vel λελημμένος, vel λελημμένον, vel multo potius λελημμένοι, in quo tot Codices MSSi atque Editt. consentiunt.

ψ. 362. ΤΙΝ' ΕΚ ΤΩΝΔ'. τί μ' ἐκ τῶνδ' Schutz. 2. eleganter.

ψ. 363. ΠΑΝΤΟΔΑΠΟΣ. Παντοδαπῆς Ask. C. Cant. 2. Seld.

ψ. 364. ΑΛΓΥΝΕΙ. Ἀργύνει Ald.

Ibid. ΚΥΡΗΣΑΣ. Nimis licenter Pauw. κρέσας, quem reprehendit Heath. et κρεῖσας reponendum arbitratur, ut scil. rei familiaris ac fructus terræ summa cum cura reconditi dissipatio, diligentes matresfamilias, quæ in eam casu inciderint, dolore excruciet. In vulgata lectione acquiescit Brunck. quamvis insolentiori. Monet etiam usitate personam dici alicui rei κρεῖν, non rem personæ. Aliter Schutz. cui Heathius Æschyli manum assecutus videtur, quod ex sequenti voce, θαλαμηπόλων, quam *cellariorum* exponit, confirmat. Vulgatam stabilit glossa Cod. Reg. apud Brunck. Κυρήσας· εὐρεθεὶς τινὶ ἀλγύνει ἐκεῖνον, et confirmat Schol. noster β'. Et cum Brunckio facit Schutz. 2. Recte, ni fallor.

ψ. 365. ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΩΝ. Θαλαμηπόλων Colb. 1. Τῶν θαλαμηπόλων Arnald. metri gratia, recte proculdubio. Sic Heath. Brunck. Schutz. Pors.

ψ. 366. ΑΚΡΙΤΟΦΥΡΤΟΣ. Ἀκριτόφυργος Ald. Ἀκριτόπυργος Ven. apud Burt. paullo supra πολλή habet Cant. 2. quod et suprascriptum in Cant. 1.

ψ. 367. ΟΥΤΙΔΑΝΟΙΣ. Οὐτιδανεῖς Guelph.

ψ. 368. ΡΟΘΙΟΙΣΙ. Ῥοθίοις Arnald. Pauw. metri gratia. Recte, et sic in Seld. apud Burt. Brunck. Pors. Ῥοθίοις Schutz.

ψ. 369. ΚΑΙΝΟΠΗΜΟΝΕΣ. Κοινοπήμονες Rob. Μοχ νέαι τλήμονες mihi videtur glossema ad hoc verbum. Commate post νέαι distinguit Pauw.

ψ. 370. ΤΛΗΜΟΝΕΣ. Mira comminiscitur Heathius, potestatem scil. transitivam verbi activi τλήμι, cum adjectivo τλήμονες, quasi ejusdem verbi participium esset, communicatam videri, ut,

subaudito verbo εἰσι, τλήμονες εἰσι idem sit quod τλαῖσι. At fatetur vir cl. similis constructionis exemplum se nescire, quamvis eam hic locum habere persuasum sibi habeat. Tolerabilior est ejusdem conjectura, rescribentis, ne sententia imperfecta terminetur periodus, τλήμονες εὐνᾶν αἰχμαλωτῶν, verbo εἰσι æque subaudito. Recte monet Schutz. neutrum necessarium esse, quia si τλήμονες interpreteris, *arumosa* aut *infelices*, accusativus ab ommissa præpositione κατὰ regi potest. Locum autem sic vertit: *Novæque ancilla nova mala*, quæ nunquam antea acciderant, *passæ, miseræ sunt ob servile connubium beati viri*, scil. victoris. Idem in edit. 2. legit, Hermanno duce, τλάμον' εὐνᾶν αἰχμάλωτον, nullo ad sensum discrimine, sed magno metri commodo.

Ibid. ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΝ. Παγκλαύτων αἰχμαλώτων Ven. et Scal. apud Burton.

v. 371. ΑΝΔΡΟΣ ΕΥΤΥΧΟΥΝΤΟΣ. Punctum hic ponendum censet Heath. ut cum superioribus jungantur: Deinde distinctionem post ὑπερέτες tollendam, ut cum sequentibus connectantur, unde sic vertit, *Adeo ut hoste victoriam potito*, id est, si hostis superior evaserit, *spes est nocturnum finem*, id est, ut recte interpretatur Pauwius, mortem, *adventurum, miserrimarum calamitatum liberatorem*. In eadem est sententia Brunck. Et sic legit Schutz. sed locum aliter vertit non ad Chorum sed ad δμῳίδας καινοπήμονας respiciens, *Adeo ut his puellis sub immiti domino*, hoste scil. victore, *unica spes in æterna nocte relinquatur, quæ sola nimirum tristissimis ac multum defletis calamitatibus optatum aliquando sit finem impositura*. Locum jam, ut mihi legendus videtur, post Heathii et Hermanni conjecturas, transcribam, facta tantum levi immutatione ob particulam ὡς, quam mihi fateor displicere.

Δμῳίδες δὲ καινοπήμονες νέαι  
 Τλάμον' εὐνᾶν αἰχμάλωτον  
 Ἄνδρὸς εὐτυχεύοντος αἷς  
 Δυσμενεῖς ὑπερέτες  
 Ἐλπίς ἐστὶ νύκτερον τέλος μολεῖν  
 Παγκλαύτων ἀλγέων ἐπίρροθον.

*Et ancillæ nuper factæ novis doloribus commoventur ob miserum servile connubium beati viri victoris; quibus unica spes est mortem adventuram tantorum malorum remedium.* Nam aliam medicinam hic afferre nolim, quoniam sic ex recepta lectione, præsertim si αἷς pro ὡς legamus, commode sensus erui potest. Sed ut libere dicam quid sentiam, et vox ista διαδρομαῶν in Stropha mihi suspecta est, et multo magis hic νέαι τλήμονες, quod merum glossema videtur ad καινοπήμονες. Itaque ne licentius conjecturis indulgeam tantum scribendum existimo,

Δμῳίδες δὲ καινοπήμονες \* \*  
 \* \* εὐνᾶν αἰχμάλωτον,

ubi verbum excidisse ponamus, ad quod nominativus iste, δμῳίδες, referri possit.



ψ. 372. ΥΠΕΡΤΕΡΟΥ. Ὑπερφέρουσι Ven. apud Burt. Ὑπερτέρες Ald.

ψ. 373. ΕΣΤΙ. Δ' ἐστὶν Colb. 1.

ψ. 374. ΠΑΓΚΛΑΥΤΩΝ. Παγκλαύτων Cant. 1. Guelph. Bar. 4. Ald. Rob.

Ibid. ΑΛΓΕΩΝ. Ἀχέων Cant. 1. Πημάτων Ask. D. quod ex glossa est. Μοχ ἐπίρροθος Guelph.

## III.

ψ. 375. Ο ΤΟΙ. Ὅτι τοι Rob. Μοχ στρατός Guelph. ubi et ὡς deest ante ἐμοί.

ψ. 376. ΗΜΙΝ. Ὑμῖν Bar. 4. teste Burton. Μοχ φέρειν Guelph.

ψ. 377. ΔΙΩΚΩΝ. Stanleii emendationem improbat Pauw. laudato Eustath. ad Iliad. θ'. 439. Sic et Arnaldus ex Æschyli Eumen. p. 406. et Pers. γ. 84. Quin et suam ipse retraxit sententiam in curis secundis. Itaque recentiorum observationibus supersedendum duxi.

ψ. 378. ΑΝΑΞ ΟΔ'. Ὀδ' ἀναξ Guelph. Μοχ τέκος dant Ask. A. B. D. Colb. 1. Cant. 1. 2. Ven. 1. 2. Seld.

ψ. 379. ΕΙΣ'. Εἰς Ven. apud Burton. Ald. Rob.

Ibid. ΑΡΤΙΚΟΛΛΟΝ. Ἀρτίκολλον Ask. D. Cant. 1. Ἀρτίκωλον Guelph. Mosq. 2. Μοχ λόγος Bar. 4.

ψ. 380. ΟΥΚ ΑΠΑΡΤΙΖΕΙ. Οὐ καταρτίζει Guelph. sed vulgata lectio commemoratur in margine teste Schutz. qui legit ἐν ἀπαρτίζει, *perficit, perfectum reddit*, h. e. metaphora ad pedes translata, *accelerat, celerius movet*. Οὐ καταρτίζει Hermann. qui novum hoc vocabulum se finxisse confitetur. Et sic Schutz. 2. Nihili sunt istiusmodi conjecturæ. Quod vero voluit G. Wakefield. ἐκ ἀπαρτάει, *non suspendit*, id, ut cætera taceam, in Attico sermone monstri simile est.

ψ. 381. ΕΙΔΩΣ. Ἰδὼν Colb. 2.

Ibid. ΕΝΑΝΤΙΩΝ. Πολεμίων Ask. D. Sed superscriptum ἐναντίων eadem manu.

ψ. 382. ΩΣ Τ'. Πῶς τ' Rob. Μοχ εἴληχε Cant. 1. 2. Mosq. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn.

Ibid. ΠΑΛΟΝ. Πάλος Ask. C. Mosq. 1. κλήρον Ven. 1. ex glossa. Ald. Πάλω Guelph. Mosq. 2. ubi supra, ἐκλήρωθη κλήρω.

ψ. 386. ΛΕΛΙΜΜΕΝΟΣ. Λιμένος Med. addito λε supra eadem manu, et μ alia. Λελιμένος Ask. D. Λελυμένος Guelph.

ψ. 387. ΩΣ ΔΡΑΚΩΝ. Recte hic interpungit Brunck. quod et antea voluisse videtur Anonymus apud Burgess. qui distinctionem post versum præcedentem tolli jubet, admonens comparationem ab aviditate pugnae, non a clamore fieri. Sic Schutz. Et hoc sensu interpretes Dutheiliius, *Tydée—pareil au dragon qui sifle à l'ardeur du midi, insulte a grands cris au devin*.

ψ. 388. ΘΕΝΕΙ. Huc attrahit βοῶ Cant. 2. e versu præcedente.

Ibid. ΘΕΝΕΙ Δ' ΟΝΕΙΔΕΙ. Θείνει δ' ονειδίζει Guelph. Mosq. 2. Σθένει ονειδίζει Ald. Θείνει δ' ονειδίζει Mosq. 1. 2. Seld. Rob. Σθένει δ' ονειδίζει Bar. 4. Στένει δ' ονειδίζει Venet. apud Burton. Μοχ μάντις Burton. errore typ.



ψ. 390. ΑΥΤΩΝ. Αὐτῶν Ald.

Ibid. ΤΡΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΙΟΥΣ. Τρισκατασκίους Guelph.

ψ. 391. ΔΕ ΤΩΙ. Δ' ἔσω Med. Δέ τοι Pauw. sed recte quærit Heath. quare τῷ pro τέτῳ non æque bene hic ponatur, ac ψ. 478. et ψ. 515.

ψ. 392. ΧΑΛΚΗΛΑΤΟΙ. Χαλκήλατον Ven. apud Burton. et sic Turn. in VV. LL.

Ibid. ΚΛΑΖΟΥΣΙ ΚΩΔΩΝΕΣ. Κώδωνες ἡχῶσιν Ask. A. κλάζουσι κώδωνος Guelph.

ψ. 393. ΕΠ' ΑΣΠΙΔΟΣ. Ἐπ' ἀσπίδος Rob.

ψ. 394. ΦΛΕΓΟΝΘ'. Hyperborea glacie frigidior est Pauwii conjectura φέγγονθ', quam merito damnat Heath. Μοx λαμπρῶν Seld.

ψ. 396. ΠΡΕΣΒΙΣΤΟΝ. Πρέσβυστον Ald. errore solenni. Πρέσβιστος Etymol. Magni auctor in voce Τέρεπνιστος, sed locus corruptus est.

ψ. 397. ΤΟΙΑΥΤ'. Comma post τοιαῦτ' ponit Brunck. Pauwium tacite secutus, ut conjungatur cum seq. βοῶ, non cum ἀλύων. Sed recepta distinguendi ratio satis commoda est, et a præcedente τοιαῦτ' αὐτῶν confirmatur.

ψ. 398. ΜΑΧΗΣ ΕΡΩΝ. Μάχης δ' ἐρῶν Colb. 2. Brunck. Schutz. Pors. quin et punctum post ἐρῶν ad ποταμίαις retrahit Ask. A. Sic etiam Brunck. Schutz. Pors. Sed Stanleium sequitur Schutz. 2. deinde sic legit, Hermanno duce,

Ἴππος χαλινῶν ὡς κατασθμαίνων μένει,

Ὅσις βοῆν σάλπιγγος ὀρμαίνει μένων.

*Sicut equus ferociter adversus fræna sæviens, qui tubæ sonitum exspectans impetu ad cursum fertur; ut sit μένει in casu tertio a μένος, quæ quidem interpretatio aliquibus forte arrideat, mihi tamen quiddam exterum, nescio an Hebræum, sonat.*

ψ. 399. ΧΑΛΙΝΩΝ Δ' ΩΣ. Χαλινῶν ὡς Colb. 2. Rob. Et illud δ' a Brunck. Hermann. Schutz. recte omittitur.

Ibid. ΚΑΤΑΣΘΜΑΙΝΩΝ, ΜΕΝΕΙ. Delendum est comma post κατασθμαίνων, si μένει pro dativo habendum fuerit. Fateor tamen mihi præplacere emendationem Schutz. 1. κατασθμαίνων, βρέμει, qua tollitur ingratum illud ὁμοιοτέλευτον in μένει et μένων, modo verum sit μένων in versu seq.

ψ. 400. ΟΣ. ἌΩς Ald. Hic versus post proxime sequentem ponitur in Seld. teste Burtono. Μοx βοῆ Ask. D.

Ibid. ΟΡΜΑΙΝΕΙ ΜΕΝΩΝ. Ὀρμαίνων μένει Ask. A. C. Cant. 1. Ven. 1. Mosq. 1. Seld. Et sic Turn. in VV. LL. Μένων omissum est in Cant. 2. sed suprascriptum alia manu. Ὀρμένει μένων Guelph. solenni errore. Vix dubito quin legendum sit, ὀρμαίνει κλύων, quam conjecturam Brunckio tribuit Schutz. in edit. 2. sed adscriptum est manu egregii Tyrwhitti ad Marg. Pauw.

ψ. 401. ΑΝΤΙΤΑΞΕΙΣ. Ἀντίταξας Guelph. Μοx κλήθρων Med. quod forte etiam verius.

ψ. 405. ΚΩΔΩΝ Τ'. Deest τ' Rob.

Ibid. ΔΑΚΝΟΥΣ'. Δάκνις Guelph. Δάκνισιν Rob. Μοx αἶνευ Cant. 1.

ν. 408. Η 'ΝΟΙΑ. 'Η ἀνοία Cant. 2. Bar. 4. Guelph. Ven. 2. Ald. Rob. Turn. H. Steph. Paulo plenius post præcedens κυρεῖν distinguit Pauw. et vertit, *Et noctem quod attinet, quam dicis in clypeo astris splendentem esse; forsitan erit insipientia alicui vates.* Pro ἡ ἔννοια positum censet Burtonus, hoc sensu, ἡ ἔννοια, sive illud quod emblemate illo significatur, τάχ' ἂν γένοιτο προμηνυτρία τινος κακῆ τῷ Τυδεΐ, quod infra distinctius explicat. Sic autem scribendum erit ἡ ἔννοια, quod reciperem nisi inde infirmaretur δεινότης sententiæ. Μάρτις ἡ † ἔννοια Pors. 2.

ν. 409. ΠΕΣΟΙ. Πέση Colb. 2. Seld. Ven. 2. Sic et superscriptum in Cant. 2. Commate post πείσοι distinguit Schutz. sublato post τόδε in versiculo seq. quod forte ad sensum accommodatius.

ν. 410. ΥΠΕΡΚΟΜΠΟΝ. Ὑπέρομπον Guelph. Ἑπέρομπον Ald.

ν. 411. ΕΝΔΙΚΩΣ. Ἐκδικῶς Guelph. Γ' ἐνδικῶς Bar. 4. Turn.

ν. 412. ΤΗΝ. Τῆνδ' Colb. 2. Cant. 1. Ask. A. pulcherrime; unde conjecturis Schutzii ad h. l. supersedendum erit, qui vel Καυτῆ κατ' αὐτῆ δῆθ' ὕβρις μαντεύσεται, vel Καυτὸς καθ' αὐτῆ τῆδ' ὕβρις μαντεύσεται legendum proposuit, αὐτὸς ὕβρις pro αὐτὸς ὕβρις ἡς posito. Locum sic vertit interpres Britannus:

— the boastful charge  
May to the bearer be deemed ominous,  
And he the prophet of his own destruction.

Nec alio modo cepit Dutheilus toties laudatus, *La nuit deviendra sa véritable et juste devise, et lui même se sera présagé son opprobre.* Μοχ μαντεύεται Colb. 1.

ν. 414. ΤΟΝΔ'. Τῶνδ' Grot. in Excerpt. quia Menalippus non aderat. Sed vulgatam defendit Heath. quod postea Megareum, qui non magis aderat, τόνδε æque appellet Eteocles. Monet item v. cl. si non in proscenium se sistebant, at non ita longe duces abfuisse saltem supponendum esse, quin Eteocles eos digito designare et spectatores videre poterant. Equidem Eteoclem in scenam ducibus stipatum prodiisse existimo, et ex iis quosdam ad portarum custodiam selegisse.

ν. 417. ΑΙΣΧΡΩΝ. Αἰσχρῶν Ald.

ν. 418. ΕΦΕΙΣΑΤΟ. Non video cur legendum sit ἐφέισατο potius quam ἐφύσατο. H. STEPH. Unde suum ἐφύσατο promserit Stephanus nescio: de libris sane non loquitur. An sic forte conjectans ille? Si ita sit, lepide erravit, et non attendit ad ea quæ ex Apollodoro notat Stanleius omnesque sciunt. Ἄρης hic ipsum ferrum, ipsa pugna est; et de parente non cogitandum hoc loco. Taceo quod Spartos non ἐφύσατο Ἄρης, sed ipsa γῆ. PAUW. Ἐφύσατο Guelph. Mosq. 2. superscripto etiam ἐγέννησεν. Sed vide Notas Varr. Philologg.

ν. 420. ΕΡΤΟΝ. Colb. 2. superscriptum habet ἔργον. Ἐργων Ald.

ν. 421. ΔΙΚΗ Δ' ΟΜΑΙΜΩΝ. Alii ὁ δαίμων. H. STEPH. Rectissimum est Δίκη δ' ὀμαιμῶν, h. e. τὸ τῆς συγγενείας δίκαιον, ut recte Schol. α'. PAUW. Δίκη δ' ὁ δαίμων Ask. A. Turn. Δίκη δ' ὁ δαίμων

Colb. 1. Cant. 1. 2. (sed in Cant. 2. suprascriptum  $\mu$ ) Ven. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. et pro altera lectione exhibent etiam Ar. Ox. Turnebus vulgatam recenset inter VV. LL. Δίκη δ' ὄμαιμον Schutz. 2. satis eleganter, ut jungatur hic κάρτα ὄμαιμον, ut paulo supra κάρτα ἐγγάριος, quippe qui e τῶν Σπαρτῶν genere prognatus. † Δίκη δ' ὄμαιμων Pors. 2.

γ. 423. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ α'. 1. Antispast. trim. brachyc. vide suo loco. 2. Similis præcedenti, vide suo loco. 3. Troch. trim. brachyc. cum Iambo in quinta sede: habuimus antea. 4. Iamb. dim. acat. de antithetico, vide suo loco. 5. Troch. Ithyph. de antithetico, vide suo loco. PAUW. 3. Asynartet. e Dochm. HEATH. 1, 2, 3. Omnes sunt Asynartet. 4. Iamb. dim. acat. De opposito vide suo loco. 5. Vel Antispast. dim. brachyc. vel Troch. Ithyph.

Ibid. ΑΜΟΝ. Ἐμὸν Colb. 2. contra metrum.

Ibid. ΝΥΝ. Νὺν encliticum, metri gratia, Pauw. quod prius ab Arnaldo propositum in Notis ad Hephæstion. Anim. Crit. p. 127.

γ. 424. ΩΣ. Ὡς γε Pauw. metri gratia, qui et δίκαιος olim forte scriptum fuisse existimat, si ὁμοιοτέλευτα non amaverit poeta. Sed nihil mutat Heath. epitrito secundo, qui hic est tetrasyllabus, pentasyllabum opponens in Antistropha.

γ. 425. ΑΙΜΑΤΗΦΟΡΟΥΣ. Αἰμηφόρους Guelph. Αἱματιφόρους Ald. Rob.

γ. 426. ΥΠΕΡ ΦΙΛΩΝ. Ὑπερφίλων *amantissimorum*, vel vix ac ne vix quidem jungendum τρέμων μόρους αἱματηφόρους ὀλομένων ὑπὲρ φίλων ιδέσθαι censet Pauwius, (qui vidit sic scribendum fuisse τῶν ὀλομένων) ob ὑπὲρ male abundans. Sed legendum forte φίλων ἐμῶν, omissa præpositione. Ὑπερθε φίλων Heath. ut jungatur ὑπερθε ιδέσθαι, *desuper spectare, e manibus* scil. *vel propugnaculis urbis*. Metrum inde sibi efficit vir cl. Antispast. dim. acat. ex Dijambo et epitrito primo, vel propter ἀδιόφορον Antispasto, at in Stropha quinsyllabo. Constructio vero ista, quam Pauwius ipse haud injuria damnavit, et graviter reprehendit Heathius, Schutzio verissima visa est. Vide Notas Varr. Philologg.

γ. 426. ΦΙΛΩΝ. Alii φίλων ἐμῶν, et ita videtur legisse qui versus mensus est. H. ΣΤΕΡΗ. Φίλων ἐμῶν Rob.

γ. 427. ΟΛΟΜΕΝΩΝ. Ὀλλυμένων Ask. A. Ὀλλυμένους Guelph.

γ. 428. ΘΕΟΙ ΔΟΙΕΝ. Δοῖεν θεοὶ Colb. 2. Ask. A. Cant. 1. 2. recte proculdubio. Erravit scriba cui obversabatur ante oculos initium γ. 423. Quin sic reposuit Burton. quem recentiores tacite sequuntur.

γ. 429. ΚΑΠΑΝΕΥΣ. Καππανεύς Cant. 1. 2. Mox εἴληχε Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn.

γ. 430. ΑΛΛΟΣ. Elegans est emendatio Marklandi ad Eurip. Suppl. γ. 872. ἄλλος. Et sic Brunck. qui hoc in Cod. Reg. A. et in B. ita suprascriptum reperisse se testatur. Commate etiam post ὄδ' interpungit. Brunckium secutus est in textu Schutz. sed in Commentario vulgatam prætulit. ἄλλος etiam Pors. Totum locum sic legit Burgess.

Καπανεύς δ' ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἶληχεν πύλαις,  
 Γίγας ὄδ' ἄλλος, τῷ πάρος λελεγμένῳ  
 Μείζων, ὁ κομπὸς ἐ κατ' ἄνθρωπον φροεῖ,  
 Πύργοις δ' ἀπειλεῖ δέιν' ἂ μὴ κράνοι τύχη'

*Capaneus vero ad portas Electras stationem sortitus est, Gigas ille alter, eo duce quem modo dixi major: qui ferox et superbiens, quæ non hominem decet, sive quæ humanis viribus majora sunt, jactat, et turribus atrociam minatur quæ ne perficiat fortuna. Ubi ἰ pro ὄς, et κομπὸς accentu mutato pro epitheto ponuntur. Sed vide Notas Varr. Philologg.*

γ. 431. Δ' ὄρ. οὐ Ald. Turn. et sic Bar. 4. sed ibi δ' retrahitur post μείζων.

γ. 432. ΚΡΑΝΟΙ. Κράνοι Med. Colb. 1. Ask. D. (et Cant. 2. alia manu) Rob. Brunck. vide infra, γ. 555. ubi in Codd. scriptum se invenisse testatur κράνοι, et sic Prometh. Vinct. γ. 211. κράνοιτο. Nec aliter Schutz. Pors. 1. 'Ἀπειλεῖ † δέιν' ἂ μὴ κράνοι † τυχή Pors. 2.

γ. 435. ΕΚΠΟΔΩΝ. Ἐμποδῶν Ask. B. C. D. Cant. 1. 2. et sic legisse videtur Schol. β'. Ἐκ ποδῶν disjunctim Ald.

γ. 437. ΘΑΛΠΕΣΙ. Θάλπεσιν Med. Pors. Schutz. 2. Θάλπαισι Rob.

Ibid. ΠΡΟΣΕΙΚΑΣΕΝ. Προσήκασεν Med. Brunck. Schutz. 1. sed προσείκασεν Schutz. 2. ut et mox, γ. 451. Προσεικασμένον.

γ. 439. ΧΕΡΩΝ. Χειρῶν Guelph. Ald. Rob.

Ibid. ΩΠΛΙΣΜΕΝΗ. Ὠχλισμένη, quassata, Pauw. qui rejecit interpretationem Schol. ut conjecturæ indulgeret, qua abstinere debuerat, ὠπλισμένη enim, monente Heath. nihil aliud est quam parata, ad urbem scil. incendendam. Ut Hesych. Ὀπλίζεσθαι ἐτοιμάζεσθαι, παρασκευάζεσθαι qua notione sæpe apud Homerum vocabulum hoc usurpatum reperitur de cæna, de potione, de mulieribus ad saltationem se accingentibus, &c. Nihil itaque temere innovandum.

γ. 440. ΧΡΥΣΟΙΣ. Nescio quare Burgess. voluerit χρυσεῖς, ut in Phœniss. γ. 172. Mox φωνεῖν Ald. et πρίσω Ald. Rob.

γ. 441. ΠΕΜΠΕ ΤΙΣ. Πέμπατις Rob. Monet Pauvius vel plenius distinguendum post πέμπε, sic, πέμπε· τίς, quod faciunt Brunck. Schutz. vel πέμπε in medio ponendum ad hunc modum, τοῦδ' ἔ φωτὶ, πέμπε, τίς— quod rectius. Alterum τίς indefinite accipit Burgess. sed ita languet oratio. Aliter legit Schutz. 1. Τοῦδ' ἔ φωτὶ δ' εἰπέ τίς ξυσήσεται, ut vitetur aposiopesis in voce πέμπε, τὸν φερέγγυον scil. quæ si retineatur, particulam ἀλλὰ ante quæstionem, τίς ξυσήσεται desiderari judicat. At in edit. 2. aliam init rationem, quæ non sane displicet,

Τοῦδ' ἔ φωτὶ πέμπε— Τίς ξυσήσεται;

ubi cave subintelligas τὸν φερέγγυον, quin potius, me judice, nomen ducis obviam mittendi jam prolaturus explorator, se ipse corrigit, vel quod Eteoclem imperatorem suum justa reverentia prosequatur, vel quod neminem qui contra Capaneum sistatur



idoneum esse confidat; et in hac sententia videtur esse interpres Britannus:

*Against this man— but who shall dare t' engage  
His might, and dauntless his proud rage restrain?*

Ibid. ΞΥΣΤΗΣΕΤΑΙ. Ξυμῶσεται apud Plut. in Theseo, non longe a principio, monente Burtono.

ν. 442. ΚΟΜΠΙΑΖΟΝΤΑ. Κομπιάσαντα Med. a recenti manu, et sic Ven. 2.

ν. 444. ΑΝΔΡΑΣΙ. Ἀνδράσιν Cant. 1. Pors.

ν. 445. ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ. Alii διδάσκαλος, quo etiam modo legit Schol. mihi tamen magis placet κατήγορος. Nam quam habet elegantiam verbum *arguit* apud poetam Latinum, quum ait, *Degeneres animos timor arguit*, eam habet h. l. κατήγορος. Η. ΣΤΕΡΗ. Διδάσκαλος Rob. et sic γρ. Mosq. 1.

ν. 446. ΚΑΠΑΝΕΥΣ. Hunc locum sic legit Pauw.

Καπανεύς δ' ἀπειλεῖ, δρᾶν παρεσκευασμένος·  
Θεὸς τ' ἀτίζων, κάπογυμνάζων σόμα,  
Χαρᾶ ματαία, θητὸς ὦν, ἐς ἕρανόν,  
Πέμπει, γεγωνᾶ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη.

Nihil mutat Heath. nisi quod coli notam post σόμα ponendam censeat. Nos autem, recepta Brunckii emendatione ad ν. 449. sic interpungimus:

Καπανεύς δ' ἀπειλεῖ, δρᾶν παρεσκευασμένος·  
Θεὸς τ' ἀτίζων, κάπογυμνάζων σόμα  
Χαρᾶ ματαία, θητὸς ὦν, ἐς ἕρανόν,  
Πέμπει, γεγωνᾶ Ζηνὶ, κυμαίνοντ' ἔπη.

H. e. *Capaneus vero minatur, ad agendum etiam paratus. Deos autem contemnens, et linguam inani jactantia, mortalis cum fuerit, in cælum exercens, effundit verba æstuantia Jovi exaudienda, quæ ad Jovis aures perveniant. Alium sensum fundit emendatio Schutz. 1.*

Καπανεύς δ' ἀπειλεῖ, δρᾶν παρεσκευασμένος  
Θεὸς ἀτίζων.—

*Deos ad agendum promptos contemnens; ut opponantur minæ Capanei, nihil prorsus efficientes, deorum perenni virtuti, semper actuosæ, et ad ea quæ voluerit peragenda semper promptæ atque paratæ, semper idoneis viribus instructæ. Nec tamen me viri cl. movebit auctoritas, emendationem suam iis quæ infra, ν. 560. de Actore prædicantur confirmantis, ut in recepta lectione, prout a nobis conversa est non acquiescam: quam ille nimis subtiliter exagitat, dicendo si Capaneus SATIS ad exsequendas minas paratus atque instructus fuisset, fieri certe non potuisset ut Eteocles ejus minas vanas atque inanes nec eventum illum habituras diceret. Nam nec illud SATIS agnoscit Æschylus, nec in sententia per se facili dialectices normam adhibuit. Et in Edit. 2. nobiscum facere videtur Schutz. nam vulgatam revocavit.*



ψ. 447. Κ'ΑΠΟΓΥΜΝΑΖΩΝ. Κε' πογυμνάζων legisse videri Schol. veterem ait Burtonus. An quia apud Schol. α'. legitur μὴ κατέχων?

ψ. 449. ΓΕΓΩΝΑΙ ΖΗΝΙ. Γεγωνῶς Ζηνὶ Ask. A. satis bene. Γεγωνεῖ Ζηνὶ Mosq. 2. Pauwius observat γεγωνᾶ, a γεγωνάω, hic solum occurrere, sed displicuisse forte Æschylo ὁμοιοτέλευτον in πέμπει, γεγωνεῖ. Γεγωνὰ Ζηνὶ eleganter Brunck. quæ Jupiter exaudire possit, ut Prometh. Vincit. ψ. 312. ἂ τάχ' ἂν καὶ μακρὰν ἀνωτέρω θακῶν κλύοι Ζεύς. Hesych. Γεγωνόν' τὸ ἐξάκυστον, μεγαλόφωνον. Ita etiam Schutz. Pors. Usque ab ἀτίζων Schutz. a γόμα Pors. non interpungunt.

ψ. 452. ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΙΣΙ ΘΑΛΠΕΣΙΝ. Μεσηβρίνοισι θάλπεςι Guelph. Θάλπεςι habent etiam Ald. Rob. Turn. et mox τῆ pro τοῖς Colb. 1.

ψ. 454. ΠΟΛΥΦΟΝΤΟΥ. Πολυφόντα Bar. 4. Ald. Μοx εὐνόιασιν Cant. 1.

ψ. 458. ΟΛΟΙΘ'. ὄλλοιθ' Ald. Rob.

ψ. 459. ΜΙΝ. Νιν Brunck. contra Codd. quibus usus est. Monet etiam vir cl. pronomem μιν, apud Homerum frequens, a tragicis non usurpari. Vide Valcken. ad Hippol. ψ. 1253. Sic Schutz. Pors.

ψ. 460. ΠΙΠΙΝ ΕΜΟΝ. Hos versus sic legit et dividit Pauw. ut antitheticis respondeant:

Πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον, πωλικὸν

Θ' ἐδάλιον γ' ὑπερκότῳ

Δορὶ πόδ' ἐκλαπάξαι.

"Vel potius πωλικῶν ἐδαλίων, nam ἐδάλια πωλικὰ recte dicuntur ædes et thalami, in quibus virgines morantur: illis pulchre tribuitur πῆς, fundamentum, sustentaculum: et sic ἐκλαπάξαι πόδα πωλικῶν ἐδαλίων est funditus ædes et thalamos virginum vastare." Sic ille, offensus ellipsi pronominis ante ἐκλαπάξαι, sed hanc emendationem non injuria, quamvis satis contumeliose ridendam nobis propinavit Heath.

ψ. 461. ὙΠΕΡΚΟΜΠΩ. Si cum Pauwio ὑπερκότῳ legas, versus erit Iamb. dim. acat. opposito similis. Ad sensum tamen ὑπερκόμπῳ satis se accommodat; sed ὑπερκότῳ dat Ven. apud Burt. quod mihi verissimum videtur, et sic Brunck. Schutz. Pors.

ψ. 463. ΚΑΙ ΜΗΝ ΤΟΝ ΕΝΤΕΥΘΕΝ. Claudicat hic metrum, ob cæsurae defectum. Malim itaque Καὶ μὴν τὸν ἐντεῦθ' ἔν, vel τὸν ἐντεῦθ' αὖ. Cf. ψ. 532.

ψ. 465. ΕΞ ΥΠΙΤΙΟΥ ΠΗΔΗΣΕΝ. Recte Heath. ἐξ ὑπίτις ἠήθησεν, ne abjiciatur augmentum. Sic Brunck. Schutz. Pors.

ψ. 466. ΝΗΙΤΙΣΙ. Νηίτησι Ask. D. Mosq. 1. Cant. 2. Ald. Rob. Abresch. ex conjectura, quam firmat ex Eurip. Phœniss. ψ. 111. et Pausan. Bœot. IX. 8. Sic Brunck. Schutz. Pors. Νηίταισι Heath. laudatis etiam iisdem locis.

ψ. 467. ΙΠΠΟΥΣ Δ' ΕΝ. Ἴππους γ' Rob. Ἴππους δ' ἐπ' Schutz. Μοx πύλας Ald. Rob.

ψ. 469. ΣΥΡΙΖΟΥΣΙ ΒΑΡΒΑΡΟΝ ΤΡΟΠΟΝ. Quia statim in fine versiculi recurrit τρόπον, Schutzius legendum conjicit vel βάρβαρον

βρόμον, vel βάρβαρον τρόμον. Hoc tuetur e γ. 392. additis etiam, γ. 153. et seqq. et γ. 210. et seqq. illud vero ex responso Eteoclis, γ. 482. Et certe, si quid mutandum, βρόμον omnino prætulerim. Sed nihil mutatione opus est, nam similes terminationes sexcenties ubique reperias. Ne extra oleas vager. Cf. in hac ipsa tragœdia, γ. 224. 231. 575. 577. 583. 594. 595. 653. 658. quibus addi possint alia infinita. Nec video cur non æque bene jungantur *συρίζουσι βάρβαρον τρόπον*, subaudito *κατὰ* quamvis repugnet vir doctus, ac *φίμοι βάρβαρον τρόπον*, subaudito, ut vult ille, *τετυγμένοι*.

γ. 470. ΜΥΚΤΗΡΟΚΟΜΠΟΙΣ. Importuna mihi videtur emendatio magni Casauboni, *μυκτηροπόμποις*. Μοχ *πνεύμασιν* Schutz.

γ. 471. ΣΜΙΚΡΟΝ. Μικρόν Ask. A. Cant. 1. Guelph. Ald. Turn. Seld. Bar. 4.

γ. 472. ΚΑΙΜΑΚΟΣ ΠΡΟΣ ΑΜΒΑΣΕΙΣ. Videtur scribendum una voce *προσαμβάσεις*. Ut et apud Eurip. in Phœniss. de Capaneo:

*Μακρὰύχενος γὰρ κλίμακος πρὸς ἀμβάσεις*

*\* Ἐχὼν ἐχώρει. —*

In his uno verbo legendum est *προσαμβάσεις*, ut in Bacchis recte legitur quodam loco. Nec aliter hoc vocabulum, quotiescunque occurrit in hac tragœdia, occurrit autem sæpius, restituendum venit. Ad quam rem Scholiastis quoque possemus uti testimonio, si opus esset. Nec debet quemquam movere si hoc vocabulum in Lexico suo non reperiat. Quot enim sunt in bonis auctoribus optimæ notæ vocabula, quæ tamen nullis in lexicis quantumlibet specioso decoratis ac prostitutis titulo, unquam sunt inventa? Quomodo enim possit aliter fieri, quando lexica de lexicis et ineptis quorundam versionibus, non de bonis auctoribus colligantur? CANTER. Nov. Lectt. III. 3. Sic et Pauw. (qui subintelligi jubet *κατὰ*.) Brunck. Schutz. Pors. Ex utraque lectione idem sensus evadet, itaque in Stanleiana acquiesco ne textus sine causa mutetur.

γ. 473. ΣΤΕΙΧΕΙ, ΠΡΟΣ ΕΧΘΡΩΝ ΠΥΡΓΟΝ. Aliter interpungit Cant. 1. *Στείχει πρὸς ἐχθρῶν, πύργον*. Πύργων Guelph.

γ. 474. Χ' ΟΥΤΟΣ. Abest χ' a Guelph. et mox ἐν a Rob.

γ. 475. ΣΦ' ΕΚΒΑΛΟΙ. Ἀφ' ἐκβάλοι Colb. 1. Ἀφ' ἐκβάλοι Cant. 1. errore satis obvio. Σφ' ἐκβάλη Cant. 2. Colb. 2. Ask. D. Bar. 4.

γ. 476. ΤΩΙΔΕ ΦΩΤΙ. Τῷδε τῷ φωτὶ Cant. 2. Guelph. Ald. Mox *πέμπει* Ven. 1.

γ. 478. ΣΥΝ ΤΥΧΗΙ ΔΕ, ΤΩΙ. Alii *σὺν τύχη* δὲ τῷ, omissa interpunctione post *δε*. Utrobique *τύχη* significabit *εὐτυχία*, sed τῷ illic accipietur pro *τάτῳ*, ut γ. 515. *Ἐχθρὸς γὰρ ἀπὸ ἀνδρὶ τῷ ξυσήσεται*. At vero hic τῷ encliticum pro *τινὶ* sumi oportebit: quod quam recte jungatur cum *τύχη* viderint ii quibus magis arridet ea lectio. Cæterum pro *τύχη* in quibusdam legitur *τάχει*, retinendo tamen illud τῷ. H. ΣΤΕΡΗ. Non cogitabat H. Steph. de Philoct. γ. 784. *Ῥάκη βαρείας τῷ νοσηλείας πλῆα*. Vide multis Stolberg. ad Ajac. γ. 293. et Triclin. ad Electr. γ. 982. ABBESCH. Etsi

optimus e vulgatis erui potest sensus, legendum tamen videtur *σὺν τύχῃ δέ τοι*. Ita autem corrigo quod particulæ *δέ τοι* sæpissime conjunguntur, et in hac etiam versus sede non raro occurrunt, ut supra ψ. 185. Soph. Antig. ψ. 334. Exemplum etiam Aristophanis quo utitur Hoogeveen de Partic. p. 275. easdem particulas in eadem versus sede habet:

Ἦδη γέρων ὦν καὶ πόλιος, ἔχων δέ τοι  
Πλευρᾶν βαρυτάτην. — BURGESS.

Haud male Burgessius, sed pro *τόνδε* etiam *τῶδε* præstare videtur, ut totum versiculum ita legamus. *Πέμποιμ' ἂν ἤδη τῶδε, σὺν τύχῃ δέ τοι*, vel *σὺν τύχῃ δέ τῳ*. SCHUTZ. *τάχει* habet Rob. *Σὺν τύχῃ δέ τῳ* præter Schutz. Ven. apud Burton. Brunck. Pors. Quid si legamus *Σὺν τύχῃ δ' ἴτω*.

ψ. 479. ΚΑΙ ΠΕΜΠΕΤΑΙ Δ'. Καὶ δὴ πέπεμπτ' Med. Ask. B. Cant. uterque. Seld. H. Steph. in VV. LL. Brunck. Schutz. Pors. quibus me adjunctum velim. Καὶ δὴ πέπεπτ' Ask. D. Colb. 1. 2. Mosq. 1. Ven. 1. 2. Ald. Rob. Καὶ δῆτα πέπεπτ' Guelph. Mosq. 2.

ψ. 480. ΤΩΝ ΣΠΑΡΤΩΝ ΓΕΝΟΥΣ. Abest τῶν a Colb. 1. ubi et *γένος* legitur, nec male. Τῆ σπαρτῶν γένος Cant. 1. Ald. Rob. Turn. H. Steph. Canter. Τῶν σπάρτε γένος Med.

ψ. 481. ΟΥΤΙ. ΟΥΤΙ H. Steph. Recte. Sic Brunck. Schutz. Pors. Mox *μάργον* Schutz. ut ipsius emendationi ad ψ. 469. confirmatio accedat. Nec male.

ψ. 483. ΧΘΟΝΙ. χθονός Guelph.

ψ. 484. ΔΥ' ΑΝΔΡΕ. Δυ' ἄνδρας Guelph. Bar. 4. sed ibi ε supra-scripto ad posterius α teste Burtono. Δὴ ἄνδρα Grot.

ψ. 486. ΕΠ' ΑΛΛΩΙ, ΜΗΔΕ ΜΟΙ. Ἐπ' ἄλλον μὴ δέ μοι Cant. 1. Abest μοι a Rob.

Ibid. ΛΕΓΩΝ. λίαν Ask. C. Cant. 1. ubi γρ. λέγων.

ψ. 487. ΣΤΡΟΦΗ Β'. 1. Iamb. trim. brachyc. 2. Versus ἄμετρος. Antitheticus est Asynartet. e penth. Troch. de his omnibus vide suo loco. 3. Similis præcedenti, sed vide suo loco. 4. Dactyl. tetram. acat. De antithetico vide suo loco. 5. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. ΠΑΥΩ. 1. Iamb. trim. brachyc. vide suo loco. BRUNCK. 1. Asynartet. e Dochm. 2. Similis præcedenti; vide suo loco. 3. Similis præcedenti. 4. Asynartet. etiam e Dochm. 5. Dochmium in fine hypercatalecticum voluit Hermannus; malim Choriamb. dim. cat. De Antistrophicis vide suo loco.

Ibid. ΔΗ ΤΩΙΔΕ. Δὴ abest a Cant. 2. Δὴ τᾶδε Venet. 1. Bar. 4. Guelph. Ald. Turn. H. Steph. Marg. Stanl. Herm. de Metris, p. 254. τῶδε retinendum vidit Pauw. qui tamen versus sic ordinavit:

1. Ἐπεύχομαι δὴ τῶδε μὲν εὐτυχεῖν ὦ
2. Πρώμαχ' ἐμῶν δόμων, τοῖσι δὲ δυστυχεῖν

quorum, 1. vocat Iamb. trim. cat. 2. Asynartet. e penth. Troch.

et sic cum antitheticis eos conciliare voluit. Δὴ τὰδε, h. e. *te promissis istis feliciter satisfacturum quæ rex modo pronuntiavit*, Heath. qui ᾧ etiam pro ἰὼ ab initio versus sequentis ad finem hujusce versiculi cum Pauwio transferre voluit. Δὴ τὰδε etiam Schutz. 1. qui τὰδε universe de Megarei partibus accipit. Τοί τὰδε Schutz. 2. ut τοὶ pro σοὶ in eodem casu sit quo τοῖς in versu seq. Sed τῶδε μὲν et τοῖσι δὲ opponuntur, nec quidquam mutatum velim.

ψ. 488. ἸΩ ΠΡΟΜΑΧ' ΕΜΩΝ. Ἰὼ πρόμαχε τῶν ἐμῶν Cant. 2. Colb. 1. Ask. C. D. Ven. 2. Hæc verba post δυσυχεῖν rejicit Rob. Ἰὼ extra verum habet Brunck. Sic Schutz. Omittit Herm. de Metris, p. 254. Recte, ut metrum servetur.

ψ. 489. ΥΠΕΡΑΥΧΑ ΒΑΖΟΥΣ'. Ἰπέραυχα βάζουσι Colb. 2. Brunck. Schutz. Pors. Ἰπέραν χαβάζουσ' monstrum est Aldinum, quod moneo ut videant tirones quam levis error quas turbas ciet. Ἰπεράγαν ἢ ὑπέρογκα Ven. apud Burt. Pauwius legit, metri sui gratia,

Ὡς δ' ὑπέραυχα βάζουσι ἐπὶ πόλει·

cui sic conciliavit antitheticum, ψ. 529.

Δαίμοσιν ἐχθρὸν εἴκασμα, βροτοῖς τε καί,

et utrumque dixit Asynartet. e penth. Troch. Tentavit etiam, antithetico non mutato,

Ὡς δ' ὑπέραυχα βάζουσι ἐπὶ πόλει,

idque vocavit Asynartet. e penth. Troch. et penth. Dactyl. Nimirum unice verum est βάζουσι ἐπὶ πόλει, quod dant Brunck. Schutz. Pors. πόλει habent etiam Med. Seld. πόλιον Rob. Μοχ μαινομένα Colb. 2. Ask. A. D. Cant. 1. Brunck. Schutz. Pors.

ψ. 491. ΝΕΜΕΤΩΡ. Νέμετω Mosq. 2. et supra Schol. διεξαγέτω, teste Schutz.

ψ. 492. ΓΕΙΤΩΝΑΣ. Γείτωνας habet Thomas Magister in voce Γείτων, perperam, monente Burtono.

ψ. 493. ΟΓΚΑΣ. Οἴκας Thomas Magister ubi supra, confusis scil. ι et γ ut sæpe fit in Codd. Idem factum in Schol. ad Œd. Tyr. ψ. 20. ubi pro Ὀγκαῖα habes Οἰκαῖα.

Ibid. ΑΘΑΝΑΣ. Pauwius monet hanc varietatem scribendi pro Ἀθήνας et Ἀθήνης ab amanuensibus proficisci. Ἀθήνας Hesych. in voce Ὀγκας, rectius; et sic Bar. 4. teste Burtono. Μοχ αερίσταται Colb. 1. Guelph. solenni errore.

ψ. 494. ΙΠΠΩΜΕΔΟΝΤΟΣ. Perperam meo iudicio Turnebus edidit Ἰππωμέδοντος. Codicum et Aldinæ editionis scripturam revocavi, Ἰππομέδοντος. Nec illa metro adversatur. Literarum quas *liquiditas* vocant, ea vis est et proprietas, ut quia eorum sonus facile nec ingrate geminatur, brevem vocalem producant. In pluribus vocibus recepta vulgo scriptura literas illas duplicat, quas unicas tantum exhibent veteres codices et primariæ editiones. Exempli gratia, vocem φιλομειδῆς etiam ubi secunda producit unice μ semper scriptam reperi. Ἐριννὺς ubicunque in his dramatibus occurrit, etiam quando productam mediam flagitat metrum, semper unice ν scriptum est in Cod. A. nec



male quidem. Enimvero alterum  $\nu$  nativum non est, nec ex etymo vocis ortum: (videsis Etymolog. M. in  $\epsilon\rho\iota\nu\acute{\upsilon}\epsilon\iota\nu$  et  $\epsilon\rho\iota\nu\acute{\upsilon}\epsilon\varsigma$ ) metri causa additur. Et quia sæpius apud cæteros poetas, apud principem vero semper, ita in versu posita est vox illa ut mediam producat,  $\epsilon\rho\iota\nu\acute{\upsilon}\varsigma$  pro nativo habitum fuit,  $\epsilon\rho\iota\nu\acute{\upsilon}\varsigma$  autem ne lexicographis observatum quidem. Immo, ubi media corripitur debet, minus docti librarii, et typographi omnes, notius illud  $\epsilon\rho\iota\nu\acute{\upsilon}\varsigma$  semper expresserunt. Occurrit et alibi apud poetas nostros, et infra,  $\psi$ :985. in senario,

Μέλαινά τ' Ἐρινύς, ἧ μεγασθενής τις εἶ.

In Phœniss.  $\psi$ . 1322. scribendum,  $\phi\acute{o}\nu\omicron\varsigma$  ἕνεκ' Ἐρινύων, ut versus antithetico congruat,  $\delta\lambda\acute{o}\mu\epsilon\nu\omicron\nu$   $\iota\alpha\chi\acute{\eta}\sigma\omega$ : dimetri sunt Iamb. brachyc. Prosodiæ ignarus Græculus metrorum enarrator secundam in  $\iota\alpha\chi\acute{\eta}\sigma\omega$  produci credebat. Certum est veteres semper scripsisse  $\epsilon\rho\iota\nu\acute{\upsilon}\varsigma$ , unico  $\nu$ , quod duplex efferebant, ubi id postulabat metri lex. Hic itaque pronuntiandum est Ἰππομέδοντος, ut et in illis locis pronuntiatur  $\phi\iota\lambda\omicron\mu\mu\acute{\epsilon}\iota\delta\eta\varsigma$  et  $\epsilon\rho\iota\nu\acute{\upsilon}\varsigma$ . Infra,  $\psi$ . 553. Παρθενοπαῖος Ἀρκάς editores non offendit aut conamen metro consulentium elusit. Quidni reposuerunt ex analogia emendationis in hoc versu factæ, Παρθενοπαῖος? Bene sit illis, quibus unum nomen corrupisse satis fuit. Pronuntiandum Παρθενοπαῖος. Ut res extra dubitationem ponatur, non his defungar exemplis. In Soph. Ajac.  $\psi$ . 210. dimeter est Anapæsticus,

Παῖ τῆ Φρυγίε Τελεύταντος.

Pronuntiandum Τελεύταντος, ut et scriptum reperi in quibusdam codicibus non infimæ notæ. Infra,  $\psi$ . 713.

— λακτὸς ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρω,

prima in θαλερωτέρω ob metrum producenda, et pronuntiandum θαλερωτέρω. BRUNCK. Ἰππομέδοντος etiam Cant. 1. Guelph. Ald. Rob. Schutz. Pors. 1. Sed in Pors. 2. obelus præfigitur.

$\psi$ . 495. ΑΛΩ. Ἄλλω Ald. Ἄλω δὲ πολλὴν ἄσπίδος, κύκλον λέγω, ex interpunctione Salmas. ad Solin. p. 277. Ἄλω δ' ἔπαλλεν, ἄσπίδος κύκλον λέγω, Schutz. minus recte, nam sic oratio ἀσυνδέτως procedit; et in edit. 2. ipse sese corrigit. Nec felicius rem gessit Wakefield, qui coniecit ἄλω δὲ πολίαν, h. e. λαμπράν. Vulgata satis bene se habere quis negat?

Ibid. ΔΕ ΠΟΛΛΗΝ. Δὲ πολὺν Rob. Τὲ πολλὴν Bochart. in Hieroz. Part. I. II. 49. monente Burtono.

$\psi$ . 496. ΕΦΡΙΞΑ. Ἐφριξε Ald.

Ibid. ΕΡΩ. Λέγω Guelph. repetitum e versu præcedente.

$\psi$ . 497. ΑΡ' ΗΝ. Ἀρῆ Colb. 2. Seld. Ask. A. C. Cant. 2. (sed ibi  $\gamma\epsilon$ . ἄρ' ἦν) Ven. 2. Ἀρ' ἦν Ald. Rob. Mox ἄπασεν Pors.

$\psi$ . 499. ΤΥΦΩΝ' ΙΕΝΤΑ. Τυφόνι' ἔντα Guelph. Mox διὰ γόματος Rob.

$\psi$ . 500. ΛΙΓΝΥΝ. Hunc versum Burtonus distinguit ad hunc modum,

Λιγνὺν μέλαιναν, αἰόλην, πυρὸς κάσιν.



ψ. 501. ΠΛΕΚΤΑΝΑΙΣΙ. Πλεκτάναις Cant. 1. Hos versus sic legendos proponit Schutz.

Ἄφρων δὲ πλεκτάναισι περιδρομος κύπετος  
Προσηδάφισται κοιλογάσσορος κύκλος,

ut ipsa clypei area, Typhonis imagine occupetur, circulus vero extremam ejus oram ambiens serpentum spiris ornatus et quasi circumvolutus esse fingatur. Quæ quidem conjectura facilem sensum parit, nec nihil tamen pro recepta lectione dicendum est; et si κύπετος pro βάθος accipias, vel magnitudine, ut Hesychio exponitur (ubi habes etiam κύπη· μεγάλη) sensus eodem redit.

ψ. 502. ΠΡΟΣΗΔΑΦΙΣΤΑΙ. Προσηδάφισται Ald. Μοχ κυλογάσσορος Rob.

ψ. 503. ΕΠΗΛΑΛΑΞΕΝ. Ἐπηλάλαξεν Ask. A. Guelph. Μοχ ἔνθεον Guelph.

Ibid. ΑΡΗΝ. Ἄρει Ar. Ask. A. C. Cant. 1. 2. Rob. Turn. Brunck. Schutz. Pors. Ἄρειν Guelph. Ἄρειν Ald. Ἄρ' ἦν Ven. apud Burt. Locum sic legit Burgess.

— ἔνθεος δ' Ἄρη

Βακχᾶ πρὸς ἄλκην, θυὰς ὡς φόβον, βλέπων.

Ἄρη βλέπων scil. ut supra, ψ. 53. Ἄρη δεδορκότων, vel etiam sine commate, θυὰς ὡς φόβον βλέπων, ut βλέπων ad Ἄρη potius quam ad φόβον referatur. Subtilius forte disputat v. cl. quam verius.

ψ. 504. ΒΑΚΧΑΙ. Κακχᾶ Ask. D. Βακχα inter VV. LL. recenset Turn. Post βακχᾶ commate interpungit Pauw. ut πρὸς ἄλκην referatur ad φόβον βλέπων.

Ibid. ΘΥΑΣ ΩΣ. Θυὰς ὡς Guelph. Θυὰς ὦν Seld. Θυιάς ὡς Brunck. quam scripturam, metro postulante, tuetur ex Hesych. in voce Θυιάς, Etymol. Magn. in Θυάδες, et metri legibus in Lycophr. ψ. 143. Ita Schutz.

Ibid. ΦΟΒΟΝ. Φόβον Guelph. Φόνον mavult Canter. Non astipulante Pauw. receptum enim φόβον statuminari vidit a φόβος, qui in ψ. 506. προσωποποιεῖται. Cum Cantero facit Schutz. Sed ut alia taceam, quis adeo in poetis veteribus hospes est, ut non sentiat Bacchæ commotis excitæ sacris φόβον magis quam φόνον convenire?

ψ. 506. ΦΟΒΟΣ. Φόβον Ask. A. Guelph. Brunck. Schutz. † Φόβος Pors. 2.

ψ. 507. ΠΡΩΤΟΝ. Πρῶτα Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob.

Ibid. ΑΓΧΙΠΤΟΛΙΣ. Ἀρχίπτολις, h. e. *inter urbis præsides*, summum urbis munimen, Pauw. ad vitandam tautologiam quæ verbis ἀγχιπτολις et πύλαισι γείτων inducitur. Nec vero Stanleianis interpretationibus verborum ἀγχιπτολις et πύλαισι γείτων contentus fuit v. cl. Contra monet Heathius nullam esse tautologiam, quia per πύλαισι γείτων, pars urbis in qua simulachrum Deæ collocabatur magis apte exprimitur. Ἀγχιπτολις perperam apud Thom. Mag. Mihi vehementer arridet Stanleii emendatio ἦδ', δεικτικῶς, pro ἦ τ' reponentis.

ψ. 508. ΕΧΘΑΙΡΟΥΣ'. 'Εχθραίρυσ' Cant. 1. 'Εχθαίρυνσ' Ald. f. pro 'Εχθραίρυνσ', ut legitur in Bar. 4. apud Burt. Μοx εἴρξοι Cant. 1. Ven. 2. Ald.

Ibid. ΔΥΣΧΙΜΟΝ. Δύσχειμον Ald. Rob. quasi δύσχυμον *venenatum* Is. Casaub. quæ est emendatio Hoelzlini, sed Pauwio parum probata, ille enim a χείμων, pro *omni molestia, omni noxa, omni periculo*, δύσχειμος format et δύσχυμος. In vulgata acquiesco, quam idem valere ac μελάγχιμος docet Brunckius.

ψ. 510. ΥΠΕΡΒΙΟΣ. 'Υπέρβιος Guelph.

ψ. 511. ΚΑΤ' ΑΝΔΡΑ ΤΟΥΤΟΝ ΗΡΕΘΗ. Usitatus esset κατ' ἄνδρος ἡρέθη τάτθ, sed ita paulo insuaviter decurreret versus.

ψ. 513. ΟΥΘ'. Οὐθ' Colb. 1. Cant. 1. Guelph. Ald.

ψ. 514. ΕΥΛΟΓΩΣ. Εὐλογος Ven. apud Burt.

ψ. 515. ΑΝΗΡ. 'Ανήρ Pors.

Ibid. ΑΝΔΡΙ. Deest Guelph. Μοx ξυζήσεται Colb. 1. et in versu seq. ξυνήσεται Guelph.

ψ. 517. ΤΥΦΩΝ'. Τυφῶν Guelph. ut sit quartæ declinationis. Μοx πυρπνόων Ald.

ψ. 518. ΖΕΥΣ. Abest Guelph. Μοx ὑπ' pro ἐπ' Colb. 1.

ψ. 519. ΣΤΑΔΑΙΟΣ. Σταδαίως Rob. Μοx χερρός Ask. A. Cant. 1. Ald. Rob.

Ibid. ΦΛΕΓΩΝ. Alii φέρων. Illa lectio mihi magis placet, propter genus loquendi ποιητικώτερον, ut sit βέλος φλέγων pro φέρων βέλος ὃ φλέγει. Atque hic brevius locutus est quam ante quum dixit, 'Εχει δὲ σῆμα γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον, φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χειρῶν ὀπλισμένη. Ubi alia est Hypallage. Η. ΣΤΕΡΗ. Hoc male comparat Stephanus: nam hic φλέγων efficaciam habet, quia aliud simile non adest: ibi contra ὀπλισμένη abundat duriter, quia φλέγει præcedit, et id omne dicit quod ὀπλισμένη dicere potest: viri eruditi diversissima sæpe in istis confundunt. ΠΑΥΩ. Tenendum certe φλέγων, subaudito κατὰ ante βέλος, sic enim ardet oratio, quæ si φέρων substituas languidior est. 'Εχων habet Cant. 1. Φέρων Colb. 2. a secunda manu Ask. A. D. Rob. Φέρον inter VV. LL. recenset Turnebus, nescio an errore typ. pro φέρων.

ψ. 520. ΕΙΔΕ. Οἶδε Cant. 1. Rob.

ψ. 521. ΤΟΙΑΔΕ. Τοιαῦτα Colb. 1.

Ibid. ΠΡΟΣΦΙΛΕΙΑ. Προσφίλια Guelph. Hos versus sic legit Pauw.

Τοιάδε μέντοι προσφίλια δαιμόνων

Πρὸς τῶν κρατέντων γ' ἴσμεν, οἱ δ' ἠσσωμένων.

Εἰκὸς δὲ πράξειν ἄνδρας ὧδ' ἀντιγάτας.

“ Προσφίλια δαιμόνων est amicitia, qua Dii illi suos tuentur. Sequentia, πρὸς τῶν κρατέντων, κ. τ. λ. ab his pendent, et quid ab amicitia et benevolentia illa sequatur, explicant: πράξειν ὧδε est eadem hac fortuna, eadem hac sorte uti: qua scilicet et nos utimur et illi utuntur, quamque versus præcedens aperit. Disertius tamen legeretur. Εἰκὸς δὲ πράξειν κ' ἄνδρας ὧδ' ἀντιγάτας, nam ὧδε πράξειν sic expressius est cum vocula καί, et sors ἀντιγάτων cum sorte partium eo ipso arctius connectitur.” Sic ille. Sed

adversatur Heath. alias particulæ γε assertor acerrimus, monens hic δὲ non oppositionem, sed meram transitionem exprimere. Cui assentitur Schutz. Recte etiam Schutz. προσφίλεια δαιμόνων ironice accipit, ut de inimicitiiis deorum in clypeis adversariorum accipiatur; *Talis igitur est utriusque horum deorum inter se amicitia.* Monet deinde hos versiculos ex logico sententiarum ordine sic potius collocandos fuisse:

Τοιάδε μέντοι προσφίλεια δαιμόνων  
Κἔπω τις εἶδε Ζῆνά περ νικώμενον.—

Sed inversa sententiarum consecutione fervorem animi et confidentiam ostendi. Est itaque γ. 520. Κἔπω τις εἶδε, κ. τ. λ. quasi parenthesi includendus. Sed non assentior, nam vulgata melius cohærere existimo.

γ. 522. ΗΣΣΩΜΕΝΩΝ. Ἰσσημένων Schutz.

γ. 523. ΔΕ ΠΡΑΞΕΙΝ. Δὲ πράξιν Ald. malim τε πράξιν. Μοχ κ' ἄνδρας Pauw. nulla de causa.

Ibid. ΑΝΤΙΣΤΑΤΑΣ. Ἀντηρέτας Ask. C. D. Ven. 2. Hic versus cum sequente locum mutat in Colb. 2. Sic etiam Brunck. qui commate tantum interpungit post ἡσσωμένων, ut sit sensus, *A victoribus stamus: illi a victis,* (id est, nobiscum sunt victores Dii, cum illis victi,) εἰ γε, *siquidem Jupiter Typhæo pugna fortior. Consentaneum autem est eundem sortiantur exitum pugnae hi adversarii, et Hyperbio pro ratione insignis* (id est, ut omen habet insigne) *sospitator sit Jupiter quem in clypeo gerit.* Nec aliter Schutz. Pors.

γ. 524. ΕΙ ΖΕΥΣ ΤΕ. Εἰ Ζεύς γε Med. Seld. Ven. apud Burt. Cant. 1. (sed ibi εἰ quod olim abfuit additur alia manu) Turn. Burgess. Brunck. Schutz. Pors.

Ibid. ΤΥΦΩ. Monet Pauwius Τυφῶ hic esse a Τυφῶς: itaque legendum supra, γ. 499. 517. Τυφῶν. Vid. ad γ. 517. Sic Pors. Per apocopen pro Τυφῶνος positum censet Burton. certe non audiendus, quod et monet Burgess. qui et accentum mutavit in Τυφῶ.

Ibid. ΚΑΡΤΕΡΩΤΕΡΟΣ. Καρτερώτατος Bar. 4. Ald.

γ. 525. ΥΠΕΡΒΙΩ ΓΕ. Ὑπερβίω τε Med. Colb. 1. Ask. A. Cant. 1. Seld. Bar. 4. Guelph. Ald. Turn. Brunck. Schutz. Pors. Ipse malim Ὑπερβίω δέ.

γ. 526. ΓΕΝΟΙΤ' ΑΝ. Γένοιτο Colb. 2. Ask. D. Cant. 2. Ven. 2. Pro ἐπ' mox ἰπ' Rob. solenni errore.

γ. 527. ΠΕΠΟΙΘΑ. Πέποιθα δὲ Rob. Locus certe menda laborat, quod a metro facile indicatur, cui frustra mederi tentaveris, nisi quodam vocabulo ejecto: nec aliud est quo carere omnino possumus, præter ἀφίλον, quod et ipsum redundat, et facile e glossemate ad ἐχθρόν in versu sequente in textum irrepere potuisset. Deinde retinendum Robortelli δῆ. Aliter correxit Hermannus, primum legendo Πέποιθα τὸν Διὸς ἀντίτυπ' ἔχοντ', quod ipse concoquere non potuit, ac sic refinxit:

Πέποιθα δὴ τὸν ἀντίτυπον Διὸς  
ἔχοντ' ἀφίλον ἐν σάκει τῆ χθονίῃ δέμας.

unde retinendum id quod ex antithetico prius eiecerat, ut versus fiat Asynartet. e Dochm. præcedente Iambo. Eligant lectores, sed nostra ratio facilis et concinna videtur. Cum vero locus jam inde a ῥ. 521. plurimum a criticis tentatus fuerit, operæ pretium erit integrum eum lectoribus sistere, partim nostris partim aliorum curis emendatum, de quibus videndum suis locis :

Πρὸς τῶν κρατέντων δ' ἴσμεν, οἱ δ' ἠσσωμένων,  
Εἰ Ζεὺς γε Τυφῶ καρτερώτερος μάχη.  
Εἰκός τε πράξειν ἄνδρας ὧδ' ἀντιγάτας.  
Ἐπερβίω δὲ, πρὸς λόγον τῆ σήματος,  
Σωτῆρ γένοιτ' ἂν Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος τυχῶν.

#### ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

ΧΟ. Πέποιθα δὴ τὸν ἀντίτυπον Διὸς  
ἔχοντ' ἐν σάκει, τῆ χθονίῃ δέμας  
Δαίμονος, ἐχθρὸν εἰκασμα βροτοῖς τε καὶ  
Δαρβίοισι θεοῖσιν, πρόσθε πυ-  
λῶν κεφαλῶν ἰάψειν.

Ibid. ΕΧΟΝΤΑ. ἔχοντ' Brunck. Schutz. Pors.

ῥ. 529. ΔΑΙΜΟΣΙΝ. Δαίμονος Brunck. recte, ut τῆ χθονίῃ δέμας δαίμονος periphrastice Typhæum notet, qui juxta Hesiod. Theogon.

ῥ. 820. Terræ ac Tartari filius, ideoque jure δαίμων χθόνιος nominatur. Sic etiam Schutz. Pors. Μοχ ἐχθῶν Bar. 4.

Ibid. ΕΙΚΑΣΜΑ ΒΡΟΤΟΙΣΙ ΤΕ. Εἰκας μαβροτοῖσι τε Ald. Abest τε a Rob. Εἰκασμα βροτοῖς τε Brunck. Pors.

ῥ. 530. ΔΑΡΒΙΟΙΣΙ. Metra gratia legit Pauw. vel,

Δαρβίοισι θεοῖς πρόσθεν πυ-

vel, Δαρβίοισι θεοῖσι πρόσθε πυ-

Δαρβίοις; Seld. Μοχ πρόσθε Brunck. Schutz. Pors. et πυλῶν Ven. 1.

ῥ. 531. ΚΕΦΑΛΑΝ. Κεφαλῆν Guelph.

ῥ. 532. ΟΥΤΩΣ. Οὕτω Seld. Rob. Μοχ γένοιτ' ἂν Guelph.

ῥ. 533. ΠΡΟΣΤΑΧΘΕΝΤΑ. Προταχθέντα Ven. 2. Προσαγέντα Cant. 1. 2. Rob.

Ibid. ΒΟΡΡΑΙΑΙΣ. Βορέαις Cant. 1. Ald. Βορρέαις Bar. 4. Cant. 2. Med. Colb. 1. Guelph. Rob. Βορρέαις Ask. D. Brunck. Schutz. Βορέαισι Turn. Βορέαισιν Steph. Marg. Stanl.

ῥ. 536. ΠΕΠΟΙΘΩΣ. Πεπιθῶς Guelph. Pauwius locum sic legi posse contendit, ἦν ἔχων, μᾶλλον θεῷ Σέβει πεποιθῶς, sed nihil opus est mutatione. Πεποιθῶς σέβειν enim, ipso iudice est ausus colere, etsi minus tritum. Recte idem improbat Schol. β'. interpretamentum, πεποιθῶς ἐν αὐτῇ. Μοχ abest θ' post ὀμμάτων a Rob.

ῥ. 538. ΔΙΟΣ. Δορός Ask. A. Cant. 2. Rob. quod miror Stanleio probatum. Μοχ μητρὸς Burt. e Bar. 4. Brunck. Schutz. Pors.

Ibid. ΟΡΕΣΚΟΟΥ. Ὀρεσκῶς Colb. 1. Ὀρεσκῶν, correpto ω, Pauwio



magis placet, et sic certe Eustathio et lexicographis scribi solitum; sed ad idcirco ita Noster scripserit?

ψ. 539. ΚΑΛΛΙΠΩΡΩΝ. Καλίπρωρον Guelph. Ald. Mox ἀνδρώπαις Cant. 1.

κ. 541. ΑΝΤΕΛΛΟΥΣΑ. Ἀντέλσσα Cant. 1.

ψ. 542. Ο Δ'. Ὅδ' Rob. Turn. Mox δ' ἔτι Colb. 2. Deinde παρθένον ὀμώνυμον Cant. 1.

ψ. 543. ΓΟΡΓΩΝ Δ'. Γοργόν τ' Colb. 2. Καὶ γοργόν δ' Ald.

ψ. 544. ΑΚΟΜΠΑΣΤΟΣ Γ' ΕΦΙΣΤΑΤΑΙ. Ἀκόλαστος γ' ἐπίσταται Colb. 1. Ἀκόμπαστος γε ἐφίσταται Rob.

κ. 546. ΚΥΚΛΩΤΩΙ. Κυκλώτου Cant. 2. Κήκλω τῷ Ald. Mox βλήματι Colb. 1.

κ. 547. ΠΡΟΣΜΕΜΗΧΑΝΕΥΜΕΝΗΝ. Προσμεμηχανημένην Med. Ask. A. Seld. Mosq. 1. Cant. 1. (sed suprascripto ευ) Cant. 2. Rob. Προσμεμηχανευμένη Ald.

ψ. 548. ΓΟΜΦΟΙΣ ΕΝΩΜΑ. Γόμφοισι νωμῶ Wakefield, quod forte rectius, ut servetur ratio temporum.

Ibid. ΕΚΚΡΟΥΣΤΟΝ. Ἐκκρευστόν Abresch. cum acuto finali, ut sit pro ἐκκρευστόν, horrorem incutiens, quanquam et ipse cum Schol. α'. de splendore acceperit. Sic etiam Schutz. Sed ἐκκρευστόν de horribili figura, non de splendore, ob præcedens λαμπρόν, dictum putat. Idem vero in edit. 2. vertit *eminentem*, ut Stanleius accipit in curis secundis. Recte procul dubio. Sic et Wakefield. S. C. § 131.

ψ. 549. ὙΦ' ΑΥΤΗΙ. Ὑφ' αὐτήν Guelph. Ὑπ' αὐτῇ Rob. Post hunc versum plene distinguit Pauw. ut a proximo nova sententia inchoetur; *ἰάπτεισθαι* scil. sensu imperativo accipiens, subauditῶ δεῖ, vel etiam *ἰαπτέσθω* legens, *quam plurima in hunc virum conjiciantur tela*. Quam suam emendationem confirmare aggressus est, observans hic de ἀντιγάτη non loqui nuntium, sed loco ἀντιγάτη hoc monitum proferre. Porro conjecturam suam confirmare voluit ex ψ. 567. Heathius autem vulgatam jure defendit, neque enim quicquam habet altera interpretatio quo se commendet. Ὑφ' ὀπλῆ reponit ex conjectura Wakefield. qua melius abstinuisset.

ψ. 552. ΚΑΤΑΙΣΧΥΝΕΙΝ. Κατ' αἰσχυνεῖν Guelph.

ψ. 553. ΠΑΡΘΕΝΟΠΑΙΟΣ. Ὁ Παρθενοπαῖος Salvin. in recens. Cod. Med. et sic supra scribitur in Guelph. et in edit. Steph. manu Is. Casaub. Nec aliter Tyrwhitt. Sic Pauw. et ita certe extra dubium erit metrum, cui tamen satisfecit forte Brunckius ad κ. 494.

ψ. 554. ΑΡΓΕΙ Δ'. Abest δ' a Colb. 1. Mox ἐκτείνων Guelph.

κ. 555. ΠΥΡΓΟΙΣ. Πύργοις δ' Colb. 1. Πύργοισι Med.

Ibid. ΤΟΙΣΔ' Α ΜΗ ΚΡΑΝΟΙ. Τοῖσδ' ἂ μὴ κρᾶναι Colb. 2. Guelph. Δεῖν' ἂν μὴ κρᾶνοι Ask. C. D. Cant. 2. Ven. 2. κρᾶνοι etiam Med. Ald. Brunck. Schutz. Pors. Δεῖν' ἂ μὴ κρᾶνοι Rob. Mox εἶ Ald.

ψ. 557. ΚΟΜΠΙΑΣΜΑΣΙ. In Cant. 2. ν additur, et sic Brunck. Schutz. ob vocalem in versu seq. Pauwius monet ὑποσίγμα post κομπιάσμασι non tollendum esse. Vide Notas Varr. Philologg.



ψ. 558. ΗΤ' ΑΝ. Ἡ γ' ἄν Schutz. 2.

Ibid. ΠΑΓΚΑΚΩΣ Τ'. Abest τ' a Cant. 2. Παγκάλως τ'. Bar. 4. apud Burt. sed superscripto κ.

ψ. 559. ΕΣΤΙΝ ΔΕ. Ἔστι δὲ Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn. Abest δὲ a Ven. 2.

ψ. 560. ΤΟ ΔΡΑΣΙΜΟΝ. Τὸν δράσιμον Colb. 2. Hunc versum sic legit ex conjectura Schutz. nimis licenter tamen :

Ἄνῃς ἄκομπος, χεῖρα δόρυ τε δράσιμος.

ψ. 562. ΓΛΩΣΣΑΝ. Γλῶτταν Cant. 1. Γλῶσσα Guelph.

Ibid. ΑΤΕΡ. Ἄρευ Cant. 1. Ἄτερ Guelph. Ald. Comma post ἄτερ delent Brunck. Schutz. Hos versus sic legit Burgess.

Ὅς ἐκ ἰάσει γλῶσσαν, ἐργμάτων ἄτερ

Ἔσω πυλῶν θρέισαν, ἀλδαίνειν κατὰ.

Qui non sinet linguam quæ frustra intra septum ejus in ore tumultuat, mala augere et exequi, quæ minatur. Explicatio vocum ἔσω πυλῶν, in ore, debetur B. Martino, qui Varr. Lectt. I. 9. locutionem illustrat, et cum Homericο ἔρκος ὀδόντων comparat, et Euripideo στόματος πύλας. Ἔσω pro ἔνδον positum neminem offendet. Hæc ille; sed sic potius scribendum esset ἔξω πυλῶν, quod monet Schutz.

ψ. 563. ΕΣΩ. Ἐξω Colb. 2. Ask. C. Ven. 2. Rob.

ψ. 564. ΘΗΡΟΣ. Σφιγγὸς ex conjectura Schutz. quia θηρὸς sine pronomine demonstrativo quo referatur ad Sphingem ponitur. Sed satis aperta est sententia si vulgatam retineas, sin Σφιγγὸς admiseris, paulo languidior evadet.

Ibid. ΕΧΘΙΣΤΟΥ. Ἄδικος Rob. quod glossæ debuit. Mox δάκος Bar. 4. apud Burton. qui sic legendum existimat, sed cave obtemperes.

ψ. 565. ΕΙΚΩ. Εἰκῶ Turn. Burton. qui ad Portum et Kuster. in Suidam voce Εἰκῶ lectorem ablegat. Sic Brunck. qui monet etiam non esse ab εἰκῶν, εἰκόνοσ, sed ab εἰκῶ, εἰκόος εἰκῆς. Nec aliter Schutz.

ψ. 566. ΕΞΩΘΕΝ ΕΙΣΩ. Ἐξωθεν δ' εἶσω Guelph. Εἶσωθεν ἔξω Scal. Ἡ ἔξωθεν εἰκῶν, effigies extrinsecus in clypeo elaborata, ex conjectura, Burgess. vel si retineatur εἶσω, ob oppositionem, certe tamen necessario et ad Græcæ linguæ puritatem legendum Ἡ ἔξωθεν. Sic Pors. Ἡ ἔξωθεν etiam Schutzio probatur, nisi quod δὲ post φέροντι maluerit. Et certe omnino legendum Ἡ ἔξωθεν si ad εἰκῶ referas, aliter vero, ni fallor, locus est accipiendus. Nam cum supra dixisset, ὃς ἐκ ἰάσει γλῶσσαν ἔσω πυλῶν θρέισαν ἀλδαίνειν κατὰ, jam subdit, Ἐξωθεν εἶσω τῶ φέροντι μέμψεται. q. d. ita non intra portas mala augebit ut etiam ἔξωθεν, extra portas, εἶσω, non intra mœnia, sed introrsum ad Parthenopæum eam gestantem, imago ista conversa, graviter conqueretur, &c. Si vero sic locum interpreteris articulus abesse debet.

Ibid. ΦΕΡΟΝΤΙ. Φέροντι δὲ Cant. 1. 2. Seld. quam lectionem miror Schutzio in edit. 1. placuisse.

ψ. 567. ΠΥΚΝΟΥ. Πικρῆ Colb. 1. Ask. D. Guelph.

Ibid. ΚΡΟΤΙΣΜΟΥ. Rectius κροτησῆ Cant. 1. 2. Rob. Brunck. Schutz. Pors. Alterum barbarum est, et culpa librarii ortum, apud quos ι et η ut sono, sic etiam forma confundi solebant. ΜΟΧ πόλιν Cant. 1.

ψ. 568. ΘΕΩΝ ΘΕΛΟΝΤΩΝ Δ' ΑΝ. Abest δ' a Colb. 2. Bar. 4. Guelph. Ald. Θεόντων δ' ἄρ' Pauw. metro consulens, et ἄρα pro ancipite mordicus tenens. Θεόντων κἄν Ven. apud Burton. Θεόντων δῆτ' ἂν Brunck. (sed ita Anapæstus erit in quarto loco. Vide quæ ad Prometh. Vinct. ψ. 265.) ipse etiam, nisi sententia particulam potentialem requireret θεόντων ἔν rescripturus. Brunckium etiam sequitur Schutz. Θεόντων † δ' ἂν Pors. 2. Θεῶν θεόντων τάδ' ἂν ἀληθεύσαιμ' ἐγὼ legit Arnaldus, nec est quod magis probem, quam variæ in mentem veniunt emendationes, vel Θεῶν δ' ἂν θεόντων δῆτ' ἀληθεύσαιμ' ἐγὼ, vel Θεῶν ἔν θεόντων τάδ' ἂν ἀλευθήσαιμ' ἐγὼ, quod sententiam efficit paulo rotundiolem.

ψ. 569. ΣΤΡΟΦΗ γ'. 1. Epi-Choriamb. trim. brachyc. nam α in διὰ manet brevis quia mutæ sunt in alia dictione. In Antistrophico similis αι in δικαίων brevis est ante vocalem. 2. Antispast. trim. brachyc. ας πλόκαμος ις est syzygia Iamb. ἐπτάσημος. Antistrophicus pro Antispasto quadrisyllabo habet Antispastum quinesyllabum, Ἡμετέρας τε. Spondeus scil. Antispasti resolvitur in Dactylum; de quo frustra forte sumus solliciti: nam si spondeus aliquando resolvatur in Anapæstum, quid prohibet, quæso, quominus in Dactylum similiter resolvi possit. Sane absque eo versus Antistrophicus cum hoc Strophico conspirare nequit. Et admittamus igitur resolutionem quoque istam; sed moderate et parce, ut alteram Anapæsticam. Iambica quæ in Antistrophico variant, morari non possunt quenquam in his versatum. 3. Iamb. trim. brachyc. de antithetico vide suo loco. 4. Antispast. dim. hyperc. cum Antispasto in longam desinente: vide suo loco. 5. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. ΠΑΥΩ. 1. Antispast. ex Antispasto, epitrito secundo et Iambo. 2. Asynartet. e Dochm. 3. Vide suo loco. 4. Glycon. ex epitrito primo et epitrito tertio; vide suo loco. Misere hic et frustra circa metrum se torquet Pauw. ΗΕΑΤΗ. 1, 2. Asynarteti e Dochm. 3, 4, 5. De his, una cum antitheticis vide suis locis.

ψ. 570. ΤΡΙΧΟΣ. Hunc versum sic legit Wakefield, ut antithetico suo respondeat:

Τριχὸς δὲ πλόκαμος ὄρθιος ἴσεται.

Sed nihil mutandum, nam metra metris conveniunt; malim tamen ὄρθιος.

ψ. 571. ΚΛΥΩΝ. Κλύω Colb. 1. Hunc versum sic legit Heath. ut antithetico respondeat,

Μεγάλα μεγαλήγορων κλυὼν ἀπ' ἀνο-

unde versum constituit Antispast. ex epitrito primo pentasyllabo, dijambo et choreo pro Antispasti dimidio. Hi versus autem in Cant. 1. sic exhibentur, nisi quod ibi legatur οἱ ante θεοί,

1. Μεγάλα μεγαληγόρων
2. Κλύων ἀνοσίων ἀνδρῶν εἴθε γὰρ
3. Θεοὶ τάσδ' ὀλέσειαν ἐν γᾶ.

1. Antispast. dim. brachyc. 2. Asynartet. e Dochm. 3. Antispast. dim. hyperc. Et sic eos dividit Hermannus, qui primum ex his Dochmiacum a principio auctiorem vocat: quin et in Antispasticos dimetros duos priores distribuit,

1. Μεγάλα μεγαληγόρων κλύων
2. Ἀνοσίων ἀνδρῶν, εἴθε γὰρ,

sed prior ratio anteferenda est.

γ. 572 ΕΙΘΕ ΟΙ ΘΕΟΙ. Εἰ θεοὶ θεοὶ Med. Εἴθε γὰρ θεοὶ Cant. 1. Colb. 2. Ask. A. B. C. D. Mosq. 1. Ven. 2. Brunck. Schutz. qui docet vim ellipticam particulæ γὰρ hic minime omittendam esse, ut sit sensus, *Utinam eos Dii perdant; merentur ENIM.* Εἴθε γὰρ θεοὶ etiam Pors. Et sic absque dubio legendum. Εἴθ', εἴθε θεοὶ Pauw. unde versum efficit Anapæst. dim. acat. cum Iambo in principio, et sic refingit Antistrophicum. O dignum Hephæstionis editorem!

γ. 573. ΟΛΕΣΣΙΑΝ. Ὀλέσειαν Ask. A. Ὀλέσειεν Cant. 2. Mox γῆ Ald. Rob.

γ. 574. ΣΩΦΡΟΝΕΣΤΑΤΟΝ. Nos σωφρονέστερον, alii σωφρονέστατον. Si σωφρονέστερον retineas intelligendum erit σωφρονέστερον τῆ Παρθενοπαίει, vel generaliter πάντων τῶν εἰρημένων ἐχθρῶν. H. STERN. Σωφρονέστερον Cant. 1. Ven. 1. Mosq. 2. Guelph. Ald. Schutz. 1. Parum refert utram lectionem sequare, sed ob superlativum ἄριστον superlativum etiam σωφρονέστατον amplecti malim.

γ. 575. ΑΛΚΗΝ Τ' ΑΡΙΣΤΟΝ. Commate post ἄριστον interpungunt Brunck. Schutz. recte. Mox μάντιν τ' Ald. Rob.

Ibid. ΑΜΦΙΑΡΕΩ ΒΙΑΝ. Ἀμφιάρεων Cant. 1. Deest βίαν Cant. 1. 2. ex errore scil. scribæ qui ex quatuor ultimis syllabis in voce Ἀμφιάρεω dipodiam Iambicam effici credebat, cum revera duplex sit in iis synzesis, ac pronuntiandum Ἀμφάρω. Frustra igitur Pauwius vel Anapæstum in quinta sede vel antepenultimam in Ἀμφιάρεω productam voluit, ut, excluso μάντιν, legeretur versus,

Ἀλκὴν τ' ἄριστον Ἀμφιάρεω βίαν.

Nec tamen ignoro satis recte in nomine proprio Anapæstum recipi posse in quintum locum, unde simplex erit synzesis in εω, sed mihi numerosior videtur esse versus si duplicem admittas.

γ. 576. ΟΜΟΔΩΙΣΙΝ. Deest ν Cant. 1. 2. Rob. Turn. Hos duos versus omittit Ald. Desunt etiam in Cod. Ox. Stanleii, qui Burtono videtur esse Bar. 4. Mox πύλαισι Cant. 2.

γ. 577. ΒΑΖΕΙ. Βιάζει Rob.

γ. 578. ΤΑΡΑΚΤΟΡΑ. Σπαράκτορα in Cod. Reg. A. apud Brunck. sed fons vitiosæ lectionis in aperto est ex σ præcedentis πώλεις et π cum τ, ut solet, confuso.

γ. 580. ΠΡΟΣΠΟΔΟΝ. Πρὸς πολλὸν Cant. 2.

ψ. 581. ΚΑΚΩΝ Τ'. Κακῶν δ' Colb. 1. Cant. 2. Guelph. Ald. Turn.

ψ. 582. ΤΟΝ ΣΟΝ ΑΥΘΙΣ. Τὸν σὸν † αὐθις Pors. 2.

Ibid. ΠΡΟΣΜΟΡΟΝ. Προσμῶραν Med. Πρὸς μῶρον Ald. Πρόσμορόν γ' Pauw. metri causa. Προσμολῶν Heath, quod cum verbo καλεῖ minus convenire existimaret, alterum excogitavit, πρὸς γ' ὄρων, *respiciens ad*, et sic etiam γὲ suum more solito in textum intulit. Προσμῶρων, sublata distinctione post versum præcedentem, conjecit Anonymus apud Burgess. ut cum κακῶν jungatur; sed quis tam impeditam verborum structuram ferat. Πρόσφορον Burgess. qui et verbum ipsum interpretatus est ἀντιστάτην, et ον ante vocalem produci posse innuit. Quam conjecturam invitus adscribo, et nisi fidum editorem agerem libenter prætermissem. Ὀμόσπορον κακοῦρόθων Brunck. licentia nec pudenter nec ad metri fructum sumpta, cujus ne vestigium quidem in MSSis ipse repererat, præter πρόσπορον alicubi adnotatum, eique glossam adscriptam, τὸν ἐκ τῆ αὐτῆ σπέρμα, ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς γεννηθέντα. Sed quis non agnoscit et verbum ipsum et glossam non esse a librarii sed ab alia manu? Nec si ipsissima codicis cujusdam lectio esset, tam enormi conjecturæ deberet ansam dare. Εἰς Ὀμόσπορον κάσιν Hermann. in Obs. Critt. vix minus licenter. Multo lenior et elegantior est emendatio Schutz. qui totum locum sic legit,

Καὶ τὸν σὸν αὐθις πρόσμορον ἐς ἀδελφεὸν  
Ἐξυπτιάζων ὄμμα, Πολυνείκης βίαν,  
Δύσηνον αὐτῷ τένομ' ἐνδατέμενος  
Καλεῖ. —

Deinde vero vicissim in infelicem tuum, seu malo tuo fato tibi natum fratrem vultum reflectens, Polynicem, infaustum ei nomen exprobrans, vocat, et his eum verbis affatur. In his sane solertem et elegantem criticum vides. Causas emendationum cum nostro etiam recensu dabimus suis locis, certe multis nominibus eruditis auribus sese commendant, si tamen aliqui fuerit in conjecturis admittendis cautiores, iis auctor sim ut si vulgata retineant, saltem αὐθις προσμολόντ' ἀδελφεὸν, *fratrem tuum huc reduce*, legant. Sed vide quæ mox ad ψ. 584.

ψ. 583. ΕΞΥΠΤΙΑΖΩΝ ΟΝΟΜΑ. Recte vidit Schutz. laborare interpretes dum ἐξυπτιάζειν per ἀναπτύσσειν vel ἐτυμολογεῖν explicant. Deinde vocabulum ὄνομα binis versiculis continentibus repetitum viro cl. merito displicuit. Itaque ἐξυπτιάζων ὄμμα legendum conjecit, idque eleganter. “Ἐξυπτιάζειν ὄμμα est, ut docet vir doctus, *oculos in aliquem reflectere, resupino vultu aliquem spectare*, quod primum ii facere solent qui corpora alta, v. c. sidera, turres, montes, suspiciunt. Deinde idem vultus est efferentium sese, et alto supercilio alios contemnentium aut increpantium. Ita Clemens Alex. Pædagog. III. p. 253. vetat ἐξυπτιάζοντα παραβλέπειν εἰς τὰς ἀπαντωνταῖς εἰ ἀποβλέπεσιν εἰς ἡμᾶς, quod utique superbix foret indicium. Hoc loco igitur vultum Amphiarai Polynicem increpantis optime depingit ἐξυπτιάζων ὄμμα.



Facillime autem ὄμμα et ὄνομα a librariis permutari potuisse non est quod multis verbis demonstrarem. Sic Plato Phæd. c. 49. p. 260. ed. Fischer, ubi in vulgatis est ἀλλοτρίῳ ὄμματι rectius Stobæus legit ἀλλοτρίῳ ὀνόματι." Hæc ille. Sed cum e vulgatis bonus sensus erui possit, et idem vocabulum in versibus continentibus sæpissime apud Tragicos repetitum occurrere supra jam docuimus ad ψ. 479. iis qui nihil hic in textu mutant auctor sim ut ἐξυπτιάζων ὄνομα interpretentur, *nomen ejus alta voce in-clamans*.

ψ. 584. ΔΙΣ Τ' ΕΝ ΤΕΛΕΥΤῃ. Δίς τ' ἐν τελευτᾷ Cant. 1. Post ἐνδατέμενος huc trahit καλεῖ Cant. 2. e versu seq. Δύσηνον αὐτῷ Schutz. δυσεντέλευτον rescripturus si de auctoritate vocabuli constaret. Vulgatam lectionem ideo laborare vir doctus existimat, quod cum nuncius h. l. Amphiarai verba diserte commemoret, haud satis aptum fuisset antequam initium dictorum audisset spectator, clausulæ mentionem facere. Sin autem vulgatam tueri velis, vehementer urget vir cl. ἐν τελευτῇ non ad finem sermonis Amphiarai, sed ad exitum nominis Polynicis trahendum esse, quemadmodum infra ψ. 943. his verbis Νείκεος ἐν τελευτᾷ nomen Polynicis spectari existimat. Sed in hac interpretatione vel hujus loci vel illius pauci forte acquiescent. Facile enim est intelligere Amphiarum bis vel sæpius Polynicem invocare, priusquam sermonem ad eum convertat, hoc modo, ὦ Πολύνεικες, πολὺ νεῖκος, vel ὦ Πολύνεικες, πολυνεικῆς, h. e. *O Polynices, multarum rixarum auctor*, vel, *O Polynices*, vere sic nominatus quia *multæ contentionis amans*. Adjectivum vero πολυνεικῆς stabilit Noster infra, ψ. 836. et Agam. ψ. 689. in re simili:

Τίς ποτ' ὀνόμαζεν ὦδ'  
 Ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως  
 Μὴ τις ὄντιν' ἔχ' ὀρώμεν  
 Προνοίαις τῆ πεπερωμένῃ  
 Γλῶσσαν ἐν τύχῃ νέμων  
 Τὰν δορίγαμβρον  
 Ἀμφιεικῆ θ' Ἑλέαν;  
 Ἐπεὶ πρεπόντως  
 Ἑλενας, ἔλανδρος, ἐλέπτολις, κ. τ. λ.

Quæ cum ita sint, bonum sensum, etsi minus forte elegantem, omissis Schutzii conjecturis e vulgatis hauriamus, si modo recipiamus προσμολόντ' de quo supra,

Καὶ τὸν σὸν αὐθις προσμολόντ' ἀδελφεόν,  
 Ἐξυπτιάζων ὄνομα, Πολυνεικῆς βίαν,  
 Δίς τ' ἐν τελευτῇ τ' ἐνομ' ἐνδατέμενος,  
 Καλεῖ.—

*Mox vero fratrem tuum huc reducem, fortem Polynicem, invocat, nomen ejus alta voce in-clamans, et bis in exitu cum opprobrio partiens. Nec reticendum quod in edit. 2. Schutzius quoque δίς τ' ἐν τελευτῇ revocaverit.*



ψ. 585. ΤΟΥΤ' ΕΠΟΣ ΔΙΑ. Τῆπος διὰ Ald. Τῆτ' ἔπος ὁ διὰ Turn.

ψ. 586. Ἦ ΤΟΙΟΝ. Ἦ τοῖον Colb. 1. Ἦ θεῖον Rob. Sic etiam Schutz. cui vulgata languere videbatur, quod tamen æquius fero quam tautologiam ex θεῖον et θεοῖσι προσφιλές. Et in edit. 2. Schutz. τοῖον revocavit. Nec video cur id languidius sit, modo vertatur, *certe hujusmodi opus et diis gratum et præclarum est auditu!* Ἦ † τοῖον Pors. 2.

ψ. 587. ΜΕΘΥΣΤΕΡΟΙΣ. Disjunctim scribitur in Guelph.

ψ. 589. ΕΠΑΚΤΟΝ. Ἐπ' ἀκτὸν Guelph. Μοχ ἐσβιθηκότα Mosq. 2. et supra Schol. ἐπαγαγόντα.

ψ. 590. ΜΗΤΡΟΣ ΤΕ ΠΗΓΗΝ. Levi emendatione, ni fallor, sanari potest hic versiculus :

Μητρός δὲ πηγὴ τις κατασβέσει δίκην ;

*Matris vero cæsæ vindictam num fons aliquis restinguet?* Ita μητρός δίκην positum sit pro μητρώῃ αἵματος δίκην. Sic Eumen. ψ. 230. Ἄγει γὰρ αἷμα μητρώων δίκας. Et sic αἵματος δίκη ὅσια, *justa sanguinis dica*, Eurip. Orest. ψ. 499. Amphiaraus nimirum bellum adversus patriam susceptum inexpiabile crimen esse demonstraturus, id cum matricidio comparat, et ut conceptam e materno sanguine maculam negat ullius fontis lavacro elui aut expiari posse, ita et patriæ urbis vastationem inexpiabili religione sancitam esse docet. In simili causa similis est argumentandi ratio, nec absimilis verborum structura, Choeph. ψ. 69. et seqq. Ibi cædes mariti piaculum dicitur nullis omnium fluminum aquis eluendum; idque comparatur cum pudicitia virginum læsa, quæ nullo unquam remedio restitui possit. Recordentur autem lectores jure Græcorum antiquo quamcunque cædem piaculum homini contraxisse, sed ita ut ei præsertim, qui vel invitus vel justa causa adductus aliquem occidisset, sacrificiis et aquæ puræ imprimis fontanæ lustratione expiare cædem liceret. SCHUTZ. Μητρός τε πηγὰς Guelph. Μητρός δὲ πηγὴν Grot. in Excerpt. Pauw. Heath. Pors. Elegantem esse Schutzii conjecturam quis negabit, sed nescio an sarta tecta sanarit. Vocem δίκη ad Polynicis insigne referri arbitror, cf. ψ. 650. et seqq. quam respiciens Amphiaraus exclamat, Μητρός δὲ πηγὴν τις κατασβέσει δίκη; q. d. *Justitiæ quidem effigiem in clypeo fers, quæ te reducem hic sistere pollicetur, At quæ est hæc justitia, materni sanguinis fontem extinguere?* Ut πηγὴ sit πηγὴ αἵματος, h. e. *vita*. Patriam vastare parricidium est. Sin. de πηγῇ δακρύων malis accipere sensus erit paulo diversus, Justitiam te reducturam esse gloriaris, at *quæ justitia fontem maternarum lachrymarum extinguet*: h. e. *Ut causa tua sit justissima, tamen cum ferro et igni grassaris an credis illam justitiam tot mala quæ patriæ illaturus es, compensaturam?* *An credis patriam tuam bello quamvis jure sibi illato letaturam?* Cf. omnino, ψ. 674. et seqq.

ψ. 591. ΠΑΤΡΙΣ ΤΕ. Πάτρις δὲ Med. Colb. 1. 2. Ask. A. C. Cant. 1. 2. Πατρός τε Guelph. Ald. Turn. et Grot. in Excerpt. sed ibi f. errore typ. Μοχ πᾶσσοι, conjunctim, Ald.

ψ. 593. ΜΕΝ ΔΗ. Abest δὴ ab Ald.

ψ. 594. ὙΠΟ. Ἐπι Med. Colb. 2. Ask. C. Cant. 1. 2. Ven. 2. Guelph. Rob. Hic versus Schutzio non injuria suspectus est, primum quod nimis clare videtur tangere mortis genus quod Amphiarao impendebat, sin autem nihil aliud significaret nisi hostili terra sepultus, tautologiam saperet, deinde quod duobus continuis versibus occurrant τήνδε πικρῶν χθονῶν et κεκυθῶς πολεμίας ἐπὶ χθονός, tum quod eo omissio, concitior et Amphiarai generoso fervore dignior procedit oratio, quod autem dicit ἐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον eo aperte significat nihil de vero, quod eum manebat, mortis genere sibi cognitum esse. In edit. autem secunda hunc versum recepit Schutz. legendo πλάκα pro χθονῶν in versu præcedenti.

ψ. 596. ΤΟΙΑΥΘ'. Τοῖαδ' Colb. 2. Cant. 1. Τοῖα δ' Ask. B.

Ibid. ΕΥΚΥΚΛΟΝ ΝΕΜΩΝ. Alii εὐκῆλον ἔχων. Legitur etiam εὐκυκλον ἔχων. Sed utrovis modo legas erit Trochæus pro Iambo in secunda sede; nisi forte inserenda sit particula copulativa, ut sit εὐκῆλόν τ' ἔχων, vel εὐκυκλόν τ' ἔχων. Si εὐκῆλόν τ' ἔχων legamus, dicemus hoc consentaneum esse ei laudi quam illi tribuit cum σωφρονέστερον esse dixit. Nam si et ipse scutum suum jactaret et quassaret, ut hic νέμων id significet positum pro νομῶν, quandam et ipse insolentiam præ se ferre, ac non prorsus ab illo hostium fastu alienus esse videretur. H. ΣΤΕΡΗ. Stephanus, nescio unde, commemorat lectionem εὐκῆλον, quam vellem certior auctoritas confirmaret: nam et per se sensum elegantem præbet: *æreum clypeum quietum*, h. e. *quiete movens*, in quo laudatam Amphiarai σωφροσύνην agnoscas; et illustratur simili Euripidis loco Phœniss. ψ. 180. ubi Antigone Amphiaraum curru vectum conspicata his eum verbis admiratur:

Ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα  
Καὶ σώφρονα πάλαις  
Μεταφέρων ἰθύει.

SCHUTZ. Εὐκυκλον ἔχων Med. sed ad marg. antiqua manu γρ. νέμων. Εὐκυκλον ἔχων Colb. 1. Ald. Rob. Εὐκυκλον νομῶν Mosq. 1. Εὐκυκλον νόμον Ask. C. sed suprascripto ω ut esset νομῶν. Non agnosco elegantiam lectionis εὐκῆλον, quæ dubia fide nititur, et vulgatam stabilit vox κύκλω in versu seq. idemque epitheton in ψ. 648.

ψ. 598. ΑΡΙΣΤΟΣ. Monet Abresch. legi δίκαιος apud Suid. in voce Δίκαιος, Platon. de Rep. II. p. 423. et Plutarch. in Pericle, p. 320. et sic edidit Pors. notam, ni fallor, de Aristide fabulam secutus. Sed cum de bellico apparatu sermo sit, potius ἄριστος quam δίκαιος contextui se accommodat, et in δοκεῖν δίκαιος ingrata est auribus cacophoniam.

ψ. 599. ΑΛΟΚΑ. Ἄλωκα Cant. 1. Ἀλόκα Guelph. Cf. Notas Varr. Philologg. Ὀλόκα mavult Krebs. in Notis ad Plutarch. de Audiend. Poetis, p. 179. nulla de causa.

Ibid. ΔΙΑ ΦΡΕΝΟΣ. Δὴ φρενός Schutz. 2. Non probo. Vide Notas Varr. Philologg. Ignoscant mihi manes Gilb. Wakefield.

si emendationem suam, qua ille mirum quantum delectatur minus intelligam :

Εὐθείαν ἄλοκα διὰ φρενὸς φαρῆμενος.

*Arans directum sulcum per animum!*

γ. 600. ΕΞ ΗΣ. Ἐφ' ἧς Pors.

γ. 601. ΑΝΤΗΡΕΤΑΣ. Ἀντέρωτας Guelph. ubi mox etiam post δεινὸς deest ὄς.

γ. 603. ΞΥΝΑΛΛΑΣΣΟΝΤΟΣ. Ξυναλλάσσοντος Ald. Mox βροτῆς Bar. 4. apud Burt. sed suprascripto τοῖς eadem manu.

γ. 604. ΤΟΙΣΙ ΔΥΣΣΕΒΕΣΤΕΡΟΙΣ. Τοῖσι δυσσεβεστάτοις Ask. A. C. D. Mosq. 1. Rob. probantibus Pauw. Schutz. Τοῖς δυσσεβεστάτοις Cant. 2.

γ. 606. ΚΑΚΙΟΝ ΟΥΔΕΝ. Οὐδὲν κάκιον Ask. A. quod friget.

γ. 607. ΑΤΗΣ ΑΡΟΥΡΑ. Hunc versiculum Æschylo minime indignum, ex alia quadam tragœdia, propter argumenti similitudinem primum a Grammatico quodam ad marginem scriptum, deinde a librariis in contextum, quasi hic inserendus esset, receptum fuisse credit Schutz. tum quod eo omisso nihil ad sensum desideretur (immo ex transitu statim ad exempla suavitas orationi accedat) tum quod κάρπος et ἐκκαρπίζεται continuis versibus occurrant. Præterea, inquit ille, hic versus decoctam habere dulcedinem videtur, quæ fastidium potius quam voluptatem afferat, propterea quod quis ille sit κάρπος ἢ κομισῆος nimis clare explicat, justoque citius id nobis ingerit quod ex iis quæ sequuntur exemplis ipsi reperire maluissemus. Nobilis est allegoria proculdubio, breviterque et graviter expressa in hoc versiculo, quem tamen uncinulis inclusit etiam Pors. Sed quod magis mirere, structuram hujus loci Wakefield. impeditam vocat, et sic legit :

— κάρπος ἢ κομισῆος

Ἄτης ἀρούρας, Θάνατος, ἐκκαρπίζεται.

*Fructus non colligendus, mors scilicet, ex agro mali decerpitur.* Hoc, inquit ille, est PERVENUSTUM DILUCIDUMQUE; UT NIHIL DESIDERARI VIDEATUR. Sit ita, sed ipsam Bothei conjecturam multo facilius concoquere possum, Ἦτις γ' ἀρούρα legentis.

γ. 608. ΕΥΣΕΒΗΣ. Sic Colb. 1. 2. sed suprascriptum εὐγενής. Mox ἦ γὰρ Schutz.

γ. 609. ΝΑΥΤΗΣΙ. Ναύτοις Colb. 2.

Ibid. ΚΑΙ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ ΤΙΝΙ. Ἐν πανουργίᾳ τινι Ask. C. D. Καὶ πανούργοισιν τισι Arnald. sed recte Pauwius πανουργία hic emphatice scriptum pro πανούργοις judicat, πεῖραγμα scil. ἀντὶ τῆ προσώπου, quod ut facilius pateat distinguendum post θερμοῖς. Sic Schutz. qui si quid mutandum fuerit corruptelæ sedem potius in vocabulo ναύτησι quærit, quod ortum dicatur e glossa interlineari, quæ substantivum omissum adjectivo θερμοῖς addidisset Legendum igitur proponit,

Τολμᾶ τε θερμοῖς καὶ πανουργία τιμ.

Sed hoc audacius est, et ipse nihil *necessario* mutandum esse concedit. Idem vero in edit. 2. sic refingit,

Ναύτησι θερμοῖς, καὶ πανουργίαν τίνων

h. e. *cum nautis facinorosis ingressus etiam malitiam eorum luens*, ut τίνων participium sit a verbo τίνω. Sæpius jam dixi pruriginem istam loca satis integra corrigendi minime mihi placere.

ψ. 610. ΘΕΟΠΤΥΣΤΩ. Θεομίση Guelph. Bar. 4. quod glossæ debetur. Sic Ald.

ψ. 611. ΞΥΝ ΠΟΛΙΤΑΙΣ. Ξυμπολίταις Colb. 2. Ask. A. Ald. Rob. Brunck. Pors. ut sit constructio, ταύτῃ κυρήσας ἀγρεύματος ξυμπολίταις ἀνδράσι. Elegans est emendatio Schutz. rescribentis,

Ἡ ξυμπολίτης ἀνδράσιν, δίκαιος ὢν,

Ἐχθροξένοις.—

Idem in edit. 2. καὶ ξυμπολίτης, quod minus probo. Μοχ ἀνδράσι Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Et ἀμνήμοσιν Cant. 2.

ψ. 613. ΤΑΥΤΟΥ. Τὸν αὐτὸν Ald. Ταύτῃ Pors. omnino recte.

Ibid. ΕΚΔΙΚΩΣ. Nos ἐνδίκως, alii ἐκδίκως, quæ lectio contraria est alteri. Videtur tamen utraque posse ferri; sed diverso, ut loquuntur, respectu: ἐνδίκως, quia non debebat illi quicquam esse commercii cum improbis; ἐκδίκως quia quamvis una esset cum illis, tamen innocens inter sontes versabatur. H. ΣΤΕΡΗ. Ἐνδίκως Bar. 4. Rob. Marg. Stanl. Brunck. Schutz. et sic legere voluit H. Steph. quamvis ediderit ἐκδίκως. Ἐκδίκως Pauwio probatur, ut et Heathio, qui monet ἄγρευμα nusquam *cassem* aut *infortunium*, sed *prædam* significare, vertendum igitur, *Ejusdem cum iis prædæ partem injuste adeptus*. Aliter Schutz. qui haud injuria Heathii interpretatione Æschyleæ sententiæ vim ac veritatem adulterari existimat, quoniam justus vir in societatem cum improbis venire non possit, nisi et ipse a justitia discesserit. Per ἄγρευμα igitur *capturam*, et per *capturam rete* intelligit, et ἐνδίκως pro ἀληθῶς cum κυρήσας construit, vel sublato commate post ἀγρεύματος, cum πληγῆς ἐδάμη, ut justitiam divinam vindicare possit. Sed nihil omnino mutandum. Vide Notas Varr. Philologg. Κυρήσας † ἐκδίκως Pors. 2.

ψ. 614. ΠΑΓΚΟΙΝΩ ΔΑΜΗ. Παγκοίνως δάμη Colb. 2. Παγκοίνω δάμη Pauw. ut augmenti habeatur ratio. Recte, et sic Brunck. Schutz. Pors.

ψ. 615. ΟΥΤΩΣ Δ'. Ούτως δ' Colb. 2. Cant. 2. Ούτως etiam, omisso δ' Brunck. idque Schutzio probatum quod vis comparisonis sic magis clarescat; sed ita mihi languere videtur oratio. Itaque in vulgatis acquiesco.

Ibid. ΟΙΚΛΕΟΥΣ. Οἰκλεος Cant. 1. 2. Οἰκλέως Seld. Οικλέως ut sit vox trisyllaba Pors. quod certe Ἀττικώτερον.

ψ. 616. ΑΓΑΘΟΣ ΕΥΣΕΒΗΣ. Εὐσεβῆς ἀγαθός Cant. 1. (ubi superscriptum εὐγενῆς, cf. ψ. 608.) Εὐγενῆς habent etiam Colb. 1. Cant. 2. Ask. A. Guelph. Ar. quod et Schutz. 2. placuisse video, sed proculdubio retinendum εὐσεβῆς. Ἀκαθός εὐγενῆς Rob.



ψ. 618. ΘΡΑΣΥΣΤΟΜΟΙΣΙΝ. Θρασιζόμοισιν Cant. 1. Mox ἀνδράσιν Pors.

Ibid. ΦΡΕΝΩΝ ΒΙΑΙ. Βία φρενῶν Colb. 1. 2. Seld. Ven. apud Burt. Guelph. Huc transponuntur etiam versus 27, in Cod. Guelph. a ψ. 647. ad ψ. 674. Commate hic interpungit Pauw. deleto eodem post τείνσι, ut φρενῶν βία συμμιγείς cohæreant, quod et Heathio visum. Ita Brunck. qui post ἀνδράσι quoque interpungit. Sic etiam distinguit Schutz. sed φρενῶν ad θρασυζόμοισιν trahit, ut sit idem quod mox ψ. 667. σὺν τυφῶ φρενῶν. At in edit. 2. cum Pauwio consentit, Mihi scrupulus haud levis est an τείνω πομπήν μολεῖν bene dicatur, sed τείνω φρενῶν βία extra dubitationem rectum est. Distinguendum igitur,

— ἀνοσίοισι συμμιγείς

Θρασυζόμοισιν ἀνδράσιν, φρενῶν βία

Τείνσι, πομπήν τὴν μακράν, κ. τ. λ.

*Impiis permistus audaciloquis hominibus qui vi animorum contendunt*, h. e. qui sunt βίαιοι φρενῶς, qui per vim jus fasque transgrediuntur. Oritur etiam alia interpretatio hujus loci ex eadem interpungendi ratione, ut φρενῶν βία τείνσι referatur ad fugam, quam mox invito suscepturi sint, unde sensus erit, *impiis permistus audaciloquis hominibus qui mox invitum iter*, scil. fugam, *suscepturi sunt*. Nec vero tacendum totum hunc versiculum, τείνσι πομπήν, κ. τ. λ. præsertim si interpreteris φρενῶν βία invito, sine sensus incommodo abesse posse; sed habet tragicam quandam dignitatem qua moveor ut eum Æschylo non abjudicem, nec quicquam ibi mutari velim.

ψ. 619. ΤΕΙΝΟΥΣΙ. Virgulam post τείνσι deleri jubet Abresch. ut sit ordo, ἔτος δὲ ὁ μάντις συμμιγείς τοῖς ἀνοσίοις τοῖς τείνσι πάλιν μολεῖν τὴν μακράν πομπήν Διὸς θέλοντος συγκαταελκυσθήσεται. H. e. ipso interprete, Hic autem vates mistus hisce impiis ruentibus Jove volente in exitium suum, eodem cum ipsis detrahetur. Idem per πάλιν μολεῖν retro abire, infectis rebus discedere, idque via non qua accesserant, sed τὴν κάτω πομπήν μακράν intelligit. Nihil novi impeditius. Deest τὴν ante μακράν Guelph.

Ibid. ΠΑΛΙΝ. Πόλιν Colb. 2. Cant. 1. 2. Seld. Ald. Rob. et inter VV. LL. Turneb. πᾶσιν Pauw. quod vel cum μακράν πομπήν vel cum τείνσι copulat. Neutrum bene.

ψ. 620. ΣΥΓΚΑΘΕΛΚΥΣΘΗΣΕΤΑΙ. Συγκατελκύσεται Colb. 1.

ψ. 621. ΜΗΔΕ. Μὴ δὲ Ald. Rob. Plene post πύλαις distinguit Brunck. minus bene.

ψ. 622. ΑΘΥΜΟΝ. Ἐθυμος Colb. 1. Ask. A. C. D. Cant. 1. 2. Ven. 2. Bar. 4. Guelph. Ald. Rob. Mox λήμματος Guelph.

ψ. 623. ΣΦΕ. Repetitionem hujus vocis post ψ. 621. ingratam censet Pauw. in qua vitium aliquod latere existimat. Sed eam et hic, et ibi ad Amphiaraum referendam esse recte monet Brunck. qui et recentioris Scholiastæ interpretationem, Abreschio probatam merito reprehendit, ac subdit in Abreschii Animadversionibus in Æschylum, immensam phrasium, exemplorum,

locorum similium aut dissimilium et citationum congeriem, sed parum critici acuminis, et nihil fere quod ad poetæ textum emendandum faciat, plurimas etiam falsissimas interpretationes contineri. Quod crimen vereor ut plane diluam, nec tamen diffitendum est uberem fuisse Abreschio doctrinam, et quædam ab eo satis feliciter illustrata fuisse, ut eum, si raro magnum, sæpe non spernendum dixeris.

ψ. 624. ΚΑΡΠΟΣ. Errasse Canterum legendo κάρτος monent Is. Casaub. et Abresch. qui vulgatam ex Eumen. ψ. 718. recte defendit. Frustra Canterum tuetur Heath. ut et Schutz. 1. qui κάρτος de oraculis usurpatum affert ex Soph. Œd. Col. ψ. 1327. Sed et ipse in edit. 2. καρπὸς legit.

Ibid. ΕΣΤΑΙ ΘΕΣΦΑΤΟΙΣΙ. Ἔσαι θεσφάτοις τῷ Ask. A. Seld. Rob. Ἐστὶ θεσφάτοις Colb. 1. 2.

ψ. 625. ΛΕΓΕΙΝ. Λαλεῖν Cant. 2.

ψ. 626. ΦΩΤΑ ΛΑΣΘΕΝΟΥΣ ΒΙΑΝ. Post φῶτα et βίαν commate interpungit Brunck. Recte. Post φῶτα tantum Schutz. 1. Sed in edit. 2. Brunckium sequitur.

ψ. 627. ΕΧΘΟΡΟΞΕΝΩΝ. Ἐχθόξενον Seld. Mox commate tantum post ἀντιτάξομεν distinguit Brunck. Recte: nam sic γέροντα extra dubium ad Lasthenem, non ad ἰῶν refertur.

ψ. 628. ΤΟΝ ΝΟΥΝ. Deest τὸν Guelph.

Ibid. ΦΕΡΕΙ. Φύσει Cant. 2. Seld. apud Burt. Ar. Colb. 2. Med. sed ibi recenti manu suprascriptum est φέρει. Φύσει etiam Rob. τρέφει mavult Brunck. quia vox ista tragicis sæpius est in usu: quod etiam probat Schutz. Sed nihil sollicitandum.

ψ. 630. ΠΑΡ' ΑΣΠΙΔΟΣ, κ. τ. λ. Τὸ παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἀεπάσαι δόρι, h. e. corpus hostile nudatum hasta haurire, (ut interpret Gallicus, *Il adresse sa lance à l'endroit désarmé,*) collatis Val. Flacc. IV. 293. Virg. Æn. X. Schutz. qui nec Abreschii durissimam nec Burtoni leviolem ellipsin concoquere potuit. Nec vero suam ipse emendationem valde probat, quod ne sic quidem pars corporis nudata clare sit expressa, contra morem poetarum. Cf. Hom. Il. π'. 312. Eurip. Phoeniss. ψ. 1406. Theocr. Idyll. XXII. 187. Itaque versum potius pro adulterino rejiciendum putat, qui sane absque sensus incommodo abesse poterit, sed Æschyli manum in eo facile agnoscas, præcipue si locum a nobis laudatum conferas in Notis Varr. Phillogg. q. v. Sin aliqui fuerint quibus interpretatio nostra illic allata minus placuerit, iis auctor sim non ut hunc versum rejiciant, sed ut alium antecedentem periisse existiment, legantque hoc modo,

— χεῖρα δ' ἐ βραδύνεται

\* \* \* \* \*

Παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἀεπάσαι δόρι.

Sed mihi vulgata satisfaciunt. Mox θεῖ τε Guelph.

ψ. 632. ΔΙΚΑΙΑΣ ΛΙΤΑΣ. Alii δικαίης λόγος ἡμετέρης. Legitur et λόγος ἡμῶς. quam lectionem secutus videtur is qui versus mensus est, melius tamen λίτας, ut alibi H. ΣΤΕΡΗ. Δικαίης

λίτας Colb. 1. Ask. B. Guelph. Δικαίως λόγος Cant. 2. Lips. 1. Rob. Et sic legi monet Turn. in VV. LL.

ψ. 633. ΗΜΕΤΕΡΑΣ. Ἡμετέρως Cant. 2. Totum versum sic legit Rob.

Ἐμὸς εὖ τελεῖτε πόλιν εὐτυχεῖν.

Post εὐτυχεῖν plenius distinguit Pauw. ut sententia nova incipiat cum sequente versiculo.

ψ. 634. ΔΟΡΙΠΟΝΑ. Δορύπιονα Seld. Cant. 1. Hos versus sic legit Herm. ut antitheticis respondeant,

Δορύπιονα κάκ' ἐκτρέπον-  
τες γᾶς ἐπιμόλως. Πύργων δ' ἐκτόθεν  
Βαλῶν Ζεὺς σφε κάνοι κεραιυῶ.

ψ. 634. ΕΚΤΡΕΠΟΝΤΕΣ. Ἐκτρέψεσθε Pauw. ut Strophico suo respondeat, ἐκτρέπομαι pro ἐκτρέπω posito. Asyndeton autem quod inde efficitur bonum vocat.

Ibid. ΓΑΣ ΠΡΟΣ. Deest πρὸς Colb. 2. Ask. A. C. D. Cant. 1. Ven. 2. Ar. Seld. Brunck. Schutz. qui subdit, "ut Latini *damna, calamitates*, nonnunquam dicunt pro hominibus *damna* aut *calamitates* inferentibus, sic hoc loco οἱ ἐπίμολοι, advenæ hostes, appellantur *δορύπιονα κακά, damna bellica*, seu *hastis nocentia*, γᾶς autem apte sic inter ἐκτρέποντες et ἐπιμόλως interjectum, ut pariter ad utrumque referri possit. Ἐκτρέπειν γᾶς idem quod deinde πύργων ἐκτόθεν βάλλειν." Hæc Schutz. γᾶς τῶνδ' Rob. γᾶς † πρὸς Pors. 2.

ψ. 635. ΕΚΤΟΘΕΝ. Ἐκτοσθε Pauw. metri sui gratia. Vide ad ψ. 572. Ἐκτοσθεν Cant. 1. Bar. 4. Ald. Rob. Turn. Ἐκτόθε vel ἐκτόθι Heath. ut pes fiat epitritus tertius pentasyllabus antithetico par. Δ' ante ἐκτόθεν omittunt Bar. 4. Ald.

ψ. 636. ΚΑΝΟΙ. Κανεῖ Ask. A. Κονεῖ Cant. 1. 2. Sed in Cant. 2. supra γρ. κάνοι. Κονοῖ Rob.

ψ. 637. ΤΟΝΔ'. Νῦν Brunck. Sed nihil mutandum.

Ibid. ΕΒΔΟΜΑΙΣ. Ἐβδόμοις Colb. 1. Ἐμδόμαις Bar. 4. confusis scil. ut sæpe, β et μ.

ψ. 638. ΔΕΞΩ. Δέγω Ask. A.

Ibid. ΤΟΝ ΑΥΤΟΥ ΣΟΥ. Τὸν αὐτόν σου, si ita scriptum fuisset, præ vulgata prætulisset Abresch. Rectius cl. Burgess. τὸν αὐτῆ σόν, pro τὸν σὸν αὐτῆ, *tui ipsius*. Cf. Œd. Tyr. ψ. 1462. Et Eustath. ad Il. B'. 54.

ψ. 639. ΟΙΑΣ Γ'. Οἷα γ' Cant. 1. Οἷα Ald. οἷας Turn. omisso γ'. Οἷας τ' ex conjectura Pears. γ' etiam omittit Burt. Mox πύλλας pro τύχας dedit Ald.

ψ. 640. ΧΘΟΝΙ. Χθονὸς Ask. D.

ψ. 641. ΠΑΙΑΝ' ΕΠΕΞΙΑΚΧΑΣΑΣ. Παιᾶν' ἐξιακχάσας Ald. Turn. H. Steph. qui et receptam lectionem inter VV. LL. adducit. Παιᾶν ἐξιακχέουσας Rob. Stanleius in curis secundis versum non refinxit, ut voluit Burtonus, sed tantum adscripsit lectionem Turnebi et H. Steph. Haud displicet emendatio quam ex

Morel. Ven. attulit Burton. Παιῶνά τ' ἐξιακχάσας. Παιῶν' ἀνεξιακχάσας  
Arnald. Animadv. Græc. p. 71. Sed ἐπὶ longe præstat.

ψ. 642. ΚΑΙ ΚΤΑΝΩΝ ΘΑΝΕΙΝ ΠΕΛΑΣ. Schutzius, ne Polynices mortem sibi primum, deinde ut fratrem interficiat optare videatur, legit καὶ κτανεῖν θανῶν πέλας, et certe sic melius cohærent κτανεῖν θανῶν ἢ ζῶντα τίσασθαι, sed in edit. 2. vulgatam recepit. Idem in edit. 1. dedit ἢ ζῶν, sed in edit. 2. ἢ ζῶντ'.

ψ. 643. ΤΩΣ Σ'. Θ' ὡς σ' Guelph. Τ' ὡς Rob. omisso σ', quem sequitur in versione Stanleius, improbante Pauw. Mox ἀνδρηλάθη Ven. apud Burt.

ψ. 644. ΦΥΓΗ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ. Hunc versum ex interpretatione ortum suspicatur Schutz. nec ægre se laturum esse profitetur si versus præcedens sententiam clauderet, modo legeretur:

Ἡ ζῶν ἀτιμασῆρα τῶς σ' ἀνδρηλατεῖν.

Sed nihil spurium hic mihi videtur; immo, ista ἐπιεξηγήσεις quæ hic continetur omnino tragicis familiaris est. Vide supra Notas Varr. Philologg. ad ψ. 615. Vide etiam v. 659.

ψ. 646. ΓΑΣ. Γῆς Med. Cant. 1. 2. Ald. Brunck. Schutz. Pors. Τε γὰς Guelph.

ψ. 647. ΒΙΑ. Βία Rob. Μοχ καινοπληγῆς Ask. D.

ψ. 648. ΕΥΚΥΚΛΟΝ. Alii εὐθετον. Prior lectio convenit cum illis quæ dixit ψ. 495. ἀσπίδος κύκλον et 546. Σάκει κυκλώτω σώματος προβλήματι et ψ. 596. ἀσπίδ' εὐκύκλον νέμων. Παγχάλκον ἦδα σῆμα δ' ἐκ ἐπῆν κύκλω. H. ΣΤΕΡΗ. Εὐθετον Seld. Colb. 2. Ask. A. Rob. Brunck. Schutz. Pors. Γρ. εὐθετον Cant. 2.

ψ. 649. ΠΡΟΣΜΕΜΗΧΑΝΕΥΜΕΝΟΝ. Πρροσμεμηχανημένον Mosq. 1. Marg. Ald.

ψ. 650. ΤΕΥΧΗΣΤΗΝ. Τευχιςτήν Ask. B. Cant. 1. 2. Bar. 4. Ald. Rob. Turn.

ψ. 651. ΑΓΕΙ. Ἄγοι Ald.

Ibid. ΣΩΦΡΟΝΩΣ ΗΓΟΥΜΕΝΗ. Cum jam præcessit ἄγει, malim σωφρόνως ἡσκημένη, *decenter ornata*, ut Pers. ψ. 182.

ψ. 652. ΓΡΑΜΜΑΤΑ. Γράγματα Guelph. quod forte olim scriptum fuit *περάγματα*, nam prius γ a secunda manu est.

ψ. 653. ΛΕΓΕΙ. Λέξει Med. Forte legendum λέξει ἀρχαίως inquit Salvinius, ut αὐτολέξει, *his ipsis verbis*. Non probo, error enim natus est a seq. ἔξει. Λέξει etiam Cant. 2. sed suprascripto γ.

Ibid. ΚΑΤΑΞΩ Δ'. Κατάξω τ' Brunck. qui ita scriptum se reperisse testatur in Cod. Reg. B. Sic Schutz. Pors.

ψ. 654. ΕΞΕΙ ΠΑΤΡΩΙΩΝ. Πατρώων ἔξει Cant. 1. 2. Ἐξει πατρῶων Guelph. Ald. Ἐξει πατρῶων Pors. Sed mihi πατρῶων δαμάτων magis placet.

ψ. 655. ΕΚΕΙΝΩΝ. Ἐκείνω γ' Polynici scil. Pauw. Contra Heathius contendit minime necesse esse vulgatam sollicitare, nam cum jam omnia quæ de septem ducibus nuntiare habuit absolvisset Speculator, hoc versu formula quadam narrationem claudit. Nec adversatur quod continuo monitum de duce aliquo contra Polynicem mittendo subjungit, ordinem enim adeo



exquisitum ac curiosum apud poetas frustra requiras. Hæc ille. Pro ἔστ' mox εἰσὶ Viteb. apud Schutz.

γ. 656. ΓΝΩΘΙ ΤΙΝΑ ΠΕΜΠΕΙΝ. Πέμπειν γνῶθι τίνα Cant. 1. Mox δοκεῖ Med. Ask. B. Guelph. Δοκεῖ σοι Colb. 1. Ald. de quo errore supra diximus ad Prometh. Vinct. γ. 176.

γ. 657. ΤΩΙΔΕ. Τῶνδε Colb. 1. Viteb. apud Schutz.

γ. 660. ΑΜΟΝ. Ἐμὸν Cant. 2. sed superscriptum α. Ὀμὸν Bar. 4. Ald. Ἐμὸν Rob. Ὀμὸν etiam recepit Schutz. præ qua vulgatam languere arbitratur. Sed ἀμὸν potius retinendum, δεικτικῶς, nostrum hoc *Œdipi genus*, idque extra controversiam confirmat Noster in Eumen. γ. 443. εἰσίας ἀμῆς πέλας.

γ. 661. ΔΗ ΝΥΝ ΑΡΑΙ. Δὴ ἀραὶ νῦν Ald. Rob.

γ. 662. ΚΛΑΙΕΙΝ. Κλαίειν Cant. 1. Brunck. Schutz. Pors. Attice. Fas sit ab emendatione viri cl. Th. Burgess. discedere, legentis :

Ἄλλ' ἔτε κλαίειν, ἔτ' ὀδύρεσθαι πρέπει,  
Μὴ καὶ τεκνωθῆ̃ δυσφορώτερος γόοις,  
Ἐπώνυμον δὲ κάρτα Πολυνείκη λέγω.

H. e. ipso interprete, *Sed neque flere, neque lamentari decet, ne fiat ob luctus meos etiam magis infensus, ne luctus mei efficiant ut majore animo atque impetu urbem impugnet, Polynicem scilicet dico, recte prorsus ita nominatum.*

γ. 663. ΤΕΚΝΩΘΗΙ. Τεκνωθῆ̃ Ald. mox δυσφορώτατος Colb. 1. Ask. C. D. Cant. 2. Ven. 2.

γ. 664. ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΙ. Πολυνείκει Brunck. Schutz.

γ. 665. ΕΙΣΟΜΕΣΘΑ. Οἰσόμεσθα Cant. 1. Εἰσόμεθα Ald.

Ibid. ΤΑΠΙΣΗΜ'. Τέπίσημ' Med. Cant. 1. Ven. 1. Guelph. Ald. Rob. Turn. Stanl. ad marg. Viteb. Mox ὄπη Colb. 2. Cant. 1. Seld. Bar. 4. Guelph. Ald. Turn. Brunck. Schutz. Pors.

γ. 667. ΣΥΝ ΤΥΦΩΙ. Alii σὺν φοίτῳ. Si τύφῳ legas, significabit κόμπῳ, sive κομπάσματι ut antea dixit reliquos κομπάζειν. Si φοίτῳ, intelligetur pro μανίᾳ. Unde et φοιταλέοις in Prometh. Vinct. γ. 600. Et post φοίτῳ magis verisimile videtur additum fuisse a poeta genitivum φρενῶν, quam post τύφῳ. Κόμπος enim, pro quo accipitur τύφος, absolute potius et per se ponitur : at μανίαν φρενῶν elegantissime dici ostendit compositum φρενομανῆς, quo ipse etiam Æschylus alicubi utitur. Quanquam ii qui τετύφωμαι idem esse putant quod μαίνομαι apud Demosthenem, si modo mendo caret ille locus, hic quoque τύφῳ pro μανίᾳ accipere poterunt. Quidam autem alteram illam lectionem depravant, ut infinita alia, ex σὺν φοίτῳ fecerunt συμφοίτῳ. H. ΣΤΕΡΗ. Τύφῳ rectius quam φοίτῳ φρενῶν, ubi φλύοντα præcedit ; et unde τύφος nisi ab animo et φρεσίν ? Stephanus ineptit. ΡΑΥΩ. φλύοντα, ebullientia, cum γράμματα enim non cum n̄ conjungi debet. Fateor autem τύφῳ cum φλύοντα magis apposite connecti quam cum φοίτῳ, quanquam Stephanus huic potius scripturæ favere videatur, quæ quin ferri etiam poterit nemo sanus negaverit. Non igitur statim ineptiæ Stephano, (at

quanto viro!) a Pauwio exprobrandæ erant. Sed ea est hominis modestia, tales mores. Stephanus ei ineptit, balbutit Stanleius, nemo nisi ipse sapit. ΗΕΑΤΗ. Ex utraque lectione bonus oritur sensus, sed cum poeta φλύοντα dederit, quod recte Schutz. interpretatur *nugantia, vanæ superbiloquentiæ plena*, (φλέω et φλύω idem valent) ad χρυσοτενκτὰ γράμματα, non cum Stanleio ad Polynicem referens, magis forte convenit τύφω quam φοίτω subjicere. Συμφοίτω Med. Cant. 1. Rob. Σὺν φοίτω Colb. 1. 2. Ask. B. D. Cant. 2. Ven. 1. Seld. Bar. 4. Ask. A. C. Ar. Ox. Guelph. Brunck. Schutz. Pors.

ψ. 668. ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΔΙΚΗ. Παρθένε δίκην Ald. Μοχ φρεσὶ Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn.

ψ. 673. ΠΡΟΣΕΙΠΕ. Schol. α'. legisse videtur προσειδε, monentibus præter Stanleium Burtono et Markl. ad Eurip. Suppl. v. 958. Sic et olim correxit B. Martinus, Varr. Lectt. IV. 19. Sic etiam Brunck. qui lectionem stabilit ex Callim. Epigr. LXII.

— Μῆσαι γὰρ ὄσας ἴδον ὄμματι παιδῆς  
Μὴ λοξῶν, πολίης ἐκ ἀπέθεντο φίλης.

Et Theocr. Idyll. IX. 35.

— ἑς γὰρ ὄρεῦντι  
Γαθειῦσαι, τὼς ἔτι ποτῶ δαλήσατο Κίρκᾳ.

προσειδε etiam Schutz. qui præter loca jam indicata ad Hesiod. Theog. ψ. 91. Horat. Carm. IV. 2. lectorem ablegat; monet porro in προσειδε καὶ κατηξιώσατο figuram esse ἐν διὰ δυοῖν, et verendum, *aspectu dignata est*. Sed melior videtur emendatio Wakefieldii reponentis ποτ' εἶδε. Δίκη † προσειπε Pors. 2.

ψ. 674. ΟΥΤ'. Οὐδ' Colb. 2. Cant. 1. Brunck. Schutz.

ψ. 675. ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΕΙΝ. Νῦν παραστατεῖν Med. Colb. 1. Ask. B. Cant. 1. et Colb. 2. a secunda manu. Ven. 1. Mosq. 2. Νῦν παραστατεῖν Guelph. Bar. 4. Rob. Brunck. Schutz. Pors. Νῦν συμπαραστατεῖν Ald.

ψ. 677. ΦΡΕΝΑΣ. Φρενὸς Guelph.

ψ. 679. ΑΥΤΟΣ. Αὐτῶ Ask. D.

ψ. 680. ΑΡΧΟΝΤΙ Γ'. Ἄρχοντι γὰρ Colb. 1. Μοχ σασιγνήτω habet Steph. errore typ.

ψ. 682. ΚΝΗΜΙΔΑΣ. Κνημίδας Pors. accentu recte mutato. Μοχ αἰχμῆς Colb. 1. Schol. β'.

Ibid. ΠΕΤΡΩΝ. Πτερῶν Schol. β'. Cant. 1. (et suprascriptum in Cant. 2.) Guelph. Rob.

ψ. 684. ΟΡΓΗΝ. Ὀργῆν Colb. 1. Ante ὄργην aliquid erasum est in Colb. 2. Μοχ ὁμοίως Ald. αὐδαμένω Guelph.

ψ. 687. ΑΝΔΡΩΝ. Ἄνδρειν Seld. et mox αὐτοκτόνως Bar. 4. apud Burt.

ψ. 688. ΓΗΡΑΣ. Πέρας Colb. 1. Cant. 2. Ven. 1. 2. Guelph. Ald. Mosq. 2. et suprascriptum τίλος.

ψ. 689. ΕΙΠΕΡ. Quædam exemplaria huic versui non habent præfixam personam Eteoclis usque ad Τί μέμηνας, pro quo legitur

μέμονας, sed continuantur illic ab eadem persona hi omnes versus a Μὴ φίλτατ' ἀνδρῶν usque ad Ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα. H. STERN.

Ibid. ΦΕΡΟΙ. Φέρει Cant. 1. 2. Ven. 2. Grot. in Excerpt. Φέρη Guelph. Rob. Turn. Stanl. in marg.

γ. 690. ΚΕΡΔΟΣ. Importuna est emendatio Pauwii reponentis κῦδος, quod se illi ob sequens εὐκλειαν commendaverat. Sed talem emendandi licentiam merito damnat Heath. Hunc et seq. versum transpositos olim a librario, et hanc veram eorum consecutionem esse suspicatur Schutz.

Εἴπερ κακὸν φέροι τις αἰσχύνῃς ἄτερ·  
Κακῶν δὲ καῖσχερῶν ἔτιν' εὐκλειαν ἱρεῖς.  
Ἐγὼ μόνον γὰρ κέρδος ἐν τεθνηκόσι.

“ Ut in εἴπερ φέροι, nota post hanc particulam ellipsi, suppressum sit φερέτω, vel simile quiddam: unde sensus erit, *Si quis malum aliquod ferat sine dedecore, ferat sane*, ut et ego ferrem Polynicis injurias, neque ei obviam irem, si sine probro facere possem; *malorum vero, quæ eadem turpia sunt, nullam honestatem aut gloriam dices*: H. e. non persuadebis mihi me pugnam absque dedecore detractare aut effugere posse, quia me omnes timidum regem vocarent, qui ipse domi deses satis se functum officio putet, si cives ad prælium miserit: *Esto! Solum enim mihi lucrum in mortuis*: H. e. nihil enim mihi optabilius aut utilius est quam mortem oppetere. Quæ si cum seqq. γ. 692. γ. 696. et seqq. γ. 703. et seq. γ. 710. γ. 722. et seq. comparata fuerint, nihil amplius dissolutum sed omnia inter se connexa et apta esse intelliguntur. Itaque ἔγω h. l. non est concedentis formula, sed in proposito perseverantis.” Hactenus vir cl. Sed in edit. 2. vulgatum ordinem servavit. Facilis vero nascitur sensus, si versiculos transponas et nomina præfigas ad hunc modum:

Οὐκ ἐστὶ γῆρας τῆδε τῆ μιᾶσματος.  
ET. Ἐγὼ μόνον γὰρ κέρδος ἐν τεθνηκόσι.  
ΧΟ. Εἴπερ κακὸν φέροι τις αἰσχυνῆς ἄτερ——  
ET. Κακῶν δὲ καῖσχερῶν ἔτιν' εὐκλειαν ἱρεῖς.

H. e. *Nulla unquam vetustas abolebit hoc piaculum.* ET. *Sit sane*: eundem tamen est, *unicum enim in morte lucrum est.* CHO. *Siquidem malum ferat aliquis sine dedecore.*—— ET. *At malorum quæ cum dedecore conjuncta sunt nullam gloriam prædicaveris.* Chorum scilicet, sententia nondum absoluta interrumpit ferox animi Eteocles, vitam vitalem esse negans cum ignominia conjunctam. Porro ex hac *σιχομυθία* longe ferventior est oratio.

γ. 691. ΑΙΣΧΡΩΣ. Αἰσχερῶς Rob. Mox οὐ τιν' disjunctim Brunck. Schutz. Pors.

γ. 692. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ α'. 1. Antispast. trim. brachyc. cum Antispasto quinquesyllabo et syzygia lamb. post primum Antispastum. Vide suo loco. 2. Epi-Choriamb. trim.

brachyc. 3. Antispast. dim. hyperc. sive Glyconius cum syllaba redundante. De antithetico vide suo loco. PAUW. 1. Antispast. e duobus epitritis quartis et spondeo. In Antistrophico, ubi etiam retineri potest vulgata scriptura, epitrito quarto alteri opponitur epitritus primus: nam ἄγαν ultimam subinde corripit; Eustath. ad Homer. p. 1433. Licentiam autem hujusmodi apud veteres fuisse permissam jam supra notavimus ad γ. 335. 2. Antispast. πολυσχημάτισος, e dispondeo pentasyllabo, Antispasto, et Iambo. Antistrophicus purus est Antispasticus et dispondeo opponitur epitritus tertius. HEATH. 1. Asynartet. e Dochm. 2. Ut et hic. 3. Choriamb. dim. cat. Hermanno autem Dochm. a fine hypercat. In distributione versuum Porsonum sequor. Vide suis locis.

Ibid. ΤΙ ΜΕΜΗΝΑΣ. Τί μέμονας Seld. Ask. D. Med. Cant. 2. (sed suprascripto η.) Τί καὶ μέμονας Rob. Hunc et seq. versum sic dividit Pauw.

Τί μέμονας τέκνον; μή τί σε θυμοπλη-  
θῆς δορίμαργος ἄτα φερέτω.

Τί μέμονας, *Quid in animo habes? quid cupis?* Heath. Burgess. Brunck. Schutz. Hos versus sic legunt Pors. Schutz. 2.

1. Καὶ μέμονας τέκνον; μή τι σε θυμοπλη-
2. θῆς δορίμαργος ἄτα φερέτω' κακῆ δ'
3. Ἐκβαλ' ἔρωτος ἀρχάν.

Nec aliter Herm. nisi quod τί μέμονας quod prætulerim. Μή τί σε habent etiam Ald. Rob. Turn. Brunck.

γ. 693. ΘΥΜΟΠΛΗΘΗΣ. Θυμοπληθῆς Guelph. Rob. Μοχ δορίμαργος Ask. D. Cant. 1. 2. Ἄτη Cant. 1. 2. Turn.

γ. 694. ΑΡΧΑΝ. Ἄρχην Cant. 2.

γ. 696. ΚΩΚΥΤΟΥ. Παρὰ κωκυτῆ Ask. D.

γ. 697. ΠΑΝ. Deest Ven. 1. Μοχ Λαίον Colb. 1.

γ. 698. ΩΜΟΔΑΚΗΣ. Hi versus sic dividuntur a Pors. quem sequuntur Herm. Schutz. 2.

Ὠμοδακῆς σ' ἄγαν ἴμερος ἰξοτρέ-  
νει μικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν  
Αἵματος ἔθμισῆ.

Ibid. ΙΜΕΡΟΣ. Θυμὸς Rob. Brunck. Schutz. 1.

γ. 699. ΕΞΟΤΡΥΝΕΙ. Ἐποτρύνει Cant. 2. Rob. Brunck. Schutz. 1.

γ. 700. ΘΕΜΙΤΟΥ. Θεμισῆ metri gratia Pauw. Sic etiam Codex Med. Brunck. Schutz. Pors.

γ. 701. ΑΙΣΧΡΑ. Ἐχθρὰ Colb. 1. 2. Ask. C. D. Cant. 1. 2. Ven. 2. Mosq. 1. Seld. Ar. Rob. Canter. omnino recte, vide quæ mox H. Steph. Sic et Brunck. qui monet ἐχθρὸς et αἰσχροὺς a librariis sæpe commutari. Schutz. Μοχ μῆ Ask. C. D.

Ibid. ΤΕΛΕΪ' ΑΡΑ. Quidam legunt hic τελεῖν, quod in nullo scripto libro inveni. Est quidem τελεῖσαι κατάρας, γ. 730. sed ille locus nihil ad hunc pertinet. At τελείαν ἄραν quum dixit, repetit



quod dixerat, γ. 661. *πατρὸς δὴ νῦν ἀρὰ τελεσφόροι.* Sed quid attinet illum locum proferre, quum γ. 772. et γ. 838. hæc ipsa verba *τελεία ἀρὰ* habeas? Alii legunt *ἐχθρὰ* pro *αἰσχρὰ* et fortasse hæc ita inter se opposita emphasin majorem habeant, φίλος πατρὸς ἐχθρὰ ἀρὰ H. STERN. *τελεία ἀρὰ* Ask. C. D. *τελεῖ ἀρὰ* Bar. 4. Ald. Rob. *τελεῖν ἀρὰ* Turn. Marg. Stanl. *Ἀρὰ τέλει* Colb. 1.

γ. 702. ΕΗΡΟΙΣ. *Ἐηροῖς τ'* Colb. 1. Mox *ἀκλαύτοις* quod adscribitur Marg. Ald. Burgessio probatur, ut *μονόκλαυτον* infra, γ. 1073. *πάγλαυτον* Pers. γ. 823. et similia apud Atticos passim occurrentia. Malim vero *ἀκλαυτος*, si quid mutandum. Mox *ἑμμασιν* Pors.

γ. 703. ΜΟΡΟΥ. *Μόρον* Colb. 1. Guelph. Ald. Turn. Stanl. ad marg. Totum locum sic rescribit Pauw.

*Λέγασα κέρδος πρότερον, ὕστερον μέρος.*

Aliter Schutz. Et sic quidem :

*Λέγασα κέρδος ὕστερον προτέρη μέρος.*

Ut *πρότερος μέρος* sit infaustus Laii cum Jocasta concubitus, ex quo consecuta est Laii cædes ab Œdipo perpetrata, ejusque incestuosum cum matre Jocasta connubium; *ὕστερον* vero *κέρδος*, *ultimum damnum*, mutua cædes quæ jam Œdipi filiis instabat ex ipsius imprecationibus, γ. 746. et seqq. γ. 780. et seqq. Sed hoc nullo modo ferri potest, nam sic erit Anapæstus in quinto loco. Itaque melius refinxit in edit. 2.

*Λέγασα προτέρη κέρδος ὕστερον μέρος.*

H. e. *prioris calamitatis ultimum lucrum* seu *fructum mihi denuntians*. Et sic quidem sensum e loco eruas, qui tamen mutatione non indigebat sed interprete. Vide Notas Varr. Philologg.

γ. 704. ΣΤΡΟΦΗ β'. Antispast. trim. brachyc. 2. Similis præcedenti, vide suo loco. 3. Similis præcedentibus, vide suo loco. 4. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. *θεοὶ* patitur synizesin. PAUW. 2. Asynartet. e penth. Troch. 3. Similis præcedenti. Vide suo loco. HEATH. 1. Asynartet. e Dochm. 2. Similis præcedenti vide suo loco. 3. Similis præcedenti. 4. Choriamb. dim. cat. Hermanno Dochmius a fine syllaba auctior.

Ibid. ΚΑΚΟΣ. Alii *δειλός*. Sed puto hoc nomen *δειλός* fuisse explicationem illius *κακός*, quæ ex margine in contextum irrepsit. Hic enim id significat *κακός*, meo quidem judicio, licet paulo aliter Scholiastes. H. STERN. *Δειλός* Colb. 2. (sed *γρ. κακός*.) Ask. A. C. D. Ven. 2. Seld. Rob. Canter. Mox *ἐκ ἐκλήση* Guelph. Rob.

γ. 705. ΒΙΟΝ ΕΥ ΚΥΡΗΣΑΣ. Mira est emendatio Pauwii, qui accusativo post *κυρήσας* offensus, legit, *βίον εὖ κυκλήσας*, *vitam bene circumagens*, quam quidem loquendi rationem ipse haud injuria paulo abstrusiores vocat, ad eamque confirmandam frustra laudat Euripidem, apud quem legimus *κυκλεῖν πόδα*, et Anacreonticum

illud *τρόχος ἄεματος γὰρ οἷα βίος τρέχει κυλισθείς*. Nec melius Heath. *βίον εὖ κυρώσας*, ut sententia sit *Non timidus vocabere ob vitam bene munitam et in tuto positam*: sed nihil mutandum censet Anon. apud Burgess. sive cum Schol. α'. vulgata interpreteris *vitam pie*, sive cum Schol. β'. *vitam prospere egeris*. Sic et Brunck.

Ibid. ΜΕΛΑΝΑΙΤΙΣ Δ' ΟΥΚ. Sublato δ' et metro et sententiæ consuluit Pauw. cui frustra obnititur Heath. Sic enim legendum, et sic Pors. Schutz. 2. Pauwio autem præivit Arnald. Anim. Crit. p. 196.

ψ. 706. ΟΥΤ' ΑΝ. Ὅταν Seld. Cant. 1. 2. οὐτ' ἂν Ald. οἰθ' ἂν Rob. οὐ γ' ἂν Pauw. qui sic etiam, metri gratia, hunc versum legere voluit,

Εἴσι δόμον Ἐρινύς, ἔ τ' ἂν ἐν χερῶν.

vel sic etiam,

Εἴσι δόμ' Ἐρινύς, ἔ τ' ἂν ἐκ χερῶν.

In priore *ρινύς* et pro Anapæsto habet, quæ se cum Iambis jungit, in altero, quia *εἰνύς* ultimam plerumque producit, *δόμ'* pro *δόμα* seu *δάμα* substituit, unde Antispastum efficit quinquasyllabum, cum dactylo pro spondeo, Lectori, ut ait vir metri scientissimus diligentissime notandum! Nec melius rem gessit Heath. qui mediam in *Ἐρινύς* per unicum ν scripta corripit, sed inde Asynartetum fieri voluit e penth. Troch. Quod quidem, nec immerito, Brunckio displicuit, qui legit,

Εἴσι δόμας Ἐρινύς ἔ τ' ἂν ἐκ χερῶν.

Sic etiam Schutz.

Εἴσι δόμας Ἐρινύς ἐκ χερῶν ὅταν,

Pors. Sed Hermannus legit,

Εἴσι δόμας Ἐρινύς ἔ τ' ἂν χερῶν,

ut *ἐκ*, quasi interpretamento debitum rejiciat, unde versus erit Asynartet. e Dochm. qui et forte numerosior evadet si cum Seld. et Cant. 1. 2. legas,

Εἴσι δόμας Ἐρινύς ὅταν ἐκ χερῶν.

ψ. 707. ΔΕΧΟΝΤΑΙ. Δέχονται Rob. Μοχ *παιρημελήμεθα* Ald. Deinde *ὀλομένον* Guelph.

ψ. 710. ΤΙ ΟΥΝ. Τί γ' ἔν Cant. 1. sed vulgata satis se tuetur. Cf. ψ. 214. Τί ἔν ὁ ναύτης. Μοχ *μόρον ὀλέθριον* Guelph.

ψ. 711. ΟΤΕ. Ὅτι Rob. Pauw. Μοχ *παρέστηκεν* Guelph. Bar. 4.

ψ. 712. ΛΗΜΜΑΤΟΣ. Λήμματος Colb. 2. eodem errore quo supra, ψ. 622.

Ibid. ΑΝΤΡΟΠΑΙΑΙ ΧΡΟΝΙΑΙ. Ἐν *τροπαία* *χρόνια* Ald. Turn. Ἐν *τροπαία* *χρόνια* Seld. Bar. 4. H. Steph. Turn. Ἐν *τροπαία* *χρόνια* Stanl. ad marg. Pauw. Nec male, *τροπαία* scil. pro *τροπαία* *πνοή*. Totum locum sic legit Heath.

— ἐπεὶ δαίμων

Λήματος ἂν τροπαίᾳ χρονία μεταλλ-  
λακτὸς, ἴσως ἀνέλθοι θαλερωτέρῳ

Πνεύματι· ἴν δ' ἔτι ζεῖ.

H. e. *Quandoquidem genius serotino voluntatis reflatu redibit forsitan reconciliatus aura magis secunda; adhuc vero fervet.*

Nihil mutandum fuisse monet Schutz. recte. Ἀντροπαίᾳ χρονία  
Mosq. 1. apud Schutz. cum Schol. τῆ ἰσχυρῆ.

ψ. 713. ΑΝ ΕΛΘΟΙ. Ἄν ἐλθῆ Colb. 2. Ask. D. Ἀνέλθοι Heath.  
Μοx ζῆ Rob.

ψ. 715. ΕΞΕΖΕΣΕΝ. Ἐξέζησαν Ask. C. Ἐξέξεσαν Bar. 4. Guelph.  
Ald. Rob. Turn. Stanl. ad marg. quam lectionem defendit  
Abresch. ex Pers. ψ. 679. Suppl. ψ. 129. Homer. Il. β'. 135.  
Hesiod. Ἔργ. ψ. 808. Schutzio non invito.

Ibid. ΚΑΤΕΥΓΜΑΤΑ. Ματεύματα Guelph.

ψ. 716. ΕΝΥΠΝΙΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ. Φασμάτων ἐνυπνίων Colb. 2.  
Seld. Cant. 1. Schol. β'. Rob. Brunck. (qui ita se reperisse  
testatur in Cod. Reg.) Schutz. 1. Sed in edit. 2. vulgatam  
retinuit. Φαντασμάτων ἐνυπνίων Cant. 2. Ἐνυπνίων φαντασμάτων Ald.  
Monet autem Abresch. errasse Thomam Magistrum, qui ab-  
judicat Atticis vocem φαντάσματα, quæ tamen iterum occurrit in  
Nostri fragmentis. Aristid. tom. I. p. 646. Achill. Tat. p. 121.  
Lucianum, Platonem aliosque complures scriptores Atticos.  
Atqui ex iis quos hic enumeravit Abresch. quidam non sunt  
Attici. Ἐνυπνίων adjective sumitur, quod et monet Schutz. nec  
adeo opus est cum Abreschio reponere ἐνύπνιον, h. e. κατ' ἐνύπνιον.  
Ἀληθεῖς † ἐνυπνίων Pors. 2. qui tamen ad Orest. ψ. 401. ἐνυπνίων  
φαντασμάτων meliorem esse lectionem quam φασμάτων ἐνυπνίων docet.  
Nec injuria, nam secunda in ἐνυπνίων rectius corripitur.

ψ. 717. ΔΑΤΗΡΙΟΙ. Δοτήριοι Med. Hic versus abfuit a Cant. 2.  
sed additur a recenti manu. Δατήριον Ald.

ψ. 718. ΓΥΝΑΙΞΙ. Γυναιξίν Med. Μοx μὴ γέργων Ask. D. Rob.

Ibid. ΟΜΩΣ. Videtur scribi in Colb. 2. νόμος.

ψ. 719. ΩΝ ΑΝΗ ΤΙΣ. Nos ὦν ἄνυτις, alii ὦν ἄνη τις. Certe  
quamvis vox hæc ἄνυτις in multis exemplaribus sit, atque adeo  
apud ipsum Scholiasten, mihi tamen suspecta est. Ἄνη fortasse  
explicuerat aliquis ἄνυσις· quæ explicatio in contextum relata  
fuit: deinde aliquis audiens legi in aliis libris ἄνητις, et ex mala  
pronunciatione differentiam scripturæ non discernens, scripsit  
non ἄνητις sed ἄνυτις· qui error in alia exemplaria dimanavit.  
Sic ergo ex ἄνη τις factum ἄνυσις primum, deinde ἄνυτις· utrumque  
ex errore. Et hoc operæ pretium est considerare, ut in  
perspiciendis mendis simus acutiores. H. STEPH. ὦν ἄνη τις  
Med. Sed Salvinius conjicit legendum ὦν ἀνή τις. ὦν ἄνυσις  
Colb. 1. Ask. A. B. Guelph. ὦν ἄνυτις Cant. 1. 2. Bar. 4. Seld.  
Ald. marg. Stanl. Steph. Turn. ὦν ἄνυτις Rob. Pauwio ἄνυτις  
probatur, ab ἀνύτῳ scil. ut ab ἀνύῳ ἄνυσις. Non probo tum quia  
vox ista nusquam alibi occurrat, tum quia secundam debeat

corripere, quod nec fugit Heathium. Vulgatam stabilit Callim. Hymn. in Jov. γ. 91. ab Alberti ad hanc vocem citatus. ὦν † ἄνη τις Pors. 2. Miror nemini in mentem venisse ὦν ὄνησις. Mox μακρὰ Rob.

γ. 720. ΜΗ ἼΛΘΗΣ. Μ' ἔλθης Colb. 2. Μήλθης Ald. Mox deest ἐφ' Colb. 2.

γ. 721. ΤΕΘΗΓΜΕΝΟΝ. Τεθειγμένον Guelph. solenni errore. Mox τί μ' Cant. 1.

γ. 722. ΝΙΚΗΝ ΓΕ. Abest γε a Guelph. Δίκην γε, quod Pauwio videtur in mentem venisse, ipse exhibet. Idem innuit Schol. α'.

Ibid. ΚΑΙ. Κῆ Bourd. unde legendum etiam κάκην, sed ita sequentia non cohærent, quanquam in ea est sententia interpres Gallicus, qui vertit, *Qu' importe l'honneur? le ciel n' applaudit qu' au vainqueur.*

Ibid. ΘΕΟΣ. Optime hunc versum cum interrogatiuncula post θεός exhibet Cant. 1. ut sit sensus, *An vero Deus victoriam injustam honorat?* Unde frustra est interpretatio Schol. α'. et, qui eum sequitur, Pauwii, exponentis τιμᾶ per τιμωρεῖται. Cum Stanleio consentit Heath. Interrogative legunt etiam Schol. α'. et Anon. apud Burgess.

γ. 723. ΣΤΕΡΓΕΙΝ. Στέργειν γ' Guelph. Στέγειν Ald.

γ. 725. ΕΚΦΥΓΟΙ. Ἐκφύγη Cant. 2. Ald.

γ. 726. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ α'. 1. Choriamb. dim. hyperc. 2. Iamb. hephthem. 3. Ion. dim. acat. purus. 4. Ion. dim. acat. cum ditrochæo. 5. Ion. dim. acat. purus. 6. Prosodiac. trim. cat. Ionici et Choriambus alternant ut debent. De antithetico vide suo loco. 7. Troch. dim. acat. aut Choriamb. dim. hyperc. cum syzygia Iamb. επτασήμω. ΠΑΥΩ. 2. Malim Ion. a min. dim. acat. ἀνακλ. 4. Saltem Ep-Ionicus dicendus est; sed αι in ἐκταίαν corripitur potest, unde similis est secundo hujus Strophæ versiculo. 6. Malim Anapæst. dim. acat. ubi nota finalem non ἀδιάφορον. De antithetico vide suo loco. 7. Alcaic. decasyllabus, vide suo loco. In cæteris recte Pauw. qui tamen in hoc ultimo versiculo feriendo immaniter erravit dicam an insanivit. Imperitiam hominis qui metra Græca tractare ausus est, et impudentem ejus confidentiam cum stupore contemplet. Cæterum observa L. B. summam in metris hujus Strophæ varietatem, numerositatem, dulcedinem, ita aliud ex alio oritur totumque carmen cum summo verborum sententiarum et numerorum delectu ac suavitate decurrit.

Ibid. ΤΑΝ ΩΛΕΣΙΟΙΚΟΝ. Alii ὠλεσίδομον. Sed οἶκος in compositione nonnunquam est poeticum, ut φερέοικος dicitur χελώνη. Scribitur autem etiam ὀλεσίοικος per ο. Sed in hac varietate ratio versus duntaxat habenda est; neque enim Homerus fortasse dixisset ὠλεσίκαρπον per ω, si carmen admisisset ο. Η. ΣΤΕΡΗ. Τὰν ὀλεσίοικον Ask. D. Ald. Rob. Τὴν ὀλεσίοικον Lips. 1.

γ. 727. ΘΕΟΝ. Θεάν Ask. A. Cant. 1. Seld.

Ibid. ΟΜΟΙΑΝ. Post hunc versum legitur,



Ἄ γὰρ νύκτωρ παρεκελεύσατο καὶ γέγονε,

in Cant. 1. 2. Colb. 1. Ask. A. Ven. 2. Guelph. Turn. Οὐ γὰρ  
 ν. π. κ. γ. Ven. 1. Bar. 4. Ald. Ἄ γὰρ νύκτωρ παρεκελεύσατο καὶ  
 γέγωνε Ar. Ox. H. Steph. qui subdit in notis, “Alii γέγονε.  
 In margine autem libri cujusdam veteris annotatum reperio  
 ἐκ ἧν ταῦτα ἐν ἑτέροις. Agnoscit tamen ea Schol. et is qui versus  
 mensus est. Quod autem attinet ad illam alteram lectionem,  
 si γέγωνε legas, includenda erunt parenthesi hæc verba; et  
 ἄ pro ἦ, ἦ autem pro αὐτῆ accipiendum, ut sæpe ὄς pro ἔτος et  
 ὀ pro τῆτο usurpatur: γέγονε autem quam sententiam efficiat  
 videas apud Scholiasten.” Hæc Stephanus. Pauwius monet  
 Canterum recte hæc ejecisse, ut quæ ex interpretatione Græculi  
 nata essent, ad ψ. 716. respicientis.

ψ. 728. ΠΑΝΑΛΗΘΗ ΚΑΚΟΜΑΝΤΙΝ. Comma post παναληθῆ  
 melius forte tollendum esse censet Schutz. quem qui sequitur  
 post κακόμαντιν commate interpunget; ut cum κακόμαντις sit i. q.  
 μάντις κακῶν apud Homer. παναληθῆς κακόμαντις *veracem malorum*  
*vatem* significet, quod probo. Et sic interpret Gallicus, *in-*  
*faillible et sinistre prophétesse*. Sed in edit. 2. ab interpunctione  
 vulgata Schutz. non recedit.

ψ. 729. ΕΥΚΤΑΙΑΝ. Εὐκτέαν solenni errore Seld. Ἐρινὺν Ald.  
 Huic versui nomen Eteoclis præfigit Pors. 2. quod non industria  
 sed errore typosetæ factum crediderim.

ψ. 730. ΠΕΡΙΘΥΜΟΥΣ. Ὑπερθύμους Ask. A. C. glossam pro textu  
 exhibentes.

ψ. 731. ΚΑΤΑΡΑΣ ΒΛΑΨΙΦΡΟΝΟΣ. Κατάρας τῆ βλαψίφρονος Cant. 2.  
 Μοχ οἰδίποδος Bar. 4. Ald.

ψ. 732. ΠΑΙΔΟΛΕΤΩΡ Δ' ΕΡΙΣ. Παιδολέτωρ ἔρις Cant. 2. Bar. 4.  
 Rob. Turn. male, Pauwio iudice. Παιδολέτῳ ἔρις Ald.

Ibid. ΤΑΔ'. Ἄδ' Colb. 1. 2. Cant. 2. Guelph. Lips. 2. Bar. 4.  
 Ald. Rob. Turn. Marg. Stanl. Brunck. Schutz. Pors. frustra  
 obnitente Pauwio. Nec tamen ægre ferrem si quis pro ἄδ' re-  
 ponere velit ᾄδ', quod et metro et sensui convenit.

ψ. 733. ΞΕΝΟΣ ΔΕ ΚΛΗΡΟΥΣ. Alii ξένος δὲ κλήρου· alii, ξένος δὲ  
 κλήροις· alii ξένος δὲ κλήρος. Sunt igitur in h. l. qui elegantissimus  
 est et Æschyleo cothurno dignissimus, quatuor variæ lectiones.  
 At qui diligenter attendet ad sensum, animadvertet eam solam  
 admitti posse quam accepimus. Atque ut paucis agam audi  
 Æschylum ipsum, simul et sua hæc tibi clarissime exponentem  
 et meam sententiam confirmantem. Nam ψ. 821. ait,

— οἱ δ' ἐπισάται,

Δισσῶ στρατηγῷ διέλαχον σφρηγιάτῳ  
 Σκύθη σιδήρῳ, κτημάτων παμπησίαν.

Et ψ. 948.

Πικρὸς λυτῆρ νεικέων ὁ πόντιος  
 Ξεῖνος ἐκ πυρὸς συθείς  
 Θηκτὸς σίδαρος.—

Vides ut ξένος sit ὁ σίδαρος, qui partitur duobus fratribus κλήρης, id est, terram quam jure hæreditario a patre acceperant. Lege igitur ξένος δὲ κλήρης: puto enim illic mendum esse; præsertim quum ejus expositio non respondeat huic lectioni, sed illi quam etiam secutus sum ex collatione hujus loci cum aliis. H. STEPH. Ξένος δὲ κλήρης Bar. 4. Ξένος δὲ κλήροις Ald. Ξένος δὲ κλήροις Colb. 1. Mosq. 2. Turn. Ξένος δὲ κλήρος Rob. Mox ἐπινωμαῖν Ask. D. Ἐπινωμαῖν Mosq. 2. apud Schutz. cum Schol. μεγαλοφρονεῖ.

ἡ. 734. ΧΑΛΥΒΟΣ. Negotium hic mihi facessit nomen Χάλυβος, quod aut substantivum sit necesse est, aut adjectivum. Si substantivum esse dicamus, et genitivum esse fateamur, quomodo cohærere cum præcedentibus aut cum sequentibus potest? Si adjectivum esse respondeamus, quo exemplo id probabimus? Nam Χάλυβες nomen est ipsius gentis, a quo non aliud deducit κτητικὸν Stephanus quam Χαλυβιδικός. Quanquam memini me legere cum apud alios, tum apud Eustathium in commentariis in Dionysii περιήγησιν τῆς Οἰκουμένης sine δ, χαλυβικός: sed suspecta possunt esse illic exemplaria. Hic etiam habes in Scholiis χαλυβαῖκον, ubi itidem de fide librorum possit aliquis dubitare. Sed esto, mendo hic et illic carere exemplaria, et tria esse κτητικὰ, Χαλυβιδικός, Χαλυβικός, Χαλυβαῖκός, quo modo ullum horum possis in hunc versum reponere, quin illi vim afferas? Hæc faciunt, ut ego, si quis conjecturæ locus est, legendum existimem Χάλυψ ὁ pro Χάλυβος, ut sit Χάλυψ ὁ Σκυθῶν ἄποικος, et ita poeta speciem posuerit prius, deinde genus, quum dicit σίδαρος. Duos autem nominativos diversis epithetis distinctos uni eidemque verbo dare sine copulativa particula, apud poetam hunc non est novum. Quinetiam lectionem hanc sequendo, idem manebit versus qui erat cum Χάλυβος: duo enim erunt Anapæsti, unus Iambus. Hoc tantum erit discriminis, quod Iambus primum locum in hoc obtinebit, qui secundum habebat in illo. Si cui tamen conjectura hæc mea minus placet, videndum est an possimus adjectivum hic invenire: nam etiam Scholiastes videtur intellexisse in contextu adjectivum esse, sed quam scripturam secutus sit, id vero ex ejus verbis colligi nullo modo potest. Quis enim Χαλυβαῖκον existimet ipsum posuisse tanquam verbum contextus? aut quomodo id in hunc versum queat intrudi? At Χάλυβος adjectivum esse poterit? certe non adjectivum erit, sed adjectivi tamen vice fungetur: vel potius ἰθικὸν fuerit, quod κτητικῶ loco positum sit; ut Σκύθη σιδήρω, ἡ. 823. id est Σκυθικῶ et Σκύθην ἐς οἶμον initio Promethei, id est, Σκυθικῶν. Ita tamen ratiocinor: Si Χάλυβα quis dicere possit pro Χαλυβιδικόν, ut dicimus Σκύθην pro Σκυθικόν. Χαλύβες autem pro Χάλυβας usurpari legimus: ergo et Χάλυβος hic pro Χαλυβιδικός accipi posse dicemus. Sed hoc meum commentum nescio an aliis placebit, mihi certe non placet. Nec enim si Σκύθην pro Σκυθικόν dicimus, protinus et Χάλυβα pro Χαλυβιδικόν dixerimus; quia non eadem est in utroque ratio. Deinde, non si Χάλυβες alicubi appellati fuerint

Χάλυβοι, itidem et numero singulari χάλυβον dixerimus pro χάλυβα : quam multa enim licita sunt in plurali, in singulari non item, et contra? Audax est igitur nec satis tutum hoc commentum. Alteram illam conjecturam magis probo : quam qui sequetur, maxime tuta et compendiaria via ad hujus loci restitutionem mihi perventurus videtur. Tibi tamen, lector, optionem dandam censeo. H. STEPH. Ordo verborum est, ἄποικος Χάλυβος Σκυθῶν ἐπινωμᾶ κλήρης : colonus Chalybis Scytharum ; ferrum missum a Chalybe Scytha : quod Chalybs unus e Scythis misit : ἄποικος Χάλυβος Σκυθῶν : ubi προσωποποιεῖται σίδαρος, acutum et emphaticum est Χάλυβος Σκυθῶν. Ut contra de ferro in genere aptius esset χαλύβων Σκυθῶν. Hic πρόσωπον, hic ἄποικον habemus unum ; et singulum præstat : Attende : Sic κλήρης ξένος etiam accommodatissimum est : ἄποικος Σκυθῶν ἐπινωμᾶ ξένος κλήρης, ipe ξένος et ἄποικος. Vulgo hæc non intelliguntur, et misere balbutit et tricatur Stephanus : Vident omnes. PAUW. Invitus hæc adscripsi. Idem vidit Abreschius quod Stanleius in curis secundis, χάλυβος scil. adjectivum esse recti casus, et præter Steph. Byzant. laudat etiam Eurip. Alcest. γ. 980. Itaque frustra voluit Heathius revocare H. Stephani conjecturam χάλυψ ὁ. Idem tamen jure Pauwii constructionem saltem salebrosam prorsus et coactam, si non plane solæcam vocat. Comma post χάλυβος habent Brunck. Schutz.

γ. 735. ΧΡΗΜΑΤΟΔΑΙΤΑΣ. Χρηματοδέτας Guelph. Χρηματοδότας Seld. Μοχ σίδηρος Guelph. Ald. Turn. Stanl. ad marg.

γ. 737. ΔΙΑΠΗΛΑΣ. Διαπήλας Guelph.

γ. 738. ΟΠΟΣΑΝ ΑΝ ΚΑΙ. Ὀπόσαις καὶ Med. Ὀπόσαν καὶ Colb. 1. Ask. C. Seld. Cant. 2. Ὀπόσῃν ἂν καὶ Ald. Turn.

Ibid. ΦΘΙΜΕΝΟΙΣΙ. Φθιμένοις Pauw. metri gratia, et mox ἀμοίροις, ut utrumque pendeat a διαπήλας, vel φθιμένους et ἀμοίρους, ut vel utrumque a κατέχειν pendeat, vel hoc a ναίειν, illud a κατέχειν. Sed monet Heath. sive vulgatam scripturam retineas, sive φθιμένους et ἀμοίρους, sive φθιμένοισι et ἀμοίροις, subaudiendum esse ad κατέχειν verbum πρόποι vel tale aliquid. Legendum vero φθιμένοισι metri gratia, quod tamen si et ἀμοίροις legas, a διαπήλας pendere non possit. φθιμένους Brunck. qui hos accusativos ad αὐτὰς refert, quod in ναίειν subauditur. φθιμένους item Schutz. qui ad κατέχειν subintelligit εἶη. φθιμένους etiam Pors. Potuit tamen Æschylus φθιμένοισι posuisse talis varietatis plerumque studiosus. φθιμένοισι metro adversatur.

γ. 740. ΣΤΡΟΦΗ Β'. Asynartet. cat. ex monom. Iamb. et monom. Troch. acciso. Vide suo loco. 2. Asynartet. ex monom. Iamb. et monom. Troch. integro. Vide suo loco. 3. Iamb. dim. acat. Vide suo loco. 4. Antispast. dim. hyperc. Vide suo loco. 5. Asynartet. cat. ex monom. Iamb. et monom. Troch. 6, 7, 8. Vide suis locis, et simul de antitheticis. PAUW. 2. Troch. dim. acat. de antithetico, vide suo loco. HEATH. 6. Antispast. dim. cat. ex dijambo et prima parte epitriti secundi. 7. Antispast. dim.

cat. impurus ex ditrochæo et prima parte epitriti secundi, cui oppositus est similis ex epitrito tertio et prima parte epitriti secundi. 8. Antispast. dim. acat. e binis epitritis. SCHUTZ. 2. Epi-Choriamb. dim. acat. in opposito Choriambus resolvitur, vel potius legendum *παρβασίαν*, ut *πάρβατος* Suppl. ψ. 1055. 3. Choriamb. dim. acat. in opposito pro Choriambo est dijambus. 4. Malim Asynartet. e Dochm. et syzygia Iamb. In cæteris recte Pauwius, de quibus videndum suis locis.

Ibid. ΕΠΕΙΔΑΝ. Ἐπει δ' ἄν Guelph. Mosq. 2. Pears. Ἐπειδὴν δ' Bourd.

Ibid. ΑΥΤΟΚΤΟΝΩΣ. Nos *ἐπειδὴν αὐτοὶ κτάνωσιν*, alii *ἐπειδὴν αὐτοκτόνωσας*. Erit autem adverbium formatum ab eo nomine quo usus est antea, ψ. 687. Ἄνδρῶν δ' ὁμαίμοις θάνατος ὧδ' αὐτοκτόνος. Sed et postea habes, nimirum ψ. 811. Ἄνδρες τεθναῖσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων. H. ΣΤΕΡΗ. Hos versus sic legit Pauw.

Ἐπειδὴν αὐτοὶ κτάνόν-  
τες αὐτοδαίκτοι θάνωσι

vel, Ἐπειδὴν αὐτοκτονῶν-  
τες αὐτοδαίκτοι θάνωσιν.

Utrumque improbat Heath. qui nihil mutandum censet: recte quidem. Αὐτοὶ κτάνωσι Viteb. Mosq. 2. cum Schol. φονεύσωσιν ἑαυτές. Αὐτοὶ κτάνωσιν Ven. 1. Bar. 4. Guelph. Ald. Turn. Steph. marg. Stanl.

ψ. 741. ΑΥΤΟΔΑΙΚΤΟΙ. Αὐτοδαίκτως Ask. A.

ψ. 742. ΚΑΙ ΧΘΟΝΙΑ. Ἄ τε χθονία Pauw. ne Choriambus in Strophā Dijambo Antistrophico opponatur, Anapæstum enim in secundā pro Iambo haud peccare contendit vir cl.

ψ. 743. ΜΕΛΑΜΠΑΓΕΣ. Μελαμπαχνῆς voluit Pauw. metri gratia, quod *μελαμπαγῆς* Dorice pro *μελαμπηγῆς* positum rarius esse crederet. Contra nititur Heath. Μοχ φόνιον Cant. 1. Colb. 1. (ubi superscriptum οι) Mosq. 1. Viteb. quæ lectio etiam Turnebo recensetur inter VV, LL. φόνιον Ask. A.

ψ. 744. ΚΑΘΑΡΜΟΥΣ. Κάθαγμα Med. sed ου superscriptum recenti manu, quasi *καθαρόν* vel *καθαρόν* esset. Καθαρόν Guelph. Bar. 4. Mosq. 2. καθαρός Mosq. 1. ex rasura.

ψ. 745. ΛΟΥΣΕΙΕΝ. Δαίσειεν Ald. Hos versus sic legit Pauw.

1. Τίς ἄν σφε λέσειεν; ὦ
2. Πόνος δόμων νεοὶ πάλαι-
3. οἷσι συμμιγεῖς κακοῖς.

E quibus, 1. est Asynartet. cat. ut præcedens. 2. Iamb. dim. acat. 3. Troch. hephthem. vide ad ψ. 753. Sic Pors. Schutz. 2. quibus accedo.

ψ. 746. ΠΑΛΑΙΟΙΣ. Παλαιοῖσι Ven. 2. Seld. Mosq. 1. Vix opus est ut moneam *παλαιοῖσι συμμιγεῖς κακοῖς* etiam ab Arnaldo lectum fuisse, sed ille scabrum inde versiculum efficit, Iamb. scilicet dim. acat. cum Anapæsto in prima sede, correpta secunda in *παλαιοῖσι* ob sequentem diphthongus.



ψ. 747. ΞΥΜΜΙΓΕΙΣ. Συμμιγεῖς Ask. A. Guelph. Mosq. 1. 2. Pors. Schutz. 2. nec aliter constabit metrum. Mox κακοῖσι Ask. A. Cant. 1. Ven. 2.

ψ. 749. ΠΑΡΑΒΑΣΙΑΝ. Παραβασίαν Ald. Rob. Turn. H. Steph. Canter. Pauw. et sic edidit Burtonus, qui Stanleium errore typ. παραβασίαν dedisse existimat. Sic Brunck. Schutz. Τὴν παραβασίαν Heath. minus recte, ut sit sensus, non *De antiqua transgressione cito punita loquor*, sed *transgressionem enim fuisse antiquam affirmo cito pœnas luentem*. Sed omnino aliam fuisse mentem poetæ ex una particula γὰρ intelligere possis, qua continetur ἐπιξήγησις τῶν παλαιῶν κακῶν. Παραβασίαν Pors. 2. elegantissime.

ψ. 750. ΕΣ. Εἰς Cant. 1. Mox μὲν pro μένει exhibet Ald.

ψ. 752. ΒΙΑΙ. Ἔβα Pauw. vel delendum δὲ post κρατηθεῖς, ψ. 756. sed prius melius iudicat. Contra vulgatam tuetur Heathius, et sic conjungit, εὔτε Λαίος βία Ἀπόλλωνος, κρατηθεῖς δὲ ἐκ φίλων ἀβελτίας ἰγένατο. Ubi δὲ certe locum suum sibi vindicat, oppositum scilicet particulæ μὲν post βία subauditæ: quo nihil usitatius. Cf. Hoogeveen Doct. Part. XIV. 3. Et, ut monet Heathius, δὲ hic elegantius ponitur, quod non semel tantum sed ter Iaium Apollo jam monuerat. Minime vero assentior Abreschio qui δὲ hic omnino abundare affirmat. Post βία commate distinguunt Brunck. Schutz. Pors. quod omnem de sensu dubitationem eximit.

ψ. 753. ΜΕΣΟΜΦΑΛΟΙΣ. Μεσομφάλοισι Rob. Hos versus sic dividit Pauwius, ut Strophicis respondeant:

Μεσομφάλοισι Πυθικοῖς  
Χρηστῆροισι, θνάσκοντα γέν-  
νας ἄτερ σώζειν πόλιν.

Sic Pors. Schutz. 2.

ψ. 754. ΘΝΑΣΚΟΝΤΑ. Dorismum non agnoscunt Viteb. Cant. 2. Guelph. Rob. Turn.

ψ. 755. ΑΤΕΡ. Ἄτερ Ald. Turn. Commate tantum post πόλιν distinguit Pors. idque rectius. Sic Schutz. 2. Γένας pro γέννας habet Mosq. 1. 2.

ψ. 756. ΣΤΡΟΦΗ γ'. 1. Antispast. trim. brachyc. cum Antispasto ἀτάκτω in longam desinente, vel Iamb. trim. brachyc. cum spondeo in secundo loco. 2. Iamb. hephthem. vide suo loco. 3. Iamb. dim. brachyc. De Anapæstico dim. brachyc. cum Iambo in principio cogitare non necesse. De antithetico vide suo loco. 4. Troch. Ithyph. 5. Iamb. dim. acat. postrema in ἄρσραν corripit solet; et sic in versu antithetico secundam in ἀλλὰ etiam corripio, ἀλλὰ α brevis: talia plura: alias pro tribrache ibi esset Dactylus; qui revera etiam non peccat. 6. Antispast. Pherecrat. 7. Prosod. dim. hyperc. cum Pæone pro Ionico in principio; vel Iamb. hephthem. vel, si ita vis, Anapæst. hephthem. cum Iambo in principio. 8. Troch. Ithyph. PAUW. 3. Prosodiacus. HEATH. 1. Antispast. Æschyleus trim. brachyc.

Iambis, post primam dipodiam, ut semper, *puris*. 2. Prosodiacus hypercat. vide suo loco. 3. Prosodiacus; de opposito vide suo loco. 4. Troch. Ithyph. in opposito est synizesis, vide suo loco. 5. Asynartet. ex penth. Iamb. et monom. Troch. cat. Sin malis cum Pauwio Iamb. dim. acat. cave secundam in ἀλλὰ corripias, erit enim Iamb. dim. acat. cum Dactylo in tertio loco, sed prius malim. 6. Antispast. Pherecrat. 7. Prosod. hyperc. qualis jam supra in hac Strophæ. 8. Troch. Ithyph.

Ibid. Δ' ΕΚ ΦΙΛΩΝ. In Cod. B. quo usus est Brunck. vocem φίλων glossa exponit ἡδονῶν. "Meminerat forte, inquit vir cl. illius auctor Euripidei versus in Phœniss. Prologo, Ὁ δ' ἡδονῆ δὲς εἰς τε βακχεῖον πεσῶν. Conjicere quis posset scriptum hic olim fuisse κρατηθεῖς δ' ἡδονῶν ἀβελίαις. Sed nihil mutandum censeo." Hæc ille. Δ' rejicit Pors.

Ibid. ΑΒΟΥΛΙΑΙΣ. Ἀβελία Ask. A. C. D. Viteb. Ven. 2. et H. Steph. inter VV. LL.

ψ. 757. ΓΕΙΝΑΤΟ. Ἐγείνατο Mosq. 1. Ask. A. C. Rob. (nisi quod errore typogr. ἐγείναπο.) Sic et Pauw. unde Iamb. hephthem. sibi constituit vir cl. Rectius vero Heath. Prosodiacum hyperc. vocat, ejusmodi sunt metra 3 et 7 hujus Strophæ cum Pæone pro Ionico. Ἐγείνατο etiam Brunck. Schutz. Pors. Mox αἰτῶ Seld. Mosq. 1. 2.

ψ. 758. ΟΙΔΙΠΟΔΑ. Οιδιπόδαν Brunck. ut vitetur hiatus, et sic ipse suprascriptum reperit in Cod. B. quo usus est. Sic Schutz. Pors.

ψ. 759. ΟΣΤΕ ΜΗΤΡΟΣ. Ὅς μὴ πρὸς Ask. A. Ὅστε μὴ πρὸς Cant. 1. 2. Seld. Bar. 4. Mosq. 2. Viteb. Guelph. Ald. Rob. Brunck. Schutz. Pors. ut sit πρὸς μὴ ἀγνάν. Hæc et seqq. usque ad ἔτλη quasi parenthesi includenda esse monet Schutz. Ὅς γε μὴ πρὸς Mosq. 1. Nescio an æque bene dicatur μητρὸς, cui ἰν' ἐτράφη subjicitur eadem ἐπεξηγήσει quam supra tetigimus, ψ. 615. Mox ἐτράφη Cant. 2.

ψ. 762. ΕΤΛΑ. Ἐτλη Med. ab antiqua manu. Mosq. 1. Mox πανάνοια Ask. A.

Ibid. ΣΥΝΑΓΕ. Συνάγαγε Seld. Mosq. 1. Colb. 2. Ask. A. B. C. Cant. 1. Rob. Συνάγαγεν Colb. 1. Σύγγε Ald. Συνάγαι et supra Schol. ἐνώσαι, συνάξαι Mosq. 2.

ψ. 763. ΦΡΕΝΩΛΕΙΣ. Φρενώλης Med. sed supra scripto ει. Colo tantum distinguit Brunck. Recte.

ψ. 764. ΚΑΚΩΝ Δ'. Hunc versum sic interpungunt Brunck. Schutz.

Κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα, κῦμ' ἄγει.

ψ. 765. ΠΙΤΝΟΝ. Πίτνον Schutz. Mox τροχαλὸν Ask. A. Viteb.

Ibid. ΠΥΜΝΑΝ. Πύμναν Colb. 1. Hos versus sic dividit Pauw. (et ante eum Arnald.) ut antitheticis suis respondeant:

Τρίχαλον ὃ καὶ περὶ πρύμ-  
ναν πώλεως καχλάζει.

Quorum priorem satis recte Prosodiacum esse docet, cum Pæone pro Ionico: alterum a Dactylo non male incipere affirmat, nec necesse esse ut πόλεως in dissyllabum transeat, hactenus certe non audiendus. Eodem modo metra constituit Burgess. qui Pauwii editionem non inspexerat. Sic Schutz. Pors. Herm.

ψ. 768. ΑΛΚΑ. Ἄλκᾶν, ut sit πύργος ἄλκᾶν τείνει, *turris præsidium suum extendit*, Burgess. Sic et Mosq. 2. et ita legendum censet Schutz. 1. vel,

Μεταξὺ δ' ἄλκᾶ δι' ὀλίγῃς  
Στεινῶ πύργος ἐν εὐρείῃ.

Sed in edit. 2. Burgessium sequitur. Utrumque bonum est. Totum locum, ut feliciter se emendasse gloriatur Wakefield, Silv. Crit. § 31. adscribam, non ut in viri cl. conjecturis acquiescam, sed ut officio seduli editoris defungar:

Κακῶν δ' ὡσπερ θάλασσα κυμαγῆς,  
Τὸ μὲν πιττὸν, ἄλλο δ' αἰερεῖ  
Τρίχηνον, ὃ καὶ περὶ πρύμναν  
Πόλεως καχλάζει·  
Μεταξὺ δ' ἄλκᾶ δι' ὀλίγῃς  
Στεινὰ πύργος ἐρύκει.

Vocem τρίχηνον ab Hesychio traduxit vir cl. quem putat hunc locum respexisse. Alteram etiam emendationis partem illustrat ex Arato apud Longin. § 10.

— ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον Ἄϊδ' ἐρύκει.

Mox ὀλίγον Guelph.

ψ. 769. ΤΕΙΝΕΙ. Post τείνει distinguit Pauw. ut πύργος ἐν εὐρείῃ plenius enarret quod per ἄλκᾶ δι' ὀλίγῃς supra voluerat, hoc sensu; præsidium profecto breve est: non plus aut minus quam turris est latitudo. Μοχ ἐνεύρει conjunctim dant Mosq. 1. 2.

ψ. 770. ΔΕ. Abest a Colb. 1.

ψ. 771. ΜΗ ΠΟΛΙΣ. Μῆ καὶ πόλις Ask. A. C. Cant. 1.

ψ. 772. ΣΤΡΟΦΗ δ'. 1. Antispast. vel Iamb. trim. brachyc. cum Antispasto ἀτάκτῳ, vel spondeo in secundo loco. 2. Antispast. dim. cat. 3. Iamb. trim. brachyc. de opposito vide suo loco. 4. Iamb. dim. acat. 5. Dactyl. penth. syllaba prima est indifferens in versu Antistrophico. 6. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. ΠΑΥΩ. 3. Ion. a min. trim. cat. ex Ionico pentasyllabo, pæone tertio et Trochaica κατακλειδί. De opposito vide suo loco. ΗΕΑΘΗ. 1. Antispast. Æschyleus trim. brachyc. subjunctis epitrito primo Iambis puris. Vide suo loco. 2. Antispast. dim. cat. De opposito vide suo loco. 3. Recte Heath. De opposito vide suo loco. 4. Recte Pauw. 5. Dochm. 6. Choriamb. dim. cat.

Ibid. ΤΕΛΕΙΑ. Alii τέλειαι. Sed audis quid dicat Schol. τέλειαι legi pro τέλειαι detracto ι propter metrum. Η. ΣΤΕΡΗ. Τέλειαι Cant. 1. et in Med. suprascriptum. Τέλειαι Colb. 1. Ask. A. D. Guelph. Ar. Ox. Mosq. 1. 2. Ald. Rob. omnino recte. Sic et

post Stanl. Pauwius, Burton. Frustra *τίλεια* defendere conatur Burgess. pro duali accipiens, ita ut de Diris usurpetur quas *duobus* filiis imprecatus est *Œdipus*; nec felicius metro consuluit legendo etiam in opposito *τίν' ἄνδρα γὰρ*, nam hoc perimit metrum, quod est Antispasticum *Æschyleum*. Omnino tenendum igitur *τέλειαι*, et sic Brunck. Schutz. Pors. Mox *παλαιφάτων* Ald.  
 γ. 773. ΚΑΤΑΛΛΑΓΑΙ. Recte colo distinguit Brunck. Hos versus sic distinguit Arnald. ut oppositis respondeant :

Βαρεῖαι καταλλαγαί, τὰδ' ὄλοα  
 Τελλόμεν' ἔ παρέρχεται.

Sed vide quæ ad γ. 779.

γ. 774. ΤΕΛΛΟΜΕΝ'. Τελόμεν' Seld. Bar. 4. Colb. 1. Ald. Τελέμεν' Cant. 1. Πελόμεν' suprascriptum habet Cant. 2. Τελλόμενα Mosq. 1. In Mosq. 2. sic legitur teste Schutz. ἔ παρέρχεται τελέμεν' ἔ παρέρχεται.

γ. 775. ΠΡΟΠΡΥΜΝΑ. Alii *πρόπρυμνον*. Sed hujusmodi adverbia frequentius illam formam habent quam hanc. Ex eadem origine est *πρυμνόθεν'* quo adverbio usus est antea in hac tragœdia : habes etiam nomen *εὐπρυμνῆς* in *Ἰκετίσιν*. H. ΣΤΕΡΗ. *Πρόπρυμναν* Ald. Rob. *Πρόπρυμνον* Turn. Stanl. marg. Grot. Excerpt.

γ. 776. ΑΛΦΗΣΤΩΝ. Ἄλφηςᾶν Med. Brunck. (qui in Cod. B. quo usus est repererat *ἀλφηςᾶων*) Schutz. Pors. Ἄλφισῶν Guelph.

γ. 777. ΟΛΒΟΣ. Ὀλβον Ask. A. Mox *πανχυθηῖς* Colb. 1.

γ. 778. ΤΟΣΟΝΔ'. Τόσον τ' Rob.

γ. 779. ΚΑΙ. Abest a Cant. 2. Δὲ καὶ Bar. 4. Ald. Hos versus sic dividit Pauw. metri gratia :

Θεοὶ καὶ ξυνέστιοι  
 Πόλειωσ πολύβοτός τε βροτῶν αἰών.

Aliter Heath. ac rectius quidem :

Θεοὶ καὶ ξυνέστιοι  
 Πόλειωσ παλύβοτός τ' αἰὼν βροτῶν.

Sic etiam Brunck. Schutz. Pors. Emendationem quam exhibet Schutz. 2. minus probo :

Θεοὶ καὶ ξυνέστιοι  
 Πόλειωσ, παλύβοτοί γ' αἰῶν ὅσον  
 Τότ' Οἰδίπην βροτοὶ ἄτιον.

γ. 780. ΠΟΛΥΒΟΤΟΣ. Πολύβοτος Mosq. 2. Παλύβοτος præter jam indicatos criticos rescripsit etiam Arnald.

γ. 781. ΟΣΟΝ. Ὀσων Bar. 4. et mox *Οἰδίπην*.

Ibid. ΤΙΟΝ. Τίον cum acuto Ald. Rob. Turn. recte, ut vidit Pauw. Sic etiam Brunck. Pors.

γ. 782. ΑΝΑΡΠΑΞΑΝΔΡΑΝ. Ἄναρπαξᾶνδρα Colb. 1. Ald. Nescio an rectius τᾶν ἀρπαξᾶνδραν. Ita certe legendum si versum cum Pauwio Dactylicum vocas.

γ. 783. ΚΗΡ'. Θῆρ' Bentl. Eandem Stanleii conjecturam improbat Pauwius, quod et ipsum in curis secundis fecisse videas.



Rejiciunt etiam Arnald. et editores recentiores, et vulgatam stabilit Potter. ad Lycophr. ῥ. 1294.

ῥ. 784. ΣΤΡΟΦΗ ε'. 1. Antispast. Dochm. in antithetico ἀραί est Trochæus. 2. Iamb. dim. acat. Duo Tribrahes pro duobus Iambis. In opposito pro primo Tribrahe est Iambus. 3. Iamb. dim. acat. 4. Dactyl. penthem. 5. Vide suo loco. 6. Dactyl. penthem. 7. Choriamb. trim. cat. ΠΑΥΩ. 5. Iamb. dim. brachyc. de opposito vide suo loco. In cæteris recte Pauw. nisi quod versum finalem, ut suadet Antistrophe, potius dixerim Choriamb. trim. brachyc. impurum, ex Choriambo et Troch. hepthem. De Strophico vide suo loco.

ῥ. 785. ΕΓΕΝΕΤΟ. Γένετο Guelph. Ἔγεντο Arnald. ob metrum : imperite, quod nec Pauwium latuit.

ῥ. 786. ΔΥΣΦΟΡΩΝ. Commate post δυσφορῶν distinguit Brunck. Sic et Schutz. qui totum locum sic legit,

— ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν,  
Μαινομένα καρδία  
Δίδυμα κάκ' ἀπετέλεσσε  
Πατροφόνῳ τε χερσί  
Κρεισσοτέκνων γ' ὀμμάτων ἐπλάγχθη,

Vel etiam Κρεισσοτέκνων δαμάτων ἐπλάγχθη. Quæ sic vertit, *intemperantia doloris graviter commotus furenti animo et manu parricidali duplex malum patravit; nam primum se e conspectu filiorum jam potentiorum, h. e. patre excluso regnantium, subduxit. Cujus lectionis, mihi parum probatæ, singula membra suis locis persequemur.*

ῥ. 787. ΜΑΙΝΟΜΕΝΑΙ. Μαινομένη Cant. 2. Rob. Turn. Μαινομένη Ald. Μοx καρδία dant Med. Ask. D. Cant. 2. Ald. Rob. Καρδία Seld. Bar. 4.

ῥ. 788. ΚΑΚ' ΕΤΕΛΕΣΕ. Κάκ' ἐτέλεσεν Med. Pors. quod plenius. Κακά τέλεσε Seld. Hunc versum sic legit Pauwius ut respondeat antithetico qui est Iamb. hepthem.

Τὰ δίδυμα κάκ' ἐτέλησε.

Illud vero ἐτέλησε ex Scholiis defendere nequicquam conatur. Vel in Antistrophico eliminare jubet ὥστε, ut fiat ibi Iamb. dim. brachyc. qualis est hic versus ut vulgo editur. Distinctionem etiam post ἐτέλεσε tolli jubet, post χερσί mox reponendam. Quæ cum recte viderit, vellem priori isti conjecturæ pepercisset, quam solœcam haud injuria vocat Heath. Nec tamen ipse feliciter reponit, δίδυμα κακά γ' ἐτέλεσε. Eum vero in textu sequitur Brunck. sed in Notis rescribit δίδυμα κάκ' ἀπετέλεσε, admonens etiam sæpe a librariis simplex verbum scribi pro composito. Sic Schutz. nisi quod distinctionem post ἀπετέλεσε sublatam cum Pauwio post χερσί subjiciat. Frustra corrigit Hermannus δίδυμον βλάσαν ἐτέλεσεν.

ῥ. 789. ΧΕΡΙ. Χερσί Cant. 1. 2. Totum versum delet articulo τῶν sic legit Schutz. Πατροφόνῳ τε χερσί. Intelligens scil. duo esse

mala, *μαινομένα κραδία πατροφόνω* \*τε χερὶ ab Œdipo perpetrata. Alterum, quod ipse voluntarium exilium sibi imposuisset, alterum quod filios diris devovisset. Et illud *μαινομένα κραδία* ad utrumque malum, *πατροφόνω τε χερὶ* vero tantum ad *imprecationes* trahendum esse. Sin autem quæras quomodo *diræ* manibus infligi potuerint, respondet, in eo hunc ritum tangi, quo qui furias aut inferos deos in alicujus ultionem provocabant terram manibus verberare solebant. Et ita Homerus Althæam Meleagrum diris devoventem describit Il. γ. 564. Etsi tamen fateamur hanc esse interpretationem viri in his literis satis versati, abstrusior est, et nimis longe petita quam quæ nobis probetur, neque in eorum numero sumus qui quicquid reconditum fuerit id statim arripiant. Quin ipse vir cl. in edit. 2. vulgatam lectionem sequitur, quæ non erat solicitanda.

γ. 790. ΚΡΕΙΣΣΟΤΕΚΝΩΝ. Alii *κρείσσόνων τέκνων*, quomodo etiam Scholiastem legisse puto. H. ΣΤΕΡΗ. *Κρείσσόνων τέκνων* Ask. A. C. Guelph. Ar. Rob. *Κρείσσω τέκνων* Ald. *Κρείσσωτέκνων* Mosq. 1. *Κρείσσω τέκνων* et supra Schol. *τῶν κρείπτόνων τῶν* Mosq. 2. Nec lectiones nec interpretationem Schutzii probō, præsertim cum comma tantum ad finem Strophæ posuerit, ubi sensus melius puncto *τελείω* clauditur.

Ibid. Δ' ΑΠ'. Deest *ἀπ'* in Colb. 2. Brunck. Schutz. δ' in Rob. Utrumque tollunt Burton. Pors. Schutz. 2. Sin retinere malueris, vide quæ nos ad γ. 797. Mox *ἐπλάχθη* dat Mosq. 1.

γ. 791. ΤΕΚΝΟΙΣ Δ'. *Τέκνοις τ'* Pauw.

γ. 792. ΕΦΗΚΕΝ. *Ἄφῃκεν* Ask. A. Guelph. Mosq. 2. (cum glossa *ἔπεμψεν*.) Turn. Stanl. Marg.

Ibid. ΕΠΙΚΟΤΟΥΣ ΤΡΟΦΑΣ. *Ἐπικότας τροφᾶς* Ald. *Ἐπίκοτος τροφᾶς* "h. e. *ἔνεκα τροφᾶς, ira incensus propter victum quem illi præbebant filii.* Revera autem Œdipum postquam e conspectu hominum in carcerem a filiis remotus fuerat, quod ab iis victum sibi negligenter nec reverenter satis subministrari putaret, ideo ira vehementer commotum diras istas toties decantatas illis fuisse imprecatum nos diserte docet Schol. in Soph. Œd. Colon. γ. 1440. qui totam historiam fuse narrat, auctoresque laudat Cyclicam Thebaida, Comicum quendam Menandrum in *Ναυκλήροις* et Æschylum in hac ipsa tragœdia. Cum vero nulla hujus rei per totam tragœdiam nisi hic facta sit mentio, manifestum est Sophoclis Scholiastem hunc locum prout eum nos emendavimus accepisse." Hæc Heathius. Sic Brunck. qui tamen vulgatam servari potuisse concedit. Brunckium sequitur Schutz. nisi quod in vulgata duriusculum quiddam inesse arbitretur. Longe vero aliter locum interpretatur, *Filiis vero diras imprecatus est iratus ob educationem*, h. e. quod eum iracundum pœniteret se tales filios suscepisse atque educasse; *τροφῆ* enim prima vocabuli significatione denotat nutritionem s. *educationem*; poetam autem cyclicum ex Schol. ad Soph. Œd. Col. γ. 1440. quem citat Heathius non audiendum putat. Vult scilicet vir cl. Æschylum

vulgares de Œdipo fabulas non respexisse. Ἐπίκοτος τροφᾶς etiam Pors. a quo pudenter discedo ut nihil mutatum velim, si enim ita legeris cum ipsa friget sententia tum jungenda sunt ἄραιαι ἄραι, quod ineptum. Vide Notas Varr. Philologg.

γ. 793. ΠΙΚΡΟΓΛΩΣΣΟΥΣ ΑΡΑΣ. Πικρογλώσσου ἄρᾶς Ald. Ἐπι-  
κρολώσσου ἄρᾶς Bar. 4.

γ. 794. ΚΑΙ. Ἡ Ask. Ven. 2. errore in MSStis satis obvio.  
Μοχ σιδηρονόμῳ Mosq. 1. Turn.

γ. 795. ΔΙΑΧΕΙΡΙΑΙ. Διαχειρίαν Cant. 1. Δία χειρὶ Pors. ut  
jungatur σιδαρονόμῳ χειρὶ διαλαχεῖν, eleganter. Ita Schutz. 2. et sic  
certe legendum.

Ibid. ΠΟΤΕ. Ejiciendum censuit Pauw. ut Strophico re-  
spondeat, qui est Iamb. dim. brachyc. sed præclare jam metro  
consuluit Pors.

γ. 797. ΜΗ ΤΕΛΕΣΗ ΚΑΜΨΙΠΟΥΣ ΕΡΙΝΝΥΣ. Μὴ τελέση τὰ  
καμψίπους Ἐριννύς Arnald. improbante Pauwio, qui voce καμψίπους  
offensus, quia Erinnyos gressus flexus non novit et eodem rigore  
semper recta tendit, locum sic corrigit; Μὴ τελέση γ' ἀκαμψίπους  
Ἐριννύς, vel, Μὴ τελέσει ἀκαμψίπους Ἐριννύς. Ex his emendationibus  
primam improbat Heath. docens Erinnyas hic καμψίποδας ut  
alibi δρόμαδας appellari. Qui enim currit pedes flectit; ejus  
autem rei contrarium accidit iis qui stant aut sedent. Alteram  
autem emendationem solœcam esse ostendit, forma enim  
optativa cum μὴ conjuncta verbis de tempore non nisi præterito  
usurpatis, nunquam verbis præsentis aut futuræ significationis  
rite subjungitur. Quod docet Dawes. Miscell. Critt. p.82. et seq.  
Itaque legendum proponit,

Μὴ τελέση γ' ἂ καμψίπους Ἐριννύς,

vel, Μὴ τελέση γε καμψίπους Ἐριννύς.

Sed nihil mutat Schutz. nimirum quia in Strophico abjecerat  
ἀπ' ante ὀμμάτων. Sin eam particulam mecum retinere malueris,  
auctor sim ut legas ibi,

Κρεισσοτέκνων ἀπὸ δ' ὀμμάτων ἐπλάγχθη.

Hic vero,

Μὴ τελέση τὰδε καμψίπους Ἐριννύς.

Unde metrum habes etiam vulgato longe concinnius, Asynartet.  
scilicet, è Dactyl. dim. et Troch. Ithyph. quo Logædixῶς  
canticum clauditur elegantissime.

#### IV.

γ. 798. ΤΕΘΡΑΜΜΕΝΑΙ. Commate tantum distinguit Brunck.

γ. 800. ΠΕΠΤΩΚΕΝ. Πέπτωκε δ' Med.

Ibid. ΟΜΒΡΙΜΩΝ. Ὀμβρίμων Colb. 1. 2. Cant. 1. 2. Bar. 4. Rob.  
Brunck. Schutz. Pors. recte.

γ. 801. ΠΟΛΙΣ Δ'. Πόλις τ' Colb. 1. Μοχ εὐδεία Cant. 1.

γ. 803. ΣΤΕΝΕΙ. Στέγει Cant. 2. Ald. Turn. Steph. Canter.



Stanl. Marg. Brunck. Schutz. Pors. quod omnino recipiendum, *σένει* enim Robortello forte debetur, quod vidit Burtonus. *Στέργει* Colb. 1. Cant. 1. Mosq. 2. *Μοχ φερεγγύες* Rob.

ψ. 804. ΜΟΝΑΜΑΧΟΙΣΙ. Omnino reponendum *μονομάχοισι*, alterum erat vitium typogr. in edit. Stanl. Supra, *ἔφραξάμεθα* Mosq. 1. 2. Viteb.

ψ. 805. ΚΑΛΩΣ. *Καλῶς* δ' Colb. 1. 2. Cant. 1. quod superscriptum etiam in Med. Rob. Nec aliter legendum, nam oratio copulam postulat. Cf. ψ. 801. *Πόλις* δ'. ψ. 803. *Στέργει* δ'. Sed alia mihi suspicio suboritur, versum nempe præcedentem, quo Chorus nuntium allocutus est, post *προσάταις*, intercidisse, ad hunc modum :

————— *προσάταις.*  
ΧΟ. \* \* \* \* \*

ΑΓΓ. *Καλῶς ἔχει, κ. τ. λ.*

Sic omnia recte decurrunt, et in *καλῶς ἔχει* latet μὲν ad quod refertur δὲ in versu seq.

Ibid. ΠΛΕΙΣΤ' ΕΝ ΕΞ. *Πλεῖστα* ἔξ Viteb. Mosq. 1. ita ut ἐν rubrica superscriptum sit, ceu interpretamentum, teste Schutz.

ψ. 806. ΕΒΔΟΜΑΣ. *Ἐμδόμας* Bar. 4. nimirum quia ε and μ confunduntur, ut sæpe monuimus. Et mox etiam *ἑβδομαγέτας* sed Burtonus mavult *ἑβδομαγέτης*.

ψ. 807. ΟΙΔΙΠΟΥ. *Οιδίπυς* Mosq. 1.

ψ. 809. ΠΡΑΓΜΑ. *Πράγος* Ar. Cant. 1. Colb. 2. Ask. B. Rob. Brunck. Schutz. Pors. recte, in re quippe graviore.

Ibid. ΝΕΟΚΟΤΟΝ. *Νεόκοτον* Colb. 1. Ask. B. et ita superscriptum in Cant. 2. *Νεόκητον* Guelph. Mosq. 2. *Νεόκοτον* interpretatur Pauw. *invisum recens, novo odio dignum*: comparat autem Pers. v. 256. Scholiastæ vero et Stanleii interpretationem ad alteram lectionem *νεότοκον* pertinere arbitratur.

Ibid. ΠΑΡΟΝ. *Πλέον* Cant. 1. Med. Colb. 1. Mosq. 1. et Viteb. sed ibi superscriptum *παρῶν* a recenti manu. *Καὶ πλέον* Rob.

ψ. 810. ΒΑΣΙΛΕΕΣ. *Βασιλέως* Med. Ask. B. *Βασιλεῖς* Colb. 1. 2. Ask. A. Cant. 1. 2. Guelph. Mosq. 1. 2. *Βασιλεῖ* Ald. Rob. Hunc versum, ceu spurium, uncinulis incluserunt Pors. Schutz. 2. A quibus si fas sit discedere, hunc versum retinendum, sed proxime sequentem, *Ἄνδρες, κ. τ. λ.* excludendum dicerem. Ut cum nuntius jam dixerit, *Urbs quidem servata est, reges vero germani*—— eum præ festinatione animi ac metu intercipient Chorus, *Quinam? quid dicis? præ timore eorum quæ dicturus es exanimor*. Si enim hoc versu excluso alterum servaveris, tum nihil causæ erit cur amplius metu hæreat Chorus; et cum jam aperte regum mortem audiverit, illa quæ sequuntur, *μάντις εἶμι τῶν κακῶν*, et omnis hæc denique *σιχομυθία*, omnino frigidissima erit, immo et absurda.

ψ. 811. ΧΕΡΩΝ. *Χειρῶν* Cant. 1. Ald. Rob. *Μοχ αὐτομάτων* Med. sed *κτόνων* superscriptum est antiqua manu.

ψ. 812. ΛΟΓΟΥ. *Λόγον* Bar. 4. Ald.



ψ. 813. ΓΕΝΟΣ. Sermonis interrupti notulam hic apponunt Brunck. Schutz. Recte. Sententiam sic accipit Pors. ut sit *Οιδίπυ γένος* responsio ad Chori interrogationem quinam mortui essent.

ψ. 814. ΟΙ 'ΤΩ. Οἱ γὰ Cant. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn. H. Steph.

ψ. 815. ΜΗΝ. Γὲ μὴν Cant. 1. Nñ Guelph. Mosq. 2. Viteb. ΜΟΧ κατεσποδημένοις Guelph.

ψ. 816. Κ'ΗΛΘΟΝ. κείσθον Med. Sed suprascriptum *ηλ* antiqua manu. κείλθον Rob.

Ibid. ΒΑΡΕΑ Δ' ΟΥΝ ΟΜΩΣ. Βαρέα μὲν ἀλλ' ὅμως Ask. A. C. D. Ven. 2. Βαρέα μὲν ὅμως Rob. Cant. 1. 2. Dubium inter *βαρέα* et *βαρέως* Mosq. 1. teste Schutz.

ψ. 817. ΟΥΤΩΣ. οὔτος Guelph. Μοχ ἠήροντ' Turn. Stanl. marg.

ψ. 818. ΟΥΤΩΣ. οὔτος iterum Guelph. Hunc versum cum interrogatione legunt Pears. et Pauw.

ψ. 819. ΑΝΑΛΟΙ. Ἐναλοῖ Guelph.

ψ. 820. ΧΑΙΡΕΙΝ ΚΑΙ. Χαίρειν κακὰ καὶ Colb. 1. Mosq. 1.

Ibid. ΔΑΚΡΥΣΑΣΘΑΙ. Δακρύσασθαι Med. Colb. 1. Mosq. 1. Δακρύεσθαι Colb. 2. Ask. B. C. D. Cant. 2. Ven. 2. Ald. Rob. Seld. Brunck. Schutz. Pors. Sic melius convenit temporum ratio. In Viteb. hic versus et seqq. usque ad *φορέμενοι* Choro tribuuntur.

ψ. 823. ΚΤΗΜΑΤΩΝ. *Χρημάτων* Cant. 2. a prima manu, sed præstat *κτημάτων* ut ψ. 796. Aliter tamen, ψ. 734. Μοχ *σαμπηδίας* Mosq. 1.

ψ. 824. ΤΑΦΗ. τάφω Ask. A. C. D. Ven. 2. Rob.

Ibid. ΧΘΟΝΟΣ. *χθονά* mavult Brunck. cum *χθονός* nihil habeat a quo regatur. Nisi forte ἀπὸ τῆ κοίνας repetendum sit *σαμπησία*, ut monet Schutz. ita ut sit sensus, *ἔξυσι σαμπησίαν χθονός ἦν λάβωσιν ἐν ταφῇ*. Μοχ *δυσποτμῶς* Cant. 1.

ψ. 826. ΒΑΣΙΛΕΟΙΝ. Βασιλείοιν Med. Bar. 4. Mosq. 1. Ald. Cum hic et sequens versiculus frigidam habeant tautologiam; e ψ. 810. repetitam, eos si quis Æschylo abjudicaverit me sibi astipulatorem inveniatur.

ψ. 827. ΠΕΠΩΚΕΝ. Πέπτωκεν Colb. 1. 2. Ask. C. D. Cant. 1. 2. Bar. 4. Mosq. 1. Ald. Πεπώκται Rob. Μοχ γὰν scriptum videtur in Colb. 2. Cant. 1. γὰ Bar. 4. Mosq. 1.

ψ. 828. ΠΟΛΙΣΣΟΥΧΟΙ. Πολισῆχοι, metro sic exigente Guelph. Ald. Bentr. Πολιῆχοι Pauw. cui *πολισῆχοι* minus placet. Πολιῆχοι quoque Burton. Brunck. Schutz. Pors.

ψ. 829. ΔΑΙΜΟΝΕΣ. Burtonus monet Tzetzem ad Hesiod. *Ἔργ.* ψ. 128. legisse *θεοὶ* minus recte. Vide Notas Stanl. ad h. l. Sed nescio an Tzetzes politicis versibus deditus verba illa, *Ἦ μεγάλε Ζεῦ καὶ πολισσῆχοι θεοὶ* pro præclaro senario habuerit.

ψ. 830. ΡΥΕΣΘΕ. Monometer Dactylis constans quidem, sed systematis Anapæstici pars in Trochæum desinit, ideoque erit forsitan qui emendationem statim instituendam esse censebit.

Mihi alia prorsus est sententia, et systematum Anapæsticorum genera duo longe inter se discrepantia, et legibus diversis astricta in poetis Atticis evolvendis observasse mihi visus sum. Unum nempe legitimum, ex solis dimetris, monometris et parœmiacis constans. Alterum anomalum quod cujusvis moduli versus admittit, et in quo parœmiaci pro lubiter ubicunque, sententia etiam non absoluta, inseruntur. In hoc autem genere anomalo legem illam non obtinere deprehendi quæ in systematibus legitimis ubique accurate observatur, quæque cavetur ne syllaba ulla in fine versus τῷ ἀδιαφόρῳ jure gaudeat, nisi tantum in parœmiaci fine, idque post absolutam jam sententiam. At quin systema hoc quod præ manibus habemus ex anomalorum genere sit dubitari non potest. Cum versus abhinc secundus et parœmiacus sit, et vocali brevi proximo versu a vocali incipiente terminatur, sententiam tamen minime absolvat. Vide quæ notavimus ad Eurip. Iphig. in Aulid. γ. 130. ΗΕΑΤΗ. Hæc ille, cui hactenus quidem assentior, ut hoc systema a legitimo systemate quodammodo discrepare confitear, ultimam syllabam cujusque versus ἀδιάφορον esse non concedam. Diligenter enim observandum est, legitima quidem systemata, Iamborum ritu, ad certum modulum fuisse recitata, hoc vero in gravi luctu tibiis modum Doricum vel Hypodoricum resonantibus fuisse cantatum. Cf. Athenæum XIV. 5. Hoc pausæ et recurrentes vel bases Anapæsticæ vel parœmiaci abunde docent. Hinc facile breves syllabæ in ῥύεσθε et σωτηρίῃ producuntur, non jure τῷ ἀδιαφόρῳ, sed necessario, ob sedatum harmoniæ genus, vel tantum non cessantis, vel saltem lentius procedentis. Cf. Prometh. Vinc. γ. 691. ῥύεσθαι Mosq. 1. Τέσδ' ἑρύεσθε Mosq. 2. suprascripto Schol. φυλάσσετε, quam quidem glossam iis recipiendam propinamus qui nos metro satisfacisse non intelligunt.

γ. 832. ΣΩΤΗΡΙ. In media sententia non convenit clausula Anapæstica; sed sententia hic est divisa, et per se subsistens habet numeros suos. Quare clausula non est incongrua, et de syllaba amissa non cogitandum, ut pro versu catalectico habeamus versum acatalectum. ΠΑΥΩ. Σωτηρία Colb. 1. Ask. A. Guelph. Σωτηρία vitiose pro σωτηρία Mosq. 1. cum Schol. ἐπὶ τῇ ἀβλαβῇ pro τῇ ἀβλαβείᾳ, teste Schutz.

γ. 834. ΑΤΕΚΝΟΥΣ ΚΛΑΥΣΩ ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΥΣ. Clausula hic recurrit. Breves scilicet periodi conveniunt in luctu, qui abrupta amat et cum singultu prolata: Exempla habebimus etiam alibi in Æschylo, quæ sic suspecta esse non debent. Οἱ δὴτ' sequens efferendum novo spiritu propter clausulam. ΠΑΥΩ.

Ibid. ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΥΣ. Πολεμάρχης Seld. idque in Cod. Regio quo usus est repperit et probavit Brunck. qui ad Pers. γ. 555. legit τοξάρχης pro vulgata τοξάρχος, easque formas magis poeticas vocat. Sic et Schutz. Notam interrogationis hic habet Pors.

γ. 835. ΚΑΤ'. Καὶ κατ' Ald. Rob. Mox ἰπωνυμίας Colb. 2. Guelph. Ald. Rob. Schutz. Pors.

γ. 836. ΚΑΙ ΠΟΛΥΝΕΙΚΕΙΣ. Stanleio non assentior qui versum hic forte intercidisse existimat, ad Eteoclem pertinentem; ac multo minus Schutzio fingenti Æschylum sic scripsisse.

Οἱ δὴτ' ὀρθῶς κατ' ἰπωνυμίας  
Ἐτεοκλεῖς  
Καὶ Πολυνεγεῖς,

ut in illo verbo ἔτεοκλεῖς et nomen Eteoclis et nimium gloriæ studium tangeretur. Sensus abunde perspicuus est sine ulla mutatione aut interpolatione. Mox ὰλονγ' Guelph. altero crure literæ τ abraso.

γ. 838. ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ. ΣΤΡΟΦΗ. 1. Troch. dim. acat. 2. Troch. hephthem. 3. Iamb. trim. acat. vide suo loco. 4. Asynartet. cat. ex monom. Iamb. et monom. Troch. 5. Iamb. dim. acat. 6. Iamb. trim. cat. 7. Troch. Ithyph. 8. Iamb. dim. brachyc. De Antistrophicis 6, 7, 8. vide suis locis. ΠΑΥΩ. 6. Iamb. dim. acat. purus. 7. Ut et hic. 8. Troch. dim. cat. purus. In his Brunckium sequor, ut indicavimus suis locis.

γ. 839. ΓΕΝΕΟΣ. Γένος Colb. 1. Ask. A. Commate post γένος distinguunt Brunck. Schutz.

Ibid. ΟΙΔΙΠΟΥ Τ'. οἰδίπυ γ' Cant. 1. 2. et post Stanleium Pauw. Heath. Abest τ' a Rob. quod probat Burton. Sed minime otiosam esse copulam h. l. monet Brunck. "Duplex scil. imprecatio hic intelligitur," ait ille, "ea qua olim universum Labdacidarum genus devotum fuerat, et Œdipi recentior altera filiis dicta. Prior autem, sive Martis sit, ob occisum a Cadmo draconem,

*Unde iræ Superum perpetuis malis  
Vastant Labdaciæ domum,*

ut ait, summo Grotio interprete, Chorus in Phœniss. γ. 1075. sive Pelopis, ob raptum a Laio filium, passim poetis argumentum hoc tractantibus memoratur. A Sophocle in Antig. γ. 593. ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδῶν οἰκῶν ὀρώμαι Πήματα φθιμένων ἐπὶ πῆμασι πίπτοντα. Et iterum, γ. 860. Manifestum est igitur τὲ a Robortello aut casu, aut pravo consilio, quia vim illius non percipiebat, omissum fuisse, nec recenter, ut metrum fulciret, additum fuisse, quod, præter Aldi et Turnebi editiones exhibent duo nostri codices veteres. Sæpe autem Scholiastis et glossatoribus, parum subacti iudicii hominibus, particula illa otiosa visa est, ubi minime abundat." Hæc Brunckius, quem sequitur Schutz. ita vero, ut particulam τὲ genuinam esse non dubitet, neget autem per γένος ἀρῶν aliud respici quam noxam Laii quod Apollinis oraculo non paruisset. Id sibi cur assumat vir cl. non video, ac multo minus, cum particulam τὲ genuinam esse dederit, cur locum sic emendandum proposuerit,

᾽Ω μέλαινα καὶ τέλειά γ'  
Ἐρινύς, Οἰδίπτε τ' ἀρά.

Ne, cum γένεος ἀρὰ sit imprecatio generi incumbens, Οἰδίπτε ἀρὰ imprecatio ab Œdipo dicta, duo genitivi cum nominativo ita construantur, ut is alio sensu ad priorem alio ad posteriorem referatur. Sed in ista constructionis varietate nihil est quod lectoris animum debeat offendere.

ψ. 840. ΜΕ ΚΡΑΔΙΑΙ. Nos μῆ κραδία, alii μὲ κραδία quod ita dictum erit ut — ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. H. STEPH. — Μὲ καρδίαν Cant. 2. Med. Ask. B. D. Μῆ καρδίαν Cant. 1. Μοὶ καρδία Colb. 1. Μῆ καρδία Colb. 2. Ask. A. Guelph. Ald. Μὲ καρδία Seld. Bar. 4. Rob. quod et Pauwio placuit. Sic Burton. Brunck. qui tamen pluribus exemplis confirmat structuram μὲ καρδίαν flagitare, et ne sic legatur causa est plane nulla. Μὲ καρδία item Schutz. qui tamen probat μὲ καρδίαν. Sic etiam Pors.

Ibid. ΠΕΡΙΠΙΤΝΕΙ. Περιπινεῖ Colb. 1. Guelph. Περιπίπτει Ask. A. C. Seld.

ψ. 841. ΤΥΜΒΩΙ ΜΕΛΟΣ. Μέλος τύμβω Seld.

ψ. 842. ΩΣ ΘΥΑΣ. Deest ὡς Med. Bar. 4. Colb. 1. Guelph. Ald. Turn. Θυὰς ὡς Ask. A. Θυιάς scribunt Med. Brunck. Schutz. Μοχ αἱματοςυγαῖς Ald. Rob.

ψ. 843. ΔΥΣΜΟΡΟΥΣ. Δυσφόρως Med. Bar. 4. Δυσφόρως Colb. 1. Mosq. 1. Ask. D. Ald. Δυσμόρως Seld. Guelph. Mosq. 2. Hæc et seq. sic legit Brunck.

Νεκρὸς κλύεσα δυσμόρως  
Θανόντας· ἢ δυσορμὴς ἄ-  
δε ξυναυλία δορός.

Brunckium sequitur Schutz. Sic et Pors. nisi quod ille δυσμόρως retinuerit, idque procul dubio magis poetice. Μοχ θανόντα Rob.

ψ. 845. ΞΥΝΑΥΛΙΑ. Ξυναυλία Ald. Μοχ δερὸς Guelph.

ψ. 846. ΑΠΕΙΠΕ. Ἄπειπεν Med.

ψ. 847. ΠΑΤΡΟΘΕΝ. Πατρώα Ask. C.

ψ. 848. ΑΠΙΣΤΟΙ. Ἄπισα Rob.

ψ. 849. ΜΕΡΙΜΝΑ. Μέριμναι Cant. 1. Ald. Μοχ πόλιν Guelph. Bar. 4. Ald. Rob.

ψ. 850. ΚΑΙ ΘΕΣΦΑΤ'. Deest καὶ Med. Colb. 1. Seld.

ψ. 851. ΕΙΡΓΑΣΑΣΘΕ. Εἰργάσασθ' Ask. A. Cant. 1. Guelph. Rob. quod et legendum esse, post Stanleium monuit Burton. Hos versus sic corrigit Pauwius ut Strophicis respondeant,

Ἴὼ πελύγοι τόδ' εἰργάσασθ' ἄ-  
πισον· ἦλθ' αἶακτα  
Δὲ πῆματ' ἐ λόγω,

quod quidem, modo Strophica rite constituta fuerint quodammodo ferri posset. At vero vir cl. eo quod si non bonum at certe non omnino malum est parum contentus, deinde sic emendat,



Ἴὼ πολύστονοι τόδ' εἰργάσασθ' ἄ-  
πιστον ἦλθε δ' αἴακτα  
τὰ πῆματ' ἐ λόγω,

quod paulo audacius ipse et coactius vocat: immo vero, et more fabri cujusdam ærarii qui cum unum in aheno foramen adimpleret fundum ipsum sustulit. Longe melius Brunck., ut Strophicis eleganter a se dispositis respondeant,

Ἴὼ πολύστονοι τόδ' εἰρ-  
γάσασθ' ἄπιστον ἦλθε δ' αἰ-  
ακτὰ πῆματ' ἐ λόγω.

Sic etiam Schutz. Pors.

Ibid. ΑΠΙΣΤΟΝ. "Ἄπιστον, *inauditum*, mavult Schutz. ob ἄπιστοι jam supra alio sensu: non probo.

γ. 852. ΗΛΘΕ Δ'. Ἴηλθ' Guelph.

γ. 853. ΟΥ ΛΟΓΩΙ. Commate tantum interpungi jubet Schutz. ut ante τὰδ' αὐτόδηλα supprimatur ἀλλὰ, nempe qui cadavera jam a γ. 850. in scenam illata crediderit. Nos ibi alia docuimus in Notis Varr. Philologg.

γ. 854. ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ. 1. Iamb. trim. acat. 2. Iamb. elegus, quinta syllaba mutilus. 3. Iamb. hepthem. 4. Pæon. dim. acat. ex duobus Pæonibus secundis, aut Asynartet. cat. ex monom. Iamb. et monom. Troch. (5. Mensuram omittit.) 6. Iamb. dim. brachyc. 7. Iamb. dim. hyperc. sed vide suo loco. 8. Iamb. trim. acat. 9. Similis præcedenti. 10. Iamb. dim. acat. 11. Troch. hepthem. 12. Iamb. trim. acat. vide suo loco. 13. Troch. dim. acat. vide suo loco. ΠΑΥΩ. 2. Iamb. dim. hyperc. ΗΕΑΘΗ. Nos nostra dabimus post γ. 866.

Ibid. ΠΡΟΥΠΙΤΟΣ. Τρέπτος Ar. Seld.

γ. 855. ΔΙΔΥΜΑΝΟΡΕΑ. Nos δίδυμ' ἀνορέα, alii διδυμανόρεα, in quo nomine videri possit fortasse inclusum esse illud ἀνορέα sicut et in ἀγανόρεος. Malim tamen accipere ab ἀνή: ut dictum est ab hoc eodem poeta πολυάνωρ, et ποιμάνωρ, ac ποιμανόρειον. Sed est διδυμανόρεα per ε, quod magis convenit cum ἀγανόρεος. Η. STEPH. Δίδυμ' ἀνορέα Colb. 2. Cant. 1. Δίδυμ' ἀνορέα Bar. 4. Guelph. Ald. Stanl. Marg. Δίδυμ' ἀνορέα Turn. H. Steph. Pauw. Porro διδυμανόρεα inter VV. LL. habet Turn. Vulgatam tuetur Heath. quia apud Æschylum legas quæ frustra alibi quæsieris, sed videtur vox ista analogiæ repugnare; recte tamen contendit Heathius substantivo ἀνορέα in tertio casu locum hic non esse. Διδυμάνορα Brunck. quod et in Cod. A. quo usus est scriptum reperisse se testatur. Sic Schutz. Pors. Et sic certe legendum, eadem scilicet analogia qua ἀγήνωρ, &c.

γ. 856. ΚΑΚ'. Post κάκ', non post αὐτοφύονα distinguit Heath. ut hoc cum πάθη connectatur. Post κάκ' distinguit etiam Brunck. et recte post αὐτοφύονα quoque. Sic etiam Schutz. Αὐτόφονα habet Turn. accentu rejecto unde sensus erit inconcinnior.

γ. 857. ΤΕΛΕΙΑ ΤΑ ΠΑΘΗ. Τέλεια δὲ τὰ πάθη Colb. 2. Τέλεια

τὰ δὲ πάθη Ask. C. Cant. 1. 2. Τέλεια τὰδε παθεῖν Ven. 2. Τέλεια πάθη Bar. 4. Ald. Τέλεια τὰδε πάθη Seld. Rob. Brunck. qui sic scriptum reperit in Cod. A. quo usus est. Sic etiam Schutz. Pors. Mox abest πόνων a Rob.

ψ. 859. ΔΟΜΩΝ. Δομάτων Rob.

ψ. 860. ΓΟΩΝ. Γόων Cant. 1. Brunck. e Cod. B. quo usus est. Recte, ut sit ordo, ἐρέσσετε πίτυλον κατ' ἔρον γόων, unde versus evadit Asynartet. e Dactyl. dim. et Iamb. penthem. Sic etiam Schutz. Pors.

Ibid. ΚΑΤ ΟΥΡΟΝ. Κατ' ἔριον Pauw. qui sic versum sibi constituit Iamb. trim. brachyc. improbante Heath. qui quid sit πώμπιμος πίτυλος intelligere se profitetur, quid sit ἔριος πίτυλος se non assequi; nec alius quisquam, credo, præter Pauwium.

ψ. 862. ΠΙΤΥΛΟΝ. Πύτυλον Guelph. et mox αἰεί.

ψ. 863. ΑΣΤΟΝΟΝ. Ἄστολον legisse videtur Schol. MS. in Cod. Seld. idque probavit Valcken. ad Theocr. Adon. p. 229. ut et Schutz. quem vide in Notis Varr. Philologg.

Ibid. ΜΕΛΑΓΚΡΟΚΟΝ. Μελάγκαρον Ald. quam lectionem recenset Turn. inter VV. LL.

ψ. 864. ΝΑΥΣΤΟΛΟΝ. Ἄστολον Rob. Ναύστολον pro ναῦν poni censet Pauw. quem merito reprehendit Heath. Rejecto hoc vocabulo senarium, at qualem! sine cæsura vel pausa, uno eodemque vocabulo secundam dipodiam amplectentem, τὰν ἄστολον μελάγκροκον θεωρίδα, effici voluit Schutz. qui hic loci certe dormitavit. † Ναύστολον Pors. 2. Schol. α'. habet, τὴν διάγυσαν τὰς νεκρὰς, unde clarissime patet legendum νεκρόςτολον, quam vocem habes in Antholog. III. 7. de Charonte Nioben cymba prætervehente.

ψ. 865. ΑΣΤΙΒΗ ΑΠΟΛΛΩΝΙ. Ἄστιβῆ ἑπόλλωνι ne versus male hiet, Pauw. recte. Sic Pors.

ψ. 866. ΠΑΝΔΟΚΟΝ. Πάνδομον Guelph. τὰν πάνδοκον scriptum fuisse suspicatur Pauw. unde versum sibi efficit Iamb. dim. hyperc. quem vocat. Sed τὰν abesse debere contendit Heath. arctius enim inter se, quam cum præcedentibus, per copulam τε cohærent πάνδοκον et ἀφανῆ, ideoque eadem omnino conditione uti, id est, absque articulo utrumque poni convenientius est. Jam vero locum ex nostra mente emendatum dabimus, ubi quid nobis, quid aliis debetur ex VV. LL. supra allatis facile intelligas,

## ΕΠΩΙΔΟΣ.

1. Τὰδ' αὐτόδηλα, πρῶπτος ἀγγέλα λόγος
2. Διπλαῖ μέριμναι, διδυμάνορα
3. Κάκ', αὐτοφάνα, δίμοιρα
4. Τέλεια τὰδε πάθη. Τί φῶ;
5. Τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι πόνων
6. Δόμων ἐφέστιοι.
7. Ἄλλὰ γόων, ὧ φίλαι, κατ' ἔρον,
8. Ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πώμπιμον χερσῶν

9. Πίτυλον, ὃς αἶν δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται
10. Τὰν ἄσνον, μελάγκροκον,
11. Νεκυόσολον θεωρίδα,
12. Τὰν ἄσιβῆ πολλῶν, τὰν ἀνάλιον
13. Πάνδοκον εἰς ἀφανῆ τε χέρσον.

1. Iamb. trim. acat. purus. 2. Asynart. ex syzygia Iamb. pura et Dactyl. dim. vel Choriamb. trim. brachyc. 3. Iamb. dim. cat. 4, 5. Iambi dim. acat. 6. Iamb. dim. brachyc. 7. Asynartet. ex Choriamb. monom. hyperc. et syzygia Iamb. vel secundum Brunck. ex Dactyl. dim. et Iamb. penthem. 8, 9. Iambi trim. acat. 10. Iamb. dim. acat. 11, 12. Iambi dim. acat. 12. Iamb. trim. acat. 13. Alcaicus decasyllabus. Qui hic occurrunt Iambi, plerumque puri sunt vel tribrachyn habent vice puri pedis.

γ. 867. ΑΛΛΑ ΓΑΡ. ἄλλ' Colb. 1. 2.

Ibid. ΑΙΔ' ΕΠΙ ΠΡΑΓΟΣ. Ἐπὶ περᾶτος αἰδ' Cant. 2. Mox comma post *πικρὸν* delet Pors.

γ. 868. Τ' ΗΔ'. Θ' ἠδ' Colb. 1. Guelph. Ald. Θ' ἠδ' Rob. Θ' ἠδ' Turn. H. Steph.

γ. 869. ΑΔΕΛΦΟΙΝ. Ἄδελφοῖς Cant. 2. Comma post *ἀδελφοῖν* tolli jubet Pauw. et post *Ἰσμήνη* paulo plenius distingui. Nam *θεῖνοι ἀδελφοῖν* una cum *ἄλγος ἐπάξιον* ab ἥσει pendere monet. Sic Brunck. Schutz.

γ. 870. ΕΚ. Καὶ Colb. 2.

γ. 872. ΗΜΑΣ. Ἰμάς Ask. A.

γ. 873. ΥΜΝΟΝ. Ἰμνον τ' Colb. 2.

γ. 875. ΕΠΙΜΕΛΕΙΝ. Ἐπιμάρεπτεν inter VV. LL. habet Turn.

γ. 876. ΙΩ. Pauwius recte notat *ιὼ* stare extra versum; sic Askev. sed rectius ille *ιὼ* geminatum fuisse suspicatur. Mox *δυσσαδέλφωταται* Guelph.

γ. 877. ΕΣΘΗΣΙ. Ἐσθῆσιν Pauw. Ask. metri gratia. Sic Brunck. Schutz. Pors. Ἐσθῆτα Cant. 2. (sed suprascriptum *σι*) Rob. Αἰσθῆσι Colb. 2. Mox *κλάω* Pors.

γ. 879. ΟΡΘΩΣ. Μ' ὀρθῶς Cant. 1. Mox *μὴ* ex Ald.

γ. 880. ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ. 1. Asynartet. cat. e monom. Iamb. et monom. Troch. Quia metrum hic mutatur dubito an quatuor præcedentes versus Anapæstici recte tribuantur semichoro, et rectius illi mea opinione tribuerentur choro, ut dum ista pronuntiabant sese diviserint virgines. 2. Iamb. trim. acat. 3. Antispast. dim. cat. 4. Choriamb. dim. cat. 5. Anapæst. dim. acat. aut Prosodiacus trim. cat. 6. Anapæst. dim. cat. aut Prosod. dim. hyperc. 7. Asynartet. cat. jam indicatus sæpe. 8. Iamb. trim. acat. 9. Asynartet. iterum cat. 10. Troch. Ithyph. 11. Iamb. aut Troch. penthem. 12. Iamb. dim. hyperc. 13. Choriamb. tetram. brachyc. cum syzyg. Iamb. *ἰπτασήμω* et Iambo. 14. Choriamb. dim. hyperc. aut Anapæst. dim. cat. 15. Antispast. dim. hyperc. 16, 17. Asynarteti cat. 18. Dactyl. penthem. aut Anapæst. dim. cat. 19. Ut et hic.

20. Anapæst. monom. aut Ion. vel Antispast. penthem. *ἔρως* primam habet ancipitem. 21. Antispast. dim. brachyc. cum syzyg. Iamb. *ται* in *διανταίαν* est brevis. 22, 23. Asynarteti cat. 24, 25. Antispasti dim. brachyc. cum Antispastis in longam desinentibus. 26. Iamb. penthem. 27. Antispast. dim. cat. 28, 29, 30. Iambi hephthem. 31, 32. Antispasti dim. brachyc. 33. Dactyl. dim. acat. aut Choriamb. dim. brachyc. 34. Iamb. trim. brachyc. cum Spondeo in secundo loco. 35. Troch. hephthem. 36. Iamb. trim. acat. cum Spondeo in secundo loco. 37. Troch. Ithyph. aut Iamb. vel Troch. penthem. 38, 39. Asynartet. e penthem. Iamb. 40, 41. Asynarteti cat. 42. Iamb. hephthem. *χω* hiat, ut corripiatur et Anapæstus exeat. 43. Antispast. dim. acat. cum syzyg. Iamb. *ἑπτασήμεν' δα* in *δαϊκτῆ* hic est brevis. 44. Iamb. hephthem. 45. Metrum est Anapæsticum; si *δα* in *δαίφρων* corripias, dim. acat. si producas dim. hyperc. habebis. Vide suo loco. 46. Anapæst. dim. brachyc. aut Choriamb. dim. acat. 47. Similis præcedenti. 48. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. acat. 49. Asynartet. cat. vide suo loco. 50. Talis et hic. 51. Troch. Ithyph. 52. Asynartet. cat. 53. Iamb. dim. acat. 54. Antispast. dim. acat. 55. Antispast. dim. acat. cum syzyg. Iamb. *ὀπόσαι* est tribrachys: de Antispasto quinquesyllabo hic cogitare non necesse. 56. Choriamb. dim. cat. vel Dactyl. trim. 57. Choriamb. trim. acat. vel Anapæst. dim. hyperc. 58. Similis præcedenti. 59. Choriamb. trim. cat. cum syzyg. Iamb. accisa. 60. Iamb. dim. brachyc. 61. Troch. penthem. vel Antispast. Dochm. 62. Pæon. dim. acat. cum Cretico. 63. Pæon. dim. cat. nam postrema est indifferens, aut Antispast. dim. brachyc. *ἔριδι μαινο* Antispastus est quinquesyllabus. 64. Choriamb. dim. cat. aut Troch. Ithyph. 65. Dochmaicus *πολυσχημάτισος*. 66. Troch. Ithyph. 67. Iamb. hephthem. 68. Troch. Ithyph. vel Antispast. dim. cat. 69. An *λυτῆ* hic primam corripit et *νεικίων* patitur synizesin? Sic Iamb. trim. brachyc. haberemus: alias erit Antispast. trim. cat. cum Antispasto in longam desinente. 70. Troch. hephthem. 71. Asynartet. e monom. Iamb. et monom. Troch. cat. 72. Iamb. dim. brachyc. 73. Antispast. dim. cat. 74. Iamb. hephthem. 75. Period. simplex vel duplex: si catalecticum sumas, Trochæi excipiunt duos Iambos initiales, si Acatalecticum, Iambus in fine recurrit. 76. Iamb. dim. brachyc. 77. Troch. penthem. vel Antispast. dim. brachyc. cum Antispasto quinquesyllabo, *ὑπὸ δὲ σώμα*. 78. Troch. Ithyph. aut Choriamb. dim. cat. 79. Antispast. dim. cat. vide suo loco. 80. Troch. Ithyph. postrema est indifferens; aut Pæon. dim. acat. cum cretico. 81. Iamb. dim. hyperc. cum spondeo in secundo loco. 82, 83. Asynarteti cat. 84. Iamb. monom. 85. Iamb. penthem. 86. Iamb. dim. brachyc. 87. Period. trim. acat. a duobus Iambis incipiens. 88, 89. Iambi penthem. 90. Troch. hephthem. 91, 92, 93. Iambi dim. acat. 94. Iamb. hephthem.



95. Troch. trim. cat. 96, 97, 98. Iambi dim. acat. 99. Pæon. dim. acat. ex Creticis. Troch. Ithyph. minus placet hic: vide suo loco. 100. Dactyl. dim. acat. 101. Iamb. dim. acat. 102. Iamb. dim. acat. 103. Iamb. dim. acat. φαί ἀδελ vel Anapæstus est, vel scribendum ἀδελφαι δελφῶν. 104. Antispast. trim. cat. βαρυδότιζα est Antispastus quinquesyllabus. 105. Choriamb. dim. acat. 106. Iamb. trim. acat. 107. Troch. trim. brachyc. vel cat. si postremum: pro longa habeas et Trochæi dimidio. 108. Troch. hephthem. 109. Choriamb. dim. acat. cum dijambo; aut Iamb. dim. acat. vide suo loco. 113. Dactyl. trim. acat. 114. Iamb. dim. acat. 115. Ut et hic. 116, 117, 118. Vide supra, 104. et seqq. 119, 120, 121, 122, 123. Omnes sunt Iambi dim. acat. 124. Iamb. tetram brachyc. 125. Troch. hephthem. cum Anapæsto in secundo loco, aut Antispast. dim. acat. cum syzyg. Iamb. ἐπτασήμω. Καὶ χθονὶ πρὸ Antispastus esse potest „ ante πρὸ producto. 126, 127. Asynarteti ex monom. Iamb. et penth. Troch. 128. Antispast. dim. hyperc. Ἄναξ ἔτιο est Antispastus quinquesyllabus. 129. Iamb. dim. brachyc. cum spondeo in secundo loco. 130. Epi-Choriamb. dim. hyperc. propter Antispastum. 131. Period. ab Iambis incipiens. 132. Asynartet. ex monom. Iamb. et penth. Troch. 133. Asynartet. ex Iamb. penthem. μα πατρὶ Tribrachys est. ΠΑΥΩ. 29. Ion. a maj. dim. acat. 34. et 36. Antispastici non Iambici dicendi sunt, cum secunda sede spondeum habeant. 44. Ion. a maj. dim. acat. 45. Ion. a min. dim. acat. vide suo loco. 68. Period. cat. a syzyg. Troch. incipiens. 69. Antispast. trim. brachyc. λύττη enim primam nunquam corripit, sed νεκίων patitur synizesin. 75, 76. Vide suo loco. 80. Ion. a min. cat. ex ditrochæo et Ion. cat. 81. Cum spondeus secundam occupet sedem Antispasticus omnino dicendus est hic versus. 98. Cum ἴφθισο secundam necessario corripit, Ithyphallicum, credo, vix hic inveniet Pauwius; Antispasticum esse arbitror. 104. Antispast. trim. brachyc. 112. Antispast. dim. hyperc. ex dijambo, Antispasto quinquesyllabo et syllaba. 124. Vide suo loco. 129. Spondeum in secunda sede habens Antispasticus est. 133. Periodicus est duplex, cat. e syzyg. Iamb. altera Trochaica, et deinde altera Iamb. cat. ΗΕΑΤΗ. Hactenus Pauw. et Heath. quorum hic non semper bene rem gessit, ille in his metris declarandis ubique fere turpiter erravit. Sed cum hæc Monostrophica quæ vocantur in Strophas et Antistrophas dispesci posse pulchre vidit Hermannus, quem sequitur Schutz. 2. in illis refellendis non est quod immoremur. Perpensis primum Varr. Lectt. tum quod Hermanno et Schutz. 2. visum est, tum quod ipsi etiam afferre potuimus dabimus post γ. 1012.

γ. 881. ΦΙΛΩΝ. φίλον Ald.

γ. 883. ΣΥΝ ΑΛΚΑΙ. Σὺν ἀκμῇ Colb. 1. sed suprascriptum λκ. Σὺν αἶγμα Ask. B. quæ lectio apud Turn. et Steph. memoratur inter VV. LL. Et sic legunt Brunck. Schutz.

ψ. 885. ΕΥΡΟΝΤΟ. *Εύραντο* Ald. Rob. Μοx *λύμα* Cant. 1. Brunck. e Cod. B. quo usus est. Schutz.

ψ. 886. ΙΩ ΙΩ. Alterum *ιδ* abest a Colb. 1.

Ibid. ΔΩΜΑΤΩΝ. *Δόμων* Bar. 4. Ven. 1. Guelph. Ald. *Δομάτων* Rob.

ψ. 887. ΕΡΕΪΨΙΤΟΙΧΟΙ. *Ἐρειψίτειχοι* Cant. 1. *Ἐρειψίτοιχοι* Cant. 2. Seld. Ald. Rob. *Ἐρειψιτοίχης* mavult Schutz. ut ipsæ monarchiæ, propter quas sæpe urbes bello vastantur, *ἔρειψίτοιχοι* dicantur: sed hæc lectio mihi valde friget, et in edit. 2. vulgatam ipse recepit.

Ibid. ΚΑΙ. *Ἐπι* Colb. 1. Μοx *πικρᾶς* Rob.

ψ. 888. ΗΔΗ. Abest Turn. *Ἡδη* Rob. Μοx *διηλλάχθαι* Seld.

ψ. 889. ΣΥΝ ΣΙΔΑΡΩΙ. Abest *σὺν* Colb. 2. Ask. C. D. Cant. 2. ubi et *σιδήρω* legitur ut in Guelph. Rob. *σὺν* etiam omittunt Brunck. Schutz.

ψ. 890. ΟΥΚ ΕΤ'. Hos duo versiculos delendos censet Stanl. Et recte quidem, nam et vix Græci sunt, et ordinem Antistrophicum turbant. Nec vero reperiuntur in Cod. Ar. Eos etiam rejiciunt Herm. Schutz. 2. quibus omnino assentior, non solum de causis supra jam allatis sed etiam quod frigidam et jejunam tautologiam spirant. *Ἐτ'* omittit Brunck. e Cod. A. quo usus est. Sic Schutz. 1. Pors.

ψ. 892. ΑΛΗΘΗ. *Ἀληθῶς* Cant. 1.

Ibid. ΚΑΤΕΥΓΜΑΤΑ. Deest Colb. 1. 2. Ask. A. Cant. 1. 2. Ar. Bar. 4. Viteb. Guelph. Mosq. 1. 2. Ald. Turn. omnino recte, nam error est imperiti scribæ qui non vidit genitivos *πατρός Οιδιπόδα* pendere ab *Ἐρινός* ut ψ. 729. *πατρός εὐκταίαν Ἐρινόν*. Aliter tamen Pauwius, qui licet ubique librariis irascatur in eundem errorem h. l. incidit. Non audiendus Brunck. qui pro *κατεύγματα*, *ἀρᾶν* subintelligi voluit. *Κατεύγματα* omittunt etiam Brunck. Pors. Herman. Schutz. 2. Frustra pro eo nititur Schutz. 1. quia durior esset ellipsis a Brunckio proposita (quæ tamen ut jam indicavimus non obtinet) et *κατεύγματα* vocabulum exquisitum judicat et Æschyleum, ut supra ψ. 715. qualia in glossis raro poni solent, utpote quæ vocabula communia magis et usu trita sectentur. Sed quidni hic in animum scribentis a ψ. 715. irrepsisse dicamus.

ψ. 893. ΠΟΤΝΙ. *Πόντι* Rob. Μοx *ἐπέκραεν* Ald. Rob. Herm.

ψ. 894. ΗΜΙΧ. Semi-chori personam non agnoscit Cod. Ar hoc loco, sed per hæc melica ubique personarum nomine nullo discrimine præfiguntur.

ψ. 895. ΔΗΘ'. *Δῆτα* Med. Cant. 2. Seld. Guelph. *Δῆτά θ'* Rob. Delendam esse personam Semi-chori contendit Pauw. ob copulam in versu seq. nisi cum Schol. *α'*. et *β'*. *τετυμμένοι δῆθ'* a Semi-choro interjectum esse velis. Cui adversatur Heath. Totum versum sic legit Ask. D. *Τετυμμένοι δῆθ' ὀμῶ*.

ψ. 896. ΤΕ. Abest a Guelph.

ψ. 897. ΑΙ ΑΙ. *Αἰ αἰ* cum circumflexo Brunck. hic et versu

seq. quod vix tanti est ut moneam. Hunc versum priori, duos sequentes alteri Semi-choro assignat Schutz. 1.

ψ. 899. ΘΑΝΑΤΩΝ. Θανάτων Turn. Stanl. marg. improbante Pauw. Θανάτω Ald.

ψ. 900. ΔΙΑΝΤΑΙΑΝ. Διανταίαν Guelph. solemniter confusis ε et αι. Δι' ανταίαν Ald. Hunc et duos proxime sequentes versiculos, auctore Schol. α', sic ordinat Schutz. 1.

HMIX α'. Δόμοισι καὶ σώμασι  
Πεπλαγμένους ἐννέπω.

HMIX β'. Διανταίαν λέγεις πλαγάν.

Sic enim, iudice viro cl. λέγεις præcedenti ἐννέπω respondeat cum in vulgata versuum dispositione nihil habeat quo referatur. Immo, quidni ad τετυμμένοι, ψ. 894. et certe convenientius est, ut in ἐννέπω sit confirmatio et assensus, quam simplex affirmatio. Et ipse in edit. 2. vulgatam recepit.

Ibid. ΛΕΓΕΙΣ. Μοι λέγεις Herm. quod probo. Sic enim versus erit Asynartet. e Dochm. et Antispasto. Mox πλαγάν Cant. 2.

ψ. 901. ΔΟΜΟΙΣΙ. Δώμασι Ask. C. D. Guelph. Mox σώμασιν Pauw. metri gratia.

ψ. 902. ΠΕΠΛΑΓΜΕΝΟΥΣ. Πεπληγμένους Cant. 2. Ald. Πεπληγμένη Ask. A. Πεπληγμένην Cant. 1.

ψ. 904. ΑΡΑΙΩΙ. Ἄραϊ Guelph. Hunc et seq. versiculum alteri Semi-choro assignat Schutz. 1. Ut cum prior Semi-chorus causam attulerit, quæ ut uno ictu fratres vitam et opes perderent, effecerit, *propter ineffabilem seu incredibilem insaniam*; altera Chori pars addat aliam quoque causam, propter fatalem discordiam patris diris efflagitatam. Recte.

ψ. 906. ΔΕ ΚΑΙ. Δ' εἰς Guelph. Δὴ καὶ Stanl. marg. Mox πόλιτι τε Ask. C. Ven. 2.

ψ. 907. ΣΤΟΝΟΣ. Ἵπ' ἀνδρῶν σόνος Ask. C. quod est glossema.

ψ. 908. ΣΤΕΝΕΙ ΔΕ. Δὲ non agnoscunt Colb. 1. Seld. Bar. 4. Guelph. Ald. Brunck. Schutz. Pors. Hunc versum alteri Semi-choro attribuunt Ar. Rob. Schutz.

ψ. 909. Δ' ΕΠΙΓΟΝΟΙΣ. Δ' ἐπιγόνους Cant. 2. sed γρ. γ. Δ' ἐπὶ γόνους Guelph. Τ' ἐπιγόνους Schutz. 1. Pors. Hunc versum alteri Semi-choro attribuit Rob. Et sic Schutz. 1, cum tribus etiam proxime sequentibus ad τέλος, reliquos quatuor, Ἐμοιράσαντο — Ἄρης alteri tribuendos iudicat.

ψ. 912. ΤΕΛΟΣ. Τρ. μένος Mosq. 1.

ψ. 913. ΕΜΟΙΡΑΣΑΝΤΟ. Ἐμοίρασαν ποδ' Ald. Hunc versum alteri Semi-choro assignat Rob.

ψ. 914. ΙΣΟΝ. Ἴσα Colb. 1. ubi suprascriptum ἴσον. Ἴσαν Ald. Ἴσον Rob. Turn. rectius ut Pauwio videtur. Sic et Brunck. qui versum esse Trochaicum monet, lecythium dictum, qui pueros Trochæo postulat. Ἴσον etiam Schutz. Pors.

ψ. 915. ΑΜΕΜΦΙΑ. Comma post ἀμεμφία inserendum et post φίλοις delendum monet Askev. quod et vidit Pauw. Sic Heath.

qui φίλοις cum ἐπιχαρῆς æque jungendum esse docet. Ἄμειψία Ald. Rob. Hunc versum alteri Semi-choro attribuunt Ar. Rob. Haud facile Schutzio assentior, prælaturo, ut rotundius et sequentibus verbis aptius, modo in Cod. MS. inveniretur,

Διαλλακτῆρι δ' ἐκ ἀμέμφει φίλοις  
Οὐδ' ἐπιχαρῆϊ σιδάρω.

Cum quibus conferri jubet, γ. 889. γ. 948—950.

γ. 916. ΕΠΙΧΑΡΙΣ. Ἐπιχαρῆς Ask. A.

γ. 917. ΣΙΔΑΡΟΠΛΑΚΤΟΙ. Nos σιδηρόπλακτοι, alii σιδαρόπλακτοι, neutrum recte: est enim legendum aut σιδαρόπλακτοι, aut σιδηρόπλακτοι: alioqui mixta essent in eadem voce duo diversa linguæ idiomata. Malo autem legere σιδαρόπλακτοι quam σιδηρόπλακτοι quia etiam paulo ante πεπλαγμένως dixit, Δωρικῶς. H. STEPH. Σιδηρόπλακτοι Ask. A. D. Cant. 1. Σιδηρόπλακτοι Cant. 2. Guelph. et sic etiam in versu seq. Σιδηρόπλακτα et in versu seq. σιδηρόπλακτοι Ald. Σιδηρόπλακτοι in utroque Turn. H. Steph. Hanc et duas sequentes personas Semi-chori non agnoscit Cod. Arund. Duas sequentes non agnoscit Rob. et recte Heathio iudice. Sic Burgess. Brunck. Schutz. 1. Mox ἔχουσιν Med.

γ. 918. ΣΙΔΑΡΟΠΛΑΚΤΟΙ. Σιδηρόπαλτοι Schutz. ob sequens λάχαι, "Quomodo enim, inquit vir cl. *sortitio dicatur ferro percussa?*" Deinde suam conjecturam ex γ. 735. et seqq. confirmare vult. Sed si hæc sortitio fuerit sepulchri, nihil durum est in metaphora.

Ibid. ΔΕ ΤΟΥΣ. Δὲ τούδε Cant. 2. Μὲν τὸς Bar. 4. errore scribæ e versu superiori. Personas sic affigit Pauw.

HMIX. Σιδαρόπλακτοι δὲ τὸς μένους  
Τάχ' ἂν τις εἴποι· HMIX. Τίνες;

HMIX. Τάφων πατρῶων λαχαί.

Paulo aliter Schutz.

HMIX. Σιδαρόπαλτοι δὲ τὸς μένους

HMIX. Τάχ' ἂν τις εἴποι τίνες;

HMIX. Τάφων πατρῶων λαχαί.

Sic enim impatientiam plenius declarari censuit. Sed non accedit Hermannus.

γ. 919. ΤΑΧ' ΑΝ. Τάχα δ' ἂν Colb. 1. Ald. Mox εἴπη Viteb. apud Schutz. Deinde τίνες cum interrogatione Brunck. Pors. quod procul dubio recipiendum.

γ. 920. ΤΑΦΩΝ ΠΑΤΡΩΩΝ ΛΑΧΑΙ. In quibusdam exemplaribus ante hunc versum non adnotatur alterum Ἡμιχόριος: adeo ut necesse sit idem hemichorium ipsum sibi respondere. Scholiastes autem videtur existimasse hunc versum Τάχ' ἂν τις εἴποι, τίνες, non pronuntiari ab eodem hemichorio, sed ab altero, illud interrogante, quidnam sibi velit quod dixit Σιδαρόπαλτοι δὲ τὸς μένους. Interroganti igitur respondens, dicere, Τάφων πατρῶων λαχαί. Et hoc modo ante Τάχ' ἂν τις fuerit notanda etiam hemichorii persona. H. STEPH. Omittitur in Ar. Rob.



Ibid. ΛΑΧΑΙ. Λάχαι cum acuto in penultima Burton. ut scribitur apud Hesych. et Simmiam in Ovo. Sic Brunck. Schutz.

ν. 921. ΑΧΩ ΕΠ'. 'Αχά εις Med. 'Αχὼ εις Colb. 2. Ask. C. Ven. 2. Abest. præpositio a Guelph. ubi etiam pro μάλ' ἀχὼ legitur ἀχὼ μάλ'. 'Αχὴν εις Ar. Rob. Deest persona ΗΜΙΧ. in Bār. 4. Ald. Turn. Schutzius voce δόμων offensus, cujus commodam explicationem afferre non potuit, totum versum sic legit, Δεινὰν μάλ' ἀχὼ δ' ἐπ' αὐτοῖς valde gravem autem sonum super iis emittit luctus, ἐπ' αὐτοῖς, ut postea ν. 928. ἐπ' ἀθλίοισιν. Sed importuna est hæc emendatio. Vide Notas Varr. Philologg. Ipse etiam in edit. 2. sese correxit, nisi quod ἀχὼ δ' retinuerit, recte id quidem. Sic Herman. unde versus fit Periodicus.

ν. 922. ΠΡΟΠΕΜΠΕΙ. Πέμπει Colb. 2. Μοχ γόος τ' Rob.

ν. 924. ΔΑΙΦΡΩΝ ΟΥ. Δαίφρων δ' ε Med. Colb. 1. 2. Ask. D. Seld. Bar. 4. Ven. 1. 2. Guelph. Δαίφρων τ' ε Rob.

Ibid. ΦΙΛΑΓΑΘΗΣ. Φιλογαθῆς Seld. Cant. 2. omnino recte, a φίλος et γήθω scil. ut deduxit etiam Pauw. Sic Brunck. Schutz. Pors. Et sic antea Stanleius. Vide Notas Varr. Philologg.

Ibid. ΕΤΥΜΩΣ. Deest Rob. Et omnino delendum censet Heath. cum glossema sit quo aliquis ἐκ φρενός quod versu proximo sequitur interpretatus est; nec vero ab eo qui metra declaravit agnoscitur. Ita versus erit Ion. a min. dim. acat. Sic etiam Brunck. Schutz. 1. Sed bene monuit Schutz. in commentario ἐτύμως δακρυχέων ἐκ φρενός eodem modo dici posse quo supra, ν. 879. ἐκ φρενός ὀρθῶς λιγαίνειν. Totum locum eleganter emendavit Hermannus,

Οὐ φιλόφρων, ε φιλογαθῆς, ἐτύμως δακρυχέων  
Ἐκ φρενός, κ. τ. λ.

ν. 925. ΔΑΚΡΥΧΕΩΝ ΕΚ. Δακρυχέων δ' ἐκ Colb. 1. Cant. 1. 2. Δάκρυα χέων ἐκ Guelph. Δάκρυ χέων ἐκ Ald. Δάκρυ χέων δ' ἐκ Rob. Δακρυχέω Marg. Ald.

Ibid. A. Mire hic hallucinatur Heathius, cujus annotatio adeo inter virorum doctorum somnia numeranda est ut nullo modo sit prætermittenda. "Schol. β'. το ἀ exponit ἡ φρενὴ μὲ, quod, cum de anima duarum sororum, non Chori, sermo fuerat, plane admitti non potest. Stanleius rectius ad γόος refert, sed tunc omnino reponendum δς, nuspiam enim γόος cum fœminino junctum me reperisse memini." Hæc ille, quæ refutatione non egent, nisi quod obiter moneam in edit. Stanl. anima pro animo excusum esse, errore typogr. quem ipse correxit. Brunckius ἀ refert ad ἀχὼ quod omnino ad φρενὴν referendum est, nam, ut monet Schutz. cur ἀχὼ propter fletum minui dicatur vix assequaris, animum in dolore minui facile intelligas.

ν. 926. ΚΛΑΙΟΜΕΝΑΣ. Κλαομένας Ask. C. Κλαομένας Attice, ut solet, Pors.

ν. 927. ΤΟΙΝΔΕ ΔΥΟΙΝ ΑΝΑΚΤΟΙΝ. Τοῖνδε δοιοῖν ἀνάκτοιν Med. "Mallem ταῖνδε δυεῖν ἀνάκτοιν. Genitivus enim hicce regitur

a præcedente γόος, et manifestum hic intelligi Antigonom et Ismenam; non Eteoclem et Polynicem. Constantinus in Lexico notat vocem ἄναξ apud Æschylum fœminino genere reperiri." Hæc Heathius, iterum somnians, nam quis tiro non videt τοῖνδε δυοῖν ἀνάκτων ab ἕνεκα pendere subaudito, quod monuit etiam Brunck. Δυεῖν pro δυοῖν Attice rescripserunt Brunck. Schutz. Pors.

γ. 928. ΠΑΡΕΣΤΙΝ Δ'. Πάρα δ' Ask. A. C. Cant. 2. Ven. 2. Πάρεσι δ' Cant. 1. Bar. 4. Ald. 1. Turn. Pauw. Brunck. Schutz. Pors. recte procul dubio. Πάρεσιν omisso δ' Seld. Personam ΗΜΙΧ. hic habent Med. Schutz. Μοχ ἀθλοῖσι Cant. 1.

γ. 930. ΠΟΛΙΗΤΑΙΣ. Πολίταις Colb. 1. 2. Bar. 4. Seld. Cant. 1. Guelph. Ald. Rob. Turn. Πολίτας Cant. 2. Brunck. Schutz. Pors. quod omnino prætulerim. Πολιήτας Pauwio placuit, quæ vero subdit v. cl. πολλὰ ad πολιήτας pertinere et ad τὸ πάντων opponi, scriptumque esse pro πολλὰς quod metrum non admittebat, πολλὰ enim pro πολλὰ κακὰ durius sumi, ea, quamvis vix responsu digna, refutavit Heath. docens plane solœcum esse ita scribere, nec grammaticæ rationi nec Græci sermonis indoli consentaneum.

γ. 931. ΞΕΝΩΝ ΤΕ. Ξένων τ' ἐς Ask. A. Ven. 1. Bar. 4. Guelph. Rob. Ξένων τε καὶ Stanl. marg. Ξένων δε Brunck. e Cod. Reg. ut cum præcesserit μὲν sensus ita suppleatur, ὡς πολλὰ κακὰ ἐξείατη, ὁ μὲν Ἐτεοκλῆς τὲς πολίτας, ὁ δὲ Πολυνείκης πάντων τῶν ξένων εἰχλας, πολυφθόρος ἐν δαίδι. Postrema hæc, πολυφθ. εν δε ad utrosque, Thebanos et Argivos refert vir cl. Sic etiam Schutz.

γ. 932. ΔΑΙΔΙ. Alii δαί. Prout versum metiri volueris vel δαίδι vel δαί legendum erit. Η. ΣΤΕΡΗ. Δαί Med. Ask. B. D. Schutz. Herman. Δαίσι Ask. C. Δαίω Guelph.

γ. 933. Α ΤΕΚΟΥΣΑ. In quibusdam exemplaribus hæc notantur ab uno Hemichorio dicta, usque ad ὀμόσποροι δῆτα, illa autem quæ sequuntur usque ad πικρὸς λυτήρ, ab altero: notatur etiam ΗΜ. non ΧΟ. et in Ἐχουσι rursus ΗΜ. non ΑΝ. cui respondeat alterum ΗΜ. ab eo loco ἰὼ πολλοῖς usque ad παισθεῖς. Unde incipiunt sororum λόγοι ἀμοιβαῖοι Η. ΣΤΕΡΗ. Ἡ τεκῆσα Med. Colb. 2. Ask. B. D. Cant. 2. Semi-chori personam hic non agnoscit H. Steph.

γ. 934. ΠΡΟ ΠΑΣΩΝ. Abest πρὸ ab Ask. A. Προπασῶν conjunctim Pors.

γ. 935. ΤΕΚΝΟΓΟΝΟΙ. Παιδογόνοι Colb. 2. Μοχ κέκλυται Ald.

γ. 936. ΑΥΤΑΣ. Αὐτᾶς Ald. Rob. Αὐτῆς Viteb. apud Schutz.

Ibid. ΑΥΤΑΙ ΘΕΜΕΝΑ. Αὐτῆ θεμένη Cant. 2. Guelph. Αὐτῆ θεμενῆ Ald. Αὐτῆ θεμένη Rob. Αὐτὰ θεμένα Turn. Αὐτῆ θεμένα Viteb. apud Schutz.

γ. 937. ΤΟΥΣΔ'. Τοῖσδ' Ven. 2. Μοχ οἶδ' Turn. nescio an rectius.

Ibid. ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΑΝ. Ἐτελεεύτησαν Colb. 1. Ἐτελεύτασαν Med. Ask. D. Brunck. Schutz. Pors. Ἐτέλεσαν Rob. Τέλεσαν Seld.

γ. 938. ΑΛΛΗΛΟΦΟΝΑΙΣ. Ἀλλαλοφόνιοις Med. Cant. 1. Brunck.

Schutz. Pors. Ἀλληλοφόνοις Seld. Cant. 2. Rob. Ἀλληλοφόνους Ald. Turn. H. Steph. Canter. Ἀλλαλοφόνοις Guelph. Omnes fere rectius quam Stanl. cui ἀλληλόφονος est trium terminationum, forte errore typ.

ψ. 939. ΔΗΤΑ ΚΑΙ. Δὴ καὶ Colb. 2. Brunck. Personam ΗΜ. hic apponit Grot. Sic Brunck. qui legit,

Ὅμοσποροι δὴ καὶ πανώλεθροι,

ut sit Iamb. trim. brachyc. Brunckium sequitur Schutz. 1. at,

Ὅμοσποροι δὴτα καὶ πανώλεθροι.

Pors. Schutz. 2. præeunte Hermanno. Qui versus est Asynart. ex syzygia Iamb. et Troch. hepthem. Mox πανώλεθροι Ald.

ψ. 944. ΕΧΘΟΣ. Post ἔχθος plene distinguit Pors. quod longe gravius. Mox ζῶη Cant. 2. Viteb.

ψ. 946. ΦΟΝΟΡΡΥΤΩΙ. Φονόρρυτος Schutz. 2. ut sit ζῶα φονόρρυτος *vita una cum sanguine profusa*. Non probo, et vulgatam servavit Hermannus.

ψ. 947. ΕΙΣΙΝ. Εἶς' Med. Cant. 1. 2. Mosq. Seld. Guelph. Rob. Brunck. Schutz. Pors.

ψ. 949. ΣΥΘΕΙΣ. Σεισθεῖς Mosq. 1.

ψ. 950. ΣΙΔΑΡΟΣ. Σίδηρος Cant. 2. Guelph. Hunc et seq. versiculum sic dividunt Brunck. Schutz. 1.

Θηκτὸς σίδαρος.

Πικρὸς δὲ χρημάτων κακός.

ψ. 952. ΔΑΤΗΤΑΣ. Δατητῆς Cant. 2. Turn. Δατητῆς Cant. 1. Δ' ἀπητῆς Guelph. Mosq. 2. cum Schol. ἀφανισμὸν ποιήσας. Διαιτητῆς Ald. Δατητῆς Rob. Δακτῆς Seld. Mox ἀράν γε Herm. Schutz. 2.

ψ. 954. Ω ΜΕΛΕΟΙ. Abest ὃ Med. Hæc Semichoro, non Antigonaë tribuenda esse recte vidit Heath. cum in ψ. 956. sarcasmus insit. Sic Brunck. Schutz. qui has voces in sequentem versiculum trahunt. Metra sic ordinat Heath.

1. Ἐχθροὶ μοῖραν λαχόντες

2. Ὡ μέλει, διοσδότων ἀχίων.

1. Period. 2. Choriamb. trim. brachyc. Mox διοσδοτον Herm. Schutz. 2.

ψ. 956. ΣΩΜΑΤΙ. Σώμασι Ask. C. Σώματος Ald. Turn. Stanl. marg. Mox γῆς Cant. 2.

ψ. 957. ΕΣΤΑΙ. Ἔστι voluit Toup. Cur. Noviss. ad Suid. tom. III. p. 12. sed, ut vere dicam, de causis non satis idoneis. Monet Schutz. "hic opportunum esse locum ubi Chori carmen finiri dicamus. Etenim si Antigonen his verbis *παισθεῖς ἔπαισας* demum incipere statuamus, exordium nimis abruptum fuerit; sin, ut quidam faciunt, hæc verba, ψ. 954—957. jam Ismenæ tribuantur, male sororem, quod et vidit Heath. sarcasmus ille deceat in fratrem, ψ. 956. conjectus. Aptissimum vero est Antigonen his verbis *ἰὼ πολλοῖς, κ. τ. λ.* pristinorum CEdipodiæ domus malorum prius mentionem facere antequam de istis quæ

ante pedes erant, et quæ longiori querelæ materiam præbebant diceret." Hæc ille.

ψ. 958. ἸΩ ΠΟΛΛΟΙΣ. Ἰὼ πολλοῖς Pauw. ne duo epitriti se excipiant. Quem contra nititur Heath. quia, inquit vir cl. "Epitritus primus cum Antispasto συμπάθειαν habet maximam, ideoque duos tales dipodias in Antispastico jungi minime mirum est. At si hoc demus recte non fieri, quare auxilium etiam ab ultima syllaba suppedatum, auxilium a Pauwio quam sæpissime advocatum hic quam alibi levius sit existimandum non sane video. Ἰὼ in his γόοις elegantius multo et accommodatius est quam δ." Hæc ille. Personam ΗΜ. apponunt Brunck. Schutz.

Ibid. ΕΠΑΝΘΗΣΑΝΤΕΣ. Corrige ἐπανθίσαντες meo periculo ut sit Antispast. Æschyleus, subjectis epitrito primo Iambis puris. Cf. Choeph. ψ. 148. Agam. ψ. 1468.

ψ. 959. ΠΟΝΟΙΣΙ ΓΕ ΔΟΜΟΙ. Πόνοισί γε δόμοις Med. Πόνοισι γενέαν πόνοισι δόμοι Ask. D. Πόνοισί γε δόμοις Ald. Bar. 4. Πόνοις ἀεὶ δόμοι Herm. Schutz. 2. Recte, nisi f. πόνοισι δὴ δόμοι. Ex utraque lectione exit Troch. hephthem.

ψ. 960. ΤΕΛΕΥΤΑΙ. Τελευτῆ Cant. 2. Mox deest αἰδ' Ask. C. Cant. 1. 2. Seld.

ψ. 962. ΤΕΤΡΑΜΜΕΝΟΥ. Τετραμμένον Rob. quod ad νόμον refertur.

ψ. 963. ΦΥΓΑΙ. Φυγῆ Cant. 2. Mox τῶ γένεις Rob.

ψ. 964. ΕΣΤΑΚΕ Δ'. Ἐστακεν Med. et postea additum δ'. Mox ἰν' ἀύλαις desunt in Ask. C.

ψ. 966. ΕΘΕΙΝΟΝΤΟ. Ἐθεινάντο Viteb. Mox κρατήσσα Colb. 1.

ψ. 967. ΕΛΗΞΕ. Ἐληξ' ὁ Colb. 2. Ask. B. Cant. 1. 2. Guelph. Brunck. Schutz. e Codd. Mosqq. Quæ sequuntur etiam Antistrophica esse vidit Hermannus, e quibus quædam mutilata sunt, pleraque autem aberrantibus propter eorundem versuum repetitiones librariorum oculis, loco mota. Ea igitur audacter et ipse, et post eum Schutz. 2. transtulerunt, ut cuiusvis videre est qui totum hoc carmen ex edit. 2. Schutz. descriptum post ψ. 1012. consuluerit. Has itaque transpositiones inter VV. LL. etiam commemorare supervacaneum fuerit. Varietatem vero Lectionis ubique diligenter notabimus.

ψ. 968. ΠΑΙΣΘΕΙΣ. Qui versus mensus est cum his conjungit proxima Ismenes verba, Σὺ δ' ἔθανες κατακτανῶν, ut efficiat Iamb. trim. H. STEPH.

ψ. 969. ΕΘΑΝΕΣ ΚΑΤΑΚΤΑΝΩΝ. Ἐκτανες θανῶν Ask. A. Ἐθανες κτανῶν Ask. C. Ven. 2. Ἐθανες κ'ακτανῶν Guelph.

ψ. 970. ΔΟΡΙ Δ'. Δορί τ' Guelph. bis. Δορὺ δ' Ald. Mox ἔκτανες Herm.

ψ. 971. ΜΕΛΕΟΠΟΝΟΣ. ΜΕΛΕΟΠΑΘΗΣ. Μελεοπαθής; Μελεόπονος Guelph.

ψ. 972. ΙΤΩ ΔΑΚΡΥΑ ΙΤΩ ΓΟΟΣ. ΑΝΤΙΓ. Ἰτω γόος. ΙΣΜ. Ἰτω δάκρυα Cant. 1. 2. Ask. A. Colb. 1. 2. Guelph. Viteb. Mosq. 1. 2. Brunck. Schutz. Hermann. Ἰτω † δάκρυα Pors. 2.

ψ. 973. ΠΡΟΚΕΙΣΕΤΑΙ. Προκείσεται Guelph. "Quid sibi velint



ista: *προκείται κατακτάς*, nulla equidem conjectura exputo. Cur enim de fratris cadavere, quod jam ante pedes erat, futuro tempore diceret *προκείται*? Præterea versiculum hic excidisse et carminis amœbæi ratio et personarum alternatio facile arguit. Si vero ita scripsisset Æschylus,

ANT. Πρόκειται τῆδ' ὁ φονευθείς.

ΙΣΜ. Πρόσκειται χῶ κατακτάς.

Nec ad sensum nec ad personarum alternationem aliquid desideraretur. Antigone enim diceret: *Hic jacet interfectus Polynices*. Ismene autem regereret, juxta eum et ille, qui interfecit, jacet. Omissionis quoque causam intelligeremus, quod librarius a *πρόκειται*, postquam illud scripsisset, ad sequens *πρόσκειται* oculis aberrasset. Verum in explendis ejusmodi lacunis, ultra id quod probabile sit progredi non licet." Hæc Schutz. At in edit. 2.

ANT. Πρόκεισαι φονευθείς.

ΙΣΜ. Πρόκεισαι κατακτάς.

γ. 974. ΗΕ ΗΕ. Hic ΙΣΜ. præfigit Ask. C. reliquum versum ANT. assignat; recte. Sic Ar. Seld. apud Burt. Rob.

Ibid. ΓΟΟΙΣΙΝ. Γόοισι omnes præter Stanl. cujus editio plerumque satis accurata, hic manifesto sphalmate laborat.

γ. 975. ΔΕ ΚΑΡΔΙΑ. Δὲ καρδία Ald. Abest δὲ ab Ask. C. Δὲ καρδία Turn.

γ. 976. ΙΩ ΙΩ. Abest alterum ἰὼ a Cant. 2. Μοχ πανδάκρευτε Med. Colb. 1. 2. Ask. B. D. Cant. 1. Seld.

γ. 977. ΑΥΤΕ. Αὖ Guelph.

γ. 978. ΦΙΛΟΥ Γ'. Γ' abesse posse suspicatur Pauw. ut sit versus Dactyl. dim. acat.

γ. 979. ΦΙΛΟΝ. Φίλος Ask. D.

γ. 980. ΔΙΠΛΑ ΛΕΓΕΙΝ. Schutzius non dubitat quin corruptum hic sit *διπλᾶ λέγειν* et *διπλᾶ ὄρᾶν*, vereque Æschylum ita potius scripsisse, ANT. Ὅλοᾶ λέγειν. ΙΣΜ. Ὅλοᾶ δ' ὄρᾶν. ut postea γ. 994. γ. 1002. Ὅλοᾶ cum sequentibus etiam bene cohærere monet, Antigone enim statim infert *ἀχέων τοίων*, κ. τ. λ. Ὅλοᾶ vero h. l. i. q. *λυγρὰ*, *tristia*, *miserabilia*. Porro observat v. cl. has voces esse tanquam *ἐπιμελωδήματα*, cujus generis quædam in bucolicis quoque occurrunt, e. g. Theocr. Idyll. I. quæ Galli appellant *des refrains*, nos Anglice, sed minus eleganter *the burthen of the song*. Sic etiam locum intelligit vere doctus ille Dutheiliius interpres Gallicus; sed *διπλᾶ* sollicitari non vult Herm. nam sic augeri credit rei atrocitatem.

γ. 981. ΑΧΕΩΝ. Γόων Schol. B. Cant. 1. Ask. A. C. Ar. Seld. apud Burt. Colb. 2. (sed ibi suprascriptum *ἀχέων*) Guelph. Rob. Var. Lect. quam profert Schol. B. sic emendat Abresch. Ἀχέω τοίων τὰδ' ἐγγύθεν.

Ibid. ΤΟΙΩΝ. Ποίων Guelph. Μοχ ἐγγύθι Colb. 1.

γ. 982. ΠΕΛΑΣ. In quibusdam libris hic versus ab eadem

persona pronuntiatur a qua et præcedens, nimirum ab Antigone: deinde in seqq. versibus, ubi nos Antigones personam adnotavimus, illic Ismenes persona ponitur, et vice versa, usque ad *ἰὼ ἰὼ καὶ προσῶ γ' ἐμοί'* a quo loco deinceps ita positæ sunt personæ ut eas in nostra editione habes. Etsi autem non multum refert uter ab utra versus pronuntietur, utpote quum omnia fere sint ejus modi quæ ab utralibet sorore de magis charo sibi fratre dici possint, tamen si quid Scholiastæ auctoritas in hac re valere debet, illum eodem modo collocasse personas quo a nobis collocatas vides, ex eo conjicere licet, quod exponens, *ψ. 998. Σὺ τοίνυν οἶσθα διαπερῶν, αἰτ, σὺ οἶδας ὃ Πολύνεικος τῆν μοῖραν ὅσον δύναται, διαβὰς δι' αὐτῆς, ἦ, κ. τ. λ.* Si enim Schol. putavit hæc dici de Polynice, ergo ab Antigone, cujus voluntas propensior in eum erat, ut ex hoc nostro poeta, Sophocle et Euripide notum est. Fieri tamen potest ut ipse Schol. *ψ. 983. Ἰὼ μοῖρα βαρυδότερα μογερά,* cum duobus seqq. dederit Ismenæ; ut hic versus *Σὺ τοίνυν οἶσθα διαπερῶν,* ab Antigone pronuntietur, sed loqui incipiente, non autem continuante sermonem suum. Quod etiamsi concedamus, tamen quos antea versus quibus personis nos attribuimus, eosdem iisdem illum tribuisse necesse fuerit: nam ex altera personarum vicissitudine ea verba non ad Antigone sed ad Ismenem deveniunt. Sed o nimiam fortasse *λεπτολογίαν* H. STEPH. Deest *ΙΣ.* in Seld. Ald. Turn. *Πέλας δ' Med. Colb. 2. Cant. 1. Guelph. Πέλαδ' Rob. Πέλας δ' ἀδελφῶν αἰδ' ἀδελφραί Brunck.* ne versus inconcinne et *ἀμέτρως* hiet. Metrum vero inde oritur Iamb. trim. brachyc. Sic Schutz. 1. qui tamen hunc versum glossæ prioris versiculi quam Ismenes responso similiorem esse judicavit, et etiam hæc de causa suspectum, quod prorsus *ἀμέτρως* ante Brunck. legeretur. Credit autem vir cl. alternum Ismenes versiculum excidisse, in ejusque locum a Scholiis interpretamentum illud immigrasse. At in edit. 2. Hermannum sequitur, qui post *ψ. 981.* excidisse versiculum Ismenæ tribuendum existimat, ac deinde sic legit,

ANT. Πέλας δ' αἰδ' ἀδελφραί

ΙΣΜ. Πέλας τῶνδ' ἀδελφῶν.

*ψ. 983. ΙΩ.* Bis in Rob. Hæc choro tribuit Schutz. 1. duabus sororibus in edit. 2.

*ψ. 984. Τ' ΟΙΔΙΠΟΥ. Δ' Οιδίπυ Schutz. 2.* errore typ. nam in *ἀναλήψει, τ'.*

*ψ. 985. ΕΡΙΝΝΥΣ. Ἐρινύς Heath. Brunck. Schutz. Herm. Cf. ψ. 494. ψ. 706.* Paulo diversus oritur sensus ex interpunctione Pors.

— *πότνια τ' Οιδίπυ σκιά*

*Μέλαιν', Ἐρινύς ἢ μεγασθενής τις εἶ.*

Sic et rursus ille, *ψ. 997. Μοχ τις* abest a Bar. 4. Ald.

*ψ. 986. ΗΕ ΗΕ.* Semel tantum in Bar. 4. Ald. Rob. Personam ANT. hic habet Schutz. 1.

Ibid. ΠΗΜΑΤ'. Πήματ' Med. Cant. 1. Guelph. qui omnes proximum versum ab *ιδείξατε* inchoant. Et sic ordinat Brunck. sed ille *πήματ'* retinet. Longe aliter hæc et seqq. legit Schutz. 2.

'Ηε, ἡε, δυσθίατα πήματ' ἔν  
'Εδειξ' ὄδ' ἐκ φυγᾶς ἰμοί.  
Οὐδ' ἴκεθ' ὡς κατέκτανε.

ISM. Σωθεις δὲ πνεῦμ' ἀπώλεσεν.

H. e. viro cl. interprete, *Heu, heu, mala visu atrociam mihi hic, Polynices, ostendit ex fuga redux; nec ipse postquam fratrem occidit ad nos venit. ISM. Servatus potius vitam perdidit. Mox* *ιδείξατε* Guelph.

ψ. 987. ΕΚ ΦΥΓΑΣ ΕΜΟΙ. Ἐκ φυγῶν Ven. 2. Ἐκ φυγῆς ἰμοί Guelph. Abest ἰμοί a Rob.

ψ. 988. ΟΥΔ'. Hinc usque ad ψ. 1013. Codex Ar. invertit personas. Personam ISM. hic habet Schutz. 1.

Ibid. ΩΣ. ὄς Pauw. ad Eteoclem respiciens, *Neque rediit qui occidit: Eteocles qui occidit. Mox κατέκτανεν* Pors. ἀπίκτανεν Herm. f. errore typ.

ψ. 989. ΣΩΘΕΙΣ. Emendationem Stanl. non recipit Pauw.

ψ. 990. ΑΠΩΛΕΣΕ ΔΗΤΑ. Ἀπώλεσεν δῆτα Rob. Turn. Steph. Rectius Heath. ἀπώλεσεν δῆ ut vitetur Anapæstus, malim enim Iamb. trim. acat. quam Asynart. e Dochmio et Troch. hephthem.

Ibid. ΤΟ ΤΟΥΔ'. τόνδ' Colb. 1. 2. Ask. A. Ar. Ox. Bar. 4. apud Burt. Cant. 1. 2. Ven. 1. Guelph. Ald. Turn. Stanl. marg. Mox ἐνόσφισεν Ald. Rob.

ψ. 991. ΤΑΛΑΝ. ὦ τάλαν Ask. A.

Ibid. ΤΑΛΑΝΑ ΚΑΙ ΠΑΘΕΝ. Τάλανα καὶ παθὸν Med. Cant. 1. 2. Bar. 4. Turn. quod notat H. Steph. in VV. LL. F. Morel. Τάλανα καὶ πάθη Colb. 1. Τάλανα παθὸν Colb. 2. Brunck. e Cod. A. quo usus est. Schutz. Herm. quod sane placet. Τάλανα καὶ ἔπαθον Ask. C. Ven. 2. Τάλανα καὶ πάθος Guelph. Τάλαιναν καὶ πάθον Ald. Τάλαινα καὶ πάθεν Rob. Τάλανα κ' ἔπαθεν Pauw. sed monet Heath. sic dicendum esse καὶ ἔπαθεν, quod Pauwio parum placeret. Τάλαν πάθος Schutz. 2. eleganter.

ψ. 992. ΔΥΣΤΟΝΑ. Alii *δύσηνα* ut et ψ. 1006. Ἴὼ ἰὼ δυσόνων κακῶν, alii *δυσήνων*, alii *δυσπότμων*. H. ΣΤΕΡΗ. Sic F. Morell. *Δύστονα καὶ* Turn. Stanl. marg. *Δίστονα* Schutz. qui per *δίστονα κήδεα* intelligit *gemini homines carissimi, ambo gemendi*. Κήδεα scil. pro fratribus quorum cura nondum sorores deseruerat. Sic supra, ψ. 885. iidem appellabantur *διπλαῖ μερίμναι*. *Δίστονα* vero, ut apud Soph. Œd. Colon. ψ. 1049. *Δίστολοι ἀδελφαί*. Totum versum sic legit Hermann. *Τάλανα δίστονα κήδε' ὁμώνυμα*. At *τάλανα δύστοπμα κήδε' ὁμώνυμα* Schutz. 2. Personam ANT. hic habet Schutz. 1.

ψ. 993. ΤΡΙΠΑΛΤΩΝ. Τριπάντων Ask. D. *Δοριπάλτων* e conjectura Schutz. quo verbo utitur noster in Agam. ν. 118. Itaque *πήματα δοριπάλτα*, ut ait ille, sunt "*noxæ* seu *piacula* horum fratrum, quibus, ut hastis se inviam aggredierentur permoti sunt. Jam ipsi fratres seu eorum corpora dicuntur *δίυγχα δοριπάλτων*

σημάτων, *madentia noxis hastam vibrantibus*, h. e. etiamnum *madentia sanguine et cæde qua alter alterum peremerat.*" Hæc ille, at in edit. 2. Hermannum sequitur, legentem διπάλτων, et sic interpretatur, *madentes adhuc sanguinolenti duelli noxa*; quod certe melius. Δίπαλτος γεατός, monente Hermanno occurrit apud Soph. Ajac. ψ. 408. Sed nec sic mihi satisfacit, et in vulgata malim acquiescere, nam vix tanti est ut legamus τρίπαλτα σήματα. Cf. Notas Varr. Philolog. Hæc Ismenæ tribuit Schutz. 1.

ψ. 994. ΟΛΟΑ ΛΕΓΕΙΝ. Hæc ANT. ὀλοὰ δ' ὄρα̃ν ΙΣΜ. tribuit Schutz. 1.

ψ. 995. ΙΩ. Deest Colb. 2. Ask. D. Seld. Hæc Chori sunt apud Schutz. 1. Μοx βαρυδότρηα, facili lapsu, Guelph.

ψ. 996. ΠΟΤΝΙΑ Τ'. Πότνια δ' Bar. 4. Μοx Μέλαιον τ' Ald.

ψ. 998. ΔΙΑΠΕΡΩΝ. Abresch. mavult cum Schol. α'. διαπερῶν in in Aoristo. Nihil erat mutandum.

ψ. 999. ΥΣΤΕΡΟΝ. Ὑστερος Med. Colb. 1. Ask. B. D. Seld. Cant. 1. 2. Guelph. (ubi suprascriptum υ) Ald. Rob.

ψ. 1001. ΤΩΓ'. Τῶδ' Ask. C. Seld. Bar. 4. Cant. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn. recte, quod et vidit Pauw. Sic Brunck. Pors.

ψ. 1002. ΟΛΟΑ Δ' ΟΡΑΙΝ. Personarum nomina deinceps sic affigit Pauw.

ΙΣΜ. Ὀλοὰ δ' ὄρα̃ν.

Ἴὼ πόνοσ οὐφ' ἡμῖν. ΙΣΜ. Ἴὼ ἰὼ κακὰ δώμασι.

Καὶ χθονὶ πρὸ πάντων δ' ἐμοί.

ANT. Ἴὼ ἰὼ, καὶ πρόσω γ' ἐμοί.

ΙΣΜ. Ἴὼ ἰὼ δυσύων κακῶν.

Ἄναξ Ἐτεοκλεῖσ ἀρχηγέτα.

ANT. Ἴὼ πάντων πολυσηνάτατοσ

Ἴὼ δαιμονῶντες ἐν ἅπα̃.

ψ. 1003. ὈΥΦ' ΗΜΙΝ. In quibusdam libris legitur ἰὼ πόνοσ sine illis verbis οὐφ' ἡμῖν, at in quadam editione legitur ὁ ἐφ' ἡμῖν ἐξημμένος. Illic male verba contextui detracta; hic perperam ex Scholiis contextui additum verbum. Η. ΣΤΕΡΗ. Deest illud οὐφ' ἡμῖν Med. Colb. 2. Ask. A. Ven. 1. Ar. Bar. 4. Ald. Turn. Pors. ὁ ἐφ' ἡμῖν Colb. 1. Οὐφ' ἡμῖν ἐξημμένος Seld. Ask. C. Guelph. Cant. 2. ὁ ὑφ' ἡμῖν ἐξημμένος Ven. 2. Totum locum Ismenæ attribuit Rob. ac sic legit,

ΙΣΜ. Ἴὼ πόνοσ ὁ ἐφ' ἡμῖν ἐξημμένος

Καὶ τῇ χθονὶ, πρὸ πάντων δ' ἐμοί.

Hunc versum in duos dividit Heath.

ANT. Ἴὼ πόνοσ οὐφ' ἡμῖν

ΙΣΜ. Ἴὼ ἰὼ, κακὰ δώμασι.

Ut sit, 1. Ion. a maj. dim. cat. 2. Iamb. dim. acat. Aliter Brunck. qui sic legit,

ANT. Ἴὼ πόνοσ. ΙΣΜ. Ἴὼ κακὰ δώμασι,

Καὶ χθονὶ πρὸ πάντων δ' ἐμοί.



Ut sit 1. Iamb. dim. acat. ultima in *πόνος* producta in fine orationis. 2. Asynartet. e Dactyl. dim. et Dochm. Sic et Schutz. nisi quod rectius *ἰὼ* geminaverit, ut Asynartet. e Dochm. constitui possit.

Ibid. *ἰὼ ἰὼ*. Semel tantum in Cant. 2. Ox. Ald. Turn. Mox *δόμοσι* Cant. 1.

γ. 1004. *ΚΑΙ ΧΘΟΝΙ*. Deest Ask. A. Mox δ' ante *ἔμοι* omittit Guelph.

γ. 1005. *ἰὼ ἰὼ*. Semel tantum in Cant. 1. Desunt omnino in Colb. 1. 2. Cant. 2. Ask. A. C. D. Guelph. Seld. Personam *ἸΣΜ*. hic habet Schutz. 1.

Ibid. *ΚΑΙ ΠΡΟΣΩ Γ'*. *Καὶ τὸ πρόσω γ'* Colb. 1. 2. Ask. A. C. D. Cant. 2. Seld. Bar. 4. Ald. Turn. Stanl. marg. *τὸ πρόσω τ'* absque *καὶ* Rob.

γ. 1006. *ἰὼ ἰὼ*. Semel tantum Seld. Bar. 4. Guelph. Ald. Schutz. Duos versiculos hic excidisse putat Schutz. ab *Ἀντιγόνη* recitatos, quibus in his *Ἰσμενε* respondet.

Ibid. *ΔΥΣΤΟΝΩΝ*. *Δυσάνων* Med. Bar. 4. Ald. *Δυσπότμων* Colb. 2. Ask. A. C. Cant. 1. Seld. Ven. 2. Guelph. Rob. Vide ad γ. 992. *Δυσήνων* Viteb. *Δυσήνων πημάτων*, pro *δυσόνων κακῶν* habet Cant. 2. Hos versus sic legit Brunck.

*Ἴὼ δυσπότμων κακῶν, ἄναξ*

*Ἐτεοκλεῖς ἀρχηγέτα.*

Uterque est Troch. hephthem. nam *ἰὼ* et hic et per totum fere hoc canticum stat extra versum, quod et monet Brunck. Sic Schutz. *Ἴὼ † δυσόνων* Pors. 2.

γ. 1007. *ΕΤΕΟΚΛΕΙΣ ΑΡΧΗΓΕΤΑ*. Hæc duo verba in Victorii libro margini adscripta sunt ut Scholium. *Η. ΣΤΕΡΗ*. Desunt in Med. Ask. A. B. D. Et Salvin. glossema putat ad vocem *ἄναξ*, quod e Scholio irrepsit in textum. Sed vix credam *ἀρχηγέτα* Scholium esse, quod plerumque voces reconditas per notiores exponit.

γ. 1008. *ἰὼ*. Bis in Ask. A.

Ibid. *ΠΑΝΤΩΝ ΠΟΛΥΣΤΟΝΩΤΑΤΟΙ*. Alii *πολυπεινώτατοι*. Tam est *Æschyleum* *πολύπνοος* quam *πολύπνοος*, *πόνος* enim paulo ante dixerat, γ. 1003. et γ. 971. *μελεόπνοος*. *Η. ΣΤΕΡΗ*. *Πάντων πολυπινώτατοι* Med. Colb. 1. Cant. 1. 2. Ar. Ox. Seld. Bar. 4. apud Burt. Ven. 1. 2. Ald. Turn. Stanl. marg. Schutz. *Πάντων πολυπινώτατε* Guelph. *Πολυπινώτατοι πάντων* Rob. *Πάντων πολυπινώτατοι* Brunck. ut saluum sit metrum quod sic vix ac ne vix quidem dicatur Dactyl. trim. Sed frustra, nam retinenda vulgata lectio unde versus est *Antispast*. *Æschyleus* ex epitrito primo et Iamb. dim. brachyc. puro. *Πάντων † πολυπινώτατοι* Pors. 2.

γ. 1009. *ἰὼ*. Bis in Rob. ubi mox etiam *δαιμονῶντος*.

Ibid. *ΕΝ ΑΤΑΙ*. Abest *ἐν* a Colb. 2. Guelph. Seld. Ask. A. *Ἐν ἀτῆ* Cant. 2. *Ἐν ἀτα* Ald.

γ. 1010. *ἰὼ ἰὼ*. Semel tantum in Cant. 2. Mox *ποῖ* Ask. B. Cant. 1.

Ibid. ΘΗΣΟΜΕΝ. Θάψομαι Cant. 2. Θήσομαι Ven. 2. Τήσομεν  
Ald. Μοχ χθονὶ Guelph. ἐν χθονὶ Seld.

γ. 1011. ΙΩ. Bis in Colb. 2. Cant. 1. Seld. Guelph. Rob. ¶

γ. 1012. ΙΩ ΙΩ. Semel tantum in Cant. utroque. Μοχ Πάτριον  
Colb. 2. Totum jam Canticum exhibebimus descriptum ex edit.  
Schutz. 2. in Strophas et Antistrophas ex Hermanni et Schutzii  
mente divisum.

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

## ΣΤΡΟΦΗ α'.

- ΗΜΙΧ β'. Ἴὼ ἰὼ δύσφρονες,  
Φίλων ἄπιστοι καὶ κακῶν ἀτρέμονες,  
Δόμους πατρῶες ἑλόν-  
τες μέλεις σὺν αἰχμᾶ.  
ΗΜΙΧ α'. Μέλεις δὴθ' οἱ μέλεις θανάτους  
Εὔροντο δόμων ἐπὶ λύμα.

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

- ΗΜΙΧ β'. Ἴὼ ἰὼ δωμάτων  
Ἐρειψίτοιχοι καὶ πικρὰς μοναρχίας  
Ἰδόντες ἤδη διήλ-  
λαχθε σὺν σιδάρεσσι,  
Κάρτα δ' ἀληθῆ πατρὸς Οἰδιπόδα  
Πότι Ἐρινύς ἐπέκρανε.

## ΣΤΡΟΦΗ β'.

- ΗΜΙΧ α'. Δι' εἰωνύμων τετυμμένοι—  
ΗΜΙΧ β'. Τετυμμένοι δὴθ', ὁμο-  
σπλάγγων τε πλευρωμάτων.  
Αἰ αἰ δαιμόνιοι,  
Αἰ αἰ δ' ἀντιφόνων  
Θανάτων ἀραί.

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

- ΗΜΙΧ α'. Διανταίαν μοι λέγεις πλάγαν.  
ΗΜΙΧ β'. Δόμοισι καὶ σώμασι  
Πεπλαγμένους ἐννέπω,  
Ἐναυδάτω μένει  
Ἐραίῳ τ' ἐκ πατρὸς  
Διχόφρονι πύτμῳ.

## ΕΠΩΙΔΟΣ.

- ΗΜΙΧ α'. Διήκει δὲ καὶ πόλις  
Στόνος, γένεσι πύργου  
Στένει πῆδον φίλωνδρον.

- HMIX β. Μένει κτέανα δ' ἐπιγόνους,  
 Δι' ὧν αἰνομόροις,  
 Δι' ὧν νεῖκος ἔβα,  
 Καὶ θανάτῃ τέλος.  
 HMIX α'. Ἐμοιράσαντο δ' ὄξυκάρδοι  
 Κτήμαθ' ὡς ἴσον λαχεῖν.  
 HMIX β. Διαλλακτῆρι δ' ἐκ ἀμεμφία φίλοις  
 Οὐδ' ἐπίχαρις Ἄρης.

ΣΤΡΟΦΗ.

- HMIX α'. Σιδαρόπλακτοι μὲν ὧδ' ἔχουσι  
 Σιδαρόπλακτοι δὲ τῆς μένουσι—  
 Τάχ' ἂν τις εἴποι, τίνες;  
 Τάφῳ πατρῶν λάχαι.  
 HMIX β. Δόρων μάλ' ἄχῳ δ' ἐπ' αὐτὰς  
 Προπέμπει δαί-  
 κτηρ γόος αὐτόσοις αὐτοπήμων,  
 Οὐ φιλόφρων, ἐ φιλογαθῆς, ἐτύμως δακρυχέων  
 Ἐκ φρενός, ἃ κλαιομένας με μινύθει,  
 Τοῖνδε δυεῖν ἀνάκτοι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

- HMIX α'. Πάρερι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλίοισιν,  
 Ὡς ἐξέστην πολλὰ μὲν πολίτας,  
 Ξένων δὲ πάντων γίχας  
 Πολυφθόρου ἐν δαί.  
 HMIX β. Δυσδαίμων σφίι ἃ τεκῆσα  
 Πρὸ πασῶν γυναι-  
 κῶν ὀπόσαι τεκνογόνοι κέκληνται.  
 Παιδὰ τὸν αὐτὰς πόσιν αὐτᾶ θεμένα, τῆσδ' ἔτεχ' οἱ  
 Δ' ὧδ' ἐτελεύτασαν ὑπ' ἀλλαλοφόροις  
 Χερσὶν ὁμοσπόροισιν.

ΣΤΡΟΦΗ.

- HMIX α'. Ὀμόσποροι δῆτα καὶ πανώλεθροι  
 Διατομαῖς ἐ φίλαις,  
 Ἐριδι μαινομένα,  
 Νείκεος ἐν τελευτᾷ.  
 Πέπαυται δ' ἔχθος, ἐν δὲ γαίᾳ  
 Ζωὰ φονόρρυτος  
 Μέμιικται, κάρτα δ' εἶσ' ὅμαιμοι.  
 Πικρὸς λυτῆρ νεικέων  
 Ὁ πόντιος ξεῖνος ἐκ  
 Πυρὸς συβείς θηκτὸς σίδαρος.  
 Πικρὸς δὲ χρημάτων  
 Κακὸς δατητᾶς Ἄρης,  
 Ἄρᾶν γε πατρὸς τιθεὶς ἀληθῆ.

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

ΗΜΙΧ Β'. Ἐχθροὶ μοῖραν λαχόντες ὧ μέλει,  
 Διόσδοτον ἀχέων.  
 Ὑπὸ δὲ σώματι γᾶς  
 Πιλάτος ἄβυσσος ἔσαι.  
 Ἰὼ πολλοῖς ἐπανθήσαντες  
 Πόνους αἰεὶ δόμοι.  
 Τελευτᾷ δ' αἰδ' ἐπηλόλαξαν  
 Ἄραϊ τὸν ὄξυν νόμον,  
 Τετραμμένω παντρόπω  
 Φυγᾷ γένος ἔσακε δ' Ἄτας  
 Τρόπαιον ἐν σύλαις,  
 Ἐν αἷς ἐθείνοντο καὶ  
 Δυοῖν κρατήσας ἔληξ' ὁ δαίμων.

## ΣΤΡΟΦΗ.

ΑΝΤ. } Ἰὼ Μοῖρα βαρυδότερα μογερά,  
 ΙΣΜ. }  
 Ποτνία δ' Οἰδίπυ σκιά,  
 Μέλαινά τ' Ἐρινύς, ἧ μεγασθενής τις εἶ.  
 ΑΝΤ. Ἦε ἦε, μαίνεται γόοισι φρήν  
 Ἐντὸς δὲ καρδία γένει.  
 Ἰὼ, ἰὼ, πολυδάκρυτε σύ.  
 ΙΣΜ. Σύ δ' αὐτε καὶ πανάθλιε.  
 ΑΝΤ. Παισθεῖς ἐπαισας. ΙΣΜ. Σύ δ' ἔθανες κατακτανῶν.  
 ΑΝΤ. Δορὶ δ' ἔκτανες. ΙΣΜ. Δορὶ δ' ἔθανες.  
 ΑΝΤ. Πρὸς φίλῃ γ' ἔφθισο. ΙΣΜ. Καὶ φίλον ἔκτανες.  
 ΑΝΤ. Μελεόπονος. ΙΣΜ. Μελεοπαθής.  
 ΑΝΤ. Ἴτω γόος. ΙΣΜ. Ἴτω δάκρυα.  
 ΑΝΤ. Ὅλοα λέγειν. ΙΣΜ. Ὅλοα δ' ὄραϊν.  
 ΑΝΤ. Ἀχέων τοίων τὰ δ' ἐγγύθεν.  
 ΙΣΜ. \* \* \* \* \*  
 ΑΝΤ. Πέλας δ' αἰδ' ἀδελφαί.  
 ΙΣΜ. Πέλας τῶνδ' ἀδελφῶν.  
 ΑΝΤ. Ὅλοα λέγειν. ΙΣΜ. Ὅλοα δ' ὄραϊν.

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

ΑΝΤ. } Ἰὼ Μοῖρα βαρυδότερα μογερά  
 ΙΣΜ. }  
 Πότνια τ' Οἰδίπυ σκιά,  
 Μέλαινά τ' Ἐρινύς ἧ μεγασθενής τις εἶ.  
 ΑΝΤ. Ἦε ἦε, δυσθέατα πῆματ' ἔν  
 Ἐδειξ' ὄδ' ἐκ φυγᾶς ἐμοί.  
 Οὐδ' ἴκεθ' ὡς κατέκτανε.  
 ΙΣΜ. Σωθεῖς δὲ πνεῦμ' ἀπώλεσεν.  
 ΑΝΤ. Ἀπώλεσε δῆτα. ΙΣΜ. Καὶ τὸ τῆδ' ἐνόσφισε.



- ANT. Τάλαν γένος. ΙΣΜ. Τάλαν πάθος.  
 ANT. Τάλανα δύσποτμα κήδε' ὀμάνυμα.  
 ΙΣΜ. Δίυγρα διπάλτων πημάτων.  
 ANT. Σὺ τοίνυν οἶσθα διαπερῶν . . . .  
 ΙΣΜ. Σὺ δ' ἔδεν ὕψερν μαθάν . . . .  
 ANT. Ἐπεὶ κατῆλθες εἰς πόλιν.  
 ΙΣΜ. Δορός γε τῷδ' ἀντηρέτας.  
 ANT. Πρόκεισαι φονευθεῖς.  
 ΙΣΜ. Πρόκεισαι κατακτάς.  
 ANT. Ὅλοά λέγειν. ΙΣΜ. Ὅλοά δ' ὄρῃν.

ΕΠΩΙΔΟΣ.

- ANT. Ἴω ἰὼ πόνος, ἰὼ ἰὼ κακὰ  
 Δώμασι καὶ χθονὶ πρὸ πάντων δ' ἔμοι.  
 ΙΣΜ. Ἴω ἰὼ, καὶ πρὸσω γ' ἔμοι.  
 ANT. Ἴω δυσπότμων κακῶν ἀναξ  
 Ἐτεοκλεῖς ἀρχηγέτα.  
 ΙΣΜ. \* \* \* \* \*  
 \* \* \* \* \*  
 ANT. Ἴω πάντων πελυπονώτατοι.  
 ΙΣΜ. Ἴω δαιμονῶντες ἐν ἄτα.  
 ANT. Ἴω ἰὼ, πᾶ σφε θήσομεν χθονός;  
 ΙΣΜ. Ἴω, ὅπως τιμιώτατον.  
 ANT. Ἴω, ἰὼ, πῆμα πατρὶ πάρευνον.

Hæc Herm. et Schutz. 2. Quos etsi plerumque sequimur, tamen cum quædam metra et subinde lectiones et personarum nomina nostra mente aliter constituenda sint, id facillime lectori ante oculos sistetur si cum metrorum declaratione exscribam.

ΠΕΡΙΚΟΜΜΑΤΑ, ΕΠΩΙΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

- HMIX α'. 1. Ἴω ἰὼ δύσφρονες,  
 2. Φίλων ἄπιστοι καὶ κακῶν ἀτρέμονες,  
 3. Δόμους πατρῶες ἐλόν-  
 4. τες μέλαιοι σὺν αἰχμᾶ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

- HMIX β'. 1. Μέλαιοι δῆθ' οἱ μελέες θανάτους  
 2. Εὖροντο δόμων ἐπὶ λύμῃ

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

- HMIX α'. 1. Ἴω ἰὼ, δωμαίων  
 2. Ἐρειψίτοιχοι, καὶ σικρὰς μοναρχίας  
 3. Ἴδόντες ἤδη διήλ-  
 4. λαχθε \* \* σιδάρω.

## ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

- ΗΜΙΧ β'. 1. Κάετα δ' ἀληθῆ πατρὸς Οἰδιπόδα  
2. Πότνι Ἐριννὺς ἐπέκραναν.

In hac Stropha et Antistropha, 1. est Period. cat. 2. Iamb. trim. acat. 3. Period. cat. 4. Choriamb. dim. cat. Ex ultimo Antistrophico excidit vox dissyllaba.

## ΣΤΡΟΦΗ β'.

- ΗΜΙΧ α'. 1. Δι' εὐνύμων τετυμμένοι—  
ΗΜΙΧ β'. 2. Τετυμμένοι δὴθ' ὁμο-  
3. σλάγχων τε πλευρωμάτων.  
ΗΜΙΧ α'. 4. Αἱ αἱ δαιμόιοι.  
ΗΜΙΧ β'. 5. Αἱ αἱ δ' ἀντιφόνων  
6. Θανάτων ἀραί.

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β'.

- ΗΜΙΧ α'. 1. Διανταίαν μοι λέγεις πλάγαν.  
ΗΜΙΧ β'. 2. Δόμοισι καὶ σώμασι  
3. Πεπλαγμένους ἐνέπω.  
ΗΜΙΧ α'. 4. Ἄναυδάτω μένει  
5. Ἀραῖω τ' ἐκ πατρὸς  
6. Διχόφρονι πότημω.

Personas frequentius apposuimus quam Schutz. quoniam intercisæ sententiæ vehementius luctum indicant. 1. Asynartet. e Dochm. et Antispasto, cujus vicem supplet in Stropha syzyg. Iamb. 2. Period. cat. 3. Similis præcedenti. 4. Antispast. dim. brachyc. in Antistropha epitritus primus est pro Antispasto, quem sequitur purus Iambus. 5. Similis præcedenti, ut in Antistropha quoque. 6. Dochm.

## ΕΠΩΙΔΟΣ.

- ΗΜΙΧ α'. 1. Διήκει δὲ καὶ πόλιιν  
2. Στόνος, γένεσι πύργου  
3. Στένει πῆδον φίλανδρον.  
4. \* \* \* \* \*  
ΗΜΙΧ β'. 5. Μένει κτέανα δ' ἐπιγόνους,  
6. Δι' ὧν αἰνομόροις  
7. Δι' ὧν νεῖκος ἔβα,  
8. Καὶ θανάτῳ τέλος.  
ΗΜΙΧ α'. 9. Ἐμοιράσαντο δ' ὄξυκάρδιοι  
10. Κτήμαθ' ὡς ἴσον λαχεῖν.  
ΗΜΙΧ β'. 11. Διαλλακτῆρι δ' ἐκ ἀμεμφία φίλοις,  
12. Οὐδ' ἐπίχαρις Ἄρης.

1. Antispast. dim. cat. 2, 3. Iambi hephthem. 4. Versum hic excidisse arbitror, cum ob clausulam paulo abruptiorem tum

quia par numerus versuum utrique Semi-choro alias ubique assignatur. 5. Antispast. dim. cat. 6, 7. Antispasti dim. cat. 8. Choriamb. dim. brachyc. 9. Antispast. Æschyleus ex epitrito primo et Iamb. dim. brachyc. puro. 10. Troch. dim. brachyc. 11. Antispast. Æschyleus ex epitrito primo et Iamb. dim. puro. 12. Dochmius. Sequuntur deinde

Ε Π Ω Ι Δ Ι Κ Α.

ΣΤΡΟΦΗ α'.

- HMIX α'. 1. Σιδαρόπλακτοι μὲν ᾧδ' ἔχουσι,  
2. Σιδαρόπλακτοι δὲ τῆς μένουσι,  
3. Τάχ' ἄν τις εἴποι τίνες;  
4. Τάφων πατέρων λάχαι.  
HMIX β'. 5. Δόμων μάλ' ἀχὼ δ' ἐπ' αὐτῆς  
6. Προπέμπει δαί-  
7. κτηρ γόος αὐτόγονος αὐτοπήμων,  
8. Οὐ φιλόφρων, ἐ φιλογαθῆς, ἐτύμως δακρυχέων  
9. Ἐκ φρενὸς, ἃ κλαομένας με μινύθει,  
10. Τοῖνδε θυεῖν ἀνάκτοι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α'.

- HMIX α'. 1. Πάρες δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλοισιν,  
2. Ὡς ἐξάτην πολλὰ μὲν πολίτας,  
3. Ξένων δὲ πάντων γίχας  
4. Πολυφθόρης ἐν δαί.  
HMIX β'. 5. Δυσδαίμων σφιν ἃ τεκῆσα  
6. Πρὸ πασῶν γυναι-  
7. κῶν ὅποσαι τεκνογόνοι κέκληνται,  
8. Παῖδα τὸν αὐτᾶς πόσιν αὐτᾶ θεμένα τῆσδ' ἔτιχ', οἱ δ'  
9. Ὡδ' ἐτελεύτασαν ὑπ' ἀλλαλοφόνους  
10. Χερσὶν ὁμοσπόροισιν.

1. Asynartet. ex Iamb. penthem. 2. Similis præcedenti.  
3, 4. Periodici cat. 5. Antispast. dim. acat. 6. Dochmius.  
7. Choriamb. trim. cat. 8. Choriamb. tetram. acat. 9. Cho-  
riamb. trim. acat. 10. Choriamb. dim. cat.

ΣΤΡΟΦΗ β'.

- HMIX α'. 1. Ὅμοσποροι δῆτα καὶ πανώλεθροι  
2. Διατομαῖς ἐ φίλαις,  
3. Ἐριδι κεινομένα  
4. Νείκεας ἐν τελευτᾷ.  
5. Πέπαυται δ' ἔχθος, ἐν δὲ γαίᾳ  
6. Ζωὰ φονορρύτῳ  
7. Μέμικται· κάρτα δ' εἶσ' ὄμαιμοι.  
8. Πικρὸς λύτῃ νει-  
9. κίων ὁ πόντιος

10. Ζεῖνος ἐκ πυρός συθείς,
11. Θηκτός σίδαρος\*
12. Πικρός δὲ χρημάτων
13. Κακός δατητᾶς Ἄρης,
14. Ἄραν γε πατρός τιθείς ἀληθῆ.

## ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

- ΗΜΙΧ Β'. 1. Ἐχου μοῖζαν λαχόντες, ὦ μέλαιοι,  
 2. Διόσδοτον ἀχέων\*  
 3. Ὑπὸ δὲ σώματι, γᾶς  
 4. Πλῆτος ἄβυσσος ἔσται.  
 5. Ἴω πολλοῖς ἐπανθίσαντες  
 6. Πόνοισι δὴ δόμοι.  
 7. Τελευτᾶ δ' αἰδ' ἐπηλάλαξαν  
 8. Ἄραι τὸν ὄξυν  
 9. Νόμον, τετραμμένε  
 10. Παντρέπω Φυγᾶ γένεας.  
 11. Ἐσακε δ' Ἄτας  
 12. Τρόπαιον ἐν πύλαις  
 13. Ἐν αἷς ἐθείνοντο, καὶ  
 14. Δυεῖν κρατήσας ἔληξ' ὁ δαίμων.

1. Asynart. ex Iamb. penth. pro Dochmio et Iamb. dimbrachyc. In Antistropha μέλαιοι patitur synizesin. 2. Antispast. dim. brachyc. 3. Similis præcedenti. 4. Choriamb. dim. brachyc. 5. Antispast. Æschyleus, ex epitrito primo et Iamb. penth. pura. 6. Iamb. dim. brachyc. 7. Antispast. Æschyleus ut supra. 8. Dochmius. 9. Iamb. hemihol. 10. Troch. hephthem. 11. Iamb. penthem. 12. Iamb. hemihol. 13. Period. cat. 14. Asynartet. e penthem. Iamb. Operæ pretium est observare quanto artificio hæc Chorica elaboraverit Æschylus. Primam Stropham et Antistropham intercipiunt Anapæsti; secunda brevibus et intercisus sententiis impatientem luctum mirifice exprimit, qui in Epodo fit paulo sedatior. Tum forte silentium, nisi quod gestu luctus expressus fuerit, donec iterum se collegissent animi. Forte etiam inter primum Epodum et quæ sequuntur Antistrophica, Antigone et Ismene cum ancillis circum corpora occupantur, ut ea decentius componant. Tum recepto paulatim animo, Chorus iterum in luctum fertur, primum sedatius, mox incitatus, ut ex trimetris et tetrametris Choriambis facile intelligas; dein iterum aliquantum se remittit, ut ex numeris secundæ Strophæ patet. Metra vero ut jam constituuntur tanta varietate tantoque artificio ad rem accommodata sunt, ut animos etiam legentium vehementer permoveant, quid hæc igitur cum in theatro auribus simul et oculis subjecta spectantium. Sequitur dialogus inter sorores, abruptus, vehemens, incitatissimus, in quo constituendo ingenium suum exercuit. Hermannus, a quo non multum discedimus. Sin aliquis, post



absolutum in præcedente Antistrophâ Chori canticum, sequentem Stropham, Antistropham, et Epodum, a sororibus minus recte cantari, nec tam fervidum dialogum legibus Antistrophicis convenire existimet, ut nihil de Hermanni laudibus detrahâ, non valde repugnem. Monostrophica enim, cum συστήματι et ἀναλήψει, Ἰὼ μοῖρα, κ. τ. λ. si dixeris, aliquam in versibus transponendis licentiam vitaveris. Lectoris esto iudicium: nec vero prætereundum est, Antigonom ubique ad Polynicem, Ismenam vero ad Eteoclem respicere.

ΣΤΡΟΦΗ γ'.

- ANT. } 1. Ἰὼ μοῖρα βαρυδότερα μογερά,  
 ΙΣΜ. } 2. Πότνια τ' Οἰδίπυ σκία,  
 3. Μέλαινά τ' Ἐρινύς, ἡ μεγασθενής τις εἶ.  
 ANT. 4. Ἦε, ἦε, μαίνεται γόοισι φρήν,  
 5. Ἐντὸς δὲ καρδία γένει.  
 6. Ἰὼ ἰὼ, πολυδάκρυτε σύ.  
 ΙΣΜ. 7. Σὺ δ' αὐτε καὶ πανάθλιε.  
 ANT. 8. Παισθεῖς ἔπαισας. ΙΣΜ. Σὺ δ' ἔθανες κατακτανών.  
 ANT. 9. Δορὶ δ' ἔκανες. ΙΣΜ. Δορὶ δ' ἔθανες.  
 ANT. 10. Πρὸς φίλῃ ἔφθισο. ΙΣΜ. Καὶ φίλον ἔκτανες.  
 ANT. 11. Μελεόπονος. ΙΣΜ. Μελεοπαθής.  
 ANT. 12. Ἰτω γόος. ΙΣΜ. Ἰτω δάκρυα.  
 ANT. 13. Ὅλοά λέγειν. ΙΣΜ. Ὅλοά δ' ὄραϊν.  
 ANT. 14. Ἀχέων τοίων τάδ' ἐγγύθεν.  
 ΙΣΜ. 15. \* \* \* \* \*  
 ANT. 16. Πέλας δ' αἰδ' ἀδελφαί.  
 ΙΣΜ. 17. Πέλας τῶνδ' ἀδελφῶν.  
 ANT. 18. Ὅλοά λέγειν. ΙΣΜ. Ὅλοά δ' ὄραϊν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ'.

- ANT. } 1. Ἰὼ μοῖρα βαρυδότερα μογερά,  
 ΙΣΜ. } 2. Πότνια τ' Οἰδίπυ σκία,  
 3. Μέλαινά τ' Ἐρινύς, ἡ μεγασθενής τις εἶ.  
 ANT. 4. Ἦε, ἦε, δυσθέατα πῆματ' ἔν  
 5. Ἐδειξ' ὄδ' ἐκ φυγᾶς ἐμοί.  
 6. Οὐδ' ἴκεθ' ὡς κατέκτανε.  
 ΙΣΜ. 7. Σωθεῖς δὲ πνεῦμ' ἀπάλεσεν.  
 ANT. 8. Ἀπάλεσεν δὴ. ΙΣΜ. Καὶ τὸ τῷδ' ἐνόσφισε.  
 ANT. 9. Τάλαν γένος. ΙΣΜ. Τάλαν πάθος.  
 ANT. 10. Τάλανα δύσποτμα κῆδε' ὀμῶνυμα.  
 ΙΣΜ. 11. Δίωγα τριπάλτων πημάτων.  
 ANT. 12. Σὺ τοῖνον οἶσθα διαπερῶν—  
 ΙΣΜ. 13. Σὺ δ' ἔθεν ὑγερὸν μαθῶν—  
 ANT. 14. Ἐπεὶ κατῆλθεσ ἐς πόλιον  
 ΙΣΜ. 15. Δορός γε τῷδ' ἀντηρέτας.

ANT. 16. Πρόκεισαι φονευθείς.

ΙΣΜ. 17. Πρόκεισαι κατακτάς.

ANT. 18. Ὅλοα λέγειν. ΙΣΜ. Ὅλοα δ' ὄραϊν.

1. Antispast. trim. brachyc. 2. Choriamb. dim. acat. 3. Iamb. trim. acat. 4. Troch. trim. cat. vel dim. cat. si ἤε ἤε stat extra versum. 5. Iamb. dim. acat. 6. Similis præcedenti, secunda dipodia in Stropha resolvitur. 7. Iamb. etiam dim. acat. 8. Iamb. trim. acat. 9. Iamb. dim. acat. 10. Asynartet. e Dochm. 11. Iamb. dim. acat. media in διυγῶν corripitur. 12, 13, 14, 15. Omnes sunt Iambi dim. acat. Versus quintus decimus Strophicus excidit. 16, 17. Antispastici dim. brachyc. 18. Iamb. dim. acat.

Ε Π Ω Ι Δ Ο Σ.

ANT. 1. Ἴω ἰὼ πόνος, ἰὼ ἰὼ κακὰ  
2. Δώμασι καὶ χθονί, πρὸ πάντων δ' ἔμοι.  
ΙΣΜ. 3. Ἴω ἰὼ καὶ πρόσω γ' ἔμοι.  
ANT. 4. \* \* \* \* \*  
5. \* \* \* \* \*  
ΙΣΜ. 6. Ἴω δυσπότημων κακῶν, ἀναξ  
7. Ἐτεοκλεῖς ἀρχηγέτα.  
ANT. 8. Ἴω πάντων πολυζωνώτατοι.  
ΙΣΜ. 9. Ἴω δαιμονῶντες ἐν ἄτα.  
ANT. 10. Ἴω ἰὼ, πῆ σφε θήσομεν χθονός.  
ΙΣΜ. 11. Ἴω, ὅπε τιμιώτατον.  
ANT. 12. Ἴω, ἰὼ, πῆμα πατρὶ πάρευνον.

1. Asynartet. e Dochm. 2. Asynartet. e Dactyl. dim. et Dochmio. 3. Asynart. ex Iamb. penthem. et Iamb. monom. 4, 5. Exciderunt, in quibus Antigonom Polynicem allocutam esse existimes. 6. Troch. hephthem. nam ἰὼ stat extra versum. Aliter est Asynartet. e Dochm. et syzyg. Iamb. 7. Troch. hephthem. 8. Antispast. Æschyleus ex epitrito primo et Iamb. dim. brachyc. puro. 9. Period. cat. a syzygia Troch. incipiens. Ἴω stat extra versum. 10. Troch. hephthem. Ἴω ἰὼ est extra versum. 11. Asynartet. e penthem. Iamb. et Iamb. monom. 12. Period. cat. e syzyg. Troch. incipiens, nam ἰὼ ἰὼ stat extra versum, sin minus erit Period. cat. duplex, ut supra docuit Heath. Jam hunc locum expeditivimus.

ψ. 1013. ΔΟΞΑΝΤ'. Μέλλοντ' Colb. 2. Personam præconis versui perperam inserit Ald. legendo κῆρυξ δοκῆντα, κ. λ. τ. Μέλοντ' prætulit Brunck. quod in Codice Reg. A. quo usus est repererat. Καὶ † δόξαντ' Pors. 2.

ψ. 1014. ΠΟΛΕΩΣ. χθονός Cant. 1. Fons erroris in aperto est e versu seq.

ψ. 1015. ΕΤΕΟΚΛΕΑ. Arnaldum haud injuria reprehendit Pauw. quod cum postremam in Ἐτεοκλέα Attice produci ignoreret, versum sic emendare aggressus esset, Ἐτεοκλέα μὲν τόιδ', εἴ,

ἐπ' εὐνοία χθονός. Arnaldus tamen nobilem habet in hac re fratrem, Abreschium, qui Ἐτεοκλέα μὲν γὰρ τόνδ' legendum proponit.

Ibid. ΕΥΝΟΙΑΙ. In Med. videtur reformatum in εὐναία. Sic Ald.

ψ. 1017. ΕΙΡΓΩΝ ΓΑΡ. Στυγῶν γὰρ Ven. 1. Ox. Bar. 4. apud Burt. Turn. Steph. (cui recepta lectio inter VV. LL. refertur) Stanl. marg. et sic suprascriptum in Colb. 2. Nec aliter Brunck. Schutz. unde γέγων γὰρ ex conjectura reponi jubet Wakefield. S. C. § 40. Nos in vulgata acquiescimus. Distinctionem post ἐχθρῶς deleri jubet Anon. apud Burgess. ut per ἐχθρῶς ἐν πόλει intelligantur ii qui civitati erant infensi. Cf. Soph. Ajac. ψ. 1332. Non assentior. Deest γὰρ in Guelph.

Ibid. ΕΙΑΕΤ' ΕΝ ΠΟΛΕΙ. Εἴλ' ἐν πόλει Colb. 2. Εἴλε πόλεως Ask. D.

ψ. 1018. ΙΕΡΩΝ. Metrum foede corruptum est in Aldin. et sic quidem.

Ἱερῶν πατρῶων δ' ὅσιος ὦν  
Μομφῆς ἄτερ τέθνηκεν  
Οὐπερ τοῖς νέοις θνήσκειν καλόν.

Commate post ὦν et τέθνηκεν interpungit Brunck.

ψ. 1021. ΠΟΛΥΝΕΙΚΟΥΣ. Πολυνείκος H. Steph. errore typ.

ψ. 1023. ΚΑΔΜΕΙΩΝ. Καδμείας Brunck. Schutz. Pors.

ψ. 1025. ΑΓΟΣ. Ἄτος Mosq. 1. et suprascriptum Schol. ὄνειδος. Μοχ κεκλήσεται Ask. D.

ψ. 1027. ΗΡΕΙ ΠΟΛΙΝ. Ἡροπόλιν Ald.

ψ. 1028. ΟΥΤΩ. Τέτε Schutz. 2. Μοχ ἐπ' οἰώνων Ask. C.

ψ. 1029. ΤΑΦΕΝΤ' ΑΤΙΜΩΣ. Ἀφέντ' ἀτίμως voluit Wakefield. S. C. § 60. sed nil opus mutatione. Μοχ τῆπιτίμια Colb. 1.

ψ. 1030. ΤΥΜΒΟΧΟΑ. Τυμβόα Bar. 4. Ald. Μοχ προσέβειν Guelph. Ald.

ψ. 1032. ΑΤΙΜΟΝ ΕΙΝΑΙ Δ' ΕΚΦΟΡΑΣ. Ἄτιμον δ' εἶν' ἐκφορᾶς Ask. D. Ἄτιμον εἶναι δ' ἐκφορᾶν Cant. 1. sed suprascriptum ς, contra in Colb. 2. ad ἐκφορᾶς suprascriptum ν. Ἄτιμον δ' εἶναι ἐκφορᾶς Ald. Εἶναι δ' ἄτιμον ἐκφορᾶς Brunck. vocibus, contra fidem codicum, ut fatetur ipse, concinniori ordine transpositis; cum Brunckio faciunt Schutz. Pors.

ψ. 1033. ΤΟΙΑΥΤ' ΕΔΟΞΕ ΤΩΔΕ ΚΑΔΜΕΙΩΝ ΤΕΛΕΙ. Ταῦτ' ἀμφὶ τῷδ' ἔδοξε Καδμείων τέλει Schutz. 2. nimis forte licenter.

ψ. 1034. ΚΑΔΜΕΙΩΝ ΓΕ. Abest γὰρ ab Ald. Rob.

ψ. 1035. ΗΝ ΜΗΤΙΣ. Εἰ μήτις Ald. Turn. Stanl. marg.

ψ. 1036. Κ'ΑΝΑ ΚΙΝΔΥΝΟΝ. Κάνα κίνδυνον Ald. Κᾶν εἰς κίνδυνον Rob. Κᾶν ἀκίνδυνον Mosq. 1. 2. Θάψω † κᾶνὰ Pors. 2.

Ibid. ΒΑΛΩ. Βάλλω Cant. 1. Mosq. 2. Βάλω Ald. an f. λαβῶ, ἀναλαβῶ κίνδυνον, sed non necesse est. Λαβῶ habet Mosq. 1.

ψ. 1037. ΤΟΝ ΕΜΟΝ ΟΥΔ' ΑΙΣΧΥΝΟΜΑΙ. Τὸν ἐμὸν δ' ἐκ αἰσχύνομεν Rob.

ψ. 1038. ΠΟΛΕΙ. Πόλιν Guelph. Μοχ δεινὸν γὰρ Ask. C. D. Ven. 2. Rob.

ψ. 1040. ΚΑΙΠΟ. Καὶ τὸ Pauw. merito improbante Heath. Monet etiam Schutz. ordinem verborum hic esse, ἀπὸ μητρὸς ταλαίνης καὶ δυσήνης πατρὸς, vel potius repetendum ἀπὸ ante μητρὸς. Ταλαίνης † κατὰ Pors. 2.

ψ. 1041. ΚΟΙΝΩΝΕΙ ΚΑΚΩΙ. Κοινωνεῖ κακῶν Ask. A. Κοινώνει κακῶν Colb. 2. Ask. B. C. Cant. 1. Ven. 2. Ar. Guelph. Rob. Brunck. Schutz. quibus omnino assentior. Κοινωνεῖ κακῶ Heath. quod certe minus placet, nam Antigone animum suum alloquitur. Cf. etiam ψ. 1049.

ψ. 1042. ΨΥΧΗ. Ψυχῆ Ald. Commate post ζῶσα recte distinguunt Brunck. Schutz.

ψ. 1043. ΤΟΥΤΟΥ ΔΕ. Τέτω δὲ Ask. D. Abest δὲ a Guelph. ubi μοχ οὔτε. Dein καιλογάστερες Viteb.

ψ. 1044. ΠΑΣΟΝΤΑΙ. Alii σπάσσονται. Athenæus Deipn. I. quum dixisset τὸ πάσασθαι accipi pro ἀπογεύσασθαι, atque id aliquot Homeri locis confirmasset (unde etiam inquit ὁ τὸ σύνολον ἔγευσάμενος τροφῆς, κεῖται ἄσιτος, ἄπαστος) addit, οἱ δὲ νεώτεροι, καὶ ἐπὶ τῷ πληρωθῆναι τιθείασιν τὸ πάσασθαι. Quare si quis notet Æschylum dici ab Homero descivisse, et eum quoque inter νεωτέρους censeri, legat σπάσσονται pro διασπαράξουσι, διαρραίξουσι, quod alicubi de lupis dictum legi. Nisi forte Athenæum quis putat nimium temere de hujus verbi usu pronuntiasse; quod non facile adducor ut credam. Utinam enim tam esset ἀξιόπιστος Eustathius et cætera Grammaticorum turba quam est iste. Η. ΣΤΕΡΗ. Πάσσονται, *gustabunt, comedent, vescentur, devorabunt*: omnia illa bona hic, et verbum accipere potes prout lubet: Moneo propter Stephanum qui hic vere Grammaticum agit. ΠΑΥΩ. Malim σπάσσονται, ut illo altero lupis accommodatius. Soph. Antig. ψ. 264. Σημεῖα δ' ἔτε θηρὸς, ἔτε τῷ κυνῶν ἔλθόντος, ἔσπασάντος ἐξέφαινετο. Et de eodem Polynice, ψ. 1212. Κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκης. Et ψ. 1093. σπαράγματα κυνῶν. Adde Eurip. Bacch. ψ. 339. Hec. ψ. 1126. Longum, Pastor. III. p. 89. Parthen. Erot. c. 10. et sic alii complures. ΑΒΡΕΣΧ. Malim σπάσσονται quod dant Ask. B. Cant. 1. 2. Viteb. Mosq. 1. 2. Seld. Turn. inter VV. LL. Brunck. Schutz. 1. At πάσσονται Schutz. 2. qui et versum ante hunc excidisse arbitratur hac sententia, *Neque aves carnem Polynicis gustaturas* cui deinde respondebat alterum membrum, *neque lupos avidos eam distracturos*. Id ille forte ob ἔδει, sed nescio an de causa satis idonea. Λύκοι † πάσσονται Pors. 2.

ψ. 1045. ΑΥΤΩΙ. Αὐτῷ Guelph. Αὐτῇ vero, elegantem et certissimam Piersoni Emendationem in Verisimil. I. 3. merito recepit Schutz. ut αὐτῇ referatur ad sequens κἀυτή. Sic vero τῷδε in versu seq. non ad κολπῶ sed ad Polynicem referendum est. Αὐτῇ etiam Pors.

ψ. 1046. ΓΥΝΗ ΠΕΡ ΟΥΣΑ. Abest ἔσα a Rob.

ψ. 1047. ΚΟΛΠΩΙ. Κόλποις suprascriptum habet Guelph.



ψ. 1048. ΜΗΔΕ ΤΩΙ. Μὴ δέτω Ald. Rob. Μηδέ σοι Brunck. ut animam suam alloquatur, *ne consilium mutes O anime*. Sed non probo, etsi Brunckius vulgatam lectionem aut versionem ineptam judicaverit, nam inest in ea sarcasmus ad ea quæ dixerat Præco, ψ. 1013. Δοκῶντα καὶ δοξάζοντ'— Recte vero contra Brunckium contendit Schutzius πάλιν δοκεῖν significare posse *contraria sentire*, seu *decernere*, ut *παλινομιεῖν contraria loqui*. Dura mihi videtur Burgessii interpretatio, legentis, μηδὲ τῷ δόξῃ πάλιν, *Ne contra ea sentias*, τῷ πάλιν autem pro *contra ea* perquam incommode poni non sine causa judicavit Schutz. Nec tamen in versu proximo interpretando feliciter rem gessit. Vide Notas Varr. Philologg.

ψ. 1049. ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΣ. Σωτήριος Cant. 1. Comma post θάρσει delet Pors. unde non pro verbo sed substantivo habendum erit.

ψ. 1050. ΤΟΔΕ. Τάδε Med. Cant. 1. 2. Colb. 1. 2. Ar. Seld apud Burt. Rob. Brunck. rectius. Vide quæ Valcken. ad Phœniss. ψ. 430. Cf. Soph. Antig. ψ. 66. Personam ΑΓΓ. pro ΚΗ. apponit Cod. Med.

ψ. 1051. ΑΥΔΩ. Personam ΙΣΜ. pro ΑΝΤ. hic habet Cod. Ar. ut et ψ. 1053. et ψ. 1055. Sic Seld. apud Burt. qui est idem Codex.

ψ. 1052. ΚΑΚΑ. Κανὰ Ald.

ψ. 1053. ΤΡΑΧΥΝ'. Τραχύνεθ' Ald. quæ lectio et Turnebo notatur inter VV. LL. Τραχύς Rob. haud male. Melius vero Burgess. Τραχύς γ'. Vulgatam servat Schutz. et vertit, ex mente Schol. α'. *Quantum voles exaggera ejus asperitatem*: cui omnino assentior.

Ibid. ΑΘΑΠΤΟΣ Δ'. Abest δ' a Schutz. Pors. quibus assentior, sic enim orationi vis accedit.

ψ. 1054. ΤΙΜΗΣΕΙΣ. Κοσμήσεις Cant. 1. ubi γε. τιμήσεις. Τιμήσειας Guelph.

ψ. 1055. ΗΔΗ. Ἡ δὴ Is. Casaub. qui versum cum interrogatione legit et post δὴ coli signum apponit. Interrogative accipit etiam Turn.

Ibid. ΟΥ ΔΙΑΤΕΤΙΜΗΤΑΙ ΘΕΟΙΣ. Οὐ διατετίμητος θεοῖς Seld. Οὐδ' ἠτετίμηται θεοῖς Grot. in Excerpt. Οὐ διατετίμηται λεῶ Pauw. qui emphasin in τῷ ἤδη inesse censet, hoc sensu, Non novum est illud odium, sed jam dudum laboravit civitas adversus eum; quare odium quod antea non metui nunc sane non metuam: vel, ἔ διατετίμηται τέως, eodem sensu et ἤδη τέως cum majore adhuc emphasi. Prius quidem me iudice vix ferendum est, alterum non ferendum. Cum interrogatione legit Abresch. utrumque Scholiasten secutus, quasi dicat, *nonne a diis eum pridem neglectum sufficit, et pœnæ satis?* Grotium fere sequitur Heath. nisi quod pro ἐδ', ἐκ reposuerit, et interrogationem omiserit, Ἡδὴ τὰ τῶδ' ἐκ ἠτετίμηται θεοῖς. Res hujus adhuc non sine honore respexerunt dii. Innuit scil. Antigone fortunas splendidas quas exul in Adrasti aula, filia ejus in uxorem ducta, consecutus est Polynices. Et Grotium ad Æschyli sui oram reposuisse ἐκ

testatur Burtonus. Heathium sequuntur Brunck. Schutz. postea tamen Schutz. ἐδ' ἡτετίμηται prætulit; sed in τῆδ' ἐδ' ingratiſſima est κακοφωνία, itaque nos Heathio magis assentimur. Nihili est emendatio Arnald. εὔ pro ε̄ scribentis, eccui enim εὔ διατετίμηται præ vehementiori affirmatione ἐκ ἡτετίμηται placebit?

ψ. 1056. ΒΑΛΕΙΝ. Λαβεῖν Ask. D.

ψ. 1057. ΑΝΤΗΜΕΙΒΕΤΟ. Ἀντημείφατο Cant. 1. Sed superscriptum ἀντημείβετο. Ἀντιμείβετο Guelph. Ald.

ψ. 1058. ΑΝΘ' ΕΝΟΣ. Αὐθενός Guelph. Mox περιάνοι Ald.

ψ. 1060. ΘΑΨΩ. Θάψων Ald.

ψ. 1061. ΙΣΘ'. Ἴσθ' Colb. 2. Ask. C. Cant. 2. Rob. Mox ἀπ' ἐνέπω Guelph.

ψ. 1062. ΦΕΥ ΦΕΥ. Recte monet Pauw. hæc stare extra versum. Sic reliqui Editt. Personam ΧΟ. habet Seld. Mox θερσιγενεῖς Rob.

ψ. 1063. ΑΙΤ'. Αἶθ' Cant. 2. Mox οἰδιπόδος Guelph.

ψ. 1064. ΓΕΝΟΣ. Ἄγενος Guelph. Mox ὀλέσατε Lips. 2. deinde περιμνόθεν Askev. e Schol.

ψ. 1065. ΤΙ ΠΑΘΩ. Antigonzæ oratio in monometrum Anapæsticum male desinit; nam ita non solent Poetæ: Quæ quidem adscribuntur hic Antigonzæ, ab Aldo et Turnebo adscribuntur Ismenæ: perperam haud dubie: nam illa a Polynice paulo alienior, non erat adeo sollicita de funere. Et quid tamen ipsa Antigone hic? Sane quæ dicit non sorori sed amicis et civibus benevolis conveniunt: σὲ κλάειν, σὲ προπέμπειν ἐπὶ τύμβῳ, non defunctum sepelire, sed flere et ad tumulum comitari: Res est aperta, et ipsa illa in decreto civitatis distinguebantur, ut par est: Mox κλαίοντας et συνθάψομεν Chori eodem pertinent; et nihil in istis quæ Antigonzæ ascribuntur, quod sororem et sororis propositum exhibeat. Itaque hæc omnia ita legenda et distinguenda puto.

ΧΟ. Φεῦ Φεῦ.

Ὦ μεγάλαυχοι καὶ φθερσιγενεῖς  
Κῆρες Ἐριννύες, αἶ τ' Οἰδιπόδα  
Γένος ὀλέσατε περιμνόθεν ἔτῳ;  
Τί πάθω; τί δὲ δεῶ; τί δὲ μήσωμαι;  
Πῶς τολμήσω μήτε σε κλάειν  
Μήτε προπέμπειν ἐπὶ τύμβῳ;  
Ἄλλὰ φοβῶμαι κάποτρέπομαι  
Δεῖμα πολιτῶν.

Σύγχε μὲν πολλῶν πενητητέρων  
Τεύξῃ κείνος δ' ὁ τάλας ἄγοος  
Μονόκλαυτον ἔχων θεῖνον ἀδελφῆς  
Εἴσι τῖς ἔν ταῦτα πύθοιτο;

ΗΜΙΧ. Δράτῳ δὲ πόλις καὶ μὴ δράτῳ  
Τὲς κλαίοντας Πολυνείκην.

Ἡμεῖς μὲν ἴμεν, κ. τ. λ. PAUW.

Hanc ῥῆσιν ambo Codd. Regg. editt. Ald. et Turnebi Ismenæ

tribuunt, quod recte factum ipsa demonstrat sententia. Statim recitato, γ. 1061. e scena discedit Antigone, minime consilii dubia, nec ulla re a sepeliendi fratris proposito, deterrita, cui neutiquam isti versus convenire possunt. Quis illis primus Antigones personam affixerit ignoro; sed commentum sane dignum erat quod calculo suo Pauwius comprobaret. [At non probavit. S. B.] Eos Heathius non absurde Semichoro tribuere videtur. Sed aptior est Ismenæ persona. BRUNCK. Hactenus Brunck. cui de Antigone prorsus àssentior; idem vero annon potius Semichoro hi versiculi tribuendi sint, dubitandum censeo. Nimirum utramque sororem Polynicis funus comitari voluisse, non est credibile, propterea quod Eteoclis funus sororis comitatu prorsus caruisset, quod certe fieri non debebat. Itaque et supra cum Antigones querelæ ad Polynicem, Ismenes autem ad Eteoclem pertinerent, Chorus sibi persuasisse videtur Eteoclis funus Ismenen cum cæteris civibus, Polynicis vero solam Antigonen prosecuturam. Adeoque sive Ismene cum Antigone discesserit, sive cum Choro in scena permanserit, hoc tamen colloquium, nihil interpellante Ismene, inter unum alterumque Semichorum agi videtur. SCHUTZ. Totum hoc colloquium inter unum alterumque Semichorum agi nullus dubito, ut a φῦ φῦ ad πολιτῶν, γ. 1069. prioris sint Semichori, a Σύγε ad πῖθοιτο, alterius. Deinde ut in vulgatis Editionibus. Et sic edidit Schutz. 2. Verum Antigonen e scena excessisse haudquaquam concedo. Sic enim violaretur apparatus scenici decqr, quem plenum magnificentiæ et luctuosæ pompæ fuisse docuimus ad γ. 968. multo minus, ut vidit Schutz., utramque sororem ad Polynicis funus curandnm existiisse credamus. Itaque mihi certissimum est post præconis excessum Antigonen et Ismenen in scena ad finem usque dramatis, quamvis tacitas, permansisse; tum elatis corporibus, prior Semichorus Antigonen secutus est, alter vero Ismenen. Haud male interpret Gallus a φῦ φῦ ad ἔτως γ. 1064. Choro assignat, reliqua inter Semichoros partitur.

Ibid. ΜΗΣΩΜΑΙ. Μήσομαι Lips. 2. Guelph. et sic ediderat Stanl. sed in curis secundis errorem preli correxit. Personam ΙΣΜ. habent Bar. 4. Ald. Turn. sic Burgess. Brunck. Heathius q. v. (in Notis Varr. Philologg.) hæc Choro tribuere videtur.

γ. 1066. ΠΩΣ ΤΟΛΜΗΣΩ. Πῶς πῶς τολμήσω Cant. 1. Ven. 1. Ald. Rob.

Ibid. ΜΗΤΕ ΣΕ ΚΛΑΙΕΙΝ. Μήτε κλάειν Ask. B. Μήτε σε κλαύσειν Colb. 1. sed κλάειν suprascriptum Μήποτε σε κλάειν Bar. 4. Ask. D. Ven. 1. Ald. Μή σε κλάειν Rob. Μήποτε κλάειν Turn. Stanl. marg.

γ. 1067. ΜΗΤΕ ΣΕ ΠΡΟΠΕΜΠΕΙΝ. Μήποτε προπέμπειν Ask. D. Ven. 1. 2. Μήποτε σε προπέμπειν Bar. 4. Ald. Rob. Turn. Μήτε προπέμπειν Guelph. Lips. 2. Pauw. et reliqui recentt. omnino recte. Cf. Prometh. Vinc. γ. 176.

Ibid. ΕΠΙ ΤΥΜΒΩΙ. Ἐπὶ τύμβον Ask. C. D. Colb. 2. Lips. 2. Mosq. 2. Brunck. Schutz.

ψ. 1069. ΔΕΙΜΑ ΠΟΛΙΤΩΝ. Abest a Lips. 2.

ψ. 1070. ΣΥ ΓΕ ΜΗΝ. Σύ γε μὲν Cant. 1. Lips. 2. Personam χο. præponit Cod. Ar. neque HM. agnoscit ante ψ. 1080. HM. etiam delendum censet Casaub.

ψ. 1072. ΜΟΝΟΚΛΑΥΤΟΝ. Μονόκλαυτον Guelph.

Ibid. ΕΧΩΝ ΘΡΗΝΟΝ. Θρῆνον ἔχων Cant. 2. Colb. 1. Lips. 2. Ald. Rob.

ψ. 1073. ΕΙΣΙ ΤΙΣ ΟΥΝ ΤΑΥΤΑ ΠΙΘΟΙΤΟ. Εἰσὶν τὶς ἂν ἔν πείθοιτο; Ask. B. Med. Colb. 1. Εἴσι· τὶς ἂν ἔν τα πείθοιτο; Ask. D. Cant. 2. Colb. 2. (ubi suprascriptum ταῦτα πείθοιτο;) Εἴσι· τὶς ἔν ἂν τὰ πείθοιτο; Cant. 1. Εἴσι· τὶς ἂν ἔν ταῦτα πείθοιτο; Lips. 2. Εἴσι· τὶς ἔν ταῦτα πείθοιτο; Bar. 4. Ald. Εἴσιν· τὶς ἂν ἔν ταῦτα πείθοιτο; Brunck. qui potentialem particulam hic omnino requiri iudicat. Sic Schutz. Εἴσι· τὶς ἂν ταῦτα πείθοιτο; Pors. quod unice verum.

ψ. 1074. ΔΡΑΤΩ ΠΟΛΙΣ. Δράτῳ δὲ πόλις Turn. approbante Scal. Sic Pauw. recte, nam Chorus, prius animi dubius, ψ. 1065. jam se ad Polynicis funus obeundum confirmat. Itaque δὲ ad ἀλλὰ φοβῆμα κάποτρέπομαι Δεῖμα πολιτῶν haud dubie respicit. Δράτῳ τε πόλις Canter. Brunck. Schutz. Δράτῳ † πόλις Pors. 2.

ψ. 1075. ΚΛΑΙΟΝΤΑΣ. Κλάοντας Attice, Pors. Μοχ Πολυνεικῆ Ask. A.

ψ. 1076. ΜΕΝ ΙΜΕΝ. Μέν γ' ἴμεν Med. γὰρ ἴμεν Colb. 1. Cant. 2. Seld. Bar. 4. Ven. 1. Lips. 2. Ald. Turn. perperam, nam μὲν refertur ad ἡμεῖς δὲ in ψ. 1080. Utrumque, μὲν γὰρ ἴμεν Colb. 2. Cant. 1. Rob. γὰρ ἴσμεν Guelph.

ψ. 1077. ΚΑΙ ΓΑΡ. Μετὰ γὰρ Ask. D.

ψ. 1078. ΑΧΟΣ. Ἄχος Lips. 2. Rob. Nos in textu ἄκος edidimus, sensu quidem longe diverso, at errore typographico quem non vitavit ipse Stanleius. Ignoscat L. B. quod editionem Stanleianam nimis fideliter secutus est is qui tum erat curator editionis nostræ, dum nos a prelo plus CL. mille passuum abessemus.

Ibid. ΑΛΛΩΣ. Γ' ἄλλος Colb. 1. Lips. 2. οὐκ ἄλλως Rob.

ψ. 1080. ΩΣΠΕΡ ΤΕ. Abest τε a Guelph. Ὡσπερ τις Bar. 4. Ald. τῶδ' † ὥσπερ τε Pors. 2.

ψ. 1082. ΔΙΟΣ. Θεῶν Cant. 2.

ψ. 1084. ΜΗ ΝΑΤΡΑΠΗΝΑΙ. Μὴ ἀνατραπήναι Cant. 1. 2. Seld. Bar. 4. Med. Lips. Guelph. Ald. Rob.

Ibid. ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ. Ἀλλοδάπῳ Colb. 2. Ask. B. D. Ἀλλοδαπῶν Lips. 2.

ψ. 1086. ΚΑΤΑΚΛΥΣΘΗΝΑΙ. Συγκατακλυσθῆναι Guelph. Κατακλυσθῆναι Lips. 2. Μοχ τὰ μάλιγα Ald.

Ad finem Cant. 1.

Δεινοπροσωπήσασα τέμνεται ξίφει.  
Διὰς ἀδελφῶν ἢ μισοφονιάτη.



## IN SEPT. CONTRA THEB.

### NOTÆ VARIOR. ET BUTLERI PHILOLOGICÆ.

---

#### DE TRAGÆDIÆ SEPTEM ADVERSUS THEBAS CONSILIO ET ADORNATIONE.

CUM Æschylus alias etiam historiæ Thebanæ partes deperditis fabulis Laio, Sphinge, Œdipo complexus fuerit, nihil aliud sibi in hac tragœdia proposuisse videtur, quam ut tristissimi belli inter fratres coorti, mutuæque eorum cædis imagine spectatorum animos terreret, misericordiaque afficeret. Quod quidem consilium ita exsecutus est, ut simul "Ἄγεος μέσδον, ut ipse ait apud Aristophanem, h. e. bellici strepitus plenissimum drama redderet, omniaque pericula, quæ urbi ab hostibus oppugnatae inpendere solent, elegantissimis coloribus expinxit.

Et quæ in singulis quidem fabulæ partibus, Choricis præsertim canticis vis et vehementia insit, suis locis breviter admonitum est. Universæ autem actionis maxima simplicitas est: nec tamen ea, quæ in jejunitatem abeat, aut spectatorem non satis teneat atque afficiat. Quod ille quidem hoc artificio consecutus est, quo ne uspiam sine quodam animi affectu sententiose dicerent personæ, sed ut ubique spem, aut metum, fiduciam, aut desperationem, tristitiam, animique vel contractionem vel elationem dictis exprimerent, elaboravit.

Eteoclem fortem, laudis et honoris avarum, in rebus agendis promptum, in reperiendis adversum hostem subsidiis alacrem et sollertem, ceterum etsi non contemptorem Deorum, tamen a nimia superstitione muliebrique religione alienissimum effinxit. Choricæ virgines trepidæ sunt ac sollicitæ; humanis opibus parum confisæ, omnia a divini numinis auxilio expectant, ideoque in deorum dearumque veneratione maximam solatii præsidiique partem ponunt. In congressu quem Eteocles cum fratre initurus est, Chorus nihil aliud, quam piaculi atrocitatem, ille nil nisi quod imperatoris laus et officium postulet spectandum existimat.

Chorus nihil, quod non cum proposito apte cohæreat, eique conducatur, intercinit. Prima enim deorum dearumque invocatione in tanto urbis discrimine, nihil est opportunius. Deinde quæ sequitur cum Eteocle altercatio non solum idoneam timoris excusationem habet, sed etiam quam alte eorum animos oppresserit, perspicue demonstrat, ut cum eum maxime celare et condere cupiant, ægre tamen id efficere valeant, identidemque succumbant. Postquam recessit Eteocles, quid erat, in quo aptius versarentur, quam periculi quod imminebat magnitudo. Itaque magna cum animorum perturbatione urbium ab hostibus expugnatarum calamitates decantant. Tum Eteoclis colloquium cum nuntio, quam quisque portam Argivorum ducum sortitus sit, narrante, nunquam moleste interpellant, sed idoneis locis pauca adjiciunt; e quibus patriæ amorem, et in cives suos benevolentiam intelligas. Ipsum vero Eteoclem, postquam a singulari cum fratre certamine frustra omnibus modis abducere conati sunt, eumque pertinacem et in proposito perseverantem ad crudele prælium abire viderunt, in hujus piaculi atrocitate, Œdipique dirarum tristissimo eventu deplorando versantur. Accepta autem fratrum cæde funebrem lessum canunt, doloris ac luctus plenissimum, in quo nihil quod fucatum sit, aut longe petatum, aut temere arcessitum, nihil nisi quod flebili rerum eventu dignum sit, audias. Ex quo intelligitur, Choricæ hujus tragœdiæ partes multum Euripideis in Phœnissarum fabula præferendas esse, ut in quibus multa sint aliena, quæ nemo ut a Choro isto loco ac tempore dicerentur, expectaverit.

Attamen Euripides prolixam illam hostilium imperatorum, eorumque, quos adversus illos missurus esset Eteocles, enarrationem in Æschyli tragœdia vituperasse videtur. Nam in Phœniss. v. 768, Eteoclem, qui se hostium ducibus adversarios missurum esse professus erat, hæc addere jussit:

*Ὄνομα δ' ἐκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν*

*Ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τεύχεσιν καθημένων.*

Quibus quidem versiculis teste Schol. Didymus eum ad Æschyli rationem respexisse putabat. Veruntamen incertum hoc est, a conjectura ductum; et si verum esset, Euripidis reprehensio facile dilui, justisque argumentis convinci posset. Nam nihil interea, dum Eteocles cum nuntio colloqueretur, ab hostium incursu timendum esse, spectatoribus, qui Eteoclis primum sermonem audivissent, ejusque vigilantiam et prudentiam cognovissent, satis persuasum erat; et ipsa hujus colloquii, quanquam paulo prolixioris, celeritas, impediēbat, quo minus, si quid in ea re a verisimilitudine alienum esset, id a theatro animadverteretur.

Clypeorum vero descriptiones non otiosæ sunt, sed ita conformatæ, ut hostilium ducum animos et consilia prodant; ut in his iterum Æschylum Euripide superiorem judicem. Hic enim

nuntium, qui prælii jam commissi eventum narrat, imperatorum quoque insignia describentem induxit; sed ita ut nec ipsa insignia eandem, quæ in Æschyleis cernitur, inventionis calliditatem prodant, et eorum descriptio prorsus alieno loco, ubi ea rescire nihil spectatorum intererat, temere intrusa tædium audientibus objiciat.

Æschylus vero nihil hic inepte molitus est, omniaque quæ parum decora aut minus consilio idonea essent, e fabula circumscipsit, eoque dicendi genere usus est, in quò descriptæ personarum vices pulcherrime servarentur, nec unquam, si ab uno duobusve locis discesseris, magnitudinis et gravitatis consecratio inflatam ac tumentem efficeret orationem.—

Fundus tragœdiæ est antiquissima belli Thebani historia, quod post deperditos Thebaicorum auctores narrant Diodorus Siculus, Pausanias, Apollodorus, epico carmine celebravit Stâtius. Scenæ locus est in arce Thebanorum, ἐν ἀκροπόλει, non autem in turri, aut in muris, ut Portus putabat. Cf. quæ ad v. 246. Temporis nota etsi quæ apertis verbis expressa sit nusquam occurrit, perlecta tamen scena prima nemini credo dubium erit, actionem mane incipere. Quousque perduret, certo definiri nequit; hoc tamen satis constat omnem actionis cursum intra duodecim horarum spatium absolvi. Præter Eteoclem et Chorum, qui primarias hujus tragœdiæ partes agunt, interlocutores sunt nuntii duo, Ismene et Antigone, denique præco a senatu missus. Vulgo in catalogo personarum unus tantum numeratur ἄγγελος; quanquam vero nuntium, qui v. 39. et seqq. cum Eteocle colloquitur, eundem esse largior, qui postea redit, septem ei duces descripturus, v. 381. et seqq. ille tamen qui postea, v. 794. et seqq. prælii eventum Choro narrat, alius nobis esse videtur. Scena fortasse forum repræsentavit, unde plurimâ deorum dearumque templa conspici possent. Saltem eam statuâ deorum ornatam fuisse, e verbis Eteoclis, v. 191. colligitur. Ceterum ad misericordiam nihil aptius est hoc figmento, quo ipsa fratrum mutuis vulneribus confectorum cadavera in proscenio spectatorum oculis subjecit; nec abhorret a scenæ dignitate, quod in funeribus infelicitum fratrum efferendis totius tragœdiæ clausulam fieri voluit. SCHUTZ.

ARG. Quas de familiis veterum regum docebant fabulas, illis, quanto periculo publica res in uno ponatur, quæ ex successionis jure pullulent mala, quamque instabilis plerorumque in imperio principum civibusque calamitosa vita fuerit, innuere volebant. Ergo plurima in his, ex mente Græcorum, civilis prudentia, nec minor tamen, a figmentis politicis nostrorum hominum discrepantia. Tragica hæc: democraticas ineptias Aristophanes exsibilavit: eam utriusque formæ apud antiquos censuram habemus, quæ nepotes docere possit quam sint utrinque vanæ sine moribus leges, neque meliorem reip. statum eo, qui ex omnibus ita temperatus existat, ut neque unus, nec nobilitas,

nec populus omnia possit. Fontem fabulæ illud belli Thebani poema crediderim, quod, post Callinum, pluribus, Pausania non adversante, Homericum visum, magna jactura interiit. Æschylum in Bœotia versatum scimus, nec arti poeticæ αὐτοψία offererit. JO. MULLER.

ψ. 1. ΚΑΔΜΟΥ ΠΟΛΙΤΑΙ. Convocaverat Eteocles populum Thebanum, ut eum de adventu hostium commonefaceret. Is paruit regio imperio, adit regiam. Rex ei rem significat, et ad defensionem urbis cohortatur. PORTUS. Eteocles quæ boni imperatoris sunt cum civibus disponit. Nam primi ποιμένες λαῶν familiari potestate regnabant; nec jam, sicut in Asia, potentia arbitrio, nec velut, sequiori Macedonum ævo, turmis ξένων nitebatur. JO. MULLER.

ψ. 2. ΠΡΑΓΟΣ. Nota πράγος vocem Tragicis satis frequentatam pro πράγμα vel πράξις. Ea utitur etiam Soph. Ajax. ψ. 348. Et noster infra ψ. 605. et ψ. 867. Et in Pers. ψ. 248. Ab hoc πράγος plurima descendunt derivata, ab eo est πραγείν, a quo δυσπραγείν Agam. ψ. 799. Et εὐπραγείν, quod habet derivatum verbale εὐπραγία felicitas. Plutarch. tom. II. p. 102. ARNALD. Anim. Crit. p. 189.

ψ. 3. ΟΙΑΚΑ ΝΩΜΩΝ. Orph. Hymn. LXXXVI. 1.

—ὁς πάντων θνητῶν οἴκα κρατύνεις.

IS. CASAUB.

ψ. 3. ΒΛΕΦΑΡΑ ΜΗ ΚΟΙΜΩΝ ὙΠΝΩ. Sic Agam. ψ. 18.

Τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ.

IS. CASAUB.

ψ. 5. Ο ΜΗ ΓΕΝΟΙΤΟ. Quod absit, vel quod dii prohibeant. Averruncantium formula. Vide Brisson. de formulis I. p. 103. BURTON.

ψ. 6. ΕΙΣ ΠΟΛΥΣ. Pro πολύ. Adjectivo, ut sæpe fit, a Græcis pro adverbio posito. Sic Ælian. Var. Hist. IX. 8. καὶ συνῆν αὐταῖς ἀκολαστότατος. h. e. intemperantissime. Similiter Hesiod. Ἔργ. ψ. 695.

Ὁραῖος δὲ γυναῖκα τέον ποτὲ οἶκον ἄγεσθαι.

ubi ὠραῖος pro ὠραῖος. Eadem loquendi ratio Latinis etiam usitatissima est, ut observavit Perizonius ad Ælian. l. c. BURTON.

ψ. 8. ΩΝ ΖΕΥΣ ΑΛΕΞΗΤΗΡΙΟΣ ΕΠΩΝΥΜΟΣ ΓΕΝΟΙΤΟ. Heathius vertit, quorum Jupiter sit averruncus, cognomen hoc merito adeptus Cadmeorum civitati. Anonymus Anglus vero (in Edit. Burgess.) Quorum Jupiter propulsator vel averruncus hoc cognomen adipiscatur; seu, quæ Jupiter a nobis propulset, et ideo hoc nomine in posterum colatur. Neuter satis accurate. Nam Jupiter ἀλεξητήριος hoc nomine jam colebatur inter Thebanos, et ἐπώνυμος γένοιτο nihil aliud est nisi hoc; et omen illud nominis sui firmet atque impleat, non nomine tantum sed et omine nobis averruncus sit. SCHUTZ.



ν. 10. ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΛΕΙΠΟΝΤ'. Juvenes et viri designantur. Juvenes designant ista, τὸν ἐλλείποντ' ἐτι ἡβης ἀκμαίας, illi in ἡβῃ sunt; sed nondum pervenerunt ad ἡβην ἀκμαίαν, in qua sunt viri; quos viros designant alia, τὸν ἔξῃσον χρόνῳ, βλάσημον ἀλδαίνοντα σώματος πολὺν ὤραν τ' ἔχοντα, ἔξῃσοι sunt viri, quia τῆς ἡβης excesserunt; ἡβης scilicet simpliciter dictæ, non ἡβης ἀκμαίας, cujus ita sunt participes, ut vires subinde augeant, et auctis istis viribus fruuntur tamdiu, quamdiu ὤραν ἔχειν dici possunt; quo pertinent βλάσημον ἀλδαίνοντα σώματος πολὺν, ὤραν τ' ἔχοντα, quæ τὸν ἔξῃσον χρόνῳ enarrant, et faciunt ut senes viribusque fracti intelligi non possunt.—In ἡβης ἀκμαίας et βλάσημον πολὺν magna est emphasis, eaque præcipue sunt notanda. PAUW. Sane quanto magis expendo quæ scripsit Pauvius tanto minus intelligo. Certe qui ἔξῃσος est, is ex omni ἡβης genere, etiam ἡβης ἀκμαίας, excessisse intelligendus est, aliter ἔφησος adhuc dicendus. At qui ἔξῃσος χρόνῳ est, is non simpliciter tantum, sed et jam pridem ex ephebis excessit atque inter ætatis provectorum ac jam vergentis homines censi debet. HEATH. Ὁ ἐλλείπων ἡβης ἀκμαίας est qui nondum attingit pubertatem, s. eam ætatem, a qua stipendia mereri legitimum est, ἀκμή enim interdum de virili ætate usurpatur. Itaque oppositionis vi, ἔξῃσος est is, qui militiam detrectare jure suo potest, propterea quod militarem ætatem jam excessit. Sic Agesilaus apud Xenoph. Hist. Græc. V. 4. hac excusatione utebatur, quod jam quadraginta annos a pubertate superasset, καὶ ὥσπερ τοῖς ἄλλοις τοῖς τηλικέτοις ἐκείνι ἀνάγκη εἴη τῆς ἑαυτῶν ἕξω στρατεύεσθαι, ἔτω δὲ καὶ βασιλεῦσι τὸν αὐτὸν νόμον ὄντα ἀπεδείκνυε. In summo tamen rerum discrimine, et senes et impubes pueros armatos fuisse legimus. Justin. V. 6. Omninoque urbis patriæ ab hostibus obsessæ propugnationem nemini nisi aut plane pueris, aut senibus decrepitis detrectare licebat. Quæ sequuntur βλασημόν ἀλδαίνοντα, κ. τ. λ. male Heathius aliique sic ceperunt, quasi in his descriptio ætatis inesset, scilicet falsa lectione ὤραν decepti, cum unice verum sit ὤραν. Nempe βλασημόν σώματος ἀλδαίνειν, *vigorem corporis augere* significat, corpus cibo potuque reficere, ut par sit prælii laboribus sustinendis. Solenne autem fuit imperatoribus, antequam pugna consereretur, corporum curam suis mandare. Hom. Il. B'. 381.

Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα.  
 Εὖ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω.  
 Εὖ δέ τις ἄρματός ἀμφὶς ἰδῶν, πολέμοιο μεδέσθω.  
 Ὡς κε πανημέριοι συγέρω κρινώμεθ' Ἄρηϊ.

Et Priamus apud eundem. Il. H'. 370.

Νῦν μὲν δόρυπον ἔλεσθε κατὰ στρατὸν, ὡς τοπάρης πῆρ,  
 Καὶ φυλακῆς μεμνήσθε, καὶ ἐγγήγορθε ἕκαστος.

Itaque hic apud nostrum, ut apud Hom. Odys. Ὀ'. 367. βλασημόν σώματος ἀλδαίνειν de corporis cura, ὤραν ἔχειν ὥστε συμπερεπῆς de cura

armorum, reliquarumque rerum ad urbis defensionem necessariarum, de excubiis, et id genus aliis officiis militaribus intelligendum. SCHUTZ. Eodem sensu optime interpres Gallicus, *rappellent ce qu'il a de vigueur, et s'occupant des soins convenables.* S. BUTLER.

ψ. 12. ΠΟΛΥΝ. Πολὺν vel ad βλάβημον, vel ad participium ἀλδαίνοντα trahi potest. Et hoc quidem aptius esse nobis videtur, ut πολὺν, sicut antea, positum sit pro πολὺ, et ὁ πολὺς ἀλδαίνων σώματος βλάβημον sit is, qui diligenter vires corporis reparat. SCHUTZ.

ψ. 15. ΤΙΜΑΣ ΜΗ' ΞΑΛΕΙΦΘΗΝΑΙ. Recte intellexit Heathius particulam ὥστε subaudiri. In metaphora illa τιμὰς ἐξαλείφειν, vel ab ignium in aris collucentium imagine, vel ab unguentis, quibus altaria consecrabantur, oleisque quæ libandi causa effundebantur, petita est similitudo. Cf. Agam. ψ. 88 et seqq. ἐξαλείφειν enim primum est unguentum abstergere; deinde oleo extinguere, tandem simpliciter extinguere, delere. Ceterum in cohortationibus imperatorum, quibus milites ad virtutem accendebant, plerumque deorum patriorum, liberorum, conjugum, ipsiusque patrii soli facta est mentio. Cf. Pers. ψ. 402. et seqq. SCHUTZ.

ψ. 18. ΟΤΑΟΝ. Facile hic recordabuntur lectores Phœnicen Homericum, Achilli molestias in eo educando tolerandas in memoriam revocantem. Il. ι'. 486.

Πολλάκι μοι κατέδυσας ἐνὶ γήθεσσι χιτῶνα

Οἶνθ' ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ·

Ὡς ἐπὶ σοι μάλα πολλ' ἔπαθον καὶ πολλ' ἐμόγησα.

Eodem enim modo quo ille pueritiam ἀλεγεινὴν appellat, hic dicitur παιδίας ὄτλος. SCHUTZ. Cf. Choeph. ψ. 745. et seqq. Hesych. ὄτλος, μόχθος. Idem ὄτλῳ, κακοπαθῶ. S. BUTLER.

ψ. 19. ΟΙΚΙΣΤΗΡΑΣ ΑΣΠΙΔΗΦΟΡΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ. Nota est casus enallage, nominativum cum sequenti verbo construendum in accusativum cum antecedente constructum mutantis, pro ἰθρέψατο ὅπως πιστοὶ οἰκιστῆρες ἀσπιδήφοροι γένοισθε. SCHUTZ.

ψ. 21. ΘΕΟΣ. Vel Deus, vel ἡ θεός, Fortuna. PORTUS.

ψ. 24. ΟΙΩΝΩΝ ΒΟΤΗΡ. His verbis significatur Tiresiam non tantum feras aves, v. c. aquilas, vultures observasse, sed etiam cicures quasdam v. c. gallos, gallinas, columbas, eo consilio aluisse; quod Romanos quoque instituisse constat. Notum est ex Apollodoro quid de Tiresia Pherecydes retulerit. Pallas enim eum, quod se nudam videre ei contigisset, excæcavit; cumque petente matre ejus Chariclone, ut ei oculorum usum restitueret, id Minerva efficere non posset, sic ei aures expurgavit, ut omnium avium vocem intelligeret. Huc igitur pertinet ὡςὶ νωμῶν καὶ φρεσὶ *auribus et cogitatione observans.* Huc quoque traxerim πυρὸς δίχα, quia enim cæcus erat Tiresias, ignem observare atque ex eo vaticinari non poterat. Certe ἀπροσδιόνυσος est, quod Stanleius existimat, poetam his verbis incruenta Pythagoreorum sacrificia tangere. In verbis ἦν δ' ὡς — ἔτος τοιῶνδε et

seqq. anacoluthon est, quale familiari colloquio, præsertim concitatiore animo loquentis, bene convenit. SCHUTZ, Nescio an bene de sacris pullis vir doctus cogitaverit, an potius per *οἰωνῶν βοτῆς* simpliciter *avium curatorem* h. e. *augurem* intelligas. Cf. Spanheim. ad Callim. Hymn. in Pallad.  $\psi$ . 121. Nec sane cur *auguri*, magis quam *aruspici* cæcitas convenerit quicquam vîdeo. Notum est autem Tiresiam in vaticinando alienis oculis, pueri scilicet, usum fuisse. Cf. Soph. Ant.  $\nu$ . 1012. Et sic apud Senecam quem citat Stanl. Quid igitur? Qui de volatu avium Tiresiæ renuntiaret, nonne idem de victimis igni impositis renuntiare potuisset? Haud temere igitur rejicienda ratio Stanleii hæc ad Pythagoream disciplinam trahentis. Fateor tamen cum Schutizio aliqua ex parte facere interpretem Britannum. S. BUTLER.

$\psi$ . 25. ΕΝ ΩΣΙ ΝΩΜΩΝ. Præeuntem sequitur Homerum Odys.  $\Sigma$ . 215.

— ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας.

ubi Schol. illustrat per ἐνεόεις. Plato in Crat. p. 268. G. τὸ νομῶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταυτόν. Adde Eustath. ad Odys.  $\Phi$ . p. 776. l. 19. Hinc de eodem Tiresia. Soph.  $\text{Ced. Tyr.}$   $\psi$ . 309.

Ὡ πάντα νομῶν Τειρεσία, διδακτά τε  
Ἄρρητά τ'.

Vide Eurip. Phœniss.  $\chi$ . 841. et seqq. et  $\psi$ . 961. et seqq. ABRESCH.

$\psi$ . 32. ΠΛΗΡΟΤΕ ΘΩΡΑΚΕΙΑ. *Θωρακεῖα* ad ἐπόλξεις pertinet, *οἰμασι πύργων* ad πύλας πυργωμάτων, et ista connectenda interpretando. PAUW. Σείματα πύργων recte vertit Stanleius *tabulata turrium*: neque ad πύλας hæc pertinent, statim enim sequuntur *πυλῶν ἔξοδοι*. HEATH. *Θωρακεῖα* hic sunt propugnacula, s. loca in muris, ubi milites post pinnas stabant. SCHUTZ.

$\psi$ . 37. ΕΠΕΜΠΥΑ ΤΟΥΣ ΠΕΠΟΙΘΑ. Ponitur pro ἐς similiter atque τὸ pro ὃ in Soph.  $\text{Ced. Tyr.}$   $\nu$ . 1426. ubi vide notata. BURTON. Observari velim τὲς pro ἐς, quod in poetis Atticis locum tuerri negat J. Piersonus. Emendasset forte eruditus Batavus *ἔπεμπυα γ' ἐς*—sed exempla tot numero sunt, quæ nec alia ratione emendari possunt, ut canon iste, tanquam futile commentum, explodi debeat. BRUNCK.

Ibid. ΜΗ ΜΑΤΑΙΝ ΟΔΩΙ. Verbi *ματῶν* notiones persequitur H. Steph. in Thesouro. Hic idem est quod apud alios *κείνον*, ἄπρακτον, διὰ κενῆς ἀπέχεσθαι. ABRESCH.

$\chi$ . 38. ΔΟΔΩΙ. His dictis Eteocles Thebanos cives dimittit. Hique scena egrediuntur, speculatorique adventanti locum faciunt. SCHUTZ.

$\psi$ . 42. ΔΟΧΑΓΕΤΑΙ. *Cohortium*, non *insidiarum*, *duces*. Cf. Eurip. Phœniss.  $\chi$ . 754.

Δόχων ἀνάσσειν ἢ μονοσάλα δαρός;

Cf. etiam  $\psi$ . 751. S. BUTLER.

ψ. 43. ΤΑΥΡΟΣΦΑΓΟΥΝΤΕΣ. Tangit locum Comicus in Lysistr. ψ. 188. tanquam legisset *μηδοσφαγῆντες*, quod nec inobservatum prætermisit Schol. ejus. q. v. ABRESCH.

Ibid. ΜΕΛΑΝΔΕΤΟΝ. Ex mente Schol. minus proprie dixit *σάκος μελάνδετον*, rectius de gladio adhibitum, qui respicit, credo, ad Eurip. Orest. ψ. 819. et Phœniss. ψ. 1098. ante quem dudum Hesiod. Ἄσπ. γ. 221. ἄσος μελάνδετον. vid. et Schol. Eurip. ad locum priorem. Hesych. μελάνδετον—τὸ μέλαιναν ἔχον λαβὴν, ἢ τὸ πυκνῶς δεδεμένον, τριτέρι κερατίνῃ. ABRESCH. Intellige, h. l. clypeum *nigro* h. e. *ferreo* ambitu cinctum, ut apud Hom. Il. O'. 713. μελάνδετα φάσγανα sunt gladii cum ferreis manubriis. SCHUTZ.

ψ. 44. ΘΙΓΓΑΝΟΝΤΕΣ ΧΕΡΣΙ ΤΑΥΡΕΙΟΥ ΦΟΝΟΥ. Factis sacris juramentum concipiebant septem duces. Mos in jurando antiquissimus, cujus frequens mentio apud Scriptores. Valer. Flacc. Arg. I. 787.

*Ipsē manu tangens damnati cornua tauri.*

Et Polyb. Hist. III. p. 232. Gronov. tradit Hannibalem ἀψάμενον τῶν ἱερῶν ὀμνῦναι μηδέποτε Ῥωμαίοις εὐνοήσειν. Videndi sunt Brisson. de formulis VIII. p. 814. et Berthaldus de aris, c. 13. BURTON. Sic Minyæ apud Apoll. Rhod. Argonaut. II. 719. jurantes, sacra manu tangunt.

Λοιβαῖς εὐαγέεσσιν ἐπάμοσαν, ἢ μὲν ἀρήξειν  
Ἄλλήλοισιν ἐς αἰὲν ὁμοφροσύνησι νόοιο,  
Ἀπτόμενοι θυέων.—

Ibid. ΤΑΥΡΕΙΟΥ ΦΟΝΟΥ. H. e. αἵματος, ut sæpe apud poetas, φόνος pro sanguine. Eurip. Helen. ψ. 1618. φόνω ναῦς ἐρρεῖτο. Noster in Choeph. ψ. 1012. et alibi. Ad morem quem auctor prodit refert Plat. in Crit. sub fin. ABRESCH.

ψ. 49. ΜΝΗΜΕΙΑ Θ' ΑΥΤΩΝ. Futilis cum sua ζωγραφία Scholiastes; capillorum vel alicujus ornamenti melior conjectura est. JO. MULLER.

ψ. 50. ΠΡΟΣ ΑΡΜ' ΑΔΡΑΣΤΟΥ. Quippe qui solus ex Amphiarai vaticinio ex illa pugna evasurus esset. POTTER.

ψ. 51. ΟΙΚΤΟΣ. *Muliebris ejulatio*. Vide an eandem non habeat significationem, apud Soph. Œd. Col. γ. 1633. ΑΝΘΝ. apud Burgess. in Pentalogia. Suavissima est pictura duplicis animi affectus in facie elucens, ita ut alius oculis, alius ore exprimatur. Oculis enim lachrymam stillabant, desiderium et amorem parentum significantes, ore vero, trucem et immitem bellatorum animum referebant. Similis est imago Andromachæ apud Homerum Il. Ζ'. 484. Parum recte anonymus Anglus οἶκτος de muliebri ejulatione cepit; vertendum enim ore *referebant animum immitem*. SCHUTZ. Ita ingemiscebant ut non frangerentur. JO. MULLER.

ψ. 52. ΣΙΔΗΡΟΦΡΩΝ. Adumbratum ex illo Homeri Il. Χ'. 357.

Ἢ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός.



Qui et alibi Odys. x'. 190.

— Οὐδέ μοι αὐτῇ  
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος. —

Unde Claudianus de Bello Get. γ. 303.

*Nec ferro sic corda rigent.* BURTON.

γ. 53. ΑΡΗΝ ΔΕΔΟΡΚΟΤΩΝ. "Αρην δεδορότων ut βλέπειν ναπύ, βλέπειν σκύτη, et alia id genus, quæ elegantissima et perquam emphatica. Schol. satis bene, δεδορότων καὶ βλέπόντων αὐτῶν ἄρην, ἧτοι φονικὸν καὶ πολεμικὸν ὀρώντων ὡς λεόντων. Stanleius non intellexit. Eadem phrasi Aristænetum scripsisse Ἀπόλλωνα βλέπειν suspicabamur ad epistolas vulgo ei tributas. PAUW. Sed Cf. curas Stanl. posteriores, qui se ipse correxit. S. BUTLER.

γ. 61. ΙΠΠΙΚΩΝ ΕΚ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ. *Equorum anhelitu*: dum vehementius spirant. Plutarch. in libell. περὶ τύχης. ἕνα μέντοι φασὶν ἵππον ζωγραφῆντα, τοῖς μὲν ἄλλοις κατορθῆν εἶδεσι καὶ χρώμασι, τῷ δὲ ἄφρη τὴν παρὰ τῷ χαλίνῳ κοπτομένην χραυνοτήτα, καὶ συνεκπίπτουσαν τῷ ἄσθματι, μὴ ἀρετῆν ἐπ' αὐτῷ γραφόντα, πολλάκις γὰρ ἐξαλείφειν, τέλος δὲ, κ. τ. λ. Συνεκπίπτειν ἄσθματι tragice hic σαλάζειν ἵππικῶν ἐκ πνευμόνων, a quibus est ἄσθμα. Ita accipiendum: Stanl. inepte *guttis ex equinis pulmonibus*: nam spuma ex pulmonibus non emittitur. PAUW. Mæris, πλεύμων Ἀττικῶς, πνεύμων Ἑλληνικῶς, cujus ex scito loquitur noster Choeph. γ. 638. ἄγχι πνευμόνων ξίφος σῆται, et quo adeo non solus utitur Aristoteles ut vult Th. Magister. Ceterum et hoc notes, πνεύμονες pro naribus positum. ABRESCH. Πνεύμων *pulmonem* sive *respirationis organum* significat, nunquam *anhelitum*, sive *respirandi actum*. Spuma etiam nihil est nisi equorum saliva ex plurimo aere intermixto albescens. Atque hæc quidem aeris admixtio morsiuncularum fræni repetitarum et respirationis vehementioris ope efficitur. Saliva autem e faucibus et gutture excernitur; Guttur pulmones ipsos attingit, et respirationis organi pars est. Nihil igitur mirum est poetam dixisse spumæ guttas a pulmonibus equinis distillasse, nec Stanleius propter Poetæ verba ita reddita ineptiarum dicam ei a Pauwio impactam est meritus. HEATH.

γ. 62. ΟΙΑΚΟΣΤΡΟΦΟΣ. Hunc versum ad verbum suum in usum convertit Eurip. Med. γ. 523.

Ἄλλ' ὡςτε γὰρ κεδρὸν οἰακοστροφόν.

Cf. Prometh. Vinc. γ. 514. Pers. γ. 769. ABRESCH.

γ. 63. ΚΑΤΑΙΓΙΣΑΙ. Καταιγίζειν proprie de ventis desuper cum impetu irruentibus. Hesych. Suid. Καταιγίς· ἐπιφορὰ ἀνέμου σφοδρῆ, καὶ ἡ τῶν ὑδάτων ζάλη. Et auctor libri de mundo inter Aristotelis opera, τῶν γε μὴν βιαίων πνευμάτων, καταιγίς μὲν ἐστὶ πνεῦμα ἄνωθεν τύπτον ἐξαίφνης· θυέλλα δὲ, πνεῦμα βίαιον καὶ ἄφνω προσαλλόμενον· λαίλαψ δὲ καὶ γρόβυλος πνεῦμα εἰλέμενον κάτωθεν ἄνω. Eustathius itaque καταιγίζειν idem esse dicit, quod ἱπαιγίζειν apud Hom. Il. β'. 148. SCHUTZ.

γ. 64. ΒΟΑΙ ΓΑΡ ΚΥΜΑ ΧΕΡΣΑΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ. Nemo sane belli impetus et pericula descripsit fortius et melius quam hic bellator noster fortissimus, Æschylus; imaginibus vero utitur, quæ ut plurimum admirationis et terroris incutiunt, quippe a ventorum marisque turbati impetu translatis. BURTON. Incedentis exercitus strepitum et clamorem, equorum sonitum, armorum stridorem, hæc omnia una metaphora non magis audaci quam commoda extulit. SCHUTZ. Cf. Bern. Martii. Varr. Lectt. III. 3. S. BUTLER.

γ. 65. ΟΣΤΙΣ ΩΚΙΣΤΟΣ. Ὅστις pro ὄς positum esse recte monuit Abreschius, nec ὄστις ὠκίστος idem est quod ὡς τάχιστα, quanquam universa phrasis sic explicari potest. SCHUTZ.

γ. 69. ΠΟΛΙΣΣΟΥΧΟΙ ΘΕΟΙ. Nuntii narratione audita, Eteocles precibus ad deos convertitur; brevibus illis quidem et gravibus, ut regem et bellatorem precantem facile agnoscas, præsertim si cum sequente mulierum cantico comparaveris. Θεοὶ autem πολισσῦχοι quos invocat Eteocles potissimum erant Minerva, Mars, et Venus. SCHUTZ. Cf. γ. 111. 191. 277. Eum. γ. 778. 886. 1013. S. BUTLER.

γ. 77. ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΙΕΙ. His dictis Eteocles abit, Chorusque Virginum Thebanarum scenam occupat. SCHUTZ.

γ. 78. ΘΡΕΟΜΑΙ. Sequitur Chori canticum, in quo Æschylus omnem vim doloris, metus et perturbationis sic effudit, ut nihil ad animos commovendos efficacius, nihil ad sensum periculi declarandum illustrius fieri potuerit. Quem enim quæso, non moveant ardentes illæ, cursuque celerrimo concitatae irruentis ad urbem exercitus imagines? Quis non sacro quasi horrore et religione perfundatur, precibus istis attendens ad omnes deos deasque conversis? Incredibilis enim per totam hanc orationem fusus est ardor animorum in summo rerum discrimine trepidantium. Sola lectio sic legentem afficit, ut virgines anxie circa deorum templa et simulachra errantes oculis cernere videatur. Quid ubi actionis veritas, et puellarum conspectus, et vocis sonus accesserit. SCHUTZ. Cf. Suppl. γ. 117. S. BUTLER.

γ. 79. ΜΕΘΕΙΤΑΙ. Chorus nimirum in excelsiore urbis loco stabat, unde ultra muros in hostium castra prospiciebatur. SCHUTZ.

γ. 81. ΑΙΘΕΡΙΑ ΚΟΝΙΣ. Nubem pulveris excitatam in excelsiore loco, ubi constitisse Chorum Æschylus finxerat, cernere poterant virgines, etiamsi ex eo in ipsam planitiem suburbanam prospectus non fuisset. Sublimis est metaphora, qua pulverem nuntium dicit, neque tamen, præsertim in Chori cantico, supra dignitatis tragicæ fastigium ascendens. Epitheta vero sic delecta sunt, ut metaphoram illustrent, finiant, ornent; nullum enim eorum vacuum aut inane; et asyndeti figura, animum perturbatum prodit, moræ impatientem. SCHUTZ.

γ. 82. ΑΝΑΥΔΟΣ ΣΑΦΗΣ ΕΤΥΜΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ. Eodem prorsus

modo, Theognis faces, quæ e speculis hostium adventum indicabant, vocat ἄγγελος ἄφθογγος. ANON. apud Burgess. in Pentalog.

ψ. 83. ΠΕΔΙΟΠΛΟΚΤΥΠΟΣ. Πεδιοπλόκτυπος male Stanleius verterat *armicampistrepus*. ὄπλα enim in compositione hujus vocabuli unguas equorum notant. Facile subit animum Virgilio locus Æn. VIII. 592.

*Stant pavidæ in muris matres, oculisque sequuntur  
Pulveream nubem, et florentes ære catervas.  
Olli per dumos, qua proxima meta viarum,  
Armati tendunt: it clamor, et agmine facto  
Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum.*

Cf. etiam Æn. XI. 875. SCHUTZ. Primus hanc vocis πεδιοπλόκτυπος compositionem indicavit Arnaldus; sed recte vidit Pauwius, si ab ὄπλα, ungula, deduceretur, πεδιοπλόκτυπος scribendum esse. S. BUTLER.

ψ. 84. ΕΓΧΡΙΜΠΙΤΕΤΑΙ. Cf. Suppl. ψ. 797. S. BUTLER.

ψ. 87. ΑΔΕΥΣΑΤΕ. Notanda verbi ἀλεύω rarior significatio lexicographis omissa: *avertite, depellite*. Sic iterum occurrit infra ψ. 143. et Prometh. Vinc. ψ. 570. BRUNCK.

ψ. 90. ΔΙΩΚΩΝ. H. e. *festinans*. Hesych. Διώκειν, καταλαμβάνειν φεύγοντα· ἢ κατατρέχειν ἐν κλίμακι. καὶ φεύγειν μεθ' ὀρμῆς. Ad quem locum vide sis Abresch. in Misc. Observ. vol. V. tom. III. p. 92. 95. et Animadv. ad Æsch. I. 13. qui pluribus docet διώκειν idem esse ac *movere*, subaudito ἑαυτὸν, vel πόδα. S. BUTLER.

ψ. 94. ΠΟΤΕΡΑ ΔΗΤ' ΕΓΩ ΠΟΤΙΠΕΣΩ ΒΡΕΤΗ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. Iterum ψ. 97.

Ἀμαρτίζει βρετῶν ἔχουσθαι.

Solebant in magno discrimine et metu desperationeque salutis, amplecti deorum simulachra, ut secundo Æneidos scriptum reperimus, *divum amplexa simulachra tenebant*.

TURNER. Advers. XIV. 15.

ψ. 95. ΠΟΤΙΠΕΣΩ. H. e. *πίσω πρὸς βρέτη*, ut recte monet Abresch. laudato etiam Plauto Stich. I. 2. *mihī paternæ vocis sonitus aures accidit*. Frustra itaque Spanh. ad Aristoph. Plut. ψ. 1016 et Bos Ellips. p. 371. citant *πίσω βρέτη*, omissæ præpositione ex superiori versu, et *πρὸς* subaudiri affirmat. S. BUTLER.

ψ. 98. ΤΙ ΜΕΛΛΟΜΕΝ. Schol. α'. Ταῦτα δὲ τινες τῶν τῷ χορῷ γυναικῶν πρὸς τὰς ἐτέρας φασίν, ineptissime: sic chorus se in Semichorum debuisset dispescere, quod neutiquam factum. Chorus totus hæc dicit, vel Thebanis omnibus vel fœminis aut virginibus reliquis in urbe. PAUW.

ψ. 101. ΠΕΠΛΩΝ ΚΑΙ ΣΤΕΦΕΩΝ. Ordo syntacticus est *πότ' εἰ μὴ νῦν ἔξομεν ἀμφὶ λίταν στέπλων καὶ στεφῶν*: supplicatio peploꝝ et coronarum, id est, supplicatio in qua pepli et coronæ cum precibus diis offeruntur: quando eam faciemus magis necessarie quam nunc. Junge Schol. β'. Alii interpretes balbutiunt: *ἔξομεν στέπλων* non est græcum. PAUW. Ἐχειν ἀμφὶ λίταν vix bene dicitur.

Junge ἔξομεν λίταν ἀμφὶ πέπλων καὶ σεφείων, sic enim et constructionem bene græcam et sententiam apertam habes. S. BUTLER.

ψ. 103. ΚΤΥΠΟΝ ΔΕΔΟΡΚΑ. Elegans a visu ad auditum transitio. Sic Soph. Œd. Tyr. ψ. 196. Παιᾶν δὲ λάμπει. Et ibidem ψ. 481. oraculum ab Apolline editum λάμπειν dicitur: cf. etiam Æsch. Prometh. Vinct. ψ. 21. et Lycophr. ψ. 254. BURTON.

ψ. 106. ΠΑΛΛΑΙΧΘΩΝ ΑΡΗΣ. Mars Thebis celebratur; unde et apud Homer. Il. Δ'. 407. τεῖχος Ἄρειον murus Marti sacer, h. e. Thebanus: fuit enim Harmonia Cadmi uxor, Martis et Veneris filia. BURTON. Enimvero Cadmus, contracto forsitan Hebræorum armis Phœnicix limite, Bœotiam delatus, pulsus bello Hyantibus, mixtis Æonibus advenisque cum imperio pacem imposuit, quod μυθολογικῶς dixerunt Marte Venereque natam Harmoniam προμήτορα Thebanorum fuisse. JO. MULLER.

ψ. 109. ΕΠΙΔ' ΕΠΙΔΕ ΠΟΔΙΝ. Quoties majorem lætitiā aut luctum exprimere volunt Tragicī, eandem vocem bis vel amplius repetunt. Sic in luctu Soph. Œd. Tyr. ψ. 1316.

Αἶ αἶ αἶ αἶ.

Et paulo inferius in eadem fabula ψ. 1402.—ὦ γάμοι γάμοι.  
Euripides Hec. ψ. 1097.

Βοᾶν βοᾶν αὐτῶ βοᾶν.

In lætitiā Sophocl. Electr. ψ. 1238.

Ἰὼ γοναὶ γοναὶ σω-  
μάτων ἔμοι φίλτάτων.

Neque aliter in re quæ celeritatem postulat. Idem in Œd. Col. v. 1488.

Ἰὼ παὶ βᾶθι βᾶθ'—

Eurip. in Phœniss. ψ. 1296.

Ἐπειγ' ἔπειγε, θύγατερ—

Et alia id genus passim obvia. BURTON.

ψ. 116. ΚΥΜΑ ΓΑΡ ΠΕΡΙ ΠΤΟΛΙΝ. Diligenter iterum servata allegoriæ perpetuitas. Ut enim maris unda vento agitata sonat sic milites classico excitati urbem oppugnatum euntes strepitum tumultumque ciebant. Alio respectu exercitum urbem obsidione cingentem Euripides cum nube comparavit, Phœniss. ψ. 259.

— ἀμφὶ δὲ πόλιν νέφος

Ἀσπίδων πυκνὸν φλέγει. SCHUTZ.

ψ. 118. ΚΑΧΛΑΖΕΙ. Recte cl. Valken. ad Hippol. ψ. 1211. admonuit de hominibus cachinum edentibus in usum fuisse καχάζειν, καγχάζειν et κακκάζειν, de undarum vero non leni tantum murmure, sed et commoti maris, maximo fragore fluctuum albicantium littori, vel in littoris lapillos, κάχληκας dictos, illisore strepitu καχλάζειν fuisse adhibitum, ut in duobus, quos commemoravit, Apollonii Rhodii locis,



Argonaut. IV. 943.

— ἀμφὶ δὲ κύμα  
 Λάβρον ἀειρόμενον πύργου ἐπὶ καχλάζεσκεν.

Et Argon. II. 572.

— ὑψόθεν δ' ὄχθης  
 Λευκὴ καχλάζοντος ἀνέπτει κύματος ἄχνη.

Quæ cum ita sint, parum accurate καχλάζειν in Stanl. versione h. l. redditum est *cachinnat*, quod reddendum erat *resonat* vel *fremit*. SCHUTZ. Hæc quidem Schutzius, sed Hesych. καχλάζει· κιχλίζει ἀθρόως γελᾷ· τετάρακται. γέγονε δὲ ἀπὸ τῶν κυμάτων. Et Stanleianum *cachinnat* ex loco Attii, quem attulit abunde se tuetur. S. BUTLER.

ψ. 120. ΠΑΝΤΕΛΕΣ. *Jupiter Perfector*. Frustra sunt qui παντελὲς adverbialiter sumunt quod et vidit cl. Stanl. in curis secundis. S. BUTLER.

ψ. 121. ΑΡΗΕΟΝ. Ἀρήγειν alias *juvare* h. l. *arcere propulsare*. Sic Eurip. Med. ψ. 1275.

— ἀρῆξαι φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις. SCHUTZ.

ψ. 127. ΔΟΥΡΥΣΣΟΟΙΣ ΣΑΓΑΙΣ. Soph. Antig. ψ. 107.

Τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν πρὶν  
 Φῶτα βάντα πανσαγία. S. BUTLER.

ψ. 130. ΦΙΛΟΜΑΧΟΝ ΚΡΑΤΟΣ. *Robur pugnae amans* Minerva dicitur pro *regina bellicosa*. Sic eadem ψ. 169. ἐν μάχαισι μάκαιεῖ ἄνασσα dicitur: et Agamemnon cum fratre Menelao Ἀχαιῶν διθρονον κρᾶτος Agam. ψ. 110. SCHUTZ.

ψ. 131. ΡΥΣΙΠΤΟΛΙΣ ΓΕΝΟΥ. *Urbis liberatrix fias*. Nempe Ἐρυσίπτολις aut ῥυσίπτολις *urbium conservatrix custos, liberatrix*, inter solemnia erant Pallados cognomina, quibus præcipue utebantur qui eam in summo rerum discrimine invocabant. Sic apud Homer. II. Ζ'. 305.

Πότνι Ἀθηναίη, ἔρυσίπτολι, διὰ θεῶων.

Quem ad locum Eustath. ὅτι ὡσπερ ὁ ἐφιέμενος λείας, ἀγελείαν Ἀθηναῖαν ἱπποκαλεῖτο, ἔτιωσι οἱ περὶ σωτηρίας πόλεως χεῖρας αὐτῇ ἀνέχοντες, ὡς νῦν οἱ Τρῶες ἔρυσίπτολιν Ἀθηναῖαν ἐπέβοῶντο, ἦγον φύλακα πόλεως ἀπὸ τῆς φυλάσσω. SCHUTZ. Cf. Clark. ad Homer. Hymn. in Pallada, ψ. 1. S. BUTLER.

ψ. 132. ΙΠΠΙΟΣ ΠΟΝΤΟΜΕΔΩΝ ΑΝΑΞ. De his Neptuni cognominibus vide Spanh. ad Comici Plut. ψ. 1051. et Nub. ψ. 83. quæque idem observat ad verba ἰχθύβολον μηχανὰν ad Callimach. Hymn. in Del. ψ. 15. Adde Oppian. Cyneg. I. 75. et IV. 210. et Halieut. III. 2. ABRESCH. Ἴππιος seu ἱππιος Neptuni est Epitheton, ideo ei inditum quia primus equos junxit. Vid. Soph. Œd. Colon. ψ. 705. et seqq. cui consentit Pausanias in Achaicis, c. 21. Ὀνομαῖσθαι δὲ ἱππιον τὸν θεὸν πείθειτο μὲν ἂν τις καὶ ἐπ' αἰτίαις ἄλλαις· ἐγὼ γὰρ εὐρετὴν ἱππικῆς ὄντα ἀπὸ τῆς σχεῖν καὶ τὸ ὄνομα εἰκάζω. Diversam tamen appellationis hujus causam tradunt,

præter Hesychium et Etymologici scriptorem, Festus in Voce *Hippius*, et Servius ad Virg. Georg. I. 12. BURTON.

ψ. 135. ΕΠΙΛΥΣΙΝ ΕΠΙΛΥΣΙΝ ΔΙΔΟΥ. De hujusmodi repetitionibus vide jam supra paulo dicta ad ψ. 109. Similiter Lycophon. Alexandra, ψ. 766.

Οὐπω μάλ' ἔπω, μὴ τόσος δ' ὕπνος λάβοι  
Λήθης Μέλανθον ἐγκλιθένθ' ἰππηνέτην  
Ἥξει γὰρ, ἥξει, κ. τ. λ.

Lege quæ notavit eruditissimus Potterus. BURTON.

ψ. 139. ΠΟΛΙΝ. Quod hic Stanleius tantum arcem intelligi Cadmeam, et πόλιν pro ἀκροπόλιν positum esse existimat, id ei non concedimus. Cf. supra, ψ. 1. 10. SCHUTZ.

ψ. 147. ΛΥΚΕΙΟΣ. Adblanditur forte quibusdam, quam a Guellio Stanleius excitat interpretatio, ut hoc epitheton ad Pana referatur; quippe qui Panicos terrores exercitibus immittere solitus sit, ideoque hoc loco aptissime invocetur. Et hunc locum certe respiciens Hesych. Λύκειον φοβερόν. Sed idem postea Λυκοτόσιος ὁ Ἀπόλλων. Et rurs. Λυκοτόσιος θεῶ. Σοφοκλῆς Ἠλέκτρα. Ἀρίσταρχος, διὰ τὸ τὸν θεὸν νόμιον εἶναι, καὶ τὴν τῶν βοσκοτήτων φυλακὴν ποιούμενον τὸν Ἀπόλλωνα ἀναιρεῖν τῆς λύκων· ἐστὶ γὰρ ὁ λύκος ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Unde patet Apollinem hoc epitheto insignitum; Pan autem Λυκαῖος potius dicitur, quamquam hoc quoque ad Apollinem ab Hesychio referatur. Sed si cui scrupulus etiam restet, reminiscatur, chorum hic urbis præsidēs invocare, inter quos Apollo semper fere primas tenet. Cf. Suppl. ψ. 220. et seqq. S. BUTLER.

ψ. 150. ΔΗΤΟΓΕΝΕΙΑ ΚΟΥΡΑ. Diana non solum ut venatrix, sagittandi peritia nobilis erat, sed hoc loco simul respici potest ad Niobes fabulam, quæ cum se numero prolis Latona superiorem jactasset, liberis orbata est, cum ille filios, hæc filias sagittis interficeret. SCHUTZ. Nihil hic est quod ad Nioben referri possit. Dianam virginem aptissime invocant virgines in re trepida, cujus in tutela sunt, ut mares in Apollinis. S. BUTLER.

ψ. 153. ΟΤΤΟΒΟΝ ΑΡΜΑΤΩΝ. In iis quæ sequuntur non remittitur virginum angor sed vehementius augetur, cum ipsæ earum preces, variis horroribus exaudito curruum bellicorum armorumque strepitu misceantur. SCHUTZ.

ψ. 155. Ω ΠΟΤΝΙΑ ΗΡΑ. Brevis hæc invocatio nominis, similis ei quæ, ψ. 158. sequitur, ipsis precibus suppressis, sic prodit animum muliebriter anxium, ut quasi puellam, periculo quodam exterritam, matris opem implorantem, ejus nomen semel ac sæpius inclamantem audire nobis videamur. SCHUTZ.

ψ. 158. ΑΡΤΕΜΙ ΦΙΑΑ, Ε Ε Ε Ε. Hæc repetitio e ψ. 152. petita magnam vim habet ad absolvendam animi terrore perculti speciem. SCHUTZ.

ψ. 159. ΔΟΥΡΤΙΝΑΚΤΟΣ. Hypallage, pro τὰ δόρατα τὸν αἰθίρα τριασσόμενα. IS. CASAUB.

ψ. 160. ΤΙ ΠΟΛΙΣ ΑΜΜΙΝ ΠΑΣΧΕΙ ΤΙ ΓΕΝΗΣΕΤΑΙ. Variatio

hæc temporum præsentis et futuri bene exprimit animum calamitatis futuris, tanquam præsentibus intentum. SCHUTZ.

ψ. 162. ΑΚΡΟΒΟΛΩΝ Δ' ΕΠΑΛΞΕΩΝ. Iterum Ellipsis præpositionis ἐπὶ ante ἐπάλλξων cf. Lamb. Bos. Ellips. Græc. p. 330. BURTON.

ψ. 163. ΛΙΘΑΣ ΕΡΧΕΤΑΙ. Λιθάς quæ funda mittitur. Ἔρχεται ἀκροβόλων ἐπάλλξων pro ἔρχεται ἐξ vel ἀπὸ ἀκροβόλων ἐπάλλξων a summis mœnium pinnaculis in hostes sc. et Argivos; et pugna jam incipit. Ita intellige: qui de lapidibus ab Argivis in Thebanos missis intelligunt et ἐπὶ subaudiunt errant procul omni dubio: ita enim non loquuntur Græci. ΠΑΥΣ. Ego autem minime dubito poetam velle dicere, imbrem lapideum ab hostibus in summa propugnacula, non a propugnaculis in hostes missum; utitur enim verbo ἔρχεται, non ἀφίεται. Et exterritæ fœminæ præ metu vix sui compotes prout meticulosorum mos est, ad ea solum attendunt, quæ spem hostium a muris rejiciendorum ostendunt. Præpositio κατὰ non ἐπὶ hic subauditur, quam simili constructionis forma sæpe subaudiri ostendit L. Bos in Ellips. Græc. Ἀκρόβολοι ἐπάλλξεις sunt propugnacula, quorum summa lapidibus petuntur, ut postea, ψ. 304. ἀμφίβολοι πόλιται cives sunt undique lapidibus petiti. HEATH.

ψ. 164. Ω ΦΙΛ' ΑΠΟΛΛΟΝ. His verbis designat chorus cives suos in ipsis portis adversus hostes certaminis discrimen subeuntes. SCHUTZ.

ψ. 166. ΧΑΛΚΟΔΕΤΩΝ ΣΑΚΕΩΝ. De Thebanis et portarum defensoribus hæc procul dubio accipienda: respicit etiam illud ἀκροβόλων δ' ἐπάλλξων λιθάς ἔρχεται. Junge ψ. 30. et seqq. ΠΑΥΣ. Et hæc etiam de hostibus portas irrumpere tentantibus, adeoque strepitum in portis cientibus sunt intelligenda. HEATH.

ψ. 170. ΑΝΑΣΣ' ΟΓΚΑ. Pausanias in Bœoticis post enarratam Cadmæ bovis historiam ait, τοῖς ἐν νομίξῃσιν εἰς γῆν ἀφίκεσθαι Κάδμος τὴν Θεβαΐδα, Αἰγύπτιοι καὶ ἐ Φοινίκῃ ὄντα, ἔστιν ἐναντίον τῷ λόγῳ τῆς Ἀθηναίας ταύτης τὸ ὄνομα, ὅτι Σίγα κατὰ γλῶσσαν τῆν Φοινίκων καλεῖται καὶ ὡς Σαῖς κατὰ τὴν Αἰγυπτίαν Φωνήν. Locum hunc alioqui facillimum, unicum duntaxat vocabulum Σίγα corrumpit. Siquidem hujus vera lectio est Ὀγκῆ seu Ὀγγῆ, id quod non est probatu difficile. Ac Minervam quidem Thebis Oncam fuisse vocatam testatur hic Æschylus; Deinde Oncæas portas ita describit:

Τέταρτος ἄλλος γείτονας πύλας ἔχων  
Ὀγκῆς Ἀθηναίας, ἐν βοῇ παρίσταται.

Jam Phœnicum esse Ὀγκῆν vocabulum testatur etiam priore loco Scholiastes, quanquam postea secum dissentit. Illud autem ex utroque loco aperte constat, Oncam Minervam non Sigam, et Thebis cultam, et in Pausania legendum esse. Quin et Sophoclis Scholiastes cum initio Œdipi regis duo ponit Palladis templa, alterum Οἰκαίας, alterum Ἴσμενίας facit: sed hic quoque Ὀγκῆας legendum. CANTER. Nov. Lectt. VI. 1.

ψ. 170. ΠΡΟ ΠΟΛΕΩΣ. Dictum puto, quia Palladis effigies in oppidorum portis statui solebat. Unde ea Lycophroni Πυλαίτις dicitur, Alexandr. ψ. 358. ad quem doctissimus Scholiastes Καὶ τῆτο συμβολικῶς ἐπίθετον Ἀθηνᾶς. Ἐν ταῖς πύλαις γὰρ αὐτὴν ἔγραφον τῶν πόλεων. BURTON. Palladi cujus ope draconem occiderat, quem sacro sibi fonti Mars custodem præfecerat, templum Cadmus extruxit, sub titulo Ὀγκας, quo nomine Phœnicum lingua Deam appellatam fuisse creditur. Templum hoc extra urbem erat, πρὸ πόλεως, prope portas, quæ ex eo Ὀγκαΐδας, et alio nomine Ὠγύγισαι dictæ. Idcirco Dea ἀγχίπολις πύλαισι γείτων invocatur infra, ψ. 507. Extat in illud vetus Epigramma.

Ὀγκας ναὸς ὃδ' ἐστὶν Ἀθηνᾶς, ὃν ποτὲ Κάδμος

εἶσατο, βῆν θ' ἱερεύσεν, ὅτ' ἐκτίσεν ἄστυ τὸ Θήβας BRUNCK.

ψ. 173. ΤΕΛΕΙΟΙ. Supra v. 61. εὖ τελεῖ θεός. S. BUTLER.

ψ. 176. ΕΤΕΡΟΦΩΝΩ. Respicit forte vocem, qua causam agebant partes adversæ. Polynici vox erat alia quam Eteocli, et quod unus negabat alter affirmabat: similiterque vox erat alia Thebanis, alia Argivis, qui partes eorum sequebantur: sic ἐτεροφώνῳ στρατῶ esset exercitui qui plane alia loquitur, quam nos loquimur, et plane etiam alia sentit quam nos sentimus, ut nulla sit concordia spes, animique utrinque sint acerbissimi. PAUW. Argivi et Thebani, Græca utrique lingua, diversa tamen dialecto loquebantur, Argivi scilicet Dorica, Thebani Bœotico-Æolica. Hoc satis causæ erat, quare Argivorum exercitum ἐτερόφωνον στρατὸν appellaret Chorus. Pauwiana explicandi ratio nimis longe petita est, et a sensu communi remotior quam ut admitti mereatur. Abstrusiores paullo sententias interdum promit poeta noster, fateor, naturæ morumque tamen veritatem ut plurimum accurate sequitur. HEATH. Theophrasti liber ab Athenæo IX. memoratur, cujus titulus erat περὶ ἐτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν. ANON. apud Burgess. At vero ἐτεροφώνῳ tantum paulo gravius dictum ad miserationem pro alienigena vel hostili. S. BUTLER.

ψ. 182. ΔΕΙΞΑΘ' ΩΣ ΦΙΛΟΠΟΛΙΕΣ. Declarate vos favere huic civitati, custodes et præsides ejus esse: et signo hoc indicate vestram voluntatem non renuendo nostra sacrificia; declarate vos moveri nostris sacrificiis. PORTUS.

ψ. 185. ΦΙΛΟΘΥΤΩΝ ΔΕ. Hæc verba facillime de omnibus omnium Deorum sacris capiuntur, ut in iis insit ἐπιξήγησις et repetitio sententiæ antecedentis; quamquam præcipue Bacchi sacra Thebis a Cadmo instituta, quorum aliquoties mentionem facit Chorus in Euripidis Phœnissis, hic spectari possunt. Ὁργια φιλόθυτα sunt, in quibus multæ hostiæ mactantur, quæ rite non fiunt absque multis sacrificiis. Id autem adjiciebant, ut eo magis deos moverent, quos sacrificiis delectari haud ignorabant cf. ψ. 77. Φιλόθυτον hic eodem modo dicitur ut φιλόσπονδοι Choeph. ψ. 290. SCHUTZ.

ψ. 187. ΜΝΗΣΤΟΡΕΣ ΕΣΤΕ ΜΟΙ. Μοὶ elegantur abundat. BURTON.



## II.

ψ. 188. ΥΜΑΣ ΕΡΩΤΩ. Accurrit Eteocles mulierum trepidatione valde offensus, earumque lamentationes, veritus ne in timorem conjiciant milites, probris, objurgatione, minis coercet. Prima ejus oratio vehementissima est, et irarum plenissima; post, colloquium cum choro exorsus mitigatur paulatim ac defervescit, donec tandem animo eorum confirmato sponsioneque servandæ tranquillitatis accepta, placatus, quid eas facere velit quidque ipse jam peracturus sit, exponit. SCHUTZ.

Ibid. ΘΡΕΜΜΑΤ'. Proprie de brutis animalibus dictum, et hic ad mulieres per iracundiam translatum. Hesych. θρέμματα βοσκήματα, πρόβατα, τέκνα. Soph. Electra, ψ. 622.

ἽΩ θρέμμ' ἀναιδές. S. BUTLER.

ψ. 190. ΘΑΡΣΟΣ. Post θάρσος supplendum ἐστί. Θάρσος ἐστὶ ἰ. q. affert fiduciam, ut apud Homer. Il. γ'. 702.

— τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλή. SCHUTZ.

ψ. 192. ΣΩΦΡΟΝΩΝ ΜΙΣΗΜΑΤΑ. Idem vidit Schutz. quod in curis secundis Stanleius, hæc ad mulieres omnino referenda esse. Et sic recte interpres Gallicus, *Sexe haï de sages*, et Britannus, *Wisdom abhors you*. S. BUTLER.

ψ. 193. ΜΗΤ' ΕΝ ΚΑΚΟΙΣΙ. Quo tempore, multo bellorum discrimine, neque legum adhuc annosa vi, respublica stabat, subitisque impulsionebus multa fiebant, fœmineum mutabile genus locis publicis arcebatur. Plura permisit Germanorum stabilior mos. Vides in Tacit. De Moribus German. c. 8. Constituta post legum auctoritas in plerisque fere ad æqualitatem provexit. JO. MULLER.

ψ. 195. ΚΡΑΤΟΥΣΑ. Observa nominativos absolute sumptos more Attico, cum respectu etiam ad substantivum quod in γένος latet. S. BUTLER.

ψ. 196. ΠΛΕΟΝ ΚΑΚΟΝ. Πλέον pro πολλόν, comparativum pro positivo. ΠΑΥW. Nequaquam: asserit scilicet poeta, plus mali urbi aut familiæ privatæ in periculo constitutæ provenire ex mulierum timiditate ac formidine, quam rebus pacatis ex earum ubi imperant audacia, quanquam et hæc quoque minime sit ferenda. HEATH.

ψ. 197. ΚΑΙ ΝΥΝ ΠΟΛΙΤΑΙΣ. Πολίταις cum διεγρήθησατε construendum, et incisum est. τὰσδε διαδρομές φυγὰς θεΐσαι. Φυγαὶ διάδρομοι quod hoc loco perquam apte pluraliter elatum est, fugam significat, quæ ut aliquis huc et illuc cursitet ac trepidet facit. Θεΐσαι φυγὰς sunt cursus instituentes, exercentes: διαγρῆθειν, rumores serere, h. l. quia cum dativo personæ et accusativo rei construitur, est tumultuose alicui aliquid injicere. Ἄψυχος κάκη est ignavia seu timiditas, quæ animum frangit, aut ut ait ille, sapientiam expectorat. Οἱ θύραθεν apte dicuntur hostes obsidentes,

et civibus urbe inclusis, τοῖς ἔνδοθεν, opponuntur. Πορθύμεθα graviter dictum. SCHUTZ.

ψ. 198. ΘΕΙΣΑΙ. Θεῖναι pro ποιεῖν ut sæpe apud Æschylum. S. BUTLER.

Ibid. ΔΙΕΠΡΟΘΗΣΑΤ'. Vox lexicographis et Stephano prætermissa, cujus vim Scholiastes non satis feliciter assecutus est. Habet enim in se tumultus ac fremitus notionem, qualis ex undarum strepitu oritur, unde huic loco apprime convenit. Sic Pers. ψ. 406. Περσίδος γλώσσης ῥόθος. ῥόθος autem, ῥόθιος, ῥοθιάζειν cum compositis Æschylo frequentantur. S. BUTLER.

Ibid. ΚΑΚΗΝ. Hesych. κάκη· πελία· ἢ κακία. legend. δειλία ut monent viri docti in locum. S. BUTLER.

ψ. 199. ΤΑ ΤΩΝ ΘΥΡΑΘΕΝ. Res eorum qui extra mœnia versantur, h. e. hostium, quam maxime adjuvatis. BURTON.

Ibid. ΟΦΕΛΛΕΤΕ. Sic ψ. 255.

Ἄρα γὰρ δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται. S. BUTLER.

ψ. 201. ΓΥΝΑΙΞΙ ΣΥΝΝΑΙΩΝ. Iterum ad communem muliebris sexus reprehensionem redit. Hoc scilicet iratis hominibus proprium est, ut furore animi abrepti sæpius eodem, unde egressi erant, oratione revertantur. SCHUTZ.

ψ. 203. ΜΕΤΑΙΧΜΙΟΝ. Pueri antequam ἔφηβοι fierent. JO. MULLER. Recte Stanleius locum illustravit. Significat enim viros et fœminas et si quid aliud, pueros sc. et puellas, nec opus est ad spurcitiem de eunuchis, etc. recurrere, cum hoc tantum voluerit Æschylus, ut universis interdiceretur quam gravissime, nec in homine ira commoto ἀκρίβεια quærenda est, quædam potius παρακεκινδυνευμένως proferenda si naturam sequaris ducem, cujus Æschylus Atheniensis, ut et Britannicus, Shakesperium intelligo, semper sunt studiosissimi. Morem dicendi illustrat Abresch. Diluc. Thucyd. p. 599. S. BUTLER.

ψ. 205. ΛΕΥΣΤΗΡΑ ΔΗΜΟΥ. Eadem pœna his verbis denunciatur apud Soph. Antig. ψ. 36.

— ἀλλ' ὅς τέτων τι δεῖ

Φόνον προκεῖσθαι δημόλευσον ἐν πόλει.

SCHUTZ.

ψ. 208. ΗΚΟΥΣΑΣ Η ΟΥΚ ΗΚΟΥΣΑΣ. In hac locutione irati animi ebullitio facile agnoscitur. Nam si lentius ista diceret, non adderet ἢ κωφῇ λέγω, quod quodammodo jam in altera disjunctionis parte, ἢ ἐκ ἡκυσσας, latere certum est. Si hic logicorum ἀκρίβεια opus esset, in promptu foret rescribere, ἢ κωφῇ λέγω; ut non novum disjunctionis membrum sed nova quæstio fieret. At sic inciderentur nervi orationis ira inflammata, quam profecto decebat hæc ita enunciare; *Audistis, an non audistis, an cum surdis loquor?* SCHUTZ.

ψ. 209. Ω ΦΙΛΟΝ ΟΙΑΠΟΥ ΤΕΚΟΣ. Virgines trepidationem suam excusant, periculi ingruentis magnitudinem exaggerant, quod dissimulare nesciunt, ad Deorum auxilia confugiunt, timoribus percussæ. BURTON.

γ. 211. ΙΠΠΙΚΩΝ Τ' ΑΥΠΙΝΩΝ ΠΗΔΑΛΙΩΝ. Ornatus poetici causa antequam proprio nomine χαλιῶν diceret, eosdem hac metaphora descripsit ἱππικῶν αὐπινῶν πηδαλίων. Πηδάλιον *gubernaculum* hoc loco transfertur ad fræna equorum, ut omnino rem equestrem et nauticam frequenter comparant. Sic Eurip. Hippol. γ. 1221.

— ἤρπασ' ἠνίας χεροῖν

Ἐλκει δὲ, κώπην ὥστε ναυβάτης ἀνήρ.

Ubi cf. doctissimum Valcken. Ibidemque manus Hippolyti habenas dirigens appellatur γ. 1224. ναύκληρος χεῖρ, fræna vero οἶακες γ. 1227. plane ut a nostro πηδάλια nominantur. Quod autem Æschylus addidit ἱππικῶν id perspicuitatis causa fecit, ut statim auditorem moneret non de gubernaculis proprie sic dictis, sed de equestribus capiendum esse vocabulum. Ἀύπινων ornate pro frænis quæ semper moventur, modo attrahuntur, modo laxantur. Περιγενετῶν vero χαλιῶν, ut ἴσμα περιγενῆ apud Eurip. Hippol. γ. 1223. SCHUTZ.

γ. 212. ΑΥΠΙΝΩΝ ΠΗΔΑΛΙΩΝ. *Clavorum nunquam quiescentium*, qui in perpetuo motu sunt, dum ora equorum coercent. Dictio tragica. PAUW.

γ. 214. ΤΙ ΟΥΝ Ο ΝΑΥΤΗΣ. Commode hoc poeta instituit, ut Eteocles occasione translationis e ré nautica petitæ, quæ inerat in vocabulo πηδαλίων, aliam arripiat haustam ex eodem fonte comparationem. Sensus est, *Quid ergo? Num nauta, cum navis fluctibus laborat, hac in re salutis præsidium inveniat, ut e puppi*, ubi gubernacula potius regere debebat, *in proram confugiat*, Deorum sc. simulachra ibi veneraturus. SCHUTZ. Cf. Meurs. ad Lycophr. γ. 110. Νήσω δ' ἐνὶ δράκοντος ἐκχίας πόθον et ad eundem γ. 1299. qui inter eos, quos refellit Stanleius recensendus est. S. BUTLER.

γ. 217. ΑΛΛ' ΕΠΙ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. Magna in horum verborum ordine ac delectu animorum perturbatio, magna quoque in hac Deorum mentione ter injecta, ἐπὶ δαιμόνων, πείσυνος θεῶν, πρὸς μακάρων λιτὰς mulierum religio cernitur. Νιφὰς proprie nix confertim cadens, h. l. transfertur ad saxorum multitudinem, quibus turres et pinnæ murorum ab hostibus percutiebantur; id quod supra, γ. 163. proprio vocabulo λιτὰς enuntiatum reperimus. SCHUTZ.

γ. 224. ΤΟΥΣ ΤΗΣ ΑΛΟΥΣΗΣ ΠΟΛΕΟΣ ΕΚΛΕΙΠΕΙΝ. Omnes fere sciunt quid ad illum Maronis locum Æn. II.

*Excessere omnes adytis, arisque relictis*

*Dii quibus imperium hoc steterat*—

de Deorum evocatione, quæ solemnî carmine fiebat Romano more Macrob. III. 9. scribat; sed cum ad eam fortasse non respexerit Maro, quis improbum censeat, si quis quid post veteres auctores conetur afferre quod nihilo deterius poetæ sensum explicet. Reperio in Græcorum commentariis proditum a poetis antiquis esse, cum Troja excidio propinqua esset, visos esse Deos e suis templis sua exportare simulachra. Æschyl.



interpres εἴρηται δὲ καὶ ἐν Ξοανηφόροις Σοφοκλέης, ὡς οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ἄμων τὰ ἑαυτῶν ξόανα, εἰδότες ὅτι ἀλίσκεται. Auctorem igitur interpres ille ejus rei laudat Sophoclem, qui in fabula *Simulachriferis* Deos induxit suis humeris sua gerentes simulachra. Sed et Æschylus aperte planeque dicit urbes quæ capiuntur a suis hominum opinione Diis deseriri. TURNER. *Advers.* XIV. 15. Et hac opinione orta est consuetudo Deos in templis ligandi, ne inde abirent, cujus meminit Plutarch. in Romulo Diodor. Sic. XVII. p. 584. Q. Curt. IV. 3. et diligentissime, in magno civitatis discrimine, custodiendi, quo nomine in Christianis primoribus in Apologiis vapulant Ethnici. Vid. Arnob. contra Gentiles VI. paulo ante med. Cyprianum ad Demetr. p. 191. BURTON. *Schechina* ab arca Dei prius discessisse, quam templum Hierosolymitarum a rege Babylonio vastaretur monet vir doctissimus R. P. Joddrel. R. POTTER. Liv. V. 15. *Sic disciplina Etrusca traditum esse, ut quando aqua Albana abundasset, si eam Romanus rite emisisset victoriam de Vejentibus dari, antequam id fiat Deos mania Vejentium deserturos non esse.* BRUNCK.

ψ. 226. ΑΔΕ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ. Ἄδε dicitur, quia in conspectu erant Deorum simulachra. SCHUTZ.

ψ. 227. ΣΤΡΑΤΕΥΜ' ΑΠΤΟΜΕΝΟΝ ΠΥΡΙ ΔΑΙΩΙ. Verte, *exercitum invadentem igni hostili.* HEATH. Eadem interpretatione utitur Schutzius, Heathio non nominato, dein subdit, "Si quis tamen ἀπτόμενον passivo sensu pro *incensum* accipere maluerit, non equidem valde repugnabo, modo idem *στράτευμα* aut *milites Thebanorum* aut omnem omnino *populum Thebanum* significare statuat; sicut alibi *στρατός* de populo dicitur. Quanquam si quis hanc rationem initurus sit, auctor ei fuerim ut vulgatæ ἀπτόμενον præferat lectionem a Scholiasta memoratam, satis ut opinor antiquam τυφόμενον, id enim, h. l. ubi non de ædificiis sed de vivis hominibus sermo est, aptius fuerit." At primum sic non *στράτευμα* sed *στράτευμα* dicendum foret, metro turbato, deinde multo melius *στράτευμα* de hostili quam de Thebano exercitu intelligetur quoniam præcesserat ἀσυνδρομημέναν quod de hostibus urbem oppugnantibus omnino accipiendum erit. Locum optime verit interpres Gallicus, *Que jamais je ne voye cette ville saccagée et l'ennemi dans nos murs, la flamme à la main.* S. BUTLER.

ψ. 231. ΣΩΤΗΡΟΣ. Σωτήρος γενικῶς, ut εὐπραξίας dicitur etiam γενικῶς; qui εἰδικῶς intelligunt de Jove, errant. PAUW. Ἐλλείπει Διός. Eandem ellipsin videre est apud nostrum Choeph. ψ. 1073. Ἥλαθ' ἔποθεν σωτῆρ, supple Ζεὺς. Et Eumen. ψ. 762. Ἐκατὶ τρίτῃ σωτῆρος, volente Jove tertio servatore, subaudito sc. Διός. Plene autem in Suppl. ψ. 27. dicitur Ζεὺς σωτῆρ τρίτας. Adde Aristoph. Plut. ψ. 1176. et ψ. 1190. Cæterum de Jove servatore plurima habet Lylus Gyraldus Synt. Deor. II. p. 104. quem adi. BURTON.

Ibid. ΩΔ' ΕΧΕΙ ΔΟΦΟΣ. *Habes meam sententiam.* SCHUTZ. Potius, *sic fere dicitur.* q. d. *proverbialis est hæc sententia.* S. BUTLER.



γ. 236. ΣΦΑΓΙΑ ΚΑΙ ΧΡΗΣΤΗΡΙΑ. Non abludunt ista Sophoclis in Ajace, γ. 218.

Τοιαῦτ' ἄν' ἴδοις σκηπῆς ἔνδον  
Χειροδάκτυλα σφάγι' αἰμοβαφῆ  
Κεῖνα χρεστήρια τάνδρος.

Nisi χρεστήρια hic pro voce adjecta habere malis, καὶ τὰ χρεστήρια, ea quæ utilia sunt et prodesse queunt. ΠΑΥΣ.

γ. 241. ΤΙ ΤΑΔΕ ΝΕΜΕΣΙΣ ΣΤΥΓΕΙ. Τάδε non ad proxime præcedentia sed omnino ad meticulousam religionem pertinet, quam ei Eteocles vitio verterat. SCHUTZ. Locum Gallicus interpres vertit, *Votre orgueil nous defend-t-il cet hommage?* S. BUTLER.

γ. 245. ΠΟΤΑΙΝΙΟΝ. His verbis mulierculæ veram tragœdiæ scenam diserte declarant; in arce enim urbis Cadmeæ, edito igitur loco, se jam versari significant, quod si attendisset Portus, non in turri vel muris Chorum constitisse opinatus esset. SCHUTZ.

γ. 247. ΤΙΜΙΟΝ. Haud dubium quin Oncæa virgo in arce steterit. JO. MULLER.

γ. 248. ΜΗ ΝΥΝ. Ut mox etiam γ. 252. In Prometh. Vinc. γ. 506. et locis compluribus aliis, valere νῦν in talibus ἔν, pro eo oratores frequentare τοῖνον dixi alibi; addidi tamen etiam exempla ubi νῦν comparet, et sic passim apud Evangelistas. ABRESCH.

γ. 249. ΠΥΘΗΣΘΕ. Hic fingo exaudiri gemitus morientium. Et ad γ. 251. equorum hinnitus; ad γ. 253. clamores civium; ad γ. 255. portarum oppugnationem, &c. extra scenam. S. BUTLER.

Ibid. ΚΩΚΥΤΟΪΣΙΝ ΑΡΙΠΑΛΙΖΕΤΕ. Ad præcedens πύθησθε se refert; ἐὰν πύθησθε μὴ κωκυτοῖσιν ἀρπαλίζετε istam πῦσιν, *ne arripiatis eam lamentationem.* Schol. β. exponit θρήνοις ἄρματε ad sensum quidem satis bene, *ne cum lessa et lamentatione discurrete;* veruntamen, an certa satis sit intransitiva verbi ἀρπαλίζειν, quod raro occurrit significatio, mihi non constat. Active certe, pro *auferre* ponitur, Eumen. γ. 986. et Hesych. ἀρπαλίζομαι interpretatur ἀσμένως δέχομαι. Unde conjicio ante κωκυτοῖσιν ἀρπαλίζετε subintelligendum esse αὐτὰς, quod ad θνήσκοντας ἢ τετραμένους pertineat; Eteoclemque monere ne Chorus, si forte audierit aliquos vel mortuos vel saucios e prælio efferri, lamentatione eos excipiat, vel persequatur. Cæterum Scholiastes in Cod. Guelf. ἀρπαλίζετε interpretatur *ταραχὴν καὶ θόρυβον ποιεῖτε.* SCHUTZ. Verte *Avide excipiatis*: Enallage poetis in quavis pagina familiaris, αὐτὰς ἐν κωκυτοῖσιν ἀρπαλίζετε. Verissime Toupius noster cum Tragico commisit Hesych. glossam. WAKEFIELD. S. C. §. 142. An vero ἀρπαλίζετε potius refertur ad genarum lacerationem, &c. qualia in luctu fieri solent. S. BUTLER.

γ. 253. ΩΣ ΚΥΚΛΟΤΜΕΝΩΝ. Subintellige πολεμίων. Κυκλιμένων autem pro κυκλόντων Attica Phrasi. Sic supra in hac fabula, γ. 122. Ἀγγεῖοι γὰρ πύλισμα Κάδμου κυκλῶνται. Schol. MS. Seld. κυκλῶσι.

Adi sis quæ scripsimus ad Soph. Antig. ψ. 300. BURTON. Pessime hæc interpretatur Wakefield. S. C. §. 39. de civibus in ἀκρόπολιν præsidii caussa sese ingerentibus, *Coarctatur arx quidem, utpote omnibus huc catervatim venientibus.* S. BUTLER.

ψ. 255. ΔΕΔΟΙΚ'. Tota hæc diverbii pars a ψ. 247. ad ψ. 260. admirabiliter fervet, Chori timentis et regis hunc timorem increpantis concertatione. Itaque præ metu Chorus id quod Eteocles dicit audire non videtur, nec ad ejus dicta respondet, sed potius suum ipsius angorem prodit. SCHUTZ.

Ibid. ΟΦΕΛΛΕΤΑΙ. Hesych. Ὀφέλλεται· αὐξεται. S. BUTLER.

ψ. 256. ΟΥ ΣΙΓΑ. Sic et Eurip. Herc. Fur. ψ. 1042. οὐ σῖγα, σῖγα; Abhinc non longe ἐκ ἐς φθόρον σιγῶσ' ἀνασχήση τάδε, quo modo Soph. Ajax. ψ. 75. οὐ σιγ' ἀνέξη. et Œd. Tyr. ψ. 438.

Οὐκ εἰς ὄλεθρον; ἢ σιωπήσας ἔση.

De formula ἐς φθόρον, ἐς ὄλεθρον, vide Not. Spanh. ad Callim. in Hymn. Apoll. ψ. 113. ABRESCH.

ψ. 257. ΕΥΝΤΕΛΕΙΑ. Θεῶν πανήγυριν dixit, quod Virgilius *Deorum concilium.* Is. CASAUB. Lucian. in Deor. Concil. c. 15. Τὸν Ἑρμῆν δὲ κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιῶσι ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέδριον. S. BUTLER.

Ibid. ΜΗ ΠΡΟΔΩΣ ΠΥΡΓΩΜΑΤΑ Quod hic petit Chorus, id supra, v. 175. pleniùs ita elocutus erat,

Πόλιν δορίπονον μὴ προδῶθ'

Ἐτεροφάνῳ στρατῷ. SCHUTZ.

ψ. 258. ΕΣ ΦΘΟΡΟΝ. Recte viderunt omnes post Burtonum, et ipse quidem Stanleius in éuris secundis, hæc verba interjectionis vice posita esse. Sed primus omnium monuit Sept. Flor. Christianus in Aristoph. Irenam. p. 9. S. BUTLER.

Ibid. ΑΝΑΣΧΗΣΗ ΤΑΔΕ. Τάδε non ἀνασχήση, sed σιγῶσ' sensu sequitur; quod σιγῶσ' ex ἀνασχήση pendet: ἀνασχήση σιγῶσα τάδε. Ἀνάσχεσθαι vero participium pro infinitivo sæpius adsciscere notissimum est. His constitutis, Æschylum interpretari malim, *Nonne perdita de his tacere sustinebis?* Sive ad sententiam pleniùs ac disertius: *Nonne perdita tibi temperabis, quo minus hæc in vulgus spargas?* BURGESS.

ψ. 259. ΘΕΟΙ ΠΟΛΙΤΑΙ. Idem qui supra, ψ. 69. πολισσῶχοι SCHUTZ.

Ibid. ΤΥΧΕΙΝ. Subintellige θελήσητε, vel aliud simile. BURTON.

ψ. 261. ΒΕΛΟΣ. Apte βέλος de *fulmine* intelligi potest. SCHUTZ.

ψ. 262. Ω ΖΕΥ. Magna irrisionis indignationisque vis est in eo quod Eteocles Chorum imitatus, orationem ad Jovem convertit. SCHUTZ.

ψ. 264. ΠΑΛΙΝΣΤΟΜΕΙΣ ΑΥ. *Iterumne obgannis, iterum simulachra complectens Deorum?* Παλινομοεῖν respondet idiomati Angl. *To mouth again.* Chorus scilicet, neque admonitionum memor, neque sui compos, metuque exanimatus, ad omnia trepidat

muliebriter. BURTON. Minime Stanleio et Burtono audio cum quibus consentit Schol. β. multo potius mihi amplectenda videtur Schol. α. glossa, δυσφημίς, quam ob significatus vim παλινομοίς cum παλιρρόθος comparat Valcken. supra ad ψ. 7. Verto, *male ominaris iterum amplectens Deorum simulachra?* Πάλιν est retro, rursus, contra; unde effluxisse notio videtur illa quam obtinent voces παλινομοίς, παλιγγλώσσος, παλιρρόθος et si quæ alia sunt hujusce generis: quæ primaria videtur fuisse *loquendi contra quam res, tempora, personas, deceat.* BURGESS. Recte quidem Burgessius, si αὖ ad παλινομοίς non ad θιγγάνισσα referatur. Quærit autem cur iterum male ominetur, quia Chorus expugnationis mentionem injecerat, his verbis ὦν ἀλῶ πόλεις, id quod antea jam sæpius fecerat cf. ψ. 225. 229. SCHUTZ. Locum felicissime explicat interpres Gallicus, qui versum superiorem summisit dictum a Choro, intelligit ad hunc modum: LE CHŒUR (bas), *Malheureux comme le vôtre, quand une ville est prise.* ETEOCLE. *Vous murmurez encore en embrassant ces statues?* LE CHŒUR. *Je suis foible, le frayeur égare ma langue.* S. BUTLER.

ψ. 265. ΑΨΥΧΙΑ ΓΑΡ. Ante γὰρ supprimitur Eteocleæ quæstionis affirmatio, quam his verbis supplet Schol. Guelferb. καὶ τῆτο ποιῶ ἀψυχία γὰρ, κ. τ. λ. Sensus: *Nimirum pavor omnem mihi sapientiam expectorans, neque tantum non exanimans, linguam quoque abripit,* ut scilicet tacere aut malis verborum ominibus abstinere nequeam. SCHUTZ.

ψ. 266. ΑΙΤΟΥΜΕΝΩ ΜΟΙ ΚΟΥΦΟΝ ΕΙ ΔΟΙΗΣ ΤΕΛΟΣ. Interpres *si dederis, bene, modo si ceperit pro utinam,* ut in Virg. VI. 187. *Si nunc se nobis ille aureus arbore ramus Ostendat.*— Quo sensu εἰ γὰρ usurpari multi docuere. Nec minus obvius usus vocolæ εἰ solitariae, quem tamen qui adstruxerit novi neminem. Certe ipse Suidas, dum notat εἰ esse εὐκτικόν, non aliud adfert exemplum quam Pisidis locum, in quo itidem εἰ γὰρ. Subjungemus nos quædam: Soph. Œd. Tyr. ψ. 883.

Εἰ μοι ξυνείη φέροντι

Μοίρα—

Eurip. Hec. ψ. 836.

Εἰ μοι γένοιτο φθόγγος. ABRESCH.

Ibid. ΚΟΥΦΟΝ ΕΙ ΔΟΙΗΣ ΤΕΛΟΣ. κέφαν δόσιν dixit nostro æqualis Pindar. Isthm. Od. I. 60. et κέφαν κτίσιν in Olymp. XIII. 118. pro εὐχερῆ, ραδιαν, ἀνεπαχθῆ, ut explanant ad eum Critici. Quo fere sensu in Æschyl. Prometh. ψ. 700. habetur κέφος. ABRESCH. Τέλος proprie *tributum* perquam accommodate, h. l. de officio ponitur, quod quis ab altero cum poscere possit, petere tamen mavult. SCHUTZ.

ψ. 267. ΛΕΓΟΙΣ ΑΝ ΩΣ ΤΑΧΙΣΤΑ ΚΑΙ ΤΑΧ' ΕΙΣΟΜΑΙ. Nempe, *daturusne sim quod rogas nec ne?* Vel, ut intelligit Schol. levenerit. Io in Prometh. ψ. 617.

Οὐκὲν πόροις ἂν τῆνδε δωρεάν ἐμοί;

Respondet Prometheus,

Λέγ' ἦντιν' αἰτῆ, πᾶν γὰρ ἐκπύθοιό με.

Et Soph. in Trachin. ψ. 1233.— προσνεῖμαι δ' ἐμοὶ χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδάς· tum ut hic τάχ' εἴσομαι. Sic rursus, ψ. 665.

Τάχ' εἰσόμεσθα τὰπίσημ' ὅποι τελεῖ. ABRESCH.

Commode Stanleius advocavit Soph. Œd. Tyr. ψ. 1516. Nimirum in talibus est μακρολογία quædam antiquitatis quodam modo simplicitatem redolens, quæ a recentiorum linguarum genio aut prorsus abhorret, aut saltem quo minus ad verbum reddi possit, prohibetur. SCHUTZ.

ψ. 268. ΣΙΓΗΣΘΝ. Jam igitur exponit Eteocles quid fieri a Choro velit. SCHUTZ.

ψ. 271. ΕΚΤΟΣ ΟΥΣ' ΑΓΑΛΜΑΤΩΝ. A simulachris Deorum virgines recedere vult Eteocles, quia summæ anxietatis erat, ea complecti; itaque vota Diis facere, eosque precibus venerari nihil prohibet, modo id ne sic fieret, ut nimiam animi desperationem simul declararent. SCHUTZ.

ψ. 273. Κ'ΑΜΩΝ ΑΚΟΥΣΑΣ' ΕΥΓΜΑΤΩΝ, κ. τ. λ. Quæ sequuntur de solemnī præane capiendâ sunt, seu ἐπινικίῳ, quod antequam prælium iniretur, inter sacrificia canebatur; quo genere carminis et animus addebatur militibus, et ut Dii victoriam darent, petebatur. In eoque verbis præibat rex vel imperator; populus vero et milites acclamabant. Cf. Pers. ψ. 388. et seqq. SCHUTZ. Divina Eteoclis de modo precum hortatio: iis virtutem accendi, timores eximi, et fide Deorum ultra humana provehi vult: quæ numine digna, certum est, victoriam dare. Itaque flebilem inter superstitionem, frigidamque dubiam irreligionem vera in medio pietas, virtutum mater, fortunæ domina, apud Æschylum sicut in Davide, viget. JO. MULLER.

ψ. 274. ΟΛΟΛΥΓΜΟΝ. Ὀλολυγμός ut ψ. 831. ἐπολολύζειν, de fausta et læta acclamatione, adeoque in bonam partem accipitur. SCHUTZ.

ψ. 275. ΝΟΜΙΣΜΑ. Subaudita κατά, qua de ellipsi egimus ad Antig. ψ. 679. et sæpe alias. BURTON.

Ibid. ΘΥΣΤΑΔΟΣ ΒΟΗΣ. Clamoris qui in rebus sacris tolli solet. IS. CASAUB.

ψ. 276. ΘΑΡΣΟΣ ΦΙΛΟΙΣ. Falso Burtonus supplendum censet ἐμποῖσσα, poetica enim audacia θάρσος φίλοις dictum pro θαρρῶντα φίλεις. SCHUTZ.

Ibid. ΛΟΥΣΑ ΠΟΛΕΜΙΟΝ ΦΟΒΟΝ. Λύσσα ad Chorum pertinet, et cum ἀκῶσσα et παιώνισον conjungendum, πολέμιον φόβον pro πολεμίων. Sic ἐμὴν αἰδῶ pro ἐμῆ αἰδῶ. Pers. ψ. 701. SCHUTZ.

ψ. 279. ΔΙΡΚΗΣ ΤΕ ΠΗΓΗΣ. Ut hic per πηγᾶς Schol. intelligit νητῆρας, ita κρητοὶ in Soph. Œd. Col. ψ. 1397. possint accipi; dixit enim,



Πρὸς νῦν σε κρυπῶν, πρὸς θεῶν ὁμογενῶν  
Αἰτῶ —

Cf. Eum. ν. 27. ABRESCH.

Ibid. ΟΥΔ' ΑΠ' ΙΣΜΗΝΟΥ ΛΕΓΩ. Λέγειν ἀπὸ τινός, *omittere aliquem*. IS. CASAUB. Οὐδ' ἀπ' Ἰσμηνῆ λέγω perinde est ac si dixisset ἐδ' ἀπολέγω τὴς Ἰσμηνῆ θεῆς ex ejusdem Schol. mente, quæ præ reliquis expositionibus se mihi probat. Parili sensu ἀπολέγω et ἀπολέγομαι extat apud Anton. Liber. vid. c. 15. et ibi Munckeri notam. Add. H. Steph. Thesaur. ABRESCH. Tmesin esse pro ἀπολέγω vidit Stanleius. At constructio laborat. Ἀπολέγειν enim vulgo accusativum regit. Itaque nisi casus enallagen fingas, vel post Ἰσμηνῆ vocabulum ποταμὸν subintelligi dicendum, vel tenenda est lectio Δίρκης τε πηγῆς, et repetendum ἐπισκόποις, quasi scriptum sit Δίρκης τε πηγῆς ἐπισκόποις, ἐδ' ἀπολέγω Ἰσμηνῆ ἐπισκόπους. SCHUTZ.

ψ. 280. ΕΥ ΞΥΝΤΥΧΟΝΤΩΝ. Sc. τῶν πραγμάτων Schol. β' BURTON.

Ibid. ΠΟΛΕΩΣ ΣΕΣΩΣΜΗΝΗΣ, κ. τ. λ. Soph. Electr. ψ. 283.

— χορὰς ἴσησι καὶ μηλοσφαγεῖ  
Θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις.

Lycoph. ψ 992.

— κελαινῶ βωμὸν αἰμάξῃ βρότῳ. ABRESCH.

ψ. 285. ΜΗ ΦΙΛΟΣΤΟΝΩΣ. Non ut paulo ante, *cum multis suspiriis et gemitibus*. SCHUTZ.

ψ. 286. Κ' ΑΓΡΙΟΙΣ ΠΟΙΦΥΓΜΑΣΙΝ. Ἄγρια dicuntur ποιφύγματα, quia nimius in doloris aut metus significatione excessus morum quandam feritatem, animique barbariem declarat. SCHUTZ. Hesych. Ποίφυγμα. Σχημα ὀρχησικόν. Idem ποιφύξεις· ἐκφοβήσεις· καὶ τὸ φυσᾶν καὶ τὸ πιεῖν, ἐκ τῆ ποιφύσσειν. Idem ποιφύσσει. φοβεῖ. S. BUTLER.

ψ. 288. Δ' ΕΠ' ΑΝΔΡΑΣ. Junge vel ἐπιμολῶν τάξῳ, vel ἐπ' ἐχθροῖσι τάξῳ, vel ἐπιτάξῳ. BURTON. Sed forte alia ratio constructionis ineunda est, cum præpositio nimium vel a verbo vel a casu distare omnino videatur. Quid si intelligamus ἐπ' ἄνδρας ἕξ, pro usque ad sex viros, viros sex numero, qua significatione ἐπὶ de tempore passim usurpatur; nec multum abludunt ἐπὶ πολὺ, ἐπὶ μέγα, ἐπὶ βραχύ. S. BUTLER.

ψ. 289. ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΤΡΟΠΟΝ. H. e. ἐ ταπεινῶς καὶ φαυλῶς, ἀλλὰ μεγάλως. Infra ψ. 471.

Ἐσχημάτισται δ' αὐτὸς ἐ σμικρὸν τρόπον.

Ubi vid. Schol. Nec alienum illud in Choeph. ψ. 480.

— μέγα προσθεῖσαν Αἰγίσθῳ μέρος.

Sic Lat. *magnus pro nobili, pretioso*. Flor. IV. 11. *Maximos induta cultus*. Cf. Miscell. Observ. tom. I. p. 102. ABRESCH.

ψ. 290. ΕΠΤΑΤΕΙΧΕΙΣ ΕΞΟΔΟΥΣ. Vel pro ἐπτά τειχέων ἐξόδους, vel potius pro simplici ἐπτά ἐξόδους, ut Soph. Œd. Tyr. ψ. 846. ἄνδρ' ἐν' οἰόζωνον, pro οἶον. S. BUTLER.

ψ. 291. ΠΡΙΝ ΑΓΓΕΛΟΥΣ. Priusquam crebri nuntii et rumores

cito percrebescentes adveniant, ac ipso rerum discrimine incendantur. Ἄγγελοι h. l. non sunt nuntii qui res novas afferunt, sed nuntii qui afferuntur. Hoc enim aptius est sequenti verbo φλέγειν. Φλέγειν dicitur fama, ornate, pro convalescere, ut enim flamma venti vi, sic rumores mali, quo majus est periculum, eo vehementius accenduntur et inflammantur. SCHUTZ. Hæc v. cl. ἀγγέλιος pro ἀγγελία accipiens, quod mihi fateor non arridere: potius forte in Stanleiana interpretatione acquiescendum, ut post φλέγειν, ἡμᾶς intelligatur; vel etiam, me iudice, ante φλέγειν, et ipso rerum discrimine excitemur et inflammemur. S. BUTLER.

ψ. 293. ΜΕΛΕΙ. Præclara civitatis vastatæ imago usque ad finem Chori. ΑΣΚΕΥ. Postquam discessit Eteocles, Chorus jam solus in scena relictus, quanquam eorum quæ regi promiserat bene memor, muliebri tamen imbecillitate languescens, timorem ac solitudinem male pectore pressam iterum prodit; iterum Deos precibus invocat, deinde urbis ab hostibus expugnatæ calamitates, flebili oratione persequitur. SCHUTZ.

ψ. 295. ΖΩΠΥΡΟΥΣΙ ΤΑΡΒΟΣ. Bene dictum ζωπυρῶσι, quia ultima Eteoclis adhortatione metus paulisper sedatus et restinctus esse videtur. Quia tamen cura animos non deseruerat, statim post regis discessum, metus, haud secus ac ignis sub cinere gliscens, resuscitabatur. SCHUTZ.

ψ. 297. ΔΡΑΚΟΝΤΑ. Non prætereundus est notus Horatii locus, Epod. I. 19.

*Ut assidens implumibus pullis avis  
Serpentium allapsus timet.*

Hunc locum feliciter assecutus est interpres Dutheiliius; *Ainsi la colombe nourricière, habitante inquiète d'un foible nid, craint le dragon pour ses petits.* S. BUTLER.

ψ. 298. ΛΕΧΕΩΝ. ΔΥΣΕΥΝΗΤΕΙΡΑ. *Quæ infelix cubile sortita est. Non satis tuto in nido collocata.* ANON. apud Burgess.

ψ. 304. ΑΜΦΙΒΟΛΟΙΣΙΝ. Aut de sua salute dubiis, aut circumpositis in muro. ΠΑΥΩ. Prius præstat, sed in Stanleiana interpretatione acquiescendum; quod et Heathio observatum. S. BUTLER.

ψ. 305. ΙΑΠΤΟΥΣΙ. Suppl. ψ. 101. 556. S. BUTLER.

ψ. 306. ΧΕΡΜΑΔ' ΟΚΡΥΘΕΣΣΑΝ. Supra, ψ. 162.

Ἄεροβόλων δ' ἐπάλ-

ξίων λιθὰς ἔρχεται.—

S. BUTLER.

ψ. 310. ΑΜΕΙΨΕΣΘΕ. *In compensationem accipietis.* HEATH. Multo melius Stanl. in curis secundis. S. BUTLER.

Ibid. ΓΑΙΑΣ ΠΕΔΟΝ. Prometh. Vincit. ψ. 1. χθονὸς οὐδὸν. S. BUTLER.

ψ. 311. ΤΑΣΔ' ΑΡΕΙΟΝ. Ille qui apud veteres patriæ amor tam egregiis factis splenduit, ab ista illum locorum conciviumque hominum singulari dilectione profectum scito. Eum recentior vanitas, Cosmopolitismi quem vocant ὑποκρίσει, tantum non

extinxit. Namque virtus sacrificiis constat, quæ de te tuisque pro iis facias, quorum te Deus in parte locavit. Quapropter, juvenis Æschyli lector, quem te Deus voluit Anglus, Helvetius, Danus, totus ille esse non dubites, nec, si partes excelluerint, de generali felicitate labores. JO. MULLER.

ψ. 312. ΒΑΘΥΧΘΟΝ' ΑΙΑΝ. Fertile, pingue solum, i. q. apud Homerum ἐρίβωλος et ἐριβῶλαξ. Valde enim celebris erat agri Thebani fertilitas et salubritas, atque amœnitas fontis Dircaei. Sic apud Euripidem Phœniss. ψ. 647.

Καλλίποταμος ὕδατος ἵνα τε  
Νότις ἐπέρχεται γύας  
Δίρκας χλοηφόρος  
Καὶ βαθυσπόρος.

Quia vero Neptunus, qui h. l. γαίαχος apte noto epitheto, *terrani cingens, ambiens appellatur*, mari præsidet e quo flumina non magis oriri quam in illud regredi credebantur, fontes autem et flumina Oceano et Tethye prognata esse fabulose narrabantur, Hesiod. Theogon. ψ. 336. ideo Æschylus Dircen εὐτραφέστατον πομάτων appellat, ὅσων ἴησι Ποσειδᾶν Τηθύος τέ παῖδες. Cum Neptunum nominat, simul ad fontes a Neptuno sæpe emissos respexisse potest. SCHUTZ. Βαθὺ ἔθνος etiam dixit Philostrat. in vita Apollonii I. 4. pro gente, quæ opibus valebat, ubi adi sis quæ annotata. S. BUTLER.

Ibid. ΑΙΑΝ. Pro γαῖαν, poetice. Hom. Il. 9. 1.

— ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

Hesiod. Ἔργ. ψ. 125.

— πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Similiter dicunt Græci εἶβω pro λείβω Soph. Antig. ψ. 534. Ἦν pro φῆν. BURTON.

ψ. 314. ΕΥΤΡΕΦΕΣΤΑΤΟΝ ΠΟΜΑΤΩΝ. Eandem videbatur Nilo laudem tribuere antea in Prometh. Vinc. ψ. 811.

Ἴησι σεπτὸν Νεῖλος εὐποτον ῥέος. H. STEPH.

ψ. 321. ΑΤΑΝ. Ἄταν h. l. appellative, non de Ate, ut dea, capiendum existimo. Quia vero perniciēs et clades hostium partim cæde, partim fuga ac deditiōne censetur, optime eam et ad sensum accommodatissime insignivit poeta vocabulis ἀνδρολέτειραν et ῥίψοπλον. SCHUTZ.

ψ. 322. ΑΡΟΙΣΘΕ. Adhibetur hic modus optativus pro imperativo: quod Atticis, præsertim cum Diis supplicarent, vel illustres personas alloquerentur, ut tradunt Grammatici, familiare erat. Sic Chorus apud Nostrum supra, ψ. 267.

Λέγοις ἄν ὡς τάχιςα καὶ τάχ' εἴσομαι.

Et Cassandræ nuntius apud Lycoph. ψ. 9. Priamum ita alloquitur,

Κλύοις ἄν ᾧ ἴναξ.

Ad quæ Tzetzes, κλύοις, ἀντὶ τῆ κλύθι, Ἀττικῶς. Similiter Clytemnestra Apollinem invocans apud Sophoclem, Elect. ν. 639.

Κλύοις ἄν ἤδη, Φοῖβε προσατήριε  
Κεκερμμένην μᾶ βόξιν.—

Ubi veteres Critici, κλύοις ἄν, ἐπάκρη, Ἐπὶ γὰρ μεγάλων προσώπων, ἐφ' ἧν ἐδόκει βαρὺ τὸ φανερώς προστάττειν ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ εὐκτικῶ μετὰ τῆ ἄν, ὡς ἐντᾶυθα. BURTON. Multa supra hac re congressit doctissimus Potter. ad locum Lycophr. a Burtono laudatum, q. v. S. BUTLER.

ψ. 323. ΤΟΙΣ ΔΕ ΠΟΛΙΤΑΙΣ. Τοῖς δὲ πολίταις relatum ad illa τοῖς μὲν ἕξω πύργων dativo extulit, ut oppositio claresceret; cæterum idem est, ac si dixisset, τῶν δὲ πολιτῶν καὶ πόλεως ῥυτῆρες. Εὐδερῶι vel sunt *bonas sedes, bona templa sortiti*, ut respiciatur ad ψ. 312. vel, *firmiter sedibus inhærentes*, quod h. l. aptius videtur, cum paulo ante deprecatus sit Chorus, ne Dii sedibus suis relictis urbem desererent. SCHUTZ.

ψ. 327. ΟΛΥΜΠΙΑΝ. Quod *vetustus* montis epithetum satis esse ineptum affirmaverat, eximium Stanleium optimo jure improbat Ernestus ad Callim. Hymn. in Jov. ψ. 14. Virgilio quem vir doctus ibi adhibet, huic accedat præter alios, quos lectio diligentior aut memoria verborum pertinacior, cuius suppeditet, poeta veterum μαθητῆς plane germanus, Miltonus noster, qui illud ipsum epithetum, montibus etiam non semel tribuit. Paradis. Amiss. VII. 8.

— for thou,  
Nor of the muses nine, nor on the top  
Of Old Olympus dwell'st.—

Vid. et II. 593. I. 420. ubi eodem epitheto de fluvio Euphrate utitur. Vide plura de voce ὠγύγιος a Wolfio notata ad poetriarum Fragm. p. 49. ANON. apud Burgess. Eodem epitheto utitur noster Eum. 1089.

Γᾶς ὑπὸ κεύθεσιν ὠγυγίοισι.—

Sed recte Stanleius, nisi quod in sermone poetico subtilitas philosophica quam vocant, non est exigenda. S. BUTLER.

ψ. 328. ΑΙΔΙ ΠΡΟΪΑΨΑΙ. Homericæ phrasis ad urbem translata, qua ille de Heroibus in bello cæsis utitur. Itaque h. l. est *ad interitum dare, evertere*. SCHUTZ.

ψ. 329. ΔΟΥΛΕΙΑΝ ΨΑΦΑΡΑΙ ΣΠΟΔΩΙ. Δουλείαν rectius cum δουρὸς ἄγραν jungeretur, et ψαφαρᾶ σποδῶ cum seqq. PAUW. Verte *servam factam squalido cineri*. Si δουλείαν cum ἄγραν jungi debere cum Pauwio statuas, nihil jam reliquum erit a quo regatur ψαφαρᾶ σποδῶ, nisi subintelligas præpositionem ἐν, quod durius est. Nec bene cum ἄγραν convenit τὸ δουλείαν, illud enim a venatione translatum est, ac pro λεία ponitur, ideoque epithetum potius a re venatica petiitum postulat. HEATH. Verte *sordido pulveri ancillantem seu servientem*, graviter et ornate pro, *in cineres et pulverem redactam*. SCHUTZ.



Ibid. ΨΑΦΑΡΑΙ. Hesych. Ψαφαρόν· ξηρόν· αὐχμηρόν· ἀσθενές· ἑλαφρόν.  
S. BUTLER.

ψ. 330. ΥΠ' ΑΝΔΡΟΣ ΑΧΑΙΟΥ ΘΕΘΕΝ. Ὑπ' ἀνδρός Ἀχαιῶ singulariter pluralis loco, pro, *ab Argivorum exercitu*. Θεόθεν, divinitus immisso, si ad Ἀχαιῶ traxeris, sin ad περιθομέναν, significat, divino nutu ac numine. SCHUTZ.

ψ. 337. ΛΑΙΔΟΣ. Λαΐδος de πολίταις et λάω recte explicant interpretes Græci, ΠΑΥΣ. *Clamat vero urbs, dum exinanitur, diripitur, captivis passim inter promiscuum strepitum pereuntibus*. Sic interpretor hæc verba, si quidem plane sic scripserit Poeta. Tum enim λάϊς pro captivo populo dixerit necesse est, sicut Hesych. Λαΐδας exponit αἰχμαλώτης. Haud absimile illud Homeri Odys. κ'. 122.

— ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει  
'Ανδρῶν ὀλλυμένων, νῶν θ' ἅμα ἀγνυμένων. SCHUTZ.

Cave autem existimes λάϊς a λαός populus derivari. Est enim λάϊς i. q. λήϊς, quidquid in prædam venit, unde, quoniam in maxima parte prædæ apud veteres ancillæ et servi erant, de populo captivo accipitur. S. BUTLER.

ψ. 338. ΠΡΟΤΑΡΒΩ. Pro ὑπερταρβῶ adhibuit Soph. in Antig. ψ. 83.

μή μὲ προτάρβει.

Et in Trach. ψ. 89.

— ἐκ ἐᾷ πατρός  
'Ημᾶς προταρβεῖν.

Quo noster sensu, eodem Eurip. Herc. Fur. ψ. 968. In H. Steph. Thes. haud comparet. ABRESCH.

ψ. 339. ΚΛΑΥΤΟΝ Δ'. Æschylus quo animo contra Persas pugnavit, eo pro civium animis acuendis nihil indictum voluit. Jo. MULLER. Particula δὲ h. l. vicem γὰρ sustinet ut infra ψ. 349. S. BUTLER.

Ibid. ΑΡΤΙΤΡΟΠΟΙΣ. Quorum mores vix sese produnt, in quibus sexus et indolis muliebris indicia certa vix apparent: quæ vix ostendunt, quid sint: a τρόπος est, non a τρέπω. ΠΑΥΣ.

Ibid. ΩΜΟΔΡΟΠΩΝ ΝΟΜΙΜΩΝ. Antequam nubere possunt et nubere solent: ὠμοδρόπων νομίμων jungendum eo sensu; *antequam earum cruda virginitas jure decerpatur*. ΠΑΥΣ. Προπάροιθεν genitivo junctum nunquam tempus, sed semper locum denotare arbitror. Vox etiam ὠμοδρόπων non justas nuptias quæ cum maturis fere institui solent, sed virginitatem vi ab invitis et crudis adhuc ereptam, innuere videtur. Νομίμων, cum inter νόμιμα sint nuptiæ, pro nuptiis καταχρηστικῶς poni atque inde ad gaudia nuptialia, quippe quæ jure nuptias sequuntur, designanda, deflecti existimo. Ita igitur constructionem hujus loci instituendam esse censeo. Κλαυτὸν δὲ ἐστὶ ἀρτιτρόποις διαμεῖψαι συγερὰν ὁδὸν νομίμων ὠμοδρόπων προπάροιθεν δαμάτων. *Deplorandum vero est virginibus modo pubescentibus detestandum iter peragere gaudiorum nuptialium vi a crudis adhuc*

*deceptorum ante earum domus, id est, in publico.* Aliter, *Deplo-  
randum est teneras virgines publice stuprum pati.* HEATH.  
Annon vero προπάρουθε ad tam tempus refertur quam locum, cum  
Hesych. in voce dixerit ἔσθ' ὅτε ἐπὶ χρόνῳ, κ. τ. λ. Vid. Phœniss.  
ψ. 1533. BURTON. Ibi vero genitivum conjunctum non habet.  
Sed vide Notas Varr. Critt. ubi Heathium plenissime refutat  
Schutz. S. BUTLER.

ψ. 340. ΔΙΑΜΕΪΨΑΙ ΔΩΜΑΤΩΝ ΣΤΥΓΕΡΑΝ ΟΔΟΝ. *Permutare  
invisum iter aedibus suis,* ubi sedebant in παρεθνωσιν. Similiter τῆς  
ἀρετῆς διαμεΐψαι τὸν πλῆθον, et alia habemus multa. Male ἀπὸ  
subauditur, ἀπὸ δαμάτων. PAUW.

ψ. 342. ΤΙ. Ellipsis est, hoc modo supplenda : τί δὲ πολλά λέγω.  
Haud absimiliter sed paulo plenius, Callimach. Hymn. IV. 132.  
τί περισσά; *quid plura?* nempe loquor. Schol. ibid. λείπει τὸ  
φθέγγομαι. Sic Latini Græcos imitati, *quid multa?* dicunt. Cic.  
Epist. ad Attic. XIII. 52. *Quid multa?* homines visi sumus,  
Ep. XV. 14. *Sed quid multa?* literas hoc, &c. Alibi passim.  
BURTON.

Ibid. ΠΡΟΔΕΓΩ. Si vulgata servetur προλέγω, sic intelligendum  
est, ut Chorus ad suam ipsius fortunam quam metuebat, respexerit,  
sicut antea βαρεῖας τοῖ τύχας προταρβῶ. SCHUTZ.

ψ. 347. ΤΑ ΔΕ. Τὰ δὲ hic ita accipiendum ut in τὰ μὲν et τὰ δέ.  
PAUW.

ψ. 348. ΚΑΠΝΩ; ΔΕ. Ψυχρότης. Nam hæc inepte in tantæ  
calamitatis descriptione. IS. CASAUB. Martis imago incensæ  
urbis flammam sufflantis apta est antecedentibus; neque vero  
nulla est inter χραίνεται et μαινίων relatio. Supra metaphora paulo  
aliter informata dicebantur Ἄρεος πνοαί, in quo similitudo a ven-  
torum mare irritantium impetu petebatur. Fortasse etiam ἐπιπνείν  
simpliciter positum pro incitare, ut bis apud Eurip. Phœniss.  
ψ. 806. 811. SCHUTZ. Interpres Gallus, *Partout Mars destructeur  
souffle la rage, et souille la pudeur.* S. BUTLER.

ψ. 351. ΚΟΡΚΟΡΥΓΑΙ. Ὅτι κευκμώδηται vox κορκορυγαί monet  
Schol. A'. nec prætermisit observare Spanhem. ad Comici Nub.  
ψ. 351. ABRESCH.

ψ. 352. ΟΡΚΑΝΗ ΠΥΡΓΩΤΙΣ. Per urbem extenditur, quod  
a turribus vel muris ducitur. Alludit ad σαγενηῦσας. Vid. Herod.  
IS. CASAUB. Per ὀρκανὴν πυργῶτιν designari potest vallum hostile,  
quo urbs cingebatur, et quo velut reti inclusi cives hostium  
violentiam effugere non poterant, designari etiam possunt ipsa  
urbis mœnia et propugnacula, quibus civium ad fugam exitus  
æque præcludebatur. HEATH. Verte *septum turritum*, h. e.  
agger turribus instructus. Nimirum in oppugnationibus, cum  
urbem vallo cinxissent, turres etiam fiebant. Eaque vel pro-  
pugnacula erant, turribus obsessorum civium opposita, in ipso  
vallo exstructa; vel machinæ subditis rotis mobiles, tabulatæ,  
adeoque proceræ, ut, Vitruvio teste, non solum urbis muros, sed  
etiam turres lapideas altitudine superarent. Hujus tamen turrium

generis an in Æschyli ætate jam usus fuerit, dubito. Verius igitur est de vallo, cui turres inædificatæ essent, interpretari. SCHUTZ. Ὀρκάνη in Etymolog. M. exponitur περίφραγμα τί ἀκανθῶδες. Harpocration in Voce scribit Ὀρκάνη. Λυκῆργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος δευτέρῳ. μήποτε ὁ φραγμὸς τετέρι καὶ ἡ αἰμασιὰ ἔτω καλεῖται, παρὰ τὸ ἐρύκειν, ἢ παρὰ τὸ ἔρκος. Ὀρκάνη proprie significat *rem qua aliquis continetur*. Hinc de carcere usurpatur apud Eurip. in Bacch. γ. 611.

Ὡς εἰς σκοτεινὰς ὀρκάνας πωσέμενος.

Apud Æschylum notat *munimentum urbi oppositum, quo cives in urbe coercentur*. Talem ὀρκάνην περιγῶτιν urbi opponere dicitur ἀντιπεργῶν πόλιν. Æsch. Eumen. γ. 691.

— καὶ πόλιν νεόπολιν

τὴν δ' ὑψίπεργον ἀντεπέργωσαν τότε.

Schol. Theoc. Idyll. IV. 61. ovile vocat τὴν τῶν προβάτων ὀρκάνην, septum, quo coercentur oves. ARNALD. Animadv. Crit. p. 194. γ. 353. ΠΡΟΣ ΑΝΔΡΟΣ Δ' ΑΝΗΡ ΔΟΡΙ ΚΑΙΝΕΤΑΙ. In Antistropa præcedenti, γ. 346. est, ἄλλος δ' ἄλλον ἄγει, φονεύει, quæ rite distinguenda, ne male tautologus sit poeta: ubi cædes post pugnam. ΡΑΥΩ.

γ. 355. ΕΠΙΜΑΣΤΙΔΙΩΝ. Virg. Æn. VII. 518. *Et trepidæ matres pressere ad ubera natos*. PORTUS. Cf. doctiss. Ludov. de la Cerda annotationem in hunc versum. BURTON.

γ. 356. ΑΡΤΙΤΡΕΦΕΙΣ. Pro ἀρτιτρεφῶν more poetico. BURTON.

γ. 357. ΑΡΠΑΓΑΙ ΔΕ ΔΙΑΔΡΟΜΑΝ ΟΜΑΙΜΟΝΕΣ. *Rapinae vero sunt discursionibus similes: ut discurrunt varie ita rapiunt varie*. ΡΑΥΩ. Διαδρομή *ultra citroque cursatio, discursus*. Longus I. p. 3. Φυλάττει τὰς διαδρομὰς τῆς αἰγῶς ὁ Λάμων. Basil. tom. II. p. 385. Ἡ γεωργία αὐτόθεν ἔχουσα τῶν ἀναγκαίων τὸν πορισμὸν καὶ τῆς ἐπὶ πολὺ πλάνης καὶ ἀνώ καὶ κατὰ διαδρομῆς ῥυθμὴν τὰς γεωργήντας. Schol. β'. explicat φυγῶν (ita nempe lege pro φεύγων) atque una cum τῷ ἀρπαγαὶ retulit ad eos qui diripiunt, cujus mihi explicatio ut simplicissima unice placet: eam tamen rejecit Stanl. contendens hic διαδρομὰς esse eorum qui diripiuntur, seu ut ipse loquitur, *pereuntium, ἀρπαγὰς perdentium*, quia ratio suadeat prædantes prædatosque conjungi. Enimvero dicuntur hæc speciosius quam verius: etsi enim φυγὰς apud Schol. acceperis pro fuga proprie dicta vel sic locus erit ejus expositioni; quidni enim intelligere liceat vacuos præda persequi onustos, hos, metu, ne prædam quam nacti erant illi eriperent, fugisse? Verum ita accipio Schol. interpretamentum, ut cum non commodior ei vox suppeteret, qua διαδρομὴν illustraret, non tam fugam intellexerit propriam, quam discursum, et sic διάδρομοι φυγαὶ supra, γ. 197. ut Joseph. Bell. Jud. IV. 1. τῶν δ' ἀνὰ τὴν πόλιν διασεισθέντων ὑπὸ τῆ ψόφου διαδρομή τε ἦν καὶ ποιοῖα πολλή. Et Flor. II. 6. *equitum virorumque discursus*. Liv. IV. 34. et γ. 31. *discurrere ad prædam*. Δέχος διάδρομον dixit, Eurip. Electr. γ. 1156. ABRESCH. Verte, *Rapinae vero discursitationum sunt fratres*, i. e.

sicut fratres se mutuo comitantur. HEATH. Interpres Gallus, *La rapine compagne du ravage*, quæ interpretatio unice vera mihi videtur, nec Heathianæ dissimilis. S. BUTLER.

γ. 358. ΞΥΜΒΟΛΕΙ. *Rapiens rapientibus occursat; vacuusque vacuum advocat, partis prædarum cupidus, omnes vero plura quam ceperunt appetentes.* Κενός opponitur τῷ φέροντι; ii quæ nondum partem de præda ceperunt, alios æque vacuos advocant. Ξύννομον θέλων ἔχειν vertit Stanl. *participem habere volens*; ego vero τό ξύννομον, non masculino sed neutro genere intelligo *justam portionem prædæ*, nisi forte potius fuerit rescribere, τέννομον pro τὸ ἔννομον, *legitimam prædæ partem.* Οὔτε μείον ἐτ' ἴσον λελιμμένοι circumscriptio est τῶν πλεονεκτούντων. Pluralis λελιμμένοι tam ad φέροντα quam ad κενὸν referendum. SCHUTZ.

γ. 361. ΟΥΤΕ ΜΕΙΟΝ ΟΥΚ ἼΣΟΝ. 'Αλλ' ἕκαστοὶ ἀεὶ τὸ πλεῖον. Schol. Bourd. apud BURTON. *Sans vouloir ni partager, ni céder.* INTERPRES GALLUS.

γ. 365. ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΩΝ. Ingenuæ sine dubio, non ancillantes sunt intelligendæ. PAUW. Θαλαμηπόλων, h. l. non sunt *cubiculariæ*, sed *cellariæ, penus procuratrices*, qualis erat Euryclea in domo Ulyssis apud Homerum. Θάλαμος enim interdum cellam promptuariam significat. Harum igitur tristis et acerbus vultus esse dicitur, cum vident frumenta varia, vina aliaque id genus penora, per summam hostium nequitiam perdi ac profligari. SCHUTZ. Sic certe pulcherrime procedit sententia, cum antecedentibus et sequentibus conjuncta. Sed exemplum hujus verbi sic adhibiti proferre debuit. Aliter quidem Sophocl. Œd. Tyr. γ. 1218. Πατρὶ καὶ παιδὶ θαλαμηπόλῳ πεισεῖν. Sed Schol. ad Hom. Odys. η'. 8. cum Schutzio quodam modo consentit; sic enim ille, θαλαμηπόλος. Ἦτοι ἢ περὶ τὸν θάλαμον ἀναστρεφόμενη, ἢ, ἢ τῆ οἴκῃ προνοῦσα. Posterior interpretatio huic loco apprime convenit. S. BUTLER.

γ. 367. ΟΥΤΙΔΑΝΟΙΣ. Quorum eversa urbe nullus jam usus. JO. MULLER.

γ. 368. ΡΟΘΙΟΙΣΙ. Prometh. Vinct. γ. 1047. Vagam multitudinem raptantium et vastantium translate ῥόθια ἐτίδανα vocat Tragicus. PAUW.

γ. 370. ΕΥΝΑΝ. Subaud. *patiuntur.* Repeti debet verbum φορῶνται, vel φορῶσι. Is. CASAUB. Ellipsis pro κατ' εὐνάιν, pro maritis habent dominos illos, quibus cesserunt jure belli. Res est nota ex uno Homero. PAUW.

γ. 373. ΝΥΚΤΕΡΟΝ ΤΕΛΟΣ. Quid νύκτερον τέλος? Nox intelligi non potest, nam ea ἀλγεα ista πάγκλαυτα tollere non poterat, vident omnes. Haud dubie mors est intelligenda, quæ omnium malorum remedium est præsentissimum: Hæc sola sanare poterat enumeratas urbis captæ miserias. Interpretes de Thebis perperam accipiunt εἰδικῶς, quæ de quavis urbe capta dicuntur γενικῶς. Ea non erat Thebarum conditio, sed talia exspectanda, si ab hostibus caperentur. Νύξ pro θάνατος usurpatum, et νύκτερον τέλος adhuc signatius eo sensu. PAUW. Ut hic νύκτερον τέλος sic μοχ, γ. 409.



Εἰ γὰρ θανόντι νύξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πείσοι. S. BUTLER.

## III.

γ. 375. Ο ΤΟΙ ΚΑΤΟΠΤΗΣ. Chorus prospiciens, nuntium ab hostium castris appropierantem videt; Simul ex altera parte cernitur Eteocles, post aciem jam instructam et omnia ad defensionem rite constituta, in scenam rediens. BURTON.

Ibid. ΣΤΡΑΤΟΥ. Στρατῆ vel a κατοπτῆς, vel a πειθῶ regi potest. Prius tamen prætulerim. Cf. Prometh. Vinc. γ. 340. SCHUTZ.

γ. 377. ΣΠΟΥΔΗ ΔΙΩΚΩΝ ΠΟΜΠΙΜΟΥΣ ΧΝΟΑΣ ΠΟΔΩΝ. Locutio satis catechrestica et turgida, festinationem denotans. Σπεδῆ autem valet pro σπεδαίως, subaudito nimirum σύν, qua Ellipsi persæpe utuntur Attice. Ælian. Var. Histor. II. 13. Σπεδῆ τῆς θείας ἀφίκετο, pro σύν σπεδῆ. Homer. Iliad. β'. 99. Σπεδῆ ἔξετο λαός, plene σύν σπεδῆ. Et sic aliter passim. Præpositionem addidit Ælian. Var. Histor. I. 32. Πρὸς τὸν ποταμὸν ἔλθὼν σύν σπεδῆ. BURTON. Hanc locutionem, præsertim extra canticum, justo nimis turgidam et catachresticam esse non diffiteor; quamquam ea fortasse pro diverso linguarum ingenio mollius ad Græcorum quam ad nostrorum hominum aures accidit; certe ad verbum translata nobis quidem toleranda non videretur, veritas autem audaciori metaphoræ non deest. Ut enim, qui celerius curru vehitur, facit ut rotæ celerius circum axes convertantur, ita qui se ad cursum dat, pedibus citatiorem motum imperat. Πόμπιμοι χνόαι ποδῶν dicuntur, quia ut sessorem currus, sic pedes corpus hominis promovent, et quo tendit animus eum *deducunt*. SCHUTZ.

γ. 379. ΑΡΤΙΚΟΛΛΟΝ. *Novum*. Metaphora ducta videtur a novo quovis opificio quod recens coagmentatum ac conglutinatum, e manibus fabri lignarii prodit. HEATH.

γ. 380. ΟΥΚ ΑΠΑΡΤΙΖΕΙ ΠΟΔΑ. *Facit ut pes sibi non sit equalis*. In festinatione pedes sæpe variant, et gressus sibi non sunt pares: id ἀπαρτίζειν πόδα dixit Tragice. ΠΑΥΩ. *Sed illius festinatio non sinit gradum absolvere*, Sallierius ad Mœrin. p. 82. edit. Pierson. improbante Schutzio, cui etiam interpretatio Stanl. parum placet, ob particulam καὶ omissam, quæ idem de Eteocle dici significat, quod alter Semichorus de nuntio prædicaverat. Sed nihil ibi vitii inesse video, præsertim si verbum verbo sic interpreteris, *Festinatio autem ejus gressus perfectos esse non sinit*. Sic enim particula ad præcedentem Semichori sermonem refertur, et ἀπαρτίζει suum sensum habet. Hesych. Ἀπαρτίζει· τελειοῖ. Πάυω proxime accedit interpres Gallus, in notula, *Et son empressement aussi ne compasse point ses pas*. S. BUTLER.

γ. 381. ΛΕΓΟΙΜ' ΑΝ. Sequitur longissima dramatis scena, quæ maximam quidem partem in narratione ac descriptione versatur, non tamen omnino motu et actione caret; siquidem singulis nuntii relationibus Eteocles commovetur ut septenis hostium ducibus, septenos portarum propugnatores designet. A notatione

morum vero et sententiarum gravitate magnopere laudanda est hæc pars fabulæ, etiamsi longiusculæ insignium, quibus hostium duces in clypeis uterentur, descriptiones, magis ad ilius, quam ad nostræ ætatis sensum revocentur necesse sit, siquidem eas excusare aut adeo probare lectoribus velis. Ad nostrum enim populum certe frigerent. SCHUTZ.

γ. 385. Ο ΜΑΝΤΙΣ. Amphiarus. BURTON.

Ibid. ΟΥ ΓΑΡ ΣΦΑΓΙΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΛΑ. Veteres cum pro bono alicujus rei successu Diis sacra facerent, si quando victimarum exta minus læta comparebant, ab ea re statim desistebant donec perlitatum esset. BURTON. Quod καλλιερεισθαι dictum. S. BUTLER.

γ. 386. ΜΑΡΓΩΝ. Quod Virgilio Georg. III. 434.

—asperque siti atque exterritus æstu. SCHUTZ.

γ. 387. ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΑΙΣ ΚΛΑΓΓΑΙΣΙΝ ΩΣ ΔΡΑΚΩΝ ΒΟΑΙ. Præclaras serpentis descriptiones, alteram e Virgil. Georg. III. 425. et seqq. e Statio alteram, Theb. V. 505. et seqq. non prætermisit Schutzius, quibus collatis clarius patet Æschylum furorem Tydei cum serpentis sævitia, illius clamorem cum hujus sibilo, illius pugnae aviditatem cum hujus siti comparare, quamquam diserte tantum sibilum serpentis cum clamore viri contulerit. Loca ipsa, cum et longiora sunt et notissima, non hic transtuli, sed in iis lector cum fructu versabitur. Pulcherrime Ovidius in Phaetontis incendio, Met. II. 175. 176. R. Pottero laudatus,

*Quæque polo posita est glaciali proxima serpens  
Frigore pigra prius, nec formidabilis ulli,  
Incaluit, sumpsitque novas fervoribus iras.* S. BUTLER.

γ. 388. ΘΕΝΕΙ Δ' ΟΝΕΙΔΕΙ. Hesych. Θένει· κόπτει, τύπτει. Soph. Aj. Mast. γ. 731.

—ονείδισιν  
"Ηρασσον.— S. BUTLER.

γ. 389. ΣΑΙΝΕΙΝ ΜΟΡΟΝ. Σαίνειν, quod proprie adulantium canum est, qui sæpe verbera a Domino sibi intentata, blanditiis evitare student, h. l. pulchre transfertur ad eos, qui callido quodam prætextu prælii aut mortis periculum effugere cupiunt. SCHUTZ.

γ. 393. ΕΧΕΙ Δ' ΥΠΕΡΦΟΝ ΣΗΜ'. Habes insignia, quæ sæculo undecimo, a personali ad familiarem usum traducta, genus notare cœperunt. JO. MULLER. De his insignibus hypercriticum agit Fraguier. Hist. de l'Acad. des Inscriptions, tom. II. p. 438. S. BUTLER.

γ. 397. ΤΟΙΑΥΤ' ΑΛΥΩΝ. Τοιαῦτα βοᾷ non est copulandum ad τοιαῦτ' ἀλύων. PAUW.

γ. 400. ΟΣΤΙΣ ΒΟΗΝ ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ ΟΡΜΑΙΝΕΙ ΜΕΝΩΝ. Arcte cohæret ὀρμαίνει μένων et βοὴν σάλπιγγος pro κατὰ βοὴν σάλπιγγος. Concitatur equus ad tubæ sonum, sed in loco manet ab equite cohibitus. Μένων βοὴν male jungitur, id apertum jam et ex

præcedenti μένει etiam constat, cui simili esse debet hoc μένων, ne vacillet comparatio. ΠΑΥΩ. Constructionem per se facilem et cuivis obviam deformavit Pauwius, et similitudinis elegantiam et congruitatem interpretatione sua prorsus perdit. Poeta scil. Tydeum furentem et pugnæ avidum ab Amphiarao donec faverent exta a prælio detentum equo assimilat cursorio, qui stadium mox cursorus, et ad carceres stans, moræ impatiens, frænumque mandens, tubæ clangorem, currendi signum expectat. Pauwius equo pavido comparatum existimat, qui tubæ sonitu attonitus, subsilit et aufugere conatur, sed in loco manet ab equite cohibitus. Differentiam vides, et ut Pauwii phrasin mutuo sumam, id apertum jam, nec comparationis convenientia postulat, ut quoniam μένει de Tydeo absolute ponitur, idcirco et μένων de equo absolute etiam et non transitive necessario sumatur, prout quisque videt. Similitudo enim in re non in verbis quærenda est. ΗΕΑΤΗ. Cætera etsi Heathio dederim, immerito Pauwium de comparatione non intellecta redarguit; loquitur enim ille non de equo *consternato* sed *concitato* ad tubæ sonum. Locum illustrat Schutz. e Stat. Theb. VI. 389. Pulchre vertit interpres Gallus, *Tel un coursier fougueux rongeat le frein, s'agite, et hâte le signal de la trompette.* S. BUTLER.

ψ. 401. ΠΡΟΙΤΟΥ ΠΥΛΩΝ. Nempæ a Præto quodam Thebano, qui ab Acrisio ejectus ante portam illam habitasse fertur, Paus. IX. 12. nominatarum. SCHUTZ.

ψ. 402. ΠΡΟΣΤΑΤΕΙΝ ΦΕΡΕΓΓΥΟΣ. Qui non tantum promittit se defensurum, sed propter virtutem certus quoque est sponsor atque idoneus, cui fidere possis ac debeas. Sic apud Thucyd. VIII. 68. Πολὺ δὲ πρὸς τὰ δεινὰ ἐπειδήπερ ὑπέστη, φερεγγυώτατος ἐφάνη. Vide nostrum, ψ. 455. 476. SCHUTZ.

ψ. 403. ΚΟΣΜΟΝ ΜΕΝ. In Eteoclis responsione fas est admirari generosam imperatoris fortitudinem, et hostilis superbix despicientiam. SCHUTZ.

ψ. 406. ΚΑΙ ΝΥΚΤΑ ΤΑΥΤΗΝ. Quod ad noctem istam attinet; notissima constructio, qua subintelligitur κατά. Plura con-gesserunt Burtonus alique, sed quis solem illustrabit? Mox vero ἡ νόια vertendum est, *ista sua jactantia.* S. BUTLER.

ψ. 412. ΜΑΝΤΕΥΣΕΤΑΙ. Præcesserat γένοιτ' ἄν, cui videtur subjici debuisse μαντεύσασαιτο, sed mutavit structuram non tam metri inserviens necessitati, quam vel quod subaudiendum reliquit ἔτω, vel etiam usum secutus, cui non repugnat diversos copulari modos. Aristid. tom. I. p. 487. Κινδύνευσαι καὶ εἶη. tom. II. p. 15. Καρτερήσασαιμεν καὶ κομιάμεθα. Lys. Orat. XIII. p. 137. sub principio, εἰσηγήσεται μὲν δηλώσετε δέ... Noster in Pers. ψ. 117—121. Μὴ πύθηται—καὶ ἔσσειται. Neque aliter in abominandi formula μὴ γένοιτ' ἔδ' ἔσαι, apud Aristid. tom. II. 245. et Diog. Laert. V. p. 116. Estque hæc construendi ratio perpetua fere cum ὅπως et ὅπως μή. ABRESCH.

ψ. 415. ΜΑΛ' ΕΥΓΕΝΗ ΤΕ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΙΣΧΥΝΗΣ ΘΡΟΝΟΝ. Sic

honoris delicatior sensus, et apud Cadmeos nobiles erat. Ita nempe imperia tenentur; neque prudentes abolendis decoribus inhiabunt, quibus si crescente multitudine plures ornentur rei potius publicæ præsidia pro portione multiplicabuntur. JO. MULLER.

ψ. 417. ΑΙΣΧΡΩΝ ΓΑΡ ΑΡΓΟΣ. Quæ de Menalippo prædicat Æschylus in mentem revocant Theognidis:

Εἴ τ' εἴης ἔργων αἰσχυρῶν ἀπαθής τε καὶ ἀργός  
Κύρειε μεγίστην τὴν πείραν ἔχουσι ἀρετῆς.

ANON. apud Burgess.

Egregiæ hujus laudis vim Stanleius in versione obscuravit, cum κακός Latine reddidit *iniquus*. Rex enim nihil aliud significat, quam Menalippum verecundum quidem esse, et eum omnem turpitudinem tum imprimis insolentiam et fastum inanemque gloriationem odisse, nihilo secius tamen eundem, ubi res ad prælium deducta fuerit, fortem ac strenuum esse. SCHUTZ.

ψ. 418. ΣΠΑΡΤΩΝ Δ' ΑΠ' ΑΝΔΡΩΝ. Sic Pindarus Isthm. I. 40.

— ὁμόδαμος ἑὼν

Σπαρτῶν γένει —

et Pyth. IX. 145. Σπαρτῶν ξένος, de Thebanis agens. Noster etiam Eumen. ψ. 413. σπαρτῶν γένει. Hæc loca conguessit Massieu ad Pindari Isthm. dans l'Histoire de l'Acad. des Inscriptions, tom. VI. p. 347. Addi potest etiam Eurip. Phœniss. ψ. 1250, 1260. S. BUTLER.

ψ. 419. ΚΑΡΤΑ Δ' ΕΣΤ' ΕΓΧΩΡΙΟΣ. Non simpliciter ἐγχώριος, quoniam alii indigenæ quidem erant, non tamen ut Menalippus e terræ filiis progeniti, adeo ut hic præ cæteris κατ' ἐξοχήν indigena seu αὐτόχθων appellandus esset. SCHUTZ.

ψ. 420. ΕΡΓΟΝ Δ' ΕΝ ΚΥΒΟΙΣ ΑΡΗΣ ΚΡΙΝΕΙ. Notandum Eteocles hæc non sine boni ominis captatione adjicere, submonetur enim auditor ut quandoquidem Menalippus ex uno illorum virorum e draconis Martii dentibus terra satis ortorum, quos ipse Mars superstites esse voluerit, generis primordia ducat, Mars autem instantis prælii solus arbiter sit, bene ideo de Menalippi fortuna speret, præsertim quod et strenuus ipse bellator et patriæ telluris, quacum arctiori quam plerique cives necessitudine conjunctum esse constabat, amantissimus esset. SCHUTZ.

ψ. 421. ΠΡΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ. H. e. προσπέμπει, notante Abresch. in Diluc. Thucyd. p. 545. S. BUTLER.

ψ. 425. ΑΙΜΑΤΗΦΟΡΟΥΣ ΜΟΡΟΥΣ, κ. τ. λ. Cruentas mortes pro amicis pro civibus pereuntium s. occumbentium. Sic Eurip. Phœniss. ψ. 1064. Chorus ubi nobile Menœcei facinus sponte se pro patria morti devoventis admiratur:

— ἀγάμεθ', ἀγάμεθ',

Ὅς ἐπὶ θάνατον οἴχεται

Γᾶς ὑπὲρ πατρίδας.

SCHUTZ.



ψ. 430. ΓΙΓΑΣ ΟΔ' ΑΛΛΟΣ. Non fuit vere gigas Capaneus, et multo minus Tydeus. Sed ut Hebræi gigantes vocant גִּימְגִים, *terrorem*, quia terrori erant, ita e contrario, qui erant terrori Græcis dicebantur gigantes. Is. CASAUB. Verte, *Gigas est hic alter*. Non enim ut putabat Scholiastes, hic innuitur Tydeum etiam gigantem fuisse, cum Homerus quem ubique sequitur noster, contrarium prorsus tradat, nempe Tydeum breviori corpore fuisse. Vid. Π. Ε'. 801. ΗΕΑΤΗ. Observandum est gigantem, h. l. appellative dici militem superbum, ferocem et impotentem. Egregie hanc imaginem illustrat locus Euripidis in Phœniss. ψ. 126. ubi Antigone de Hippomedonte ait:

Ἔ, ἔ, ὡς γαῦρος, ὡς φοβερός  
Εἰσιδεῖν, γίγαντι  
Γηγενέτα προσόμοιος.

Videsne Antigonem eum non ob aliam causam cum gigante comparare, quam quia erat terribilis aspectu, et vultu truci? Quia igitur uterque Tydeus et Capaneus acerrimi bellatores erant, iidemque superbissimi et atrocissimi, sic tamen ut in his omnibus Tydeum Capaneus vinceret, ideo hic *major illo gigas* appellatur. Eurip. Phœniss. ψ. 1134. Capaneum ipso Marte inferiorem esse negat:

Ὁ δ' ἐκ ἔλασσον Ἄρεος εἰς μάχην φρονῶν  
Καπανεύς.—

Idem Phœniss. ψ. 1138. in Capanei clypeo gigantis effigiem inclusam fuisse narrat, qui humeris totam urbem vectibus evulsam sustineret. SCHUTZ. Et hoc sensu cl. Interpres Gallus, *Géant plus terrible encore que Tydée*. S. BUTLER.

ψ. 435. ΕΡΙΝ. Fulmen quo Jupiter solet pugnare et contendere. PORTUS..

Ibid. ΠΕΔΩΙ ΣΚΗΨΑΣΑΝ. *Solo innitentem, se dimittentem in terram ut Capaneo resistat*. Tragica locutio: de σκήπτω fulmine accipere nolo: de eo sequentia. PAUW. Sed recte Schutzius τὴν Διὸς ἔριν πᾶσι σκήψασαν nobilem caduci fulminis periphrasin vocat. Capanei apud inferos etiam in Jovem ferocientis præclaram descriptionem habes apud Dantem in *Divina Commedia Infern*. Cant. XIV. unde imagines quasdam mutuatus est Miltonus noster in *Paradis*. Amiss. lib. 1. S. BUTLER.

ψ. 437. ΘΑΛΠΕΣΙ ΠΡΟΣΕΙΚΑΣΕΝ. Nihilo plus nocere, quam æstum solis meridianum. SCHUTZ. *Ne sont pour lui que les chaleurs du midi*, INTERPRES GALLICUS. Ita Æschyleo ævo nascens audacia explicandi prodigiosas effectus, Deos throno movisse credebat; sed causas causarum centenas nectendo non ita facere poterant, quia in prima subsistendum sit. JO. MULLER.

ψ. 438. ΓΥΜΝΟΝ ΑΝΔΡΑ ΠΥΡΦΟΡΟΝ. Ideo nudum, ut contemptum suum indicaret, cui vel inarmato urbs ferro et flamma vastari posset, uti monet vir doctiss. R. P. Joddrell. quem si sequaris, facile in mentem occurret Virgilianum illud *Æn*. XI. 641.

*Ingentemque animis, ingentem corpore et armis  
Dejicit Herminium, nudo cui vertice fulva  
Cæsaries nudique humeri: nec vulnera terrent,  
Tantus in arma patet.*— S. BUTLER.

γ. 439. ΟΠΛΙΣΜΕΝΗ. H. e. ἀνθ' ὄπλων, vel ὠπλισμένη pro ὠπλισμένοι per antiptosis. BURTON. *Parata scil. ad urbem incendendam.* HEATH.

γ. 443. ΚΑΙ ΤΩΔΕ ΚΕΡΔΕΙ. *Et huic lucro aliud lucrum paratur*; h. e. quamvis Argivorum res multum augeri videantur, qui tam superbo et feroci bellatore utuntur, habemus tamen quo illud eorum πλεονέκτημα compensare possumus. Nam non deest vir fortis quem Capaneo opponamus. Haud scio tamen an sensus verborum verius ita explicetur, *Et hoc lucro Capanei superbia deorumque contemtu, aliud lucrum*, h. e. interitus ejus nascetur. *Sicut enim Tydei superbum insigne cladem ei portendit, sic etiam Capanei πυρφόρος ἀνῆρ, quo scutum insignivit mali ominis insigne est; spero enim fore ut in eum igniferum fulmen incidat:*

Πέποιθα δ' αὐτῷ ξὺν δίκῃ τὸν πυρφόρον  
Ἐξείν κέραυτον.—

Adeoque in verbis καὶ τῷδε κέρδει κέρδος vel utrumque κέρδει et κέρδος ad Thebanos refertur, quibus primum jactantia et impietas Capanei, deinde etiam clades ejus, quæ ex illa conseqebatur, lucrosa erat; vel κέρδει ad Capaneum, κέρδος ad Thebanos respicit: q. d. et ex hoc Argivorum lucro, siquidem lucrum est immanis hominis superbia, aliud nobis lucrum nascitur. SCHUTZ.

γ. 444. ΤΩΝ ΤΟΙ ΜΑΤΑΙΩΝ. Juxta illud ἐκ τῆ πλερώματος τῆς καρδίας τὸ στόμα λαλεῖ. IS. CASAUB. *Vanam nimirum hominum nimis magnifice de se sententium superbiam ipsa eorum lingua verissime redarguit.* Nempe Capaneus certiori argumento inanem animi arrogantiam prodere non potuisset, quam ferocibus istis tumidisque minis, quas cum ipsa Deorum contumelia effundebat. SCHUTZ. *Quand l'homme n'a que des pensées presomptueuses, ses discours même déposent contre lui.* INTERPRES GALLICUS.

γ. 447. ΚΑΠΟΓΥΜΝΑΖΩΝ ΣΤΟΜΑ. Ἀπογυμνάζειν στόμα apte de eo dicitur qui vires non habet idoneas, ad magna illa quæ minatur aut promittit perficienda, sed linguam tantum vana verborum jactatione exercet. Scholiastes tamen in participio ἀπογυμνάζων aliam turpitudinis nempe notionem quæsivisse videtur, cum sic interpretatur, Ἀναιδῶς ἀποκαλύπτων καὶ διανοίγων: quod sane non ineptum esset, si modo aliis exemplis constaret, ἀπογυμνάζειν idem aliquando denotasse quod ἀπογυμνῆν, denudare. Interea donec illi verbo hæc potestas certius asseratur, acquiescamus in vulgari interpretatione, quæ profecto cum reliquorum verborum sententia pulcherrime conspirat. SCHUTZ.

γ. 450. ΠΕΠΟΙΘΑ Δ' ΑΥΤΩ. Nobilem spirat pietatem Eteocles; qui eo ipso fulmine quod contemserat Capaneus dejectus periit, ut monet R. P. Jodrell. S. BUTLER.

¶. 451. ΟΥΔΕΝ ΕΞΕΙΚΑΣΜΕΝΟΝ, Virg. Æn. VI. 592. hunc locum respiciens imitansque :

*At pater omnipotens densa inter nubila telum  
Contorsit, non ille faces, non fumea tædis  
Lumina, præcipitemque immani turbine adegit.*

BURTON.

Nobilis locus est Eurip. in Phœniss. ψ. 1197. et seqq. qui Capaneum fulmine, ceu pulvere nitroso disjectum, commemorat.

Ἦδε δ' ὑπερβαίοντα γειῖσσα τείχεων  
βάλλει κεραυνῷ Ζεὺς νιν, ἐκτύπησε δὲ  
Χθῶν, ὡς εἰς αἰετὸν πάντας· ἐκ δὲ κλιμάκων  
Ἐσφειδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη,  
Κόμαι μὲν εἰς ὄλυμπον, αἶμα δὲ εἰς χθόνα  
Χεῖρες δὲ καὶ κῶλ' ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος  
Ἐλίσσεται, εἰς γῆν δ' ἔμπυρος σίπτει νεκρός.

Neminem latere possit totam illam Euripidis fabulam præcipue vero a ψ. 1107. ad ψ. 1286. cum hac nostri diligenter esse comparandam. S. BUTLER.

¶. 453. Κ' ΕΙ ΣΤΟΜΑΡΓΟΣ ΕΣΤ' ΑΓΑΝ. Vulgo in his versibus adjectivum *στόμαργος* omnes interpretantur *garrulus*, et ad Capaneum trahunt hoc sensu: *Sed adversus eum quamquam nimium sit garrulus*, h. e. ostentator, *mittitur vir animi fervidus, fortis Polyphontes*. Neque vero est quod hanc explicationem contemnamus. Fieri tamen possit, ut h. l. poeta *στόμαργον* rariori vocabuli significatu posuerit pro eo, qui segnis sit ad loquendum, ac de Polyphonte id intelligi voluerit; sicut *γλωσσαργία*, quæ vulgo est *loquacitas, garrulitas*, apud Lucianum tamen in Lexiphane, p. 835. Edit. Græv. reperitur, pro *linguæ ignavia* positum. Tum autem ordo verborum esset, Ἄνεξ δ' ἐπ' αὐτῷ τέτακται, αἶθων λῆμα, κ' εἰ στόμαργός ἐς' ἄγαν, Πολυφόντε βία. h. e. *adversus eum ordinatur, vir animi fervidus, quamvis a loquacitate valde abhorrens, fortis Polyphontes*, cf. supra, ψ. 415. Sic etiam Ulysses in Philoct. Soph. ψ. 98.

— Καὐτὸς ὢν νέος κοτὲ

Γλῶσσαν μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' ἔσχον ἐργάτιν. SCHUTZ.

Ingeniose disputat vir doctissimus, sed nequeo ei adstipulari, præsertim cum poeta addiderit adverbium *ἄγαν*, quod certe garrulitatis potius quam silentii notionem habet, et ipse aliter videtur cepisse locum in Edit. secunda. S. BUTLER.

¶. 454. ΠΟΛΥΦΟΝΤΟΥ ΒΙΑ. Virg. Æn. XI. *Violentia Turni*. IS. CASAUB.

¶. 455. ΦΕΡΕΓΓΥΟΝ ΦΡΟΥΡΗΜΑ. Respondet ad nuntii verba, ψ. 402.

— τίς Προίτη πυλῶν

Κλείθρων λυθέντων, φροσασταῖν φερέγγυος. S. BUTLER.

¶. 456. ΠΡΟΣΤΑΘΗΡΙΑΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ΕΥΝΟΙΑΙΣΙ ΣΤῆΝ Τ' ΑΛΛΟΙΣ

ΘΕΟΙΣ. Hæc adjicit Eteocles ad amoliendam impietatis invidiam, ne solam Polyphontis fortitudinem, vel absque Deorum numine et favore propulsandis hostibus idoneam existimare videatur. SCHUTZ.

ψ. 458. ΟΛΟΙΘ' ΟΣ ΠΟΛΕΙ. Cf. Eurip. Phœniss. ψ. 119. et seqq. BURTON.

ψ. 460. ΠΩΛΙΚΩΝ Θ' ΕΔΩΛΙΩΝ. Verte, *Priusquam in ades meas irruat, atque insolenti hasta nos e virgineis sedibus exturbet.* Πωλικά ἐδώλια, virginum conclavia, παρεθενών. Notum enim est interdum πῶλον dici virginem, sicut Horatius juvenes *juvencos* appellavit. SCHUTZ.

ψ. 462. ΕΚΛΑΠΑΣΑΙ. Subaudi ἡμᾶς. BURTON. Itaque ordo grammaticus erit, Πρὶν ποτὲ λαπάξαι ἡμᾶς δορὶ ἐκ πωλικῶν ἐδωλίων, qui nisi in chorico carmine occurreret, paulo durior videretur. S. BUTLER.

ψ. 467. ΙΠΠΟΥΣ Δ' ΕΝ ΑΜΠΥΚΤΗΡΣΙΝ. Hac imagine illustratur comparatio supra, ψ. 399. ab equo ferociente ducta. Ἐπ' ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμάσθαι, h. l. ita dicitur ut supra χαλινῶν κατασθμαίνειν. Etsi enim alias ἀμπυκτῆρες aut ἀμπυκτες funiculi sunt, quibus equorum capilli ad frontem religantur, h. l. tamen universe de fræno usurpatur: δινεῖ, quia ferocientes equi frænis obnitentes, et ab ea via quam ingredi cupiunt identidem retracti, in gyrum ire coguntur. SCHUTZ.

ψ. 474. ΒΟΑΙ ΔΕ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΕΝ ΣΥΛΛΑΒΑΙΣ. Vid. supra, ψ. 444. — χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασι. SCHUTZ.

ψ. 475. ΩΣ ΟΥΔ' ΑΝ ΑΡΗΣ. Inscriptio igitur clypei, quæ hic obliqua phrasi narratur, hæc erat: ΟΥΔ' ΑΡΗΣ Μ' ΕΚΒΑΛΕΙ ΠΥΡΓΩΜΑΤΩΝ. SCHUTZ.

ψ. 478. ΠΕΜΠΟΙΜ' ΑΝ. Verbum optativum cum particula ἄν sæpe Futuri Indicativi sensum habet. Cf. Soph. Œd. Tyr. ν. 95. et 290. Œd. Colon. ψ. 499. et Antigon. ψ. 1122. BURTON.

ψ. 479. ΟΥ ΚΟΜΠΟΝ ΕΝ ΧΕΡΟΙΝ ΕΧΩΝ. Breviter et acute dictum pro ἔ κομπάζων ἀλλὰ τὸ δρεῖσιμον ἐν χεροῖν ἔχων. Itaque nihil aliud hac locutione significari puto, quam quod alibi planius dicit, χεῖρα δ' ἔ βραδύνεται. Scholiastæ enim β. paraphrasis ἐκ ἀσπίδα κομπασμάτων πλήρη φέρων, nescio quomodo, non placet. SCHUTZ.

ψ. 484. Η ΚΑΙ ΔΥ' ΑΝΔΡΕ. Argute et cum irrisione dictum; vel *duos viros*, h. e. et Eteoclem et eum quem in clypeo gerit ὀπλίτην ἄνδρα, *una cum urbe in eodem calata capiet.* SCHUTZ.

ψ. 486. ΚΟΜΠΑΣ' ΕΠ' ΑΛΛΩΙ. Hoc non sine festiva quadam cavillatione dicitur; ἄλλε τινός κόμπου λέγει. Nam etsi nuntius non id agebat, ut ipse hostium robur aut ferociam jactaret aut exaggeraret, tamen ejus narratio sensim sic incalescebat, ut ipse quasi in societatem ostentationis venire videretur. Ita qui in sole ambulat, etiamsi id non agant, tamen vel inviti colorantur; et qui de magnarum rerum altitudine dicunt, ipsi inter loquendum cæco impetu attollunt sese, et in digitos eriguntur. SCHUTZ.



ψ. 490. ΤΩΣ ΝΙΝ ΖΕΥΖ ΝΕΜΕΤΩΡ. Recte Scholiast. α'. νῦν exponit αὐτῆς, nec debebat in dubium vocasse hunc usum alter, quamquam eadem est Aristarchi hesitatio in Pind. Nem. IV. 5. ubi Didymus firmat Euripidis exemplum; adde Soph. Electr. ψ. 439. eandem in rem quoque productum a Suida. Dein. ψ. 492. et ψ. 508. citat Thomas Magister in voce γείτων. ABRESCH.

ψ. 491. ΕΠΙΔΟΙ ΚΟΤΑΙΝΩΝ. Ἐπιδοῖν h. l. in malam partem sumitur, de animadversione. SCHUTZ.

ψ. 492. ΓΕΙΤΟΝΑΣ ΠΥΛΑΣ ΕΧΩΝ ΟΓΚΑΣ. Intellige, portas quibus propinquum erat templum Oncæ Minervæ. Cf. ψ. 507. S. BUTLER.

ψ. 493. ΟΓΚΑΣ ΑΘΑΝΑΣ. Scholiast. Pindar. Olymp. II. 48. Ἄγαλμα γὰρ αὐτῆς (Ἀθηνᾶς) ὁ Κάδμος ἰδρύσατο ἐν Ὀγκαῖς, κώμη τῆς Βοιωτίας. Ὀγκαῖα ἔν ἢ Ἀθηνᾶ τιμᾶται. Tzetz. ad Lycophr. ψ. 1225. Εἰςὶ καὶ Ὀγκαι κώμη Θεῶν, ἔ Κάδμος Ἀθῆνας ἄγαλμα ἰδρύσατο. S. BUTLER.

ψ. 495. ΑΛΩ ΔΕ ΠΟΔΛΗΝ. Ἄλως cum et aream et halonem, quem Latini coronam sive circulum dicunt, significet, alii comparisonem cum clypeo ab illo priori, alii ab hoc significato derivandam censuerunt. Jam etsi clypeus ob rotunditatem et magnitudinem cum areis, in quibus frumenta triturbant, quas eo tempore rotundas fuisse constat, conferri quodam modo potest, nemo tamen hoc genus comparisonis suave aut commodum dixerit. Itaque mihi quidem Æschylus non ad aream, sed ad halonem respexisse videtur, cum eoque clypeo non tantum ob magnitudinem et rotunditatem, sed etiam ob fulgorem comparasse. A splendore clypeos apud poetas sæpenumero laudari notum est. Sic Virg. Æn. II. 734.

*Ardentes clypeos, atque æra micantia cerno.*

Sic de Martis Panoplia Statius Thebaid. III. 222. Cf. etiam eundem in Achill. II. 190. In splendore quoque clypeorum terroris materiam quæsitam esse, testatur militis gloriosi apud Plantum jactatio; Mil. Glor. I. 1.

*Curate ut splendor meo sit clypeo clarior  
Quam Solis radii esse olim cum sudum est solent.  
Ut ubi usus veniat, contra conserta manu  
Oculorum præstringat aciem in acie hostibus.*

Plurimum vero id quod efficere volumus illustrat Homeri locus Il. E'. 4. et seqq. ubi Minerva Tydei galeam et clypeum insigni fulgore circumdeditur.

Δαίε' οἱ ἐκ κόρυθος τε καὶ ἄσπίδος ἀκάματον πῦρ  
'Ἀστὲρ' ὀπωρινῶ ἑναλίγκιον ὅσε μάλισα  
Λαμπρὸν παμφάνησι λελαβμένος Ὀκσεανοῖα.

Sicut igitur Homerus illius clypei fulgorem cum stellæ luce comparat, sic Æschylus clypeum magnum, rotundum, fulgentem, cum sole præsertim corona cincto, ubi multo major ejus facies quam alias apparere solet, clara sine dubio, ornataque similitudine

comparare potuit. Et quamquam nostri forte poetæ clypeum magnum et fulgentem potius cum ipso sole simpliciter, quam cum sole corona cincto compararent, observandum tamen est, Æschyli ætate ejus generis meteora multo vehementius quam nostra, hominum animos feruisse, novitate spectaculi oculos terrente, accedente etiam quæ spectandi curiositatem auget, superstitione. SCHUTZ.

ψ. 496. ΟΥΚ ΑΛΛΩΣ ΕΡΩ. *Non aliter quam res est.* BURTON.

ψ. 500. ΔΙΓΝΥΝ ΜΕΛΑΙΝΑΝ ΑΙΟΔΗΝ ΠΥΡΟΣ ΚΑΣΙΝ. *Αἶολον, rapidum ἀπὸ τῆς ἀελλῆς, uti nos docet Porphyrius in Quæst. Homericis.* ΑΝΟΝ. apud Burgess. Phrasi pene ultra dialogi tragici fastigium assurgente eloquitur id quod simplicius dixisset: *Ignem et fumum evomit.* SCHUTZ. Similes etiam metaphoras ex Æschylo affert cl. Potter. ad Lycophron. ψ. 24.; primam e Pers. ψ. 578. sed ibi de animantibus sermo est,

Σκύλλονται πρὸς ἀναύδων, ἢ  
Παίδων τὰς ἀμίαντες.

Alteram ex eadem Tragœdia, ψ. 617.

Ἀκῆρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο  
Ποτὸν παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε.

Et mox ψ. 620.

Ἄθη τε πλεκτὰ παμφόρου γαίας τέκνα.

Ut et Horat. Od. XIV. 11.

*Quamvis Pontica pinus  
Sylvæ filia nobilis.*

Sed longe durior hæc nostri metaphora quam illæ omnes, quæ si non ex rebus animatis, ex iis certe, quæ vim vitalem habent, petuntur. S. BUTLER.

ψ. 501. ΟΦΕΩΝ ΔΕ, κ. τ. λ. Κοιλογάσῳ κύκλος est orbis ex cavo protuberans instar ventris. In isto orbe protuberante expressus erat Typhon ignem et fumum ore vomens; id omne quod orbem istum protuberantem ambibat, κύτος περιδρομον dicitur, et in isto κύτει περιδρόμῳ apparebant serpentum πλεκτάναι pro ἐδάφῳ et pavimento: ita intellige. Interpretes non sunt assecuti, et re vera balbutiunt contra ipsius ἀσπίδος structuram. ΡΑΥΩ.

ψ. 503. ΕΝΘΕΟΣ Δ' ΑΡΗΝ. Ego πρὸς ἀλκᾶν interpretor *suis fidens viribus.* ΑΝΟΝ. apud Burgess. *Verte, Martis vero numine afflatus furit Bacchæ similis ad pugnam, aspectu timorem incutiens.* Ἄλκῃ pugnam significare testis est Hesych. Ἄλκῃ ἢ ἀλέξῃσις ἢ μάχη. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. Qua tamen Tragœdia vocem hac notione adhibitam reperisse non memini. Testis et Auctor Etymologici, Ἄλαλκομένης ἢ ἀπαλεξήτικὴν προθυμίαν ἔχουσα, ἢ ἐν ἀλκῇ μένουσα. Ἄλκῃ δὲ ἢ μάχῃ καὶ ἀλκάζειν τὸ μάχεσθαι. Eodem sensu apud Lycophr. ψ. 70. Δόρος πρὸς ἀλκῆν et ψ. 580. Ἄλκῆν ἄμικτοι. Et apud Eurip. in Phœniss. ψ. 1385.

Ὡς εἰς ἀγῶνα μονομάχῳ τ' ἀλκῆν δόρος. HEATH.

Hactenus recte Heathius, quod ἀλλή pro μάχη apud Æschylum in Agamemnone non occurrat, sed ibi pro ἀλέξεις usurpatum invenit Hesych. γ. 1112. S. BUTLER.

γ. 506. ΚΟΜΠΑΖΕΤΑΙ. *Sese jactat in sensu vere medio.* S. BUTLER.

γ. 509. ΝΕΟΣΣΩΝ ΩΣ ΔΡΑΚΟΝΤΑ ΔΥΣΧΙΜΟΝ. *Suavis imago Minervæ cives suos quos νεοσσῶς vocat, protegentis, quam forte respexit Hor. Epod. I. 19.*

*Ut assidens implumibus pullis avis  
Serpentium allapsus timet.* S. BUTLER.

γ. 511. ΑΝΗΡ ΚΑΤ' ΑΝΔΡΑ. *Observes hic κατὰ, contra, regere quartum casum, qua licet notione frequentius habeat secundum, tamen non minus proba est altera Syntaxis.* ABRESCH.

γ. 512. ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΑΙ ΜΟΙΡΑΝ. *H. e. experiri vult utrum vincere sibi fatis decretum sit, an honestam pro patria mortem oppetere; certe nihil aliud ei propositum est, nisi aut vincere aut mori.* SCHUTZ.

γ. 513. ΟΥΤ' ΕΙΔΟΣ. *Quia enim nuntius Hippomedontem et ab ingenti corporis statura, et ab armorum ornatu laudaverat, Eteocles Hyperbium nulla ex parte isto inferiorem esse pronunciat.* SCHUTZ.

γ. 514. ΕΥΛΟΓΩΣ ΣΥΝΗΓΑΓΕΝ. *Verte, Mercurius alterum cum altero, Hippomedontem cum Hyperbio apte et convenienter composuit. Primum enim hic inimicus inimico opponitur, deinde cum ad pugnam venerit, hostilia numina in clypeis conferent.* SCHUTZ.

γ. 519. ΔΙΑ ΧΕΡΟΣ ΒΕΛΟΣ ΦΛΕΓΩΝ. *Sophocl. Ajac. γ. 196. Ἄταν ἑραϊάν φλέγων, h. e. ζωπυρῶν, ἀνεγείρων, Schol. interprete. Et Eurip. in Phœniss. γ. 257. Ἄμφι πύλιν νέφος ἀσπίδων φλέγει, quomodo Latini incendere et accendere pro splendidum facere ardere, splendorem emittere.* ABRESCH.

γ. 529. ΔΑΙΜΟΣΙΝ. *Recte Scholiastes β'. Δαίμοσιν Ἡρώσιν. Dii immortales, Heroes et homines mortales hic adsunt junctim.* ΡΑΥ. At vide Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

γ. 530. ΔΑΡΟΒΙΟΙΣΙ. *Ut Soph. Œd. Tyr. γ. 1098.*

*Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε  
Τῶν μακραιώνων; —*

*Longævus sc. pro æternus.* S. BUTLER.

γ. 531. ΙΑΨΕΙΝ. *Græcus interpres ἰάψειν ῥίψειν. Non improbo: Sed ἰάψαι etiam et φθεῖραι ab ἰάπτω noceo. Vid. Hesych. Et ita malo intelligere hic.* ΡΑΥ.

γ. 534. ΤΥΜΒΟΝ ΚΑΤ' ΑΥΤΟΝ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΑΜΦΙΟΝΟΣ. *Eurip. Phœniss. ν. 145.*

ΑΝ. *Τίς δ' ἔτος ἀμφὶ μνήμα τῷ Ζήθῃ περᾶ,  
Καταβόρρυχος, ὄμμασι γοργός  
Εἰσιδεῖν νεάνιας;*

ΠΑΙ. Λοχαγός. AN. Ὡς ὄχλος νιν ὑφέρω ποδὶ  
 Πάνοπλος ἀμφέπει.  
 ΠΑΙ. Ὅδ' ἐστὶ παρθενοπαῖος Ἀταλάντης γόνος.  
 AN. Ἀλλά νιν ἄ κατ' ἄρη μετὰ ματέρος  
 Ἄρτεμις ἰεμένα,  
 Τόξοις δαμάσασ' ἔλσειεν. BURTON.

De communi Zethi et Amphionis monumento cf. Paus. IX. 17. Amphion autem διουγενῆς quippe qui cum Zetho ex Jove et Antiope natus. SCHUTZ.

ψ. 535. ΟΜΝΥΣΙ Δ' ΑΙΧΜΗΝ. Maro Æn. XII.

— nunc o nunquam frustrata vocatus

Hasta meos.—

Imitationem Græcam perspicue præ se fert. Hasta Cænei etiam proverbio celebrata est, quam ille a civibus et viatoribus coli, et cujus nomine jusjurandum concipi cogebat. Sed et per hastam antiquis jurare usitatum et solitum fuit. Nam Justinus XLIII. 3. id ostendit, eamque sceptrum fuisse dicit. Ita apud Maronem per sceptrum juratur, ut apud Homerum; et apud Valerium Flaccum per hastam eodem modo:

Hanc ego magnanimi spoliū Didymaonis hastam,  
 Quæ neque jam frondes virides neque proferet umbras,  
 Ut semel est avulsa jugis, ac matre perempta,  
 Fida ministeria et duras obit horrida pugnās,  
 Testor.— TURNER. Advers. VIII. 16.

ψ. 541. ΩΡΑΣ ΦΥΟΥΣΗΣ. Genitivus iste nec ab ἱελος, nec a θεῖς pendet, sed absolute ponitur ut monet Schutz. Nec vero Abreschio assentior post φύουσης subintelligenti αὐτόν. S. BUTLER.

ψ. 542. ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΕΠΩΝΥΜΟΝ. Ludit in nomine. Vide ad Prometh. Vincit. ψ. 85.— Sic et Soph. in Ajac. ψ. 430.

Αἱ αἶ, τίς ἂν ποτ' ἦεθ ὧδ' ἐπωνύμιον  
 Τέμν' ἐγνοῖσιν ὄνομα τοῖς ἰμοῖς κακοῖς.

Vid. etiam ad Ajac. ψ. 575. Et in Œd. Colon. ψ. 1316. huc forte respiciens.

Ἐκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυται  
 Ἐπάνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρένῳ  
 Μητρὸς λοχευθεῖς, παῖδες Ἀταλάντης γόνος. S. BUTLER.

ψ. 547. ΣΦΙΓΓ' ΩΜΟΣΙΤΟΝ, κ. τ. λ. Comparetur Euripidea Sphingis descriptio Phœniss. ψ. 1030.

Ἔβας, ἔβας, ὧ πτεροῦσσα, γᾶς λόχευμα  
 Νεφτέρη τ' Ἐχίδνας  
 Καδμείων ἀρπαγᾶ  
 Πολύφθορος, πολύγονος,  
 Μιξοπάρθενος, δαίτων τέρας  
 Φοιτάσι πτεροῖς χαλαῖσ' ἄ-  
 μωσίτοισι.



Ita scilicet in Parthenopæi quoque clypeo adornatum erat Sphingis signum, ut ore arreptum pedem vel aliud membrum hominis mordicus teneret reliquo ejus corpore pedibus subjecto. SCHUTZ.

ψ. 548. ΓΟΜΦΟΙΣ. Per γόμφους clavos intelligunt interpretes et de Sphinge clypeo clavis affixa explicant; non bene, si quid video, nam quid in eo commemoratu dignum? Aliud ab Æschylo dictum puto. Hesych. γόμφοι, μύλοι, ita recte Salinarius, σφῆνες, δέσμα, ἄρθρα, σύνδεσμοι καὶ ὄδοντες γόμφοι. Et γόμφους ὄδοντας καὶ τὰς σύνδεσμες τῶν ξύλων. Id usui venire potest hic; nam σφίγγα ἰμώσιτον γόμφοις optimum, quia et auget et enarrat. Dentes nempe atrocissimi huic monstro ex mente Æschyli. Προσμεμηχανευμένην de σήματι perbene dictum absolute, nam et infra habemus de Polynice,

Ἔχει δὲ καινοπηγὴς εὐκυκλον σάκος  
Διπλὴν τε σῆμα προσμεμηχανευμένον.

Quare in eo acquiescere licet. Pro dentibus, quos hic commemorat Æschylus, alii vulgo commemorant ungues: quibus nempe discernebat miseros a sensu ænigmatis aberrantes. Et ita etiam Græculi hic: sed magis conveniunt loco dentes, quam ungues ubi ἰμώσιτον adest, et sic de ingluvie, non de laniena monstri loqui voluit Tragicus. ΠΑΥΩ. γόμφοις vulgarem significationem, qua clavi intelliguntur, hoc in loco restituendum suadeo. Non enim ἰμώσιτον γόμφοις, sed προσμεμηχανευμένην γόμφοις, dicit Poeta, nec, ut verba nunc collocantur locum habere potest constructio Pauwiana. HEATH. Verte, *clavis affixam*. Nimirum Sphingis emblemata clavulis vel cuneolis ad fundam clypei affixum erat. SCHUTZ.

κ. 550. ΩΣ ΠΑΕΙΣΤ' ΕΠ' ΑΝΑΡΙ. De Parthenopæo intelligendum. Scilicet cum ille in Thebanorum opprobrium et contumeliam insigne gestaret, facile credideris Thebanos ita provocatos et indignantes in illum præcipue tela eminus e propugnaculis conjicere. HEATH. Hæc cum Schol. β. de effigie hominis intelligo a Sphinge lacerati. ANON. apud Burgess. *Ita ut in hunc virum*, scil. Thebani civis in clypeo imaginem, multa tela conjiciantur. Hac sententia nihil aliud significatur, quam Parthenopæum, utpote bellicosum virum et in prælio acrem, nullum tempus intermittere, quin corpus periculis et clypeum hostium telis objiciat; indeque in civis Thebani effigiem multa tela conjici. Hæc sane facillima est et simplicissima verborum interpretatio, in qua quidem acquiescendum puto, nisi hoc simul innui velis, consulto Parthenopæum Cadmei civis etiam imaginem clypeo addidisse, ut significaret quemadmodum hoc simulachrum multis hostium telis petatur, sic se ipsum quoque multos Thebanos occisurum. Sed reconditus hic est verborum sensus, quo facile carere possumus. Etenim si cogites nuntium continuo sequenti versu ad fortitudinem Parthenopæi describendam transire,

Ἐλθὼν δ' εἴκεν ἔ καπηλεύσει μάχην,

nihil aliud indicare videtur ista, quæ præcedit, observatio,

Ὡς πλεῖς ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεισθαι βέλη,

quam multa in clypeum Parthenopæi, adeoque in ipsam Cadmei effigiem civis tela conjici, quod fieri non posset, nisi Parthenopæus fortiter pugnaret, clypeumque perpetuo hostibus obverteret. Itaque et Homerus II. λ'. 570. et seqq. ubi Ajacis fortitudinem prædicat, multa hostium jacula partim in ejus clypeo partim circa eum in terra defixa esse, narrat. SCHUTZ. Locum sic vertit Dutheil. *Il porte, attachée avec des cloux, l'image du Sphinx sanguinaire, qui fut nôtre opprobre, monstre effrayant, qui tient dans ses griffes le corps d'un Thébain, destiné à recevoir tous nos traits.* S. BUTLER.

ψ. 551. ΕΛΘΩΝ Δ' ΕΟΙΚΕΝ. Hoc loco veram particulæ δὲ potestatem negligi nolim. Nam non solum ea, quæ sequuntur cum versu antecedenti vincit, sed hujus etiam sententiam illustrat et confirmat. Latine verteris *et sane*. SCHUTZ.

Ibid. ΚΑΠΗΛΕΥΣΕΙΝ ΜΑΧΗΝ. Καπήλεύειν μάχην nihil aliud est nisi bellum haud serio sed dolose tractare, h. e. quærere, qua arte, quove dolo, pugnae discrimen effugere possis. SCHUTZ. Optime ad sensum interpretes Gallicus, *Ce n'est point pour combattre mollement.* Ὀπλων κάπηλος etiam Aristoph. in Pac. ψ. 1208. comice dicit de armorum fabro, sed plane alio sensu quam hic, nec videtur hunc locum in animo habuisse, quamvis eum attulerit Sept. Flor. Christianus in Notis. Notionem vero Æschyleam in h. l. haud satis assecuti videntur interpretes, quamvis enim καπήλεύειν μάχην valeat bellum dolose vel molliter tractare, habet etiam respectum ad operam Parthenopæi *sedulo mercede accepta navatam*, id quod ex ψ. 554. Ἄργει δ' ἐπὶ τῶν καλὰς τροφῆς, abunde constat. Cf. imprimis etiam SS. Judic. V. 19. Annotationem Canteri minime prætereundam jam attulit Stanleius ad h. l. ipsius verbis. S. BUTLER.

ψ. 552. ΠΟΡΟΝ. Plerumque πόρος dicitur de trajectu fluminis breviori; nonnunquam tamen de itinere et transitu quovis etiam longinquo et spatioso. Vid. Herod. VII. 183. Parthen. Erot. c. 27. et quæ hanc in rem dicta sunt ad Xenoph. Ephes. I. p. 13. ABRESCH.

ψ. 554. ΜΕΤΟΙΚΟΣ. Non civis Argolidis, sed colonus inter Argivos et inter eos educatus. SCHUTZ.

Ibid. ΚΑΛΑΣ ΤΡΟΦΑΣ. Vide Stanleii annotationem ad ψ. 488.

— τροφεία πληρώσει χθονί. S. BUTLER.

ψ. 556. ΕΙ ΓΑΡ ΤΥΧΟΙΕΝ. *Utinam evenirent illis, quæ sperant ipsis illis improbis jactationibus, profecto omnes perirent funditus.* Ut μέγα φρονεῖν dicitur vulgo, ita ὦν φρονεῖσι cum suis adjectivis dicitur hic: εἴθε cum Græcis interpretibus recte *Utinam*: idque γὰρ mavult. PAUW. Hæc Pauwius, sed primum particula γὰρ, ut sæpe, includit tacitam ejus, in qua alter loquentium proxime

finierat, affirmationem; deinde τύχοιεν πρὸς θεῶν de eadem re dicatur necesse est, de qua versu antecedente pronuntiatum erat, ἃ μὴ κραίνοι θεός. Verus igitur procul dubio sensus hic est: Non nego gravia et atrocia esse quæ iste turribus nostris minatur. Etenim si isti ea quæ cogitant a Diis obtinere impia ista jactatione possent, certe turres nostræ funditus et pessime perirent. Ita πανώλεις ad πύργους ψ. 551. non ad pugnatores refertur. Ἄνοσις κομπάσμασιν epitheto aptissime delecto. Tantum enim abesse significat, ut insolenti ista jactatione quidquam proficiant, ut eadem potius propter impietatem, Deorum iram et vindictam sibi contrahant. Respicit autem Eteocles id, quod Parthenopæus, ψ. 531. haud sine Deorum contumelia dixisse ferebatur. Sed Pauwii rationem si quis forte prætulit, eam e versu 572 et seqq. adstruere possit. SCHUTZ. Multo expeditior est sensus ut mihi quidem videtur ex interpretatione Pauwiana, quæ stabilitur versu 572. Eam itaque amplector. Latet autem in γὰρ assertio Eteoclis ad quæ postrema dixerat nuntius, ἃ μὴ κραίνοι θεός. Ut sit sensus, *Certe non ita perficiet Deus; utinam enim ea quæ spirant impiis istis jactationibus a Diis consequantur, ut ipsi funditus miserrime pereant.* S. BUTLER.

ψ. 560. ΧΕΙΡ Δ' ΟΡΑ ΤΟ ΔΡΑΣΙΜΟΝ. Tragicum ὄρα de manu. PAUW. Locutio vere Æschylea feliciter audax, denotans actionis celeritatem, quippe quæ oculi intuentis iudicium immediate sequitur ita ut ipsi manui visio quodammodo tribuatur vel ut Schol. non lingua sed manu πολεμικώτατος. BURTON. Interpolat Tzetzes Ch. IV. 994. hunc in modum,

Νῆ μὲν ἀκόμπαστος χεὶρ δ' ὄρα τὸ δράσιμον. ABRESCH.

ψ. 561. ΤΟΥ ΠΑΡΟΣ ΛΕΛΕΓΜΕΝΟΥ. Hyperbii sc. SCHUTZ.

ψ. 562. ΕΑΣΕΙ ΓΛΩΣΣΑΝ ΕΡΓΜΑΤΩΝ ΑΤΕΡ. Γλῶσσα pro homine loquaci et garrulo se jactabundo sic ἄτερ ἔργμάτων emphaticum est. In lingua non sunt ἔργματα. PAUW. Hoc loco ambiguitas oritur a vocabulo ἔργμάτων, cum ἔργμα septum, id. q. ἔρκος et facinus, opus, i. q. ἔργον denotare possit; Stanleyus posteriorem notionem amplexus vertit: *Qui non sinet linguam sine operibus intra portas irruentem augere mala.* Multo autem nobiliter Æschyloque dignius videtur ἔργμάτων de aggere accipere, qualis exundantibus fluminibus opponi solet. Orationis autem ni fallor structura hæc est: Ὅς ἐκ ἑάσει γλῶσσαν ἔργμάτων ἄτερ ῥέσαν ἔσω πυλῶν ἀλδαίνειν κακὰ, *qui sane linguam Parthenopæi immodice jactabundam, non sinet,* (torrentis ritu ultra ripas exundantis) *absque aggere* (quem potius sat cito ei opponet) *fluentem intra portas,* h. e. in urbe *mala augere,* terrorem nimirum civibus incutiendo. Verbo ῥέειν proprie utitur Homerus, de fluminibus a quibus cum exundant, pontes disjiciuntur et perrumpuntur aggeres. Cf. Il. E'. 87. et P'. 746. Quemadmodum igitur supra, comparatione ab incendio sumpta de dissipatione rumorum dixit poeta ταχυρρόθης λόγος ἐκείσθαι καὶ φλέγειν χρείας ὕπο, sic hoc loco similitudine ab exundante fluvio



petita superbiloquentiam Parthenopæi magno cum strepitu minas effutientis, quæ cives terrere potuissent, appellat γλῶσσαν ῥέεσαι. SCHUTZ. Quam pulcherrime vertit interpres Dutheiliius. *Qui ne permettra point qu'une langue sans frein, ose, jusques dans nos murs nous reprocher nos malheurs, ni qu'un bras ennemi y porte sur son bouclier l'image d'un monstre, horreur des Thébains. Non, percée de mille traits au pied de nos remparts, cette image deviendra l'opprobre de celui qui la porte.* Qui sic interpretatur, centum commentatorum vice fungitur. S. BUTLER.

ψ. 564. ΕΧΘΙΣΤΟΥ ΔΑΚΟΥΣ ΕΙΚΩ ΦΕΡΟΝΤΑ. Hoc etiam stabilit et commendat γόμφοις pro μύλοις supra. PAUW.

ψ. 569. ΙΚΝΕΙΤΑΙ ΛΟΓΟΣ. Quamquam verba per se spectata timoris indicium habere videntur, tamen ob Eteoclis orationem proxime præcedentem, confirmandis animis, metuique abstergendo maxime idoneam, præstat ea de summo horrore intelligere quem Chorus ex impietate Parthenopæi, Deorumque contemptu perciperit. SCHUTZ.

ψ. 571. ΚΛΥΩΝ. Nota ἀνακόλυθον cui simile habes apud Thucyd. VII. 42. Καὶ τοῖς μὲν Συρακυσίοις καὶ ξυμμάχοις καταπλήξεις ἐν τῷ αὐτίκα ἐκ ὀλίγῃ ἐγένετο, εἰ πέραις μηδὲν ἔσαι σφίσι τῆ ἀπαλλαγῆναι τῆ κινδύν, ὀρῶντες ἕτε δὲ τὴν Δεκέλειαν τειχιζομένην ἔδδεν ἥσσαν στρατὸν ἴσον καὶ παραπλήσιον τῷ προτέρῳ ἐπεληλυθότα. Ut enim ibi ὀρῶντες pro ὀρῶσιν, quod et ipsum pro ὅταν ἐώρων, sic hic κλύων pro κλυέσης vel κλυέση quod et ipsum pro ὅταν κλύω. S. BUTLER.

ψ. 573. ΕΝ ΓΑΙ. Scil. ne incolumes in patriam revertantur. SCHUTZ.

ψ. 574. ΕΚΤΟΝ ΛΕΓΟΙΜ' ΑΝ. Post insolentium aliquot virorum inauditam superbiam, ferociamque immanem et cum ipso Deorum numine contemptu conjunctam, suaviter animum spectatoris reficit Amphiarai, hominis modesti ac sobrii, nec tamen ideo minus ad agendum prompti, pulcherrima sane imago et a poeta quidem nostro sic efficta, ut in alienæ personæ moribus ipse animi sui magnitudinem signis haud obscuris expresserit. SCHUTZ.

ψ. 575. ΣΩΦΟΝΕΣΤΑΤΟΝ ΑΛΑΚΗΝ Τ' ΑΡΙΣΤΟΝ. Hunc versum laudat Spondanus ad Homericum illud Il. Α'. 258.

Ὅς πέραι μὲν βελῆ Δαναῶν φέρι δ' ἐστὶ μάχεσθαι. S. BUTLER.

ψ. 576. ΟΜΟΛΩΙΣΙΝ. Homoloidas portas, nisi a Nympha Scholiastæ deducas, Æschylus anticipando dixerit, quæ non nisi post concessum a Thersandro reditum ex Homole eorum qui cum Eteoclis filio fugerant, ita dictæ fuerunt. Paus. IX. 8. JO. MULLER. Cf. Stanl. annot. ad h. l. S. BUTLER.

ψ. 577. ΒΑΖΕΙ. Pari modo Hesiod. Ἔργ. ψ. 186. Μέμφοται δ' ἄρα τὰς χαλεποὺς βάζοντ' ἐπέεσσι seu, prout H. Steph. in Thes. L. G. legit, βάζοντες ἐπέεσσι. ABRESCH.

ψ. 578. ΤΟΝ ΑΝΔΡΟΦΟΝΤΗΝ. Hæc pendent ab τυδέως βίαν, neque subaudiendum καλῶν, tales enim ellipses peccant. PAUW. τῶ



ἀνδροφόντην, ἰπὶ τῆς ἀνεψίης ἀνείλεν Ἀλκάθην καὶ Λυκωπεία. Diod. Sic. IV. p. 186. Ed. H. Steph. BURTON. Potius forte respicit cladem Argivorum quam jam præsiebat animo. S. BUTLER.

ψ. 580. ΕΡΙΝΝΥΟΣ ΚΛΗΤΗΡΑ. Quia Œdipus filios suos his diris devoverat, ut ipsi mutuis cædibus se invicem conficerent, aptissime patris scil. furiam provocasse dicitur Tydeus, quoniam bello isto conflato, occasionem patris diras perficiendi ipse arcessiverat. Πρόσπολον φόνε, *ministerium cædis*; φόνος omnino ad stragem in hoc bello edendam pertinere videtur. SCHUTZ.

ψ. 581. ΚΑΚΩΝ Τ' ΑΔΡΑΣΤΩΙ. Omnino tota hæc narrationis pars de probris ab Amphiarao in Tydeum conjectis, insignibus ornatur artis tragicæ notis. Primum enim perturbatio quædam verborum inest, narrantis affectum significans. Nam post τὸν ἀνδροφόντην, omissum est καλῶν αὐτόν, ut nuntius ipse accelerans orationis cursum jacta in Tydeum convitia sua quoque sententia comprobare videatur. Deinde, ut mos est iratorum hominum, eadem probra aliis verbis enuntiata hic repetuntur. Versus enim 578. et 580. eandem fere vim habent, nec Ἐρινύος κλητῆρα et πρόσπολον φόνε multum inter se differunt. Denique in ipsis his convitiis admirabiliter et vatis dignitas et orationis tragicæ decor servatus est. SCHUTZ.

ψ. 584. ΔΙΣ Τ' ΕΝ ΤΕΛΕΥΤῃ ΤΟΥΤΟΜ' ΕΝΔΑΤΟΥΜΕΝΟΣ. Ἐν τελευτῇ sc. sermonis: Alloquens Polynicen tandem, bis nomen πολυνείκης repetiit ἐνδατέμενος. Moneo, ne ἐν τελευτῇ male accipias. PAUW. Amphiaraus scil. Polynice sæpius invocato demum addit, πολυνείκης, πολὺ νεῖκος, vel πολυνεικές, nomen breviter etymologissans. Vid. supra ad ψ. 542. et Notas Varr. Critt. ad h. l. Optime interpres Gallicus. *Vrai Polynice, dit-il, en décomposant ce nom, dont il répète le fin.* S. BUTLER. Vix opus est ut moneamus, hanc nominum priorum ad eventum accommodationem, quæ hodie imminuta hominum superstitione frigida et jejuna videretur, magnam Æschyli ætate, qua cuncta vaticinandi genera mirum in modum vigeant, vim ac dignitatem habuisse; ut mirandum non sit, eum, cum aliorum sæpe nominum ominibus usum, tum imprimis hac Polynicis nominis interpretatione quod sit πολλῶν νεϊκέων ἐπάνυμος, sic delectatum fuisse, ut ea pluribus locis in hac una tragœdia recurrat. Cf. ψ. 664. 836. 943. SCHUTZ.

Ibid. ΕΝΔΑΤΟΥΜΕΝΟΣ. Sensum *exprobrandi cum dividendi vel partiendi* conjunge, ut vertatur, *cum opprobrio partiens*. S. BUTLER.

ψ. 588. ΠΟΛΙΝ ΠΑΤΡΩΙΑΝ ΚΑΙ ΘΕΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΓΓΕΝΕΙΣ ΠΟΡΘΕΙΝ. Soph. Antigone, ψ. 205.

Τὸν δ' αὖ ξύκαιμον τῆδε, Πολυνείκην λέγω,  
Ἄος γῆν πατρῶϊαν καὶ θεὸς τὰς ἐγγενεῖς  
Φυγὰς κατελθὼν, ἠθέλησε μὲν πύρι  
Πεῖσαι. —

Θεοὶ ἐγγενεῖς sunt quos Latini dicunt, *indigetes, genitales*, &c. Græcis quoque vocati ἀνθρωποδαίμονες, θεοὶ πολῖται, ἐπιχώριοι, etc. ABRESCH.

ψ. 590. ΜΗΤΡΟΣ ΤΕ ΠΗΓΗΝ. Τῶν δακρύων scil. Sic noster in Prometh. Vincit. ψ. 400.

— παρείαν  
Νοτίοις ἔτεγξα παραγῆς.

Ad quæ Scholiast. vetus. Νοτίοις ἔτεγξα πηγαῖς, ὑγροῖς ἔβρεξα ρεύμασι δακρύων. BURTON. Vid. Notas Varr. Critt. et elegantem Schutzii emendationem ad h. l. S. BUTLER.

ψ. 591. ΠΑΤΡΙΣ ΤΕ ΓΑΙΑ ΣΗΣ ΥΠΟ ΣΠΟΥΔΗΣ. Et quomodo unquam patria tellus propter cupiditatem tuam armis expugnata, socia tibi fuerit? Σπυδῆ h. l. dicitur Polynicis cum regnandi, tum fratrem, qui eum regno excluserat, ulciscendi cupiditas. Universa autem hæc Amphiarai objurgatio comparanda est cum oratione Jocastæ, eundem filium suum ab expugnatione Thebarum deterrentis, Eurip. Phœniss. ψ. 577. et seqq. SCHUTZ.

ψ. 599. ΒΑΘΕΙΑΝ ΑΛΟΚΑ. Hæc ab uno Plutarcho adducuntur sæpius. Alios prætereo. ΡΑΥΩ. Translatio ducta ab agris, inter quos ii optimi quorum sulci sunt profundiores. Proverbialis autem locutio est βαθεῖαν ἄλοκα, s. αὔλακα. Vid. Mich. Apost. V. 31. Erasm. Chil. V. 2. in proverbio *profundum sulcum*. BURTON.

Ibid. ΔΙΑ ΦΡΕΝΟΣ ΚΑΡΠΟΥΜΕΝΟΣ. Διακαρπύμενος, Tmesis. BURTON. Non audio. Διὰ φρενός in mente ut supra, ψ. 519. Διὰ χερσός, ψ. 439. Διὰ χερῶν, Soph. Antig. ψ. 651. Διὰ γέροντων. Vide etiam quæ Musgravius notavit ad Eurip. Phœniss. ψ. 384. Cf. Ruhnken. ad Timæum in voce βαθεῖαν αὔλακα. BURGESS.

ψ. 602. ΔΕΙΝΟΣ ΟΣ ΘΕΟΥΣ ΣΕΒΕΙ. Gravissimæ sententiæ decora etiam brevitatis est. Utique enim ejus vis aliquantulum imminuta fuisset, si particulam causalem et verbum substantivum diserte addidisset. SCHUTZ.

ψ. 606. ΚΑΡΙΠΟΣ ΟΥ ΚΟΜΙΣΤΕΟΣ. *Fructus ejus non est dignus qui colligatur*: h. e. pessima inde messis metitur. Καρπός ἔ κοιμιστός ita dicitur ut γάμος ἄγαμος de nuptiis infelicibus. Quis autem sit καρπός ἔ κοιμιστός, statim exemplis de nave et civitate petitis, imo et ipsius Amphiarai exemplo declaratur. SCHUTZ.

ψ. 607. ΑΤΗΣ ΑΡΟΥΡΑ. Simili translatione utitur in Pers. ψ. 823.

"Υβρις γὰρ ἐξανθῶσ' ἐκάρπωσε γάχυν  
"Ατης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμαῖ θέρος.

In eandem item sententiam sanctus Apostolus in Epist. ad Rom. vi. 23. Τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας, θάνατος. BURTON.

ψ. 608. Η ΓΑΡ ΞΥΝΕΙΣΒΑΣ ΠΛΟΙΟΝ. Similem locum habet Xenoph. Cyr. Pæd. Ὁ δὲ Κύρος τὴν τῶν μεθ' αὐτῆ εὐσέβειαν καὶ ἑαυτῶ ἀγαθὸν ἐνόμιζε, λογιζόμενος ὡσπερ οἱ πλεῖν αἰρέμενοι μετὰ τῶν εὐσεβῶν μᾶλλον ἢ μετὰ τῶν ἠσεβηκέναι τὶ δοκούντων. Nec abludit historia Prophetæ Ionæ. S. BUTLER.

ψ. 609. ΝΑΤΗΣΙ ΘΕΡΜΟΙΣ. Qui calidus est, idem et temerarius et inconsultus est, sic mox improbus atque audax ut per fas nefasque ruat. Eodem sensu Aristoph. Plut. ψ. 515.

᾽Ω θερμὸν ἔργον κἀνόσιον καὶ παρανόμον.

Cf. eundem in Vesp. ψ. 913. S. BUTLER.

ψ. 613. ΑΓΡΕΥΜΑΤΟΣ. Ἄγρευματος γενικῶς accipiendum pro quovis infortunio terrestri : Stanleius perperam restringit. ΡΑΥΩ. Verte, *Ejusdem cum iis prædæ partem injuste adeptus: ἄγρευμα non casses aut infortunium, sed prædam significat.* HEATH. Hæc Heathius improbante Schutz. qui per ἄγρευμα *capturam*, et inde *rete* intelligit. (Vid. Notas Varr. Critt.) Quocum hactenus facio, deinde sic interpretor, *In eosdem casses, contra jus incidens; æquum scil. fuerat hunc justum virum in communi interitu servari, sed Diis aliter visum, secundum illud Hesiod. Ἔργ. ψ. 238.*

Πολλάκι τοὶ ζύμπασα πόλις κακῆ ἀνδρὸς ἀπήυρα.

Etsi justus fuerit, tamen haud ei impune fit, quod in malorum urbe vixerit. Si cum Heathio ἄγρευμα pro *præda* accipias, tum intelligendum erit poetam innuere eum qui antea justus fuerat, cum in malorum societatem inciderit, et ipsum injustum et pœnæ obnoxium fieri, juxta decantatum illud φθείρῃσιν ἦθη χρῆσθ' ὀμιλίαι κακαί. Sic Chrysost. in Evang. Ioannis Orat. 57. a cl. Gatakero laudatus. Δεινὸν γὰρ, δεινὸν ἢ τῶν ποτηρῶν συνήθεια. Καὶ ἔχ' ἔτω ταχέως λοιμὸς ἄπτεται καὶ ψώρα διαφθείρει, ὡς ἢ τῶν ποτηρῶν κακία ἀνδρῶν. S. BUTLER.

ψ. 614. ΜΑΣΤΙΓΙ ΠΑΓΚΟΙΝΩ, ΔΑΜΗ. Nobilis metaphora pro communi calamitate divinitus immissa. Fons comparationis observatione quadrigarum contineri videtur. Auriga enim e quatuor equis junctis tres ferocientes flagello percussurus, vix, ac ne vix quidem, ne eodem ictu quartum quoque tangat, efficere potest. SCHUTZ. Per Διὸς μάστιγα fulmen intelligendum esse constat ex Lycoph. ψ. 435. de Capaneo,

᾽Ὀν Γογγυλάτης εἶλε, Βυλαῖος, Μυλεῦς,

᾽Αηλιάτῃ μάστιγι συνθραύσας κάρα. S. BUTLER.

ψ. 615. ΥἼΟΝ ΟΙΚΛΕΟΥΣ ἌΕΓΩ. Sæpissime solent Tragici, si qua paulo duriuscula, aut aliquo modo obscuriora proferant, ea verbis notioribus et ad vulgi captum magis accommodatis, explicare. Quod fit in isto Eurip. loco Hecub. ψ. 735.

Δύσην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω λέγεσά σοι.

Eodem modo seipsum explicat Æschylus in Sept. Theb. ψ. 495.

᾽Αλω δὲ πολλὴν, ἀσπίδος κύκλον λέγω,

᾽Εφριξά διήσαντος.——

Vertit Florens Christianus,

*Hoc aream rotante, sic orbem voco  
Clypei, repente inhorruī.*

Ūbi vox ἄλω capitur in significatione non temere ei alibi data, ad quam interpretandam verba ἀσπίδος κύκλον quæ sunt notissimi significatus, adhibentur. Similiter idem in Choeph. ψ. 127.

Καγὼ χίεσα τάσδε χιρῆσας, χοῶς

λέγω.——

Et in Eum. ψ. 44.

Λήνει μεγίστω σωφρόνως ἐσεμμένον,

Ἄργῆτι μαλλῶ τῆδε γὰρ τραυῶς ἐσῶ.

Ubi observa τὸ λήνει, vocabulum insolentius, per subsequencia, ἄργῆτι μαλλῶ explicari. Quo in loco in rem nostram hæc scribit vetus Schol. Εἰώθασιν ὅταν ἀσαφές τι εἴπωσιν οἱ ποιηταὶ ἐπεκδιδάσκουσιν αὐτό. Deinde Homeri versum subdit, Κύμβαχος ἐν κοινήσιν ἐπὶ βρεχμὸν τε καὶ ὤμας. Qui est Π. Ε'. 586. Ad quem Eustath. p. 584. l. 30. hæc verba habet; Τὸ δὲ ἐπὶ βρεχμὸν καὶ ὤμας, οἷον ὑπεξηγητικὸν ἐστὶ, κατὰ Ὀμηρικὴν συνήθειαν, τῷ κύμβαχος. BURTON.

ψ. 616. ΣΩΦΡΩΝ ΔΙΚΑΙΟΣ ΑΓΑΘΟΣ ΕΥΣΕΒΗΣ. Admirabilis in his est verborum delectus. Primum enim laudes Amphiarai cumulantur, hisque singulis opponuntur sociorum ejus vituperia, nimirum ut eo fortius animum talis ac tanti viri misericordia pellat, cui propterea quod in eorum consortium incidit, una cum illis pereundum sit. Adjectivis δίκαιος et εὐσεβής respondet in oppositione ἀνοσίσοισι; ad ἀγαθός, quod h. l. *fortem* designat, refertur θρασυτόμοισιν; denique vocabulo σώφρων, quod Amphiarai sapientem in omnibus rebus temperantiam et moderationem describit, opponitur φρενῶν βία, quod idem est ac φοίτῳ φρενῶν, ψ. 667. significatque insaniam istorum hominum, quam insolentia et superbia maxime declarabant. φρενῶν βία non ut a nonnullis factum video ad τείνεσι, vel ad συμμειγείς, sed potius ad θρασυτόμοισιν trahendum est, plane ut ψ. 667. φλύοντα et σὺν φοίτῳ φρενῶν conjungitur. SCHUTZ.

ψ. 619. ΠΟΜΠΗΝ ΤΗΝ ΜΑΚΡΑΝ. Πομπή ἢ μακρὰ, mors est eleganter et tragice. Peribit cum perire volentibus, *Una cum contendentibus longum iter*, Argos sc. versus *remeare*, h. e. cum fugientibus, *Deo volente, ad manes deorsum rapietur*. Amphiarai enim ut ex historia fabulosa notum est post fusos a Thebanis Argivos et in fugam versos, ipse fugiens, dehiscente terra, cum curru absorptus est. HEATH. At quomodo id Eteocli notum fuerit, quod ne ipsi quidem Amphiarao cognitum atque perspectum esset? Nam ex oraculo nihil aliud rescierat, quam in hoc bello omnes præter Adrastum duces perituros esse. Fac vero Amphiarai hoc quoque prævidisse, se terræ hiatu absorptum iri, quis eadem notitia jam Eteoclem imbuerat? Itaque ξυγκαθελευσθήσεται non vertendum est *una trahetur deorsum* (præpositio enim κατὰ in compositione h. l. ut sæpe non est putide premenda), sed potius *una abripietur, una cum reliquis*, eadem sc. fuga et clade, *trahetur*. Διὸς θελόντος iterum ut ψ. 568. θεῶν θελότων, collato etiam ψ. 526, ad avertendam impietatis suspicionem dictum. SCHUTZ. Certe fugam, non mortem innuit poeta, quia subdit πάλιν, quod de morte nullo modo dici potest. Locum igitur sic interpretandum esse arbitror, *Impiis permistus, audaciloquis hominibus, qui per vim jus fasque transgrediuntur, Deo volente, una cum iis abripietur in fugam*, adeo ut (ὡς ἐμολεῖν) *qua via huc venerit eadem revertatur*, Esai. xxxvii. 34. Cf. etiam Notas Varr. Critt. S. BUTLER.



§. 621. ΔΟΚΩ ΜΕΝ ΟΥΝ ΣΦΕ. Hujus loci verum sensum parum assecuti sunt interpretes, præsertim ii, qui Eteoclem aliquid de mortis genere, quo periturus esset Amphiaras, inaudiisse somniant. Nos Æschylum ex se ipso primum explicandum esse antequam externa sensus inveniendi præsidia circumspiciantur, cum alias nobis persuasimus, tum ejus opinionis hoc loco potissimum maximum profecto fructum cepimus. Quidquid enim hic Eteocles de Amphiarai morte dicat, id unice e nuntii verbis, §. 593. etc. pendere statuimus. Quod enim is narraverat, vatem dixisse, "Ἐγώ γε μὲν δὴ τήνδε πικρῶ χθόνα, id sic interpretatur Eteocles, eum hæc non temere sed ab Apolline monitum pronuntiasse. Nihil igitur opus est, ut aliunde de ea re, etiamsi nuntius ista non narrasset, aliquid Eteocli innotuisse credamus. Non quod ignota plane fuerit Æschyli ætate fabula, quæ Amphiaras hiscentibus terræ faucibus haustum esse traderet; (utpote cujus Pindarus paucis annis post Æschylum natus mentionem faciat) sed hoc volumus, Æschylum in adornanda hac tragœdia illam fabulam nihil moratum esse. Omnino enim in tragœdiis interpretandis maxime percavendum est, ne, quia certam alicujus fabulæ seriem a scriptoribus mythologicis certa ratione ac via traditam esse videmus, ideo eandem a tragico poeta eodem modo contextam esse fingamus. Et si quis alius, Æschylus certe est in fingendo suus, nec tam quid alii commenti sint, quam quid ut ipse comminiscatur convenientia postulet, curare solet. Itaque ut in verbis φρεσὶν βία volebamus eum ad Eriphyles fraudem respexisse, sic h. l. quæcunque Eteoclem de Amphiarai interitu loquentem faciat, ea non extrinsecus, sed ut veritatem dialogi tragici decet, e sola nuntii quicum colloquitur Eteocles, narratione, petita esse censemus. Quocirca paraphrasi liberiore verum horum verborum sensum declarabimus, in qua nihil addimus, nisi quod per ipsum colloquii nexum subintelligi necesse sit. Sic igitur Eteocles: *Quod autem me mones de propugnatore adversus Amphiaras mittendo, id equidem haud scio an ne opus quidem futurum sit. Quantum enim e verbis tuis intellexi, ipse mortem suam sibi præsentat vates prudentissimus. Itaque ne aggressurum quidem ad portam arbitror. Non quo eum, ut impotens ille Tydeus ausus est, ignaviæ aut timiditatis incusem; imo novi eum fortissimum esse, sed quod Apollo ei prædixerit, eum in hoc prælio mortem appetiturum esse. Nisi enim divinitus oraculo monitus esset, certe non ita fidenter, nec tam intempestive pronuntiasset, se in hac terra sepultum iri. Unde enim futuri scientiam sibi arrogaret homo prudentissimus, nisi se divina mente inflammatum ista dicere sciret? Aut quomodo si tantum conjiceret cladem suam, tristem eventum qui militum animos frangere posset, non silentio potius pressisset? Certe enim Amphiaras non is est, qui futiliter immodiceque garriat, sed potius aut silet, aut ea tantum loquitur, quæ opportuna et tempestiva sunt. Quare non*

*dubito quidem eum, donec ceciderit, ante portam fortiter pugnaturum, quemadmodum ipse se honestam mortem sperare dicebat; attamen eum portam oppugnaturum esse, haud est verisimile.*  
SCHUTZ.

ψ. 622. ΛΗΜΑΤΟΣ ΚΑΚΗ. Λήματος κάκη non est consilii inopia, ut voluit Heath. sed id quod ἀψυχία, ν. 389. et ἀψυχος κάκη, ψ. 198. Bellicam Amphiarai fortitudinem omnes celebrant. Sic Pindaro Nem. X. 16. appellatur πολέμοιο νέφος, et Isthm. VII. 45. et seqq. cum fortissimis componitur. Soph. vero Œd. Colon. ν. 1309. est:

— δούσσης Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν  
Δορὶ κρατύων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς. SCHUTZ.

ψ. 625. ΤΑ ΚΑΙΡΙΑ. Τὰ καιρία hic sunt quæ rebus præsentibus accommodata atque utilia erant. Exitiosum autem quam maxime fuisset oraculum Apollinis mortem Amphiarai prænuntians divulgare, hoc enim cognitum animos militum plane fregisset. Maluit igitur istud tacere Amphiarus, cum e re sua ac sociorum non erat palam fieri. Similem ἔνοιαν habes apud Sophocli. Œd. Colon. ψ. 1425. ubi Polynices de oraculo plane gemello ipsius et fratris mortem ab altero alteri mutuis vulneribus inferendum prænuntiante,

Οὐδ' ἀγγελέμεν φλαῦρ' ἐπεὶ στρατηλάτῃ  
Χρῆσθαι τὰ κρείσσω μηδὲ τάνδεᾶ λέγειν. HEATH.

Novam omnino affert interpretationem doctissimus interpres Gallicus, hic autem non audiendus, hoc versu ad Apollinem relato. *Mais il sçait qu'il perira dans le combat, si l'oracle d'Apollon doit être accompli; ce dieu se taît, ou dit la vérité.* Sed ita desideratur articulus relativus, qui abesse nequit, et certe de Amphiarao omnino continuatur oratio. Sensus vero ita forte supplendus est; *Novit profecto se in pugna periturum esse, si modo rata fuerint Apollinis oracula.* Nihil igitur jactanter et magnifice ut Parthenopæus et reliqui loquitur. *Amat enim vel silere vel opportuna loqui.* Vid. Cl. Stanl. ad h. l. S. BUTLER.

ψ. 627. ΕΧΘΡΟΞΕΝΟΝ ΠΥΛΩΡΟΝ. Respicit difficiles duosque janitorum mores de quibus frequenter querelæ passim. Vide Nostrum in Choeph. ψ. 563. et Eurip. Hel. ψ. 447. Φύλαξ πυλωρὸς translate quoque Soph. in Ajac. ψ. 565. quia ad januæ custodiam τὰς θρασείας ὡς ἀσφαλεῖς φύλακας deligebant, ut docet Scholiast. Aristidis editus ad Orat. pro Quatuorv. p. 489. ΑΒΡΕΣΧ. Ἐχθρόξενος, h. l. alio modo quam, ψ. 608. dicitur. Illic enim in vituperio, hic autem in laude ponitur. Metaphora quantum video petita est a similitudine canis villatici, qui tum demum maxime probatur, si ut Columella ait de R. R. VII. 12. *semper excandescat in externos.* SCHUTZ.

ψ. 628. ΓΕΡΟΝΤΑ ΤΟΝ ΝΟΥΝ ΣΑΡΚΑ Δ' ΗΒΩΣΑΝ ΦΕΡΕΙ. Γέροντα τὸν νῦν dictio proverbialis, de iis qui ætate juvenes, senilem prudentiam præ se ferunt, cf. Hadr. Jun. Adag. VII. 90. BURTON.

Σάρξ pro corpore apud alios quoque reperitur. Euripides in nescio cujus fabulæ versu,

Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα διοπιτῆς ὅπως  
Ἄστῆς ἀπίσθη. ABRESCH.

Cf. Euripid. Phœn. ῥ. 1342. Electr. ῥ. 347. et Epicurum in Select. Sent. Τὴν γὰρ σάρκα τὸ παρὸν μόνον σχηματίζει, τὴν δὲ ψυχὴν καὶ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρόν. Quem ex Cicer. de Fin. I. 17. audi latine loquentem: *Nam corpore nihil nisi præsens et quod adest sentire possumus, animo autem et præterita et futura.* Similem usum habet hæc vox in sacra pagina. Act. ii. 31. Οὐδὲ ἡ σάρξ αὐτῷ εἶδε διαφθοράν, h. e. Sebast. Castalione interprete, *Nec corpus corruptionem* etc. Quam significationem ex Hebræi sermonis consuetudine fluxisse quibusdam sacrarum literarum interpretibus temere persuasum fuit. BURTON.

ῥ. 629. ΠΟΔΩΚΕΣ ΟΜΜΑ. Ita Æschylus, sed parum apte, nam oculus citius et facilius movetur quam pes. ΠΑΥW. Sic χάλκευμα ποδώκης in Choeph. ῥ. 574. ABRESCH.

Ibid. ΧΕΙΡΑ Δ' ΟΥ ΒΡΑΔΥΝΕΤΑΙ. Huc referas licet, quod supra, ῥ. 560. Χεῖρ ὄρεῖ τὸ δράσιμον. Soph. Philoct. ῥ. 98. Χεῖρα ἔχων ἐργάτην. Infra in Agamem. ῥ. 1366. εἰ καθείδειν χειρὶ. Eurip. Phœniss. ῥ. 760. Μὴ καταργεῖν χεῖρα. Et Heliodor. III. p. 128. Μηδὲν ἀσχολεῖν τὰς χεῖρας. ABRESCH.

ῥ. 630. ΠΑΡ ΑΣΠΙΔΟΣ ΓΥΜΝΩΘΕΝ ΑΡΠΙΑΣΑΙ ΔΟΡΥ. Locus paulo intricacior, quem duobus modis explicuit Schol. β'. sed nunc corruptus et leviter emendandus, ut dicat, quod dicere voluit. Pro προλαβεῖν sc. pessime scriptum est προσλαβεῖν, et ἀρπάσαι δόρυ primo explicuit προλαβεῖν δόρυ, dein ταχέως κινήσαι δόρυ. Prius est antevertere hastam adversarii, quæ dum vibratur facit ut pars corporis scuto extet, eamque exponat ictui, quæ hasta προλαβέση infertur; ideoque δόρυ προλαμβανόμενον dicitur δόρυ γυμνωθὲν παρ' ἀσπίδος, quæ alioquin totum corpus tegit. Posterius est cito hastam suam torquere, eamque in partem illam immittere, quæ a scuto nudata est, et forte fortuna ab adversario instante conspicitur: ista autem pars dicitur τὸ ἀσπίδος γυμνωθὲν, ipsaque hasta ἀρπαχθεῖσα et cito missa, παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν. Utrumque sibi requirit ὄμμα ποδώκης, cui obtemperet manus festine hastam dirigens ad locum, quem vix sibi notaverat oculus pernix. Atque adeo utrumque admitti potest, sed si paulo accuratius pensitemus singula, posterius tamen præstat, linguæque convenientius est. Nam ubi ἀρπάσαι utroque modo insolentius et tragice adhibetur, ille præferendus est haud dubie, qui ad usum vulgatum propius accedit: sic autem ἀρπάσαι pro ταχέως κινήσαι et raptim vibrare vulgatus sane est. Quin et alterum, παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν, cum ratione loquendi et ipsa natura magis congruit, quam δόρυ γυμνωθὲν ἀσπίδος, quod utroque respectu durum. Quare mollius et naturalius illud sumendum puto. ΠΑΥW. Genitivus ἀσπίδος pendet a γυμνωθὲν. Verbum ἀρπάσαι itidem valet ad agilitatem celeritatemque



sistendam. Structuræ ordo in quo extricando oleum et operam perdidērunt veteres Critici, quique nec interpreti fuit pervius hic est, ni fallor. Τὸ δὲ δόρυ τὸ μετὰ τὴν χεῖρα ἔβραδύνεται ἀρπάσαι τὸ τῷ σώματος μέρος τὸ παραγυμνωθῆν τῆς ἀσπίδος. H. e. *Nec cunctatur hasta in manu rapere, seu vulnus infligere, qua vel tantillum clypeo nudum ostenditur corpus.* In structura accusativorum elliptica qualis hæc δόρυ τὴν χεῖρα, vid. Munker. ad Anton. Liber. c. 34. ABRESCH. Ordo (Κατὰ) χεῖρα δὲ ἔβραδύνεται ἀρπάσαι δόρυ παρὰ τὸ μέρος τῷ ἀντιπάλῳ γυμνωθῆν τῆς ἀσπίδος. BURTON. Falsissima est Abreschii interpretatio: ἀσπίδος non pendet a γυμνωθῆν, sed a παρὰ. Ἀρπάσαι δόρυ παρ' ἀσπίδος valet nudum ensem arripere a sinistro latere. Clypeus læva manu gestabatur. Inde a sinistra parte, παρ' ἀσπίδος. BRUNCK. Sic δόρυ paulo insolentius positum esset pro ξίφος, quemadmodum Sophocl. aliquando ἔγχος pro ξίφος adhibuit. Ajac. ψ. 668. coll. ψ. 829. et seqq. Item Schol. ad ψ. 668. et Eustath. ad Il. ζ'. 319. Et sane in hac explicatione acquiescerem, si exempla mihi nota essent, quibus παρ' ἀσπίδος eodem modo significare posse a sinistro latere, quomodo παρ' ἀσπίδα vel παρ' ἀσπίδας *sinistrorsum* significat, amplius confirmaretur. Atqui ejusmodi exempla non recordor; nec utriusque locutionis eadem est ratio. Nam in παρ' ἀσπίδος ambiguitas esset, quæ non est in παρ' ἀσπίδα. Quapropter versum male tornatum, hæud scio an interpolator aliquis adjecerit, qui quid esset χεῖρα δ' ἔβραδύνεται, supplemento quodam declarandum putaret. Certe eo prorsus deleto tantum abesset ut aliquid ad sensum desideraretur, ut potius integra sententia concinna dictionis brevitate concluderetur. Ποδῶνες ὄμμα imperatoris in observando celeritatem, χεῖρα δ' ἔβραδύνεται, strenuam ejus fortitudinem designaret. SCHUTZ. Omnino conferenda descriptio pugnæ singularis apud Eurip. Phœniss. ψ. 1390. unde huic loco lux ingens oritur, præsertim cum ibi etiam de pugna hastis commissa agatur.

Ἴσισον δὲ λόγχαις, ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις

Ὅπως σιδήρεος ἐξολισθαίνοι μάτην.

Εἰ δ' ὄμμα ὑπερσχὸν ἴτυος ἄτερος μάθου,

Λόγχην ἐνώμα σύματι προφθῆναι θέλων.

Ἄλλ' εὖ προσῆγον ἀσπίδων κευχερώμασιν

Ὄφθαλμόν, ἀργὸν ὥστε γίγνεσθαι δόρυ.

Πλείων δὲ τοῖς ἀρῶσιν ἐσάλασσ' ἰδρῶς

Ἢ τοῖσι δρῶσι, διὰ φίλων ὄρρωδιαν.

Ἐτεοκλῆς δὲ ποδὶ μεταψαίρων πέτρων

Ἰχνους ὑπόδρομον κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος

Τίθησι Πολυεΐκης δ' ἀπήνητησεν δορὶ,

Πληγὴν σιδήρῳ παραδοθεῖσαν εἰσιδὼν,

Κνήμην τε διεπέρασεν Ἀργεῖον δόρυ.

Στρατὸς δ' ἀντλάλαξε Δαναΐδων ἅπας.

Κἂν τῶδε μόχθῳ γυμνὸν ὄμμον εἰσιδὼν

Ὅ πρόσθε τρωθεὶς σέβρα Πολυεΐκης βία

Διῆκε λόγχην.—



Intellige igitur hic Æschylum agere de bellatore haud instrenuo, qui et occasionem vulneris inferendi, et acute perspiciat et arripiat celeriter. Talem habes apud Homerum Achillem in morte Hectoris Il. x'. 321.

Εἰσοροῶν χρεῖα καλὸν ὄπη εἴξειε μάλισα.

Talem etiam Tarchonta Æn. XI. 748.

—et partes rimatur apertas  
Qua vulnus lethale ferat.—

Sed ne laboret constructio levi emendatione opus est. De qua vid. Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

γ. 640. ΚΑΠΙΚΗΡΥΧΘΕΙΣ ΧΘΟΝΙ. In ἐπικηρυχθεῖς cum Schol. subaudio βασιλεύς. Sic in Polyæn. IV. 8. Τὴν Ἀλέξανδρον μητέρα καὶ τὸν υἱὸν μετὰ πολλῆς ἡδονῆς καὶ χαρᾶς ἀνηγόρευον. Casaubonus dedit βασιλέας ἀνηγόρευον, sed τὸ βασιλέας nec interpres nec libri multi quibus usus Maasvicius, agnoscunt, et facile carebit oratio. χθονὶ vel casus est tertius pro ὑπὸ χθονός, regione sumpta pro incolis; vel ἐπικηρυχθεῖς valet *suffectus substitutus*, puta fratris in locum, cui annum imperium, quod inter se pacti erant, exierat; hoc sensu Gregorius apud Budæum Comment. p. 465. Ἀκόντων ἡμῶν ἄλλον ἐπεκέρυξαν ἡμῖν ἐπίσκοπον, aut tandem, quod prætulerim, casus erit sextus a præpositione rectus verbo præfixa, ut *causa* indicetur *finalis*, ob quam cupiat expugnatas conscendere Thebarum turres, nempe ἐπὶ χθονί, ut rex declaretur regionis, atque hoc opinor voluit Schol. explicans παρὰ τῶν οἰκείων βασιλεύς τῆς χθονός ἀναγορευθῆναι. Turres occupatas, et præconum proclamationem eodem in loco memorat quoque Polyæn. IV. 7. ABRESCH.

γ. 641. ΕΠΕΞΙΑΚΧΑΣΑΣ. Cum Pæana in urbium expugnatione cantari solitum Baccharum more intonaverit. HEATH.

γ. 643. Η ΖΩΝΤ' ΑΤΙΜΑΣΤΗΡΑ ΤΩΣ. Τὼς pro ἔτως, et ad præcedentia pertinet, ἐπικηρυχθεῖς χθονὶ ἀλώσιμον παλαιῶν ἐπεξιακχάσας. PAUW. Ζῶντα ad Polynicem, non ad Eteoclem, referendum puto; opponuntur enim θανεῖν et ζῶντα τισάσθαι. Ἀτιμαστῆρα est qui ipsum injuria affecit. HEATH. Τὼς i. q. ἔτως construendum cum ἀτιμαστῆρα, et ἀτιμαστῆρά τως σ' ἀνδρηλάτην est te expulsorem suum tam in se contumeliosum. SCHUTZ. Locum optime transtulit interpres Britannus,

—to meet thee sword to sword,  
Kill thee, then die upon thee: if thou livest  
T'avenge on thee his exile and disgrace  
With the like treatment.—

Ubi ζῶντ' ad Eteoclem refertur, et ita expeditior est constructio, quam si referas ad Polynicem, nam sic potius ζῶν legendum esset. S. BUTLER.

γ. 649. ΔΙΠΛΟΥΝ ΤΕ ΣΗΜΑ. Nempe una tantum imago erat, sed duabus figuris aut formis constans. SCHUTZ.

γ. 650. ΤΕΥΧΗΘΗΝ ΙΔΕΙΝ. ἴδειν pendet a τευχῆσθην, pleonasmo Græcis familiari; ut εἰσιδεῖν μενίας Eurip. Phœn. γ. 146. SCHUTZ.

γ. 652. ΔΙΚΗ Δ' ΑΡ ΕΙΝΑΙ ΦΗΣΙΝ. Stanleius vertit, *Justitia sane dicitur*. Perperam. Significat enim: *Justitiam vero se esse ait*: Nempe totam clypei inscriptionem duobus senariis absolutam fuisse fingit.

Δίκη κατάξω τ' ἄνδρα τόνδε καὶ πόλιν  
Ἐξεί πατρῶν δωμάτων τ' ἐπιστροφάς.

H. e. *Ego Justitia reducam hunc virum et urbem possidebit, patriæque domus alternas vices consequetur*. Huc igitur pertinet, ὡς τὰ γράμματα λέγει. Non enim nuntius a figura tantum et habitu mulieris eam esse Justitiam conjiciebat, sed ex inscriptione ipsa certo cognoverat. SCHUTZ.

γ. 654. ΠΑΤΡΩΙΩΝ ΔΩΜΑΤΩΝ Τ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΑΣ. Ut rursus in Eumen. γ. 551. Ξενοτίμης Δωμάτων ἐπιστροφάς. Βηρόμης ἐπιστροφάς dicit Aristoph. Ran. γ. 1430. quod observantibus ad eum Grammaticis sumtum ex Æschyli Philoctete, unde discimus valde eum hac voce delectatum. ABRESCH.

γ. 655. ΤΟΙΑΥΤ' ΕΚΕΙΝΩΝ. Jure mireris symbolorum militarium, quibus ducum scuta insigniebantur, descriptionem; plenam sane illam, distinctam, atque animosam, uniuscujusque ingenio atque moribus apprime congruam, nullam vero antiquiorem Fecialium gens agnoscit: nulla imitatorum ingenia magis excitavit, ita tamen, ut illius laudem nihil adhuc adæquaverit. BURTON.

γ. 657. ΑΝΔΡΙ ΤΩΙΔΕ ΚΗΡΥΚΕΥΜΑΤΩΝ ΜΕΜΨΗ. Fidem in officio explendo prædicat nuntius ut supra, γ. 66.

Κἀγὼ τὰ λοιπὰ πειρὸν ἡμεροσκόπον  
Ὀφθαλμὸν ἔξω, καὶ σαφηνία λόγῳ  
Εἰδὼς τὰ τῶν θύραθεν, ἀβλαβῆς ἔση.

SCHUTZ.

γ. 659. Ω ΘΕΟΜΑΝΕΣ. Vere tragicum quiddam spirat hæc Eteoclis ad fatalem pugnam discedentis oratio. Nihil humile reperitur languidumque, sed in indignationem et vindictam ardet usque mortis contemptu animus. Ubique servatur stili et sententiarum dignitas, et mirifica quædam vis ad τὸ φοβερὸν exhibendum accommodata. BURTON. Prima hæc Eteoclis apostrophe tota ad Œdipi genus pertinet, quamquam sunt, qui γ. 655. de Polynice capiant. Στύγος graviter pro συγγτόν, μισήτόν. Cf. γ. 697. SCHUTZ. Præclarum poetæ artificium hic agnoscas. Absoluta nuntii de ceteris ducibus narratione prudentem ac constantem virum se exhibuit Eteocles, immo, præcipue, cum de Amphiarao loquitur, pietatem spirat: jam vero fratre nominato, subito exardescit, et quamvis domus Œdipodeæ mala primum deflere videatur, ab iis subito abreptus, ipse auctor injuriæ, in fratrem ut insolentem, efferum et vel ab incunabulis injurium, acerrime invehitur; mox etiam, ut proprium est humani generis odisse quem læserit, in tantum furorem incandescit, ut etiam cum fratre congregari non dubitet, unde et ipsi et fratri et toti generi exitium accersit. R. POTTER.

ν. 661. ΠΑΤΡΟΣ ΔΗ ΝΥΝ ΑΡΑΙ ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΙ. Æschylus in hac tragœdia, quod post magis apparebit, Œdipum in exilio, quod sua sponte sibi imposuisset, jam vita excessisse, et antea diris filios devovisse fingit, quibus ut ferro se invicem occiderent imprecatur. Cf. quæ dicemus ad ν. 784. et seqq. SCHUTZ.

ν. 662. ἌΛΔ' ΟΥΤΕ ΚΛΑΙΕΙΝ. Præclare servat animi fortitudinem Eteocles, cum statim eum ab exclamatione doloris horrorisque plena revocat. *Verum hic nec flere, nec lamentari decet, ne forte intolerabilior etiam luctus erumpat.* Nam si ipse tristitiæ et ægritudini se dare voluisset, magnam ea res ad frangendos civium animos vim habuisset, adeoque respublica in summum esset periculum adducta. Cf. ν. 197. et seqq. Μὴ τεκνωθῆ ne pariat, ne existat. SCHUTZ. Optime vertit interpres Gallicus nunquam non laudandus: *Mais il convient ici d'étouffer les plaintes et les larmes; n'engendrons point, par nôtre exemple, d'insupportables lamentations.* S. BUTLER.

ν. 664. ΕΠΩΝΥΜΩΙ ΔΕ ΚΑΡΤΑ. Sic Eurip. in Phœniss. ν. 1515.

ὦ Πολύνευκες, ἄρ ἔφυς ἐπώνυμος.

Cf. supra notata ad ν. 583. BURTON. Cf. etiam infra ν. 834. S. BUTLER.

ν. 668. ΔΙΟΣ ΠΑΙΣ ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΔΙΚΗ. Hesiod. Ἔργ. ν. 256.

Ἡ δὲ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη Διὸς ἐκγεγαυιά.

Ad quem Proclus: Παρθένος μὲν ἡ Δίκη τοῖς θεολόγοις εἴρηται, διότι πᾶν τὸ δικαστικὸν γένος ἀδιάφθορον εἶναι δεῖ καὶ καθαρὸν καὶ τῆς σύμβολον ἡ παρθενία. Παῖς δὲ τῆ Διὸς, διότι νομοθέτης ἔστος ἐστὶ κοσμικός, ὡς ἀρχὴν καὶ βασιλεὺς τῶν ὄλων. Vide etiam Cælii Rhodogini Lect. Antiq. XXIII. 16.

BURTON.

ν. 670. ΦΥΓΟΝΤΑ ΜΗΤΡΟΘΕΝ ΣΚΟΤΟΝ. Simili modo loquitur Pind. Nem. Od. I. 53.

Ἐπεὶ σπλάγγων ὑπο ματέρος αὐ-  
τικα θητῶν ἐς αἴγλαν  
Παῖς Διὸς ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ  
Σὺν κασιγνήτῳ μόλεν.

Æschyl. Eum. ν. 668.

— ἐδ' ἐν σκότοισι τοῦτος τετραμμένη. ABRESCH.

Eteocles dicturus, nunquam justitiam fratrem suum adspicere dignatam esse, hanc sententiam decore per μερισμὸν exsequitur. Οὔτε φευγόντα μητρόθεν σκότον audaci ac splendida periphraasi tempus nascendi denotat. Ἐν τροφαῖσιν designat ætatem infantia, proprie sic dictæ, qua puerulus a nutrice alendus esset. Ἐφηβήσαντα notat ætatem intra infantiam et pubertatem inclusam, h. e. pueritiam proprie sic dictam. Οὔτ' ἐν γενέσει ξυλλογῇ τριχόματος adolescentiam et puberem ætatem significat. SCHUTZ.

ν. 674. ΕΝ ΠΑΤΡΩΙΑΣ ΜΗΝ ΧΘΟΝΟΣ ΚΑΚΟΥΧΙΑΙ. Male vertit Stanleius in *usurpatione iniqua*: vertendum potius, *in lesione*. Non enim adeo impudens erat Eteocles, ut quem ipse per

injuriam regnandi societate exclusisset, eum ultro tanquam indebitæ potestatis usurpatorem seu postulatorem potius iniquitatis accusaret. Imo vero per totam hanc fabulam id agit Eteocles ut ab ea qua ipse fratrem læserat injuria, spectatorum animos abducat, eosque tantum ad Polynicis odium convertat, qui utique vehementer antiquorum hominum opinionē culpandus videbatur, quod cum exercitu patriam urbem oppugnaturus venisset. SCHUTZ. Per *καυχίαν*, *vastationem* generatim intelligas, nec tamen ab interprete Britanno discedendum arbitror, qui Eteoclem ipsum injuriæ auctorem culpam in Polynicen præ ira atque odio transferentem cum summo poetæ artificio, agnoscit. Nec vero inficiandum, quin hactenus se spectatoribus approbaverit Eteocles, quod ubique summum ejus in patriam amorem quo nihil apud Græcos carius, perspicias. S. BUTLER.

ψ. 676. ΠΑΝΔΙΚΩΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΣ ΔΙΚΗ. Cf. supra, ψ. 664. 584. Et Prometh. Vinc. ψ. 85. S. BUTLER.

ψ. 679. ΜΑΛΛΟΝ ΕΝΔΙΚΩΤΕΡΟΣ. Thomas Magister in voce *μᾶλλον* ut ostenderet poetarum esse *μᾶλλον* ex abundante addere comparativis, *μάλις* superlativis, citat rursus ex hac tragœdia verba *καλῶς τεθνήσκει κάλλιον ἂν μᾶλλον, ἢ σεῶσθαι*, quod vereor ut in toto Æschylo repereris; cujus sit fragmentum nondum detegere licuit. Ceterum ut isthic locorum *μᾶλλον* cum comparativis, sic rursus in Suppl. ψ. 287. Nec poetis hoc magis proprium quam oratoribus, Isocrati imprimis frequens, in Archid. p. 134. *Πολὺ γὰρ κρεῖττον ἐν ταῖς δόξαις, αἱ εἴχομεν, τελευτῆσαι τὸν βίον, μᾶλλον ἢ ζῆν, ἐπίσσει ἀτιμίαις.* Et in Orat. fine, *Πολὺ γὰρ μᾶλλον κρεῖττον.* ABRESCH.

ψ. 682. ΠΕΤΡΩΝ ΠΡΟΒΑΗΜΑΤΑ. Vel clypeum solum, vel clypeum et loricam designat. Ultima vero verba ad nuntium convertuntur, qui nondum scenam reliquerat, his autem mandatis acceptis abit. SCHUTZ. Eleganter interpres Gallicus orationem Eteoclis hic imperfectam esse intelligit, et a Chori solitudine interrumpi ad hunc modum.—*Courrez, apportez mes armes, ma lance, ma cuirasse . . . . .* LE CŒUR. *O cher Prince, O fils d'Œdipe, n'imitiez point la rage d'un odieux blasphémateur:* Et sic, ut alibi monuimus, optime interpreteris τῷ *κακῶς* *αὐδωμένῳ*. S. BUTLER.

ψ. 683. ΜΗ ΦΙΛΑΤΑ΄ ΑΝΔΡΩΝ. Nuntio dimisso, remanentem Eteoclem frustra Chorus a proposito cum fratre congregiendi abducere conatur. Magnus est in hac altercatione animorum fervor; Eteoclisque cum fratre pugnandi studium, æque ac Chori mutuam fratrum cædem aversantis perturbatio, egregie alternis eorum sermonibus exprimitur. SCHUTZ.

ψ. 684. ΑΥΔΩΜΕΝΩ. *Αὐδωμένῳ* pro *αὐδῶντι*. Interpretes non audio contra sermonis normam. PAUW. Passive *αὐδᾶσθαι* uti hic, sic Oppian. Halieut. ψ. 776. Soph. Philoct. ψ. 245. et Eurip. in Phœniss. ψ. 126. nec aliud per *audit* vult Stanleius quam Schol. β. ABRESCH. Pauwius hic interpretes increpat, quod contra sermonis normam *αὐδωμένῳ* passive acceperunt. Grotium



tamen excipere debuisset. Hesychius quidem habet, *Αὐδᾶται λέγεται*. An et eum cum reliquis interpretibus flocci faciet? Fateor nihilominus huic loco magis appositum esse *αὐδωμένω* active sumtum; τὰ κάκιστα enim, quæ effutierat Polynices paulo supra, retulerat speculator. HEATH. Verte: *Ah! noli committere, carissime virorum, Œdipi fili, ut iræ vehementia similis eorum fias, qui pessime audiunt, h. e. pessimos imiteris.* τῷ κάκιστ' *αὐδωμένω* vel universe dictum, vel cum respectu ad Polynicen; hoc sensu: *Noli eodem modo peccare, quo ille frater tuus, pessime ideo audiens, peccat, qui tantum iræ suæ indulget, ut etiam patriam oppugnet. Atqui si tu jam iracundia commotus fratrem interfecturus abis, quid aliud agis, nisi ut ei similis fias, in eandemque infamiam incidas?* Adeoque quia statim etiam Chorus *μιάσματος* mentionem facit, τῷ κάκιστ' *αὐδωμένω* simul respicere potest opprobria ab Amphiarao in Polynicem conjecta. Cf. ψ. 586. et seqq. Melius utique hoc et aptius fuerit quam cum Heathio *αὐδωμένω* active interpretari. SCHUTZ. Sensum quidem commodum at longe diversum habebis, si *αὐδωμένω* vel active vel passive sumas, sed τῷ κάκιστ' *αὐδωμένω* potius dicendum esset si passiva significatione *ei qui pessimus vocatur*, vel *ei qui pessime audit*, interpreteris, atque id ipsum sublanguidum esset; itaque malim active accipere, τῷ κάκιστ' *αὐδωμένω* *ei qui atrocissima loquitur*, respectu ψ. 639. et seqq. unde etiam concinnior et gravior procedit oratio. S. BUTLER.

ψ. 687. ΘΑΝΑΤΟΣ ΩΔ' ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΣ. Nominativus est absolutus, sed non ex eo genere, cujus ad Pers. ψ. 120. exempla protuli, in genitivum resolvendi. Latine redditur per *quod attinet*. *Expiabilis enim sanguis est, sed quod attinet fratris cadem, piaculum est quod longa non deleverit ætas.* Vid. Valcken. ad Phœniss. ψ. 291. BRUNCK.

ψ. 690. ΜΟΝΟΝ ΓΑΡ ΚΕΡΔΟΣ ΕΝ ΤΕΘΝΗΚΟΣΙ. Eurip. Hec. ψ. 798. Τί μοι ζῆν κέρδος; Div. Paulus ad Philipp. I. 21. Ἐμοὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος. ABRESCH. Sententia est, præstat cum gloria mori quam cum dedecore vivere. BURTON. Vid. Notas Varr. Critt. ubi nos lucem h. l. afferre conati sumus. S. BUTLER.

ψ. 692. ΤΕΚΝΟΝ. Illud τέκνον ostendit in his virginibus plures fuisse majores natu. Alias enim non conveniet appellatio. ΡΑΥΩ.

Ibid. ΘΥΜΟΠΛΗΘΗΣ ΔΟΡΙΜΑΡΤΟΣ ΑΤΑ. Δορὶμαρτος ἄτα, *hasta furens noxa*. Eadem dicitur θυμοπληθής, *irarum plena*, quia Chorum non fugiebat iracundia potissimum Eteoclem ad ineundum cum fratre singulare certamen stimulari. SCHUTZ.

ψ. 694. ΚΑΚΟΥ Δ' ΕΚΒΑΛ'. Suadet Chorus ut malæ cupiditatis principiis obstet. SCHUTZ. An vero per κατάχρησιν pro ἔρωτα κακὸν ἀρχῆς. Nefandum amorem, seu cupidinem regnandi. S. BUTLER.

Ibid. ΕΡΩΤΟΣ. Pro ὀρμῆς, πάθος. JO. MULLER.

ψ. 695. ΚΑΡΤ' ΕΠΙΣΠΕΡΧΕΙ ΘΕΟΣ. Similem habes sententiam in Pers. ψ. 744.

Ἄλλ' ὅταν σπέυδῃ τις αὐτὸς χῶ θεὸς ξυαπτέται. S. BUTLER.

ψ. 696. ΙΤΩ ΚΑΤ' ΟΥΡΟΝ ΚΥΜΑ ΚΩΚΥΤΟΥ ΛΑΧΟΝ. Magnifica translatione celeritatem interitus designat. SCHUTZ. Non abludit locus infra, ψ. 860. tragicæ majestatis plenus.

— κατ' ἔρον

Ἐρέσσειτ' ἀμφὶ κρατὶ πομπιμὸν χερσῶν  
Πίτυλον ὅς αἰὲν δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται  
Τὰν ἄστονον μελόγκροκον  
Ναύτολον θεωρίδα. S. BUTLER.

Ibid. ΛΑΧΟΝ. Cohæret cum ἴτω. Verbo moneo propter Schol. β. quem male sequitur Stanleius: recte alter. ΠΑΥΩ.

ν. 697. ΦΟΙΒΩ, ΣΤΥΓΗΘΕΝ. Respicit oraculum illud Apollinis, quo Laio ne liberos procrearet interdixerat; secus si faceret, eum a filio occisum iri, totamque ejus domum misere perituram esse, minatus. SCHUTZ.

Ibid. ΠΑΝ ΤΟ ΛΑΙΟΥ ΓΕΝΟΣ. Quod dicit πᾶν id obscure significat, quod post magis patebit, Œdipum jam diem supremam obiisse. SCHUTZ.

ψ. 698. ΩΜΟΔΑΚΗΣ Σ' ΑΓΑΝ. Tangit id quod Eteocles dixerat θεὸς ἐπισπέρχει, cui Chorus obloquitur, quasi dicat, *Non tam deus interitum urget, quam iracundia tua ad cædem instigat.* Mox μικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν, propter piaculum e fratris cæde conceptum. Cf. ψ. 688. Αἵματος ἔ θεμιτῆ genitivi absoluti; οὐ θεμιτῆ, religionem enim possidebat fraternus sanguis. Sic ἀπόφονον αἷμα ματέρος. Eurip. Orest. ψ. 193. SCHUTZ.

ψ. 702. ΞΗΡΟΙΣ ΑΚΛΑΥΣΤΟΙΣ ΟΜΜΑΣΙ. Sicci Diris oculi tri buuntur, quia inexorabiles sunt, nec se precibus ad misericordiam et lachrymas commoveri patiuntur. Ξηροῖς ἀκλαύστοις ὄμμασι, pro ξηροῖς ἀκλαυστος ὄμμασι. Similiter Hor. Od. I. 3.

*Qui siccis oculis monstra natantia  
Qui vidit mare turgidum et  
Infames scopulos Acroceraunia.*

Unde Miltonus, Parad. Amiss. XI. 494.

*Sight so deform, what heart of rock could long  
Dry-ey'd behold?* S. BUTLER.

ψ. 703. ΛΕΓΟΥΣΑ ΚΕΡΔΟΣ. Dictans et præscribens mihi satius esse me priorem interficere fratrem, quam ab eo interfici: satius esse antevertere quam expectare mortem. PORTUS. *Mihi denuncians me prius victorem fore, licet postea occubiturum.* ΑΝΘΝ. apud Burgess. qui Pauwium secutus videtur. Interpres Gallicus vertit: *Elle me crie, la mort la plus prompte est pour toi la meilleure.* Et hunc sensum verborum esse haud dubito, quæ sic latine reddideris; *Denuncians mihi lucrum prius, h. e. præstantius, majus, sero morte.* H. e. *Ostendens satius esse mihi statim mori, quam in exilio vitam producere.* Cf. ψ. 690. et seqq. et quæ ibi annotata, et quæ jam subdit Chorus, κακὸς ἔ κεκλήθη, βίον εὖ κρηύσας. S. BUTLER.

¶. 704. ΑΛΛΑ ΣΥ ΜΗ ΠΟΤΡΥΝΟΥ. Sc. μέρος, *At noli tu ipse tu apte sponte fatum adversus te irritando accelerare; sane enim nemo, quod vitam tuam pulchram servaveris, te ignavum appellabit; neque vero Furia atram tempestatem ciens intrare solet ejus domum cujus e manibus dii sacrificium accipiant.* Duobus argumentis usus erat Eteocles, ut hortantem, ne ad pugnam festinaret, Chorum repelleret; primum quod, si domi maneret, ignaviæ famam subiturus esset; alterum, quod propter patris diras, sibi jam fatalem horam impendere diceret. Hæc ita diluit Chorus, ut primum neget istam ignaviæ notam ei timendam esse, deinde autem, si domi manserit, nihil ei Furiam Œdipi diras persequentem obfuturam esse ostendat. SCHUTZ.

¶. 705. ΒΙΟΝ ΕΥ ΚΥΡΗΣΑΣ. Id est επιτυχών κατά τον βίον. Κυρήσας hic neutraliter ponitur. BRUNCK. In animadvers. ad Eurip. Hec. ¶. 697. vir cl. hanc sententiam retractavit, et active interpretandum esse vidit. Recte, est enim h. l. κυρεῖν, *aliquid invenire, potiri aliqua re, et consequenter, servare id cujus amittendi summum periculum erat.* Βίον εὐ κυρήσας, *si vitam honesto modo servaveris.* Justam enim et honestam excusationem habebat Eteocles, qua duellum cum fratre devitare posset, scil. ne patris diris locum faceret, neve ipse sua manu fratrem occideret, ex eaque cæde nefarium sibi piaculum contraheret, μελαταιγίς Ἐρινός, vel, *atram procellam ciens, vel atra tempestate seu veste involuta.* SCHUTZ.

¶. 706. ΟΥΤ' ΑΝ ΕΚ ΧΕΡΩΝ. Horum verborum reconditior est sensus, a nemine interpretum observatus. Non enim universe tantum significat Eteoclem ut regem, summum quoque sacrorum administrum esse, sed Chorus simul monet regem, ut, dum ceteri ad pugnam exierint, ipse domi manens sacra pro urbis salute faciat. Ita nihil adversus eum Furiæ vim valituram esse; cujus enim ex manibus Dii hostias accipiant, ejus domum furias perniciem ferentes, intrare non solere. SCHUTZ.

¶. 708. ΘΕΟΙΣ ΜΕΝ ΗΔΗ. Ultimum Chori argumentum sic evertit Eteocles, ut se omnino a diis curari neget. *Diis quidem dudum est, quod nescio quo modo prorsus negligimur, nec illi videntur alio potius modo quam morte et perniciæ nostra placari posse; quid est igitur quod fatum exitiale porro adulemur.* SCHUTZ.

¶. 709. ΧΑΡΙΣ Δ' ΑΦ' ΗΜΩΝ. Si ex morte nostra aliquid boni accesserit, id in pretio erit. ANON. apud Burgess. Non assentior: respicit enim Eteocles id quod modo Chorus de sacrificiis ab eo Diis offerendis dixerat. Verte igitur, *Unum est quod a nobis diis gratum fuerit, interitus noster; hæc est una χάρις quæ ab iis θαυμάζεται, colitur, h. e. præoptatur, in aliquo numero et pretio habetur.* SCHUTZ.

¶. 710. ΣΑΙΝΟΜΕΝ ΟΛΕΘΡΙΟΝ ΜΟΡΟΝ. Ut canes scil. domino adblandiuntur. Supra, ¶. 389. Σαίνειν μέρος. S. BUTLER.



Σαίνειν μέρος, *adulari fatum*, est illud precibus aliisque id genus mitioribus remediis evitare cupere. SCHUTZ.

ψ. 711. ΝΥΝ ΟΤΕ ΣΟΙ ΠΑΡΕΣΤΑΚΕΝ, κ. τ. λ. Nunc saltem scil. *σαίνει μέρος*, cum te urget, παρέστακεν enim h. l. malo sensu accipitur. Etenim fortuna sera impetus conversione tandem aliquando mutata, posthac fortasse mitiore aura redeat; nunc vero adhuc fervet. A vento e calidioribus regionibus, magno cum æstu spirante, ducta est similitudo; cujus impetus si convertitur frangitur plerumque æstus, arboresque et animalia mitioris auræ flatu recreantur. Ἀντροπαία i. q. ἀνατροπή quod in Cod. Reg. interpretationis loco teste Brunckio superscriptum est. Eodem modo simplex τροπαία de fortunæ conversione ponitur, Choeph. ψ. 773.

Ἄλλ' εἰ τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσει πότε.

Λήματος autem i. q. ὀρμῆς, non est voluntatis, sed impetus. Λήματος ἀντροπαία χρονία, impetus conversione post longum tempus facta, quia jam dudum Œdipi domus magna malorum tempestate premebatur. Μεταλλακτὸς de mutatione fortunæ, non autem tropice de reconciliatione capiendum. Θαλερωτέρῳ πνεύματι nihil aliud significat, quam aura tepidiore; opponitur enim τῷ ζεῖν ut mitius et mollius. SCHUTZ.

ψ. 715. ΕΞΕΖΕΞΕΝ ΓΑΡ. Nimirum jam efferbuerunt Œdipi Diræ, ut mihi nihil aliud sperandum sit, nisi eas, jam ad exitum perventuras. SCHUTZ. Intellige, Ita efferbuerunt, cum tanto fervore eruperunt, ut frustra furiam istam placari ac mitescere posse speraveris. Illud γὰρ vero affirmationem continet, cum postremis Chori verbis ὣν δ' ἔτι ζεῖν conjunctam. S. BUTLER.

ψ. 717. ΔΑΤΗΡΙΟΙ. Speciose enim Æschylus fingit, umbram Œdipi per nocturnam quietem sæpius Eteocli apparuisse, easdemque diras, quibus ille filios devoverat, repetisse. Optaverat autem Œdipus ut filii ferro hæreditatem cernerent, ferro opes paternas inter se dividerent.

—— σιδαρονόμῳ

Διαχειρία πότε λαχεῖν

Κτήματα'——

Ut Chorus ait, ψ. 794. SCHUTZ.

ψ. 718. ΠΕΙΘΟΥ ΓΥΝΑΙΞΙ ΚΑΙΠΕΡ ΟΥ ΣΤΕΡΓΩΝ ΟΜΩΣ. Chorus argumenta sibi erepta videns jam precibus pugnat. Obsequere mulieribus, quanquam eas non amas, obsequere tamen. Nimirum Eteocles haud obscure se mulierum osorem esse supra prodiderat, ψ. 189. et seqq. Ὅμως vel ad πείθει γυναίξιν referendum; vel elliptice ut ἀλλ' ὅμως ponitur, ita ut πείθει subintelligatur, hic repetendum, q. d. πείθει γυναίξιν, καίπερ ἢ στέργων, ἀλλ' ὅμως πείθει. SCHUTZ.

ψ. 719. ΩΝ ΑΝΗ ΤΙΣ. Quorum sit perficiendi copia, nempe



quia ea petisset Chorus, quæ rex fieri posse negaret. Festinationem vero Eteoclis dicebat postulare ne se longa oratione morarentur. SCHUTZ.

ψ. 722. ΝΙΚΗΝ ΓΕ, Νίκη κακή hic non est *victoria injusta*, sed ut bene Stanleius, *ingloria*, i. e. ab homine ignavo, et qui pericula ipse detrectat, aliorum virtute reportata. HEATH. In eadem est sententia Schutzius, sed vide Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

ψ. 723. ΤΟΥΤΟ ΣΤΕΡΓΕΙΝ ΕΠΟΣ. *Hisce sermonibus immorari.* ANON. apud Burgess. *Potius comprobare.* S. BUTLER.

ψ. 725. ΟΥΚ ΑΝ ΕΚΦΥΓΟΙ ΚΑΚΑ. Jam e scena in pugnam futuram proripitur Eteocles. Chorus interim fatalia quæ præ-sagit mala carmine antistrophico describit. BURTON.

ψ. 726. ΤΑΝ ΩΛΕΣΙΟΙΚΟΝ. Ὀλεσιόικος dicitur Furia vel universe, vel proprie cum respectu ad Œdipi domum. SCHUTZ. Immo proprie quod et articulus demonstrat et sequentia confirmant. S. BUTLER.

ψ. 727. ΘΕΟΝ ΟΥ ΘΕΟΙΣ ΟΜΟΙΑΝ. Quia θεῶν κακὸν εἶδεν δρῶμεν. CASAUB. At verum sensum h. l. solus vidit vir illustris Jo. MULLER., qui sic interpretatur, *Ceteros deos flecti aliquando hanc vero nullis precibus, exorari posse intelligit.* S. BUTLER.

ψ. 729. ΕΥΚΤΑΙΑΝ ΕΠΙΝΝΥΝ. Vox εὐκταῖα sensu ponitur imprecandi ut rursus, ψ. 846.; alibi notat *optabilis*. Vid. Agamemn. ψ. 1396. ABRESCH.

ψ. 730. ΤΕΛΕΣΑΙ ΤΑΣ ΠΕΡΙΘΥΜΟΥΣ ΚΑΤΑΡΑΣ. Τελέσαι pendet a πέφρικα. Cur autem dicantur περιθυμοὶ κατάρας vid. ψ. 792. SCHUTZ. An vero πέφρικα τέλεισαι bene Græcum sit dubitari possit. Malim jungere cum παναληθῆ, ut sit constructio; Παναληθῆ κακομάστιν εἰς τὸ τέλεισαι. S. BUTLER.

ψ. 731. ΒΛΑΨΙΦΡΟΝΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΑ. *Insani, dementis* qui suos ipsius filios diris devoveret; quas alibi, ψ. 787. μαινομένα κραδία pronuntiasse dicitur. Ἔρις h. l. malim appellativum, non proprium Ἐριδος nomen esse. SCHUTZ.

ψ. 733. ΞΕΝΟΣ ΔΕ ΚΛΗΡΟΥΣ ΕΠΙΝΩΜΑΙ. Lucanus,

*Dividitur ferro regnum.*—

Sumptum loquendi genus ab execratione Œdipi, qui liberos abominatus suos, optavit ut ferro regnum paternum dividerent. TURNER. Advers. XXVII. 23. Ἐπινωμᾶ κλήρας ut λάχη ἐπινωμᾶν Eum. ψ. 311. ubi Schol. explicat ἐπισκόπει, scil. ex consequenti, et ἐπινωμᾶν αὐτῷ παιῶνα κακῶν Soph. Philoct. ψ. 170. pro ἐξευρίσκειν. ABRESCH. Abreschius interpretatur *sortitionem inspicit*; ego malim *sortes distribuit*. Fingitur enim ferrum tanquam persona, sortes, ut mos erat antiquorum, in urnam conjectas vibrare, donec alterutra saltem exilierit. Quod autem chalybs dicitur peregrinus et Scytharum colonus, id propter novitatem ferri a Chalybibus, Scythico populo inventi, adjicitur. SCHUTZ. Recte vidit interpres Britannus in hac nobilissima prosopopœia,

sublime ingenium, quale est nostratis Æschyli, elucere; nec jam semel monuimus neminem inter omnes omnium gentium præter Æschylum, cum Shakesperio nostro comparari posse. S. BUTLER.

ψ. 735. ΚΤΕΑΝΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΔΑΙΤΑΣ ΠΙΚΡΟΣ. Ut ψ. 947. σίδηρος dicitur πικρὸς λυτὴρ νεκίων. In χρηματοδαίτας, propter adjunctum κτεάνων, χρήματος vocabulum πλεονάζει, ut sæpe fit in ejusmodi compositis. Certe hic κτεάνων χρηματοδαίτας nihil aliud est quam ψ. 950. χρημάτων δατητάς. SCHUTZ.

ψ. 737. ΔΙΑΠΗΛΑΣ. Διαπάλλειν cum proprie sit discutere, concutere, h. l. cum emphasi quadam est sortibus in urna aut galea quassatis terram dividere. SCHUTZ. Vide sis quæ a cl. Stanleio annotata ad ψ. 464. S. BUTLER.

ψ. 738. ΟΠΟΣΑΝ ΑΝ ΚΑΙ ΦΘΙΜΕΝΟΙΣΙ ΚΑΤΕΧΕΙΝ. Soph. Œd. Colon. ψ. 783.

Ἔστιν δὲ παῖσι τοῖς ἐμοῖσι, τῆς ἐμῆς

Χθονὸς λαχεῖν τοσούτον, ἐθανεῖν μόνον.

ABRESCH.

Graviter Chorus hic bustum aut sepulchrum designat. Fratres miseri, inquit, ferro de patriæ terræ possessione depugnant et facient fortasse pugnando, ut non majorem terræ partem obli- neant, quam quantam sepulti cadaveribus occupaturi sint. Vehementer animum hæc sententia ferit, quæ aliis verbis repetitur, ψ. 955. SCHUTZ.

ψ. 745. ΤΙΣ ΑΝ ΣΦΕ ΛΟΥΣΕΙΕΝ. Soph. Antig. ψ. 913.

Ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ἡμᾶς ἐγὼ

Ἔλθσα κακόσμησα, καῖπιτυμβίεος

Χοῶς ἔδωκα.——

Sicut nimirum veteribus fuit usitatum, qui corpora sepultura danda lavare consueverunt. Ceterum, propinquorum erat hoc munus, ut parentum aut fratrum. Unde Euripides Hecubam in fabula cognomine, ψ. 607. audita natæ Polyxenæ morte, ancillam ita alloquentem inducit,

Σὺ δ' αὖ λαβῆσα τεύχος, ἀρχαία λάτρι,

Βάψασ' ἔνεγκε δειῦο ποντίας ἀλός,

Ὡς παῖδα λυτροῖς τοῖς πανυγάτοις ἐμῆν

Νύμφην τ' ἄνυμφον, παρθένον τ' ἀπαρθένον

Λέσω, προθῶμαι θ' ὡς μὲν ἀξίαν.——

Hinc etiam apud eundem Poetam in Phœniss. ψ. 1695. Antigone a Creonte petit, ut fratrem Polynicem lavare sibi liceat.

Σὺ δ' ἀλλὰ νεκρῶ λυτρὰ περιβαλεῖν μ' ἔα. BURTON.

Hactenus vir doctissimus in eo tamen corrigendus, quod parentibus vel fratribus id munus attribuit, quæ fœminarum, matris puta vel sororum, proprium erat. Id quod ex locis ab ipso allatis satis constat, quibus præter alia innumera addi possint, Virg. Æn. IX. 486.

—— Nec te tua funera mater

Produxī, pressive oculos aut vulnera lavi.

Ennius :

*Exin Tarquinius bona fœmina lavit et unxit.*

Idem.

*Nec terram injicere, neque  
Cruenta convestiri corpora licuit,  
Nec miseræ lavere lachryma salsum sanguinem.*

Notandum etiam hoc moris per omnes omnium sæculorum gentes invaluisse, ut fœminis mortui componendi cura esset. S. BUTLER.

ψ. 749. ΩΚΥΠΟΙΝΟΝ. Quia in ipso Laio peccatum ejus celeriter punitum est. SCHUTZ.

ψ. 750. ΑΙΩΝΑ Δ' ΕΣ ΤΡΙΤΟΝ ΜΕΝΕΙ. Scilicet ἡ παραβάσις, ut ita sensus sit, *Peccatum, h. e. peccati effectus, usque ad tertiam ætatem durat*; nam et Œdipus ob Laii culpam periit, et jam filiis ejus perniciēs instat. Αἰῶνα τρίτον, i. q. τρίτην γενεάν. SCHUTZ. Hujus loci sententiam nemo non conferet cum sacro Codice, Exod. xx. 5. Ἀποδίδῃς ἀμαρτίας πατέρων ἐπὶ τέκνα, ἕως τρίτης καὶ τετάρτης γενεᾶς τοῖς μισοῦσί με. S. BUTLER.

ψ. 752. ΤΡΙΣ ΕΙΠΟΝΤΟΣ. Æschylus ergo ter a Laio consultum esse ponit Apollinem, an sibi expediret liberos procreare. Alii simpliciter unum oraculi responsum eum tulisse narrant, repetitionem ignorant. Θνάσκοντα γέννας ἄτερ σώζειν πόλιν, si absque progenie moreretur, eum urbem servaturum esse; σώζειν pro σώσειν. Obscurius autem et oraculorum more loquendi dignius his verbis expressa est sententia quam fere nimis clare eloquitur Euripid. Phœniss. ψ. 19.

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βία,  
Εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ' ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς  
Καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος. SCHUTZ.

ψ. 756. ΚΡΑΘΘΕΙΣ Δ' ΕΚ ΦΙΛΩΝ ΑΒΟΥΛΙΑΙΣ. Præpositionem ἐκ Schol. accepisse videtur ἀντὶ τῆς ὑπὸ, quod licet usus ferat, ut ostendimus alibi, et occurrat sic ferme in Choeph. ψ. 282. et Eum. ψ. 395. tamen quia ita sumpta ἀβουλίας ad instar adverbii pro ἀβέλως de Laio fuerit capiendum, de quo ψ. 808, Κραίων παλαιᾶς Λαίῳ δυσβουλίας, idque videatur duriusculum, ego jungam potius verbo, ut sit, ἐκκρατηθεὶς ἀβουλίας φίλων, sensu longe optimo, *victus expugnatusque, ἐκνικηθεὶς stultis et perversis amicorum consiliis*. Novum vero, dices fortasse tu nobis procudis compositum; novum sane et novissimum sit, modo commatis haud mali; nec aversetur compositionis ratio; verum novum esse haud concedam, ut quod in ipso Æschylo cum tot aliis a lexicographis prætermisissis, rite tantum instituta verborum serie, invenimus, non procudimus. Pergis obloqui, quia quo stabiliamus non aliud in promptu sit exemplum? Age alia procedamus via, eodem nos ductura, quo tendimus, nempe poterit vacare præpositio, vel fere vacare, nam plane otiosum haud largiar ut in Soph. Antig. ψ. 91.

Ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμῆ δυσβλίαν  
Παθεῖν τὸ δεινὸν τῆτο.—

Noster in Pers. γ. 76. Ἐκ θαλάσσης ἐφέται. Sic hic loci κρατηθεὶς ἐκ φίλων ἀβυλίας pro ἀβυλίας φίλων. ABRESCH. Id est, ut Abreschius vidit, φίλων ἀβυλίας, cf. γ. 848. Iterum habemus exemplum ex quo quanta prudentia pariter ac verecundia tragicus noster in fabulis tractandis usus fuerit, appareat. Euripides enim Laium narrat libidine et ebrietate ductum eo processisse, ut immemor aut incurius oraculi cum uxore Jocasta concumberet filiumque gigneret. Phœniss. ν. 21.

Ὁ δ' ἠδονῆ δὲς ἔς τε βακχεῖον πεισῶν  
Ἔσπειρεν ἡμῖν παιδα.

Hæc ibi Jocasta. At quanto prudentius et decentius Æschylus Laium amicorum stolidis consiliis victum esse fingit, ut tandem liberos procreare utilius sibi esse censeret, quam oraculo parere! SCHUTZ.

γ. 757. ΓΕΙΝΑΤΟ ΜΕΝ. Particula μὲν aut simpliciter hic posita, ita ut δὲ, vel plane non sequatur, vel post παρανοια suppressum sit; aut illud δὲ quod post κακῶν γ. 764. sequitur huc referendum. SCHUTZ.

γ. 759. ΑΓΝΑΝ. Quia nescius nescia inquit vir illustris Joan. Muller.; quin et ἀγνός eodem sensu, quo castus, sacer, apud Latinos, generatim de eo, quod summa reverentia prosequendum, quam qui transgreditur, is erit incestus; quo sensu Horat. Od. III. 3. Incesto addidit integrum. S. BUTLER.

γ. 761. ΡΙΖΑΝ ΑΙΜΑΤΟΕΣΣΑΝ. Stirpem sanguinolentam nominat filios Eteoclem et Polynicem, quia jam in eo erant, ut sanguinolenta cæde se invicem interficerent. SCHUTZ. ῥίζα αἱματοέσσα est radix ipsa, uterus scil. Jocastæ, unde progenies seu stirps pullulavit. S. BUTLER.

γ. 762. ΠΑΡΑΝΟΙΑ ΣΥΝΑΓΕ ΝΥΜΦΙΟΥΣ ΦΡΕΝΩΛΕΙΣ. Male hæc Schol. ad Œdipodis et Jocastæ incestuosum connubium traxit. Nam quomodo his propter hoc facinus insania tribueretur, cum Œdipus Jocastam ducens non magis eam matrem suam, quam Jocasta illum suum filium esse sciret? Verum igitur est hæc de Jocastæ et Laii concubitu dici. Νυμφίαι, h. l. non est sponsos sed conjuges. Laius autem et Jocasta, quos non fugiebat oraculi monitum, merito hic insani et mente alienati dicuntur, quod humanis potius quam divinis consiliis obtemperaverint. SCHUTZ.

γ. 764. ΚΑΚΩΝ Δ' ΩΣΠΕΡ ΘΑΛΑΣΣΑ. Vide Scal. ad Catull. p. 188. S. BUTLER. Κακῶν θάλασσα jungendum. PAUW. Lycophron nostrum æmulatus in Alexand. ν. 228. inquit,

Οὐκ ἂν τοσῶνδε κύμ' ἐπέκλυσε κακῶν,

(ubi lego ἐπέκλυσε ob metrum) Similiter Æsch. Suppl. γ. 478. malorum multitudinem fluvii inundationi comparat.

Κακῶν δὲ πλῆθος, ποταμὸς ὡς ἐπέρχεται. BURTON.



Nec abludit Æschylus Britannus in nobilissima Tragœdia quæ inscribitur Hamlet: — *a sea of troubles*. S. BUTLER. Stantleius commate tantum præcedentia separat, quasi cum his conjungenda, vertitque; *amentia conjunxit sponsos mente captos. Malorum autem velut mare fluctum agit*. Qui sensus, ni fallor, pro θάλασσα postularet θάλασσας sive θάλασσαν. Παράνοια — ἄγει κῦμα κακῶν ὡσπερ θάλασσαν, sive κῦμα θαλάσσης. At κῦμα nominativum esse statuo, atque ita constructionem constituo, κῦμα κακῶν (ἑαυτὸν) ἄγει ὡσπερ θάλασσα, Ἄγει absolute ponitur, ut *ferre* apud Latinos. Vide Vechneri Hellenolex. de verbis absolute positis, et ibi Heusing. qui plurima alia enumerat Latina. Eadem autem ratione Claudianus de IV. Consul. Honor. §. 481. *actum aquarum* dicit:

— *Alio Stilicho defecerat actu.*

Ubi vid. Gesner. qui comparat etiam *agmen aquarum*, Virg. Georg. I. 332. BURGESS. Verte, *eademque insunium à σύναγε νυμφίης φρενολεΐς, nunc tanquam mare fluctus volvit*. Ἄγει æque ac σύναγε a παράνοια regitur. SCHUTZ.

§. 765. ΤΟ ΜΕΝ ΠΙΤΝΟΝ. Vixdum unus resedit ecce alius triplo majus exurgit, qui jam circa portam urbis strepit. Τὸ μὲν πῖτνον Œdipi ipsius calamitatem designat; id autem κῦμα, quod his verbis ἄλλο δ' ἄίγει, &c. describitur, ad bellum inter filios ejus conflatum pertinet. SCHUTZ.

§. 766. ΤΡΙΧΑΛΟΝ. H. e. τρικέρυφον, fluctus divisus in plures κορυφὰς q. dicas cacumina et χηλὰς. Sic δίχαλα ζῶα Aristot. quæ opponuntur unum cornu gerentibus. Plin. *Cornuta bisulca*. IS. CASAUB.

§. 768. ΜΕΤΑΞΥ Δ' ΑΛΚΑ ΔΙ' ΟΛΙΤΟΥ ΤΕΙΝΕΙ ΠΥΡΡΟΣ ΕΝ ΕΥΡΕΙ. *Interea præsidio diu esse non possunt mænia, in tantam amplitudinem extensa*. ANON. apud Burgess. Ἐν εὐρεί censeo, non in latitudine significat, sed (cum præpositio ἐν, uti non semel alibi post alios observatum est, pro ablativo instrumenti adhiberi soleat) qua potest, *latitudine*, h. e. Turris solum latitudo prohibet, quo minus obruamur. Μεταξὺ δὲ ὀλίγων brevi intervallo. Vid. Musgrav. ad Phœniss. §. 1133. qui Euripidem ibi ad vulgatam lectionem interpretatur. BURGESS.

§. 773. ΒΑΡΕΙΑΙ ΚΑΤΑΛΛΑΓΑΙ. *Molestæ conciliationes*, i. e. non sine magna aliqua clade, execrationibus istis satis erit factum. HEATH. Interpretor *rerum conversiones*, quas expertum est Laii genus. Hoc enim Choricæ cantus argumentum omne et scopus. ANON. apud Burgess. *Difficilis inter fratres reconciliatio*; vel potius, *gravis et dura inter fratres transactio s. compositio*, qui jam in eo sunt, ut vi et ferro litem transigant. Hoc modo καταλλαγὴ pro διαλλαγὴ positum esset, id quod h. l. melius convenit. Cf. §. 795. 889. 915. SCHUTZ. Certe malim accipere de reconciliatone de qua spem omnem abjicit chorus. S. BUTLER.

ψ. 774. ΤΑ Δ' ΟΛΟΑ ΤΕΛΛΟΜΕΝ' ΟΥ ΠΑΡΕΡΧΕΤΑΙ. *Calamitatum autem tempestas coorta non præterit.* In τέλλεσθαι et παρέρχεσθαι enim ad tempestatis similitudinem respexisse videtur poeta, quæ si semel cælum omne contraxit raro discutitur. SCHUTZ. Quam interpretationem confirmant sequentia de jactura. S. BUTLER.

ψ. 775. ΠΡΟΠΥΜΝΑ Δ' ΕΚΒΟΛΑΝ ΦΕΡΕΙ. Allegoriam poeta sumpsit a mercatoribus, qui sæpe in naufragii periculo magnarum opum e puppi jacturas faciunt. Frequenter autem apud tragicos occurrit locus iste communis, magnam hominum fortunam diis invisam esse, divitesque ac potentes non alio consilio in altum tolli, nisi ut lapsu graviore ruant. SCHUTZ.

ψ. 776. ΑΛΦΗΣΤΩΝ. Hesych. 'Αλφησαί' ἀμείπτται' ἔντιμοι. Idem 'Αλφησῆσι' τοῖς εὐρετικοῖς καὶ συνετοῖς. Quo sensu hic ab Æschylo usurpatur. S. BUTLER.

ψ. 778. ΤΙΝ' ΑΝΔΡΩΝ ΓΑΡ ΤΟΣΟΝΔ' ΕΘΑΥΜΑΣΑΝ, κ. τ. λ. Θαυμάζειν h. l. duplici pro diversitate personarum sensu ponitur. Dii enim Œdipum dicuntur θαυμάσαι, quod eum magna fortuna dignum judicaverant; cives autem et exteri, quod eum beatum prædicabant, eumque ut magnum et felicem colebant ac venerabantur. Ζυνέσιοι πολέως Thebani sunt cives. Πολύβοτος τ' αἰὼν βροτῶν et *opulenta ætas mortalium* significat exteros quoque quamvis opulentissimos Œdipi fortunam suspexisse. Majus autem est et excellentius beatorum, quam pauperum invidiam et admirationem in se convertere. SCHUTZ.

ψ. 784. ΑΡΤΙΦΡΩΝ. 'Αρτίφρων h. l. est, *qui jam conscius sit* alicujus rei antea sibi ignotæ. Quomodo autem Œdipus intellexerit, eum quem olim in Phocidis trivio occidisset, Laium patrem suum, et quam deinde in matrimonium duxisset Jocastam matrem suam esse, id igitur, qua ratione rescierit, Æschylus quia jam satis notum erat spectatoribus, silentio præterit; longius autem persequitur hanc ἀναγνώρισιν pro diverso dramatis consilio Soph. Œd. Tyr. ψ. 999. et seqq. SCHUTZ.

ψ. 790. ΚΡΕΙΣΣΟΤΕΚΝΩΝ. *Charissimis*, qui magis amantur, quam ipsi liberi. Is. CASAUB. Phrasis est omnibus poetis familiaris, qua etiam alicubi utitur Æschylus, φιλεῖν ὀμμάτων ὑπέρτερον. Ea autem videtur satis explicari hic locus. H. ΣΤΕΡΗ. Vertendum *ab oculis meliorum natorum se removet.* Quo indicat Tragicus, Œdipum postquam oculis sibi effoderat, fugisse ipsum filiorum consortium, et in domus regiæ angulo se abdidisse tristem, filiisque adeo infensum ut diris eos devoverit. Sic singula hic sibi constant. Alii Œdipum a filiis in carcerem conjectum fuisse narrabant, et inde dirarum originem repetebant. Ab illis dissentiebat Tragicus qui præ tristitia et ob matrimonii infamiam id factum tradidit hoc loco. Κρεῖσσοτέκνων pro κρεῖσσόνων τέκνων contractio est non inepta aut insolita: κρείσσονες autem filii dicuntur, et respectu Œdipi, qui et parricidio et incestu erat commaculatus, et respectu ipsius ætatis, quæ tenerior, et

intemerata fausta quævis promittere solet. PAUW. *Κρεισσοτέκνων* est *filiorum potentiorum*, qui scilicet post Œdipum regno exutum ei in imperio successerant. Ab horum oculis *ἐπλάγχθη* Œdipus, id est, ut recte interpretantur Scholiastæ, *ἐχωρίσθη*, amotus est, eorum scil. jussu, quod voce *κρεισσοτέκνων* innuitur. Ita poeta Atheniensibus, qui Œdipi historiam jam cognitam habebant, satis superque indicabat, eum a filiis in carcerem conjectum, non ipsum in regiæ angulo se abdidisse præ tristitia et ob matrimonii infamiam, quamquam ex reverentia erga regem paulo obscurius cogitata sua enuntiat chorus. Hoc magis etiam confirmabitur iis quæ dicturi sumus, §. 792. Quod dicit Pauwius, filios Œdipi ideo *κρείσσονας* dici posse, quia incestus et parricidii immunes erant, id quamquam verum, frigidissimum tamen esset schema. Quorsum enim comparisonem istam nunc institueret chorus? ideo autem *κρείσσονας* dictos, quia ætate erant teneriore, id nec verum quidem est. Ubi enim didicit vir eruditus adolescentes adultos *κρείσσονας* fuisse a veteribus existimatos? HEATH. Verborum sensum quem minime perceperunt interpretes recte Scholiastes exponit, non ille quidem vulgatus, sed alius auctior et multo præstantior, quem diligentia Schweighæuseri nostri, provinciam describendorum scholiorum in se recipientis, debebunt aliquando literati homines. Sic autem ad nostrum locum adnotat: Ἐπεὶ δὲ ὁ μέλεος καὶ ὁ ἄθλιος ἀρτίφρων ἐγένετο, ἀντὶ αἰσθησιν ἔλαβεν ὧν ἐποίησε, καὶ συνῆκεν, ὃ ἐπραξε κατὰ τῆς μητρὸς, εὐδαίμων γὰρ ἦν κατὰ πάντα, πρὶν ἂν μάθῃ τὸ μητρομόρξιον, βαρέως φέρων, καὶ ἀνιώμενος ἐπὶ τῷ τῆς μητρὸς παρὰ νόμῳ γάμῳ, ἐτέλεσε καὶ ἐπραξε δίδυμα κακὰ, ἤγεν τὰς δύο ὀφθαλμοὺς αὐτῆ ἐτύφλωσε τῇ χειρὶ, τῇ καὶ τὸν πατέρα Λαίον φονευσάση, ἐπλάγχθη δὲ καὶ ἐχωρίσθη τῶν τέκνων, τῶν ὀφθαλμῶν τὰ γὰρ τέκνα τοῖς γονεῦσι κρείττω τῶν ὀφθαλμῶν νομίζονται, τοῖς τέκνοις δὲ ἐπαφῆκε κατὰρας ὀφθαλμοὺς. *Eadem manu qua patrem occiderat, duos sibi confodit oculos, filiorumque, quorum acerba magis quam oculorum jactura aspectu et convictu se privavit.* Aut hic aut nullus est Græcorum sensus. In Scholio vox Græca legitur, alibi forte non obvia, τὸ μητρομόρξιον. BRUNCK. Verte, *aberravit quidem ab oculis potentiorum filiorum*, h. e. potentiorum filiorum oculis se subduxit, ex eorum conspectu sponte discessit. Nisi potius ita scripserit Æschylus *κρεισσοτέκνων ὀμμάτων ἐπλάγχθη*, *Discessit ex oculis, ubi jam potentiores filii, excluso patre regnum invaserant.* Quicquid sit hoc firmiter tenendum, in his verbis nullum excæcationis Œdipi vestigium esse. Narrant alii Œdipum, postquam a se inscio patrem occisum, et incestuosas cum matre nuptias contractas esse rescierit, utrumque sibi oculum eruisse. Verum in tota hac tragœdia nihil occurrit, quod eandem fabulæ partem Æschylum quoque adscivisse nobis persuadeat. Suo quemque ingenio in concinnandis adornandisque fabulis obsequi scimus. Quid est igitur quod h. l. fabulam de Œdipi excæcatione poetæ nostro invito obtrudamus? Æschylus fingit, antequam Thebæ obsiderentur, imo antequam Polynices a fratre exclusus esset,



Œdipum cognita fortunæ atrocitate, in ægritudinem furori similem incidisse, filiosque partim quod ex incestu geniti essent, partim quod ipsi exauctorato patre regnum invasissent aversatum, ædibus atque adeo urbe et agro Thebano excessisse, et in hoc exilio incertum an mœrore consumptum, an sua manu peremptum, interiisse, antequam vero moreretur, filios diris devovisse. Sophocles autem et Euripides eum in oculos suos sæviisse, eosque fibulis effodisse narrant. Iidem tamen et inter se, et ab Æschylo in aliis fabulæ partibus dissentiunt, ut profecto nihil opus sit, propter eorum consensum hanc de excæcatione Œdipi narrationem Æschylo etiam, apud quem nullum ejus vestigium extat, obtrudere, ideoque sensum h. l. misere torquere et pervertere. Ubi enim hic tragicus noster significat Œdipum se visu privasse? An his verbis *δίδυμα κάκ' ἀπέτελεσε*? Ridiculum! Quis enim unquam scriptor tam dissolutus, tam verborum negligens fuit, ut cum dicere vellet, *utrumque sibi oculum eruit*, universe pro eo diceret; *duplex malum perpetravit*. At in *κρείσσοτέκνων ὀμμάτων ἐπλάγχθη* forte excæcationis inest notatio? Tantundem scilicet! Jam enim Pauvius et Heathius intellexere, phrasin istam nullo pacto sic accipi posse ut significet, *oculis se privavit*? Missis igitur nugis, primum hoc teneamus *δίδυμα κακὰ* non alia esse nisi ea, quæ ab ipso Æschylo claris verbis narrentur: duplex malum perpetravit Œdipus insana mente manumque parricidali; alterum quod *μαινόμενα κραδίᾳ* urbe excederet, et in exilio mortem oppeteret; alterum quod *πατροφόνῳ χερὶ* tellurem verberans, diras filiis imprecaretur. *Κρείσσοτέκνα ὀμματα* dicitur pro *κρείσσων τέκνων ὀμματα filiorum nunc patre potentiorum oculi*. Ab his *ἐπλάγχθη* Œdipus, h. e. *iis se subduxit*. Si vero corrigere libeat *κρείσσοτέκνων ὀμμάτων*, quod dictum esset pro *δωμάτων ἐν οἷς κρείσσονά ἐστι τὰ τέκνα*, æque perspicuum est *κρείσσοτέκνων ὀμμάτων πλάσσειν* ad voluntarium Œdipi exilium pertinere. Quare non possum quin a Brunckio, viro doctissimo, discedam; quomodo enim *κρείσσοτέκνων ὀμμάτων* significare possit idem quod *τέκνων ἃ κρείσσονά ἐστι ὀμμάτων* non video. *Ἐπλάγχθη* non significat *amotus est*, scil. *filiorum jussu*, sed *aberravit, sponte in exilium abiit atque ex filiorum conspectu discessit*. SCHUTZ. In his hypercriticum agit vir doctissimus. Sensus loci in aperto fuit, donec a commentatoribus sollicitatus est. Vult enim Chorus Œdipum insana mente duo mala perpetrasse, alterum quod se oculis privavit, qui vita vel liberis chariores sunt, alterum quod filiis diras imprecatus est. Vid. Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

ψ. 791. ΤΕΚΝΟΙΣ Δ' ΑΡΑΙΑΣ. Τὸ δὲ hic omnino emphaticum est, innuit enim tum demum, postquam in carcerem a filiis conjectus est Œdipus et non antea, eum dira iis imprecatum. HEATH.

ψ. 792. ΕΦΗΚΕΝ ΕΠΙΚΟΤΟΥΣ ΤΡΟΦΑΣ. Pater alere debet liberos: inde *ἐφῆκεν τροφάς*. Precatus est ut et infelici fato



educarentur, et familiam ferro ersciscerent, ἐπικότους τροφάς καὶ σφί ποτε λαχεῖν arcte coherent. PAUW. Ἀραίας ἐπικότους τροφάς digna est Æschylo locutio, præ qua frigent omnes commentatorum emendationes et conjecturæ, et tautologiam spirant, ut jam docui in Notis Varr. Critt. ad h. l. Τροφή est *alitura, alimonium nutritio, educatio, cura in alendo*, quæ liberis a patre præstari debet, cujus contrarium τροφεῖον, *nutritionis educationisque præmium*, quod parentibus filii debent persolvere. Cf. supra, v. 483. et 514. Patris est præbere τροφήν seu curam in educatione quam non ita filiis suis præstitit Œdipus, ut infausta iis omnia, et pro τροφή quam præstare debuit ἐπικότους ἀραίας τροφάς, sive ut per exegesis planius enarrat Æschylus, *πικρογλώσσης ἀράς imprecatus* esset. S. BUTLER.

ν. 797. ΚΑΜΨΙΠΟΥΣ ΕΡΙΝΝΥΣ. Aliud est γόνυ κάμπτειν, quod significat *requiescere* aliud πόδας κάμπτειν, quod est, *ambulare, ire*. Adeoque καμψίπους h. l. est *pedes mobilis*. SCHUTZ.

γ. 798. ΘΑΡΣΕΙΤΕ. Dum Chorus hisce curis occupabatur, in scenam venit nuntius prælii eventum narrat, liberatam obsidione urbem, Argivorum exercitum fugatum, Polynicen demum et Eteoclem mutua cæde interfectos. BURTON.

Ibid. ΜΗΤΕΡΩΝ ΤΕΘΡΑΜΜΕΝΑΙ. Quibus matres fuerunt vere matres; quos cura matrum dignata est alere. Hoc dictum, quia expositio liberorum erat frequentissima. PAUW. Nihil aliud sunt παῖδες μητέρων τεθραμμένοι, quam virgines, quæ sub matris custodia more veterum vitam agebant, quod notius est quam ut exemplis confirmem. S. BUTLER.

ν. 802. ΑΝΤΑΟΝ. Τὸ τῆς θαλάσσης ὕδωρ. Junge Hesychium in Voce Ἄντλον. Μοχ κλυδωνίε πηληγαῖς copulandum. PAUW.

γ. 804. ΜΟΝΑΜΑΧΟΙΣΙ. Quia virum viro ante singulas portas jam supra constituerat Eteocles. S. BUTLER.

γ. 806. ΕΒΔΟΜΑΓΕΤΑΣ. De Apolline ἑβδομαγέτα vid. Spanh. ad Callim. Hymn. in Delum, v. 251. ABRESCH. Apollo veteribus hoc nomine appellatur, vel quia septimus mensis dies ei sacer sit, (quo die natus putabatur, Hesiod. Ἔργ. γ. 771. Diog. Laert. in vita Plat. §. 2.) vel quia Septenarius ei consecratur. Τῷ Ἀπόλλωνι τὴν ἑπτάδα ἀνεῖσαν, ὡς συνέχοντι πάσας τὰς συμφωνίας, διὸ καὶ ἑβδομαγέταν ἐκάλεν τὸν θεόν. (Ubi ἑβδομαγέτην reponit eruditus Meursius in Græc. Feriat. voce ἑβδομη, dissentientibus viris literatissimis Seldeno et Ez. Spanhemio.) Proclus in Platonis Timæum, III. BURTON. More suo ludit in hoc cognomine Æschylus, quasi Apollo ἑβδομαγέτας ideo dicatur, quod ante septimam portam militaverit. SCHUTZ. Apollo, Sol, septimum diem, si a lunæ ad majus progrediare, sacrum habens. In mythologia est, septimo editum; ut lumen mundo perfectionem dederit. JO. MULLER.

ν. 807. ΕΙΔΕΤ'. Cepisse seu occupasse hanc portam Apollo dicitur, quia effecit, ut Eteocles septimæ portæ propugnator, in duello caderet. SCHUTZ.

ψ. 808. ΛΑΙΟΥ ΔΥΣΒΟΥΛΙΑΣ. *Perficiens, h. e. ad exitum perducens, prava illa et infelicia Laii consilia, h. e. pœnas istas, quas ipse oraculo Laii posteris minatus erat, si invitis Diis liberis operam daturus esset. Δυσβουλίας* quanquam pluraliter dictum, tamen ad unum hoc Laii facinus pertinet, ψ. 756. et seqq. narratum. Cf. ψ. 748. et seqq. ψ. 703. SCHUTZ.

ψ. 813. ΦΡΟΝΟΥΣΑ ΝΥΝ ΑΚΟΥΣΟΝ. Quia Chorus metu dicendorum se insanire professus erat, acute respondet nuntius, *Sana igitur mente audi; h. e. tantisper igitur ad te redi, donec audieris.* Post Οιδίπυ γενός reticentur quædam, quæ nuntius quo minus efferat, interpellatione Chori impeditur. Vehementior enim est h. l. dialogi cursus, et ad ipsam rerum quæ narrantur atrocitatem sapienter accommodatus. SCHUTZ.

ψ. 815. ΟΥΔ' ΑΜΦΙΛΕΚΤΩΣ. *Alter ab altero, sic cum ἀμφιλέκτως non frigent hæc. ΠΑΥΩ.* Pauwium ad hunc versum nescio an satis assequor. An putabat vir doctus ἐδ' ἀμφιλέκτως significare *alter ab altero?* Certe si hoc dicere voluit graviter hallucinatus est. Sed forsitan præ nimia festinatione legit Οιδ' ἀμφιλέκτως, atqui ne sic quidem culpæ immunis est, neque enim significatio ista τῷ ἀμφιλέκτως jure tribui potest. HEATH.

Ibid. ΚΑΤΕΣΠΟΔΗΜΕΝΟΙ. *Κατασποδίσθαι proprie in pulvere volutari, transfertur autem ad eos, qui in prælio cadunt. Cf. Valckenar. ad Eurip. Hippol. ψ. 1253. SCHUTZ.*

ψ. 816. ΕΚΕΙΘΙ Κ' ΗΛΘΟΝ. *Eone igitur devenerunt? Illucne ergo processerunt?* Certe enim concinnius est h. l. ἤλθον 3 pers. pl. de fratribus, quam 1 pers. sing. de Choro ipso, quasi esset, *Eone igitur res nostræ devenerunt, interpretari. SCHUTZ.*

ψ. 823. ΣΚΥΘΗ ΣΙΔΗΡΩ. Loquendi modus poetis admodum familiaris. Σκύθη pro Σκυθικῷ utitur, uti et Lycophron, nostrum fere ubique secutus, in Alex. ψ. 917.

—Χεῖρας ὤπλισε Σκύθη

Δράκοντι.—

Ceterum hunc Æschyli locum ob oculos habuit Steph. Byzant. in Voce Σκύθαι, ubi inquit: *καὶ Σκυθία, καὶ Σκύθης ὄμιλος, καὶ Σκύθη ἐς οἶμον, καὶ Σκύθης ὁ σίδηρος.* BURTON. Cf. Prometh. Vinc. ψ. 2. et quæ ibi annotata.

Ibid. ΠΑΜΠΗΣΙΑΝ. Hesych. Παμπησία· πᾶσα ὑπαρξίς. Eurip. Ion. ψ. 1305.

Ἡμῖν δέ, γ' ἀλλὰ πατρικῆς ἐκ ἧν μέρος;

Ὅσ' ἀσπίς ἔγχος θ' ἦδε σοι παμπησία.

ARNALD. Var. Conj. p. 415.

ψ. 828. Ω ΜΕΓΑΛΕ ΖΕΥ. Flebili cantu mutuam Eteoclis et Polynicis cædem Chorus prosequitur, et postquam ipsa eorum cadavera in scenum delata videt, solemnem lessum facere tristissimorum funerum ergo constituunt. SCHUTZ.

ψ. 831. ΠΟΤΕΡΟΝ ΧΑΙΡΩ. Animi se incertum esse ait Chorus, an civitati ob victoriam gratulari, an fratrum Eteoclis et

Polynicis, mutua cæde pereuntium, fatum lugere debeat. Sicuti Clytemnestra ait exaudita filii Orestis morte, cujus iram propter occisum patrem Agamemnonem extimuit, apud Soph. in *Electr.* γ. 768.

ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα; πότερον εὐτυχῆ λέγω  
ἢ δεινά; BURTON.

Ibid. ΚΑΠΟΛΟΔΥΞΩ. Hujus verbi significationes plene persequitur Stanl. in *Notis ad Agam.* γ. 26. Cf. etiam Potter. ad *Lycophr.* γ. 115. S. BUTLER.

γ. 832. ΠΟΛΕΩΣ ΑΣΙΝΕΙ ΣΩΤΗΡΙ, Jovi Servatori urbem incolumem præstanti; subaudito sc. Διὶ. Sic supra, γ. 231. *Τυνὴ σωτῆρος.* Ubi vide notata. Ceterum ἀσινῆς hic in activa a Lexicographis inobservata, capitur significatione. Quo itidem sensu vocem eam accepisse videtur noster in *Agamemn.* γ. 1350.

Τίς ἂν εὐξαιτο βροτῶν ἀσινεῖ  
Δαίμονι φῦναι; —

*Quisnam gloriari poterit mortalium bono (h. e. ἀλεξικάκῳ malum avertente) se natum esse genio?* BURTON.

γ. 834. ΑΤΕΚΝΟΥΣ. Male natos, filios tamen, uterque habebat. Nempe Laodamanti Eteoclis, hocque a Thersandro Polynicis pulso, multis hujus posteris apud Thebas regnatum est; usque dum civitas in democratiam desiit. JO. MULLER.

γ. 835. ΟΡΘΩΣ ΚΑΤ' ΕΠΩΝΥΜΙΗΝ. Nomine unius indolem utriusque designat. Inapte Græculus ὀρθῶς καὶ ἐπωνύμως Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης ἐκλήθησαν. In Ἐτεοκλῆς nihil est quod ad contentionem pertineat. Stanleius male versum abesse suspicatur; id enim non fert loci ingenium: neque *Castores* huc quisquam. Fratres sibi fuerunt per omnia similes, et sic nomen unius conveniens etiam alteri. Quin et κατ' ἐπωνυμίην, stricte accipi potest de ἐπωνυμίῃ unius, qui vere secundum cognomen unius, et in contentione multi, perierunt mente improba: οἱ κατ' ἐπωνυμίην τῆ ἐνός, πολυνεικεῖς ἄλλοτο διανοία ἀσεβεῖ. Et hoc præstat revera, commodeque ad nomen alludit. PAUW. Vid. supra ad γ. 583. et ibi notata. BURTON.

γ. 837. ΑΣΕΒΕΙ ΔΙΑΝΟΙΑΙ. Impio consilio quia non exhorruerunt fraterni sanguinis religionem. SCHUTZ.

γ. 845. ΞΥΝΑΥΛΙΑ. Hesych. Ξυναυλίαν· πᾶν πρᾶγμα δισσόν. Τὴν ὑπὸ δυὸ ἐπιτελεμένην αὐλήσιν. Ὅταν γὰρ δυὸ αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται. Unde monet cl. Alberti, Æschylum fratrum duorum μοινομαχίαν ξυναυλίαν dixisse. S. BUTLER.

γ. 847. ΠΑΤΡΟΘΕΝ ΕΥΚΤΑΙΑ ΦΑΤΙΣ. Εὐκταία φάτις periphrasi pro ἀρά. Πατρόθεν adverbium genitivi πατρός loco positum. SCHUTZ.

γ. 848. ΒΟΥΛΑΙ Δ' ΑΠΙΣΤΟΙ ΛΑΙΟΥ. Si de Laio dicuntur, nihil aliud significant, quam Laii oraculum Apollinis contemnentis, contumaciam. Fieri tamen possit ut βουλαὶ ἀπιστοὶ



Λαῖοι sint infideles amici et consilarii Laii, qui ei ut Apolline invito neglectoque ejus monito liberis operam daret, suaserant; cf. γ. 756. Prior tamen interpretatio, ut facilius ita verior nobis quidem esse videtur. SCHUTZ.

γ. 849. ΜΕΡΙΜΝΑ Δ' ΑΜΦΙ ΠΤΟΛΙΝ. Non quod urbs incolumis non fuerit, sed quod Eteoclis mors ad urbem quoque proxime pertineret, et quod facile fieri potuisset, ut major etiam calamitas ex hoc bello ad urbem redundaret. Cf. γ. 726. et seqq. γ. 770. et seqq. SCHUTZ.

γ. 850. ΟΥΚ ΑΜΒΑΥΝΕΤΑΙ. Inter hæc et quæ proxime sequuntur verba, fratrum occisorum Eteoclis et Polynicis cadavera in scenam illata fuerint, necesse est, quod et confirmant, γ. 852. et seqq. Nondum tamen, h. l. de funerum pompa cogitandum, sed cruenta ac pulvere et sanie dedecorata cadavera, h. l. tantum misericordiæ movendæ causa Chori et spectatorum oculis exponuntur; ubi ea usque ad finem tragœdiæ jacuisse sequentia satis docent: finita enim demum tragœdia domum asportantur cadavera, ut deinde justæ iis exequiæ parari possent. SCHUTZ. Crediderim potius, Chorum jam e scena eos, qui cadavera portarent advenientes prospicere, nec ea in scenam illata esse ante γ. 854., iis vero tum depositis, Chorus super ingemit τὰδ' αὐτόδηλα, κ. τ. λ.; et hactenus mecum faciunt Interpretes Britannus et Gallicus, ut cadavera moneant in scenam inferri ad γ. 854. S. BUTLER.

γ. 855. ΔΙΠΛΑΙ ΜΕΡΙΜΝΑΙ. *Geminæ curæ*, sc. fratres illi infelices quorum amborum nos cura tenuit. Διδυμάνορα κάκ' αὐτοφόνα, poetice dictum pro διδυμοὶ ἄνδρες κακῶς ἀλλήλους φονεύσαντες. Κακὰ, h. l. ipsi fratres miserrima cæde interempti appellantur, sicut infra πῆμα, γ. 1008. SCHUTZ.

γ. 856. ΔΙΜΟΙΡΑ. Δίμοιρα potius cum τέλεια τὰδε πάθη quam cum antecedentibus jungendum; ita ut post αὐτοφόνα plenius distinguatur. Δίμοιρα τέλεια τὰδε πάθη significat, jam finem esse horum laborum, quorum uterque fratrum ex æquo particeps fuerit; Uterque enim regnum appetivit; uterque alterum interfecit; uterque ab altero interfectus est. Cf. γ. 954. SCHUTZ.

γ. 860. ΓΟΟΝ Ω ΦΙΛΑΙ ΚΑΤ' ΟΥΡΟΝ, κ. τ. λ. Κατ' ἔρον cohæret cum ἐρέσσει, *vento secundo remigate luctum*, id est, detracta metaphora, serio et ex animo luctum ciete. Quemadmodum enim, qui secundo vento remigant, iter melius et facilius expediunt, ita lamenta magis pathetica et copiosa ab iis perficiuntur, qui ex animo quam ab iis qui dicis tantum gratia plorant. Πόμπιμον πύτυλον cum γοόν per appositionem connectitur. HEATH. Locutionibus a re nautica translatis sæpe utuntur Græci scriptores, præsertim tragici, et in his nemo fortasse nostro frequentius. Inde non raro obscuritas oritur, et sæpissime in vertendo difficultas. Præter hunc morem tales translationes hic etiam a re nata veniunt. Ab Æschyli vero sententia abesse puto Stanleii versionem, quæ sententia ita



dilucidius exponatur. *Sed plena o amicæ date luctui vela, et planctus in capite iterati sint, tanquam venti, qui luctum dirigant, vela implentes et cursum secundantes:* Hæc secundum translationem sane audaciorem, quæ Æschyli animo obversabatur, qui Charontis etiam cymbam cogitabat. Ita quidem sobrius dicatur: *Luctui o amicæ indulgeatis, et eo planctus consocietis.* Πόμπιμος et εὐπόμπος de ventis secundis sæpe. BURGESS. Jam Chorus, quod pedestri sermone ita esset efferendum: *Verum o amicæ jam funera ista planctu et lessu prosequamur, id pulcherrima allegoria usus ita eloquitur: Verum nunc jam o amicæ secundum auram querelarum impellite planctum funus comitantem, qui semper per Acherontem sequitur tristem atro velo insignem Charontis cymbam, in illam Apollini inaccessam solis expertem, capacem, tenebricosam Orci regionem.* Sed hic locus est ex iis, quorum pulchritudo nulla versione reddi, sed tantum aut Græca legenti sentiri, aut paraphrasi declarari potest. Exequiæ seu funeris pompa cum imagine navigii, quo mortuorum animæ, Charonte portitore, per Acherontem vehuntur, comparatur. Et quoniam in funerum pompa solennes erant næniæ seu lessi, quos inter multos planctus, h. e. capita et pectora manibus percutiendo, canere solebant, planctus cum remigio seu pulsu remorum contenditur. Quia vero planctus illi, cum remigatione comparati, querelis seu næniis intermiscuntur, apte simul κατ' ἕρον γόων ἐρέσσεισθαι dicuntur. Πίτυλος, proprie remorum aquam pulsantium strepitus, h. l. ad plangorem tristitiæ indicem transfertur. Sed hoc vocabulum ne quis aberret et proprie positum esse existimet, finitur adjectis vocabulis χειρῶν et ἀμφὶ κρατί. Ut enim si de remigatione diceretur, esset πίτυλος τῶν κώπων ἀμφὶ θαλάσση, sic planctus, h. e. strepitus capitum aut pectorum luctus declarandi causa manibus percussorum, eleganter appellatur πίτυλος χειρῶν ἀμφὶ κρατί. Cumque ut navigia non solum remis, sed sæpe si ventus quidem secundus sit, simul velis impelluntur, sic etiam funera non planctu solum sed et lessu lugubri decorari solerent; lessus quasi cum vento secundo vela navigii implente confertur. SCHUTZ. Possit etiam in his verbis κατ' ἕρον γόων respicere ad gemitus et suspiria, quæ in gravi luctu funduntur, ut ventus scil. quo Charontis cymba per Acherontem trajicitur ex suspiriis vel nasci vel augeri fingatur, idque stabilit Ætymologia vocis Ἀχέρων, præsertim adjuncto ἄρονον, quod intensivum est h. l. Ceterum per totum hunc locum conferendæ sunt Notæ Varr. Critt. Præclara est periphrasis interpretis Gallici: *Allons, chères compagnes: le vent des larmes (malim le vent des soupirs) souffle. Que vos mains, de concert, frappe vôtres visages, à l'égal des coups de rames, qui frappent l'Acheron, quand le nautonnier conduit aux régions invisibles la barque aux tristes arrêts où passent tous les mortels, Theoride aux voiles noires, qu'Apollon ni le jour n'ont jamais apperçue.* S. BUTLER.

γ. 862. AMEIBETAI. Διαμείβεται. Trajicere facit, aut potius comitatur trajicientem. IS. CASAUB. Ordo est Ὁς ἀμείβεται τῶν ἄστοιον μελάγκροκον ναύτολον θεωρίδα δι' Ἀχέροντα εἰς τὴν ἀσιβῆ Ἀπόλλωνι, τῶν ἀνάλιον, πᾶνδοκον εἰς ἀφανῆ τε χέρσον. Ἄστονον cum α intendente. PAUW. Ἀμείβεται h. l. i. q. deducit, comitatur; sive ut Brunckius Græco verbo sed non minus apte reddit, πορεύει. SCHUTZ.

γ. 864. ΝΑΥΣΤΟΛΟΝ ΘΕΩΡΙΔΑ, κ. τ. λ. Ναύτολον θεωρίδα pro ναῦν. Θεωρίδα Æschyleum est. PAUW. Adjective positum est ναύτολον, et quemadmodum ναυτολεῖν significat *vehere, trajicere, παραπέμπειν, διανεᾶς ἄγειν*, (Cf. Eurip. Orest. γ. 739. et ibi Schol.) ita ναύτολον θεωρίδα hoc loco navem interpretamur, *quæ mortuos vehit et trajicit*. HEATH. Θεωρίς quin Charontis Cymbam denotet, quanquam nomine portitoris non addito, dubitari tamen non potest. Tragicorum enim ætate fabula de Charonte, quam Homerus et Hesiodus ignorant, satis nota fuit. Cf. Eurip. Alcest. γ. 437. et seqq. et alibi passim. Quod autem non σκάφος sed θεωρίδα dixit, id suavem habet θεωρίδος illius Deliæ significationem. Cum enim Minos instituisset, ut Athenienses, quos devicerat, anno unoquoque septenos liberos suos Minotauro ad epulandum mitterent, postea Theseus patriam ab infelici tributo liberaturus, Cretam cum sodalibus navigavit, Minotauroque occiso se et suos servavit. Cujus expeditionis memoriam hoc ritu celebrarunt Athenienses, ut quam illi Apollini, si servarentur voverant, navem sacram, magna cum ceremonia quotannis Delum mitterent. Hujus autem ritus celebrationem θεωρίαν, navem ipsam θεωρίδα, et qui ea Delum veherentur θεωρῆς appellatos fuisse, inter omnes constat. Quoniam vero θεωρῆς illa quasi memoriam repræsentabat illius navigii, quo ante Theseum in Cretam deportabantur ii, qui, ut Minotauro immolarentur, sorte delecti erant; hinc factum est, ut Æschylus Charontis navem θεωρίδα appellans, partim ad navigia, quæ olim triste vectigal a Minoe impositum Cretam ferebant, partim ad ea, quæ post Theseum Apollini Delum mittebantur, respexerit. Cum enim hanc θεωρίδα nominat ἄστολον et μελάγκροκον, utroque epitheto tangitur annua illa liberorum Minotauro devotorum in Cretam devectio. Ἄστολον enim *infaustum* notat; sicut enim ἄγαμος γάμος *infaustæ nuptiæ*, ἀπόλεμος πόλεμος *infelix bellum*, ἄναι νᾶες *infaustæ naves*, sic etiam ἄστολος θεωρῆς, *navigium infaustum, calamitosum*, quale nimirum et illud erat, quo olim Atheniensium liberi vectigalis instar in Cretam deportabantur. Μελάγκροκον vero, *atro velo insignem* cymbam Charontis appellat, respiciens ad atra illa vela quibus qui ad Minotaurum mittebantur navigare solebant. Cum autem in designanda Charontis cymba θεωρίδος nomine utitur Æschylus, eamque in terram Ἀπολλῶνι ἀσιβῆ vehi dicit, rationem utique habuit, solennis illius in Delum legationis Apollini sacræ. Orcus vero sic describitur ut sit Apollini inaccessus, quia ἄδης et τάρταρος invisa diis superis loca sunt. Cf. Prometh. Vinc. γ. 1027. et seqq. ἀνάλιος quia sole eum

nunquam collustrari fingebat. Cf. Eurip. Alcest. γ. 439. et Hom. Il. ε'. 481. πάνδοκος, sicut rapax Orcus apud Horat. Carm. II. 18. quia omnes eodem coguntur; denique ἀφανής, pallidus, tenebricosus, ob æternam Orci caliginem. SCHUTZ. Navim quæ manes transferat ex Ægyptiacis nec Moses ignoravit. Ps. xc. 10. כִּי גַן הַיְשִׁיב וְנִעַפְּהָ, dictum proverbiale crediderim. Vid. Michaelis ad Job. xi. 17. xxiv. 18. et seqq. JO. MULLER.

ψ. 865. ΤΑΝ ΑΣΤΙΒΗ ΑΠΟΛΛΩΝΙ. Quia θεωρεῖς Delia Apollini sacra quotannis ad Delum ferebat, idcirco hoc iter Apollini invium dixit. S. BUTLER.

γ. 867. ΑΛΛΑ ΓΑΡ ΗΚΟΥΣ'. Superveniunt interim Antigone et Ismene, fratrum interfectorum cadavera, quæ jam efferri intelligas, luctu supremo comitantes. His se adjunxit Chorus, in partes duas divisus, alternæ particeps et adjutrix lamentationis. BURTON. Hæc paulo accuratius retractanda. Chorus sorores jam advenientes e longinquo prospicit, quas ψ. 875. in scenam ingressas, lugubri illo alloquio, ἰὼ δυσαδελφόταται, κ. τ. λ. excipit, in duas partes dispartitus: quarum altera Antigonæ, Ismenæ altera se adjungit. Cadavera vero, quod supra monuit Schutz. usque ad finem tragœdiæ in scena manent. S. BUTLER.

ψ. 870. ΕΡΑΤΩΝ ΕΚ ΒΑΘΥΚΟΛΠΩΝ ΣΤΗΘΕΩΝ. Ἐρατῶν ad pulchritudinem, βαθυκόλπων ad cincturæ profundioris morem pertinet, quod vel ex Homero notum. SCHUTZ.

ψ. 872. ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΦΗΜΗΣ. Schol. alter exponit πρὸ τῆ κλαῦσαι ἐκείνας. Sic enim legendum. Prior quid intellexerit, non admodum liquet. Noster ineditus habet: Ἡμᾶς δὲ δίκαιον πρῶτερον τῶν παρθένων κατέρχεσθαι τῆ γόου, ἕνεκα τῆς φημισθείσης φήμης τῆ θανάτου τῶν βασιλέων. BRUNCK. Πρῶτερον φήμης cum Schol. accipio pro πρὸ τῆ κλαῦσαι ἐκείνας. Quod autem sequitur lugubre canticum, id adeo appellatur ὕμνος Ἐριννύος, quia dira fratrum cædes Furiis potissimum tribuenda erat, quippe quæ Œdipi imprecationes, ut ratæ essent perfecerant. Itaque etiam in sequentibus Erinnyos mentio injicitur. SCHUTZ. Πρῶτερον φήμης eleganter vertit interpres Gallus, *Prévenons leurs ordres*. S. BUTLER.

ψ. 873. ΔΥΣΚΕΛΑΔΟΝ ΥΜΝΟΝ. Ὑμνον sensu contrario ponit pro θρήνω, ut ὑμνεῖν Soph. Elect. ψ. 385.

— ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ

Στέγη, χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά. ABRESCH.

Quin et noster infra in nobili loco Eum. γ. 329.

Ἐπὶ δὲ τῶ τεθυμένῳ  
Τόδε μέλος, παρακοπᾶ,  
Παραφορὰ, φρενοδαλίας,  
Ὑμνος ἐξ Ἐριννύων  
Δέσμιος φρενῶν ἀφόρ-  
μηκτος, αὔων βροτῆς.

S. BUTLER.



ψ. 874. ΑΙΔΑ Τ' ΕΧΘΡΟΝ ΠΑΙΑΝ'. Sic Choeph. ψ. 148.

Ἵμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος,  
Παιᾶνα τῆ θανόντος ἐξαυδαμένας.

Ubi vid. quæ a Cl. Stanleio sunt annotata. S. BUTLER.

ψ. 876. ἸΩ ΔΥΣΑΔΕΛΦΟΤΑΤΑΙ. Jam præsentibus Antigone et Ismene Chorus lessum canit; similem amœbæis carminibus, ita ut quæ altera Chori pars cecinerit, iis altera aliquid addat, quod aut simile aut majus sit. Δυσαδελφότητα sunt quæ omnium sororum maximum ex fratribus dolorem ceperunt. SCHUTZ.

ψ. 877. ΣΤΡΟΦΟΝ ΕΣΘΗΣΙΝ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΑΙ. H. e. *virginum*. Zonas enim gestare, ut supra docuimus virginum insigne erat. Cf. etiam Suppl. ψ. 466. et quæ ibi annotata. S. BUTLER.

ψ. 879. ΕΚ ΦΡΕΝΟΣ ΟΡΘΩΣ. Infra, ψ. 925. Ἐτύμως δακρυχέων ἐκ φρενός. In Choeph. ψ. 104. Λέξω τὸν ἐκ φρενός λογόν. In Agam. ψ. 1500. Φρενός ἐκ φιλίας εἰπεῖν, quod ψ. 1557. ἀληθεία φρενῶν, et his contrarium, ἀπ' ἀκρας φρενός, ψ. 814. Lycophr. ψ. 1190. Στερχθεὶς πλεῖστον ἐξ ἐμῆς φρενός. Adde Suidam in Voce Ὁρθῆς φρενός. Similia sunt ἀπὸ γνώμης Eum. ψ. 678. ἐκ θυμῶ, Agam. ψ. 48. ἀπαντι θυμῶ Eum. ψ. 741. Ut παντὶ θυμῶ φιλεῖν Aristid. tom. III. p. 712. τῶ νῦ θ' ὁμοίως καὶ ἀπὸ γλώσσης λέγω Soph. Œd. Colon. ψ. 990. Ἀπὸ καρδίας καθαρῶς ἔρχεται Aristid. tom. I. p. 83. et ἐν καρδίᾳ ψῆφον φέρειν in nostri Eum. ψ. 682. quo exemplo multum de Hebraismi suspitione decedit in verbis Matth. xxii. 37. Ἀγαπήσεις ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ. Vid. Gat. ad M. Anton. IV. 31. ABRESCH.

ψ. 881. ΦΙΛΩΝ ΑΠΙΣΤΟΙ. H. e. ut recte exponit Schol. β. Μὴ τοῖς φίλοις πεισθέντες ὥστε καταλῦσαι τὸν πόλεμον. BURTON. Φίλων ἀπιστοί refertur ad ψ. 718. ubi Chorus frustra rogabat Eteoclem, ut sibi bene consulenti obsequeretur. SCHUTZ.

Ibid. ΚΑΚΩΝ ΑΤΡΥΜΟΝΕΣ. Quæ tantis jam præteritis Labdacæ domus malis se nec flecti, nec domari passi sunt, quo minus alia quoque adderent. SCHUTZ.

ψ. 882. ΕΛΟΝΤΕΣ. H. e. διελόντες. Is. CASAUB. Glossa μερίσαντες. Simplex pro composito scil. pro διελόντες. Nihil frequentius. Sic κρίνω pro ἀνακρίνω apud Soph. Trachin. plus semel et Electr. ψ. 1445.

Σέ τοι, σέ κρίνω, καὶ σέ τὴν ἐν τῷ πάρος  
Χρόνῳ θρασεῖαν.—

Idem verbum pro κατακρίνω. Κρίνομαι pro ἀποκρίνομαι Med. ψ. 612. Στέλλω pro μεταστέλλω, πέμπω pro μεταπέμπω, μυθεύω pro παραμυθεύω φωνῆσαι pro προσφωνῆσαι in Œd. Col. ψ. 1402. quem locum male vertit Johnson.; et infinita alia. Singulorum exempla, quæ passim obvia, excitare nil attinet. Eadem sententia apud Eurip. Phœniss. ψ. 65.

Ἄρα δὲ ἀεῖται πασιὴν ἀποσιωπῆτας  
Θηκτῶ σιδήρῳ δάμα διαλαχέιν τόδε.

BRUNCK.



γ. 887. ΕΡΕΪΦΙΤΟΙΧΟΙ. *Activam vim* habet, ut sit sensus, *qui paternæ domus muros everterunt.* S. BUTLER.

Ibid. ΜΟΝΑΡΧΙΑΣ. Nam *diviso junctim imperio* cujus tamen illi ævo ratio haud incognita erat, frui abominabantur. JO. MULLER.

γ. 888. ΔΙΗΛΛΑΧΘΕ. Poetice pro διηλλάχθητε. Sicut ἀνωχθε pro ἀνώχθητε, Hom. Odys. κ'. 437. Vid. Cl. Maittaire de Dialect. Græc. p. 316. BURTON.

Ibid. ΔΙΗΛΛΑΧΘΕ ΣΥΝ ΣΙΔΑΡΩΙ. *Non sine ferro reconciliati estis, sive controversiæ finem posuistis.* BURTON. *Lis vestra non ad amicitiam, sed ad necem dijudicata est.* ANON. apud Burgess.

γ. 894. ΔΙ' ΕΥΩΝΥΜΩΝ. Prior Semichorus incipit, *Per sinistra icti* — quod ita supplet alter: *icti sane et consanguinea latera.* Itaque etiam post εὐωνύμων anticipandum est πλευρωμάτων. Letale autem vulnus describitur his verbis δι' εὐωνύμων τετυμμένοι, quia ipsum cor, cujus in sinistro latere sedes est, gladius penetraverit. SCHUTZ.

γ. 900. ΔΙΑΝΤΑΙΑΝ, κ. τ. λ. Διανταΐαν, de ictu, qui non solum domum, sed etiam corpus et vitam eripuerit. Πέπλαγμένους interpres excussos, δόμοισι, ut sæpe, de tota regni paterni hæreditate sumitur. SCHUTZ.

γ. 905. ΔΙΧΟΦΡΟΝΙ ΠΟΤΜΩΙ. Διχόφρων πότμος, i. q. διχοφροσύνης πότμος. Ἀραῖος ἐκ πατρὸς πότμος ita fere dictum ut supra, γ. 847. πατρὸθεν εὐκαταία φάτις. SCHUTZ.

γ. 909. ΕΠΙΓΟΝΟΙΣ. Eo nomine singulariter veniunt qui decem post annos, Ægialo duce bellum Thebanum renovavere. JO. MULLER.

γ. 912. ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΕΛΟΣ. *Res mortis*, pro θάνατος. Sic Oppian. Halieut. I. 514. Γάμω τέλος. Soph. Œd. Col. γ. 1464. Ὀδὲ τέλος, et Hesiod. Ἔργ. γ. 166. Θανάτη τέλος uti hic. Vide et Casaub. ad Athen. II. 3. ABRESCH. Immo vero θανάτη τέλος est *eventus mortis.* Non *res* solum, sed *res* ad eventum perducta, *res* absoluta; et h. l. commode verti possit, *et mors denique.* Sic Virg. Æn. XII. 546. *mortis metæ.* S. BUTLER.

γ. 913. ΕΜΟΙΡΑΣΑΝΤΟ, κ. τ. λ. *Illi autem furoris astu abrepti* sic jam scil. inutua cæde inter se bona diviserunt, ut æqua pars utrique caderet, h. l. ut nihil uterque lucraretur. Arbitrum vero ceperunt, scil. gladium, reprehensione apud amicos non carentem; neque gratum sane fuit bellum inter fratres, Διαλλακτῆρι tropice dictum, ut significetur ferrum seu gladius quo fratres litem diremerint: φίλοις idem quod παρὰ φίλοις. Nempe Chorus respicit ea quæ ipse Eteocli dixerat, γ. 685. et seqq. SCHUTZ.

γ. 920. ΤΑΦΩΝ ΠΑΤΡΩΩΝ ΛΑΧΑΙ. Σιδερόπλακτοι τάφων λαχαί sunt sepulchra eorum, qui ferro perierunt. Ferro pereuntes sepelientur apud eos qui ferro itidem perierunt, et socios ibi invenient. Ipse Laius ferro perierat; et ferro etiam perierat Labdacus. Res est nota ex uno Apollodoro. Hinc πατρῶων.

ΠΑΥΣ. Σιδερόπλακτοι τάφων λαχαὶ nec sunt, nec esse possunt *Sepulchra eorum qui ferro perierunt*. Si hoc dicere voluisset Æschylus, nunquam λαχαὶ subjunxisset. Nunc denotantur *sepulchra quæ ferri ictu sortiti erant fratres isti*. Ita ensis, qui juxta Œdipi imprecationes possessiones et regna paterna iis sortiri debebat, revera utrique sepulchri paterni partem sortitus est. Δαχὴ hic non *fossa*, ut interpretatur Scholiastes, et eum secutus Stanleius, sed sortitio, et ita ab Hesychio exponitur. HEATH. In hoc dicto, quasi quoddam Epigrammatis acumen, magnum vero sententiæ pondus est. SCHUTZ.

ψ. 921. ΔΟΜΩΝ ΜΑΛ' ΑΧΩ. Acceperat Chorus nuntium de mutuo interitu fratrum; itaque longiore illo carmine superiore mortem deplorant. Acceperant eundem nuntium sorores Ismene et Antigone; itaque domum lamentatione atque planctu complent. Hunc ergo planctum et hanc lamentationem sentit Chorus, et significat spectatoribus. Facit et poeta cadavera fratrum delata fuisse domum, et funus eorum efferri quod dum prosequuntur sorores, planctu, lamentationibus et ululatu fœmineo omnia loca complent: hoc et significat jam Chorus. PORTUS. Falso hæc de funere, quod ex ædibus efferretur Portum intellexisse jam monuit Schutzius, cujus tamen emendatio in Notis Varr. Critt. importuna quodammodo videtur. Locus autem facile expeditur, si modo fingas dum Chorus in fratribus deplorandis occupatur, clamorem ejulantium exaudiri ex ædibus, ut in nobili cantico, ψ. 78. et seqq. subinde audiuntur armorum clangor, clamores bellantium, strepitus rotarum, &c. Similis est etiam ἐνάργεια in Suppl. ψ. 814. et seqq. ex mente nostra restitutis, ubi e longinquo visitur Classis Ægypti filiorum, mox remorum strepitus, navium appulsus, navigantium voces audiuntur. Hæc si animo tenes, aperta erunt omnia; modo per δόμων ἀχὼ intelligas clamorem ex ædibus quem propinqui et famuli cient, pronomen ἀ ad φρήν referas, et ad τοῖνδε δεῖν ἀνάκτων subaudias ἐνεκα. S. BUTLER.

ψ. 922. ΔΑΙΚΤΗΡ ΓΟΟΣ. Δαϊκτῆρ γόος, id est, γήθεια δαίζων, pectora planctibus dilanians; luctus enim Antigonæ et Ismenæ hic innuitur. HEATH.

ψ. 924. ΟΥ ΦΙΛΑΓΑΘΗΣ. Hic qui interpres aberrare potuerit non exputo, Schol. diserte docente esse a γήθω. Si ab ἀγαθός, foret φιλάγαθος. Eadem ratio est τῆ πλεταγαθός in Choeph. ψ. 799. quo utroque verbo locupletari potest Stephani Thes. ABRESCH.

ψ. 929. ΩΣ ΕΡΞΑΤΗΝ ΠΟΛΛΑ, κ. τ. λ. Πολυφθόρες παθητικῶς accipiendum, et ἐρξάτην positum pro ἐπονησάτην, effecerunt; quod rarius sane: ἔργω, ἔργον, ἐργάζω, ἐργάζομαι. Sic aptior significatio illa. ΠΑΥΣ. Ἐρξάτην, (id est ἐρεξάτην a ῥέζω, non ab ἔργω ut putavit Pauwius) πολυφθόρες pro eo, quod est *multis detrimentis affecerunt* barbarum prorsus est; neque ullus Græcus, nedum Atticus scriptor unquam ita locutus est. ῥέζειν operationem denotat, quatenus in ipso facto terminatur, nec mutationem in persona

quacunque ex facto ortam respicit. Ποιεῖν utrumque et operationem in ipso facto terminatam, et mutationem in persona aliqua inde secutam, exprimit. Ita ποιεῖν σόφον vel εὐδαίμονα recte dicitur, non item ῥέζειν σόφον vel εὐδαίμονα, multo minus πολυφθόρον. Sed hoc etiam ex Pauwii secretioribus unum esse ducō. Quanto melius fuisset, τὸ κακὰ ad πολλὰ subauditum, quantumvis durum, concoquere! (Vid. Notas Varr. Critt.) Et quid demum in ista constructionis forma adeo durum est et difficile? τὸ ποιεῖν quatenus in eadem notione qua τὸ ῥέζειν usurpatur, ac proinde τὸ ῥέζειν, duobus accusativis uni rei, alteri personæ recte jungi notius est, quam ut exemplis probari indigeat. Τινὰ autem ῥέζειν πολλὰ aut πολλὰ ἀγαθὰ aut πολλὰ κακὰ denotabit, prout orationis series, aut res ipsa de qua sermo est, postulabit. Hoc igitur loco πολυφθόρος ἐν δαίδι necessario κακὰ subaudiendum suppeditat. Proinde ita totum locum verte: *Fas vero dicere est de miseris, quod intulerint multa mala civibus, omniumque exterorum turmis, utrisque quippe multis in bello detrimentis effectis.* HEATH.

ψ. 939. ΟΜΟΣΠΟΡΟΙ, κ. τ. λ. Ὀμόσποροι non ut versu antecedente ad χεῖρας, sed ad ipsos fratres pertinere videtur; διατομαῖς ἔ φίλαις, (cf. ψ. 890.) *compositione sane non amicabili; νεῖκος ἐν τελευτᾷ* Polynicis, ni fallor, nomen tangit. SCHUTZ. Quare vero hic ad Polynicem alludat Semichorus, potius quam ad Eteoclem non video, nec ejus nomen poetæ animo, h. l. observatum fuisse existimo. Διατομαῖς etiam malim referre ad *sectionem* seu *divisionem paternæ hæreditatis* cum allusione etiam ad vulnera ferro inflicta. Cf. infra, ψ. 949. et seqq. S. BUTLER.

ψ. 945. ΖΩΑ. Generosa metaphora ζῶα pro sanguine dicitur, quo vita continetur. SCHUTZ.

ψ. 947. ΚΑΡΤΑ Δ' ΕΙΣ' ΙΝ ΟΜΑΙΜΟΙ. Hic quamquam in ambiguitate vocabuli ὄμαιμοι luditur, cum et consanguineos, et eos qui sanguinem miscuerunt significare possit, tamen hic Iusus nescio quid gravitatis tragicique decoris habet. SCHUTZ.

ψ. 948. ΠΙΚΡΟΣ ΛΥΤΗΡ. Cf. supra, ψ. 733. et seqq. BURTON.

ψ. 950. ΘΗΚΤΟΣ ΣΙΔΑΡΟΣ. Jocaste de Œdip. apud Eurip. Phœniss. ψ. 67.

Ἄρᾳς ἀρᾶται παισὶν ἀνοσιωτάτας,

Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε.

BURTON.

ψ. 954. ΕΧΟΥΣΙ ΜΟΙΡΑΝ. *Suam uterque (O miseri) malorum divinitus immissorum portionem cepit.* Sic, supra ψ. 856. Δίμοιρα τέλεια τόδε πάθη. Nempe cum uterque alteri patrimonii portionem eripere studeret, uterque non bonorum patriorum, sed malorum e diris patris divinitus inflictorum æquam partem abstulit. SCHUTZ.

ψ. 956. ΥΠΟ ΔΕ ΣΩΜΑΤΙ, κ. τ. λ. Hæc pertinet ad χρήματα δόμων et τὴν παμπησίαν: Bona, quæ hic quæsiverunt tantis animis in Orco possidebunt. Πᾶτος ἄβυσσος ἔσται αὐτοῖς ὑπὸ σώματι γᾶς, h. e. ἐν ἄδῃ. Nam ὑπὸ σώματι γᾶς Orcum et Αἴδην significat commode.



PAUW. Σῶμα γᾶς dixit περιφραστικῶς pro γῆ. Ut δέμας οἰκέτω in Soph. Trach. γ. 925. Cf. Casaub. Animadvers. in Athenæum, V. 10. Et σώματα νεκρῶν in Eurip. Troad. γ. 91. et sic Latini *corpus*. ABRESCH. Ἰπὸ σώματι γᾶς pro ἐν ἄδῃ positum cras credam, atque etiamsi hodie crederem, nunquam certe credam, aut poetam, aut Athenienses, aut Thebanos, ullius ævi credidisse fratres istos bona de quibus vivi tantis animis decertaverant, i. e. regnum Thebanum opesque paternas in Orco possedissee. Non solum Homerus, quem maxime secutus est Æschylus, contrarium prorsus docuit, sed affirmare non vereor, nullum fuisse sæculum, quo Græci credebant, bona ac facultates, quas vivi possederant, homines etiam post mortem in Orcum usque sequi. Non ita remotum est nec secretum, quod poeta dicere voluit. Vivi de patrimonio herciscundo decertaverant fratres, ideo dicitur eos nunc quemque partem suam sortitos esse, non patrimonii quidem sed malorum a Jove missorum. De terræ possessione vivi contenderant, ideoque additur, Terræ etiam eos immensas possessiones, sed sub cadavere eorum inhumato sitas, nunc possidere. Quicquid scil. terræ subter eorum cadavera inhumata situm erat, iis quasi possessio tribuitur. HEATH. Nihil aliud hisce verbis designari arbitrator quam caverna subterranea, sive ὑπόγειον, γῆς κατασκαφαί, γ. 1016. Tale sepulchrum (ait Antigone, vel si magis placet Semichorus) corpori pro omni possessione erit. ANON. apud Burgess. Verum verborum sensum, amaræ ironiæ, gravisque reprehensionis plenum Heathius assecutus est. Cum Eteocles et Polynices ambo de terra Thebana contendissent, uterque autem solus hujus terræ dominus esse voluisset, ironice Chorus hanc avaritiam nunc expleri significat, quod quantum terræ spatium sub cadavere, cum sepultum fuerit, contineatur quamvis immensa sit spatii profunditas, id sibi quisque vindicare scil. possit. Cf. γ. 737. et seqq. Vix autem credent posterī, nostra ætate fuisse, qui γᾶς cum σώματι conjungendum putaret periph. pro γῆ. Atqui Abreschio commentum placuit. SCHUTZ. Locum vere interpretati sunt Heath. et Schutz. nec tamen adeo in eos invehere debuerant, qui σώματι cum γᾶς conjunxere. Si enim νῦτα θαλάσσης Homerus passim, αὐχὴν πόντου dixerit noster Pers. γ. 72. αὐχὴν γῆς Eurip. Elect. γ. 1288. ὀμφαλὸς γῆς idem Med. γ. 668. στέρνον γῆς Erinna, ἀγκάλας γῆς Eur. in Fragmentis, cur non et σῶμα γῆς cum de membris ejus passim loquantur? Sic et accepit vir clarissimus J. Toup. in curis noviss. in Suid. p. 12. locum sic vertens,

*There is silver and gold enough under ground.*

Cui, quamvis non assentior, tantam ei reverentiam habeo, ut quæ a Schutzio asperius dicta sint in eos qui sic interpretantur, nollem dicta. S. BUTLER.

γ. 960. Αἰδ' ἐπιηλλάζαν ἀπαι. Poeta hic indicat Œdipi diras, tanquam armatos hostes, cum acuta vociferatione impetum



facientes, et rebus demum subversis tropæum in urbe statuentes.  
BURTON.

ψ. 962. ΤΕΤΡΑΜΜΕΝΟΥ ΠΑΝΤΡΟΠΩΙ ΦΥΓΑΙ ΓΕΝΟΥΣ. Τετραμμένω  
γένωσι sunt casus absoluti, ut loquuntur, et ab illis pendet παντρόπω  
φυγᾶ. Τετραμμένω παντρόπω φυγᾶ. Interpres Latinus non bene.  
ΡΑΥΩ.

ψ. 968. ΠΑΙΣΘΕΙΣ ΕΠΑΙΣΑΣ. Tu Polynices percussus per-  
cussisti; Antigone propensior erat in Polynicem; Ismene contra  
propensior in Eteoclem. Hoc sine dubio in his observandum.  
ΡΑΥΩ. In alternis quæ sequuntur dictis observandum est  
Antigonem semper de Polynice, Ismenem vero Eteocle loqui.  
SCHUTZ. Opportunus hic locus est etiam monendi, quis fuerit  
apparatus scenicus ad h. l. E diversis scenæ partibus stabant  
Antigone et Ismene, hæc juxta Eteoclis, illa juxta Polynicis  
cadaver, linteis forte coopertum. Astabat etiam hinc, illinc,  
Chorus in duas partes divisus, quarum altera Ismenæ, Antigonæ  
altera se adjungebat. S. BUTLER.

ψ. 969. ΣΥ Δ' ΕΘΑΝΕΣ. Tu vero Eteocles, occubuisti occidens.  
ΡΑΥΩ.

ψ. 970. ΔΟΡΙ Δ' ΕΚΤΑΝΕΣ ΔΟΡΙ Δ' ΕΘΑΝΕΣ. Utrumque  
respicit Eteoclem. Sic et versu sequenti, ἔκτανες Antigonæ post  
κατακτανῶν Ismenæ. ΡΑΥΩ. Antigone; Δορὶ δ' ἔκτανες, hasta  
fratrem, O Polynices, occidisti. Ismene; Δορὶ δ' ἔθανες, hasta fratris  
periisti, Eteocles. SCHUTZ.

ψ. 971. ΜΕΛΕΟΠΟΝΟΣ ΜΕΛΕΟΠΑΘΗΣ. Μελεόπονος et μελεοπαθῆς  
vel prorsus synonyma sunt, ut illud miserum, hoc ærumnosum  
significet, vel si argutari libeat, μελεόπονος miserum ob id quod  
fecit, μελεοπαθῆς vero miserum ob id quod passus sit, significare  
dicas. SCHUTZ.

ψ. 973. ΠΡΟΚΕΙΣΕΤΑΙ ΚΑΤΑΚΤΑΣ. Non unum sed duplex  
cadaver: qui interfecit etiam ante ædes collocabitur. Emphasis  
est in κατακτάς. ΡΑΥΩ.

ψ. 976. ΠΟΛΥΔΑΚΡΥΤΕ—ΠΑΝΑΘΛΙΕ. Πολυδάκρυτε, Polynices,  
πανάθλιε, Eteocles. ΡΑΥΩ.

ψ. 978. ΕΦΘΙΣΟ—ΕΚΤΑΝΕΣ. Utrumque respicit Polynicem.  
ΡΑΥΩ. Antigone: Tu igitur ab amico periisti. Ismene: Tuque  
amicum perdidisti! Hic utraque sororum invertit querelam, ψ. 970.  
enuntiatam. Ibi Antigone Polynicem cædis reum, Ismene vero  
Eteoclem occisum querebatur, nunc vice versa Antigone Poly-  
nicem occisum, Ismene Eteoclem cædis reum queritur. SCHUTZ.

ψ. 981. ΑΧΕΩΝ ΤΟΙΩΝ ΤΑΔ' ΕΓΓΥΘΕΝ. Tales dolores adsunt, et  
sese offerunt hic: tales dolores prope. Τάδε neutrum, cum neutris  
cohæret. ΡΑΥΩ. Τάδε δεικτικῶς pro ἡμεῖς. Usurpat autem neu-  
trum genus pro feminino, quod Græcis usitatissimum est. Sic  
τάδε Περσῶν πεισᾶ in Pers. ψ. 1. ponitur pro ἡμεῖς τῶν Περσῶν πεισοί.  
Nec aliter Soph. Antig. ψ. 671.

—Εἰ γὰρ δὴ τὰδ' ἐγγενῆ φύσει  
"Ἀκοσμα, θρέψω κάρτα τῆς γ' ἔξω γένους.

Plura dabit Cl. Blackwallus, Class. Sacr. tom. I. p. 107. BURTON. Ἀχέων τοίων cum respectu ad fratrum cadavera oculis exposita dictum. SCHUTZ.

ψ. 984. ΟΙΔΙΠΟΥ ΣΚΙΑ. Adsentior Stanleio, et juvat sane πότνια. PAUW. Quoniam hic Œdipi σκία memoratur, certitudini argumentorum, quibus supra usi sumus ut Œdipum ex Æschyli fictione, jam ante filios decessisse doceremus, maximus profecto cumulus accedit. SCHUTZ. Frustra Scholiastem tuetur Burmannus in Antholog. Lat. p. 526. de Œdipo adhuc vivo sed occæcato hæc accipientem, nam sic certe πότνια non convenit. S. BUTLER.

ψ. 985. ΜΕΛΑΙΝΑ Τ' ΕΡΙΝΝΥΣ. Et supra ψ. 838. μέλαινα Οιδίπυ ἀρά. Nigræ autem appellantur Furia, quia pullatis vestibus indutæ putabantur. Unde Lycophr. Alex. ψ. 1137. Ἐρινύων ἐσθῆτα dixit pro nigra veste. Vid. ibi Cl. Potterum. BURTON.

ψ. 987. ΕΚ ΦΥΓΑΣ. H. e. post exilium. Sic in Sacris Literis, Div. Joann. xiii. 4. Ἐκ δείπνου, post cænam. Similiter ex etiam Latinis sæpe post notat. BURTON.

ψ. 988. ΟΥΔ' ΙΚΕΘ' ΩΣ ΚΑΤΕΚΤΑΝΕ. Id est, Nec advenit, ut (h. e. postquam) peremit. Hoc sensu ὡς frequenter occurrit. Pers. ψ. 594.

— λέλυται γὰρ  
Λαῶς ἐλεύθερα βάζειν  
Ὡς ἐλύθη ζυγὸν ἀλκῆς.

Ubi interpretem non fefellit vis vocis. Cf. ibid. ψ. 413. 454. Soph. Electr. ψ. 899. Trachin. ψ. 773. Ajac. ψ. 274.

Νῦν δ' ὡς ἔληξε, κ' ἀνέπνευσε τῆς νόσου,  
Κεῖνός τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῆ.

Eurip. Med. ψ. 1042. Phœniss. ψ. 714.

Πολλῶ γὰρ εὖρον ἐνδεεῖς διαλλαγὰς  
Ὡς εἰς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκης μολών.

Notum illud Theocriti ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην a Virgilio expressum, ut vidi, ut perii Terentius in re simili postquam adhibuit Eun. Terreo horreoque postquam aspexi hanc: ὡς ταύτην εἶδον. BRUNCK.

ψ. 992. ΔΥΣΤΟΝΑ ΚΗΔΕ' ΟΜΩΝΥΜΑ. Dolores sibi similes: Κήδεα ὁμώνυμα ut verba ὁμώνυμα. Dolores omnes et ejusdem fuerunt conditionis et ejusdem etiam originis. Qui hic de Polynice cogitant et ὁμώνυμα in ejus nomine quærun, insigniter falluntur. Nam de κήδεσι totius generis agitur. Quanquam et ὁμώνυμα de Eteoclis et Polynicis κήδεσι intelligi posset absque ulla ad nomen Polynicis allusione eo sensu quo dixi. PAUW. Cum allusio ad unius Polynicis nomen ad ambos fratres pertinere, iisdemque recte accommodari posse, ipse contendat Pauwius ad ψ. 835. non video cur non idem hic quoque dici possit. Certe ὁμώνυμα absque ullo ad ὄνομα quodcunque respectu vix intelligo. HEATH. Κήδεα nimirum pro fratribus, quorum

cura nondum sorores deseruerat. Sic supra §. 855. iidem appellabantur διπλαῖ μέριμναι. Ὀμώνυμα, quia ambo dulcissimo *fratrum* nomine compellendi erant. SCHUTZ. Sed aliter Interpres Gallicus, et ni fallor rectius, cui præcessit Heath. *Race accablée de maux déplorables, présagés par ton nom* (a Polynice.) Sæpe jam supra vidimus Æschylum talibus allusionibus delectari. S. BUTLER.

§. 993. ΔΙΥΓΡΑ. Δίυγρα hic significare puto *efflorescentia adhuc et vigentia*. Metaphora ducta est ab herbis vel arboribus quæ dum virent florentque humore sunt plenæ, quo exarescente, statim moriuntur. HEATH. Malim per δίυγρα intelligere, *lachrymosa*, h. e. *lachrymis deflenda*, et in Stanleii versione acquiescere. S. BUTLER.

Ibid. ΤΡΙΠΑΛΤΩΝ. Τριπάλτων vel γενικῶς accipiendum, vel ειδικῶς cum emphasi de Laio, Œdipo, et fratribus duobus: sic τρεῖς adest in numero. PAUW. Τριπάλτα πῆματα sunt *mala gravissima, quæ gravissimo impetu feruntur*, per metaphoram scil. a telo ad aurem reducto et librato priusquam emittatur. Τριπάλτος itaque *vehementissimus*, juxta Stanleium, eadem ratione, qua τρεῖς in compositis auget vim compositi ut in τριγέρον, τριδάλος, τρικυμία, (de qua vide sis Prometh. Vinc. §. 1014.) τριπάλαι, κ. τ. λ. Cf. tamen Notas Varr. Critt. S. BUTLER.

§. 998. ΔΙΑΠΕΡΩΝ. *Trajiciens Acheronta*. PAUW. *Tu jam O Polynice hoc intelligas, quam potens sc. Furia sit, trajiciens*, h. e. *huc proficiscens*. Διαπερῶν enim de expeditione Polynicis capiendum, non autem ut Scholiastæ somniant, idem est quod διαβάς διὰ τῆς μοίρας. SCHUTZ.

§. 1000. ΕΠΕΙ ΚΑΤΗΛΘΕΣ. *Postea quam ad urbem veneras*. Hæc arcissimo nexu cum §. 998. copulanda sunt:

Σὺ τοίνυν οἶσθα διαπερῶν  
Ἐπεὶ κατήλθεις εἰς πόλιν. SCHUTZ.

Notandum vero κατήλθεις h. l. proprie usurpari de Polynicis reditu, quippe qui tanquam exul ab Eteocle patria prohibitus est. Cf. Choeph. §. 3. et quæ ibi a Cl. Stanleio sunt annotata. S. BUTLER.

§. 1001. ΔΟΡΟΣ ΓΕ ΤΩ Γ' ΑΝΤΗΡΕΤΑΣ. Non Polynices huic Eteocli, sed Polynici huic tu Eteocles cum hasta oppositus. Hæc enim cum præcedentibus connectenda sunt ab Ismena dictis, Σὺ δ' ἔδεν ὕστερον μαθῶν. HEATH.

§. 1005. ΠΡΟΣΩ. Πρόσω est πρόσω πρὸ πάντων, hoc enim proxime præcesserat. Verte, *Longe ante omnes mihi*. HEATH.

§. 1009. ἸΩ ΔΑΙΜΟΝΩΝΤΕΣ ΕΝ ΑΤΑΙ. O fruentes noxa calamitosa. Ἐν ἄτα hic de tristi contentione ac dissidio inter fratres exorto capiendum. SCHUTZ.

§. 1012. ΠΗΜΑ ΠΑΤΡΙ ΠΑΡΕΥΝΟΝ. *Malum domesticum, quod patri in lecto accubuit, et ex lecto patris ortum est: æquum igitur, ut juxta patrem cubent mortui*. Hoc subaudiendum, ut sequens

ex eo quod dicitur. Πῆμα de ipsa sepultura et de ipsis sepeliendis intelligi non potest, nisi πῆμα pro πημανθέντες, πῆμα παθόντες dictum velis; quod non rejiculum certe in ore Tragicæ. Sume quod placet: de sepultura haud dubie cogitandum, et sic confirmatur non obscure, quod de Œdipi σκία diximus, cum Stanleio. ΠΑΥΩ. Antigone, quoniam nescit, quo alio loco honorificentius, quam in patris sepulchro, condantur fratrum cadavera, statim exclamat (suppressa hac sententia, *Ergo in patris sepulchro ponemus* :)

Ἰὼ πῆμα πατρὶ πάρευνον.

Heu malum juxta patrem accubiturum! Πῆμα sing. pro plurali de ipsis fratribus dicitur. Iterum ex hoc versu intelligitur, fabulam sic ab Æschylo adornatam esse, ut Œdipum jam supremum diem obiisse fingeret. Nam πάρευνον quin h. l. ad sepulchrorum viciniam pertineat, nemo sane dubitabit. SCHUTZ.

ψ. 1013. ΔΟΚΟΥΝΤΑ ΚΑΙ ΔΟΞΑΝΤ'. Venit præco a senatu missus, ejusque auctoritate Eteoclem honesto funere sepeliri, Polynicem vero ut patriæ hostem insepultum abjici, jubet. Cui Antigone fortiter repugnat, seque vel invito senatu fratrem sepulturam esse denunciat. Δοκῶντα sunt ea quæ facienda esse censuit senatus, δόξαντα quæ decrevit. SCHUTZ.

ψ. 1014. ΔΗΜΟΥ ΠΡΟΒΟΥΛΟΙΣ, κ. τ. λ. H. e. *Thebanorum senatus*. SCHUTZ. Ita senatum non eadem mente diversæ civitates dicebant, ut qui vice civium (repræsentando hodie dicunt) publicas res deliberaret, concluderet; sive qui præparando de illis disputaret, diversitate opinionum mox in populi concionem efferenda. JO. MULLER.

ψ. 1015. ΤΟΝΔ'. Τόνδε sic pronunciat ut digito simul Eteoclis cadaver monstraret præco. Ἐπ' εὐνοίᾳ χθονός, *propter ejus in patriam terram, fidem, ac benevolentiam*. SCHUTZ.

ψ. 1016. ΓΗΣ ΦΙΛΑΙΣ ΚΑΤΑΣΚΑΦΑΙΣ. Transpositum est Epithetum, et pro γῆς φίλης κατασκαφαῖς scriptum, γῆς φίλαις κατασκαφαῖς. ΠΑΥΩ. Ideo φίλαι hic dicuntur κατασκαφαί, quia Eteocles non pro inimico aut perduelli, ut Polynices, a civitate habebatur, nec aliud magis reconditum hic quærendum. HEATH. Γῆς φίλαι κατασκαφαί humatio mortuis exoptabilis. Quam miserum autem veterum opinione fuerit, sepultura carere, quamque atrox iis visum sit justa humatione prohiberi, neminem fugit. SCHUTZ.

ψ. 1022. ΕΞΩ ΒΑΛΕΙΝ ΑΘΑΠΤΟΝ ΑΡΠΑΓΗΝ ΚΥΣΙΝ. Varie hoc efferunt reliqui tragici Soph. Antigon. ψ. 211.

Ἐᾶν ἄθαπτον καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας  
Καὶ πρὸς κυνῶν ἰδέσθον.—

Eurip. Phœniss. ν. 1624.

Ἐκβάλλετ' ἄθαπτον τῆσδ' ὄρων ἔξω χθονός.

Idem ν. 1628.

Ἐᾶν ἄκλαυσον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν  
Θησαυρὸν, εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς.



Unde videtur mutuatus Eurip. in Suppl. γ. 282. Μὴ ἀτάφως χάρματα θεῶν παίδας κατίδης. ABRESCH.: qui et plura ejusdem generis adscripsit. Solennis in hac re loquendi formula erat, inhumata corpora volucris et feris relinqui, jam ex Homero nota. SCHUTZ.

γ. 1027. ΗΪΡΕΙ ΠΟΛΙΝ. Capere volebat urbem, voluntas pro facto. Schol. β. inepte, Ἡίρει πόλιν, ἐπολιόρκει· id αἶρειν non fert. Absque figura legendum esset, ἥτις πόλιν, *petebat urbem*, et cum urbe imperium. ΠΑΥΩ. Simili prorsus formula voluntas pro facto ponitur apud Eurip. Phœniss. γ. 1628.

Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, αὐθις ὁ σπειρᾶς πάτηε  
Κτείνει με.——

Ἡίρει πόλιν, *petebat urbem*, pro eo quod est *urbis imperium sibi tradi postulabat*, nec Græce nec Latine dicitur. HEATH.

γ. 1028. ΠΕΤΕΙΝΩΝ ΤΟΝΔ' ΥΠ' ΟΙΩΝΩΝ. Sub alitibus volantibus, ὑπὸ πετεινῶν οἰωνῶν, id est, sub aperto aere, in quo volitant alites, quique volitantium alitum est domicilium ac sedes. Non humo tectus, sed nudus, sub aere jacebit. Locutio est secretior quam interpretes non capiunt: at ineptus est Æschylus si intelligatur ut vulgo intelligitur; nam alitibus hic concedens cadaver, paulo ante ἀρπαγὴν κυσίν, et paulo post τέτι δὲ σάρκας ἔδδὲ κοιλογάσσορες λύκοι πᾶσσονται, ipse sibi adversus scripsisset perquam ridicule. Hoc vides nunc et expositionis meæ necessitatem urget. ΠΑΥΩ. Ridiculus itaque Goliath. apud 1 Reg. xviii. 44. et Hom. Il. Α'. et Hor. Epod. XVII. et siquis alius scriptor. Solus Pauwius sapit. S. BUTLER. Ecce a secretioribus Pauwii aliud, sed auspiciis æque ac cetera infelicibus natum, ὑπὸ πετεινῶν οἰωνῶν cum ταφέντα jungi vult, ac significare, *sub aperto aere, in quo volitant alites, projectum jacere*. Sed quis unquam ita locutus est? Nihil magis manifestum est, quam ista ὑπὸ πετεινῶν οἰωνῶν a τέπιτίμιον λαβεῖν (quamquam hoc, quod miror, Stanleium quoque fugit) omnino pendere. Constructio eadem est ac ὑπὸ τῶν δικασῶν ἀποθήσκειν. Lepidissimum autem est, quod addit Pauwius, ineptum esse Æschylum ac sibi adversum, si intelligatur ut vulgo intelligitur. Quasi scil. repugnaret idem cadaver omnibus lupis et alitibus simul devorari, aut id decreto civitatis cautum esset, aut caveri potuisset, ut Polynicis cadaver inhumatum extra urbem projectum a canibus solis, et non ab alitibus etiam et lupis dilaniaretur et voraretur. Id nimirum Thebanis curæ erat. Vid. Soph. Antig. γ. 211. 1093. HEATH. Nescio an veram nobis dederit hujusce loci constructionem Heathius. Mihi potius videtur noster, cujus grandiloquentia ampullas aliquando admittit, in idem vitium incidisse, si demum vitium sit quod in Gorgia reprehendit Longinus. Sect. 3. et Polynicem alitibus dilaniatum vocasse, ὑπ' οἰωνῶν ταφέντα. ANON. apud Burgess. Viro docto contra Heathium omnino adsentior. Ad Longini locum vide quæ notavit Ruhnkenius. Cf. etiam

Diogenis verba, quæ ex Stobæo citat Markland. ad Suppl. §. 935. BURGESS.

§. 1034. ΕΓΩ ΔΕ. Hoc optime Sophocleæ respondet Antigone, quæ ibi Creontis edicto minus audit, ne frater sepeliatur. ASKEN.

§. 1036. ΕΓΩ ΣΦΕ ΘΑΥΩ. Eadem Antigone apud Soph. in cognomine fabula, §. 71.

— κείνον δ' ἐγὼ

θάψω, καλὸν μοι τῆτο ποίησιν θανεῖν.

Et in Eurip. Phœniss. §. 1775.

— ὄν εἴ με καὶ θανεῖν, πάτερ, χρεῶν

Σκοτία γὰρ καλύψω. ABRESCH.

Ibid. Κ'ΑΝΑ ΚΙΝΔΥΝΟΝ ΒΑΛΩ. Ἀναβάλλειν κίνδυνον, ut ἀναρρίπτειν κίνδυνον: et periculum subibo. Uterque Scholiastes ineptit, nam nihil subaudiendum, si linguam intelligas. ΠΑΥΩ. Ἀναβάλλειν κίνδυνον idem significare quod ἀναρρίπτειν κίνδυνον, id est subire periculum, nunquam credam, donec idoneis testimoniis probetur, quod nunquam fore mihi persuasum est. Interim subaudiri dicam *πρᾶγμα*, rem in discrimen conjiciam, sensu eodem, constructione diversa, at, ut puto, veriore. ΗΕΑΤΗ. Interpretationem Stanleii confirmant Abresch. Brunck. Schutz. quorum annotationes post Stanleium adscribere supervacaneum esset. S. BUTLER.

§. 1038. ΑΠΙΣΤΟΝ ΤΗΝΔ' ΑΝΑΡΧΙΑΝ. Variis in locis hæc videtur imitatus Sophocles. Cf. Ajac. §. 1131. 1162. 1346. et seqq. Ναυτικὴν ἀναρχίαν dixit Eurip. Hec. §. 607. ABRESCH.

§. 1041. ΤΟΙΓΑΡ ΘΕΛΟΥΣ' ΑΚΟΝΤΙ. Jam ipsa generosam animam alloquitur Antigone. Quocirca lubens, o anima! cum invito, viva cum mortuo, eadem mala participa, in eoque benevolentiam, quæ fraternam necessitudinem decet, demonstra. Θέλωσ' ἄκοντι scil. Polynici. Oppositionis autem hæc vis est. Mortis periculo se lubens offert Antigone, quam invitus Polynices pertulerat. SCHUTZ.

§. 1044. ΜΗ ΔΟΚΗΣΑΤΩ ΤΙΝΙ. Τινὶ cum respectu ad senatum et præconem, qui sc. tum retulerat. SCHUTZ.

§. 1047. ΚΟΛΠΩ ΦΕΡΟΥΣΑ. Subaudi τὸ χῶμα. IS. CASΑΥΒ. Κατασκαφᾶς hic tragice ipsam terram egestam, ipsum χῶν denotare potest, ut nihil subaudiatur, et κόλπῳ φέρουσα ad ipsum κατασκαφᾶς se referat. Aliud addam: τῷδε et præcedens αὐτῷ jungunt interpretes, et ad unum cadaver pertinere putant; improvide et inficete, ut ipsa verba probant ordine suo. Eleganter τῷδε κόλπῳ junxit poeta, et eo sermonem virginis exornavit: hoc ipso sinu: quem hæc dicens manibus protendit. ΠΑΥΩ. τῷδε δεικτικῶς cum κόλπῳ conjungendum etiam censet Brunck.; sed nos aliter in Notis Varr. Critt. q. v. S. BUTLER.

§. 1048. ΜΗΔΕ ΤΩ ΔΟΞΗ ΠΑΛΙΝ. Neve quis contra sentiat, neve quis contraria decernat. τῷ i. q. τινὶ §. 1044. Quanquam

eadem sententia jam §. 1044. occurrit, repetitione tamen ejus, præsertim aliis verbis enuntiatae, nolim quemquam offendi ut quæ fervidum atque constantem animum virginis optime deceat. SCHUTZ.

§. 1049. ΘΑΡΣΕΙ, ΠΑΡΕΣΤΑΙ ΜΗΧΑΝΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΣ. *Confide, aderit efficax solertia.* H. e. *Crede mihi, non deerit mihi, præco, consilium exequendi, via et ratio.* Burgessius θάρσει non imperativum sed dativum a substantivo θάρσος esse statuit, hoc sensu: *fiduciæ aderit efficax solertia*; quod h. l. tamen nimis exquisitum videtur. Brunckius iterum Antigone animum suum alloqui putat. Gallus interpres in θάρσος apostrophen ad Polynicem quæsit, ita vertendo: *Oui, mon frère, je te le promets, tu recevras les derniers devoirs.* SCHUTZ. Interpretatio Burgessii, præter alia incommoda, hoc etiam laborat, quod ante θάρσει necessario desideratur articulus. Comma tamen post θάρσει omittit Porsonus. Nec vero Schutzio adsentior, θάρσει pro *confide, crede mihi*, sumendum; nihil enim causæ fuit, cur præconis animum hortando confirmaret Antigone. Verior est interpretatio Brunckiana, eam hic suum animum alloqui. Monendus est autem lector, Interpretem Gallicum de quo agit Schutz. alium esse ac virum illum doctissimum, quem nos toties laudavimus, qui locum sic vertit: *Qu'on n'en doute pas; j'en trouverai le moyen et la force.* S. BUTLER.

§. 1050. ΑΥΔΩ ΠΟΛΙΝ ΣΕ ΜΗ ΒΙΑΖΕΣΘΑΙ ΤΟΔΕ. Soph. Antig. §. 674. νόμος βιάζεται, et §. 66. βιάζομαι τάδε. ABRESCH.

§. 1051. ΑΥΔΩ. Nobilis Antigones contumacia, repetito verbo αὐδῶ pulchre declaratur. SCHUTZ.

§. 1053. ΑΘΑΠΤΟΣ Δ' ΟΥΤΟΣ ΟΥ ΓΕΝΗΣΕΤΑΙ. Iisdem pene verbis utitur Creon apud Eurip. in Phœniss. §. 1650.

Ἄταφος ὄδ' ἀνῆς, ὡς μάθης, γενήσεται. ABRESCH.

§. 1058. ΑΛΛ' ΕΙΣ ΑΠΑΝΤΑΣ ΑΝΘ' ΕΝΟΣ ΤΟΔ' ΕΡΤΟΝ ΗΝ. At ab uno Eteocle injuria affectus, in omnes Thebanos bellum intulit. ΑΝΟΝ. apud Burgess. Scholiastes et Burtonus de Eteocle ἐνός accipiunt. Mihi quidem de Polynice dictum videtur. Antigone dixerat Παθῶν κακῶς κακοῖσιν ἀντιμείβετο. *Male habitus parem gratium referre voluit, non retulit, neque cum Stanleio mala rependit.* His vero respondit Chorus (q. ? Κήρυξ) Ἄλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἐνός τὸδ' ἔργον ἦν. *Atqui id opus ad omnes cives potius pertinebat, quam ad unum Polynicem;* Injuriam ulscisci omnium erat civium, non unius Polynicis. Etenim quod populo universo licebat, imo forsitan oportebat, Polynici crimen factum est, quia id non consequi poterat, nisi patriæ bellum inferret. BURGESS. Hic certe Burgessius, quod pace viri cl. dictum sit, Hypercriticum agit. Sensus loci apertissimus est. *At hoc factum, injuriam injuria compensare, malum malo rependere in omnes admissum fuit, cum in unum Eteoclem admitti debuit.* S. BUTLER.



ψ. 1059. ΥΣΤΑΤΗ ΘΕΩΝ. Quæ deorum postrema est, et postrema esse videtur. PAUW. Pauwius interpretationem menti poetæ prorsus contrariam suggerit. Sententia est: *Contentio præ diis aliis omnibus tardissime sermonem ad finem perducit.* HEATH. H. e. *rixando nihil absolvitur.* Et sic fere Interpres Gallus, *La Discorde aime à prolonger les discours, abrégeons, je l'ensévelirai.* S. BUTLER.

ψ. 1062. ΦΕΥ ΦΕΥ. Postquam nuntius ad senatum, Antigone vero domum ad paranda funeri necessaria abiit, solus cum Ismene Chorus relinquitur. SCHUTZ. At vide Notas Varr. Critt. ad ψ. 1065. S. BUTLER.

ψ. 1064. ΠΡΥΜΝΟΘΕΝ. Radicitus. Nos Anglice, *Root and branch.* Spe domus una cum Œdipo et filiis ejus deleta. S. BUTLER.

ψ. 1065. ΤΙ ΠΑΘΩ; ΤΙ ΔΕ ΔΡΩ; ΤΙ ΔΕ ΜΗΣΩΜΑΙ. Sic in Eumen. ψ. 791. τί ξέξω; τί γένομαι. Vid. Spanh. ad Comici Plut. ψ. 57. et ad Callim. Hymn. in Delum. ψ. 127. ABRESCH. Δεῶ pro δράσω. Ita noster in Suppl. ψ. 514. Ἐγὼ δὲ πῶς δεῶ; *Ego autem quid faciam?* et Comicus in Thesmoph. ψ. 76. τί ἐν ἐγὼ δεῶ; *quid igitur ego faciam?* Quæ præsentis pro futuro enallage et in aliis verbis sæpe indicata fuit. BURTON. Præsens pro futuro esse censet Spanhem. ad Callim. Hymn. in Del. ψ. 214. Idem statuit de voce δεῶ ad Aristoph. Nub. ψ. 694. Berglerus, sed falluntur viri docti. Revera est futurum contractum a δράσω. BURGESS. Hoc cl. Burgessio concedam, si ostenderit penultimam futuri, natura longam, vel σ exclusum vel contractionem pati. Præsens est, modi subjunctivi. S. BUTLER.

ψ. 1066. ΤΟΛΜΗΣΩ. *Sciens potero, Animo deliberato sustinebo.* Nota: Supra etiam si bene memini, habuimus. PAUW. Apertissime verbo τολμᾶν usus est poeta, perquam enim cupiebat Chorus Polynicem fletu prosequi, et cum cupiditate ista colluctandum ei erat. Vide quæ adnotavimus ad Prometh. Vincitum, ψ. 998. Simili etiam notione apud Eurip. Hec. ψ. 325. 332. usurpatum hoc verbum invenies. HEATH.

ψ. 1077. ΠΡΟΠΟΜΠΟΙ. Voce utitur propria in funeribus, ut supra, ψ. 1067. προπέμπειν. S. BUTLER.

Ibid. ΚΑΙ ΓΑΡ ΓΕΝΕΑΙ ΚΟΙΝΟΝ ΤΟ Δ' ΑΧΟΣ, κ. τ. λ. Communis enim est generis dolor, h. e. hic luctus ad universam Thebanorum gentem pertinet. SCHUTZ. *La naissance de ce Prince lui donne un droit égal à nos larmes.* INTERPRES GALLUS. Nolim γενέα tam absolute pro universo Thebanorum populo cum cl. Schutizio accipere, vertendum itaque potius, *hic enim dolor totam Œdipi gentem æque contingit*, h. e. æque flendus est Polynices ac frater ejus. Deinde quæ sequuntur optime vertit Schutz. *Nec civitas in iis, quæ justa sint definiendis semper sibi constat*, sed alias aliter de iis statuere solet. S. BUTLER.

ψ. 1085. ΚΥΜΑΤΙ ΦΩΤΩΝ. Sic supra, ψ. 764. κακῶν κύμα. Ut



Lycophr. ψ. 228. ubi vide Potter. κῦμα συμφορᾶς dixit Eurip. Hippol. ψ. 824. et πολέμῳ κῦμα, Aristid. tom. I. p. 225. Adde Stanl. ad Pers. ψ. 90. Sic ρεῦμα φωτῶν in Pers. ψ. 88. τρατῆ ψ. 412. ut et Eurip. Iphig. Taur. ψ. 437. Quo referas licet ρεῖ πολλὸς λεὼς supra, ψ. 80. ABRESCH. Ex his quæ conguessit Abreschius, tum ex ipsa metaphora in κατακλυσθῆναι satis intelligi possit commentum illud de κῦμα pro κύημα posito, vel Scholiasta indignum esse. S. BUTLER.

ψ. 1086. ΤΑ ΜΑΛΙΣΤΑ. τὰ μάλισα cum præcedente ἤρξε conjungi debet. HEATH.







